

ÇAĞDAŞ SİYASAL İSLAM

Sorular

Hakan ÖZSARAÇ

Derleyen

Neslihan GÜRGAN

1. Baskı

Adres: Maksem Mah. Başçı Sk. No:17 Osmangazi/BURSA

Telefon: 0224 222 03 85

www.tasavvufvakfi.org.tr

İÇİNDEKİLER

28 Eylül 2019

Çağdaş siyasal İslam, Müslüman toplumlara bir seçenek sunuyor mu?

Genel kanı, İslamcılığın etki ve genişlemesinin henüz durmadığı, siyasal İslam'ın iktidara gelebileceği ancak iktidara gelse de adetlerden ve hukuktan başka hiçbir şeyin değişmeyeceği, sonucun her seferinde kesin bir başarısızlık olacağı.

Peki neden bu başarısızlık?

Yanıt Olivier Roy'dan;

"Siyasal İslam'ın, karşı çıkarak kendini var ettiği modernizmin kötü bir kopyası olmasında yatıyor. Batı ve modernlik karşıtlığı temelinde mevcut muhalefet boşluğunu doldurarak güçlenmiş olan siyasal İslam, giderek bir 'fundamentalizm' halini alıyor ve ŞEYTANINI Batı tanrısında ararken kendi içindeki çözümleri göremiyor."

Konumuz siyasal İslam bu yazıda her şey doğrusuyla yanışıyla alıntıdır. Konuyu belki de tartışarak güzelleştireceğiz.

"RABBİM İLMİMİ ARTTIR" [Tâhâ 114]

5 Ekim 2019

Tanrı egemenliğine ve ataerkil yapıya vurgusu nedeniyle İslam'ın özünde demokrasi ile uyumlu olmadığı iddia edilmektedir. Birçok Müslümanın tanrının kendilerini yönetmek için insanlara egemenlik bahşettiğini ve İslami adaletin sınıfa, ırka veya cinsiyete dayalı ayrımcılığını kabul etmediğini ileri sürerek bu ithamı reddetmesine rağmen dini referanslı siyaseti ve Müslümanların demokratik idealler noktasında dinlerini pratikte nasıl algıladıklarını anlamaya yönelik yetersiz çaba nedeniyle tartışma tüm metinsel ve felsefi alanlarda genel olarak açmazla girmiştir.

İki Yörüngenin Hikayesi Prof. Dr. ASEF BAYAT

Mesele İslam'ın karışık bir kavram olan demokrasi ile uyumlu olup olmaması değil, Müslümanların İslam'ı nasıl ve hangi koşullar altında demokratik değerler sistemi ile bir araya getirebileceklerdir. İslam'a veya başka bir dine özgü hiçbir şey kendiliğinden o dini demokratik veya anti-demokratik yapmaz. Bu dindar insanların inançlarını algıladıkları ve yaşadıkları girift davranış tarzlarına dayanmaktadır. Bazıları dinlerini dışlayıcı ve otoriter şekillerde uygularken diğerleri dinlerinde adalet, temsil ve çoğulculuk bulmaktadırlar. Bireylerin ve grupların aynı kutsal metinleri neden farklı olarak algıladıkları ve yorumladıkları merak uyandırıcı ve karmaşık bir meseledir.

İSLAM'I DEMOKRATİKLEŞTİRMEK

Prof. Dr. ASEF BAYAT

12 Ekim 2019

İslami siyasetin kuraldışılığından kaynaklanan "post-İslamcılık" dindarlığı ve hakları, inanç ve özgürlüğü, İslam ve hürriyeti bir araya getirmeye yönelik bir çabayı temsil etmektedir.

Post-İslamcılık ödevlerin yerine haklara, tekçi otoriter sesin karşısında çoğulculuğa, yazılı dogmatik metinlerden daha ziyade tarihselciliğe ve geçmiş yerine geleceğe vurgu yaparak İslamcılığın önde gelen ilkelerini değiştirmeyi istemektedir.

İslam'ın demokratik fikirlere uyumlu olup olmadığı öncelikle "İslamcılığı ve post-İslamcılığı" savunanların toplumda ve devlet içerisinde üstünlük kurabilip kuramayacaklarına bağlıdır. 70'li yıllardan bu yana İran ve Mısır'da sosyo-dini hareketlerin tarihçesi İslam'ı demokratikleştirme ya da anti demokratikleştirmenin ardındaki mantığın, koşulların ve güçlerin analizini yapmak için zengin bir zemin sunar.

Ne Mısır'ın İslami hareketi Mısır devletini tamamıyla İslamileştirmeyi ne de İran'ın post-İslamcılığı İran İslam Cumhuriyeti'ni demokratikleştirmeyi başarabildi. Her iki hareket kendi siyasi elitlerin sert muhalefeti ile karşılaştı.

Prof. Dr. ASEF BAYAZ

İki Yörünge'nin Hikayesi

Prof. Asef Bayat ve Olivier Roy ile giriş yaptık, biraz eskiye gidelim İbn Haldun ne demiş bakalım.

26 Ekim 2019

Siyaset bir yönüyle "en iyinin" araştırmasıdır. Olan ile olması gereken arasındaki karşıtlıklar bir yönüyle üzerinde siyaset felsefesinin inşa edildiği etik bir paradigmayı belirlemektir.

İbn Haldun'a göre insan yaradılış gereği medenidir. İnsan için sosyal hayat tabii bir ihtiyaçtır.

Düşünür, Mukaddimede devlet kelimesinin yerine MÜLK kavramını kullanır.

İbn Haldun siyaseti iki kategoride ele alır.

1- Akli Siyaset: Siyasi otoritenin uyguladığı kanunların bir devletin ileri gelenleri akıl ve basiret sahibi kimseler tarafından konulması halinde akli esas alan bir temele dayanan bir siyasi rejim ortaya çıkar ki bu akli siyasettir (siyase-i akliyye)

2- Dini Siyaset: Siyasi otoritenin uyguladığı kanunların bir peygamber aracılığı ile tanrı tarafından belirlenen kanunlar olması halindeki rejim dini siyasettir. (siyaset-i diniyye)

Akli siyasetin iki şekli olduğu fikrindedir. Ona göre bunlardan biri genel olarak halkın çıkarlarını ön plana alan, yöneticinin çıkarlarını ise bunlara bağlı olarak gözetilen idare şeklidir. Burada önemli olan halkın çıkarı yanında devletin devletçilik bakımından sağlam bir idare şeklini oluşturmaktır. İbn Haldun bu idare şeklini hikmet ve akla dayanan bir idare şekli olarak nitelendirir ve mezkûr idare şekline Farsların idaresini örnek verir.

Akli siyasetin diğer şekli ise öncekinin aksine yöneticinin menfaatlerini ön plana alan idaredir. Bu siyaset şeklinde devlet idaresi tarafından halka karşı şiddet ve zulüm söz konusudur.

İbn Haldun, Akli siyasetin 2 şeklini ve dini siyaseti değerleri bakımından ele alır ve bu kıyaslamada dini siyasetin daha üstün olduğu sonucuna ulaşır

[İbn Haldun'da Siyasi otorite ve Meşruiyet problemi]

2 Kasım 2019

Çünkü insanlar yalnızca bu dünyaya yönelik isteklere sahip değillerdir. Dolayısıyla dini dikkate almayan siyasi hükümlere yani akli siyasete dayanan devlet yönetiminin tam anlamıyla iyi bir yönetim olması beklenemez.

N.TOKU [İbn Haldun'da Toplum Bilimsel Düşünce 2000]

Düşünür siyasi otoritesi dine dayanan devleti üstün kabul eder. Dini kanunlar olmaksızın rasyonel bir siyasete dayanan devleti eleştirir.

[H.GIBB İslam Medeniyeti Üzerine Araştırmalar 1991]

9 Kasım 2019

İbn Haldun'un dini siyaseti akli siyasetten daha iyi görmesi, onun devleti dini siyasetle yönetilmesi gerektiği düşüncesinde olduğunu ortaya koymamaktadır. Bu sadece onun olması gerekene dair temennileridir. Yani o din temelli bir yönetimin üstünlüğünü teoride belirtip pratikte ise bunun geçerliliği olmadığını algılamaktadır.

Haldun'a göre din ve dini otorite olmaksızın da toplumsal hayatın var oluşu mümkündür. Zira siyasi otorite tarafından oluşturulan kanunlar ve hükümler ya da insanların bir arada bulunmasını sağlayan asabiyet duygusu toplumsal hayat ve düzen için temelde yeterli bir faktördür.

Düşünür, bu gibi topluluklara örnek olarak döneminde Mecusileri gösterir ve onların herhangi bir kitapları olmaksızın devlet kurarak çeşitli eserler bıraktıklarını söyler.

İBN HALDUN'DA SIYASİ OTORİTE VE MEŞRUIYET PROBLEMİ 25/12/2017

16 Kasım 2019

Ortaçağ siyasal düşüncesi Farabi ve İbn Rüşd:

Şeriat ile beşerî hukuku uzlaştırma veya ilahiyat içinde siyasete yer bulma sorunları bütün İslam ve Arap dünyasının filozof ve ilahiyatçılarının temel uğraşı olmuştu.

Bu dönemde filozoflar Kur'an'ın yanında Platon'u, Aristoteles'i, yeni Platoncuları ve Roma felsefesi geleneğinden önemli düşünürleri okuyup yorumladılar.

Schultz 2005/153

Farabi evren ile ilgili görüşlerini siyaset alanına da uygular. Farabi'ye göre devlet akıl ilkesinde kurulan bir yönetimdir çünkü en yüksek mutluluğun aracı akıldır toplumun ve kişisel yaşamın her aşamasında onu kullanmak gerekir.

WILKINSON 2000:40

Böylece Farabi; Platon'un devletinde yaptığı gibi Medinetül Fazıla'sında akıl ilkesine göre işleyen ideal bir şehir tasavvuru ortaya koyar. Onun ideal devleti Thomas Moore'un devleti gibi belirli bir ideoloji koymak yerine mevcut şehirlerin toplumsal ve siyasal yapısını tenkite dayalı olarak geliştirmektir.

ÜLKEN 2007:122

23 Kasım 2019

Türk toplumu tarihsel süreçte İslam'ın gelişiminin ana yapısına göre üç içerik dilimine ayrılabilir. Bunlardan her birinin kendine özgü sosyolojik yapısı vardır. Bu dilimlerden biri Kur'an'da yansıyan monoteizm, İslam dinine özgü olan ana görüştür. Kişinin yaşamındaki anlamı, Müslüman dindarlığında kendini gösteren ahlakıdır.

Orta çağ İslam'ında ve İslam'ın TÜRK döneminde bunun yükseldiği üst düzey tarikat tasavvufu olmuştur. Tarikat kurumu, Müslüman halkın düşünsel ve dinsel davranışlarına yansıyan bir araç haline gelmiştir. Tarikat, ruhsal yaşamın çeşitliliğiyle, şeriatın gereği olan tekdüzeleşmiş cami Müslümanlığından daha zengin daha derin bir yapıydı.

İkinci içerik şeriat dilimiyle tanıdığımız dilimdir. Şeriat, Fakih denilen kişilerin geliştirdiği toplumsal eylemlerin normatif sistematiğidir. Fakihlerin, sistemlerini İslam'ın doktrin ilkeleri olduğuna inanılan ilkelerden yani ilk Müslümanların eylemlerinden yararlanarak geliştirdiklerine inanılır.

Ne var ki bunun tek bir biçimde olmayıp ta baştan fıkıh okullarına ayrılması bu kuralların ve dayanakları olan teorilerin Kur'an'dan çıkmadığını gösterir. Bu okullardan herhangi birine bağlı bir kişinin şeriat kurallarının ne olduğunu bilmesi fıkıh okulunun geliştirdiği kuralları halk arasında bilinme derecesine bağlıdır. Bu bilgiler alanı daha çok biçimselleşmiş ibadet, hukuk ve gelenek kurallarını kapsar. Bunda, Hristiyanlıkta görülen "kilise kurulu" ya da herhangi başka çeşit bir "toplumsal birim" yoktur.

Şeriatın bu diliminin bir iki özelliği, kurallarının gerçek yaşamda fıkıh bilginlerinin yapıtlarında açıklanmış kurallara tüm uyumlulukla saptanmaması, bütün Müslümanların hepsine uygulanan bir medeni kanun biçiminde kurallaştırılmamasıdır. Temeldeki bilim yalnız hukuk bilginlerinin, hukuk hocalarının, hukuk yazarlarının eylemleri sistemleştiren kitaplarında yazılı olan bilimdir.

Bu hukuk gerçek uygulamada şeriatın genel inançlar içeriğine uyumlu olmakla beraber "ŞERİAT GEREĞİ" ile "FİKİH GEREĞİ" arasına bir boşluk bir ayrılık söz konusudur.

İki uç arasındaki sınırlar, olumlu olumsuz eylemler sistematiğinin çizgileri, tarih boyunca genişleme ya da daralma değişiklikleri göstermiştir. Demek ki kuralların çoğu dinin değil şeriatla onun teori kaynağı olan Fıkıhın "doğru – yanlış" cetvelindeki eylemler bilimi, gerçek yaşam ile siyasal çerçevedeki karşılaşmalara göre uygulanmıştır. Bu sosyolojik sonuç İslam'da "DİN" denen şeyi "dogma" sanan sıkı Müslümanla, İslam'ı kitaplardan öğrenden oryantalistlerin inancına uymayan bir sonuçtur.

Şimdi üçüncü içerik dilimine gelelim; İslam tarihinde gözüken devletlerin yasal yapı biçimi. İslam'ın, Hristiyanlıktan farklı olarak bir kilise dini olmamıştır bir devlet dini olmuştur. Yukarıdaki içerik dilimlerinin ikisi dediğim iki işlevi görür. Ne var ki İslam'ın sadece o iki dilim değildir.

Müslüman halk birimlerin çoğu devletleşme olanağı bulmuştur. Hatta çoğu kez ya bir tarikat biriminden ya da fıkıh kurallarını uygulama gücünden yoksun olan aile, kabile, kent gibi birimlerden devletler doğmuştur. Özellikle Türkler arasında.

Hiçbir islam kaynağında yalnız İslamlığa özgü olan bir devlet biçiminin ne olduğu bildirilmemiştir. Devlet bir teokrazi mi olacak? Bir monarşi, bir demokrasi, bir cumhuriyet mi olacak? Bir din adamı ya da bir savaş adamının diktatörlüğü mü olacak? Bu soruların hiçbirine kaynakların hiçbirinde konmuş bir kural yoktur.

NIYAZI BERKES
(TEOKRASİ VE LAİKLİK)

30 KASIM 2019

Bir parantez de herkesçe çok bilinen YUSUF AKÇURA'nın "üç tarzı siyaset'ine" açalım. Bu makale 1904'de yazılmıştır.

Akçura devlet yönetimini 3'e ayırır

- 1) Osmanlı milleti yaratarak idare
- 2) Müslüman dini bir idare
- 3) Türklerin ön planda olduğu ırkçı bir devlet

Akçura şöyle devam eder,

Osmanlı milleti yaratmak siyaseti ciddi olarak II. Mahmut zamanında doğdu. Bu padişahın "Ben tebaamdaki din farkını ancak camii, havra ve kiliselerine girdikleri zaman görmek isterim.

Sultan Mahmut, devletin ırk ve dini farklı tebaasına serbestlik ile müsavet ile emniyet ve karşılıklı dostluk ile meze ve terkip edip tek bir millet haline sokmanın imkanına inanıyorlardı.

Osmanlı milleti fikri, en ziyade Ali ve Fuat Paşalar zamanında geçerli idi.

2. yönetimde ise evvela Osmanlı ülkelerindeki (sonra bütün küre-i arz dakileri) soylarına bakmaksızın dindeki ortaklıktan istifade ile tamamen birleştirmeye, her müslümin en küçük yaşta ezberlediği "din ve millet birdir" kaidesine uyarak bütün Müslümanları son zamanların millet kelimesine verdiği mana ile tek bir millet haline koymaya çalışmak lüzumuna kani oldular.

İlkin sırf nazari olup yalnız matbuat sahifelerinde görülmekte olan bu fikir gitgide tatbik olunmak istendi. Abdülaziz'in son devirlerinde "Panislamizm" sözü diplomatik konuşmalarda iştilir oldu.

Osmanlı milleti ihdası fikrinin hükümetçe büsbütün terk olunmasından sonra Sultan II. Abdülhamid'de bu siyaseti tatbik çalıştı.

Günümüzdeki hükümdar, sultan, padişah lakapları yerine halife dini sıfatını koymaya çalıştı. Genel siyasetinde din, islam dini mühim bir mevki tuttu.

3. yönetim ırk üzerine müstenit bir Türk siyasi milleti hususa getirmek fikri pek yenidir. Türklük siyaseti tıpkı islam siyaseti gibi umumdur.

Yazar kitabında uzunca anlatır sonuç olarak devletin menfaati, bütün Müslümanların ve Türklerin menfaatlerine aykırı değildir. Zira tebaa olan Müslümanlar ve Türkler devletin kuvvetlenmesiyle kuvvetlenmiş demek olduğu gibi diğer Müslüman ve Türklerde kuvvetli bir destek bulmuş olurlar.

(ÜÇ TARZ-I SIYASET)

Yusuf Akçura 14 Nisan 1904

7 ARALIK 2019

16. yüzyılın din savaşları adı verilen şeylerde bile her şeyden önce çok olumlu maddi sınıf çıkarları söz konusudur. Eğer bu sınıf savaşımını o çağda dinsel bir nitelik taşıyor eğer çeşitli sınıfların çıkar, gereksinme ve istemleri din maskesi altında gizleniyor idiyse bu hiçbir şeyi değıştirmez.

K-Marx-F.Engels (DİN ÜZERİNE)

“İslamiyet, sınıflı toplumun ideolojisidir” Bu nedenle Batıniler dahil ortaya çıkan fırkalar (mezhep ya da tarikatlar) sadece; “Fikirsel akımlar olarak değil aynı zamanda ideolojik yönü ağır basan” oluşumlardı.

Dr. Abdurrahman Bedevi

Mezahib-ül İslamiyyin 1973 BEYRUT

İslam öncesi cahiliye toplumu, bir yandan merkezinde Hicaz ve Mekke aristokrat tüccarlarının egemen olduğu mali oligarşiye; diğer yandan, genel hatlarıyla kandaş kabile sisteminin sınıflara bölünerek yozlaştığı kabile şefleri saltanatına, öte yandan Taif ve Medine çevresinde göçebelikten yerleşik tarım düzenine geçen toprak sahiplerine dayanıyordu.

Kureyş aristokratlarının egemen olduğu Mekke ve Hicazdaki sınıfsal kutuplaşmada en üstte efendiler-yönetenler, daha altta hür insanlar, kabile yavaşmaları olan mevaliler (azatlı köleler) ve köleleri görüyoruz.

Maxime Rodinson 1973

(Muhammed'in İzinde)

Hız. Muhammed önderliğindeki feodal İslam devrimine yol açan en önemli gelişmenin “Kabile aristokrasisine karşı çıkan sealik kesimi ve şairlerin başkaldırısı ile başladığı” söylenebilir.

Sealik; Kabilenin ayak takımı, köleler, yavaşmalar boyun eğmeyi reddeden eşitlik isteyen halk.

Faik Bulut (Allah Devletinde Demokrasi 1999)

21 ARALIK 2019

İslam önderi siyasal-ekonomik-toplumsal fikir devrimini başlatırken esas olarak yoksullar, kabileden dışlanan sealık kesimiyle, köleler, tüccar, esnaf, zanaatkar, yukarı tırmanmak isteyen genç aristokrat ve bazı büyük tüccarlara dayandı. Ancak İslam'ın kendisi "serbest piyasa" zihniyetiyle hareket ettiği, ticarete önem verdiği ve özel mülkiyeti kutsadığı için ister istemez sınıflaşmayı daha da derinleştirdi.

İslam önderi Medine Devleti'nin kuruluşu öncesi ve sonrasında "EŞİTLİK, ÖZGÜRLÜK ve ADALET" türünden sloganları ön plana çıkarmıştı. Yozlaşmış kabile sisteminin insafsız sömürü mekanizması altında inleyen kitleleri yanına çekebilmiş, adaleti gözetmişti. (Bu hareketi Osmanlı zamanında Şeyh Bedreddin halk ayaklanmasında da görürüz)

Ancak;

Kurulan İslam devletinin kendisi, eşyanın tabiatı gereği, sınıfsal bir temele dayanmak durumundaydı İslam ideolojisi; eşitlik, özgürlük, adalet gibi kavramları Kur'an sayfalarının satır aralarına gizlemekle yetinmiş; sınıfsal temeline uygun biçimde söylemler öne sürmüştü. Yani tefeci-tüccar sermayesiyle toprak sahipliğinin egemenliğini Allah adına kutsamıştı. Sınıflı toplum, ilahi emre bağlanmıştı.

Bu sebeple Hz. Muhammed döneminin geçici istikrar dönemi yerini, Hz. Ebu Bekir – Ömer ikilisinin eliyle sınıfları kutsayan, toplumsal katmanlaşmayı resmileştiren bir sisteme bıraktı.

Faik Bulut (İslam Komüncüleri KARMATİLER)

Peki, İslam devleti nasıl olacaktı? Devam edelim,

28 ARALIK 2019

Genel anlamda Ehl-i sünnetin, siyasi tecrübeyi, siyaset doktrinine ya da kelami bir siyaset doktrinine dönüştürmesi ve siyasetin olması gereken hukuki çerçevede yeterince ele alınmamasını araştıralım.

Hz. Muhammed hayatta iken dini ve dünyevi işleri yürütmek üzere yerine herhangi bir kimseyi imam/halife olarak bırakmadı.

Ehli sünnetin siyaset anlayışının kelami temelleri sorununa geçmeden Kur'an'da Din-siyaset ilişkisi açısından bazı tespitler yapalım.

Din-siyaset ilişkisinde en çok gündeme getirilen halife ve imam kavramları iddia edildiği gibi Kur'an'da siyasi erki elinde tutan kimse anlamında kullanılmamaktadır ve bu ayetlerden hilafetin Kur'an'ın bir emri olduğu sonucunu da çıkarmaz.

Prof. Sönmez Kutlu

(Ehli Sünnet Siyaset Anlayışının Dini Temellerinin Sorgulanması)

[Bakara 30, En'âm 165?]

Devam edelim;

Kur'an'ın siyasi ve hukuki konularda hakimiyet yetkisini tamamen insanlara bıraktığı ve topluma ait işlerin insani birikimin sunduğu imkanlardan faydalanarak toplum tarafından düzenlenmesini ve yürütülmesini istediği çağdaş araştırmacılar tarafından da bilimsel olarak tartışılmaktadır.

AHMET AKBULUT

(Kur'an'da Egemenlik Meselesi 1995)

Kısaca, devlet ve siyasetin sosyal, hukuki ve beşerî bir olgu olması ve değişmesi sebebiyle Kur'an doğrudan siyasi bir sistem önermez, siyasi bir yapılanmanın ayrıntısını ortaya koymaz ve siyasi erki elinde tutacak kişinin kimliği, özellikleri ve sorumlulukları üzerinde durmaz. Çünkü; Kur'an'ın ana gayesi ve esas ilgi konusu, siyasi oluşumlar ve bunların faaliyetleri değildir.

4 OCAK 2020

Aslında Hz. Peygamberin devlet başkanlığı misyonu ilahi/dini kaynaklı olmayıp tamamen içinde yaşanılan sosyal ve siyasi gelişmeler sonucunda elde edilmiştir.

Burada önemli bir parantez açalım

Peygamberimiz İslam toplumunun başkanı idi. Kendilerinden başkan ve İslam topluluğunun yöneticisi olarak sözler ve fiiller sadır olmuştur. Kâfirlere, Harici olan asilere ve savaşılmasına karar verilen kimseler üzerine ordular gönderilmesi, Beytü'l Mal'ın mallarının mahallerine harcanması gelirlerinin de yerlerinden toplanması, vali ve kadıların tayin edilmeleri, ganimetin taksimi ve başka fiiller

1- İmamet ve İslam topluluğunun başkanlığı görevi, peygamberlik ve elçilik mefhumu içine girer mi?

2- Öyleki, Peygamberimiz, şu fiilleri işledi veya şu sözleri söyledi dediğimizde, onları peygamber ve resul olarak mı yapmıştır yoksa başkan olması sıfatıyla mı yapmıştır?

Muhammed T. Tanci

(İslam mezhepleri tarihi ders notları)

Halbuki Kur'an;

"Sen onların üzerinde zorba değilsin" (Gâşiye 22) diyerek onu bir kral veya melik gibi güç ve zor kullanmaması konusunda uyarılmış ve onun ne insanların ne de Allah'ın vekili olmadığını açıkça bildirmiştir (Zümer 41)

Kur'an'da Hz. Peygamberin insanlara nasıl davranması gerektiği konusunda emir ve yasaklar, onun devlet başkanı olması ile ilgili olmayıp Peygamberlik misyonu veya sosyal ve toplumsal ilişkilerde Müslümanlara örneklik ve önderlik etme görevi ile ilgilidir. Onun Müslüman topluma önderliği ilahi kaynaklı, devlet başkanı oluşu beşerî kaynaklıdır.

İmam seçmek, Allah üzerine değil Müslümanlar üzerine vaciptir. Seçilen imama bey'at şarttır.

Aynı anda iki halife olamaz. Müslümanları yönetecek kişi ilim, takva, kahramanlık ve nesep yönünden erdemli olmalıdır. Bununla birlikte imamın zamanın en üstünü olması şart değildir.

Sünni siyaset anlayışının oluşum süreci ve konuyla ilgili deliller incelendiğinde şu önemli noktalar dikkat çekicidir.

1- İlk 4 halife döneminde "emirlik" "emaret" ve "riyaset" kavramlarıyla ifade edilen devlet başkanlığı bizatihi dini içerikli kavramlar değil, sosyolojik, toplumsal ve hukuki kavramlardı. Bu sebeple 4 halife kendilerini peygamberin dini, hukuki ve siyasi halefi olarak görmekten kaçındılar devlet başkanlığı görevinin, kendilerine Allah tarafından verildiği iddiası Emeviler tarafından meşruiyet amacıyla kullanıldı.

11 OCAK 2020

1- İlk 4 halife döneminde "emirlik" "emaret" ve "riyaset" kavramlarıyla ifade edilen devlet başkanlığı bizatihi dini içerikli kavramlar değil, sosyolojik, toplumsal ve hukuki kavramlardı. Bu sebeple 4 halife kendilerini peygamberin dini, hukuki ve siyasi halefi olarak görmekten kaçındılar devlet başkanlığı görevinin, kendilerine Allah tarafından verildiği iddiası Emeviler tarafından meşruiyet amacıyla kullanıldı.

2- Sünni siyaset anlayışı; Kur'an ayetlerinden hareketle değil Peygamber sonrasında yaşanan tarihsel siyasi tecrübelerden hareketle oluşturulmuştur.

M.EVKURAN (Siyasal Kültürümüzde Teolojik Kökenler ve İktidar Tahayyülü)

dolayısıyla Sünni siyaset anlayışı İslam toplumlarının bütün dönemlerinde geçerli olabilecek bir teori olmayıp daha çok Müslümanların geçmişte yaşadıkları ve çoğunluk tarafından doğrulanan siyasi tecrübenin bir yansımasıdır. Daha sonra bu fikirler, siyasi alandan inanç alanına taşınarak dini ve kelami açıdan meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

18 OCAK

3- Ehl'i sünnetin siyasal düşüncesinin oluşumunda adaletin temini ve zulmün ortadan kaldırılmasından ziyade güç, iktidar ve güvenlik merkezi bir rol oynamıştır. Bu sebeple zalim ve fasıkta olsa iktidara itaat telkin edilmiş, isyan yasaklanmıştır. Bunda eş'arilerin payı büyüktür.

4- Siyasetin dini ve kelami açıdan temellendirilmesi ilk defa fiziki güç kullanarak iktidarı ele geçiren Emevilerin, iktidarlarını ve siyasi uygulamalarını Allah'ın iradesi, takdiri, kaza ve kaderiyle ilişkilendirmeleriyle başlamıştır.

5- Ehl'i sünnetin siyasi anlayışı itikadi alanla ilişkilendirdikten sonra genelde Sünni kelami yapıyla, özelde Sünni tanrı anlayışıyla uyumlu hale getirilmiştir. Böyle bir teşebbüs eş'ari kelamcılar tarafından daha kolay gerçekleştirilmiştir.

6- Devletin, hak ve adaletin gerçekleşmesinde, toplumsal düzenin sağlanmasında bir araç olarak görüleceği yerde, devletin ve devlet başkanının kutsallaştırılması suretiyle Müslüman toplumun siyasi iradesi ve seçimi hiçe sayılmıştır. Bu da İslam siyaset anlayışının hukuki temeller üzerine kurulmasını engellemiştir.

25 OCAK 2020

7- Ehl'i sünnete göre, siyasi anlayışta asıl olan geçmiş tecrübe ve onun devamı durumundaki mevcut durumdur. Mevcut durumun, zulmetse dahi korunması her türlü değişimden daha iyidir. Özellikle siyasi irade, Allah'ın iradesiyle meşrulaştırılma yoluna gidildikten sonra, insanların çabaları ve faaliyetleri, Allah iradesine karşı gelmek olarak görülmüştür.

8- Ehl'i sünnet, imametın Usulu'd Din'den olmadığı, siyasi bir kurum olduğunu ve dinin ameli kısmıyla ilgili olduğu konusunda hemfikirdir. Ancak Sünni siyaset anlayışında "imamlar Kureyş'tendir" şeklindeki bir rivayetin kabul edilmesi, imametın dini olmaktan ziyade dünyevi bir kurum olduğunun kelami açıdan temellendirilmesinde önemli bir engel olmuştur.

Sonuç olarak,

İslam'da devlet ve siyaset anlayışı, adaletin tesisini ve zulmün kaldırılmasını önceleyen, insan haklarının korunmasını ve yetkinin halktan alınmasını gerekli gören hukuki bir düzenleme ile ilgilidir. Halbuki Ehl'i sünnet bu konuyu hukuki çerçeveden ziyade kelami çerçevede değerlendirmiş, hukuka dayalı bir devlet ve siyaset anlayışı geliştirememiştir. Böylece dini bir kurum haline dönüştürülen kurumsal siyaset Maturidi tarafından aynı yolla yeniden eski hüviyetine kavuşturulmak istenmiş, toplumsal ve siyaset zemininde insani bir eylem olarak temellendirilmiştir.

Ayrıca Ehl'i sünnet siyasi hakimiyetin kaynağını teoride halka dayandırmasına rağmen uygulamada bunu gerçekleştirememiştir. Emevilerden itibaren Müslüman toplumların yönetimi, halkın onayıyla belirlenmemiş, babadan oğula geçen saltanata dönüşmüştür.

Prof. Dr. SÖNMEZ KUTLU

[Ehl'i Sünnet Siyaset Anlayışının Dini Temellerinin Sorgulanması 2009]

8 ŞUBAT 2020

7- Ehl'i sünnete göre, siyasi anlayışta asıl olan geçmiş tecrübe ve onun devamı durumundaki mevcut durumdur. Mevcut durumun, zulmetse dahi korunması her türlü değişimden daha iyidir. Özellikle siyasi irade, Allah'ın iradesiyle meşrulaştırılma yoluna gidildikten sonra, insanların çabaları ve faaliyetleri, Allah iradesine karşı gelmek olarak görülmüştür.

8- Ehl'i sünnet, imametın Usulu'd Din'den olmadığı, siyasi bir kurum olduğunu ve dinin ameli kısmıyla ilgili olduğu konusunda hemfikirdir. Ancak Sünni siyaset anlayışında "imamlar Kureyş'tendir" şeklindeki bir rivayetin kabul edilmesi, imametın dini olmaktan ziyade dünyevi bir kurum olduğunun kelami açıdan temellendirilmesinde önemli bir engel olmuştur.

15 ŞUBAT 2020

Sonuç olarak;

İslam'da devlet ve siyaset anlayışı, adaletin tesisini ve zulmün kaldırılmasını önceleyen, insan haklarının korunmasını ve yetkinin halktan alınmasını gerekli gören hukuki bir düzenleme ile ilgilidir. Halbuki Ehl'i sünnet bu konuyu hukuki çerçeveden ziyade kelâmi çerçevede değerlendirmiş, hukuka dayalı bir devlet ve siyaset anlayışı gerçekleştirememiştir. Böylece dini kurum haline dönüştürülen kurumsal siyaset Maturidi tarafından aynı yolla yeniden eski hüviyetine kavuşturulmak istenmiş, toplumsal ve siyaset zemininde insanî bir eylem olarak temellendirilmiştir.

Ayrıca Ehl'i sünnet siyasi hakimiyetin kaynağını teoride halka dayandırmasına rağmen uygulamada bunu gerçekleştirememiştir. Emeviler'den itibaren Müslüman toplumların yönetimi, halkın onayıyla belirlenmemiş, babadan oğula geçen saltanata dönüştürülmüştür.

Prof. Dr. SÖNMEZ KUTLU

[Ehl'i Sünnet Siyaset Anlayışının Dini Temellerinin Sorgulanması 2009]

22 ŞUBAT 2020

Şimdi ana konuya geçelim

İslami devlet nasıl olmalı?

Neden olmuyor?

Kitabın konusu çağdaş İslamcı hareketlerdir yani İslam'ın bir din olduğu kadar siyasal bir ideoloji olarak da gören ve böylece kendilerini belli bir gelenekten kopuk olarak tanımlayan eylemci gruplar.

İslami geleneğin siyaseti ele alışı ile Müslüman ülkelerdeki rejimler ve kurumlar gerçeği arasında bir nedensellik bağı kurmayı hatta dolaysız bir anlatımı reddeden yazar bununla birlikte bu geleneğin etkileri kuşkusuz mevcuttur der. Ulemanın külliyatında aynı şekilde yinelenen seleflerin (19. yüzyıl reformcuları) ve İslamcılarının metinlerinde de açık seçik olan "İslami siyasal muhayyile" olarak adlandırılabilir bir şey vardır. Bu "muhayyile" İslami kültür ile aynı şey değildir. Bir başka klasik külliyat (felsefe), başka fikirler, başka uygulamalar, bu muhayyilenin dışında kafa yoran aydınlar vardır. Fakat belli bir paradigmanın egemenliğindeki bir İslami siyasal muhayyilenin varlığını kabul etmek için ulemanın olduğu kadar İslamcılarının literatürünü gözden geçirmek de camilerdeki vaazları dinlemek de yeterli olacaktır. Bu Peygamber ve dört halife dönemindeki ilk müminlerin paradigmasıdır.

İlk cemaat döneminden sonra Müslüman aleminde her zaman fiilen özerk bir siyasal alan bulunmuştur bu alanın özerkliği üzerine siyasal bir düşünce geliştirilmemiştir. Hicretin birinci yüzyılının sonundan itibaren siyasal iktidar (sultan, emir) ile dinsel iktidar (halife) arasında fiilen bir ayrılık oluşmuş ve kurumsallaşmıştır.

İslam'da devlete karşı kayıtsız bir sivil toplum vardır "Şark despotizmi" yoktur.

Devletin kendisinin de bir amacı vardır, Müslümanın iyi bir Müslüman olarak yaşamasını sağlamak.

A.LAROUİ ("İslam et Modernité" sa 26)

Suriye ve Irak tam da SEURAT'ın altını çizdiği gibi İslamcılarla kanlı çatışma halindeki laik devletlerdir. Ulema külliyatına değil de sürekli İbn Haldun'a atıfta bulunan SEURAT Ortadoğu'nun siyasal şekillenmesi içinde devletin durumunun, zorunlu olarak "İslami Kültürün" bir sonucu olmadığını daha çok Avrupa modelinin bölünmüş ve yapısallaşmış bir topluma kaba biçimde ithalinin yarattığı 3. Dünya'ya özgü bir olgu olduğunu göstermektedir.

Aslında bir grup ya da bir aile tarafından gelir kaynağı gibi kullanılan patrimoniyal devlet Marcos'un Filipinlerinden, Mobutu'nun Zairesine kadar mevcut bir olgudur.

Fakat bu genelleştirilebilir ve Ortadoğu'daki devlet basit bir yanılsama olarak görülebilir mi?

Nasıl Machiavelli'yi örnek alan Avrupa devleti Aquinolo Thomas'ın Avrupa devleti değilse, çağdaş Müslüman dünyada orta çağdaki Müslüman dünya değildir.

Devletin ortadoğuda bir tarihselliği vardır fakat bu tarihsellik Batı ile karşılaşmasından ayrı ele alınamaz.

Batı, iyi ve kötü yanlarıyla günümüz İslam dünyasının siyasal şekillenmesinin içindedir, tıpkı İslamcı düşüncenin ve günümüz toplumlarının tüketim değerlerinin içinde olduğu gibi.

OLIVER ROY

(Siyasal İslam'ın İflası)

29 ŞUBAT 2020

Devletlerin inşası süreci daha sömürgecilikten önce başlamıştır. (Fas, Mısır, İran ve hatta Afganistan)

19. yüzyılda son üç ülke ve Osmanlı İmparatorluğu, aydınlanmış despotizm modeline uygun olarak ve bir ordu ile modern bir devlet sektöründen yola çıkarak, devlette yukarıdan aşağıya bir dönüşüm başlattılar. Avrupa'nın o sıralarda biçimsiz bir şekilde kök salmış bu devletlerin kolunu kanadını kırmak için elinden geleni yaptığı bir gerçektir.

Müslüman ülkelerdeki devlete oryantalist bakış açısının karşısında, Müslüman dünya çıkışı eleştiriler üç çevreye göre farklılaşır

- * Batılılaşmış aydınlar (Modern devletin değerlerini kabul edenler)
- * Ulema ya da okumuşlar
- * İslamcılar.

7 MART 2020

- * İslamcılar.

Batılılaşmış aydınlar, batılı devlet modelini değil de evrensellik payesi verdiği modelin uygulanmaması için her şeyi yapan Batı'nın çifte standardını eleştirirler.

Batının en kötü mirası hiç kuşkusuz Müslüman halklara kullanıma hazır bir şeytan sunmak olmuştur. Şu sıralar Müslüman siyasal düşüncesini sürekli felce uğratan şey komplo teorisidir. Çünkü her başarısızlığın şeytandan geldiğini söylemek, sorunların çözümünü tanrıya ya da şeytanın kendisine (yani günümüzde Amerika'ya) havale etmek demektir.

Ulemalara, okumuşlara, mollalara ve sofulara göre Müslüman dünyanın tarihsel evrimi "İslami toplum" paradigmasının ürünü olan İslami muhayyileye herhangi bir zarar vermemiştir. "İslami muhayyile" yani olanı bilmezlikten gelmek ya da gözden düşürmek için elinden geleni yaptı.

İslami düşünce laiklik ve milliyetçiliğin otomatik olarak modernleşme olmadığını doğru olarak saptar.

M.SEURAT (L'Etat sa 23)

14 Mart 2020

İslamcı düşüncenin modernliği bu evrensel devlet anlayışından gelir. İslamcılarının ilk Müslüman toplumuna atıfta bulunmaları ve tarihi reddetmeleri, tek başına düşüncelerine arkaizm damgası vurmaya yeterli değildir. Bir başka fundamentalist düşünce olan protestan reformu, bilindiği gibi ekonomik ve siyasal modernleşmeye geçişte en iyi araçlardan biri olmuştur. Peygamberin sünneti, tarihten çıkan geleneği kuşatmaya ve böylelikle bir modernliği kapsamaya imkan sağlar. Modernlik selefilerde olduğu gibi salt dışsal bir olgu değil Müslüman topluma özgü bir veridir de.

Peki İslamcı düşünce programını yerine getiriyor mu? Bize göre başarısızlık vardır çünkü İslamcı düşünce modernliği düşünmeye çabalayarak izlediği düşünsel yolun sonunda geleneğin "İslami siyasal muhayyilesi"yle ve onun temel açmazıyla buluşur.

Siyaset ancak bireysel erdem temelinde yükselir. Oliver Roy

4 NİSAN 2020

İslamcılarının siyasal hareketi, devletlerin ya da İslami toplumların ortaya çıkışına yol açmak şöyle dursun ya devlet mantığına (İRAN) ya da yeniden düzenlenmiş olsa bile geleneksel bölünmüşlüğe (AFGANİSTAN) geri dönmektir. Aktörleri ne söylerse söylesin, her siyasal hareket otomatik olarak laik bir alanın yaratılması ya da geleneksel bölünmüşlüğe geri dönüşür.

İncelediğimiz hareketlerin düşüncesi iki kutup arasında gidip geliyor. Toplumun İslamlaştırılmasının devlet iktidarından geçtiğini düşünen devrimci kutup ile toplumsal ve siyasal eylemiyle, toplumu her şeyden önce aşağıdan yukarıya İslamlaştırmayı hedefleyen reformcu kutup; bu iki kutuba göre aşağıdan hareket, İslami bir devletin kuruluşuna otomatik olarak yol açacaktır.

Devrimci yol başarısızlığa uğradı; İran devrimi saray kavgalarının ve ekonomik bunalımın içine gömüldü, Müslüman Kardeşler'den kopan grupların eylemciliği, Arap ülkelerinde herhangi bir rejim değişikliği sağlamayı başaramadı. Sünni aşırı gruplar marjinalleştiler, Şii gruplar ise tersine devlet stratejilerinin (terörizmin Suriye ve İran tarafından yönlendirilmesi) piyonları haline geldiler. Fakat İslamcılık siyasal manzaraya ve çağdaş Müslüman topluma derinlemesine damgasını vurdu.

Doğu batı çatışmasının son bulması, komünizmi, arkasına sığınılan bir karşı-güç olmaktan çıkardığı için İslamcı devrim düşüncesinin başarısızlığa uğraması, 80'li yılların sonunda İran devrimi tarafından temsil edilen devrimci, üçüncü dünyacı siyasal İslamcılığın, öteden beri Suudi Arabistan tarafından finanse edilen şiddetle batı karşıtı püriten, ahlakçı, popülist, muhafazakâr bir yeni-fundamentalizme doğru kayışına yol açtı. Cezayir FIS'i bunun prototipiydi (İslami Kurtuluş Cephesi = FIS)

Bununla birlikte, İslamcılığı getiren sosyo-ekonomik gerçekler ortadadır ve silinmeye yüz tutmuş değildir. (Sefalet, köksüzlük duygusu, değer ve kimlik bunalımı, eğitim sistemlerinin bozulması, göçmenlerin gittikleri ülkelerle bütünleşme sorunları) İslam devrimi, İslam devleti İslam ekonomisi birer efsanedir ama İslamcı muhalefet konusunda bir çözüme varmış değil FIS gibi hareketlerin iktidara gelmeleri "İSLAMİ DEVLET" hayalinin boşunalığını somutlaştırmaktan başka sonuç doğurmayacaktır.

OLIVER ROY (Siyasal İslam'ın iflasi)

30 MAYIS 2020

İslamcılar, tam da kaçamak yolu bulunan Müslüman geleneğin mümkün kıldığı biçimde Kur'an'ın yeni bir siyasal ve toplumsal okumasına girişiyorlar. Örneğin MEVDUDİ ve TURABİ, siyasal İslam'ın kavramlarını, Batılı hukuk türlerine ve siyasal bilimlerine göre (sanki bunlar evrenselmiş gibi) tasnif etmekte çok isteklidirler.

Mevdudi (Islamic Law and Constitution) (Lahor 1980)

Beni Sadr gibi İranlı ideologlar; tevhid'i sınıfsız toplumla, mustazaf'ı proleterle özdeşleştirir. Şii eskatolojisi A. Şeriatî ile birlikte devrime saplanır kalır. Fakat aynı zamanda İslamcılar Batılı değerlere ve kavramlara bakarak İslam'ın modernliğini kanıtlamaya çalışan modernleşmeci birçok Müslüman'ın uzlaşmacı özür dileme tavrını ve savunmada kalışını reddederler.

İslamcılık, Müslüman dininin temelini teşkil eden bir teolojik düşünceden yola çıkar. Allah'ın, aşkın, tek ve benzersiz olmasını öngören ilahi birlik ya da tevhid İslamcılığın geleneğe kıyasla katkısı (ya da zararı) o zamana kadar yalnızca Allah'a atfedilen bu ilahi kavramı topluma da uyarlamaktan ibarettir.

Selefi Muhammed Abduh'un ünlü incelemesi. (Risalat al Tawhid)

Toplum ilahi birliğin, tevhidin yansımasıdır; daha doğrusu öyle olmalıdır.

Sudanlı yönetici Hasan el Turabi (Doctrine of Tawhid)

Birlik ilahi özün temel verisiyse insan toplumunda da bina edilmeli, gerçekleştirilmelidir. Tevhidi bir toplum ne öze ilişkin bölünmeye ne de olumsal tarzda bile olsa ilahi düzen karşısında özerk olan siyasal bir merciye tanık olacaktır. İşte bu durumda Allah'ın mutlak egemenliği, hakimiye, hüküm sürecek bireyin hayatının çeşitli veçhelerinde olduğu gibi toplumun çeşitli veçhelerinde de egemen.

(Tevhid Kavramının Şii olan Şeriatî ve Murtaza Mutahhari tarafından kullanılışı)

Bu yüzden İslam yalnızca bir inançlar bütünü değildir, "kapsayıcı bir düzen" "bütünsel bir düzen"dir "Nizam"dır."

A.Mevdudi (Jihad in Islam 1939)

İslam hayatın tüm veçhelerini kucaklayan kapsayıcı bir düzendir. Bu yeni düzen olumsal bile olsa her türlü laik düzlemi dışlar.

6 HAZİRAN 2020

PEKİ AMA İSLAMİ TOPLUMU NASIL KURMALI?

İlimli İslamcılarla radikaller arasında zıtlaşma, İslamcılığın bütün tarihine yayılmıştır. Siyasal iktidarın denetiminin gerekli olduğu konusunda hepsi birleşmektedir. İlimliler; tabandan İslamleştirme taraftarıdır, bir yandan da yukarıdan aşağıya İslamleştirmeyi teşvik etmek için (şeriatın yaşama sokulması) yöneticilere baskı yapmaya yönelirler. Bu El-Benna ve Mevdudi'nin politikasıdır.

Eğer hükümet şeriatın dışına çıkacak kadar kendi doğasına yabancılaşırsa işte bu durumda (BİREY) ayaklanma hak ve yükümlülüğüne sahiptir. Bu İslam'ın devrimci yönüdür.

J.Esposito [Oxford Üniversitesi, 1983]

Buna karşılık radikaller; mevcut Müslüman toplum ile herhangi bir uzlaşmanın mümkün olmadığını düşünür, siyasal bir kopuşu savunuyorlar ve yüzyılın ilerici ideolojilerinden ödünç alınan bir başka kavramı, DEVRİM kavramını kullanıyorlar. Kopuşun teorisyenliğini yapan ve 70'li yıllarda devrimci gruplara esin kaynağı olan, Mısırlı Müslüman Kardeşler'den Seyyid Kutub'dur (1966'da idam edildi.)

Peki İslami düşüncede devlet ve kurumlar nasıl?

Anayasamız Kur'an'dır. Bu slogana Mısırlı Müslüman Kardeşler'den Afgan İslamcılarına kadar her yerde rastlanır. Fakat bu genellemeden hangi kurumlar çıkartılabilir?

İslamcı teorisyenlerin büyük bir çoğunluğunda iki kavram öne çıkıyor.

- Yönetici (emir)
- Danışma konseyi (şura)

Peki Emir'i kim belirler?

İslami literatürde emir'in belirlenmesinin somut usulleri ve emir'in iktidarının kapsamı ve sınırları konusunda söylenen azdır. Oylama ve seçim birçok İslamcıya (İRAN'ı istisna tutalım) ümmetin birliğini zayıflatan, yalnızca Allah'tan hasıl olan bir şeyi nispileştiren, "insanileştiren" bir düşünce gibi görülür.

Emir arayışı çoğu kez onun göstermesi gereken niteliklerin tasvirine indirgenir. Bu açıdan, siyasal İslam'ı modern bir anayasal çerçeve içine sokma kaygısını hep taşımış olan Mevdudi'ye göre siyasal yönetici şu koşullara cevap vermelidir: Müslüman, erkek, yetişkin, sağlıklı, hicret etmiş, yani yozlaşmış bir toplumdan ayrılmış, Allah'tan korkmak, bilgili olmak, göreve aday olmamak.

Ali Merad'a göre İbn Badis açısından en iyi çözüm aydınlanmış ve sorumlu kişilerden oluşan bir meclisin (cemaati müslimin) yardım ettiği adil bir şeftir. (İmam)

Tabi emir hiçbir zaman Peygamber düzeyinde görünmemekte bir davranış modeli olarak alınmaktadır. Bir çok kuramcı emir'e ictihad hakkını yani dinsel yasanın yorum hakkını tanımaktadır. Bu ise onu ulemanın üzerine çıkartmaktadır.

Genellikle parti ne kadar radikalse emir figürü de o kadar merkezidir. Çoğunlukla Hasan el-Benna'nın metinlerinin açıklanmasından ibaret olan HİZB-i İSLAMİ'nin programında yöneticinin parti üyeleri tarafından "ruhani bir liderlik" olarak görülmesi gerektiği yazılıdır.

13 HAZİRAN 2020

Dolayısıyla emir hem fakih alimi hem siyasal lider hem de davranış modelidir, ona bağlılık yemini (biat) edilmelidir.

Afgan Hizb-i İslami'nin programında yorum hakkı yalnızca emir'e tanınmıştır ancak şimdiki yönetici Gülbeddin Hikmetyar dinsel ilimlerde eğitim görmemiş bir mühendistir. Burada siyasetin din karşısındaki önceliği ve çelişki görülür. Bu ise İslamcıların fazlasıyla ürettiği bir şeyi, ulemanın önceliği riskini beraberinde getirmektedir. (A.Mevlûdi emir'in yetkilerinin sınırlandırılması konusunda ısrarcıdır.)

(Jihad sa.30)

Bununla birlikte son zamanlardaki İslamcı ve daha çok yeni fundamentalist hareketlerde emir kavramının ve figürünün zayıfladığını gözlemek gerekmektedir. (Cezayir'deki FIS, Sovyet İslami Yeniden Doğuş Partisi)

Seçim ve danışma konseyi?

Egemenlik sadece Allah'a ait olduğuna göre İslamcılar halk egemenliği ilkesini reddetmekte ve seçim ilkesine olumsuz bir değer vermektedirler.

Emir bir danışma meclisi (şûra) tarafından ya da hatta genel oyla seçilebilir. Danışma meclisi ya da genel oy bu durumda belli bir egemenliği değil sadece cemaatin uzlaşması ilkesini (icma) ifade ederler.

(Mısırlı Müslüman Kardeşler'de Emirin Belirlenmesi Konusundaki Tartışmalar, R.P Mitchell)

Şûra, kelimenin dar anlamıyla bir konseydir. Egemenlik aslında sadece Allah'tan geldiği için cemaatin sahip olduğu tek yetki emir'e bizatihi İslami ilkeler açısından öğüt vermek. Şûra bir parlamento biçimi olabilir.

E.Sivan (Radical İslam İçinde sa.74)

Önemli olan, hangi somut biçimleri alırsa alsın "öğüt verme" işlevinin (yasama değil çünkü kuralları sadece Allah koyar) öngörülmesidir.

Peki şûrayı kimlerden oluşturacağız?

İslami düşünce, Kur'an'ın bir ayetine göre "ehlü'l-hal ve'l-akd" adı verilenlere bağlama ve çözme gücüne sahip kişilere atıf yapar. Çağdaş metinlerde üç grubun rekabet halinde olduğu görülür.

1) Din adamları yani ulema; bunlar, İslamcıların hep ortadan kaldırmaya çalıştıkları ikili düzeni, ruhban ile cemaat arasındaki ikiliği yeniden devreye sokarlar.

2) Cemaatin bütünü; bu genel oyu haklı çıkarmaktadır ancak günümüzde İslamcıların pek çoğu tarafından hiç seilmeyen BATILI DEMOKRASİ'yi çağırıştırır.

3) İslamcı aydınlar, yani çağdaş İslam'ın aydınları ve militanları, sosyolojik açıdan bakıldığında bunların hemen hepsi de LAİK'tir.

E.Sivan (Radical İslam)

Bütün sünni İslam düşüncesi aslında emir ve şûra kavramlarını kendisini oluşturan bireylerden bağımsız, istikrarlı bir siyasal uygulamayı ortaya koyabilecek özerk kurumlara

dönüştürme anayasa çatısı alma konusunda güçlü bir isteksizliği ifade etmektedir. Sünnilerde "Anayasamız Kur'an'dır" sloganından öteye gidilmez. Yasamanın olduğu kadar yürütmenin de alacağı kesin biçim esasa ilişkin görünmemektedir.

Çünkü H.Turabi'nin belirttiği gibi yürütmenin aldığı biçim ne olursa olsun bir yönetici şeriatla belirtildiği gibi her zaman hem şeriata hem de icmaya tabidir. Suni İslamcılar İranlıların tersine devlet konusunda genel olarak kuşkulu, güvensiz bir tavır içindedirler.

J. ESPOSITO (Voices of Resurgent Islam, OXFORD 1983)

Karmaşık ve etkin bir anayasa geliştiren İran devrimi istisna tutulursa İslamcı düşüncenin siyasal kurumlar alanındaki yoksulluğu insanı sarsar. Oysa İslamcılık siyaset sorununu her şeyin önüne koymaktadır.

Bir İslami toplumun yerli yerine oturtulmasında siyasal iktidar zorunludur. İslam'ın getirmek istediği reformlar sadece vaazlarda gerçekleştirilmez. Bunları gerçekleştirebilmek için siyasal iktidar zorunludur, diye yazıyor Hurşit Ahmed. Mevdudi de bu görüşe katılıyor.

"Bir Müslüman'ın İslami bir yaşam modeline uyma niyetini İslami olmayan bir hükümet sisteminin otoritesi altında başarıya ulaştırmak imkânsızdır.

A.Mevdudi (Jihad in Islam)

Fakat öte yandan ana hatları kabataslak çizilen kurumlar hakkındaki tartışmanın içi yöneticilerin nitelikleri ve erdemleri hakkındaki tartışmaların lehine olacak biçimde boşaltılmıştır.

İslamcı siyaset anlayışının temelinde yatan emir ve şûra kavramlarını somut siyasal kurumlara nasıl dönüştürmeli? Mevdudi buna daha baştan kesinlik getirir. İslam danışma kurulu ya da kurullarının ortaya konuşunda önceden belirlenmiş hiçbir biçimi şart koşmaz. Bunun basit nedeni İslam'ın bütün zamanlar ve mekanlar için geçerli evrensel bir din olmasıdır.

20 HAZİRAN 2020

Mevdudi siyasal İslam'ın ilkelerinin çeşitli anayasal formüllerde cisimleştiirebileceğini düşünür. (buna Batı demokrasisinin benzeri parlamentolu ve seçimli şeyler de dahildir) önemli olan kurumun ne gücü ne de biçimidir, tersine insanların gönülleri ve eylemleri üzerinde egemen olması gereken İslami ilkelerin uygulamaya konulmasının ardından kurumun kendisini nasıl silikleştirebileceğidir

“Siyasetin anahtarı toplumsal ahlaktır”

[Kavram Suriyeli Müslüman Kardeşlerde görülüyor] (Ahlakuna el ictimaiyye)

Ne halk ne parlamento ne de hükümdar yasanın kaynağı olabilirler. Devletin kendinde bir pozitifliği yoktur. Yürütmenin, yasanın ve yargının manevra alanı her halükârda çok dar olduğuna göre,

Siyasal kurumları kesin kes belirlemek ne işe yarar? Hakimiyet sadece Allah'a aittir ve zaten yasa bellidir. Önemli olan yöneticilerden başlayarak insanların ilahi yasa karşısında silikleşmeleridir.

“Bağlayanlar ve çözenler”den yani aslında siyasal kadrodan söz ederken Mevdudi şunları yazar: Samimiyetleri, kapasiteleri ve sadakatleri halkın gözünde her türlü kuşkunun üzerinde olmalıdır.

Turabi daha da ileri gider; Herhangi bir siyasal işleve adaylıkta ağır basan siyasal liyakat ölçütü ahlaki bütünlüğün olduğu kadar öteki düşüncelerin uygunluğunda odaklanır.

Kurumlar bireyi iyi bir Müslüman olmaya zorlamak için vardır. Cemaat üyelerinin gerçekten erdemli olacağı gün işte o gün kurumlar gerçekten yararsız olacaktır.

[Benim fikrim “kamil insan değil, kamil toplum”]

Yeniden İslamileştirmenin başarısı siyasal toplumun ortadan kaldırılmasını beraberinde getirecektir. Eğer herkes erdemli olursa kurumlar ne işe yarar? İslamcı düşüncede sürekli değersiz bulunan kurumlara sadece pedagojik bir değer atfedildiği görülüyor. Bu değer de bir yandan günah olasılıklarını bertaraf eden öte yandan cemaatin saflığını yeniden sağlamayı günahı cezayla ortadan kaldırmayı hedefleyen bir cezalandırma sistemi kuran sürekli bir baskıdır.

Gerçekten İslami bir toplumun gelişi devletin çöküşünü beraberinde getirecektir. Çünkü o zaman egemenlik yalnız Allah'a ait olacaktır ve toplumsal ilişkiler bireysel erdemlerin ifadesi olacak ve kurumlar tarafından gözetilmeye ihtiyaç duymayacaktır.

Amaç devlet değil dine bağlılıktır. Dine bağlılık ise bireysel ibadet ve toplumsal ibadettir. [Gene bence bu ulusçuluğu, milliyetçiliği yok etmez mi?]

Mensupları Müslüman ise kendi İslami görevlerini ve dinsel yükümlülüklerini yerine getiriyorlarsa ve İslami yasalara itaatsizlik etmiyorlarsa İslami biçimde bir hükümet var, demektir.

(Bağlılığın Temelleri ve militanın sorumlulukları Cemiyet-i İslami Afganistan)

Peki itaatsizlik veya İslami yükümlülükleri tam yerine getiremiyorsak?

İslamcılara göre İslami toplumun gerçek motoru insan, yani mümindir. Bu kişinin gerçek bir mümin homo islamicus olması için siyasal eylem yoluyla eski toplumdan kopmuş

olması gerekir. Fakat İslami devletin kurulmasıyla, adalet, devletin fiilinden çok dayatmalara gerek kalmadan kendiliğinden şeriate uyan nihayet erdeme ulaşmış insanların davranışlarının bileşkesinden doğacaktır. Toplumsal ilişkiler bireyler arası yatay ilişkilere indirgenecek, devlet ancak ihlaller söz konusu olursa müdahale edecektir.

Bu insanlar arası ilişkiler şeriatın ta kendisidir. Şeriat artık geleneksel kadıların pratiğinde olduğu gibi basit bir talimatlar toplamı değildir. Öncelikle Allah korkusu ile hareket eden, Allah'ın kulu olan bir bütünün farklılaşmış ifadesi haline gelmiştir.

İslam'da ilk günah kuramı olmadığı için insan Allah'ın hükümranlılığını yeryüzünde gerçekleştirebilir.

Sorun ne devlet ne de demokrasi sorunudur. Düşünce ayrılıkları inkar edilmez ama ideal, uzlaşma ideali olarak kalır. Bunun için düşünsel tartışma kişiler, bireyler arasında kalmalı ve farklı partiler tarafından temsil edilmemelidir.

ESPOSITO (Voices of Resurgent Islam Oxford 1983)

Garip olan siyasetin öneminden yola çıkan İslamcılarının bu noktada ulemanın kabullendiği siyasetin özerk alanını yani şeriatın öngörmediği konularda devletin pozitif bir hukuk geliştirme olasılığını reddedebilmeleridir.

“Tevhidi bir toplumda tazir ve kanuna yer yoktur.”

Haşimi (Misak-i Han Dergisi)

M. Arkın “Din dışı tarih siyasal mücadelede silahlı eyleme bağlılıkları bilinen Müslüman Kardeşler'de özellikle açıkça mevcuttur. Konu çok uzadı ama bir parantez açalım.

En uç tecrübe tabiki cihaddır. Bu İslamcılara göre komünistlere (Afganistan), siyonistlere (Filistin) karşı, radikal İslamcılara göre de dinden çıkanlara ve kafirlere karşı silahlı mücadeledir.

Fakat! Cihad konusundaki literatür hedeften çok (ki bu hedef İslami devlet kurmak) mistik boyutun (hayatı feda etmek) altını çizer. Cihadın dininin 5 temel direğinden biri olmaması radikal İslamcılarını rahatsız eder. Bunlardan Mısırlı Ferec cihadın 6. “na mevcud” şart sayar.

P Charnay (Paris 1986)

ama olumsuzdur ve tümüyle Allah tarafından yönetilen selamete ulaşma tarihine tabi kılınmıştır diye yazar.

İslamcılara göre günümüzün sözde Müslüman toplumları vahiyden önce içinde buldukları cahiliye dönemine geri dönmüşlerdir Peygamberin ve 4 halifenin dönemleri dışında hiçbir zaman İslami bir devlet ya da İslami bir toplum olmamıştır. Bundan dolayıdır ki tarih, bir anlam taşımaktan ya da bir modernliğin çıkış süreci olmaktan uzaktır, bir parantezden bir kayıptan başka bir şey değildir ve yeni bir İslami toplumun gelişi ile birlikte geçersiz kılınacaktır.

Yeni bir İslami toplum?

Yazar devam ediyor

Yaklaşık on dört yüzyıldan beri bu parantezin arasına sıkışmaları açıkça söylemek gerekirse İslami kültürü (edebiyat, felsefe ve tasavvuf) de bir kenara atmak gerekecektir

Çünkü son adil halife Hz. Ali'nin ölümünden beri olup bitenler bir gerilemeden ve geriye dönüş çağrılarının (rneęin İbni Teymiyye'nin eserleri) dışında cehalete gmlşten başka bir Şey değildir. Tarih bir paradigmalar ve anekdotlar deposundan başka bir Şey değildir.

Bu arada "düşüş" daha doğrusu dört halifeyi izleyen "yeniden düşüş" anlaşılmaz kalmaktadır.

"Allah, kendi cemaatinin bu gerileyiřine neden izin vermiş olsun?"

OLIVER ROY (Siyasal İslam'ın İflası)

Bu yazıdaki her Şey alıntıdır...

28 Eylül 2019

Çağdaş siyasal İslam, Müslüman toplumlara bir seçenek sunuyor mu?

Genel kanı İslamcılığın etki ve genişlemesinin henüz durmadığı, siyasal İslam'ın iktidara gelebileceği ancak iktidara gelse de adetlerden ve hukuktan başka hiçbir şeyin değişmeyeceği, sonucun her seferinde kesin bir başarısızlık olacağı.

Peki neden bu başarısızlık?

Yanıt Olivier Roy'dan: "Siyasal İslam'ın, karşı çıkarak kendini var ettiği modernizmin kötü bir kopyası olmasında yatıyor. Batı ve modernlik karşıtlığı temelinde mevcut muhalefet boşluğunu doldurarak güçlenmiş olan siyasal İslam, giderek bir 'fundamentalizm' halini alıyor ve şeytanını Batı tanrısında ararken kendi içindeki çözü göremiyor."

Konumuz siyasal İslam bu yazıda her şey doğrusuyla yanlışıyla alıntıdır. Konuyu belki de tartışarak güzelleştireceğiz.

Tâhâ ayet 114: "RABBİM İLMİMİ ARTTIR." Amin, Cenâb-ı Hakk cümlemizin ilmini arttırdığı kullarından eylesin inşaallah.

Evet, çağdaş siyasal İslam veyahut da siyasal İslam.

1- Çağdaş siyasal İslam

2- Siyasal İslam.

Sonuçta siyasal İslam veyahut da çağdaş siyasal İslam dediğimizde önümüze bir önce bir ibare çıkıyor. Bu ibare ne? Siyasal İslam. Şimdi İslam'ın önüne, arkasına siz birer kelimeler üretir; türetir; koyarsanız ona, İslam'a bakış açınız o kelime bağlı kalır. Siyasal İslam literatürü İslam toplumunun ürettiği bir literatür değil veya İslam'ın kendi içerisindeki, ne kadar eleştirilirse eleştirilsin var olan eksik, fazla entelektüel takımının geliştirdiği bir deyim de değil. Peki, siyasal İslam'ın o zaman geriye yönelik çıkış noktasına bakacağız. Bu Osmanlı'dan sonra üretilen bir terim Müslümanların üzerine. Şimdi İslam, bütün her şeyiyle bir bütün. Yönetimiyle, yani yönetim idare şekliyle, ekonomisiyle, hukukuyla, ahlakıyla, kültürüyle, kurmuş olduğu medeniyetleriyle bir bütün. İslam'ın mesela hukukunu al, yönetim biçimini alma veya ahlakını al, hukukunu alma, bunlar anlaşılabilir şeyler değil. Şimdi genel manada Müslümanlar son yüz elli yıldır sadece İslam'ı ibadet ve bu son dönem ahlaki olarak algılamaya başladılar. Algıladıkları ahlaki ve ibadet bu ayrı bir tartışma, bunu da tartışırız ama söz konusu olan siyasal İslam. Peki, siyasal İslam söylemi Batıda ne zaman çıktı? Bu siyasal İslam Batıda çıkış noktası, Batının siyasal İslam olarak nitelendirilmesi Osmanlı'dan sonradır. Osmanlı var iken Batının böyle bir söylemi yok. Sebep? Müslümanlar hak ve hukuklarını kendi içlerinde, kendi sistemlerinde hallediyorlar. Bir Müslüman'ın hukuksal bir isteği yok, ekonomisel bir isteği yok, kültürel bir isteği yok, ahlaki bir isteği yok, böyle bir sıkıntısı yok. Sebep? Hukuk ise İslam'ın kendi hukuku geçerli, eğer ekonomi ise İslam'ın kendi ekonomik ölçütleri geçerli, kültür ise İslam'ın kendi içerisinde kendi kültürü geçerli, ahlak ise İslam'ın kendi içerisindeki ahlaki normlar geçerli. Bunların eksiklikleri vardır, bunların olgunlaşmamış olanları vardır, bunların kendi içerisinde uygulayıcıların kendi hataları vardır, bunlar farklı bir tartışma konusu. Ama bir Müslüman dönüp geriye baktığında İslam'ın, kendi dininin yaşantısal tecelliyatı var, yaşantısal tecelliyatı. Ama Osmanlı yıkıldı, Osmanlı yıkıldıktan sonra koca bir İslam imparatorluğu dağıldı, sonuçta bir sürü devletçikler kuruldu. O devletçikleri oturdu o gün için İngilizler ve yanındakiler; cetvelleri koydular; kendi ekonomik, siyasi, askeri, görüş ve düşüncelerine göre böldüler. Böldükten sonra farklı farklı bir sürü devletçik kurdular. Farklı farklı devletçiklerin başına yine kendi ihtiyaçlarıyla kendi istedikleri devlet başkanı, başbakan, kral, kralcık ne dersenez adına bunları oluşturdular. Ve böylece bütün Osmanlı'dan kalan İslam dünyasını sömürmeye başladılar, yönetmeye ve yönlendirmeye başladılar hala daha devam ediyorlar, bunu da

buraya koyalım. Bakın, yönetiyorlar, yönlendiriyorlar hala daha devam ediyorlar, bu bitmiş değil. Şimdi bunun akabinde tüm İslam dünyasında kendince Müslümanlar entelektüel olarak bu topraklar bizim; bu topraklarda İslam yeniden hâkim olmalı düşüncesi, yeniden İslam ve Müslümanlar nefes almalı düşüncesi başlayınca Batı buna baktı; yeni yeni oluşumlar var. Bu yeni oluşumlar ilk etapta ahlak, ibadet, bu noktada felsefe noktasında felsefi bir noktada başladı. Bunu şimdi biraz daha ülke sınırların dışına çıkararak yorumlamamız lazım. Mısır'da örneğin Seyyid Kutub'tan önce başlayan bir hareket var veyahut da Pakistan'da başlayan hareketler var. Suriye'de, Irak'ta Müslüman Kardeşlerle başlayan, İhvan-ı Müslimin ile başlayan hareketler var. Filistin'de İsrail'e karşı direnişin dini bir simgesel, dini bir duruşu başlıyor. Türkiye'de Anadolu topraklarında Risale-i Nur ile Bediüzzaman Said Nursi hazretleri ve Süleyman Hilmi Tunahan hazretleri veya bir kısım ehli tarikatın bu noktada çalışmaları var. Yeniden kendi özüne dönüş, yeniden kendi medeniyetine dönüş, yeniden kendi dini köklerine dönüş istekleri var ama bu köklerine dönüş istekleri başladığında o Müslümanlara karşı bir baskı, o dönüş isteklerine karşı bir yıldırma politikaları da var. Bediüzzaman Said Nursi hazretleri yıllardır mahkemeden mahkemeye sürüklenmiş, cezaevlerinde yatmış. Sebebi, sebebi Risaleler. Bakın, sebebi Risaleler. Şuanda herkesin evinde, kütüphanesinde veya mevcut yayınevlerinde var olan risaleler. Peki, şimdi buna devam ediyorum, mesela örneğin benim şeyhimin, Antep'teki Bilal Nadir hazretleri şeyhimin şeyhi, idamdan yargılanmış. Antep'te Kadiri şeyhi, suçu ne? Hiçbir suçu yok. Ondan sonra da zaten yıllardır cezaevinde yatmış, cezaevinde yatmış, mahkeme, mahkeme, mahkeme, bir suçu yok. Bildiğiniz Antep'te Kadiri şeyhi. İdamdan yargılanmış, sonra bırakılmış. Kaç yıl içerde yatmış? Uzun seneler yatmış. Şimdi bunların istedikleri ne? Bunların ortak bir istekleri var. Tartışılır, bakın. Tefsiri tartışılır, kendisi tartışılır ama bir Mevdudi veyahut da Pakistan'da mesela Tahrirci derler ona. Pakistan odaklıdır o. Tahrirciler var, bizim burada terör örgütü noktasındadır. Neydi işleri? Onlar kendilerince Pakistan'da İslami bir mücadele, dini yaşama yaşatma mücadelesi. Bu aynı zamanda da Suud'da da var. Mesela Müslüman Kardeşlerin Suud'a etkisi var, Ürdün'e etkisi var, Suriye'ye etkisi var. Mesela Suriye'de Hama ve Humus katliamları var. Kime? Müslüman Kardeşlerin üyelerine karşı. Hama'yı da Humus'u da obüslerle çevirip komple -Esad'ın babası- iki şehri komple helak ediyor, komple yıkıyor. Sebep? İçerdeki İhvan-ı Müslimin'le alakalı.

Şimdi İslam dünyasında yani mevcut Osmanlı İmparatorluğu yıkıldıktan sonra dinle alakalı yönetsel olarak hiçbir şey yok. Bir tek nerede var? Suudi Arabistan'da göstermelik bir İslam hukuku var, göstermelik. Geri kalan hiçbir yerde yok. Bakın, geri kalan hiçbir yerde yok. Şimdi eğer herhangi bir İslam ülkesinde -içi Müslüman olan bir yer- yok çünkü İslam ülkesi. Müslümanların yaşadığı bir yerde Müslümanlar biz İslamca, Müslümanca yaşamak istiyoruz, dinin bize emrettiklerini biz uygulamak istiyoruz, dediği anda o Müslüman hemen Batının tabiriyle oldu siyasi İslamcı. O oldu siyasi İslam. Mesela siz Türkiye'de komünist sistemi isteyen bir parti kurabilirsiniz, Türkiye'de sosyalist bir düzen isteyen bir parti kurabilirsiniz, Türkiye'de siz İslami bir sistem isteyen bir parti kuramazsınız, anayasaya aykırı. Bakın, anayasaya aykırı. Siz Türkiye'de, ben İslam hukuku ile hukuklanmak istiyorum, İslam hukukuna göre yaşamak istiyorum, diyemezsiniz, bunun için bir çalışma yapamazsınız. Yaparsanız anayasaya ve ceza hukukuna çarpılırsınız; ülkeyi teokratik sisteme dönüştürmekten, döndürmekten savcılığın karşısında bulursunuz kendinizi. Böyle bir şeyi istemeye hakkınız yok, fikir özgürlüğü çatısı altında da yok. Bakın, fikir özgürlüğü çatısı altında da yok. Eğer siz; ben İslam hukukunu istiyorum, İslam hukuku ile yönetilmek istiyorum, dersenez, bu Türkiye'de mevcut anayasaya göre ve mevcut ceza hukukuna göre suçtur, siz savcılığın önünde ifade vermek zorunda kalırsınız Mustafa Özbağ gibi. Şimdi bakın, bu Batılı emperyalistler, Batılı emperyalistler Osmanlı'dan kalan yerlerde devletler ve

devletçikler, krallar, kralcılıklar kurdururken tek şart isterler; bir tek şartları vardır. Orada İslam hâkim olmayacaktır. Din ve dine dayalı hiçbir şey koymayacaksınız ayakta, hiçbir şey. Ve hiçbirisi de hiçbir şey koymaz. Irak, Suriye, Ürdün, Yemen, Mısır, Tunus, Fas, Cezayir, bakın; Osmanlı'nın bıraktığı yerlerdir bunlar. Yukarıdan Bosna, Bulgaristan, Yunanistan, Makedonya, Üsküp, aşağı doğru gel; buralar da zaten milliyetçilik öne çıkmış; oradaki milliyetçi unsurlar devlet kurmuşlardır. Öbür taraftan Özbekistan, Tacikistan, Kırgızistan, aşağı doğru gelin; Afganistan, Pakistan, yukarıda Azerbaycan, Kırım. Buradaki İslam unsurların hepsi de ikinci, üçüncü sınıf vatandaşlığa inmiş ve orada kurulan devletler sonra zaten Rusya'nın işgali altında yeniden bir yapılanma olmuş; paylaşılmış ve orada da İslam ve Müslümanlarla alakalı hiçbir şey yok.

Şimdi günümüz dünyasına, günümüze geldiğimizde dünya üzerinde 1,7 milyar Müslüman var. 1,7 milyar Müslüman'ın bir tek İslam hukukuna ve hükmüne dayalı devleti yok. "İran?" Değil. İran'ın adı İslam Cumhuriyeti. Bu ben bunu böyle söylerken sakın şunu düşünmeyin. Osmanlı İslam devleti olarak görmüyorum. Ben Osmanlı'yı bir İslam devleti olarak görmüyorum bunu da bir şerh olarak düşeyim. Osmanlı bunun son temsilcisiydi. Tam mıydı? Hayır. Tam mıydı? Hayır ama en azından Müslümanların böyle bir problemi yoktu. Şimdi problemleri var.

Şimdi İslam'ın kendine ait bir hukuku var; ahlakı dizayn eden, ekonomiyi dizayn eden, bakın; ahlakı dizayn eden, ekonomiyi dizayn eden, devlet sistemini dizayn eden ve devlet idarecilerini de dizayn eden kendine ait bir hukuku var. Ben o yüzden İran'ı da İslam görmüyorum, dedim. Benim şu anda dünya üzerinde benim tanıdığım, benim bildiğim bir İslam devleti yok. Bruma İslam'ı ilan etti, falan fişman bunları duyuyorum ben. Yerinde incelemediğimden, onları da görmediğimden bu konuda bir fikrim yok. Bir fikrim olmayınca da Hazreti Mevlâna Celaleddin-i Rumi hazretlerinin dediği gibi: "Sen gözlerini kapatırsan güneş yok dersin." diyor. "Gözünü açarsan güneşi görürsün." diyor ama ben görmediğimden böyle bir şey, incelemediğimden ben o yüzden benim bildiğim yok; diyorum. Çıkıyorum işin içinden.

Şimdi siyasi İslam, İslamcı, dinci. Onlar dinciler, onlar siyasi İslamcılar, bunlar İslamcı. Bu tabirleri duyuyorsunuz ya, bu tabirlerin hepsi de Batı tarafından üretilmiş olan tabirler. Bir Müslüman'a şucu, bucu, ocu deniliyorsa bir yerde bu bize Batı tarafından üretilmiş; Batı tarafından servis edilmiş bir şeydir. Hatta mesela son dönem Türkiye'deki Müslümanlar bunlar Kadiri, bunlar Mevlevi, bunlar tarikatçı, bunlar cemaatçi, risaleci, işte Süleymancı, şucu, bucu diyorlar ya bu da Batının bizim içimize koyduğu bir şeydir. Bunun da altını çizelim. Sebep? Bundan yüz elli yıl önce bir kimse tarikatıyla anılmazdı, bundan yüz elli yıl önce bir kimse şeyhiyle anılmazdı, bundan yüz elli yıl önce bir kimse kendi tarikatını söylemeye utanırdı, söylenmezdi veyahut da gitmiş olduğu tarikatın kendisine vermiş olduğu virdi ve evradı söylemezdi, utanırdı buna hatta sufiler -tarikat ayırır- sufiler kendi üzerlerinde herhangi bir emare taşımazlardı. Ama biz bugüne geldiğimizde Anadolu'daki kendince dinini yaşayan küçük küçük topluluklar kendi tarikatlarınca ve şeyhlerince anılmaya başladı ki bu tehlikeli bir nokta, bunun böyle konuşulmaması lazım, anılmaması lazım. Çünkü sebep? Müslüman Müslümandır, kim "la ilahe illallah Muhammeden Resulullah" der ise o Müslümandır. Müslümanlığın yani İslam'ın kendi içerisindeki farzları, vacipleri, sünnetleri ne kadar icra eder ise müminliği kemale erer ama o kimse başka bir isimle isimlendirilmez. Çünkü İslam bir bütündür. Siz Kur'an-ı Kerim'de kısas ayetini okuduğunuzda ve kısasın olması lazım dediğinizde Batı sizi hemen burada vardı ya, tabir fundamentalist olarak sizi kabul ediyor, yani aşırı, aykırı. Siz mesela örnekliyorum şimdi bunu. Herhangi bir kimsenin bir suç işlediğinde o suçun karşılığı İslami bir cezayı dillendirdiğinizde, bunu istediğinizde siz ya siyasi İslamcı oluyorsunuz; ya aşırı

fundamentalist İslamcı oluyorsunuz; ya gerici İslam oluyorsunuz ya da böyle bir isim buluyorlar ya da siz dinci oluyorsunuz örneğin. Mesela bayanın birisine sordum: "Dincilikten kastınız ne?" dedim. "Örtünüyorsunuz ya." dedi. "Örtüyorsunuz ya kadınları." dedi "Yani örtünen kadınlar dinci mi oluyor?" dedim. "Evet." dedi. "Peki, örtünmeyi farz olarak algılıyorlar, öyle inanıyoruz bunların hepsi de." dedim. "Sizin tabirinizle dinci mi oluyor?" dedim. "Evet." diyor. Yani bir Müslüman'ın dinci veya dincisiz olur mu? "Dinciliğin zıt anlamı ne?" dedim, durdu. Dinciliğin zıt anlamı ne? "Bu dinci, ben neyim? Dinsiz miyim?" dedim. "Hayır." dedi. Zıt anlam, bir şeyin ayakta durması için zıt anlamı lazım, bunun zıt anlamını söyle. Mümin, zıt anlamı kafir. Müslüman zıt anlamı, İslam zıt anlamı ne? Dinsiz. Zıt anlamı bu. Namaz kılan, zıt anlamı ne? Namaz kılmayan. Oruç tutan, zıt anlamı ne? Oruç tutmayan. Dinci, zıt anlamı ne? Dinsiz veya siyasal İslamcı, zıt anlamı ne? Siyasal olmayan İslamcı. Peki, siyasal olmayan bir İslamcı yani bu ne demek? Siyasi hiçbir görüşü yok, siyasi hiçbir düşüncesi yok, siyasetten uzak bir İslamcı öyle mi? Örneğin. Hiç siyasetle alakası olmayan bir Müslüman mı? Siyasi olmayan, anti siyasal İslam dediğimizde ne anlayacağız? Hiç siyasette bağlantısı olmayan bir Müslüman "Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir." "Allah'ın hükmüyle hükmetmeyen -başka ayet-i kerime- münafıkların ta kendileridir." "Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenler fasıkların ta kendileridir." ayet-i kerime. Arkadaş ben bu ayetin tecelli etmesini istiyorum, dediğin anda sen siyasal İslamcı oldun. Kardeşim, Allah bunu benden istiyor diyor ki: "Ey iman edenler siz Allah'ın hükmüyle hükmedin." Olur, ben eşime Allah'ın hükmüyle hükmedeceğim, çocuğuma Allah'ın hükmüyle hükmedeceğim, işyerimde, bana ait, Allah'ın hükmüyle hükmedeceğim. Belediyeye gittim belediye bana ne ile hükmedecek? Devlet kapısına gittim, devlet kapısı bana ne ile hükmedecek? Devlet kapısı diyecek ki ben Allah'ın hükmünü kabul etmiyorum. Neyin hükmünü kabul ediyorsun? Diyecek ki, ben devletim, benim bir aklım var. Kim bu akılı oluşturdu? İnsanlar. İnsanlar bu akılı nereden edindiler? Bu hükmetmeye nerden hükmettiler? Onun hakikat kaynağı ne? Ben bir Müslüman olarak soruyorum, senin hakikat kaynağın ne? Kim? İşte benim arkadaşım, benim seninle ortak zeminim ne olmalı? Adalet, hukuk, insanlığın üzerine olmalı. İyi, senin adalet düşüncenle benim adalet düşüncem ne olmalı? Senin hukuk düşüncen ile benim hukuk düşüncem ne olmalı? O dedi ki: "Hırsızlık diye bir şey yoktur, suç sayılmaması lazım. O yüzden bütün insanların malı ortaktır, hırsızlık yoktur." "Olur mu böyle bir şey?" "Seninki oluyor benimki neden olmuyor?" "Sen ne diyorsun akıl olarak? Sen diyorsun ki bir başkasının malını almak yasak. Nereden çıkardın bunu? Bunu nereden çıkardın?" "Ya bir başkasının malını almak suç olmaz mı?" "Nereden çıkardın canım kardeşim? Suç değil." dese birisi, ne ile karşılık vereceksiniz ona? Bir başkasının kadınına göz koymak, o kadını rahatsız etmek, o kadını taciz etmek suç. Neye göre? "Öldürmek suç." "Neye göre?" "Birinin canını kastediyorsun." "Ben onu kurtarıyorum, canını kastetmiyorum." "Nasıl yani?" "Bas baya. Benim için bu dünya yaşanır bir dünya değil. Öldürerek ben onu bu dünyadan kurtardım." Neye göre suç? Neye göre suç değil? Senin aklına göre suç ise benim aklıma göre suç değil. Senin aklın benim aklımdan fazla mı? Benim aklım senin aklımdan eksik mi? Biz akıl mı yarıştıracamız o zaman veya güç mü yarıştıracamız? Dünya üzerinde ne yarışırılıyor o zaman? Akıl ve güç yarışırılıyor. Biz akıl ve güç yarıştıranların altında eziliyoruz. Bakın, akıl ve güç yarıştıranların altında eziliyoruz. O zaman dünya üzerinde hikmet hâkim değil, erdemlilik hâkim değil, hakkaniyet hâkim değil, doğrular hâkim değil. Benim için doğruları ne? Kur'an ve sünnet. Benim için doğrular o. Bir başkası için Pavlus'un düşünceleri doğru örneğin, bir başkası için Engels'in düşünceleri doğru, öbürkü Stalin'in düşünceleri onun için doğru, öbürkü Eflatun'un düşünceleri onun için doğru. Kendince hepsi de doğru ve kendince bu düşünceleri ilan eden bu düşünceler üzerinde bir kimse siyasi parti kurması, bununla alakalı mücadele etmesi serbest hepsi de

ama ben Kur'an ve sünnet istiyorum; demek yasak. Şimdi bunu isteyen kimseler de ne olmuş oldu? Ya siyasal İslamcı oldu. Yani siz yarın biz namaz kılmak için yürüyoruz, miting yapıyoruz, dersiniz siyasal İslamcı olursunuz. Bu size tuhaf gelir. Öyledir. Siz namaz için miting yapamazsınız, yaptığınız anda siyasal İslamcı olursunuz. Cuma namazı için yapabilir misiniz? Cumanın tatil olması için yapabilir misiniz? Yapamazsınız, isteyemezsiniz bunu. Bakın, yapamazsınız ve isteyemezsiniz de. Türkiye Cumhuriyeti Devleti cuma olan tatil gününü pazara ondan sonra da içerdeki Yahudi azınlığı da düşünerekten cumartesi ve pazarı tatil etmesinin gerekçesi nedir? Ben cumanın da cumartesinin de pazarın da tatil olmasını savunanlardan değilim. Cuma saati bir tek Müslümanların namaz kılma zamanlarıdır, cuma saati herkes cumasına gidiyorsa gitsin, ben tatile karşıyım, örnek. Nasıl? Basbayağı. Biz fakir bir ülkeyiz, bizim çok çalışmamız lazım, çok üretmemiz lazım, çok çalışıp çok üreterek biz ekonomimizi zenginleştirmemiz lazım. Bizim çok çalışarak, çok üreterek askeri gücümüzü yükseltmemiz lazım,. Ekonomik gücümüzü yükseltmemiz lazım; bizim çok çalışarak, çok üreterek bir medeniyet kurmamız lazım. Çok çalışarak, çok üreterek biz o kendimize has yeni bir medeniyet kurmamız lazım örnek. Bunu ciddi ciddi söylüyorum. Bizim tatil yapacak lüksümüz yok. Biz yağmur yağdı, tatil yapalım, poyraz esti tatil yapalım. Komple ama ülke olarak, devlet daireleri ve sivil kuruluşlar olarak bizim tatil yapacak lüksümüz yok. Ben görmüyorum örneğin. Ben neyin tatili bu diyorum; bu fukaralığın içerisinde, bu işsizliğin içerisinde, bu ülkenin zayıflığı içerisinde. Amerika'dan bir daldan yaprak düşse burada dolar kıpırdanıyor. Bu ülkenin ekonomisi sağlam değil, askeriyesi sağlam değil, siyaseti sağlam değil, kültürel yapısı sağlam değil, medeniyet yapısı sağlam değil, ahlaki yapısı sağlam değil, eğitimimiz sağlam değil, bilimimiz sağlam değil, ilmimiz sağlam değil, çok çalışmamız lazım, bizim arı gibi çalışmamız lazım, harıl harıl çalışmamız lazım, biz ülke olarak gece bile çalışmamız lazım. Fabrikalar, atölyeler, okullar, devlet daireleri üç vardiya çalışması lazım, üç vardiya. Bütün her yer üç vardiya çalışması lazım. Ne işsizlik kalır ne de problem kalır, üretmemiz lazım, örneğin. Kapattım parantezi. Kim verdi bu tatilleri bize? Neye binaen tatil yapıyoruz? Hangi otorite bize cumartesi ile pazarı iki gün tatil yaptı ve neye binaen yaptı? Kime binaen yaptı? Ben bunu böyle söyleyince siyasal İslamcı oldum örneğin. Ha demek ki İslam'ı bütün içerisinde algılar, bir bütün içerisinde yorumlar, o bütünü yaşanması için mücadele etmeye kalkarsanız Batının terimleri sizin için de geçerli olur. Mesela Anayasada siyasal İslamcı diye bir ibare yoktur, ceza hukukunda siyasal İslamcı olarak bir ibare yoktur ama Anayasada şu vardır: Türkiye Cumhuriyeti Devleti laik, demokratik, insan haklarına dayalı bir devlet sistemidir. Siz laik, demokratik, insan haklarına dayalı bir devlet sisteminin nerede dışına çıkarsınız, nerede içinde olursunuz, bunun sınırı belli değildir. Bakın, bunun sınırı belli değildir. Laiklik nedir, dediğinizde bunun sınırı belli değildir, tarifi yoktur anayasada laikliğin, ceza hukukunda laikliğin tarifi yoktur. Siz her an laiklik karşıtı bir eylemin içerisinde bulunabilirsiniz. Mesela birisi çıkıp namaz kılmayı laiklik karşıtı bir eylem olarak görebilir. Bunlar şimdi size tuhaf geliyor. Yani bu karşınızdaki gördüğünüz kimse hadis kitabından yargılanmış kimse, Buhari'nin hadis kitabından. Siz kendi kendinize evinizde Buhari'yi okurken alıp götürülüp laiklik karşıtı eylemde bulunmuştur, ibaresi damgasını yiyebilirsiniz. Ve İmam-ı Buhari'nin "Buhari" kitabı zarflanıp, mühürlenip Diyanet İşleri Müftülüğe gönderilip, bu kitap dini bir kitap mıdır; değil midir; diye sorulabilir. Siz böyle diyorsunuz ki hilkat garibesi gibi böyle bir şey olur mu? Evet, Türkiye'de olur ve siz bir anda adınız da siyasal İslamcı olur. Mesela şimdi ülkemize dönecek olursak siyasal İslamcılarının başını kim çeker? Refah Partisi. Eski ne? Milli Selamet Partisi. Nedir? Türkiye'deki siyasal İslam'ın yükselmesine, yükselişe geçmesine sebeptir, öyle değil mi? Evet. Böyle dillendirilmez mi? Evet. Peki, Ecevit'le ortaklık yaptı mı? Yaptı. Hangi konuda dini herhangi bir işlem yaptı hukuki olarak? Hiçbir şey. Bakın, hiçbir şey diyorum ama sonra siyasal İslamcı

oldukları için -genel kanı bu- parti kapatıldı mı? Evet. ikincisi bir daha kapatıldı mı? Evet. Üçüncüsü bir daha kapatıldı mı? Evet. Sonra ne kuruldu? Ak Parti kuruldu. Ak Parti'de siyasal İslamcı olduğu için kapatılma tehlikesi yaşadı mı? Evet. Şimdi ben parti eleştirmek veya methetmek değil, kaç yıl? On üç yıl mı? Kaç yıldan beri iktidar? On altı yıl mı olmuş? On altı yıldan beri iktidar, bir tane kanun maddesi var mı dine dayalı yeni çıkarın? Yok. Nasıl yani? Basbayağı. Dinin haram ettiği, yasakladığı, herhangi bir şeyi on altı yıl boyunca yasakladığı bir şey var mı? Yok. Ama Ak Parti ne? Siyasal İslamcı. Burada başka bir oyun seziyorum. Başka bir oyun. Bu ne biliyor musunuz? Batı bizi yönlendiriyor ve güdüyor. Bizi bir yerde topluyor ve topladığı yerde bizi yönlendiriyor ve güdüyor. Biz Batının karşı olduğu şeye otomatikman destek çıkarıyoruz çünkü. Biz çünkü ritmik olarak şöyle düşünüyoruz: Bir şeye Batı karşıysa bizim gözümüzde onu düşmanlaştırıyorsa biz ritmik olarak onun arkasında saf tutuyoruz. Bu oyunu kimse görmüyor. Bakın, bu oyunu kimse görmüyor ve İslam toplumu değişik ülkelerde bu tip değişik oyunlarla yönlendiriliyor ve yönetiliyor. Mesela buna bir örnek verip parantezi kapatacağım. DAİŞ yeni çıktığında bütün Müslümanlar kendilerince sempati ile baktılar, bunu kabul edin. Sebep? Batı onu şeytanlaştırdı. Batı onu şeytanlaştırıyorsa biz ona sahip çıkmalıydık. Şimdi sohbetleri takip eden arkadaşlar hatırlasınlar, DAİŞ'le alakalı ilk şerh düşenlerden biriyim, olmaz, diyenlerden biriyim ve bunun arkasında oyun var, Müslümanlar buradan kandırılacaklar, bütün Batının içerisindeki cihat düşünceli Müslümanların hepsini Suriye'ye toplayıp orada komple katledecekler, dedim hatırladınız mı? Evet. Neden? Biz çünkü kendi içimizden Batının şeytanlaştırdığını biz tanırsallaştırıyoruz. Ve biz farkında değiliz tanırsallaştırdığımızın arkasına geçerek asıl şeytana hizmet ediyoruz. Batı üretiyor bizim önümüze bir şeyler ve Batı üretirken ama terör üretiyor ama terörist üretiyor ama fikir üretiyor ama yeni bir deyim üretiyor ve o ürettiği deymi şeytanlaştırıyor veya ürettiği terör örgütünü şeytanlaştırıyor veya ürettiği siyasi parti liderini şeytanlaştırıyor ve o şeytanlaştırdığı anda biz otomatik olarak, ritmik olarak onun arkasında toplanıyoruz ve buradan yönlendirilip, yönetiliyor. Ve İslam dünyasının şuanda mesela İslam ahlakı ile alakalı bir derdi yok, İslam hukukuyla alakalı bir derdi yok, faizle alakalı bir derdi yok, fuhuşla alakalı bir derdi yok, uyuşturucuyla alakalı bir derdi yok, hırsızlıkla alakalı bir derdi yok, ötekileştirilmekle alakalı bir derdi yok, insanların kayrılması ile alakalı bir derdi yok, İslam dünyasının adalet derdi yok, hukuk derdi yok, yarın derdi yok, çocuklarının ne olacağı derdi yok. Sebep, sebep? Müslümanlar çünkü fikirleri köreltilmiş, kalpleri köreltilmiş, gözleri köreltilmiş, kulakları köreltilmiş, köreltilmiş bir İslam dünyası var. Böyle olunca bizim şeytanlaştırdıklarımız günlük Batının şeytanlaştırdığını biz tanırsallaştırıyoruz, Batının tanırsallaştırdığını biz şeytanlaştırıyoruz. Medyanın bize tanırsallaştırdığını biz şeytanlaştırıyoruz, bize şeytanlaştırdığını biz tanırsallaştırıyoruz. O yüzden aslında parantez içerisinde siyasal İslam argümanı Batının bize giydirmiş olduğu bir elbise ve biz bununla aldanıyoruz, bu argümanlarla aldatılıyor. Sanki bizim önümüzde siyasetini dinin kaidelerine göre yapan bir topluluk varmış gibi biz bunu algılıyoruz veyahut da dini talep eden, İslam'ın bütününe talep eden sanki bir siyasi organizasyon varmış gibi algılıyoruz ama onlar habire bize içeriden ve dışarıdan siyasal İslam'ın var olduğunu, bütün kötülüklerin siyasal İslam'dan kaynaklandığını, bütün kötü gidişatın siyasal İslam'a bağlı olduğunu veya dinciler veya İslamcılardan kaynaklandığı söyleniyor. Birisine dediğimizde bu siyasal İslamcıyı bize tarif edin, yok. Bu dinci İslam'ı tarif edin, yok. Bakın, yok. Bu fundamentalist İslam kim, söyleyin bana? Bunu söyleyin. Bize kimi söyleyecekler? DAİŞ'i diyecekler. Siz kurdunuz Batı olarak silahlarını siz verdiniz, siz büyüttünüz, siz yeşerttiniz, CIA'yla MOSSAD'ın ortak kurduğu bir örgüt haline getirdiniz. Kimi söyleyeceksiniz? El-Kaide. Onu da siz kurdunuz, onu da siz yönettiniz. Kime karşı? Afganistan'da Rusya'ya karşı, işinize geldi Çeçenistan'da Rusya'ya karşı. Nerede El-Kaide lideri? Kim vurdu? CIA vurdu. Vurdu mu

biliyor musunuz? Yok. Nereden bilmiyorsunuz? Nereden biliyoruz veya nereden bilmiyoruz? Ödüllendirildi, herhangi bir adacıkta yeni bir pasaportla hayatını yaşıyor, nereden biliyoruz? Tehlikeli şeyler. Bunu normal bir vatandaş, normal bir Müslümanın bu tip örgütler kurması, bunları yönetmesi, o akla sahip olması mümkün mü? Değil. Peki, en son 15 Temmuz darbe girişimi ile alakalı, nerede lider kadroları? Arkasından NATO çıktı. Neden sesli söyleyemediler? 15 Temmuz'da NATO darbe yapmak istedi, NATO unsurları. Neden açık açık söyleyemediler? O zaman burada dünya üzerinde büyük bir oyun var. Bu oyunun içerisinde Müslümanlar oyun kurucu değil figüran. Bizim üstümüzde istedikleri anda istedikleri deyimî üretip o elbiseyi giydirebilirler, biz de bu elbise bizim değil, deyip, çırpınıp bize giydirilmiş olan elbiseyi çıkarmaya çalışıyoruz. Giyen biz değiliz. Bana sorarlar mesela. Kadiri misiniz, Rufai misiniz? Biz Müslüman'ız kardeşim, İslam'ın içerisinde sufiyiz derim. Hiç benim ağzımdan bir tarikat sözü duydunuz mu? Hep sufiyiz biz derim. Biz Müslüman'ız, Müslüman'ın içerisinde sufiyiz. Hep söylerler, hangi tarikattansınız? Sebep? O cahil onu soran, bilmiyor. Hangi mezheptensin? Sorulmaz. Hangi meşreptensin? Sorulmaz. Hangi tarikattansın? Sorulmaz. Soran kimse bilmediğinden soruyordur.

Şimdi, evet. *İslam'ın, karşı çıkarak kendini var ettiği modernizmin kötü bir kopyası olmasında yatıyor.* Evet bu doğru, biz modernizm olarak karşı değiliz, biz modernizm ismi altındaki her türlü haramlara karşıyız. Ama buna da Batı bir söylem geliştiriyor, yani bir bayan örtündü, Allah'ın emri dedi, modernist değil, benim sakalım var, modernist değilim, ben Kur'an sünnet diyorum, Batıya göre modernist değilim. Aslında modernizm ne? Akıl tanrılaştırıldığı, ilahlaştırıldığı bir yer modernizm Batı'da. Batı kendi içerisinde kendi Hristiyanlığını da kabul etmiyor zaten. Modernizm şemsiyesi altında dinsizlik var, akılperestlik var. Bakın, modernizmin altında akılperestlik var. Müslüman dünya kendince Batı modernizmin karşısındaymış gibi gösteriliyor. Allah'ınızı severseniz modernizmin karşısında olan İslam dünyası en fazla akıllı cep telefonu alan dünya, modernizmin karşısında görülen İslam dünyası bütün lüks malların satıldığı bir dünya. Modernizmin karşısında görülen İslam dünyası Batının bütün bakın; Batının bütün ekonomik hegemonyası, kültürel hegemonyası, Batının komple kokuşmuş ahlakının hegemonyası altında. Hangi modernizmin karşıtlığını söyleyebiliriz ki biz? Bize aslında sanki modernist karşıtlığı gibi gösteriliyor bize. Biz bu yaftalamanın altında, bu yaftalamanın altında ezildiğimizden biz modernistiz diyerekten örneğin çıplaklığı modernizm olarak görüyoruz, kolilerce içki içmeyi modernizm olarak görüyoruz. Bana söyler misiniz modernizm nedir? Herkes şunu diyebilir bana: Modernizm çağdaş düşüncedir. Çağdaş düşünce nedir? Çağdaş düşünceyi ben söyleyeyim mi? Düşüncenin kökü, aslı astarı ilahi olmayan, Allah'tan gelmeyen bir düşünce sistemi. Bunun kökünde Allah yok, kökünde din yok bunun, kökünde iman yok. Çağdaş düşünce dediğinizde bir kimsenin akli, bir kimsenin oturup düşüncesi, felsefe üretmesi. Çağdaş düşünce kim? Eflatun. Kim? Aristo. Ya nasıl? Basbayağı, Aristo'da kendi zamanının çağdaş düşünce adamıydı, Platon'da kendi zamanının çağdaş düşünce adamıydı, son dönem Freud çağdaş düşünce adamı, Darwin çağdaş düşünce adamı. Darwinist olmak, Darwinist olmak çağdaş düşünce. İnsan olmak, Darwinist olmak yani siz atalarınızın maymun olduğunu kabul ederseniz çağdaş düşünce sahibi oldunuz. Yok ben insanım ben Adem'den olmayım, Âdem de topraktan olma dediğinizde siz çağdaş düşünce erbabı olmadınız, böyle olmadığımız için aynı zamanda da ya dinci oldunuz ya fundamentalist Müslüman oldunuz ya da siyasal İslamcı oldunuz. Nasıl? Basbayağı, giydirilen deli gömleği bu çünkü ve siz bunu çıkarmak için çırpınıyorsunuz; bunu çıkarmak için, öyle yaftalandığınız için taviz vermek zorunda kalıyorsunuz. Bana söyler misiniz Milli Eğitim'in herhangi bir eğitimin, eğitimle alakalı kanunun, hukukunun herhangi bir yerinde, herhangi bir yerinde İslam'la alakalı hangi unsuru bulabilirsiniz? Buna imam Hatipler ve İlahiyatlar dahil. Size tuhaf gelebilir, onlar bile

aldatmacadan ibarettir. Evet. Siz oradan bakmazsınız hiç, Müslümanlar oradan bakmazlar. Orada güdülürsünüz. Neden ilahiyatçılar sufilığe karşıdır? Neden Diyanet sufilığe karşıdır? Neden ilahiyat ve Diyanet ikilisinin yetiştirdiği büyük bir çoğunluğu sufilığe karşıdır? Neden 15 Temmuz'dan sonra bütün cemaatlere, tarikatlara, bütün oluşumlara karşı bir cephe oluşturulmuştur?

Evet yani biz bu noktada modernizmin kötü bir kopyasıyız, bunu kabul ediyorum. Nasıl kötü bir kopyasıyız? Biz modernizm adı altında bize fuhuş, eşcinsellik, uyuşturucu, her türlü aklı giderici, sarhoş edici unsurlar ve teröre ait bütün her şeyi kabullenmiş vaziyetteyiz. Biz modernizm adı altında fuhuş, eşcinselliği, her türlü aklı giderici sarhoş edici unsurları, her türlü kumarı, her türlü islam'ın haram ettiği her şeyi serbest ettik. Evet kötü bir kopyayız ve Batı hala daha bizi bununla yaftalıyor, Batı hala daha bizi bununla yaftalıyor, biz modernizmden uzağız, Batının istediği kıvamda değiliz. Batının istediği kıvam ne? Ülkede fuhuş yaşı 13'e insin. Batı'nın istediği kıvamda değiliz; ülkede eşcinseller hiç horlanmasın, eşcinsel evlilikleri serbest edelim. Batının istediği modernist kıvamda değiliz, bütün herkes sarhoş olsun. Batının istediği modernist kıvamda değiliz. Aile ayakta durmasın; namus, şeref, haysiyet bunlar bulunmasın içimizde. Batının istediği modernist kıvamda değiliz, hala daha camiye gidiyorsunuz, hala daha örtüneceğiz diye uğraşıyorsunuz, hala daha sakal bırakacağız, diye uğraşıyorsunuz. Hala daha içinizde zaman zaman bir kısım ehli tarikat cübbeyle, sarıkla, asayla dolaşacağım; diye uğraşiyor. Batının istediği modernist kıvamda değilsiniz, ahlaki olarak hala daha belirli ahlaki umdelere sahipsiniz. Evet, bunları da atsanız yine islam orada durduğu müddetçe, ben Müslüman'ım dediğiniz müddetçe yine modernizmin karşıtlığındasınız. Modernist karşıtlığı. Almanya'da bir Hristiyan tarikat Almanya'da herhangi bir dağda, o dağın bir köyünde elektrik dahi istemezler; elektrikleri dahi yoktur o köyde yaşam öyle devam eder. O köyde öyle yaşam devam ederken Alman hükümeti bunlar modernistliğe aykırı diye onlara savaş açmaz veya Kanada'da bu tip topluluklar vardır. Kanada toplumu veya Kanada ülkesi bunlara savaş açmaz. Amerika'da bu tip tarikatlar vardır. Amerikan devleti bunlar modernist karşıtlığı deyip onlara savaş açmaz. Avustralya'da, o ada olan yer Avustralya değil mi? UHata yapmıyorum? Avustralya'da bu tip topluluklar vardır, hiçbir elektrikli alet kullanmazlar hiçbir şekilde. Bunu belgeselerde izleyebilirsiniz, bunlar modernist karşıtlığı değildir ama siz dininizin gereği sakal bırakıyorsanız dininizin gereği örtünüyorsanız dininizin gereği haramlardan uzak duruyorsanız dininizin hükümlerini istiyorsanız siz modernist değilsinizdir ve siz aşağılanmaya, kötülenmeye, horlanmaya, savaşılmaya ve görüldüğünüz yerde başınız ezilmeye mahkumsunuz. Bunun dozunu arttırılırlarsa o zaman çok taraftar bulur, dozunu zaman zaman vidanızı gevşeterek rahatlamamız lazım. Rahatlamamız için de camiler açılması lazım, imam Hatiplerin açılması lazım, Kur'an kurslarının serbest olması lazım, rahatlamamız için sizin din adına kafanızdan geçen bir yasağının kaldırılması lazım. Böyle olunca siz bir derin nefes alırsınız, bir yirmi yıl daha idare edirsiniz. Faiz alabildiğine devam eder, fuhuş alabildiğine devam eder, uyuşturucu alabildiğine devam eder. Hırsızlık, uğursuzluk, arsızlık, haksızlık, alabildiğine devam eder; siz bunların hiçbirisine de hayır diyemezsiniz. Bir çit üstü, siz bunları görmezsiniz bile. Bunları gören kimse modernizmden uzaktır, nerede görülürse başı ezilmelidir.

Batı ve modernlik karşıtlığı temelinde mevcut muhalefet boşluğunu doldurarak güçlenmiş siyasal İslam, giderek bir "fundamentalizm" halini alıyor ve "şeytanını" Batı tanrısında ararken kendi içindeki çölü göremiyor.

Evet. Biz kendi içimizdeki çölden uzağız, serap görüyoruz. Serap görüyoruz. Hani ben böyle zaman zaman komple ümmetin aldanmışlığından bahsederim ya. Hani böyle size

iki satır, her gördüğüm aksakallıyı, piri fani zannederdim, heyhat değilmiş. Evet. Biz her duyduğumuz İslam söylemini İslam zannedenlerdeniz. Bizi aldatmak çok kolay, bizi kandırmak çok kolay, biz çünkü çölün ortasında dünyaya geldik. Çölün ortasına, ortasında dünyaya geldiğimiz için biz bahar bahçelerini bilmiyoruz. Biz çölün ortasında dünyaya geldik ya, biz gül bahçelerini bilmiyoruz. Çölün ortasında dünyaya geldik ya, biz hiç gül koklayamadık, biz gerçek gülün kokusunu bilmiyorsunuz. Bir ressam çıkıyor bizim önümüze ve o bize bir bahar bahçesi çiziyor, biz onun çizdiği bahar bahçesini doğru bahar bahçesi zannedip, her şeyimizi onun avucunun içine koyup o bahar bahçesine ulaşmayı düşünüyoruz. Heyhat bakıyoruz, gece gidiyoruz, gündüz gidiyoruz, az gidiyoruz, uz gidiyoruz, vardığımız yer yine çölün ortası oluyor. Biz ümidimizi kırmıyoruz, yeniden ümitleniyoruz, yeniden önümüze birisi düşüyor bizim, bize yeniden bir gül bahçesi çiziyor, biz yeniden küllerimizden doğuyoruz, o gül bahçesine ulaşırız, diye biz yeniden yollara düşüyoruz. Biz yeniden az gidiyoruz, uz gidiyoruz, dere tepe düz gidiyoruz, bir bakıyoruz ki bizim vardığımız yer yine çölün ortası oluyor ve diyoruz ki o gül bahçesini artık kim önümüze koyacak bekliyoruz. Birisi diyor ki; ben mehdiiyim, o gül bahçesini biliyorum, birisi diyor ki; ben veliiyim, o gül bahçesini biliyorum, öbürkü diyor ki; ben müşdidim o gül bahçesini biliyorum, öbürkü diyor ki; ben mücahidim, o gül bahçesini biliyorum. Biz yeniden kırığımızı, çıkığımızı düzeltiyoruz; yeniden sarıp sarmalıyoruz kırılan, düşen, parçalanan, yıkılan, yanan, yırtılan, kanayan, eriyen yanlarımızı görmemezliğe geliyoruz. Yeniden yürüyoruz, yeniden çölde kalıyoruz. Bunu kimse şuurlanır, bilirse bunu böyle yürümesi ona daha da ağır gelir belki de amma velakin ümmete baktığımızda ümmet büyük bir aldatmacanın, büyük bir kandırmacanın, büyük bir soysuzluğun, büyük bir şerefsizliğin, büyük bir haysiyetsizliğin, büyük bir münafıklığın, büyük bir kafirliğin altında inim inim iniyor. Yine aldatılıyor, yine aldatılıyor, yine aldatılıyor... Öyle olunca Batı kendi siyasi varlığını, kendi kültürel varlığını, kendi hegemonist ve emperyalist varlığını, bakın Batı kendi vahşiliğini İslam muhalefeti ile yürütüyor. Bakın; Batı emperyalizmini, vahşiliğini, kokuşmuşluğunu, Batı her türlü pislğini, Batı her türlü sömürgeciliğini İslam muhalefetiyle götürüyor ve Müslümanların içerisinde Müslümanlardan kendine payandalar bulup onlarla bu muhalefetini götürüyor. Aslında düşmana en büyük düşmanlık onu düşmansız bırakmaktır. Hani ayet-i kerimde: İçimizdeki ahmaklardan dolayı bizi helak eder misiniz, der ya, içimizden ama siyasi ama entelektüel ama askeri -terörist açısından- bir kısım ahmakları dizayn edip, onları şeytanlaştırıp, bizi onların arkalarında ve etraflarında toplayıp Batı topyekûn bunları da düşmanlaştırıp kendi siyasi, ekonomik, kültürel, felsefi olarak kendisini sağlamlaştırıyor ve kendi yıkımını geciktiriyor. Bakın, kendi yıkımını geciktiriyor ve Batı kendi kendisini eleştirmekten, kendisini eleştirilmekten, kendi içerisinde kendi toplumları tarafından eleştirilmekten kurtulmuş oluyor. Yani Batı kendi toplumu içerisinde Batının toplumu dönüp kendi yöneticilerini, parayı yöneten, askeriyeyi yöneten, sistemi yönetenlere siz zulmediyorsunuz; siz bizi de sömürüyorsunuz; bizim de namusumuzu, şerefimizi, paramızı pulumuzu, vatanımızı, milletimizi, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi dünya üzerinde bin,bin beş yüz ,iki bin tane şirkete peşkeş çekiyorsunuz; diyemiyor. Çünkü hiçbir şey kalmazsa Batı kendisi bir sakallı bir terörist üretir; onu herhangi bir banliyöde, herhangi bir şehirde bir bomba patlattırır; yine şeytanlaştıracağı bir İslam üretir Batı. Şeytanlaştıracağı bir İslam üretir ve İslam dünyasını da Müslümanları da birbirlerinden şeytan ürettirerekten birbirleriyle de çalıştırır ama bunda birinci hatalı Müslümanlar. Suudi Arabistan, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Ürdün. Onların şeytanı kim? İran. Aynı zamanda Türkiye'yi de koydular şimdi. Peki, İran'ın şeytanı kim? Suudi Arabistan, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Ürdün, Yemen. İran'ın şeytanı bu. Kendi içlerinde şeytan üretiyor. Türkiye'nin şeytanı kim? Hepsisi. Evet. Suudi Arabistan, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Ürdün, Yemen. Kimi şeytanlaştırdı? Türkiye'yi.

Türkiye? Hepsini. Mecbur kaldı. Türkiye kimle? Katar. Ne yaptı? Katar'ı korumaya aldı. Ne yaptı? Katar'ın burnunun ucunda Suudi Arabistan'daki ABD'nin üssüne karşılık Katar da Türkiye'ye üs kurdu. Yukarıdan bakın. Batı, emperyalist güçler İslam dünyasını kendi içinde birbirlerine şeytanlaştırırken kendisi de topyekûn İslam dünyasını şeytanlaştırıyor. Ne için? Kendisinin Batıda hakimiyetinin ve sömürgeciliğinin devam etmesi için. Evet. Çünkü Batı da kendi kendisini sorgulayacak, diyecek ki; yani düşünebiliyor musunuz? Koca ABD, ABD'de doları basan, aile vakfı. Dolar Merkez Bankası'nın elinde değil. Bir aile var, bir vakıf kurmuş doları o basıyor. Merkez Bankası gidiyor, bana dolar lazım diyor, olur diyor, ona kâğıt veriyor. O da ona dolar basıyor. Cebimizde olan dolarlar o ailenin bastığı dolarlardan, Merkez Bankası'nda karşılığı yok. Cebinizde dolaşan dolarlar, kasamızda ve banka hesaplarımızda dolaşan dolarların ABD Merkez Bankası'nda karşılığı yok. Yarın hepsi de kâğıt hükmünde olabilir. ABD Merkez Bankası'nda karşılığı olan ne var? Beyaz kâğıtlar. Merkez Bankası'nın çıkarmış olduğu tahviller. En fazlası kimde? Çin'de, sonra Japonya'da. Beyaz kâğıt. Çin hızla son zamanlarda beyaz kâğıtlarını altına çevirmeye başladı. Çin'le ABD arasındaki ekonomik savaş bu. Çin diyor ki; bu kâğıtlardan benim elimde oldukça fazla var, artık ben bu kâğıtlarla altın alacağım, diyor. Bu kâğıtlardan altın almaya başladı Çin. En büyük altın ithalatçısı şuanda Rusya ve Çin. Ardından Türkiye de buna katılmaya başladı. İngiltere'deki altınları getirdi. Bazen söylüyorum ya, yani düşünebiliyor musunuz? İngiltere Merkez Bankası'nda sizin dört yüz tondan fazla altınınız duruyor, diyorlar ki size; siz bu altınları koruyamazsınız, muhafaza edemezsiniz, devlet misiniz ki siz bunları koruyasınız, muhafaza edesiniz? Ya? Çocuk gibisiniz, yolda giderken düşürürsünüz.

Evet, şimdi tabi İslam dünyası Batıyı şeytanlaştırırken İslam dünyasının Batıyı şeytanlaştırmasının sebebi ve şeytan gören içimizdeki Batılılardan. Batının yetiştirmiş olduğu, Batının yetiştirmiş olduğu içimizdeki satılmışlar Batıyı bize şeytanlaştırıyor ve hepimizi, bütün Müslümanları birer Batı düşmanı yapıyor. Felsefi olarak hepimiz birer Batı düşmanıyız ve felsefi olarak Batı düşmanı olduğumuz için Batının bütün her şeyine karşıyız, çarşı her şeye karşı gibi. Bu Batının işine geliyor ama biz Batıya felsefi olarak düşmanken ekonomik olarak düşman değiliz, kültür olarak düşman değiliz, Batıda çalan bir melodiyi biz bütün hepimiz dinliyoruz. Batının bir rapçisi, bir popçusu hepimiz için bir idol oluyor ama kendi kendimize baktığımızda Batıda bir moda çıkıyor; bizim modamız oluyor. Düşük kemer modası bir çıkıyor, hepimizin pantolonları düşük kemer kadın erkek. Yüksek bel çıkıyor, hepimizin pantolonları yüksek bel oluyor, bir saç stili çıkıyor hepimizin saç stili ona benziyor. Hani biz Batı düşmanıydık? Kıyafetlerimiz Batı, kafelerimiz Batı, yemek yeme kültürümüz Batı, saç tıraşımız Batı, pantolon stillerimiz Batı, tatil stilimiz Batı, her şeyimiz Batı, kopyası, kötü bir kopyası. Ama felsefi olarak neyiz? Batı düşmanıyız. Hiç kimse de buna bu açıdan bakmıyor. Neremiz Batı düşmanı bizim? Eğlencemiz Batı, düğünlerimiz Batı, kıyafetlerimiz Batı. Batıda fabrikaya giden bir kadını siz erotik olarak görmezsiniz yani kıyafet açısından, Türkiye'de görürsünüz, Batı ama baktığımızda. Biz Batı düşmanıyız, hiç alakası yok. Allah bizi affetsin. Biz böyle bir giriş yapmış olduk. İnşallah bu hamur çok su kaldırır, derler ya, bu hamur baya su kaldıracak

5 Ekim 2019

Tanın egemenliğine ve ataerkil yapıya vurgusu nedeniyle İslam'ın özünde demokrasi ile uyumlu olmadığı iddia edilmektedir. Birçok Müslüman'ın tanrının kendilerini yönetmek için insanlara egemenlik bahşettiğini ve İslami adaletin sınıfa, ırka veya cinsiyete dayalı ayrımcılığını kabul etmediğini ileri sürerek bu ithamı reddetmesine rağmen dini referanslı siyaseti ve Müslümanların demokratik idealler noktasında dinlerini pratikte nasıl algıladıklarını anlamaya yönelik yetersiz çaba nedeniyle tartışma tüm metinsel ve felsefi alanlarda genel olarak açmazla girmiştir. (İki Yörüngenin Hikayesi, Prof. Dr. Asef BAYAT)

Mesele İslam'ın karışık bir kavram olan demokrasi ile uyumlu olup olmaması değil, Müslümanların İslam'ı nasıl ve hangi koşullar altında demokratik değerler sistemi ile bir araya getirebileceklerdir. İslam'a veya başka bir dine özgü hiçbir şey kendiliğinden o dini demokratik veya anti-demokratik yapmaz. Bu dindar insanların inançlarını algıladıkları ve yaşadıkları girift davranış tarzlarına dayanmaktadır. Bazıları dinlerini dışlayıcı ve otoriter şekillerde uygularken diğerleri dinlerinde adalet, temsil ve çoğulculuk bulmaktadırlar. Bireylerin ve grupların aynı kutsal metinleri neden farklı olarak algıladıkları ve yorumladıkları merak uyandırıcı ve karışık bir meseledir.

Şimdi din onun karşılığında demokrasi veya demokrasi ile İslam yan yana olabilir mi veya demokrasi ve İslam nerede örtüşür, nerede örtüşmez, ortak noktaları nedir, nerede ortak noktalarda buluşur veya hiç buluşmaz mı?

Bu, son üç yüz yıldan beri tartışılan bir şey. Bunun tartışılmasının sebebi; İslam dünyasının siyasi, ekonomik, askeri, sosyokültürel olarak geriye doğru veya durağan bir zaman yaşaması ile alakalı. Şimdi demokrasi dediğimiz kavramın içi, her etken dünya güçleri tarafından değiştirmekte. Bu etken dünya güçleri demokrasi kavramının içini ve anlayışını değiştirdikleri müddetçe biz demokrasi kavramının bugün ne, dün neydi, önceki gün ne, ileride nereye doğru gidecek bu, biz bunun yörüngesini tespit edemiyoruz. Şimdi İslam Kur'an'ıyla, sünnetiyle, kendi iç içtihadlarıyla meydana. Kur'an, sünnet orada durduğu müddetçe içtihadı meseleler kendisini yenileyip değiştirebilecek ama burada ana metin Kur'an ve sünnet. Ana metin Kur'an ve sünnet orda durduğu müddetçe ana merkezde bir değişiklik söz konusu olmayacak ama demokrasi denilen kavramın içi yaşanan toplum, yaşanan devlet sistemi, oradaki ekonomik ve askeri güç, oradaki siyasi güce göre değişkenlik arz etmekte. İslam'ın uygulanış noktasında değişik içtihatlar olabilir, uygulanış noktasında değişik görüşler söz konusu olabilir ama ana temel noktalarda bir değişiklik olmaz. Hangi mezhep, hangi meşrep olursa olsun içki haram. İçkiyi üretmek, satmak, tüketmek haram ve İslami kaideler içerisinde içki yani şarap, rakı, bira her neyse bunu üreten kimseler, bunu satanlar ceza-i müeyyideyle karşılaşır. İslam'ın bu noktadaki hukukunun değiştirilmesi mümkün değil ama demokrasi dediğimiz kavramda bunu nereye koyacağız? İslam'ın hukukunu nereye koyacağız? Şimdi biz demokrasi denilen her gün veya her an değişen felsefeye mi tabi olacağız, yoksa demokrasi İslam'a mı tabi olacak? Bakın, dünya üzerinde demokrasiyi savunanlar İslam'ın demokrasiye tabi olmasını istiyorlar sıkıntı bu. Ben Müslüman'ım, ben Müslüman olduğum için ben Müslümanca yaşamak istiyorum. Ve ben, Müslüman bir İslam hukukunu istemem Allah'ın emri. Şimdi, hangi demokrasiye göre biz Allah'ın yasakladıklarının nesini yasak göreceğiz veya görmeyeceğiz? Demokrasi savunucuları şunu diyecekler bize, herkesin özgür seçimi. Allah Allah! İslam da benim özgür seçimim, benimki neden özgür değil o zaman? Haram bir hayat insanın özgür seçimi oluyor da helal bir hayat niçin insanın özgür bir seçimi olmuyor? Neden harama müsamahakâr davranıldığı kadar helale müsamahakâr davranılmıyor? Neden haramın tanrılaştırıldığı kadar helal bu noktada kutsallaştırılmıyor? Bunların cevabını veren yok. Ne için? Çünkü

dünya üzerinde jakoben bir demokrasi anlayışı var, çünkü dünya üzerinde demokrasi tam olarak olgunlaşmış, kemale ermiş ve demokrasinin bu noktada yol haritası belli olmuş bir şey değil. Bir kavram var orta yerde, o kavramın içini isteyen istediği gibi dolduruyor. Demokrasinin beşiği neresi? İngiltere. Ama orda kraliçe var? Orada kraliçe varken onların demokrasiyi yaşamalarına engel değil, Osmanlı'da Osmanlı padişahı var, demokrasiyi yaşamalarına engel. Belçika'da kral var, demokrasiyi yaşamalarına engel değil, Hollanda'da kral var demokrasiyi yaşamalarına engel değil, İsviçre'de kral var demokrasi yaşamalarına engel değil. Bize ilkokulda ve ortaokulda öğrettikleri demokraside krallıklarla yönetilmek yoktu. Allah Allah! bir baktık ki İspanya'da kral var, Belçika'da kral var, İsviçre'de kral var, Hollanda'da kral var, İngiltere'de kral var. Batı dediğiniz yer krallıklarla yönetilen bir yer. Hayır demokrasi, e bu krallar ne o zaman? Kralları halk mı seçti? Hayır. Ne? Anası kraliçe, babası kral veya babası kral, kral, kral, kral oğlu, kral oğlu, kral oğlu geliyor. Bunları halk seçmedi, kraliçeyi de halk seçmedi. Bize demokrasi olarak yutturdukları şey halk seçecekti öyle değil mi? Neden biz üç tane ihtilal gördük de üç tane ihtilalde halkın seçtiklerini astık biz? E nasıl? Basbayağı. Biz Menderes'i astık, demokrasi adına astık, arkadaşlarını demokrasi adına astık. 12 Eylül demokrasi adına darbe oldu. 12 Eylül seçilen partilerin ne suçu vardı? Onlar İslam mıydı? Değildi. İslami bir düzen ve sistem mi getireceklerdi? Hayır. Demokrasi adına ama onlar yıkıldılar, yıktılar. Aynı şekilde 28 Şubat, halk seçmişti ama onu da 28 Şubatçılar yıktılar. Demek ki demokrasi dediğiniz şey Hazreti Ömer radiyallahu anh hazretlerinin söylediği gibi; biz müşrik iken tatlıdan putlar yapardık, helvadan putlar yapardık, karnımız acıktığında yerdik. Demokrasi helvadan put gibi canın isteyince ye. Hani Mısır'da seçimle işbaşına gelecekti, demokrasinin olmazsa olmaz kaidesiydi, seçimle gelen seçimle gidecekti? E ne oldu? Sisi darbe yaptı, halkın seçmiş olduğu cumhurbaşkanı ibretlik olarak mahkeme salonunda şehid oldu. İbretlik. Dediler ki; ey İslam dünyası siz bizim sistemimizin dışında bir şeyler isterseniz biz böyle sizin gözünüzün önünde bizim sistemimizin dışına çıkanları cezalandırırız. Libya lideri Kaddafi nerede öldürüldü? Irak lideri Saddam nerede öldürüldü, nasıl öldürüldü? Bunlar uluslararası birer ders. Batının demokrasi olarak dayattığı şey onların emperyalizmini kabul edip, sömürgeciliğini kabul edip onların emrine girmek. O zaman bize dayatılan, yani Müslümanlara dayatılan demokrasi ne idiği belirsiz. Anayasada demokrasinin tanımı yok. Anayasada laikliğin tanımı yok. Demokrasi ve laiklik tanımı Anayasada da yok, ceza hukukunda da yok. Tanımlanmamış iki tane deyim ve biz o tanımlanmamış iki deyimden hangi tanıma gireceğini, nereye çarpacağını, nereye çarpmayacağını bilmiyoruz. Benim buradaki bu sorunun karşısında vermiş olduğum cevaplar anayasanın hangi tanımına, daha doğrusu tanımsızlığına çarpacağı belli değil. Tanım değil tanımsızlık var çünkü.

Şimdi öyle olunca *İslam'ın özünde demokrasi ile uyumlu olmadığı iddia edilmektedir*. Evet. Bize demokrasinin ne olduğunu açıklayın, biz demokrasinin ne olduğu açıklandığında biz onun İslam'a uygun olup olmadığını tartışma zemini oluşturalım. Çünkü o kadar çok demokrasi tanımı var ki biz hangi demokrasi tanımını kabul edeceğiz? Demokrasi tanımı; halkın kendi kendisini yönetmesi olarak nitelendireceksek bize öyle öğrettiler. Ben şimdi kendimce demokrasi tanımı deyince kendimce, ben ilkokul, ortaokul, lise çağlarındaki demokrasi tanımıyla ben buna cevap vereceğim. Bu değişmiş olabilir, şuanda demokrasi tanımı değişmiştir. Neydi demokrasi tanımı benim öğrendiğim o zaman için? Halkın kendi kendini yönetmesi. Doğru mu? Evet. Allah'ınızı severseniz dünya üzerinde halkın kendi kendisini yönettiği bir sistem söyleyin bana. Hiç mi incelemediniz? Hiç kimse incelememiş demek ki. Dünya üzerinde hiçbir sistem yoktur ki halk kendi kendisini yönetmiş olsun. Aldatmacadan ibarettir bu. Bu bir kandırmacadır. Bu bütün dünya insanlığını bir kandırmacanın peşine düşürmektir. Hiçbir zaman halk kendi kendisini yönetmez, hiçbir

zaman. Hadi halk kendi kendisini yönetsin, vergileri kendisi belirlesin, hadi halk kendi kendini yönetsin, valilerini kendisi belirlesin, hadi halk kendi kendini yönetsin, il millî eğitim müdürlerini kendisi tespit etsin, hadi halk kendi kendini yönetsin, belediye başkanlarını kendisi seçsin. Seçilmiş belediye başkan adaylarını seçmek değil, belediye başkan adaylarını kendisi seçsin. Hadi halk kendi ilinin bütün kararlarını kendisi versin. Nasıl? Basbayağı, halkın kendi kendisini yönetmesi değil miydi? Bakın, durduk. Bakın, durduk. Hadi Bursa'nın bütün katma değeri Bursa'ya kalsın. Bursa'nın bütün vergisi Bursa'ya kalsın. Bursa'da vergi veren esnaflar kendi paralarının nereye harcadıklarını takip etsinler. Valisini Bursalılar kendisi seçsin, il emniyet müdürünü kendisi seçsin, örnekliyorum bunu, il millî eğitim müdürünü kendisi seçsin. Ya da vali, belediye başkanı, il millî eğitim müdürü, il emniyet müdürü, -sağlık çok önemli- sağlık müdürü hepsi de seçimle gelsin ile. Her dört yılda bir hesap versinler. Bursa kendi vergisini kendisi toplasın, kendi vergisini nereye harcayacağına da kendisi karar versin. Referandum yapsınlar, havaalanı yapalım mı, yapmayalım mı? Demokrasi 50+1'in yönetmesi mi? 49'un hakkı nerde? Halk kendi kendini yönetecek, kim yönetecek, seçim yapacağız, 50+1 alan başkan seçildi, belediye başkanı seçildi, bir şey seçildi iyi, 49'un hakkı ne oldu? Demokrasi bu. Bana öğrettikleri demokrasi buydu, halkın kendi kendine seçimi. Halk nasıl kendi kendini yönetecek? Milletvekili seçecek. Kim seçiyor milletvekillerini? Hangi partiden olursa olsun. Siz milletvekilini de seçmiyorsunuz. Kim seçiyor? Parti başkanları seçiyor. Ben bazen zaman zaman diyorum. Yani milletvekili adayları oyla seçilmiş olsa ben Bursa'da birinci gelirim, diyorum. Tek başınlık bir şey değil ama Bursa'da salon kaç kişilik? Dört bin beş yüz kişilik, hangi millet vekili doldurabilir, dört bin beş yüz kişi taraftar toplayabilir? Toplayamaz. Hangi müftü toplayabilir? Toplayamaz. Hangi hoca toplayabilir? Toplayamaz. Hangi cami imamı toplar? Toplayamaz. Vali toplayabilir mi? Hayır. Belediye başkanı toplayabilir mi? Hayır. Hiç kimse toplayamaz Bursa'da. Ücret olmadığı müddetçe, bir şey olmadığı müddetçe toplayamaz. Ücret verirse toplar. Seçim olsa ben 1. sıradayım. Kim seçer beni? Hiç kimse, partiler olarak. Neden? Ben haramları söylerim, bu haram derim. Kimin işine gelirim? Hiç kimsenin. Benim emniyet müdürü olduğumu düşünebiliyor musunuz? Benim vali olduğumu düşünebiliyor musunuz? Yandı şehir.

O zaman bize anlattıkları, kâğıt üzerinde anlattıkları demokrasi uygulanabilir bir şey değil. Uygulanmıyor da zaten. Darwin teorisi gibi, yani kanıtlanmamış teori. Halkın kendi kendini yönetmesi demokrasi. Şimdi Türkiye'de halk kendi kendini yönetecek, Darwin teorisini kabul edecek bir kimse var mı? Yok. Siz çıksanız dışarı deseniz ki; maymundan geldiğimizi iddia ediyoruz biz, oy verin, kim oy verir? Kimse vermez. Hani halk kendi kendini yönetecekti, Darwin teorisine alakalı sizden bir öneri aldılar mı? Hayır. Kim bunu bize kafamızda Demokles'in kılıcı gibi koydu? Mevcut eğitim sistemi. Hani siz bu eğitim sistemini değiştirebiliyor musunuz? Hayır. Hayır. Darwin teorisi benim inancıma ters istemiyorum kardeşim, teori değil mi? Evet. İstemiyorum. Bunu kim dayatıyor bize ama bize şunu söylüyorlar, yani İslam demokrasiyle uyumlu olmalı veyahut da birileri çıkıyor, İslam demokrasiye uyumludur, uygundur. Değil kardeşim. Değil. Bakın, değil. Hadi seçim yapın, Türkiye'de seçim yapsalar Türkiye Cumhuriyeti Devleti İslami kaidelerle mi yönetilsin, İslami kaidelerin dışında mı yönetilsin diye. Ne çıkar acaba sonuç? Bunları böyle cesaretli bir şekilde dile getirebilecek olan bir kimse var mı? Bunları konuşabilecek olan bir kimse var mı? Yok. Neden? Adamın dilini kopartırlar. Tırnak içerisinde demokrasi denilen kavram içi boştur, dolu değildir, istenildiği yere çekilebilir, her ülkede farklı bir şekilde uygulanır ve bunu söylediğinizde size şunu cevap verir Batı; ülkelerin karakteristik yapılarına göre demokrasi vardır. İslam ülkelerin karakteristik yapısına göre içkiyi helal edemez, uyuşturucuyu helal edemez, adam öldürmeyi -haksız yere- helal edemez, fuhuşu helal edemez, eşcinselliği helal edemez, hırsızlığı helal edemez, rüşveti helal edemez, kayırmacılığı helal edemez. İslam'ın

haramlarını helal edecek hiçbir güç yoktur, hiçbir insan eliyle kurulmuş olan bir sistem Allah'ın haramlarını helal edemez. Zaten sıkıntı bu. Yani Kur'an ve sünnet dairesindeki İslam'da helali haram edecek, haramı helal edecek herhangi bir otorite yok. Bu yol kapalı. Bakın, bu yol kapalı ancak tali meselelerde içtihad edebilirsiniz. Bu içtihad nedir? Namazı cem etmekle alakalı. Bu içtihad nedir? Seferi namazla alakalı. İctihad konusu bunlardır. Siz abdestin dört tane farzını değiştiremezsiniz. Yüzü yıkamak, başı mesh etmek, kollarını ellerinle beraber yıkamak ve ayaklarını yıkamak bunu değiştirebilecek, bunları değiştirebilecek bunların yerine başka bir şey koyabilecek İslam'da herhangi bir otorite yok. "Bugün dininizi tamam ettim, din olarak da size İslam'ı seçtim." Böyle olunca bunu değiştirecek bir organ bir güç yok. Kilise için, Hristiyanlar için var. Kim? Papa. Papa oturur, herhangi bir Hristiyanlığın hükmünü ortadan kaldırabilir, yeni bir hüküm koyabilir. O yüzden zaten İznik konsülünde sekiz yüz, dokuz yüz tane İncil çıktı orta yere ve o günkü konsül bunu dörde indirdi. Dördün haricindekileri lağvetti, yok etti, dördün haricindeki İncillere inananları da kafir olarak nitelendirdi ve bulunduğu yerde öldürülmesi lazım dedi. Mesela Barnabas İncilini kabul etmedi. Barnabas İncilini neden kabul etmedi? Orada İsa "oğul" olarak geçmiyor çünkü. İsa aleyhisselam orada bir peygamber olarak geçiyor ve Barnabas İncilinde Hazreti Muhammed-i Mustafa'nın da gelecek peygamber olduğu geçiyor ve şuanda da Barnabas İncili bulundu, açıklanamıyor. Bir böyle şehir efsanesi dolaşüyor, şehid Muhsin Yazıcıoğlu'nun Barnabas İncilinden dolayı, bazılarında da eski ahit Tevrat'la alakalı bir kitabın bulunup ona getirildiği ve o kitabın kendisinde olduğu ve yanındaki çantada olduğu ve o çantanın hala daha kayıp olduğu söyleniyor. Şehir efsanesidir, yalandır, bir şey diyemem. Bunun da NATO'nun aldığını evet, bunun askeriye gittiğini, askeriye de bunun vardı ya oda, hani kozmik oda. Kozmik odada saklandığını -o yüzden bugünkü devletin resmi tanımıyla söylüyorum- FETÖ grubunun o kozmik odaya girip asıl o Tevrat'ı oradan almak istediklerini, 15 Temmuz'un arka penceresinden birisinin de bu olduğu, ben size bir sürü burada kaos planları veya kaos söylemleri söyleyebilirim. Doğrudur, değildir, devletin işi, araştırarak. Kozmik odaya girdiler, ne buldular, hiçbir şey bulamadılar, buldular mı, bulamadılar mı? O günkü genelkurmay kozmik odayı boşalttı, diyorlar ki boş odaya gittiler, girdiler. E şimdi kozmik oda meselesine girdiğimizde Bülent Arınç'ı sözde vuracaklardı, suikast düzenleyeceklerdi o yüzden girmişlerdi. Bülent Arınç suikasta uğramadı, niçin girdiler niçin çıktılar? Bülent Arınç gene şimdi şimdi hangi noktada, nerede, ne yapıyorlar? Bakın, bunların hepsi de uluslararası keşmekeş. Bunlara kafa yormaya kalkarsan sufililiği kenara bırakacaksınız. E ben de sufililiği kenara bırakamam, yapamam ama ülkemizi ilgilendiren meseleler kafayı yormadan da durmaz ama şimdi biz böyle bunları düşündüğümüzde, bunlarla hareket ettiğimizde, yani İslam değiştirilmesi mümkün olmayan hüküm ve hukuklarla dolu. Değiştirilmesi mümkün değil. Siz namazın farzlarını değiştiremezsiniz, siz orucu bozan bozmayan şeyleri değiştiremezsiniz, yani siz yemek yiyerekten oruç tutamazsınız, bunu değiştiremezsiniz. Yani fabrikada üretim düşecek, o yüzden oruç tutan arkadaşlar saat sekize kadar yeseler olmaz mı? Bunu değiştiremezsiniz. Haccın rükunlarını değiştiremezsiniz, Kur'an'ın hükümlerini değiştiremezsiniz. "Demokrasiye uygun değil." Hangi demokrasiye uygun değil? Yani demokrasi dediğiniz şey ilahi bir şey mi? Değil. Neden ilahi olmayan bir şeye ilahi olanı uydurmaya çalışıyoruz? Hangi güç bize bunu dayatıyor? Kim dayatıyor? Bunu cevabını veren yok. Hani ne oldu Irak? Demokrasi adına girmişti Amerika, yerle buz etti ortalığı, perişan etti, yıktı bütün ülkeyi. Hani ne oldu? Demokrasi gelmedi. Hangi demokrasi geldi ki oraya? Yani o zaman seçilmiş Mursi'yi öldüren Sisi yönetimi demokrasi adına mı; bizim ülkemizde Menderes'in öldürüldüğü gibi, şehid edildiği gibi Mursi'de şehid edilirken demokrasi adına mı şehid edildi? Hani halkın kendi kendini yönetmesi ise o zaman insanlar Mursi'yi seçtiler, neden o yönetim devrildi ki askeri darbeye? O zaman İslam'ın özü

demokrasiyle uygun mudur, değil midir? Bu bizim işimiz değil. Bana ne, demokrasi uygun mu değil mi? Tırnak içerisinde demokrasi denilen ama içi boş bir terimle, ne tarafa gideceği belli olmayan bir terimle ben yönetilmek istemiyorum. Kim bu yönetimi bize dayattı ki? Halk kendisi mi seçti bu yönetimi? Hayır. Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurulurken bir islam cumhuriyeti olarak kuruldu, kim değiştirdi? Halk mı değiştirdi? Bunu böyle söylediğimde "Hiçbir devrim kansız olmaz." Ne olacak şimdi? Birileri de islam'ı hâkim etmek için kan mı dökmesi gerekiyor karşılık olarak? Hani demokrasi insanların kendi kendine yönetme biçimiydi, neden kana ihtiyaç duysun ki demokrasi? Ama Batının Doğuya ve Batının kendi insanlarına dayattığı demokrasi kana doymuyor. Batının islam dünyasına dayatmış olduğu demokrasi gözyaşına doymuyor, kana doymuyor, namusların paçavra gibi atılmasına doymuyor. Müslümanların şereflerinin, haysiyetlerinin yerle edilmesine doymuyor. Batı demokrasisi dediğiniz şey Müslümanların kanlarıyla, canlarıyla, mallarıyla, namuslarıyla, şerefleriyle ayakta duruyor. Yani ne kadar Müslüman'ın kanını dökerse ne kadar namusunu kirletirse ne kadar şerefini ve haysiyetini iki paralık ederse onların demokrasisi o kadar daha uzun yaşıyor. Ne kadar islam dünyasının yeraltı ve yerüstü zenginliklerini emperyalistçe, vahşice onları üterler; katlederler; sömürürlerse onlar bize demokrasi satmaya daha devam edecekler ve biz almış olduğumuz ürünün içeriğini bilmeden alanlardan olacağız. Hani yediklerimizin içeriğini bilmiyoruz ya, Batıca ve Batılılarca üretilmiş olan yiyeceklerin içeriğini bilmeden yememiz gibi Batı tarafından üretilmiş olan terimleri de biz içeriğini bilmeden yemeye çalışıyoruz, yediriyorlar bize. Peki söyler misiniz bana, bir ülkeyi baştan sonra bombalamak hangi insan hakkının karşılığıdır? Bir ülkenin bütün tarihi varlıklarını ve tarihi değerlerini yağmalamak hangi demokratik insan haklarına uygundur ki? Bugün Bağdat dediğinizde, Irak dediğinizde önünüze on bin yıllık bir kültür çıkar ortaya yere. Bana söyler misiniz, on bin yıllık yazma eserler nerede şimdi? Bağdat kütüphanesine ne oldu ki? Ama biz Müslümanlara demokrasi adı altında katilimizi sevdirmeye çalışıyorlar. Biz Müslümanlara demokrasi ve insan hakları -tırnak içerisinde- deyimlerinin ardında biz tecavüzcülerimizi sevelim, istiyorlar. Ben demokrat değilim, ben demokrasi savunucusu da değilim, ben Müslümanım. Ben Kur'an ve sünnette ne yazıyorsa ona iman ettim ve onu yaşamak istiyorum. Demokrasiye karşılık bu. İçki haram, ben çocuklarımla içkiyle karşılaşmasını istemiyorum. Yol boylarında, adım attığım yerde içki satılmasını istemiyorum; adım attığım yerde, yol boylarında kadınların eteklerini yukarı kadar çıkarıp kendilerini pazarlamalarını istemiyorum. Ben kadınların bilmem ne evlerinde kendilerini pazarlamalarını istemiyorum. Demokrasi adına buysa demokrasi ben böyle bir demokrasi istemiyorum. Allah'ın haram ettiği her şeyi serbest eden bir demokrasi istemiyorum. O yüzden ben demokrat değilim, demokrasiyi de savunmuyorum. Ve islam hiçbir şeye benzemez, islam kendine münhasırdır. islam demokrasiyle bağdaşmaz, islam kapitalizmle bağdaşmaz, islam emperyalizmle bağdaşmaz, islam gücü elinde tutanın egemenliğiyle bağdaşmaz. islam bütün insanların hakkına, hukukuna riayet eden bir her şeyle tamamlanmış bir olgudur. Her şeyiyle. Hukukuyla, kültürüyle, inancıyla, yaşam standardıyla, her şeyiyle, her şeyiyle. Gördüğünüz eksikliklerin hepsi de Müslümanların eksiklikleridir, dinin değil. Tespit ettiğiniz bütün eksiklikler Müslümanların eksiklikleridir, dinin eksikliği değildir. Bir Müslüman hırsızlık yapıyorsa bu onun kendi imanıyla, islam'ıyla alakalıdır; dinin kendisi ile alakalı değildir. Bir Müslüman rüşvet yiyorsa bir Müslüman örneğin aldatıyorsa kandırıyorsa bu dinle alakalı değildir, o Müslüman'ın kendi uygulamasıyla alakalıdır, oradaki uygulamadaki hatalarla alakalıdır, öğretimle alakalı hatalardır. Öğretmemişlerdir orada dosdoğru. Orada hukuki olarak onu yaşamak mümkün değildir, ondandır. Şimdi insanlar yüz yıldan beri dini öğrenmiyorlar, yüzyıldan beri dini öğrenmeleri de mümkün değil zaten ve bu insanlardan biz doğru bir islam bekliyoruz, bu da doğru değil. Bizim toplumumuz doğru dini nereden

öğrenecek ki? Bu Müslüman topluluğun doğru dini öğrenebileceği herhangi bir kurum, kuruluş yok. Bakın, yok. Bu insanlar televizyondan öğrenmeleri mümkün değil, okullarda öğrenmeleri mümkün değil. Çarşıda, bacada, bayırda öğrenmeleri mümkün değil; evde öğrenmeleri mümkün değil. Bu toplumun yüzde doksan küsuru Müslüman ama kendi Müslüman'ım diyen bu topluluğun dinini öğrenebileceği bir kurum ve kuruluş yok. Var diyen laik, demokratik, insan haklarına dayalı devlet sistemine karşı çıkmış olur zaten. Biz burada İslam'ı öğretiyoruz, diye bir tabela asan bir kimse anında kapatılır orası, demokrasi buna karşı çünkü. Nasıl? Basbayağı. Demokrasi İslam'a karşıdır. Bırakın, İslam'ın demokrasiye uyup uymadığını demokrasi zaten İslam dışı bir şeydir, İslam'a karşıdır. Demokrasi İslam'a savaş açmıştır çünkü. Tırnak içerisindeki dünya üzerindeki demokrasi algısı bütün dinlere savaş açmıştır, sadece İslam'a değil ki. Hristiyanlığa da savaş açmıştır, Museviliğe de savaş açmıştır. Müslümanlar demokrasiye savaş açmazlar. Açamazlar zaten. Açacak muktedirlikleri ve güçleri yoktur. Demokrasiye savaş açacak entelektüellikleri yoktur, kaba güçleri de yoktur, bu konuda eğitimleri de yoktur, bu eğitimi alabilecekleri bir kurumda yoktur. Hayır.

O yüzden Türkiye'deki Müslümanların veya dünya üzerindeki Müslümanların demokrasiye savaş açma gibi bir şeyleri olamaz ki mümkün değil. Diyanet mi kurumuyla, kurumlarıyla, içindeki barındırdığı profesörlerle, içindeki barındırdığı alimlerle demokrasiye savaşacaklar? Hayır. İlahiyatçılar mı? Hayır. Camilerden böyle bir şey beklemeyin, hayır. Türkiye'deki dergahlardan, tarikatlardan -adı öyle anılıyor ya, ben onu da kabul etmiyorum da- veya mevcut cemaatlerden, topluluklardan buna yeltenecek bir kimse var mı? Hayır. Yemin ediyorum, bu soruyu onların önüne getirseniz konuşmaya korkarlar konuşamazlar, bunları dile getiremezler. Haklılar. Bugüne kadar içeri girenler ne oldu ki? Söyler misiniz bana, Salih Mirzabeyoğlu'nun suçu ne? Elinde silah mı vardı, top mu vardı, tüfek mi vardı, tank mı vardı, cebinde çakı bıçağı mı vardı? Söyler misiniz, Bediüzzaman Said Nursi neden yattı içeride o kadar? Tankı, tüfeği, topu mu vardı? Söyler misiniz, Nazım Hikmet niçin ülkeyi terk etmek zorunda kaldı? Tankı, tüfeği mi vardı elinde? Söyler misiniz Pir Sultan'ın elinde tankı, tüfeği mi vardı neden asıldı ki?

Birçok Müslüman'ın tanrının kendilerini yönetmek için insanlara egemenlik bahşettiğini ve İslami adaletin sınıfa, ırka veya cinsiyete dayalı ayrımcılığını kabul etmediğini ileri sürerek bu ithamı reddetmesine rağmen dini referanslı siyaseti ve Müslümanların demokratik idealler noktasında dinlerini pratikte nasıl algıladıklarını anlamaya yönelik yetersiz çaba nedeniyle tartışma tüm metinsel ve felsefi alanlarda genel olarak açmaza girmiştir.

Açmazda değildir. Ben kabul etmiyorum açmaza girdiğini. Sebep? Kıymetli kardeşler; din orada duruyor, Kur'an sünnet orada duruyor, siz onu değiştiremediğiniz zaman bu senin açmazın olur, onun açmazı olmaz. Açmaz; İslam'ı demokrasiyi devşirmek isteyenlerde, İslam'ı demokrasiye tabi tutmak isteyenlerde. Diyorklar ki; siz bizim istediğimiz gibi dini yaşayacaksınız. Bu ne demek? Siz İslam'ı yontacaksınız, İslam'ın kendisine ait olan genel kaidelerini kendi ellerinizle siz yıkacaksınız. Bu bizim işimiz değil ki. Bu, İslam dinini din olarak kabul eden bir kimsenin işi değil. Bu sarı öküz hikayesi gibi. Arslanlar gelmişler öküz sürüsüne demişler ki; herkes rahat yaşasın, şurada demişler. Yani şu sarı o öküz var ya ihtiyar olan. Evet. Şunu verin, demişler, dokunmayalı biz size, siz güzelce otlayın. Öküzler toplanmışlar, -Mesnevi'de de geçer bu- demişler, ne yapalım? Sarı öküz demiş ki; zannediyorsunuz ki demiş, benim canımdan korkum var, demiş, beni yemekle bu iş bitecek olsa tamam, verin beni, yesinler, bitsin ama bununla bitmeyecek, demiş. Onlar toplanmışlar, demişler ki; ne yapalım, edelim, yani yapacak bir şey yok, bütün sürünün rahatı için şu sarı öküzü verelim. Tabi öküzü dışlamışlar kendi içlerinden, tabi aslanlar gelmiş, sarı öküzü bir

güzel çatır çatır çatır çatır yemişler. Bir gün, iki gün, üç gün, beş gün, on gün, on beş gün av bulamayınca aslanların canı sıkılmış, haber göndermişler. Şu demişler, kara öküz var ya. Evet. Filanca yerde bizimkilere yan bakmış, şu barış bozulmasın, şu kara öküzü de getirin. Ya olurdu, olmazdı. Ya ona neden sen yan baktın falan. Yahu ben yan bakmadım, filan. Hadi kara öküzü de dışlamışlar, aslanlar bir güzel çatır çatır onu da yemiş. Bitmemiş ki. E sarıydı, karaydı, alacaydı, beyazdı, yok kahverengiydi, teker teker öküzlerin hepsini yemeye başlamışlar. Şimdi bu da onun gibi bir şey, demokrasi nerede doycak? Biz İslam'ın hangi kaidesini değiştirirken savaşı durduracak ki? Bakın, savaşı durdurdu mu? Durdurmadı. Biz halifeliliği ilga ettik, biz padişahlığı kaldırdık. Halifeliliği ilga ettik, biz kendi İslam hukukumuzdan vazgeçtik, bir de adına medeni hukuk dedik. Yani Batıdan gelen medeni hukuk, İslam hukuku gayri medeni. Bize öyle anlatıyorlar ya, biz medeni hukuku kabul ettik, e bu şey medeni, terk ettiğin şey medeni değil o zaman. Nasıl yani? İslam'ın hukukunu medeni değil demek, medeni görmemek küfür. Bir kimse küfre düşerse teccidi iman teccidi nikah gerekli. Bir kimse medeni hukuka geçtik, bu İslam hukukunu gayri medeni gördü, o kimsenin dini nikahı düştü, doğan çocuk veledi zina. Nasıl yani? E basbayağı. Sen İslam'dan çıktın. Nasıl? E İslam hukukunu medeniyetsiz gördün; gayri medeni gördün ve İslam hukukunu, Allah'ın hukukunu reddettin. Allah'ın hukukunu küçük gördün, Allah'ın hukukunu küçük gördün ama gittin, imamının önünde benim dini nikahını kıy, dedin. Allah'ın hukuku nerde? Yok, o gayri medeni. Allah'ın hukukunu gayri medeni gördüğün anda dinden çıktın. E dinden çıktın, e çocuk? Veledi zina oldu, annesi babası belli veledi zina. Sebep? Çünkü İslam üzerine değilsin. Doymadı Batı demokrasisi. Halifeliliği ilga ettik, padişahlığı ilga ettik, ardından biz İslam hukukunu yok ettik ortadan, Kur'an-ı Kerim'i yasakladık, dini öğretilerin hepsini yasakladık, tekkeleri yasakladık, zaviyeleri yasakladık, medreseleri yasakladık, kapattık hatta mezarlıkları bile yasakladık, mezarlıkların başına gidip dua okumayı bile yasakladık. Doymadı. Fuhuşu serbest ettik, içkiyi serbest ettik, birayı serbest ettik, kumarı serbest ettik, devlet eliyle yönetiyoruz bunların hepsini de. Doymadık, güzellik yarışmaları sunduk, doymadı, demokrasi doymuyor. Eşcinselliği kabul ettik, eşcinsel fuhuşu kabul ettik, doymuyor. Nerede duracak bu demokrasi? Doymuyor. Bana duracağı yeri söylesin birisi. Hani geçen cumhurbaşkanının Birleşmiş Milletler'de bir konuşması vardı. İsrail haritasını çıkardı dedi ki; şu tarihte İsrail bu kadar, bu tarihte bu kadar, bu tarihte bu kadar, bu tarihte bu kadar. Birisi söylesin, dedi. "İsrail'in sınırları nereden nereye kadar ve nerede bitecek?" dedi. Ayakta alkışlanacak bir laf. Nasıl İsrail'in sınırları belli değil ise ve İsrail bu noktada doymuyorsa, mesela Suriye'deki Golon Tepeleri İsrail'in sınırlarının içinde mi değil mi? İçinde değilse oradaki yaşayan Suriyeli Müslüman halk nereye kadar özgür? Değil. Oraya bir Suriyeli gidip, girip, kendi memleketim deyip oturabilir mi? Hayır. Oradan dışarı çıkabilir mi? Hayır. Ben çalışmayacağım, diyebilir mi? Hayır. bu topraklar benim, ben istediğim yere satabilirim der mi? Hayır. Haydi Golon tepeleri kimin? Sınırı belli değil. Adamın daha önce Güneydoğu'da uçakları pike yapıyordu, doğru mu? Evet. Acaba Güneydoğu onun sınırlarının içinde mi kalıyordu o zaman için? Bunun gibi. Demokrasi bir haydut, bildiğiniz haydut, ete kemiğe bürünmemiş bir haydut, nerede duracağı belli değil, sınırı belli değil, sınırı belli değil. Birisi sınır koysun buna. Yok. İslam'ın sınırı belli. Biz şimdi sınırı belli bir felsefeyi; inancı sınırı belli olmayana uydurmaya çalışıyoruz veya uyduracağız, diye uğraşılıyor herkes. Bırak, kardeşim yorma kendini, ne yapmaya uyduracağım, diye uğraşıyorsun? İslam bu, ben buna iman ettim; bunu yaşamak istiyorum. "Demokrasiye aykırı." Al demokrasini git o zaman, bana ne. Bal mumunla mı davet ettim? Ben mi davet ettim? "E kendi kendini yönetme." Ben yönetmiyorum kendimi. "Kim yönetiyor?" Çıkın referandum yapın, içki serbest kalsın mı, kalmayın mı? Hadi içki satmak, üretmek, içmek serbest olsun mu; olmasın mı? Referandum yapalım. Mudanya'da bir köyde konuşma yapıyorum. O zaman da bu İsmail Hakkı Bursevi

hazretlerinin vakfiyesinin üzerinde genelevi var, bunu eleştiriyorum. Diyorum ki "Ya düşünebiliyor musunuz? İsmail Hakkı Bursevi hazretlerinin vakfiyesinin üzerine genelevi kurulmuş." Ne? İsmail Hakkı Bursevi vakfiyesine. Siz bir Hristiyan kilisenin vakfiyesine yapabilir misiniz bunu? Bir havranın vakfiyesine yapabilir misiniz? Yapamazsınız, bir Müslüman olarak yapamazsınız. Yapmanız uygun olmaz zaten ama Bursa'nın değil, İslam dünyasının değeri olan İsmail Hakkı Bursevi hazretlerinin vakfiyesine genelevi kurulmuş. Yaşlı bir adam "Hoca bu gençler nereye gidecek?" dedi. Bu Süleyman Demirel'in sözüdür. "Harikasın." dedim adama. Böyle gençler kahvenin içinde dinliyorlar, böyle en cevval durana dedim: "Sen, kız kardeşinin orada çalışmasını ister misin?" "İstemem." dedi. "Oraya birisi düşürse satsa ne yaparsın?" "Vururum." dedi. "Harikasın." dedim ya. "İşte Müslüman Türk evladı bu." dedim ben şimdi. Ona soruyorum, vururum, ona soruyorum, vururum, senin annen öyle yapsa, vururum, senin kızın yapsa, vururum. Bu aslında hadis-i şerif. O yüzden bol hadis okuyun, derim ben. Nasıl hadis-i şerif? "Genç bir delikanlı gel dedi ki Hazreti Peygambere sallallahu aleyhi ve sellem "Ben dedi. Nefsikle savaşmakta, mücadele etmekte yenilmek üzereyim. Ne için? dedi. Ben İslam olmazdan önce fuhuş yapardım, kadınlara giderdim, şimdi kendimi durduramıyorum ey Muhammed. Allah Resulü ona gitme, yapma etme, demedi. Muhteşem bir terbiye sistemi, muhteşem, dedi ki: Senin kızının böyle olmasını ister misin? Hayır dedi. Senin ablanın, kız kardeşinin böyle olmasını ister misin? Hayır dedi. Senin annenin böyle olmasını ister misin? dedi. Hayır ya Muhammed, dedi. O zaman kendi istemezsin de dedi. Neden başkasına sen yapmak istersin ki? Bu muhteşem bir öğreti bu. Sonra ilave etti. Kendinize yapılmak istenmeyen bir şeyi bir başkasına yapma." Bu muhteşem bir öğretiler. en şimdi söylemeye başlayınca sen ister misin, herkes karşı çıktı. En son adamı koydum sıraya, döndüm. "Sen ister misin?" dedim. "Kim ister ki" dedi. Dedim. "Sıkıntı bu. Hiç kimse kendi kız kardeşinin, kızının, annesinin, teyzesinin, halasının bu evlerde alınıp satılmasını istemiyor ama gidiyor; olsun istiyor." Problem bu. Şimdi kim ister? Kimse istemez. Bunun referandumu yapıldı mı? Hayır. Halka soruldu mu? Hayır. Kim bunları açtı ya? Demokrasi adına açıldı. Kim bunlara müsaade ediyor? Demokrasi adına.

O yüzden burada demokratik idealler dediğimiz idealler kargaşası var. Aşef Bayaz almış bunu ama bu demokratik idealler bizim kargaşamız değil, demokrasiyi savunanların kargaşası. Hangi demokratik idealler? Bu idealleri önümüze koyun bizim, biz bakalım, inceleyelim. Yok. Ve tartışma metinsel alanlarda değil, bizim metinsel alanlara bir tartışmamız yok, biz ona iman ettik çünkü. Sizin metinselliklerinizle sıkıntınız var, yani demokrasiyi savunanların.

Mesele İslam'ın karışık bir kavram olan demokrasi ile uyumlu olup olmaması değil. Evet, mesele bu, karışık bir kavram demokrasi. Bakın, kendisi de beyan etmiş, demokrasi karışık bir kavram. Nereye tekabül ettiği belli değil, neye tekabül ettiği belli değil, sınırları belli olmayan bir kavram. Nerede başlar, nerede biter belli değil bunun sınırı. Demokrasiyi savunan kimseler de buna bir sınır çizemiyorlar, buna bir sınır koyamıyorlar, zaten koymaları da mümkün değil. *Ve Müslümanların İslam'ı nasıl ve hangi koşullar altında demokratik değerler sistemi ile bir araya getirebileceklerdir.* Müslümanların böyle bir kaygısı yok Müslümanların. Ben Müslüman'ım benim böyle bir kaygım yok. Ben iman ettiğim, inandığım dinin hangi demokratik ilkelerin altında yaşayıp yaşamayacağımın kaygısı yok bende. Bende böyle bir felsefik boşluk yok, böyle bir inançsal boşluğum yok benim, herhangi bir şuurlu Müslüman'ın böyle bir felsefi boşluğu olması mümkün değil. Müslüman Müslüman'dır, inancı bellidir. "Size iki şey bıraktım. Kim bunlara sınırsız yapırsa asla sapıtmaz. Bu, Allah'ın kitabı Kur'an ve Hazreti Muhammed Mustafa'nın sünnetidir." O zaman felsefik olarak bizim bir boşluğumuz ve kargaşamız yok. Boşluk ve kargaşa sınırı belli olmayan, zemini belli olmayan demokrasi kavramında. *İslam'a veya başka bir dine özgü*

*hiçbir şey kendiliğinden o dini demokratik veya anti-demokratik yapmaz. Mümkün değil. Dinler zaten, herhangi bir din demokratik olması mümkün değildir. Bugün Batının neresinde, anlaşılın hangi demokrasi olursa olsun hiçbir din, hiçbir demokrasi anlayışıyla bağdaşmaz. Hindular dahil buna. Tibet rahipleri dahil buna. İsevilik, Musevilik dahil buna. Bir İsevi'nin demokrasi ile bağdaşması mümkün değildir, bir Musevi'nin demokrasi ile bağdaşması mümkün değildir. Çünkü bu dinlerin dahi kaideleri bellidir, kuralları bellidir. Nerede insanların duracağı, nerede yürüyeceği, nerede oturacağı, neyi ne kadar düşüneceği bellidir. Kurallar manzumesidir bir din, hangi din olursa olsun. Karşısında kurallar manzumesi gibi duran bir din dururken orada kuralı belli olmayan, başı ve sonu belli olmayan, durduğu yer ve zemin belli olmayan bir karışık ve kargaşa içerisindeki felsefenin nesine uyacak o din? Mümkün değil bu. Bunu bugün alsak İsevilik adına konuşsak burada beni tarzım değişmeyecekti yine. Ben diyecektim ki; bu kimin? Diyelim ki işte Yuhanna İncili'nden konuşalım. Yuhanna İncili'ne göre de demokrasi uygun değil. Yuhanna İncili'ne, Pavlosa da uygun değil. Sonuçta en cezası az olan, cezası az olan, ceza kategorisinde cezası yok denecek kadar az olan İsevilik dahi uymaz demokrasiye. Siz bir kilise papazınızı kendini seçemezsiniz, oradaki cemaat bir papazı seçemez, oradaki cemaat kilisenin yönetimine karışamaz. Oradaki cemaat ders günlerini, ders saatlerini, ibadet saatlerini, ibadetin yapılış şeklini, şemalini, İsevilikte cemaat bunları karışamaz; mümkün değil. Bir papa seçimine dahi karışamaz, cemaatin hiçbirisi karışamaz. Papayı Hıristiyanların kendileri mi seçiyorlar? Hayır. Haham başını Yahudilerin kendileri mi seçiyor? Hayır. Seçemezsiniz. Müslümanlar Diyanet İşleri başkanı mı seçiyor? Hayır. Müslümanlar müftüyü mü seçecekler? Hayır. Mümkün değil. Aldatıyorlar bizi, dedim ya demokrasiyle alakalı. *Bu dindar insanların inançlarını algıladıkları ve yaşadıkları girift davranış tarzlarına dayanmaktadır.* Hayır. Biz Müslümanların inançları ve davranışları girift değil. Biz Müslümanların inançları ve davranışları hiç de anlaşılabilir bir noktada değil. Bizim namazımız belli, orucumuz belli, İslam'ın hukuku belli. Evet belki de yeniden içtihad edilmesi gereken alanlar olabilir ama girift değil, boşlukta değil. Bazen, zaman zaman derim ben. Hangi konuyu sordunuz da onun karşılığında İslam'ın bu konudaki vermiş olduğu bir hükmü size söylemekten geri durduk? Hangi konuyla karşılaştınız da İslam'a bunu sordunuz da oradan cevabını almadınız? Bu mümkün değil. O zaman girift bir durum yok. O zaman Müslümanlar adına meydana kalmış, açıkta kalmış, cevabı verilmemiş bir konu yok. Cahil Müslüman var, cahil bir din yok. Eğitimsiz Müslüman var, eğitimsiz bir din yok. Kendini tamamlayamamış bir Müslüman var, kendini tamamlayamamış bir din yok. Burada Müslümanların eksiklikleri dindeki eksiklikten kaynaklanmıyor. Zaman olsun, hangi profesör geleceğe gelsin, zaman olsun, ben kendimce klasik eserlerimi alayım yanıma, bakın, kendi kafamdan dahi söylemeyeceğim, o ne sorarsa bende ki mevcut klasik eserlerin hepsinden ben ona cevap vereceğim. Türkiye değil, dünyadaki bütün profesörlere, bütün alemlere, herkese sesleniyorum. Bu boş bir muhabbet değil, boş kabadayılık da değil. Gelsin, kim geleceğe hangi soruyla gelirse gelsin. Ona Kur'an'dan, sünnetten, Hanefi fıkhından, Şâfiî'den, Maliki'den, Hanbeli'den bakın; kendi kalbime gelenden değil; hepsinden de cevaplayacağım onları. Hepsinden. Hanefi'den bulamazsam Maliki'den, Maliki'den bulamazsam Hanbeli'den, Hanbeli'den bulamazsam Şâfiî'den onların dört ana gruptan bulamazsam onların sonradan yetiştirmiş oldukları İmam-ı Muhammed olsun, İmam-ı Yusuf, İmam-ı Züfer, Kastalani, İsfahani gibi. Onlara muhakkak bir cevap vereceğim. Evet. Bakın, yüz yıldır yeni içtihadlar yapmaktan uzak olan İslam dünyası. Öylesine içtihadlar koymuşlar ki yüz yıl sonra dahi cevap veriyor. Cevap veriyor. Bu fakir otuz yıldan beri sohbet ediyor, otuz yıldan beri sorulu cevaplı sohbet ederim ben, bir kişinin daha sorusu cevapsız kalmamıştır bende. Gecikmiş olabilir, derim ki; zaman verin bana, buna bakmam lazım. Bana zaman verin, buna bakmam lazım, derim. O, benim bu*

soruma, - Mustafa Özbağ değil o çünkü- "Benim bu soruma İslam cevap vermedi." diyecek, Mustafa Özbağ değil. O "Mustafa Özbağ cevap vermedi." dese benim eksikliğim, kabulüm zaten ama o bilmiyor, o İslam cevap vermedi, diyecek. Ben kitabın üstünde uyuduğum zamanlar olmuştur, ben onun meselesini arayıp bulmak için. Ben sermişimdir, elimde ne kadar kitap varsa çantalar dolusu. Neresi benim için uygun? Salon, salona yığışımdır. Neresi uygun? İşyeri. Kapatırım ben komple kepekleri. Bütün o gördüğünüz üçlü koltuğun üstü, masaların üstü kitap, oraya oraya bir ayraç, oraya bir kısaç, oraya bir şey koyarım. Hepsine bakar, onun Allah'ın izniyle İslam cevabını verir. Arayıp bul, işin ne? Arayıp bul. Bakın, otuz senedir sohbet ederim. Otuz seneden beri de sorulu, cevaplı sohbet ederim. Ben elif nedir bilmiyordum. "Var mı bir sorunuz?" dedim, çıktım cemaatin önüne. Ben cevapladım, kalbi çürük olanlar gittiler evde kitap karıştırdılar. Ben cevapladım, kalbi çürük olanlar gittiler, hadis indirdiler. Ben cevapladım, benden cevaplayan Allah. Mustafa Özbağ kim? Allah dinini ayakta tutacak olan. Dinini ayakta tutacak olan Allah, insanlar değil ki. Ben orta yerde görünenim, Mustafa Özbağ kim? Cenâb-ı Hakk cevapladı, onlar gittiler, hadis karıştırdılar, onlar gittiler, fıkıh karıştırdılar. İslam her şeyiyle bi tamam ayakta. Bakın; hani bu seferilik ile alakalı bizim bu arkadaşlar yirmi beş yıldan beri, otuz yıldan beri seferilikle alakalı benim söylediklerimi uygular; öyle değil mi? Otuz yıl sonra Diyanet geldi, benim geldiğim noktaya. Biz onu otuz yıl önce uyguluyorduk ki. Ben diyordum ki; Hanefî'ye göre kadınların seyahat etmeleri caiz değil. Diyor muydum? Evet ama diyordum, burada güvenlik söz konusu. Burada güvenlik söz konusu. Bu, güvenlikle alakalı. Yol güvenliği varsa hemen hadis-i şerifleri ve olayları anlatıyordum, hatırlıyorsunuz, öyle değil mi? E Diyanet sonradan, otuz yıl sonra geldi. Bakın, İslam cevap verir. İslam; dini yaşamak isteyenlere cevap verir, sen yeter ki yaşamak iste. İhlâslı ve samimi bir şekilde yaşayacaksan sana cevabı gelir onun. İslam canlı ve diri bir dindir, canlı ve diridir. O yüzden Müslümanların ve İslam'ın böyle bir derdi yok. Demokrasiyle uyar, mı uymaz mı? Demokrasiyi savunanların kendi açmazı var, bizim açmazımız yok. "Bugün size din olarak İslamı seçtim, onu da tamam ettim." demiş ayet-i kerimede. Tamam, benim dinim ne soracaksan sor. Din tamam, yaşamak istiyorsan sor, din tamam çünkü. Eksik bir tarafı yok felsefik olarak ama demokrasi, her şeyi eksik, her şeyi karışık. Bugün ak dediğine yarın kara diyor, bugün kara dediğine yarın ak diyor. Flu, netlik yok. *Bu dindar insanların inançlarını algıladıkları ve yaşadıkları girift davranış tarzlarına dayanmaktadır.* diyor. Bizim girift davranış tarzlarımıza dayanmıyor bu. Bizim girift bir davranış tarzımız yok, haramlar ve helaller belli, farzlar belli, vacipler belli. Neden girift olsun? *Bazıları dinlerini dışlayıcı ve otoriter şekillerde uygularken...* Yanlış öğrendiklerinden ve öğretildiklerinden dolayı. Bu insanlar dinlerini doğru merkezlerden doğru bir şekilde algılamadılar ki. Bu insanlar dinlerini demokratik eğitim sistemlerinden çarpık bir şekilde aldılar. Türkiye'de dini bir eğitim sistemi mi var? Yok. O zaman Türkiye'deki dindarların çarpıklıkları veya sertlikleri veya otoriteleri veya otoritesizlikleri eğitimin sıkıntılı olduğundan daha doğrusu eğitimsizlikten, dinle alakalı değil. *Diğerleri dinlerinde adalet temsil ve çoğulculuk bulmaktadırlar.* Hiçbir zaman bir Müslümanın çoğulculukla alakalı, adaletle alakalı, temsil ile alakalı bir sıkıntısı yoktur ki ama demokrasiyi Demokles'in kılıcı gibi Müslümanların üzerinde tutarsanız evet, temsil problemi var Müslümanların. Bana söyler misiniz Müslümanların temsildeki bugün kimdir temsil yetkisi olan? Müslümanların seçtikleri bir lider mi var? Evet Müslümanların temsilde problemleri var. Müslümanların halifesi mi var? Müslümanların siyasi bir lideri mi var? Askeri bir lideri var? Yok ama bunu demokrasi denilen bu kargacık burgacık ne idiği belirsiz sistem vermiyor. Evet, Müslümanların temsille alakalı çok büyük problemi var. Hem de bu doğru ama Müslümanların böyle bir istekleri de yok çünkü bilmiyorlar, bunun eğitimi verilmedi. *Bireylerin ve grupların aynı kutsal metinleri neden farklı olarak algıladıkları ve*

yorumladıkları merak uyandırıcı ve karışık bir meseledir. Merak uyandırabilir, karmaşık değildir, bu zenginliktir. Siz zenginliği karmaşık olarak gördüğünüzde şaşkınlığınızdır. Şaşkınlık bakmazsanız zenginliği kargaşa ve karışıklık olarak görmezsiniz. Doğru noktadan doğru şekilde bakarsanız o zenginlik muhteşem bir şeydir. Bakın, ne dedim az önce? Dedim ki; bana gelsin, kim soracaksa dedim. Kur'an'dan sünnetten Hanefi'den, Maliki'den, Hanbeli'den, Şafii'den, onlardan bulamazsam dedim, onların yolunda giden diğerlerinden cevap veririm, dedim. Bu kargaşa mı, karmaşıklık mı, zenginlik mi şimdi bu? Zenginlik. Bunu yaşamak için, dini yaşamak için uygularsan zenginlik. Bakın, zenginlik insanı nereye getiriyor? Hanefi'ye göre kadınların seyahat etmesi 90 kilometre ileriye mahremleri olmadan gitmeleri caiz değil ama Hanbeli'ye göre caiz. Kadınların, Kur'an-ı Kerim okumayı öğreten ve öğrenen kadınların hayırlı zamanlarında öğrenmeleri ve öğretmeleri Hanefi'ye göre caiz değil; Maliki'ye göre caiz. Bak kargaşa değil. O zenginlik, kargaşa değil. Ya? O zenginlik. O kargaşa gibi görünen şey insanlara ne oldu? Kapı araladı, o zenginlik oldu, kargaşa olmadı. Uygulamak isteyen ne oldu? Kapı araladı. Veya kadınların seyahati ile alakalı mesela ne derdim? Öyle bir zaman gelecek ki filanca yerden haccını yapacak kadınlar tek başına ve haccı yapacak geri dönecek, hadis. Bakın, o bizde kargaşa değil, zenginlik oldu. Demek ki; yol güvenliği olursa kadınlar seyahat edebilir mi? El-cevap: Ederlermiş. Hatta aynı şeyi söylerim. Bir arkadaş geldi bana, dedi ki; senin tek başına seyahat etmen de caiz değil, dedi. Doğru söylüyorsun, yol güvenliği yoksa dedim. Sebep? Bir kişi seyahate çıkarsa diyor, ikicisi şeytandır, iki kişi çıkarsa üçüncüsü şeytandır. Üç kişi yola çıktığında birinizi imam seçiniz, diyor. Doğru mu hadis? Doğru. Ne ile alakalı? Yol güvenliği ile alakalı. Bakın, yoksa erkeklere de yasak olacak, bu sadece kadınlara ait bir şey olmayacak. Demek ki İslam bir bütün halinde her şeyiyle dipdiri durduruyor, kargaşa yok. Kargaşa yok. Kargaşa demokraside.

12 Ekim 2019

İSLAM'I DEMOKRATİKLEŞTİRMEK Prof. Dr. ASEF BAYAT

Şimdi İslam'ı demokratikleştirmek dediğimiz anda dakika bir gol bir, bu mümkün değil. İslam'ı bir şey yapmak, İslam'ı başka bir şeye benzetmek, başka bir şeye benzeştirmek, İslam'ın üzerinden herhangi bir şeyi oynamak herhangi bir şeyi bu noktada farklı noktalara götürmek mümkün değil. Bu konu başlığı böyle atmış bu arkadaşımız, kardeşimiz ama bunu muhakkak Prof. Dr. Asef Bayat bunu böyle yazmış. Birinci derecede önce konu başlığına itiraz ederiz. Neden? Çünkü İslam'ı demokratikleştirmek, İslam'ı komünistleştirmek, İslam'ı kapitalize etmek, kapitalleştirmek, İslam'ı siyasallaştırmak, İslam'ı dünyevileştirmek, İslam'a şunu yapmak, İslam'a bunu yapmak bunlar mümkün olmayan şeyler. Böyle bir şey yok zaten. İslam, İslam'dır her şeyiyle. İslam'ı bir şeye benzetmeye çalıştırmak İslam olmaktan çıkar. Bir Müslüman dinini bilmediğinden, dini kuralları ve ahkamları bilmediğinden kendince kendi dini algısını ve anlayışını değişikliğe uğratabilir; dönüştürebilir. Bugün Türkiye'de bir kısım Müslümanların kapitalist olması gibi. Bir kısım Müslümanların moda şapşalı olması gibi, bir kısım Müslümanların kendilerince böyle işte parayı bulunca yoldan çıkması gibi, bozulması gibi, bir kısım Müslümanların rahatı bulup kendi rahatları din olarak algılaması gibi. Bir kısım Müslümanların kendilerince rüşvete, harama, ona buna dalmaları gibi. Bir kısım Müslümanların daha önce kendi kurtuluşlarını sosyalizm de aramak gibi, komünizmde aramak gibi. Bir kısım Müslümanların kendilerince herhangi bir izimde bir kurtuluş araması, çare araması gibi veyahut da Türkiye'deki Müslümanların yüz elli, iki yüz yıldan beri savrulması gibi. Bir türlü kendilerini neyle toparlayabileceklerini, neyle düzeltebileceklerini anlayamamaları gibi. Yani burada da İslam'ı demokratikleştirmek, bu mümkün olan bir şey değil. Bu mümkün değil zaten. Hiçbir dini gerçek manada demokratik hale getiremezsiniz. Hristiyanlığı'da getiremezsiniz, Yahudiliği'de getiremezsiniz, Hinduzmi'de getiremezsiniz. Çin'de Konfüçyüs'ü siz demokrat yapamazsınız, bu mümkün değil. Ne yazık ki Müslümanlar bunlarla kandırılıyor, bunlarla aldatılıyor. İslam İslam'dır. Bakın, İslam İslam'dır, İslam kendi doğrusunu Kur'an ve sünnetten alır. İslam'da içtihad kapısı açıktır ama içtihad ederken dahi sizin temel alacağınız, temel alacağınız iki kaide vardır:

1- Kur'an

2- Sünnet-i seniyyedir.

Sünnet-i seniyyenin içindedir ahabın tavır ve davranışları. Onlar sünnet-i seniyyenin dışında algılanmaz. Hani bazı yerlerde işte bir de ahabın sünneti, kardeşim ahabın sünneti de sünnetin içindedir, o üçüncü derecededir eyvallah. Hadi öyle alalım. Kur'an, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sözleri ve davranışları, sahabelerin birinci derecedeki sahabelerin o meseleyi algılayışları, anlayışları. Bunun dışında bir İslam yok, mümkün değil, değiştiremezsiniz, dönüştüremezsiniz. Bunların hepsi de oryantalistlerin işi, Batıcıların işi bunlar. Değiştiremezsiniz. Örnekliyorum şimdi. Siz tekkenin başına bir şeyhi seçimle getiremezsiniz. Siz bir tekke düşünün, bir tarikat düşünün, siz onun başına şeyhi seçimle getiremezsiniz, atama ile şeyh tayin edemezsiniz oraya, tutmaz. Siz bir vali atarsınız ama siz bir dergahın başına şeyh atayamazsınız. Siz bir belediye başkanı seçersiniz ama bir şeyh seçemezsiniz. Neden? O işin manevi kendine ait bir kuralı, manzumesi var siz onu yıkıp da ben buraya bir tane şeyh atıyorum, dediğinde hiç kimse tabi olmaz ona. Neden? Rüyasında görecektir onu, halinde görecektir. O rüyasında, halinde görmedikten sonra onu şeyh olarak kabul etmez ki o. O yüzden atamanızın bir anlamı olmaz. Devam ediyoruz.

İslami siyasetin kural dışılığından kaynaklanan "post-İslamcılık" dindarlığı ve hakları inanç ve özgürlüğü, İslam ve hürriyeti bir araya getirmeye yönelik bir çabayı temsil etmektedir.

Bir kere İslami siyaset diye bir şey yok. Bu Batının bize biçtiği, Batının bize dayattığı bir terim. biz Müslüman'ız kardeşim. Biz siyaseti de yapacaksak dini kurallar ve manzumeler içerisinde yaparız ama bugün postmodern olarak nitelendirilen Batı, Müslümanların üzerinde hegomanist bir yapı kurduğundan ve Müslümanları Batı kendisi idare etmek istediğinden dolayı bize değişik terimler üzerimize koyuyor. Bundan iki yüz yıl önce İslami siyaset diye bir tanımlama yoktu, bulamazsınız. Sebep? Çünkü böyle bir şeye gerek yoktu. Sebep? Böyle bir şey gerek duyacak, ihtiyaç duyacak bir zemin yoktu. Şimdi niçin post İslamcılık, post dindarlık? Sebep ne? Çünkü İslam dünyası ne yazık ki kendi hak ve özgürlüklerine sahip değil. İslam dünyası dinini öğrendikçe ve dinini yaşama azmini sıcak tuttuğu müddetçe dini hak ve özgürlüklerini geri istiyor. Dini hak ve özgürlüklerini İslam dünyası geri istemeye başlayınca Batı bize bir elbise giydirmiş, o elbiseyi biz yırtmaya çalıştıkça Batı bizim üzerimizdeki hegemonist yapısını, hegemonizmini artırıyor. Batı İslam dünyasına zulmediyor. Batı İslam dünyasının üzerine engerek yılanı gibi çökmüş ve İslam dünyası kendi hak ve özgürlüklerini istediği anda da onun terörize ediyor sen teröristsin diyor, sen dini siyasete alet ediyorsun, sen İslamcısın, sen dincisin, sen fundamentalistsin, başlıyor seni yaftalamaya. Benim elimde silah var mı? Yok. Benim elimde tüfek var mı? Yok. Benim elimde bomba var mı? Yok. Ya tüfeği, bombayı da sen veriyorsun zaten. E kim fundamentalist? Kim terörist? Gerçekte Batı ama onun ahlakı ahlaksızlık, onun kanunu kanı bozukluk. Onun ahlakı ahlaksızlık, kanunu kanunsuzluk ve kanı bozukluk olunca bizim üzerimize öyle saldırıyor ve ondan sonra ne oluyor? Mesela biz fundamentalist Müslüman, terörist Müslüman oluyoruz. Ben sufi standlı bir insanım, ben Kur'an ve sünnet dedikçe "Siz nasıl sufisiniz." diyorlar veya ben böyle konuştuğunda "Sufinin dili bu mu?" diyorlar. Ya ne olacak sufinin dili, Kur'an ve sünnet dışında bir dil mi? Tabi öyle alışmışlar ya. Yani normal mesela Kur'an ve sünnet dışındaki bir sufi yapılanmaya alışmışlar, Kur'an ve sünnetin dışında ol, adına ne derlerse desinler senin, sıkıntı değil. Onlar seni kabulleniyorlar ama Kur'an ve sünnet dediğinde kabullenmiyorlar.

Post-İslamcılık ödevlerin yerine haklara, tekçi otoriter sesin karşısında çoğulculuğa, yazılı dogmatik metinlerden daha ziyade tarihselciliğe ve geçmiş yerine geleceğe vurgu yaparak İslamcılığın önde gelen ilkelerini değiştirmeyi istemektedir.

Bunu böyle söyleyenler vardır, bunlar akıllarını peynir ekmekle satmış, kendi akıllarını Batılı oryantalistlere kiralamış insanlardır. Hiç bizim derdimiz bir taraflı değildir. Bizim bu noktada hep defalarca söylediğim bir şey vardır. Biz farzlara sımsıkı yapışırsız; farzların içerisinde dinin, Allah'ın vermiş olduğu hakları istemek de vardır. Biz o yüzden farzları yerine getirmeyelim, haklarımızı önde tutalım, böyle bir derdimiz yoktur. Biz hem dini hem de insani haklarımızı isteriz. Bunu istemekten, bunun mücadelesini yapmaktan geri durmayız. Hem ibadet alanında özgür olmak, hem fikri alanda özgür olmak hem de haklarımızı alma noktasında özgür olma yanındayız. Biz o yüzden dini bugünkü Müslümanların üç aşağı beş yukarı dini algılayışı sadece evet, ödevlerin üzerine, yani ibadetlerin üzerine kurulu değildir. O yüzden rahatsız oluyor, herkes zaten. Bundan otuz yıl öncesine kadar bir Müslüman vakti olursa zaman olursa cumadan cumaya cumaya giden, namazını kılan bir kimseydi. Şimdi bir Müslüman Kur'an ve sünnetin kendisine emrettiği, Kur'an ve sünnetin kendisine vermiş olduğu bütün hakları istiyor; sıkıntı bu zaten ama ben bunu post-İslamcılık olarak nitelendirmiyorum. Bu dinin kendi içerisindeki özü. Dinin kendi içerisindeki özü. Aslında Müslümanlar kendi dinlerini öğrendikçe ve kendi dinlerinin kendilerine vermiş olduğu hakkı gördükçe daha fazlasını istiyorlar; daha fazlasını isteyince Müslümanları yöneten, Müslümanları yönlendiren sistemler Batının sistemi olduğundan zorlanıyor ve İslam dünyası o yüzden büyük bir sancı içerisinde. Bakın, büyük bir sancı içerisinde. Artık bir Müslüman kendi diniyle alakalı doğru kaynaklara istediği anda

ulaşabiliyor Kur'an-ı Kerim'in ayet-i kerimelerine istediği anda ulaşabiliyor, hadis-i şeriflere istediği anda ulaşabiliyor, bir fıkhi kaideye istediği anda ulaşabiliyor. Ulaştığı anda onu yaşayıp yaşamadığına bakmadan onu isteyebiliyor, o konuda bir bilgi sahibi oldu çünkü. Biz her ne kadar, insanlar interneti ve sosyal medyayı kötüler de Batı kendi algı operasyonlarını internet ve sosyal medyadan yaparken aslında kendi silahıyla da kendini vuruyor. Batı sosyal medyayı ve interneti dünyayı tek taraflı merkezden yönetmek olarak merkeziyetçi bir noktaya getirmek için oluşturdu ise de artık bu silah geri tepiyor. İnsanlar algı yönetiminden kendini uzaklaştırabiliyor. Mesela Kur'an ve sünnetin iyi bir eğitimini almış bir kimse bu algıdan uzak duruyor. Artık Müslümanlar kendi haklarına sahipler, büyük bir çoğunluğu. Eğer moda manyağı değilse büyük bir çoğunluk bugünkü kapitalist sisteme sırtını çevirirse budala olmaktan kendini kurtarır, kapitalizmin tanrılarında kendisini kurtarırsa o zaman farklı bir Müslüman tipi çıkıyor önümüze. Bu Müslüman tipine Batı alışkın değil. Bu Müslüman tipi Kur'an ve sünneti iyi bilen, ne istediğini bilen, çağı ve çağ sonrasını okuyabilen, neyin nereye gideceğini düşünebilen, bunu hesaplayan bir Müslüman tipine alışkın değil Batı. Çünkü son iki yüz yılın Müslüman'ı böyle değil. Son iki yüz yılın Müslüman'ı güdülen, iteklenen, kakaklanan, horlanan, ikinci sınıf vatandaş muamelesi gören bir Müslüman. Artık İslam dünyası böyle değil, hele Anadolu'daki Müslümanlar artık böyle değil. Anadolu Müslüman'ı tokatlana tokatlana, dövüle dövüle geliyor. Tokatlana tokatlana, dövüle dövüle ve kendi içerisini temizleye temizleye geliyor. Biz belki de kendi iç dünyamızda farkında değiliz ama dış dünya bizim kendi bağırsaklarımızı kendi kendimize temizlediğimizi görüyor. Bünye artık kaldırmıyor, bünye onu dışarı atıyor, daha önce berrak su niyetiyle içtiğimiz bulanık suları artık dışarı atıyor vücut, kabullenmiyor. Bir müddet sonra, bakın bunun altını çizin, para toplayan şeyh efendiler, para toplayan cemaatler Müslümanların zekatına, parasına, Müslümanların alın terine göz diken topluluklar dağılmaya mahkum olacaklar. Sebep? Çünkü bunları yapmayan tarikatlar, bunları yapmayan cemaatler oluşuyor; mesele özüne dönüyor. Bakın, şu içinde bulunduğunuz tekke kapitalist bir şeyhin eline geçmiş olsa burada sema ücretli olur, burada sohbet ücretli olur. Burada içilen, yenilen şey ücretli olur; burada şu küçücük bir avuç arkadaşın yaptığı, bakın; bir avuç arkadaşın yaptığı iş bütün Türkiye'yi yerinden oynatıyor. İlahiyatçısını da, Diyanetçisini de, cemaatçisini de, tarikatçısını da yerinden oynatıyor. Kaldı ki buradaki bir avuç arkadaş benim hayal ettiğim, istediğim kıvamda değil. Bakın; benim hayal ettiğim, benim arzu ettiğim, benim hedef koyduğum kıvamda değil; öyle olmasına rağmen ses getiriyor. Sebep? Çünkü özüne dönüyor. Özüne döndüğü müddetçe, öze dönüş olduğu müddetçe herkes bundan rahatsız olacak. Şimdi Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretleri vasiyet ediyor: "Ben öldükten sonra benden sonra gelen halifeye..." diye. Bir küçücük testi, testi kırıyorlar, içinden dinarlar çıkıyor, Hazreti Ömer Efendi'miz kırıyor, içinden bir küçük not: "Benden sonraki halifeye, beytülmalın bana vermiş olduğu maaştan kendim geçindim, çocuğumu geçindirdim, artanını buraya tekrar koydum. Bu paranın tekrar beytülmale iadesine." Koca Ömer çokuyor, hüngür hüngür ağlıyor. "Ey emirü'l-müminin ey arkadaşım, senden sonra gelecek olanların uygulamakta zorlanacağı bir şey miras bıraktın." Ümmet uyanıyor artık, bir şey miras bırakılıyor, bu ne? "Sizden ücret istemeyenlerin peşinden gidiniz." ayet-i kerime. Şimdi içinizde iş adamları var, içinizde iş yapan insanlar var, büyük bir çoğunluğu ticaret erbabı, birisi sizden gelse dese ki; biz şöyle bir şey yapıyoruz, bize ücret verin. Siz diyeceksiniz ki; yok kardeşim öyle bir şey. Sebep? Diyeceksiniz ki ya; yani örneğin öldük, gittik. Adam hiç bugüne kadar biz şunu yapıyoruz, deyip de bizden para toplamadı, diyeceksiniz. Benden sonra buraya birisi gelse otursa size pamuk eller cebe dese siz dersiniz ki; yok ya bu yolu değiştirmiş, bizim yolumuz bu değil. Ümmet uyanış içerisinde, ümmet bağırsaklarını temizliyor, vücudunu temizliyor ümmet, doğru olarak kabul ettiği şeylerin

doğru olmadığını görüyor ve böylece daha fazlasını istiyor, daha fazlasını istedikçe de Batı veya hegemonist yapılar size saldırıyor, diyorlar ki; siz fundamentalistsiniz, diyorlar ki; siz post-islam'ı savunuyorsunuz, siz siyasi islamcısınız, siz şöyle islamcısınız, siz dincisiniz, tabirler bunlar. Allah bizi affetsin.

Metinlerden daha ziyade tarihselciliğe ve geçmiş yerine geleceğe vurgu yaparak islamcılığın önde gelen ilkelerini değiştirmeyi istemektedir.

Bunları yapanlar var ama kabul etmiyorum. Biz hem tarihimizi, yani tarihselciliğimizi hem de geleceği okumada ikisinde mahir olmamız gerekiyor. 1) Tarihi iyi bilelim, aynı zamanda biz tarihselci olalım ama aynı zamanda yaşadığımız çağı anlayalım ve gelecek çağı da okuyalım. Bunun için bizim çok fazla bir şey yapmamıza gerek yok, çok aşırı gayret sarf etmemize gerek yok. Biz kendi özümüze dönersek o zaman zaten meseleyi halletmiş oluruz, bu bir. İkincisi biz bir başkasını çok tanımlamak zorunda değiliz, biz kendi özümüze dönersek bizim kendi öz enerjimiz bize yetecektir. Sağlıkta -tırnak içerisinde- benim kendimce bir analizim vardır, ben derim ki; hasta mı oldun, hastalıkta şifa vardır. Nasıl? Sizin hayır bildiklerinizde şer, şer bildiklerinizde hayır vardır. Sen bu hastalığı şer olarak görürsün, hayır vardır onda. Sen sabret, vücut kendi kendini tedavi eder, sen doğru olanı yap, tövbe et, dua et, Allah'ı zikret, vücut kendi kendini tamir edecektir. Sana lazım olan gelecektir sana. Bu demek, şu demek değil. Hiç sağlık problemin kalmayacak. Kalacak, o sana lazım olmuş, diyeceksin, ilaç içmeyeceksin o yüzden. İlaç endüstrisini zengin etmeyeceksin. Müslümanlar ilaç endüstrisi ile soyuluyorlar, moda ile soyuluyorlar, lüks hayatla soyuluyorlar, evet. Bunlardan kurtulursanız soyulmazsınız, paranız yeter size. Bir takım elbiseyi beş yıl giyebilirsiniz, üç yıl giyebilirsiniz, on yıl giyebilirsiniz, ayıp değil bu. Bir gömleği dar gelmediği müddetçe giyebilirsiniz, hatta kilo almanızı engeller sizin, dersiniz ki; gömlekler dar gelmeye başladı, ben az yiyim, pantolonlar dar gelmeye başladı az yiyim. Sizi az yemeye sevk eder, yaşayabilirsiniz böyle. Böyle yaşamalısınız, zaten. Böyle yaşarsanız kendi özünüze dönersiniz, özgüven sağlarsınız. Müslüman için ultra giymek değildir, temiz giymektir, edepli adaplı giyinmektir ölçü. Siz bu ölçüye sahip olabilirsiniz, böylece ekonomik olarak Batılıların ütmesinden kurtulursunuz. Bir sürü bu konuda şeyler var, bunlardan kurtulursunuz.

O yüzden bizim kendimizce Kur'an'a ve sünnete hem tarihsel bağlamda bakmak, hem evrensel bağlamda bakmak, bunu analiz etmek, hem ileriye hem geçmişe hem de anı analiz etmek ve hayatı, fikriyatı kurgularken öyle kurgulamak. Bunun için bizim dışarıdan başka bir yerlerden bir şey almamıza gerek yok. Biz kendi kendimize yeteriz. İslam dünyası kendi kendine yeter, yeter ki biz birbirimizi dinleyelim, birbirimizi anlayalım, birbirimize de kenetlenelim. İslam dünyası birbiriyle kenetlenirse meselesini halleder ama önce bütün İslami toplulukların kendi içlerinde bunu kenetlenmesi lazım. Biz Anadolu Müslümanları, Türkiye Müslümanları olarak birbirimizle kenetlenelim, biz aynı zamanda Türkiye'nin dışındaki Müslümanlarla da kenetlenelim. Bakın, biz bu tohumları ekelim, gelecek İslam'ın Allah'ın izniyle.

İslam'ın demokratik fikirlere uyumlu olup olmadığı öncelikle "İslamcılığı ve post-İslamcılığı" savunanların toplumda ve devlet içerisinde üstünlük kurabilip kuramayacaklarına bağlıdır. 70'li yıllardan bu yana İran ve Mısır'da sosyo-dini hareketlerin tarihçesi İslam'ı demokratikleştirme ya da anti demokratikleştirmenin ardındaki mantığı, koşulların ve güçlerin analizini yapmak için zengin bir zemin sunar.

Ne Mısır'ın İslami hareketi Mısır devletini tamamıyla İslamileştirmeyi ne de İran'ın post-İslamcılığı İran İslam Cumhuriyeti'ni demokratikleştirmeyi başarabildi. Her iki hareket kendi siyasi elitlerin sert muhalefeti ile karşılaştı. (Prof. Dr. Asef Bayaz , İki Yörüngenin Hikayesi)

1) Asef Bayaz'ın bu noktada örnek aldığı her iki devlet ve devletin içerisindeki İslami oluşumlar bir sefer İslam'ın kendisiyle çelişki halinde. Biz eğer İran'ı İslam olarak algılasak ayaklarımız yere basmaz Asef Bayaz'ın İran'daki yapıyı tanımadığı çıkıyor orta yere. İran'ın adı İslam Cumhuriyeti'dir, İran'da İslam yoktur. Bunu uzun uzun konuşup tartışabilirim. Bakın, uzun uzun konuşup uzun uzun tartışabilirim. Biz İran'da İslam'ı konuşurken Caferi standlı bir din mi konuşacağız, Şia'nın İsmailiye fırkasının üzerinden mi din konuşacağız, Şia'nın Batıniliginden mi konuşacağız, Şia'nın Fatimiliğinden mi konuşacağız, Şia'nın Ayetullah sistemini mi konuşacağız, bunu konuşmamız lazım. Bunu konuşmaya başladığımızda yer yerinden oynar zaten. Bunu konuşmaya başladığımızda herhalde İran'ın gizli servisi gelip burada operasyon yapmaya kalkar bize. Size çok basit bir yer söyleyeyim, çok basit. Siz geçin, Diyanet İşleri'nin İslam Ansiklopedisi'nden bu dediğim Nusayrilik, Fatimilik, Batınilik, Caferilik, İsmailik, Batınilik, Fatimilik, Nusayrilik açın; bakın; onları bir okuyun. Çok kısa yol söyleyeceğim size. Buradaki Asaf Bayaz'ın İslami devlet modeli olarak görmüş olduğu İran devlet modeli İslami değildir, bunu yerli yerine koyalım.

2) Mısır'daki İslami hareketleri yine İslami görmek mümkün değildir. Sebep? Mısır'daki İslami hareketleri mevcut sistem ve Batılılar mason Abduh'un kanatlarının altına alır. O yüzden Mısır'daki İslami hareketler asla tam manasıyla Kur'an ve sünnet süzgecinden geçirilmiş hareketler değildir. Ben buraya Asaf Bayaz'ın almadığı bir şey daha söyleyeyim. Üçüncüsü Suud hükümeti, Suudlular. Suudluların da devlet teşkilatı İslami değildir.

Şimdi toparlayacak olursak dünya üzerinde İslami devlet modeli olarak model alabileceğimiz şuanda herhangi bir devlet modeli yoktur. Bir kimse; Müslümanların devlet modeli budur, der ise mevcut devlet sistemlerinden herhangi birisini

1) Ya o kimse din cahilidir, İslam'ı bilmiyordur ya da o sistemin cahilidir, o sistemi tanımiyordur. O yüzden adı İslam olan hiçbir şeyi devlet modeli noktasında İslam olarak kabul etmeyin. Nasıl adına demokrasi ve demokratik deniliyorsa onu demokrasi olarak algılamayacağımız gibi. Hani bazen diyorum ya, bana bir tane demokrasi ile yönetilen bir ülke gösterin. Yok. Daha önce de olmadı. İki bin yıldır demokrasi ile yönetilen bir devlet modeli yok ama İslami bir kural ve manzumelerle yönetilmiş bir devlet modeli var dünya üzerinde. Zaten sıkıntı bu. Büyük problem bu. Batının demokrasi olarak dayattığı devlet modeli tam manası ile yaşanmış değil. Örneklenebilecek bir ülke yok, bir devlet sistemi yok. Bunu demokrasiyi savunan kimseler de söylüyorlar ama İslam devlet modeli var. Yaşanmış, canlı canlı yaşanmış, İslam devlet modeli var. Hazreti Muhammed-i Mustafa'nın sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin kurduğu Hazreti Ebubekir, Ömer, Osman, Hazreti Ali ve Hazreti Ali'den sonra altı aylık Hazreti Hasan radiyallahu anh hazretlerinin de altı aylık zamanını aldığımızda böyle bir model var. Ben ondan sonrasını İslam olarak kabul etmiyorum, Osmanlı da dahil buna. Her ne kadar Osmanlı İslami bir sistemi tam anlamıyla yaşamak ve kurmak için çaba sarf ettiyse bu noktada iyi niyetliyse de iyi niyetlidir, iyi niyetlerinden asla şüphem yok ama tam bir İslam değildir, fludur. Bakın, flu. Osmanlıcılar kızabilir bana, umurumda değil ama ideal yönetim Hazreti Muhammed-i Mustafa zamanında kurulmuş mu? Evet. Hazreti Ebubekir, Ömer, Osman, Ali ve Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerinin oğlu Hasan radiyallahu anh hazretleri altı aylık bir kısa dönem bunu uygulayabilmişler mi? Evet. O Kur'an ve sünnet içerisindeki peygamberî metodu uygulayabilmişler mi? Evet. Bizim elimizde böyle bir örnek var mı? Evet. O örnek hem yazılı olarak hem de tarihsellik noktasında duruyor mu? Evet. Onda bir değişiklik var mı? Hayır. Bütün kurallarıyla, manzumeleriyle, hukukuyla, bunda savaş hukuku, ekonomik hukuk, aile hukuku, insanların içerisindeki ceza hukuku hepsi bir tamam duruyor mu elimizde? Evet. Bakın, bir tamam elimizde duruyor mu? Evet. Yazılı kaynaklarımız var mı? Evet. Bunlar yaşanmış mı reel olarak? Evet. Zaten en büyük sıkıntı bu. Batılılar tarafından en büyük sıkıntı bu. Müslümanlar tarafından da en büyük

sıkıntı bu. Sebep? Zayıf Müslümanlar, kalbi fesata çalışan, kalbi bu noktada bulanık olan Müslümanlar için de sıkıntı. Çünkü orada hukuk durduğu müddetçe, orda o kanun durduğu müddetçe onlara sıkıntı. O yüzden ne Mısır'ın kendi içerisindeki İslami hareketi, Mısır'da İhvan-ı Müslimin'dir; Müslüman Kardeşlerdir; Suriye'de adı başkadır; Ürdün'de adı başkadır; Filistin'de adı başkadır. Onlar ihraç etmişlerdir bunu, özellikle ihrac etmişlerdir. Bakın özellikle ihraç etmişlerdir. Mesela Anadolu'daki yaşanan tertemiz Sünni Müslümanlık, Mısır'daki mason Abduh'un silsilesinden negatif olarak etkilenmiştir. Anadolu'daki İslami uyanış, Anadolu'daki İslami uyanış bu neo selefi olarak nitelendirilen vahhabilerden negatif olarak etkilenmiştir. Anadolu'daki İslami uyanış Şia'nın bozuk fırkalarından etkilenmiştir. Anadolu'daki İslami uyanış ABD'nin CIA'sından negatif olarak etkilenmiştir. Anadolu'daki İslami uyanış MOSSAD'dan negatif olarak etkilenmiştir, bakın, açık açık söylüyorum etkilenmiştir. Sebep? MOSSAD kendince şeyhler ve cemaatler kurmuştur Anadolu'da, CIA kendince cemaatler, tarikatlar kurmuştur veya kurulu olanların içine sızmıştır, onları sevk ve idare etmiştir. NATO'cu cemaatler ve NATO'cu tarikatlar çıkmıştır. CIA'cı tarikatlar, CIA'ci cemaatler çıkmıştır. Anadolu'da hala daha vardır bunlar. Anadolu'da komünist Rusya'nın etkilediği tekkeler ve tarikatlar vardır. Bu size tuhaf gelir. Anadolu'daki tekke ve tarikatları sadece Kadirilik, Rufailik olarak algılamayın. Evet. Mao'cu tarikatlar vardır Anadolu'da. Bunları konuşmaya yeltenemez hiç kimse. Siz hiç bugüne kadar Mao'cu tarikat duydunuz mu, duymadınız değil mi? Hiç siz bugüne kadar Stalinci, Leninci tarikat duydunuz mu? Vardır Anadolu'da. PKK'nın tarikatı vardır Anadolu'da, evet. PKK'nın şeyhleri vardır Anadolu'da. Mao'cu şeyhler vardır, Mao'cu babalar vardır, Mao'cu dedeler vardır. Leninci dedeler, Leninci babalar vardır Anadolu'da. Komünist İslami hareketler vardır, sosyalist İslami hareketler vardır, bunlar da Anadolu dışındadır İslami hareket olarak. Ben o yüzden derim, öze dönüş yani Kur'an ve sünnete dönüş. Ali Şeriat'i'yi kim getirmiştir bu ülkeye? Onun kitaplarını kim Türkçeye çevirmiştir? Ali Şeriat'i gibi Şia, hadis inkarcısı bir kimse ilahiyat Fakültelerinde nasıl yer bulur ülkede? Ali Şeriat'i'nin imam Humeyni'nin arkadaşı olduğunu biliyor musunuz siz? Ali Şeriat'i çağdaş olarak nitelendirirler, öyle değil mi bize? Postmodern İslamcı, post-İslamcı öyle değil mi? Evet. Ali Şeriat'i'ye göre muta yapmak haktır, caizdir. Ali Şeriat'i'ye göre bir adamın, bir erkeğin üç sefer muta yapması gerekir en az. Nerede kaldı ilerici, çağdaş İslamcılığı? Hadisleri inkar eder, Ali Şeriat'i mezhepleri inkar eder, o yüzden Batılılar onu çok sever. Ali Şeriat'i tasavvuf düşmanı bir insandır, şeyhleri inkar eder, o yüzden Batılılar çok severler onu, o yüzden mason zihniyetliler çok sever onu. Şimdi Ali Şeriat'i'nin mezhebini ve felsefesini burada anlatsak Ali Şeriat'iciler taşlar beni. Ali Şeriat'i'nin mezhebidir, kız çocuğunun yaşına bakılmaksızın ona muta yapılabilir. Ali Şeriat'i'nin mezhebidir, bir kimse annesi hariç herkesi muta yapabilir. Anlatayım mı biraz daha? Bu ne demek biliyor musunuz? Ali Şeriat'i'ye göre siz teyzenizi nikahlayabilirsiniz, onun mezhebidir. Ben hanefiyim, hanefi mezhebinden böyle bir şey getirirler ben hanefi mezhebini terk ederim, bir de açıklarım, hanefi mezhebine göre bu böyle, ben bunu terkettim, derim. Mesela Şia'nın bir mezhebi diyelim, Şia'ya göre böyle bir şey var, Şia'yı terk et o zaman veya Şia'nın o mezhebini terk et. Kimler mezhebi reddeder? Şia, ikincisi vahhabiler. Neden? Sebep? Neden bir kimse reddeder onu? Çünkü o mezhepler onların işlerine gelmez, Kur'an ve sünnet üzerine içtihad ederler.

O zaman Mısır'ın İslami hareketi veya yeni İran'ın bu noktada İslâmiymiş gibi görünen hareketi İslami değil ve bunlar hani "*kendi siyasi elitlerinin sert muhalefeti ile karşılaşmıştı.*" derken hayır. Mesela İran'ın Şia'sı kendi siyasi elitleri tarafından sert muhalefete karşılaşmadı. Hazırlanmış, paketlenmiş bir üründü, hazırlanmış paketlenmiş ürünü aldılar; getirdiler; açtılar; yediler. Aynı şekilde Mısır da. Allah bizi affetsin. *Prof. Asef Bayat ve Olivier Roy ile giriş yaptık. Biraz eskiye gidelim, İbn Haldun ne demiş, bakalım.*

26 Ekim 2019

Siyaset bir yönüyle "en iyinin" araştırmasıdır. Olan ile olması gereken arasındaki karşıtlıklar bir yönüyle üzerinde siyaset felsefesinin inşa edildiği etik bir paradigmayı belirlemektir.

İbn Haldun'a göre insan yaradılış gereği medenidir. İnsan için sosyal hayat tabii bir ihtiyaçtır.

Düşünür, "Mukaddime"de devlet kelimesinin yerine "mülk" kavramını kullanır.

İbn Haldun siyaseti iki kategoride ele alır.

1) *Akli Siyaset: Siyasi otoritenin uyguladığı kanunların bir devletin ileri gelenleri akıllı ve basiret sahibi kimseler tarafından konulması halinde akıllı esas alan bir temele dayanan bir siyasi rejim ortaya çıkar ki bu akli siyasettir (siyase-i akliyye)*

2-) *Dini Siyaset: Siyasi otoritenin uyguladığı kanunların bir peygamber aracılığı ile tanrı tarafından belirlenen kanunlar olması halindeki rejim dini siyasettir. (siyaset-i diniyye)*

Akli siyasetin iki şekli olduğu fikrindedir. Ona göre bunlardan biri genel olarak halkın çıkarlarını ön plana alan, yöneticinin çıkarlarını ise bunlara bağlı olarak gözetilen idare şeklidir. Burada önemli olan halkın çıkarı yanında devletin devletçilik bakımından sağlam bir idare şeklini oluşturmaktır. İbn Haldun bu idare şeklini hikmet ve akla dayanan bir idare şekli olarak nitelendirir ve mezkûr idare şekline Farsların idaresini örnek verir.

Akli siyasetin diğer şekli ise öncekinin aksine yöneticinin menfaatlerini ön plana alan idaredir. Bu siyaset şeklinde devlet idaresi tarafından halka karşı şiddet ve zulüm söz konusudur.

İbn Haldun, Akli siyasetin 2 şeklini ve dini siyaseti değerleri bakımından ele alır ve bu kıyaslamada dini siyasetin daha üstün olduğu sonucuna ulaşır. (İbn Haldun'da Siyasi Otorite ve Meşruiyet Problemi)

Siyaset bir yönüyle "en iyinin" araştırmasıdır. Olan ile olması gereken arasındaki karşıtlıklar bir yönüyle üzerinde siyaset felsefesinin inşa edildiği etik bir paradigmayı belirlemektir.

Evet, demokrasi gibi bu siyasi tanım da. Siyasi en iyinin araştırılması iyi, en iyi araştırılacak da en iyi araştırılıyor mu? Hayır. Kime göre en iyi? Neye göre en iyi? En iyinin karşıtlığında en kötüsü ne? Ne en kötü ki biz onun zıddı olan en iyiyi bulalım? Siyaset, bu noktada en iyinin araştırılması olarak görüyorsak evet, iyi niyet noktasında güzel bir şey ama baktığımızda iki bin yıllık, üç bin yıllık siyasi tarihe genel olarak insanlar en iyiyi araştırmamışlar. Siyaseti hep kendi heva hevesleri, güçleri için kullanmışlar. Bugün de dünya üzerindeki siyaset ve siyasi oluşum insanların güç elde etme savaşı haline gelmiş. Siyaset insanları en iyiye doğru götürme mesleği veya en iyiyi araştırma felsefesi noktasında değil. Benim kendimce tespitlerim bunlar.

İbn Haldun'a göre insan yaradılış gereği medenidir. İnsan için sosyal hayat tabii bir ihtiyaçtır.

Evet, insan medenidir eğer hayvandan aşağı bir dereceye düşmezse. Biz insanı insan olarak kabul eder, onun medeni olduğunu hükmederiz ama o insan ayet-i kerimenin belirlediği gibi nefesine ve şeytana uyarsa hayvandan daha aşağı bir mahluk olur. Bugün medeni dediğimiz Avrupa topluluklarında, örnek gösterilen Avrupa topluluklarında kadınlara ve çocuklara taciz Müslüman topluluklardan fazladır. Kadınların darp edilmesi, dövülmesi, kadınların aşağılanması bu böyle hiç bize söylenmez; Avrupa'da Türkiye'den daha fazladır, Müslüman dünyadan daha fazladır. Tacizler, tecavüzler, kadınların dövülmesi, kadınların yaralanması, kadınların fiziki olarak şiddete uğraması, ne yazık ki Avrupa'da daha

fazladır. Bizde de fazlalaşmaktadır. Neden fazlalaşmaktadır? Şehirleşme bizde de medeniyet getirmemektedir. Avrupa'da nasıl sanayi ve şehirleşme Avrupa'ya medeniyet getirmediyse bizde de sanayi ve şehirleşme medeniliği getirmemektedir. Sebep? Çünkü önceden insanlar komin bir hayat yaşıyorlardı. Büyük dede, nine, amca, dayı, hala, herkes bir bahçenin içinde; çocuklar belli bir büyük, küçük eğitimi alıp belli bir de dini eğitim aldıklarından dolayı bundan yirmi yıl, önce otuz yıl önce insanlar daha medeniydi. Bizden belki de otuz yıl önce daha medeniydi. Biz medeniliği cebimizde onar milyonluk Iphone taşımakla eş değer buluyoruz, o medenilik değil. Evet insan medeni olarak kabul edilir ama bugünkü dünya üzerinde insanı medeni olarak kabul etmemiz çok güç. İbn Haldun kendi zamanında insanları medeni olarak kabul etmekte haklıydı. Bugün dünya toplulukları bu kadar medeni değil. Medeni bir insan sivilin üzerine bomba yağdırır mı? Medeni bir insan şehirleri bir bombayla yok eder mi? Medeni bir insan tankların, topların, tüfeklerin altında gençleri ezer mi? Medeni bir insan insanların ibadethanelerini yıkar mı? Ben Bosna'dan Banja Luka'dan geliyorum. Osmanlı zamanında Banja Luka denilen yerde 100'ün üzerinde cami varken son savaşta 40 küsur tane cami kalmış. Son savaşta 40 küsur tane camiyi yerle bir etmiş Sırlar ve çarşının merkezindeki koca koca Osmanlıdan kalma camileri de yerle yeksan etmişler. Peki, medeni dediğimiz şey Avrupa'nın göbeğinde Müslümanların ibadethaneleri olan camileri yerle yeksan etmek mi ve camilerin, camilerin bulunduğu yeri dozerlerle yıkıp, üzerine mıcır serip park yapmak mı? Hem de otopark. Evet ve dünyanın gözünün önünde. Dünyanın gözünün önünde. Dünyanın gözünün içine baka baka. Medeniyet dediğimiz Irak'ı komple bombalamak mı? Medeniyet Suriye'yi komple bombalamak mı? Medeniyet hiçbir hukuk tanımadan Fransa'nın Libya'yı bir anda bombalaması mı? Medeniyet hala daha Fransa'nın Afrika'daki ülkelerden devamlı vergi alması mı öşür alır gibi? İnsanlar orda açıklıktan ölürlerken medeniyet dediğimiz şey; İngiltere'nin, Fransa'nın, İspanya'nın, İtalya'nın, Almanya'nın, Hollanda'nın sömürgelerinden hala daha bütün o sömürgelerin kazandıklarını almak mı? Evet, İbn Haldun'a göre insan medenidir. Medeni olması gerekir ama bugün için insanlığın medeni olduğunu, medeniyetten nasibinin olduğunu düşünemeyiz. Bugün ne yazık ki insanlık bu noktada değildir. Ne yazık ki değildir. Çünkü şuanda dünya üzerinde bütün insanlığa mutluluk verecek bir medeniyet eksikliği vardır. Medeni bir insanın gelişmesi için medeniyet kurulması gerekir. Eğer bir medeniyet yok ise oradaki insanların medeni olduğu toplum olarak düşünülemez ve dünya üzerinde şuanda hiçbir medeniyet yoktur. Batı medeniyeti dediğiniz şey; medeniyetsizliğin medeniyet olarak insanların üzerinde baskıyla kabul ettirmeleridir, Batı medeniyeti diye bir şey yoktur çünkü. Bize varmış gibi gösteriyorlar, yok. Medeni bir ülke dediğinizde oradaki kadınlar, oradaki çocuklar can güvenliği, mal güvenliği medeni bir topluluk için lazım olan şeyler; akıl güvenliği. Bir medeni toplulukta insanların akıl güvenliği vardır, medeni bir toplulukta insanların can güvenliği vardır, medeni bir toplulukta insanların namus güvenliği vardır, medeni bir toplulukta insanların mal güvenliği vardır, medeni bir toplulukta insanların din güvenliği vardır. Din güvenliği, inanç güvenliği vardır. Bir medeni toplulukta olmazsa olmaz olan beş tane madde vardır. Bunun birincisi akıl güvenliği gelir. Medeni bir topluluk kendi topluluğunun akıl güvenliğini sağlar. Medeni bir topluluk kendi topluluğunun can güvenliğini sağlar. Medeni bir topluluk kendi topluluğunun namus güvenliğini sağlar. Medeni bir topluluk o topluluğun mal güvenliğini sağlar. Medeni bir topluluk o toplumun dini ne olursa olsun, inancı ne olursa olsun, onun dini inanç güvenliğini sağlar. Bu İslam ülkesinde de olsa siz bir kiliseyi yıkamazsınız. Siz bir kiliseye zarar veremezsiniz. Siz bir havraya zarar veremezsiniz. Siz bir tapınağa zarar veremezsiniz. Siz Hristiyan bir topluluğu öldüremezsiniz. Siz Musevi bir topluluğu öldüremezsiniz. Bu olmazsa olmazdır. Hazret Muhammed-i Mustafa bunun sallallahu aleyhi ve sellem açık örneğidir. Medine-i Münevvere'de Yahudiler de hür ve özgür

bir şekilde yaşarlar, ibadetlerini yaparlardı, Hristiyanlar da hür ve özgür bir şekilde yaşarlar ve ibadetlerini yerine getirirlerdi hatta farklı hukuk uygulaması da Medine-i Münevvere'de vardı. Mesela Yahudi kadın zina etmişti, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri dedi ki; "Senin dinine göre mi hükmedeyim, yoksa benim dinime göre mi hükmedeyim?" dedi. Bakın, senin dinine göre mi hükmedeyim, yani Yahudiliğe göre mi hükmedeyim, yoksa Müslümanlığa göre mi hükmedeyim? O zaman bir medeni topluluk, medeni topluluk kendi topluluğunun dini inanışlarını hür bir şekilde yerine getirmesini sağlamak mecburiyetindedir. Bu hoşgörü falan değildir, bu saygı falan değildir. Ne hoş görüsü? Benim hoş görülmeye ihtiyacım yok, ben Müslüman'ım Müslümanca yaşayacağım. Beni hoş görme kardeşim, bu Allah'ın bana vermiş olduğu hak. İnsani hakkım. Sende bir Hristiyan'a hoşgörüyle yaklaşamazsın. Sebep? Onun da dini hakkıdır, o da Hristiyanlığını yaşayacak, sen ona hoşgörüyle yaklaşamazsın. Hoşgörüyle yaklaşmak: Ben büyüğüm ben kuvvetliyim, ben seni istersem ezerim ama ben seni hoş görüyorum şimdi. Bu o manaya geliyor. Hani birisi hata yapıyor, suç işliyor ya, hoşgörelim biz onu ya, çocuk ya. Yok hayır böyle bir şey yok. O yüzden medeni dediğimizde insan medenidir, birey olarak. İnsan medeni ise medeni bir insan, etrafındaki bütün hak ve hukuka riyaset eden insandır. Bilmiyor, o zaman medeni değildir. Bakın, bilmiyor, o zaman medeni değil. Çocuğunun hakkını bilmeyen, eşinin hakkını bilmeyen, anne, babanın hakkını bilmeyen, komşunun hakkını bilmeyen, belediyenin hakkını bilmeyen, sokağın, caddenin hakkını bilmeyen, hayvanın, börtünün, böceğin hakkını bilmeyen bir kimse nasıl medeni olabilir? Olamaz. Sokaktaki taşın dahi hakkını bilmeyen bir kimse medeni olamaz. Ya taş evet, ona dahi tekmeyle vurma. Medeniyet böyle birşeydir. Siz ağacın hakkını gözetirsiniz, susuzsa su vermek zorundasınız, siz gereksiz ağaç kesemezsiniz, meyveli ağacı siz kalkıp da talan edemezsiniz, onun hakkını gözetmek zorundasınız. Medeni bütün herkesin ve herşeyin hukukuna uygun davranılmasıdır. O yüzden evet, insan medenidir ancak cahiller müstesna. Onlar medeni değildir. Allah muhafaza eylesin.

Düşünür, "Mukaddime" de devlet kelimesinin yerine "mülk" kavramını kullanır.

İbn Haldun'un "Mukaddime"si meşhurdur. Aslında devlet idare edenlerin büyük bir çoğunluğu bu "Mukaddime"yi okuması gerekir.

1) Akli Siyaset: Siyasi otoritenin uyguladığı kanunların bir devletin ileri gelenleri akıl ve basiret sahibi kimseler tarafından konulması halinde akli esas alan bir temele dayanan bir siyasi rejim ortaya çıkar ki bu akli siyasettir. (siyase-i akliyye)

Böyle bir şey var ama dünya üzerinde böyle bir şeyin saf temiz şekilde kullanıldığı çok enderdir. Bu felsefik olarak, tanımlama olarak böyle bir şey var ama bu akli siyasetin uzun süre uygulanabildiği bir devlet modeli bilmiyorum. Biraz bu konularda kafa yormuş bir kimse olarak söylüyorum bunu. Bunu dünya tarihi boyunca uzun müddet uygulayabilen kimse kalmamış. Çünkü devlet idaresinde idarecilerin, halkın ve idareyi ele geçirmek isteyenlerin her daim mücadelesi vardır. Bu akli siyaset içerisinde böyle olunca hem devleti koruma hem siyaseti elinde tutanların kendilerini koruma söz konusu olduğundan akıl çoğunlukla geriye düşer. İnsanların hırsları, tamahları, güç gösterileri, kibirlilikleri, tabiri caizse nefisleri öne çıkar.

2) Dini Siyaset: Siyasi otoritenin uyguladığı kanunların bir peygamber aracılığı ile tanrı tarafından belirlenen kanunlar olması halindeki rejim dini siyasettir. (siyaset-i diniyye)

Bu, tarih boyunca zaman zaman, tarih boyunca diyorum; çünkü bir kısım peygamberler vardı; komutandı, devlet başkanıydı. Süleyman aleyhisselam gibi, Harun aleyhisselam gibi Davud aleyhisselam gibi. Bunlar aynı zamanda devlet başkanıydı. Şit aleyhisselam gibi. O da aynı zamanda hem devlet başkanı hem komutandı. Kardeşine karşı

savaştı, abisine karşı savaştı. İlk hem devlet başkanı hem komutan olan peygamber Şit aleyhisselamdır. Kendisi hem devlet başkanıdır hem peygamberdir hem komutandır ve Kabil'e karşı savaştır. Kabil Adem aleyhisselamın oğludur, Habil'i öldürendir, sonra babasından ayrılır, ovalara yerleşirler. Onlar da çoğalırlar, büyük ordular kurarlar. Şit büyür, Şit büyüdükten sonra o da bir ordu kurar, devlet kurar ve şirk devleti olan Kabil'in şehirlerini fetheder, oraları İslam'a döndürür ve oradaki o şirk devletini yıkar. O yüzden tarihte ilk İslam üzerine devlet kuran Şit aleyhisselamdır. Ondan sonra değişik peygamberler; bunların meşhurları Davud aleyhisselam, Süleyman aleyhisselam. Bunlar aynı zamanda devlet başkanıydı, aynı zamanda komutandı. Yusuf aleyhisselam o malum bakan, bugünkü tabiriyle bakan noktasındaydı Mısır'da, yani hem peygamberdi hem bugünün manasıyla ekonomi bakanı, öyle söyleyelim. *Siyasi otoritenin uyguladığı kanunların bir peygamber aracılığı ile tanrı tarafından belirlenen kanunlar olması halindeki rejim dini siyasettir.* Yani bu bir peygamber tarafından tanzim edilir, kurulursa o peygamberin yolundan devam ettirenler buna devam ederler. Mesela enteresan bir şey, burda not düşeyim. İsa aleyhisselam bir devlet başkanı, bir komutan peygamber değildir. Hristiyanlarla Müslümanların arasındaki hukuksal sıkıntılar bunlardan kaynaklanır. Mesela İsevilikte hukuk önde değildir çünkü İseviler aslında Benî İsrail'dir. İsa aleyhisselam Benî İsrail peygamberidir. Benî İsrail bunu kabul etmediğinden biz onu öyle bilmiyoruz. İsa aleyhisselam da Benî İsrail'dir ve İsa aleyhisselamın hukuku eski ahiddir, yani Musevilerin hukukudur. Tabi, şimdi bunu kabul etmiyorlar Hristiyanlar ama onların mevcutta aslında İsa aleyhisselam kendi sağlığı döneminde hukuki olarak ona fazlaca da bir ayet inmemiştir. O yüzden bir İsevi devlet modeli yoktur, bunun altını tekrar çiziyorum. İsevi bir devlet modeli yoktur. Bizim zaten Hristiyan dünyayla çatışmamızın sebeplerinden birisi budur. Muhammedî bir devlet sistemi vardır ama İsevi bir devlet sistemi yoktur ve İseviler, bugünkü İseviler, bin yıllık, bin beş yüz yıllık İseviler kendi kitaplarının hükümlerini kendileri değiştirebilirler. Bunların bugünkü kendi inançlarına göre kendi dini kaidlerine göre onlar için uygundur. Yani papa daha önce haram olan bir şeyi helal olarak yayınlayabilir, helal olan bir şeyi de haram edebilir ama Müslümanlar için böyle bir şey söz konusu değildir, mümkün de değildir. Müslümanların devletle alakalı meselelerde de çizgisi belirlidir, bunun dışına da çıkması mümkün değildir. *Siyasi otoritenin uyguladığı kanunların bir peygamber aracılığı ile tanrı tarafından belirlenen kanunlar olması halindeki rejim dini siyasettir. (siyaset-i diniyye)* Bunu en son dönem olarak söylüyorum. Bunu sıralarsak Şit aleyhisselam uygulamış, sıralarsak Davud aleyhisselam uygulamış, sıralarsak bunu Süleyman aleyhisselam uygulamış, sıralarsak biz bunu bu son zamanımıza gelirse mesela Musa aleyhisselam da böyle bir devlet modeli ve sistemi kurmamış. Musa aleyhisselamda da böyle bir dini devlet sistemi modeli yok ama din İslam dini zaman içerisinde olgunlaşarak peygamber, peygamber, peygamber, peygamber olgunlaşarak gelen bir din. İsevilik de Musevilik de bunun içerisinde. Hazreti Muhammed-i Mustafa'da kemale ermiş vaziyette. Kemale erince hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir devletin işleyişinin nasıl olması gerektiğiyle alakalı örnekleri mevcut. Bizim elimizde bunun örnekleri var, yani siyaset-i diniyyeyle alakalı. Müslümanlar kendilerince bir argüman eksiklikleri yok, felsefe eksiklikleri yok, kanun ve hüküm eksiklikleri yok. Uygulanamaz değil. Bunun heva ve hevesten dogmatik olarak yeniden icad edilmesine de gerek yok. Çünkü bizim Kur'an'ımız, sünnetimiz, bu noktada ashabın tavır ve davranışları, sözleri ve Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerinin dönemleri bizim elimizde mevcut. Hem yazılı olarak mevcut hem de uygulama örnekleriyle mevcut. Bundan yakın tarihe baktığımızda Osmanlı'yı yüzde yüz örnek olarak görmem ama Osmanlı bu noktada çok kötü bir örnek de değil. Bakın, Osmanlı çok kötü bir örnek de değil. Osmanlı'yı kendi çağdaş devletleriyle karşılaştığımızda Osmanlı onların üzerinde yüz puan

fazla alır. Yani Osmanlı İmparatorluğunun çağdaşı dediğimizde Macaristan İmparatorluğu vardır, İngiltere vardır, Vatikan vardır, çağdaşdır bunların, Rus Çarlığı vardır, çağdaşdır, çağdaşdır Çin vardır, çağdaşdır. Osmanlı'yı o çağdaş imparatorluklarla, krallıklarla kıyasladığımızda Osmanlı'nın medeniyeti diğer krallıkların üzerinde yüz basar herşeyiyle ama biz kendi tarihimize küfretmeyi seviyoruz ya; kendi ceddimizi kötülemeyi de seviyoruz; bunu bir başarıymış gibi görüyoruz bir de. Osmanlı'ya küfretmek önceden başarıydı hatta devlete memur olacaksanız Osmanlı'ya küfrederekten memur oluyordunuz veya bir dönem Osmanlı düşmanı öğretmenler, memurlar, bürokratlar yetiştirdi bu ülkede. Osmanlı düşmanı olurken hem de din hem kuran hem sünnet hem de dinin diğer kaidelerine düşman insanlar yetiştirdi bu ülkede. İşin bir de bu tarafı var. Zaman zaman şöyle bir şeyle önümüze çıkıyorlar, yani dini bir devlet modeli sizde yok ki. Var kardeşim ya, neden yok dedin? Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin Medine Devletini nereye koyacaksın? Kurup yaşattığı ve sonra Hazreti Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Hazreti Ali Efendi'mizin devam ettirdiği o sistem elimizde mevcut duruyor; nasıl yok görürsün? Ben Emevileri zaten dini bir devlet olarak görmüyorum. Emeviler Abbasiler, öyle görmüyorum. Bunu da açık açık söyleyeyim. Osmanlı'yı da dini görmeyişimin sebebi hanedanlık kurulması. İslam'da hanedanlık yok. Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretleri vefat ettiği zaman oğlu Abdullah geçmedi devletin başına. Hazreti Ömer vefat ettiğinde, şehid edildiğinde oğlu Abdullah geçmedi devletin başına. İslam'ın ilk yıllarında böyle bir şey yok zaten. Orda da bir tartışma var ya Şia'yla alakalı. Şia'nın da oradaki iddiası; Hazreti Ali Efendi'miz halife olması lazımdı, diyenler var. Bu tabii tarihçilerin işi, ayrı bir mesele. O yüzden siyasi otoritenin dini kaynakları kendisine ölçü olarak devleti idare ettirme modeli var mı? El-Cevap: Var.

*Akli siyasetin iki şekli olduğu fikrindedir. İbn Haldun. Ona göre bunlardan biri genel olarak halkın çıkarlarını ön plana alan, yöneticinin çıkarlarını ise bunlara bağlı olarak gözetilen idare şeklidir. Bunu daha önce dedim ya, böyle bir idare şekli bugüne kadar tam olarak uygulanmış bir idare şekli yok. Yani bu böyle devletleri idare edenlerin zaman zaman değişik kanun ve kaidelerle bunları değiştirmişler hep. Çok basit örnekler vereyim, biz kendi ülkemizden örnek vereyim. Celal Bayar'ın asılması bir gecelik kanunla değişti, biliyor musunuz? Celal Bayar asılacak, bir gecede kanun çıkartırlar, derler ki; 60 yaş üstü asılmaz. Asılmaktan bir gecede kurtulur. Diğerleri asılır. Adnan Menderes, Polatkan, Zorlu. Onlar asıldıktan sonra Celal Bayar'ı asmazlar. Neden? 33 dereceli masondur. Neden? Vatikan kilisesinin adamıdır. Bunlar uzun meseleler ve bir gecede ülkede kanun değişir. Bir gecede, bir gecede. 60 yaş üstü asılmaz, derler, Celal Bayar kurtulur, ondan sonra kanunu geri getirirler, lav ederler. Akli olarak bu mümkün değil. Bir gecede bir kanun hükmünde kararname çıkar, örneğin beş yüz ton şekerin ithal edilmesine izin verilmiştir. Kaç gün içerisinde? 10 gün içerisinde, 5 gün içerisinde. 500 ton şekerini birisi getirmiştir, gemiyi dayamıştır limana. Sen zaten gidip, bir şeker fabrikasından şeker alıp getirinceye kadar 3 ay geçecektir. Beş yüz ton şeker hazır, adam gemilerle dayamıştır limana, 500 ton şekerini döker adam, tonu da kapatır, şeker ithalatını da kapatır. Bakar devlet, oradaki memur; beş yüz ton müsaade edilmişti; beş yüz ton da içeri girmiş. Kapatır ithalatı da. Kişiyi özel ithalat kapısı açılır, kanunla açılır. Bu mevzular yani akli olarak görünen şeyler idarecilerin, siyasetçilerin ne yazık ki etrafına mama dağıttığı, pay dağıttığı bir idare sistemine dönüşür. Nerde, nasıl, ne şekilde, kim yaparsa yapsın. Bu kaçınılmaz sondur. Amerika'sı da aynıdır, Almanya'sı da aynıdır, Fransa'sı da, İngiltere'si de aynıdır, Türkiye'si de İran'ı da Suudi Arabistan'ı da aynıdır. Çünkü dünya üzerinde şuanda siyaset-i diniye üzerine hükmedilen, idare edilen bir devlet yok. *Burada önemli olan halkın çıkarı yanında devletin devletçilik bakımından sağlam bir idare şeklini oluşturmaktır. İbn Haldun bu idare şeklini hikmet ve**

akla dayanan bir idare şekli olarak nitelendirir ve mezkûr idare şekline Farsların idaresini örnek verir. Çok iyi kullanması lazım.

Akli siyasetin diğer şekli ise öncekinin aksine yöneticinin menfaatlerini ön plana alan idaredir. Bu siyaset şeklinde devlet idaresi tarafından halka karşı şiddet ve zulüm söz konusudur.

Bu akli siyasette ister, birinci kısım olsun, ister, ikinci kısım olsun, mükemmel bir şekilde böyle bir idare altında kalan bir ülke ben tarih boyunca tanımıyorum. Bu böyle ne yazık ki ya idareciler devletten nemalandıklarından devleti koruma adına kendilerini güçlendiriyorlar Firavuni bir sistem çıkıyor ortaya. Bakın, Firavuni bir sistem çıkıyor. Kısaca söylemek gerekirse aslında tarih boyunca iki sistem çalışmış.

1) Firavuni sistem veya sistemler.

2) Peygamberi sistemler.

Bunun başka izah tarzı yok, çok basit bu. İbn Haldun felsefeci olduğundan bu noktada devlet felsefecisidir aynı zamanda, böyle geniş geniş açıklamış. Çok basit. Bakın, çok basittir. Ya siz Firavuni sistemle yönetiliyorsunuzdur, yönlendiriliyorsunuzdur. Bunun halkın lehine olaylarda olabilir, zaman zaman insanların rahat ettiği huzura erdiği zamanlar olur ya da peygamberi bir sistemle yönetiliyorsunuzdur.

İbn Haldun, Akli siyasetin iki şeklini ve dini siyaseti değerleri bakımından ele alır ve bu kıyaslamada dini siyasetin daha üstün olduğu sonucuna ulaşır.

2 Kasım 2019

İnsanlar yalnızca bu dünyaya yönelik isteklere sahip değildir. Dolayısıyla dini dikkate almayan siyasi hükümlere yani akli siyasete dayanan devlet yönetiminin tam anlamıyla iyi bir yönetim olması beklenemez. (İbn Haldun'da Toplum Bilimci Düşünce)

Bu tarih boyunca sadece akli siyasete sahip olan sitemlerin hepsi de belirli bir zaman sonra yıkılmaya mahkûm olmuşlar. Sebep? Çünkü 1)Onlar kendilerini yenileyememişler, yani yenileyememelerin sebebi felsefi olarak çıkış bulamamaları. Bugün Batının düştüğü nokta bu. Batı şu anda akli siyasetini yenileyemiyor, akli siyaseti yenileyemeyince direkt savaş organizasyonlarına yaslanıyor. Batı yüz yıldır savaşıyor ve kendi topluluğunu, kendi toplumunu savaşla ayakta tutuyor. Tehlike üretiyor, o tehlikeyi üretmekten kendisini ayakta tutuyor. Bir düşman üretiyor. Batı kendi düşmanını kendisi üretip o düşmana karşı kendi halkını koruma yallesi tutturuyor. Akli siyasetin sona erdiği yerdir bu. Çünkü bütün akli siyasetler bir gün dama der yani sona gelir, duvara toslar. Bakın siz bir topluluğun ne kadar üst seviyeye zenginliğe getirirseniz getirin bir müddet sonra o zenginlik onların başına bela ve musibet olarak geri döner. Sebep? Çünkü felsefesi yoktur. Bir topluluğu zengin ettiğini düşün. Zengin ettin, zengin ettin, zenginliğin sonu yok ve sonunda felsefi boşluktan dolayı o toplum sapkınlaşır. Doğu Roma İmparatorluğu gibi Batı Roma İmparatorluğu gibi firavunluklar gibi. Tarihte yerleri var bunun. Bir aile de aynıdır. Sonu yoktur zenginliğin. Zenginleştikçe zenginleşirsiniz. Üç trilyonluk araba alırsınız , doyuma ulaşamazsınız. On trilyonluk araba alırsınız yine doyuma ulaşamazsınız. Felsefi boşluktan kaynaklanır bu ve uçuk işler yapmaya başlırsınız. Bakın uçuk işler yapmaya başlırsınız, ahlaken çökersiniz. Çok zengin oldunuz, şöret sizi ahlaken çökertir. Toplumlar da böyledir. Hollanda çok zengin, gençleri kalmadı, olan gençlerin de hepsi uyuşturucunun içinde. Almanya genci kalmadı, olan gençler uyuşturucunun içerisinde. Belçika genci kalmadı, olan gençler uyuşturucu ve fuhşun içinde. İngiltere genci kalmadı, olan gençler uyuşturucunun ve fuhşun pençesinde. Avrupa uyuşturucu ve fuhşun pençesinde dolaşıyor. On üç yaşındaki bir kız çocuğu istediği bir kimse ile cinsel ilişkiye girebilirsiniz, on yaş farkı aranıyor. On yaştan fazlaysa cinsel ilişkiye girdiği kimse o zaman sıkıntılı, on yaş üzerinde değilse hiçbir sıkıntı yok. Fuhşun alabildiğine gitmiş. Evlilik müessesesi Avrupa'da çökmüş vaziyette çünkü felsefi olarak boşluk yaşıyorlar. Kendi inandık dediği dinlerine güvenmiyorlar ve inanmıyorlar aslında ve Avrupa akli siyaset veyahut da bütün dünya akli siyasette sona geldi. Çıkış noktası bulamıyorlar, çıkış noktası arıyorlar. O yüzden Arabi okuyorlar, çıkış noktası arıyorlar. O yüzden Mevlâna okuyorlar, çıkış noktası arıyorlar. O yüzden İbn Haldun okuyorlar. Bizden fazla okuyorlar İbn Haldun'u ;bizden fazla okuyorlar Mesnevi'yi, Mevlana'yı; bizden fazla okuyorlar Arabi'yi. Ciddi ciddi bizden fazla okuyorlar. Avrupa yolun sonuna geldiğini bundan üç yüz yıl önce gördü, felsefik olarak yolun sonuna geldi. Ya kendi içindeki düşünceleri gizli Müslüman oluyor, bildiğiniz Müslüman oluyor. O kadar çok methediyor; o kadar çok methediyor İslam'ı, İslam Peygamberi ve Kur'an'ı; bir tek ben Müslümanım diyemiyor. Sebep? Felsefi boşluktan, akli siyasetin bittiğinden ve bize de Avrupa değişik baskılarla bize akli siyaseti dayatıyor akli siyaseti. Neden? Aynı kısır döngünün içerisinde siz de girin diyor. Eğer o kısır döngünün içine siz girmezseniz o zaman gelir beni tekrar -sizin deyiminizle fethetmek benim deyimimle işgal etmek- tekrar gelirsiniz siz, diyor. Sebep? Çünkü diyor sizin dininiz felsefi olarak ayakta duruyor. Bizim dinimizin felsefi olarak sonu yok. Hem zahir noktada sonu yok hem batın noktada sonu yok. Zahir noktada sonu yok. Arz "la ilahe illallah" deyinceye kadar savaşmakla emrolunan bir Peygamber var. Yani siz Avrupa'ya İslam'ı götürdünüz yetmedi, Avrupa'dan ileri Antarktika'ya kadar Amerika'ya kadar bütün dünyanın her tarafına İslam'ı götürmekle mükellefsiniz. Zahir olarak işiniz bitmiyor. Dünya bitse haydi bakalım uzaya açılacaksınız,

uzayda yaşayanlara İslam'ı anlatacaksınız. Zahir manada bitmiyor. Batın manada da İslam bitmez. Neden? Yolun sonu görünse de yolun sonunu bulamazsın. Her daim bir halden bir hale geçersiniz. Sufi mantalitesi açısından bir kimsenin yolunun sonu yoktur. Yukarı Mezopotamya sufi anlayışında vuslat olmadığından dolayı, olamayacağından dolayı hep daha da daha, daha da daha, daha da daha, daha da daha, halden hale, halden hale, halden hale, hayretten hayrete, hayretten hayrete, hayretten hayrete, perdeden perdeye, perdeden perdeye, perdeden perdeye hep devamiyet vardır ve hiçbir zaman bir hal üzerinde kalmazsınız; kalmazsınız kalırsanız zarardasınız. Böyle olunca bitmek tükenmek bilmeyen bir hazine bu, yolun sonu yok .Hem zahir manada yolun sonu yok hem batın manada yolun sonu yok. Öyle olunca felsefi olarak tıkanıklık yok. Bakın felsefi olarak tıkanıklık yok, hiçbir zaman tıkanmazsınız. Neden? Devam ediyor, hiçbir şey aynı hal üzerinde kalmıyor. Ayetle sabit çünkü bu. Ya iyiye doğru halden hale gidirsiniz ya da kötüye doğru halden hale gidirsiniz, durmak yok. Bakın! Ya iyiye doğru halden hale geçersiniz ya da günden güne kötüye doğru halden hale geçersiniz. Kötüye doğru halden hale geçerseniz diyor ki:

" Öyle bir zaman gelir ki siz bu kertenkelenin deliğine gir deseler girersiniz. Onlar kim ya Resulullah? Yahudiler ve Hristiyanlar mı? Başka kim olacak! Evet onlar. " Bakın bu kötüye doğru halden hale geçmektir. Siz günden güne, günden güne, günden güne kötüye doğru Hristiyanlaşıp ve Yahudileşirsiniz. Günden güne. Bu yaşam tarzıyla, yaşam stiliyle, kıyafetinizle, yediğinizle, içtiğinizle, düşüncenizle, felsefenizle, bir şeyi olumlu görüp olumsuz görmeyenizle

-ne yaparsınız- halden hale, halden hale kötüleşirsiniz. Hani ben zaman zaman anlatıyorum ya resmi dairede çalışıyordum, diyorum. Bir bayan geldi bize teslim ettiler. İşte saçları böyle gayet normal okul öğrencisi gibi taramış saçlarını, gayet mütevazı. Ablası benim baba dostu bir kimsenin oğluyla evlendi. Hulusi amca da sağ mı öldü mü bilmiyorum. Öldü mü? Allah rahmet eylesin. Hulusi amca da bizim baba dostu, benim babamı gayet iyi tanıyan babamın samimi arkadaşı, Samancı Kürt Cavid'in de en samimi arkadaşı. Babamı çok iyi tanıdığından biz kahvede prefö falan oynuyoruz onlarla, babam yaşında adamlar. O dedi ki "bizim oğlan bizim kızımıza sahip çık orda." "Tamam Hulusi abi" dedim. Hulusi abinin oğlunun baldızı oluyor. Harika. Ben yeni dervişim tabi. Kıza hoş geldin beş gittin. Nasılsın iyi misin? iyi güzel hoş. Sen dedi, çalışmakla alakalı ne düşünüyorsun? Dedim, ben bayanın çalışmasını -benim kendi şahsi fikrim- ben çalışmasından yana değilim. Bir müddet sonra dejenere oluyorlar, dedim. Kendisini zor muhafaza ediyor insanlar, dedim. O olmayacağını, böyle bir dejenerasyon yaşamayacağını söyledi. Zaman içerisinde sana hatırlatırım, dedim. Çalışan bir bayan birinci maaşı alır, önce temel ihtiyaçlarını görür. İkinci maaşı alır, kendisine biraz daha bir şeyler alır. Üç, dört, beş, altı, yedi maaşlar alınca serpilmeye başlar. Tabi, o işe aldığımız kıza bakarsınız beş ay önceki kız değildir o. Yanında bayan çalıştıranlar bilirler. Bizde beş ay bile geçmiyordu, ortalama iki buçuk üç ay. Bu kızcağız da öyle. Tabi, ilk önce odasından çıkmayan kız oda oda gezmeye başladı. Çaya kahveye kakara kukara hahaha hihhi. Karşı oda var, ben tek başıma çalışıyorum. Karşı odada belden aşağı muhabbet çok. Orda iki tane erkek kâtip, mutemet var; muhabbetin sınırı yok. Bir gün bir şuh kakhaha attı oradan. Dedim tamam, sırası geldi. Ben ismiyle hitap ettim, filanca hanım dedim ben. Ben çok nazik kibarım ya ,kendimi de methedeyim arada. Önce bana Mustafa abi diyordu, ondan sonra Mustafa Bey demeye başladı. Ondan sonra arada kaçırmaya başladı Mustafa'cım demeyi. E tabi bende Alsancak çiğnemiş çocuğum, Bayındır çocuğuyum, öyle cimi cımı bilirim. Böyle şuh kakhahayı atınca sırası geldi. Filanca hanım dedim ben, buyurun dedi. Dedim bir dakikalığına gelir misiniz? Ama dedi kahve içiyorum. E dedim burada da içebilirsin dedim ben şimdi. Geldi tık tak tık tak, ayakkabının topukları da büyüdü tabi. Geldi karşıma oturdu. Koltuklar rahat resmi dairelerde. Bir attı bacak bacak üstüne, seyret çiçekli mi

böcekli mi neyse. Biliyor musunuz ?dedim. Daha önce geldiğinizde ben sizin dejenere olacağınızı söylemiştim. Bu böyle durdu. Bak, dedim. Eteğinin boyu kısaldı, önceden gömleğini yukarı kadar ilikliyordun şimdi göğüs dekoltesi var, bak iç çamaşırın görünüyor. Tak tak tak ben söylediğimi düzeltiyor. Düzeltme, dedim. Alt iç çamaşırın da görünüyor, öyle bir bacak bacak üstüne attın ki seyret diyorsun, dedim. Dünyada bir tek sen kalacaksın bir de ben kalacağım seni asla almam. Bana da yazılma dedim, bu durdu şimdi. Sen dedim, Hulusi abinin bana emanetisin. Burada bak ne hale geldin, dedim. Bu kötüye gidiştir. Bir kimse halden hale, halden hale kötüye doğru gider, bunu bir kimse kendisi tespit edebilir halden hale kötüye gittiğini. Halden halde iyiye gittiğini de o kimse kendisi tespit edebilir. Bu saklı gizli bir şey değildir. İşte o yüzden felsefi olarak islam bugün dünya üzerinde dimdik olarak ayakta duruyor hem zahiren sonu yok, felsefi olarak tıkanması mümkün değil. Hem batını olarak sonu yok, felsefi olarak tıkanması mümkün değil ama diğerleri tıkanıp mı tıkanıp. O yüzden akli siyaset devlet modelleri tarih boyunca hep tıkanmış, tıkanıldıktan sonra da geri dönüşleri hep kanlı olmuş. Bakın geri dönüşleri hep kanlı olmuş. Osmanlının geri dönüşüne bakın, kansız. Osmanlının geri dönüşü kansız. Osmanlı çekilmiş, Bosna çekilmiş, Bulgaristan çekilmiş, Yunanistan çekilmiş, Yemen çekilmiş, Suudi Arabistan çekilmiş, Afrika çekilmiş geriye; kanlı değil. Bakın, kanlı değil. Eleştirebiliriz çekilmişler diye ama kanlı değil. Neden? Osmanlı bir medeniyet. Sivilleri katledemez. Çekilirken insanları öldüremez; çekilirken yolları, köprüleri, hastaneleri, devlet dairelerini bombalayıp atamaz. Şimdi bakın dönüşüm kanlı. Şimdi Suriye'de çekiliyor YPG .Ne yapıyor? Çekilişi kanlı. Yakıyor, yıkıyor, öldürüyor, katlediyor öylesi çekiliyor. Amerika çekiliyor bir yerden. Çekilirken girerken de yakıyor, yıkıyor, öldürüyor, katlediyor; çıkarken de yakıyor, yıkıyor, katlediyor, öldürüyor çıkıyor. Onların girişleri de katliam çıkışları da katliam. Neden? Felsefi olarak tıkanmış vaziyette. Akli devlet modeli dünya üzerinde sonu gelmiş bir devlet modeli. Bu yeni değil ama ilahi devlet modellerinin karşısına tarih boyunca hep akli devlet modelleri çıkar. Siz onu bir peygamber din anlattı zannedersiniz sadece. Bir peygamber sadece din anlatmaz, aynı zamanda bir devlet modeli koyar orta yere. İslam bir devlet modeli koyar orta yere. Devletin anayasasını koyar orta yere. O yüzden sadece iman ettim Allah'ın varlığına, birliğine, dirliğine, birliğine; tamam bitti. Bitmedi. Ne? Faiz haram. E ben iman ettim ama. Bitmedi, fuhuş haram. Bitmedi, içki haram. Bitmedi, fuhşa giden bütün yollar haram. Bitmedi, içkiye giden bütün yollar haram. Bitmedi, faize giden bütün yollar haram. E bitmedi. Kardeş can emniyeti, mal emniyeti, namus emniyeti, akıl emniyeti bunların sağlanması lazım. Bunları bozan bütün yolların hepsi de haram. Devlet onları tıkamak zorunda. Yani şimdi İslam dinini şuraya getirmeye çalışıyorlar: ibadet ve ahlak dini. Aynı zamanda hukuk dini. İslam sadece ibadet ve ahlak dini değil, aynı zamanda hukuk dini. Recm var. Kolu kesilecekse kolu kesilecek. Birisi öldürmüş haksız yere, öldürülecek. Hukuk var Kur'an'da. Kur'an'ın hukukunu nereye koyacaksınız? Kim yapacak o hukuku? Devlet uygulayacak. Zaten tıkanmış yer burası ortalığın. Siz diyemezsiniz bu geçmiş hukuk, benim dinim onu öyle emretmiyor. Sen geleceksin hiçbir suçu kabahati yok ,ondan sonra sen ne baktın bana? Dan öldüreceksin onu, ondan sonrada elini kolunu sallaya sallaya gideceksin. Yok kardeşim! İslam ona hukuk koymuş. Öyle olunca akli devlet modellerinin karşısına Cenâb-ı Hakk her daim ilahi devlet modellerini koymuştur karşısına. Ya İslam devlet kurmamıştır. Kurmuştur. Davut aleyhisselamın devletini ne yapacaksın? Süleyman aleyhisselamın devletini ne yapacaksın? Şit aleyhisselamın devletini ne yapacaksın? Hazreti Muhammed-i Mustafa'nın kurduğu devleti ne yapacaksın? Evet, onlar da ilahi devlet sistemi.

Düşünür siyasi otoritesi dine dayanan devleti üstün kabul eder. Dini kanunlar olmaksızın rasyonel bir siyasete dayanan devleti eleştirir. (İslam Medeniyeti Üzerine Araştırmalar)

Evet İbn Haldun özellikle dinsiz bir devleti kabul etmez. Dinsiz bir devlet olamaz İbn Haldun'a göre. Dinsiz bir devletin yaşaması da mümkün değildir İbn Haldun'a göre. Sadece akli siyasetle devam eden devletler batmaya mahkûmdur. Tarih boyunca bu olmuş. O yüzden Türkiye Cumhuriyeti'ni -devletini- ilk kuran akıl, Türkiye Cumhuriyeti Devleti dini İslam'dır diye belirlemiştir. Türkiye Cumhuriyeti'nin devletinin ilk kuruluşunda Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin dini İslam'dır diye hüküm var. Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurulurken dini İslam olarak kuruldu. Sonradan o ibareyi kaldırdılar, sonradan laikliği getirdiler. Hala daha laikliğin tanımı yoktur Türkiye'de. Kime göre laiklik bilinmez, neye göre laiklik bilinmez, hangi laiklik örneğine göre biz laikiz bilinmez. Tanımı yoktur ve anayasada tanımı yoktur laikliğin. Yabancı bir kavramdır. Fransız bir kavramdır bildiğim kadarıyla ama Türkçe karşılığı da yoktur ama biz de buna sessiz kalırız.

9 Kasım 2019

İbn Haldun'un dini siyaseti akli siyasetten daha iyi görmesi, onun devleti dini siyasetle yönetilmesi gerektiği düşüncesinde olduğunu ortaya koymamaktadır. Bu sadece onun olması gerekene dair temennileridir. Yani o din temelli bir yönetimin üstünlüğünü teoride belirtip pratikte ise bunun geçerliliği olmadığını algılamaktadır.

Haldun'a göre din ve dini otorite olmaksızın da toplumsal hayatın var oluşu mümkündür. Zira siyasi otorite tarafından oluşturulan kanunlar ve hükümler ya da insanların bir arada bulunmasını sağlayan asabiyet duygusu toplumsal hayat ve düzen için temelde yeterli bir faktördür.

Düşünür, bu gibi topluluklara örnek olarak döneminde Mecusileri gösterir ve onların herhangi bir kitapları olmaksızın devlet kurarak çeşitli eserler bıraktıklarını söyler. (İbn Haldun'da Siyasi Otorite ve Meşruiyet Problemi)

Tarih boyunca insanlar inanma ihtiyacı hissetmişler. 1- Bu insanların inanma ihtiyacıyla alakalı. Bakın, birinci derecede insan böyle bir ihtiyaç hissetmiş tarih boyunca. İnsanların ilkel toplum olarak nitelendirdikleri, hala daha ilkel toplum olarak gördükleri değişik kıtalarda değişik insanlar görebilirsiniz. O insanların ilkelmiş gibi görünen o toplulukların kendilerince bir inançları kendilerince bir dinleri vardır. İnsanın fitratında çünkü inanma güdüsü, inanma olgusu vardır. Bu bütün herkesin kalbinde vardır. O yüzden mesela eski Yunan feylesofları bu inanma güdüsünden, inanma düşüncesinden de insanların -onların tabiriyle söylüyorum- tanrıyı bulabileceğini, hikmeti ve hakikati bulabileceklerine dair öngörülleri vardır.

Şimdi, 1- insanın yaradılışı inanmaya, iman etmeye uygun bir yaradılıştır. Çünkü Cenâb-ı Hakk birinci derecede insanları dinden sorumlu kılacağı için yaratmış olduğu insanı da inanmaya uygun yaratmıştır. Bizim yaradılışımızda inanmaya uygun bir fitrat, inanmaya uygun bir yaradılış vardır. O yüzden tarih boyunca insan toplulukları inanmadan yaşamamışlardır hiç. Bakın hiç. Bir şeyin zıddını kabul eden bir kimse aslında onu kabul etmiştir. Yani bir kimse inancın karşısında inançsızlığı kabul ettiyse otomatikman inancı kabul etmiştir aslında. Bir şeyin zıddını kabul etmek, bir şeyi reddetmek, onu yok görmek, onun zıddına gitmek ,var olanı reddetmek onu var görmektir. Olmayan bir şeyi siz reddedemezsiniz. Bir şey yok ise onu reddetmenin bir anlamı yoktur. Yoktur çünkü o ama bir şeyi reddediyorsanız o vardır. Bakın bu denklemi kurduğunuzda ateist neyi reddediyor? Dini reddediyor. Yok bu din, diyor. Olmayan bir şeyi neden reddediyorsun ki? Madem yok, neden reddediyorsun? Var olanı reddediyor. E var demek ki. Bir şey var. Sen o varı kabul etmiyorsun. Sen kabul etmiyorsun, o varı görmüyorsun. Aslında görüyorsun, görmek istemiyorsun. Aslında o var, sen kabullenmek istemiyorsun. Ama bir şey varsa sen kabullenmek istemiyorsan yok manası çıkmaz ondan. Hazreti Mevlâna Mesnevi'sinde böyle işaret koyar ya. Der ki" sen güneşe gözlerini yumarsan güneş ortadan kalkmaz ki" der. Sen güneşe gözlerini yumduğün zaman güneş ortadan kalkmaz, güneşi yok göremezsin. Sen sadece gözünü yumdun. İşte din de böyle bir şeydir. Siz dini reddetseniz dahi reddederken dinin varlığını kabul etmiş olursunuz ve tarih boyunca kim dini reddettiyse hep yıkılmıştır devletleri. Mecusilerin kitabı yok düşüncesine katılmıyorum. Mecusilerin tarih boyunca kitapları olmuştur fakat bütün ilahi dinin dışındaki- hatta geçmiş ilahi dinler de dahil buna- insanlar kendi o inanmış oldukları metinlerin üzerinde oynama yaptıklarından dolayı metinler değişkenlik göstermiş. Böylece sağlam bir metne sahip olamamışlar insanlar. Mesela son Bosna gezisinde arkadaşlarla, kardeşlerle bir Katolik kilisesine gitmiştik. Katolik kilisesinin papazı bize şunu söylüyordu: Biz dini metinlerimizi revize ediyoruz yani güncelliyoruz, güne uyarlıyoruz ama siz İslam olarak bunu güne uyarlamıyorsunuz. Böyle bir tebessüm etmişti, ben de ona dedim ki biz dini metinlerimizi değiştirmiyoruz ama biz ictihad

ediyoruz, yeniden hükmediyoruz demiştik, hatırlıyorsanız. Bakın o açık bir şekilde söylüyor diyor ki: Biz dini metinlerin üzerinde revize ediyoruz, biz değiştiriyoruz. Aynı şey Yahudiler için de geçerli, aynı şey Hristiyanlar için de geçerli, aynı şey Mecusiler için de geçerli, aynı şey Zerdüştler için de geçerli. Onlar da kendi dini metinlerini hep değiştirdiler. Şimdi aynı şeyi İslam için istiyorlar. Bakın bu dinle ilgilenenlerin en önemli, en önemli üzerinde durdukları şey bu. Dünya üzerindeki siyaseti elinde tutan, ekonomiyi elinde tutan, ticareti her türlü dünyayı idare etme güç ve kuvvetini elinde tutan odaklar Kur'an'ı değiştirme, Kur'an'ı revize etme derdindedir. Onlarda çünkü dünyanın üzerinde kurulmuş olan emperyalist sisteme karşı duran felsefi boyutta bir tek İslam kaldı. Felsefi olarak. Bakın şu anda dünya üzerinde İslam'ın ekonomisi çalışmıyor, İslam'ın siyaseti çalışmıyor, İslam'ın askeriyesi çalışmıyor. İslam'ın bir devleti yok şu anda dünya üzerinde. Öyle olmasına rağmen İslam'ın felsefik olarak orda diri, hala daha canlı metinsel olarak hala daha bozulmamış bir şekilde durması onların gözlerini korkutuyor. Çünkü bir gün İslam ümmeti uyanır, İslam ümmeti dirilirse onların o emperyalistliğe dayalı, o sömürüye dayalı, o haksızlığa dayalı, o vahşiliğe dayalı, o acımasızlığa dayalı, o öldüren, yıkan, katleden, yer altı ve yer üstü zenginliklerini sömüren sistemin sonunu ancak İslam getirecek. Onlar bunun farkında, Müslümanlar bunun farkında değil. Onlar bunun farkında ama Müslümanlar bunun farkında değil. İslam alemi bunun farkında olmadığından dolayı uyanamıyor. Bunda da ayrı bir ilahi hikmet vardır. Şu anda uyanırsa da elinde silah yok, güç yok, siyaset yok, hiçbir şey yok. Uyandı diyelim. Bu gavurlar komple İslam dünyasını yerle yeksan ederler, bombalarlar bir gecede. Suriye'yi bombaladıkları gibi, Irak'ı bombaladıkları gibi, Lübnan'ı bombaladıkları gibi, Afganistan'ı bombaladıkları gibi canlarının isteği yeri istediği anda bombaladıkları gibi, canlarının istediği yerde istediği anda anarşi çıkartıp terör örgütlerini destekleyip orda istedikleri katliamları yaptırarak gibi. Bunları hala daha yaptırabilirler mi? Evet. Yaptırıyorlar mı? Evet. Hem de din adına dindarlar adına bunu yaparlar mı? Evet. Bizim Müslümanlar da buna kanar mı? Evet. Almanya'da vardı ya, tahtadan tüfekler Anadolu İslam Federe Devleti kurmuşlardı. Ne zaman? 28 Şubat'tan önce. Değişik maketler yapıp Almanya'da o maketleri yıkıyorlardı. Anadolu İslam Federe Devleti kurmuşlardı. Nerde kurdular? Almanya'da kurdular. Bakın, oyun küçük değil. Bazı Müslümanlar da gidip buna kandı mı? Evet. Sonra 28 Şubat'ta o zavallı adam sözde uçakla gidip Anıtkabir'in üzerinde harakiri yapıp Anıtkabir'in üzerinde uçakla orayı vuracak diye adam tutuklandı. Tutuklanma sebebi. Hala daha cezaevinde adam. Bakın 28 Şubat'ta tutuklandı adam. Cemalettin Kaplan'ın oğlu. Ben isim de vereyim. Almanya'da Anadolu İslam Federe Devleti'ni kuran kim? Cemalettin Kaplan. Neyle kurdu? Tahtadan tüfeklerle. Bildiğiniz tahtadan, maket, tahta tüfekler yürüyorlar kapalı spor salonunda "yıkma, yıkmaya geldik" diye. O öldü -babası- veya öldürüldü, bilmiyoruz. Sonra oğlu tutuklandı Türkiye'de, ceza aldı. Ne biliyor musunuz cezası? Uçak kaçırıp uçakla Anıtkabir'in üzerinde pike yapıp -Japonlar yapmışlardı ya hani, kamikaze gibi anıtkabirde- patlatacak. Uçak var mı? Yok. Uçak tutulmuş mu? Yok. Hani birisi "orucu bozacağım" diyor, orucu bozacağım deyince boğazını sıkıyor onun. Neden? Orucu bozacağım dedin ya. Ya adam daha orucu bozmadı ki ama Anadolu İslam Federe Devleti böyle bitti. Yani Almanya'da kuruldu Türkiye'de bitti. Müslümanlar da buna inandı mı? Evet. Müslümanlar buna para akıttı mı? Evet. Bu paralar Almanya'da toplandı mı? Evet. Almanya bunun merkezi oldu mu? Evet. Almanya hala bazı terör örgütlerinin merkezi mi? Evet. PKK'nın finansal desteği, ayağı Almanya'da mı? Evet. Silahsal desteği Amerika, Almanya, Norveç, İskandinav ülkeleri mi? Evet. Şimdi değiştirdiler, Türkçe alfabe yetmiyor yirmi dokuz harf. Harfleri ekle çıkar, önündekini başına koy, başındakini ardına koy, bir tane daha örgüt kur. Kuruyorlar mı? Evet. Bu kurdukları örgütler bir anda Irak, Suriye dolaşıyorlar mı? Evet. Bir anda Türkiye'de bombalar patlatıyorlar mı? Evet. Müslümanlar da Suriye Irak İslam

Federe Devleti kuruldu deyip kendi kendine inanıyorlar mı? Evet. Ve Müslümanları böyle kandırdıktan Müslümanları böyle aldatırdan Müslümanları ümitsizliğe ve umutsuzluğa itiyorlar mı? Evet. Türkiye'de koskoca bir cemaatte uçaklar kaldırıp insanları bombaladılar mı? Evet ve Türkiye'de o işi, o hareketi yapan kimseler asıl Müslümanlara zarar verdiler mi? Evet. Ülkedeki İslami gelişmelere zarar verdiler mi? Evet. Bilir bilmez herkes, bunlar da fetö olabilir, deyip tertemiz Müslümanları lekelemeye başladılar mı, lekeliyorlar mı? Evet. Bakın elin gavuru bir taşla kaç tane kuş vuruyor. Bir taşla kaç tane kuş vuruyor, neden: Kuşlar aptal, kuşlar dinini bilmiyor, kuşlar uyanık değil, neyin nerden kaynaklandığını bilmiyor, yönlendirmeye ve yönetilmeye geliyor. Allah muhafaza eylesin.

O yüzden Mecusiler dini devlet olmama noktasında örnek teşkil etmez. Mecusilerin kitabı yoktur diyemeyiz. O yüzden dini otorite sözü İslam dininde uygun bir söz değil. Sünnet-i seniyyede dini otorite diye bir söz söylenilmez. Çünkü dinde otorite yoktur. Dini otorite diye bir kavram da yoktur. Kimdir İslam'da dini otorite? İmam-ı Azam dini otorite midir? Değildir. İmam-ı Şâfiî dini otorite midir? Değildir. İmam-ı Malik dini otorite midir? Hayır, birer mezhep imamıdır. Bediüzzaman dini otorite midir? Hayır. Bir şeyh dini otorite midir? Hayır. Bir veli dini otorite midir? Hayır. Bir kimse dini otorite diye bir kimseyi kabullenemez. Nerde vardır bu? Şia'da vardır. Şia'da dini bir otorite vardır. İslam'da dini bir sistem vardır. Sünnilerde dini bir otorite yoktur. Sistem nedir? Bir içtihat kurulu vardır, içtihat kurulu. Bu dini otorite değildir, bu bir sistemdir. Orda şahsın otoriteliği yoktur, çünkü orda kurumun otoriteliği vardır, kurumun bilgisi vardır, kurumun içtihadı vardır, kurumun öngörüsü vardır. Bütün Müslümanların o kurulun öngörüsüne bağlı kalma zorunluluğu yoktur. İslam'da otorite Kur'an ve sünnettir. İslam'da otorite Kur'an ve sünnete bağlı olan imamlardır. Allah'a itaat edin, resulüne itaat edin, sizden olan imamlara itaat edin. O zaman otorite dediğimiz de böyle bir siyasi otorite gibi bir şey çıkar orta yere. Çünkü İslam bu noktada insanların üzerinde bir otorite mekanizması kurmaz. Tarih boyunca bize absürt gelen, bize sapkın gelen, bize uygun gelmeyen değişik gruplarda çıkmıştır çünkü. Onlar sünnet dairesinde, ehli sünnet dairesinde "la ilahe illallah Muhammeden Resulullah" dediği müddetçe onu küfürle itham edemezsin; katledemezsin. O zaman farklı içtihatlar çıkabilir mi? Evet. Farklı içtihatlar, farklı görüşler, farklı anlayışlar İslam dünyasında çıkabilir mi? Evet. Bunlar felsefi olarak İslam dünyasında var olmuşlardır mı? Evet, dini olarak onların reddedilmesi, onların katledilmesi, onların öldürülmesi mümkün mü? Hayır. Hariciler gibi Rafiziler gibi Kaderiyyeciler gibi Cebriyeciler gibi. Siz bunları bin dört yüz yıl boyunca, tarih boyunca İslam dünyası bunları katletmiş mi? Hayır. Şia gibi. Şia'nın içerisinde çıkan değişik bir sürü oluşum gibi. Şia sadece Caferilik noktasında kalmamış ki Caferilikte hiçbir sıkıntı yok, hiçbir problem yok. İmam-ı Azam'ın hocası ama sonradan oluşan Şia grupları, sonradan oluşan Şia çok farklı yanlara gitmiş. Ama İslam dünyası onları katletmiş mi? Hayır. Dini bir otorite onların üzerinde baskı kurup onları yok etmeye çalışmış mı? Hayır. O yüzden İslam bu manada Kur'an ve sünneti sınıksız tutup Kur'an ve sünnetten yeni içtihatlar çıkararak yeni oluşumlar, yeni fikir akımları, yeni ölçüler kurgulayabilir mi? Evet. Bu yol açık mı? Evet. Böyle olunca Ortodoks bir otoritenin İslam dünyasında olması mümkün değildir veya Katoliksel bir otoritenin de İslam dünyasında tutması mümkün değildir veyahut da Şia bazında bir otoritenin de İslam dünyasında tutması mümkün değildir. Bakın o da mümkün değildir. Veyahut da Suud'un şuanadaki sistemi, düzeni gibi bir sistemin, düzenin İslam dünyasında yer bulması mümkün değildir; Anadolu'da tutması mümkün değildir bunun. Anadolu'daki Osmanlıdan kalan o İslam anlayışı yani yukarı Mezopotamya olarak nitelendirdiğimiz-Anadolu'daki tekrar söylüyorum yukarı Mezopotamya İslam anlayışı, yukarı Mezopotamya sufi anlayışı, yukarı Mezopotamya- din anlayışı aslında Osmanlı'nın bu noktada temelini teşkil eder. Bu nedir? Farklı kültürlerin, farklı inanç noktalarının, farklı içtihatların, farklı renklerin aynı ortamda,

aynı toplulukta yaşanabilir olmasıdır. Biz bu kültürü terk ettik şu anda. Bakın bu Anadolu İslam anlayışıdır, bu yukarı Mezopotamya İslam anlayışıdır, bu farklı anlayış ve farklı toplulukların bir yerde yaşayabilme kültürüdür. O yüzden az önce o sıraladıklarımın bir yerde bizde yer bulmaması, tutmaması bu sebeptendir. Bizim ister ananevi din anlayışımız, ister bu topraklarda aldığımız dini eğitim bizim ne Şia eğitimine ne vahhabi eğitimine ne haricisine ne osuna busuna asla benzemez bu manada. O yüzden buradaki, söz konusu olan yazıdaki otorite (dini otorite) sözünün altını çizmek istiyorum.

Şimdi İslam dünyasında aslında örnek teşkil edebileceğimiz: Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin dönemi, Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerinin dönemini kendimize örnek alacak olursak dini otorite ile siyasi otoritenin ayrıştığını görmeyiz. Bizim elimizde devlet modeli olarak, elimizde devlet modeli olarak herkesin kendince kendi inancı dairesinde bir devlet modeli çıkar. Mesela Osmanlı Devleti'ni ben hiçbir zaman İslam devleti olarak nitelendirmem ama kendi zamanının en iyisidir bir model olarak. Bakın, kendi zamanının en iyisidir. Bunu neyle karşılaştırırız? Diğer imparatorluk ve diğer devletlerle karşılaştığımızda kendi yaşadığı zamanda en iyi imparatorluk ve en iyi devlettir. Bir medeniyet kurmuş. Bakın, bir medeniyet kurmuş. Bunu reddetmek mümkün değil ama bu medeniyeti kurarken kendisine temel olarak aldığı esaslar: 1) Orta Asya'dan kopup gelme kültür, siyaset, askeri, hukuk bilgisini İslam'la harmanlayıp yeni bir medeniyet oluşturmuş. Bunu bilinçli bilinçsiz bu ayrı bir tartışma, eksiklikleri vardır ayrı bir tartışma ama Türklerin yani bu topraklarda yaşayan herkesi Türk olarak kabul ediyoruz isim olarak. Onun ırkı nerde olursa olsun hiç önemli değil, bu onların kendi karakteristik özellikleridir tarih boyunca. Bunu İslam'la yoğurunca bu toprakların insanları kendi çağlarında, kendi zamanlarında bütün dünyaya örnek teşkil edecek bir devlet ve medeniyet sistemi oluşturmuşlar; bunu reddedemeyiz. Peki, bunu oluştururken almış oldukları ölçü, eğitim nereden? İki yol var, kanal var. Birincisi din ikincisi ne? Kendi asabiyetinin yani kendi ırkının kendi ta Orta Asya'dan itibaren gelen devlet terbiyesi ve sistemiyle alakalı. Mesela bu sistemde şöyle bir şey vardır: Bir kimse kağan oğlu ,kağan oğlu kağandır. Bu nedir? Gelen silsile hep devlet başkanıdır, devlet otoritesini ve devlet siyasetini öğrenerekten büyür. Aynı şekilde bu Selçuklulardan Osmanlılara da bu böyle geçer. Kağan oğlu, kağan oğlu, kağan oğlu kağandır. Mesela Osmanlı padişahları kendilerini tanıtmaya başladığında Ertuğrul'dan başlarlar tanıtmaya. Neden Suriye'de biz hala daha o mezarı taşırız? Semboliktir. Kimin mezarı? Süleyman Şah. Semboliktir. Sebep: Çünkü Osmanlının ilk kağanıdır Süleyman Şah. Tarihçiler üzerinde dururlar öyle yaparlar, böyle yaparlar Osman Bey'in cediti miydi değil miydi? Değil kardeşim, Osmanlı kendisine devlet kökü olarak Süleyman Şah'ı görür. Dikkat edin! Bir şey daha söyleyeceğim şimdi. Türkiye Cumhuriyeti Devleti de istediği kadar ben laikim, istediği kadar ben şuyum, ben buyum desin; devlet olarak kendisini Süleyman Şah'a dayandırır. Bu önemli bir şeydir. Bakın bunu sonradan her ne kadar bir kısım Kemalistler değiştirmeye çalışıp Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin temelini Mustafa Kemal Atatürk'ü oturturmaya çalışmış olsalar dahi Mustafa Kemal Atatürk dahi devletin temelini Süleyman Şah'a bağlar. Sebep: Çünkü tebaa yani devlete itaat eden kimseler devletin temelini bilmek isterler, bu devletin temelinde kim var? Eğer siz bu devletin temelinde Süleyman Şah yok dersiniz, Süleyman Şah ile bugüne kadar olan bütün devleti reddetmeniz gerekir. Devlet akıllı bunu reddetmeye yetmez, müsaade etmez. Sen istediğin kadar büyük paşa ol, sen istediğin kadar büyük devlet adamı ol, sen istediğin kadar büyük siyaset adamı ol, sen o devletin bir neferisindir. Bunu açık açık söyleyeceğim. Sen Mustafa Kemal Atatürk de olsan devletin neferisin, İsmet İnönü de olsan devletin neferisin, Tayyip Erdoğan da olsan devletin neferisin, Mustafa Özbâğ da olsan devletin neferisin. Çobanından devlet başkanına kadar herkes bu devletin neferidir.

Buradaki mesaj odur. Bakın, buradaki mesaj odur. Sen hangi dini noktada olursan ol, bu devlete bağlıysan bu devletin neferisin. Kim hangi şeyh olursa olsun devletin neferidir, hangi mürid olursa olsun devletin neferidir. Hacı Bayram-ı Veli de devletin neferidir, Muhammed Üftade Hazretleri de devletin neferidir. İstanbul'daki bütün şeyh efendilerin, geçmiş bütün velilerin hepsi de Mahmud-u Hüdaî dahil devletin neferidir. O yüzden Süleyman Şah türbesi bizim için önemlidir. Bakın, bizim için önemlidir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin varoluşu için önemli bir şeydir o. O yüzden -Türkiye Cumhuriyeti Devleti- örneğin Süleyman Şah türbesinin olduğu yer Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin dışarıdaki yegâne tek yeridir. Sınırların dışında. Bu İngilizler öyle yapmışlar sınırın dışına koymuşlar. Demişler ki, bu bizim devletimizin temeli, onun bölgeyi size verdik, demişler. Aslında Atatürk'ün misak-ı milli sınırları -yani devletin ilk başlangıçta Türkiye Cumhuriyeti Devleti yeniden Osmanlıdan ayrılıp yeni bir devlet kurulurken misak-ı milli sınırları çizilir- bu Osmanlıdan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne geçiş noktasındaki sınırlardır. Bu misak-ı milli sınırları Türkiye'nin olmazsa olmazıdır. O yüzden misak-ı milli sınırlarının içindedir Halep, misak-ı milli sınırlarının içindedir Kerkük, misak-ı milli sınırlarının içindedir Musul, misak-ı milli sınırlarının içindedir Varna, misak-ı milli sınırlarının içerisindedir Bulgaristan'daki Filibe, misak-ı milli sınırlarının içindedir Selanik'e kadar, misak-ı milli sınırlarının içindedir Kıbrıs, misak-ı milli sınırlarının içindedir Rodos, misak-ı milli sınırlarının içindedir Ege Denizi'ndeki bütün adalar. Türkiye'nin sınırları, misakı milli sınırları budur. Şimdi konudan konuya geçtik ama ben şimdi konuyu tekrar toparlayayım aynı yere. Osmanlı modeli Türklerin - ben bunu ırkçılık manasında söylemiyorum; Osmanlı'nın içerisinde Kürt'ü var, Arap'ı var, Laz'ı var, Çerkez'i var, Gürcü'sü var, yetmiş iki buçuk millet var ama bu toprakların sufi anlayışı nedir? Yetmiş iki buçuk milletle dost olmaktır. "Yetmiş iki buçuk milletle dost olmazsan kemale eremezsin" der Hacı Bektaş-ı Veli. Yunus " yetmiş iki buçuk milletle dost olmazsan kemale eremezsin" der. Hazreti Mevlâna " yetmiş iki buçuk milletle dost olmazsan kemale eremezsin" der. Bakın, bunlar bu toprakların bu feyizle bu aşkıyla bu felsefesiyle yoğrulmuş düşüncesidir. Neden? Çünkü bu topraklarda yetmiş iki buçuk millet huzur içerisinde yaşar, Osmanlı'da yaşamıştır. Bu bir modeldir ama bu modelin temelinde Kur'an, sünnet ve Türklerin Orta Asya'dan gelme devlet geleneği vardır.

Şimdi dine dayalı bir devlet modeli sadece dinin emrettikleri değil, aklın da getirdikleri vardır. Sebep: Mesela sahabe bir mesele söz konusu olduğunda toplanırlardı. Bu konuyla alakalı Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinden bir şey duyan var mı, bir şey duyan varsa onu söylerdi, onu söylediklerinde ona tabii olurdu sahabe. Eğer o konuda söylenmiş Hazreti Peygamberden söz yok ise sahabe kendisi içtihat ederdi. Bu yol nerden açıldı? Hani Yemen'e vali gönderiyordu ya. "Neyle amel edeceksin? Kur'an'la ya Resulullah. Bulamazsan? Senin sünnetinle ya Resulullah. Bulamazsan? İchtihat ederim ya Resulullah." deyince ona tebessüm etti. Burada vahyin getirdiklerinden içtihat etme kapısı açık mı? Evet. O yüzden zaten Osmanlı kendisini yenileyebilmiş ve ileriye doğru gidebilmiştir. Ne zaman İslam dünyasında içtihat kapısı gerektiği gibi çalışmadı, devlet çöktü. Ehil insanların elinde bu çalışmadı devlet çöktü.

O yüzden insanların bir arada bulunması asabiyeğe bağlı değildir artık. Burada diyor ya "*düşünürü göre siyasi otorite tarafından oluşturulan kanunlar ve hükümler ya da insanların bir arada bulunmasını sağlayan asabiyet duygusu toplumsal hayat ve düzen için temelde yeterli bir faktördür*" diyor, değildir. Bugün asabiyet duygusu insanların bir arada bulunmasına yeterli bir faktör değildir. Sebep: Çünkü asabiyet kalmamıştır artık. İnsanlar o kadar birbirinin içine girmiştir ki o kadar birbiriyle iç içe olmuştur ki bir asabiyetin üzerine bir devlet sistemi zor kalmıştır. Ancak diktatörlükle idare edilen, faşist bir şekilde idare edilen devlet modellerinde vardır. Mesela siz Türkiye'de asabiyeğe yönelik bir devlet

sistemi kuramazsınız. Yani bu ne demek? Mesela sadece Türklerin üzerine kurulu bir devlet sistemi. Yapamazsınız veyahut da sadece Kürtlerin üzerine kurulu bir devlet sistemi yapamazsınız, sıkıntı doğar. İran'daki sıkıntı gibi. İran sadece Şia'nın üzerine, perslerin üzerine bir devlet modeli kurdu; dini bir devletmiş gibi görülüyor; değil. İran'ın kuzeyinde kalan, Güney Azerbaycan olarak nitelendirilen oradaki Tebriz'deki Türklerin üzerinde büyük bir baskı var. Patlamaya hazır bomba gibi. Asabiyet üzerine olmuyor. Çin'de asabiyet üzerine bir sistem var, bakın oradaki Doğu Türkistanlılara zulmediliyor. Asabiyet üzerine bir devlet sistemi oluşturmak mümkün değil. Bu kim yaptı? Bunu İngilizler yaptı Osmanlı yıkıldıktan sonra. Asabiyet üzerine devlet modelleri kurdular ki o insanlar zulmedilsin diye. Aynı şey Türkiye'de de bir dönem uygulanmak istedi şu anda Suudi Arabistan'da uygulanıyor. Suudi Arabistan'da devlet dairelerinde memur olarak alınacak olan kimseler direkt Suud ailesinden. Yüksek bürokrat komple Suud ailesinden komple. Ekonomi Suud ailesinde dönüyor, askeriye Suud ailesinin üzerinde dönüyor. Asabiyet üzerine kurulu bir devlet sistemi, bunun gibi. Şu anda dünya üzerinde bunun oluşması mümkün değil.

Düşünür, bu gibi topluluklara örnek olarak döneminde Mecusileri gösterir ve onların herhangi bir kitapları olmaksızın devlet kurarak çeşitli eserler bıraktıklarını söyler.

Ki Mecusilerin kitapları yoktur demem, benim için doğru değil, vardı.

16 Kasım 2019

Orta Çağ siyasi düşüncesi Farabi ve İbn Rüşd:

Şeriat ile beşerî hukuku uzlaştırma veya ilahiyat içinde siyasete yer bulma sorunları bütün İslam ve Arap dünyasının filozof ve ilahiyatçılarının temel uğraşısı olmuştur.

Bu dönemde filozoflar Kur'an'ın yanında Platon'u, Aristoteles'i, yeni Platoncuları ve Roma felsefesi geleneğinden önemli düşünürleri okuyup yorumladılar. Schultz 2005/153

Farabi evren ile ilgili görüşlerini siyaset alanında uygular. Farabi'ye göre devlet akıl ilkesinde kurulan bir yönetimdir çünkü en yüksek mutluluğun aracı akıldır. Toplumun ve kişisel yaşamın her aşamasında onu kullanmak gerekir. WILKINSON 2000:40

Böylece Farabi, platonun devletinde yaptığı gibi Medinetül Fazla'sında akıl ilkesine göre işleyen ideal bir şehir tasavvuru ortaya koyar. Onun ideal devleti Thomas Moore'un devleti gibi belirli bir ideoloji koymak yerine mevcut şehirlerin toplumsal ve siyasi yapısını tenkite dayalı olarak geliştirmektedir. ÜLKEN 2007:122

Şimdi Orta Çağ düşüncesinde Farabi'yle Rüşd'ün bu tip açıklamaları ve bu tip söylemleri vardır. Tabi Farabi ve İbn Rüşd bu alıntıdaki gibi bu Platonculardan etkilenmişler. İslam hızla yükselir ve hızla medeniyet noktasında yürürken İslam'ın içerisinde zaman zaman Platoncular veyahut da Aristocular olarak nitelendirilen bu tip İbn Rüşd, Farabi gibi İbn Haldun gibi insanlar çıkmışlar. İbn Rüşd olsun, Farabi olsun, İbn Haldun olsun klasik İslam noktasında duranlar bunları ağır bir eleştiri ile eleştirmişler hatta zaman zaman o dönem İslam coğrafyasında eski Yunan felsefesinin incelenmeden, araştırılmadan olduğu gibi çevrilip İslam dünyasındaki İslam düşünce ufku lekelediği, kirletildiği savunan kimseler de var. O yüzen İslam dünyası bir kısmı Farabi'ye, İbn Rüşd'e, İbn Haldun'a sıcak bakarken bir kısmı ise hiç sıcak bakmamış hatta İbn Rüşd'e, İbn Haldun'a, Farabi'ye reddiyeler yazmışlar; ciltler dolusu onlarla alakalı karşı şeyler söylemişler.

Batı, İbn Rüşd'ü İbn Haldun'u kendi kültüründen ve kendi köklerinden etkilediği ve onlara uygun tavırlar sergilediği için İbn Rüşd'ü, Farabi'yi ve İbn Haldun'u göklere çıkartmıştır. Hala daha Batı İbn Haldun'u, Farabi'yi, İbn Rüşd'ü göklere çıkartıp, onunla alakalı fazlaca önemseyip onun fikirlerini analiz etmeye çalışırlar ve Doğuya yani İslam dünyasına bakın Farabi'nin de böyle bir anlayışı var; bakın İbn Haldun'un da böyle bir anlayışı var veyahut da İbn Rüşd'ün böyle bir anlayışı var deyip İslam dünyasına sanki onlar tam bir İslami düşüncenin ekolu, tam bir İslami düşüncenin ürettiği bir şeymiş gibi önümüze koyarlar ki burada da yapılan bu. Batı İbn Rüşd'ü, Farabi'yi ve İbn Haldun'u kendince devlet sistemi noktasından Aristo'dan, Platon'dan etkilendikleri için kabullenirler belli bir kısmını ama bunu eleştirenler var mıdır? Evet. Buradan şu çıkmasın sakın ha! Batı akılperesttir. Batı'nın bu noktada durduğu tek bir nokta vardır, akılperesttir. Batı kendi akılperestliğine uymayan dini kaideleri de değiştirebilecek kadar akılperesttir. Tabi bunda Batı'nın sahip olduğu dinin kendi içerisinde, zaman içerisinde dejenere olmasının da payı yüksek. Zaman içerisinde dejenere olunca dinin kaideleri değiştirilebilir noktaya gelmiş ve hala daha değiştirmeye devam ediyorlar. Mesela Batı daha önce kürtajı serbest etmişti papalık tarafından, sonradan papalık haram kabul etti, yasakladı. Yeni zamanda yasakladı. Sebep: Avrupa'da genç nesil azaldıkça kürtajı haram etti papa. Önceden kürtajı serbest eden papa şimdi haram etti çünkü batı dini kaidelerini kendi devlet sistemine uyarlar. Orda kapitalist sistemin yaşaması- daha doğrusu kapitalist sistem de değil- emperyalizmin yaşaması önemlidir. Batının emperyalist düşüncesi ve yaşantısı ve emperyalizmi devam etmeli. Bunun için eğer dini kaidelerde bir değişiklik söz konusu olacaksa bu önemli değil, değiştirirler. O yüzden İslam dünyası İbn Rüşd'ü, İbn Haldun'u, Farabi'yi okur, biraz böyle meseleye uyanık gözüyle bakan Batı hayranı

olmayan Batı'nın tabiri caizse kuyruğuna takılıp gitmeyenler okurlar ama eleştirilerini koyarlar. Olursa lazım olanı Kur'an sünnet dairesinde alırlar.

Sohbet neydi? Çağdaş siyasi İslam, çağdaş siyasi İslam'ı konuşuyoruz ya, İslam dünyası İbn Rüşd'ü İbn Haldun Farabi'yi tam olarak kabullenmez.

23 Kasım 2019

Türk toplumu tarihsel süreçte İslam'ın gelişiminin ana yapısına göre üç içerik dilimine ayrılabilir. Bunlardan her birinin kendine özgü sosyolojik yapısı vardır. Bu dilimlerden biri Kur'an'da yansıyan monoteizm, İslam dinine özgü olan ana görüştür. Kişinin yaşamındaki anlamı, Müslüman dindarlığında kendini gösteren ahlakıdır.

Orta çağ İslamlığında ve İslam'ın Türk döneminde bunun yükseldiği üst düzey tarikat tasavvufu olmuştur. Tarikat kurumu, Müslüman halkın düşünsel ve dinsel davranışlarına yansıyan bir araç haline gelmiştir. Tarikat, ruhsal yaşamın çeşitliliğiyle şeriatın gereği olan tekdüzeleşmiş cami Müslümanlığından daha zengin daha derin bir yapıydı.

İkinci içerik şeriat dilimiyle tanıdığımız dilimdir. Şeriat, fakih denilen kişilerin geliştirdiği toplumsal eylemlerin normatif sistematiğidir. Fakihlerin sistemlerini İslam'ın doktrin ilkeleri olduğuna inanılan ilkelere yani ilk Müslümanların eylemlerinden yararlanarak geliştirdiklerine inanılır.

Ne var ki bunun tek bir biçimde olmayıp baştan fıkıh okullarına ayrılması bu kuralları ve dayanakları olan teorilerin Kur'an'dan çıkmadığını gösterir. Bu okullardan herhangi birine bağlı bir kişinin şeriat kurallarının ne olduğunu bilmesi fıkıh okulunun geliştirdiği kuralları halk arasında bilinme derecesine bağlıdır. Bu bilgiler alanı daha çok biçimselleşmiş ibadet, hukuk ve gelenek kurallarını kapsar. Bunda, Hristiyanlıkta görülen "kilise kurulu" ya da herhangi başka çeşit bir "toplumsal birim" yoktur.

Şeriatın bu diliminin bir iki özelliği, kurallarının gerçek yaşamda fıkıh bilginlerinin yapıtlarında açıklanmış kurallara tüm uyumlulukla saptanmaması bütün Müslümanların hepsine uygulanan bir medeni kanun biçiminde kurallaştırılmamasıdır. Temeldeki bilim yalnız hukuk bilginlerinin, hukuk hocalarının, hukuk yazarlarının eylemleri sistemleştiren kitaplarında yazılı olan bilimdir.

Bu hukuk gerçek uygulamada şeriatın genel inançlar içeriğine uyumlu olmakla beraber "şeriat gereği" ile "fıkıh gereği" arasında bir boşluk bir ayrılık söz konusudur.

İki uç arasındaki sınırlar, olumlu olumsuz eylemler sistematiğinin çizgileri, tarih boyunca genişleme ya da daralma değişiklikleri göstermiştir. Demek ki kuralların çoğu dinin değil şeriatla onun teori kaynağı olan fıkıhın "doğru yanlış" cetvelindeki eylemler bilimi gerçek yaşam ile siyasal çerçeve içindeki karşılaşmalarına göre uygulanmıştır. Bu sosyolojik sonuç İslam'da "din" denen şeyi "dogma" sanan sıkı Müslümanla, İslam'ı kitaplardan öğrenen oryantalistlerin inancına uymayan bir sonuçtur.

Şimdi üçüncü içerik dilimine gelem: İslam tarihinde gözüken devletlerin yasal yapı biçimi. İslam'ın, Hristiyanlıktan farklı olarak bir kilise dini olmamıştır, bir devlet dini olmuştur. Yukarıdaki içerik dilimlerinin ikisi dediğim iki işlevi görür. Ne var ki İslam'ın sadece o iki dilim değildir.

Müslüman halk birimlerinin çoğu devletleşme olanağı bulmuştur. Hatta çoğu kez ya bir tarikat biriminden ya da fıkıh kurallarını uygulama gücünden yoksun olan aile, kabile, kent gibi birimlerden devletler doğmuştur. Özellikle Türkler arasında.

Hiçbir İslam kaynağında yalnız İslam'ın özgü olan bir devlet biçiminin ne olduğu bildirilmemiştir. Devlet bir teokrasi mi olacak; bir monarşi, bir demokrasi, bir cumhuriyet mi olacak? Bir din adamı ya da bir savaş adamının diktatörlüğü mü olacak? Bu soruların hiçbirine, kaynakların hiçbirine konmuş bir kural yoktur. NİYZA'İ BERKES (TEOKRASİ VE LAİKLİK)

Konuyu bitireyim dedim ilk önce. Ondandır inşaallah madde madde yine kendimizce bu onuncu sayfanın sonuna kadar konu parçalanmasın diye, konu bitsin diye bekledim.

Evet. Şimdi tabii bu söz konusu olan Niyazi Berkes'in tespitleri kendince. Bu çalışmaları yapan insanların, bu çalışmaları yapan kimselerin; kendi bakış açıları, durdukları nokta, siyasi inançları, dini inançları, devlet inançları, sokak inançları, yetiştikleri kültür bu incelemeleri hep etkileyen şeylerdir. İnsanlar buldukları toplumda, buldukları kültürde; buldukları coğrafyaya göre kendilerince bir kültürleri, kendilerince bir bilgileri, inançları gelişir. Niyazi Berkes'inde bu kendince tespitleri.

1- Ben genel olarak İslam'ı Orta Çağ İslam'ı, İleri Çağ veya bir önceki çağ İslam'ı olarak nitelendirmiyorum. Bunu böyle nitelendirmemiz bizi bugün için doğru bir düşünceye, doğru bir anlayışa götürmez. İslam genel anlamda Adem'den itibaren devam eden bir dindir. Muhammedî anlamda bin dört yüz yıldan beri devam eden bir dindir. Bu dinin kendi içerisinde yaşadığı coğrafyada, yaşadığı siyasi devlet yapılanmalarında, yaşadığı kültürlerde kendince bir yaşam tarzı, yaşam alanı, bir medeniyeti oluşmuştur. O yüzden dini; çağlara bölmek, zamanlara bölmek ve onları öyle eşleştirmek veya öyle bakmak bugün için bizim konuştuğumuz Batıların siyasi İslam dediği veyahut da Doğuların siyasi İslam olarak gördüğü, İslam'ın siyasallığı mı var siyasal olmayana mı var veyahut da terörizmi var mı yok mu bugün için bakmamız lazım. Bütün dinlerin kendi içerisinde bir fıkıh ölçüsü vardır; kanunu, hukuku vardır ve bütün dinlerin kendi içerisinde bir de az önce bahsettiği tasavvuf bölümü vardır ve bütün dinlerin kendi içerisinde bir de devlete dayandırılması, devletle iletişimi vardır. Bütün dinler için geçerlidir bu. Şimdi biz dini meselelere bakarken, dine bakarken dine bakarsak din Kur'an ve sünnettir. Senin dine nasıl baktığın mı önemli dinin sana nasıl baktığı mı önemli? Dinin devlete nasıl baktığı mı önemli, devletin dine nasıl baktığı mı önemli? İslam kendince bütün ilişkilerini vahye dayandırır, Kur'an ve sünnete dayandırır. Siz İslam noktasında bir şeye bakarken vahye dayanmanız gerekir. Vahye dayandığınız müddetçe siz doğru yolda olursunuz. O zaman İslam'ın içerisinde şer'i ahkam vardır, şer'i ahkâmın kendi içerisinde kuram ve kuralları vardır, kendi içerisinde bu kuram ve kurallara uyduğu müddetçe bu farklı görüş ve düşüncelerin çıkması bir zenginliktir. Bunun içerisinde bir medeni kanun yok. Var ya burada hani : bir medeni kanun oluşmamıştır, diyor. Doğru değil. Sebep: Osmanlı Devleti altı yüz yıl boyunca devletlik yapmış, elinde bir Medeni Kanun var. İyi veya kötü altı yüz yıl boyunca o Medeni Kanun genişleyerekten, derinleşerekten halka cevap vermiş. Müslüman tebaaya cevap vermiş. O yüzden biz Medeni Kanun dediğimizde, Avrupa'dan bakarak konuşduğumuzda farklı bir şey çıkar önümüze. Bakın, farklı bir şey çıkar. İsmi medeni olan her şey medeni değildir. Biz Avrupa'dan örneğin evlilikle alakalı komple hukuku almışız, hala da alıyoruz. Bize söylenen ne? Çağdaş hukuk öyle değil mi? Çağdaş hukuk. Şimdi burada hangi erkek bu çağdaşlığı kabul eder? Türk toplumunun hangi dilimi şimdi anlatacak olduğum çağdaşlığı kabul eder? Bayan mahkemeye müracaat etse dese ki: "Kocamın beni dövme tehlikesi var, o yüzden evden uzaklaştırma istiyorum." dese ve devlet kocayı evden uzaklaştırırsa ve kadın sevgilisini eve alsın erkek hiçbir şey yapamaz. Yeni İstanbul Sözleşmesi, çağdaş hukuk. Daha ilerisini söyleyeyim mi? Geçen gün paylaştım bunu twitterda. Kadın diyor, gitse müracaat etse hâkime. Dese ki: "Akşama eve benim sevgilim gelecek, geldiğinde de adam benim kocam onu keser, biçer, cinayet işler, o yüzden ben evden uzaklaştırma istiyorum, dese. Hâkime soruyor. "Ne vereceksiniz?" "Uzaklaştırırız." diyor. Her medeni denilen şey medeni değildir, her çağdaş denilen şey çağdaş değildir. Kanunlar insanların aile yapısını korumakla mükelleftir, dağıtmakla değil.

O zaman biz örnek olarak verilen "Medeni Kanunu dahi yok" denildiğinde biz neye göre yok, neye göre var diyeceğiz? Biz tüm toplum olarak iki yüz yıldan beri saplantı halinde Batılılaşmanın içerisine giriyoruz ve biz dinimizi yaşamaya, dinimizi öğrenmeye meylettiğimizde yaftalama şu: Siz İslamcısınız, siz dincisiniz, siz şeriatçısınız. Ya bu insanlar iman ettiği dinini öğrenmek istiyor ve yaşamak istiyor. Neden bu fazla büyütülüyor ki? "Siz

şeriat kurallarını istiyorsunuz." Allah Allah sen ne kuralı istiyorsun? Sen kuralsızlık mı istiyorsun? Bir kimse herhangi bir kural istiyor. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti Devletinde bir kural yok mu? Var. Kuralsızlık mı var? Hayır. Ben bir kuralını değiştirmeyi istesem, talep etsem, benim bu hakkım olmuyor mu? Evet, yani dinin şer'i kısmı yani fıkıh kısmı tu kaka ilan edilecek bir şey değil, o yüzden Orta Çağ İslam'ı veyahut da İleri Çağ İslam'ı olarak değil. Dinin kendi içerisinde oluşmasıyla beraber dinin yan yana yürüyen batını olarak gördüğümüz tasavvufu da oluşmuş. Bunu Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri meşhur Cibril hadisiyle "İman nedir, İslam nedir, İhsan nedir?" sorusuna cevap verirken kendisi vermiş. İman nedir? Allah'a, meleklerine, kitaplarına dediğinde bu noktada dinin kendi içerisinde imani bir ilim dalı oluşmuş. "İslam nedir?" dediğinde: kelime-i şehadet getirmek, namaz kılmak, oruç tutmak, hacca gitmek, zekât vermek dendiğinde dinin şeriat bölümü tesis edilmiş. "İhsan nedir?" denildiğinde: "Allah'ı görüyormuşçasına yaşamandır." Göremesen dahi onun senin her daim gördüğünü hissedip de yaşamandır." demesiyle dinin kalbi boyutu, tasavvuf boyutu, gönül boyutu çıkmış orta yere. Şimdi iman, İslam, İhsan bu üçü ayrılmaz bir bütün olmuş. O zaman imanı, İslam'ı İhsanı, birbirinden ayırt etmemiz mümkün değil. Dinin devlette bir yol gösterici olması, dinin devlete bir kapı aralaması bu sonradan gelen bir şeydir. Ama bizim önümüze ilk önce o lazımmış gibi getiriliyor veyahut da bir kimse imanı, İslam'ı, İhsanı yaşamaya çalışınca hemen ona farklı bir boyutta bakılıyor. O yüzden bunlar birbirinden kopacak, birbirinden ayrılacak unsurlar değil. Orta yerde bir din var ise ister Musevilik olsun; ister İsevilik olsun; ister İbrahimilik olsun orta yerde bir din var ise bu dinin üç ana merkezi veyahut da üç ana unsuru, üç ana maddesi olmazsa olmaz. Bugün Hristiyanlığa da gitseniz bu üçü de vardır, bugün Musevilige de gitseniz bu üçü de vardır. Nasıl Yahudi tarikatları var ise nasıl Hristiyan tarikatları var ise aynı şekilde Müslüman tarikatları da vardır, bu dinin kendi doğasıdır. Dinin bu kendi doğası. Dindarları bu doğadan uzaklaştırır; dindarları bundan yasaklar; dindarları bu merkezden, bu minvalden çıkarırsanız onlar dinin emrettiği İslam'ın öngördüğü daireden ve minvalden çıkmış olur. Bunu kasıtlı yaparsanız sizin İslam toplumunun üzerinde başka bir oyun oynandığını, İslam toplumunun üzerinde farklı bir tezgâhın olduğuna inanılır. O zaman bu üçü de kol kola yürümesi gerekir İslam toplumunda. Eğer bu üçü de kol kola yürümüyorsa orada birilerinin başka planları var demektir. O yüzden şeriatı, tarikatı, hakikati bu noktada -tasavvufi terimle bunu söyleyeceksek- birbirinden ayırmak, birbirinden ayırştırmak, birbirinden koparmak mümkün değildir. Biz kalkıp da fıkıh mantalitesini yargılayabiliriz bugün için ama yargıladığımız şey bizim kendi kökümüzü kurutmak olmuş olur. Çok farklı içtihatlar, farklı mezhepler insanlar için -hep bunu söylerim- bir kolaylıktır, bir ayrılık şarkısı değildir. O yüzden "*Ne var ki bunun tek bir biçimde olmayıp ta baştan fıkıh okullarına ayrılması...*" Evet İslam tek bir parçadan oluşmaz, tek bir görüşten de oluşmaz. Tek bir parçadan ve görüşten oluşması zaten insanın doğasına aykırı bir şeydir. Bakın, insanın doğasına aykırı bir şeydir. İnsan yaşamının doğasına aykırıdır, insan aklının doğasına aykırıdır. İnsan düşünen bir varlıktır, insan akleden bir varlıktır. Siz bu insanı tek bir dini görüşe hapsetmeniz demek, onu körleştirmek onu tabiri caizse iğdiş etmektir. O üretmez hale gelir; o düşünemez hale gelir; farklı bir nokta, farklı bir düzlem bulamaz hale gelir. O, gün geçtikçe yok olmaya mahkumdur. Siz İslam toplumunu tek bir düşüncenin altında toplayamazsınız, bu mümkün değildir. Bunun mümkün olmadığı zaten insanlık tarihi boyunca görülmüştür. Kim bunu yapmaya kalkarsa çok büyük zorluklarla karşılaşmış ve insanlar başlarındaki devleti ya kendi elleriyle yıkmak yeniden bir devlet kurmak ya da başlarındaki devletin sistematüğünü değiştirmeye çalışmışlardır. Sebep: Çünkü insan doğasına ve aklına aykırı bir şeydir tek tipli olmak, tek bir düşüncede birleşmek. Gaye bir olabilir ama yollar çok farklı olabilir, olmalıdır da zaten. Bu bir zenginliktir. Bu bir savaşma aracı, bu bir kapışma aracı, bu bir insanların birbirlerine dikte etme, insanların üzerinde

hegemonya kurma aracı değildir. Herkes Hanefi olacak, herkes Şâfiî olacak, herkes Maliki olacak, herkes Hanbeli olacak, böyle bir kaide kuramazsınız. Hanefî'den şu olacak, Hanefi yolundan gidenler herkes İmam-ı Muhammed'e teslim olacak, böyle bir yol kuramazsınız. Bu İslam'ın kendi doğasına aykırı olduğu gibi insanın da doğasına aykırıdır, dinin de doğasına aykırıdır. İnsanları tek bir yola, tek bir renge, tek bir kıyafete büründürmeye çalışmak hep insanların katliamına sebep olmuştur; bu mümkün değildir. Bunu uğraşmaya çalışanlar bunu ister din adına yapsınlar, ister laiklik adına yapsınlar, ister devletin düzeni ve sistemi adına yapsınlar, ister kapitalizm adına yapsınlar, ister komünizm adına yapsınlar, eninde sonunda bu yıkılmaya mahkumdur. Bunun yürümesi mümkün değildir. Aynı şey ehl-i tasavvuf için de geçerlidir. Tek bir tarikatta insanları toplamak, o tarikatın içerisindeki insanları tek bir düşünceye bağlamak, onları tek bir harekete bağlı tutmak, tek bir renge bağlı tutmak, onları tek bir kıyafette bağlı tutmak; dinin, insanın, insan aklının, coğrafyanın ve insanı ilgilendiren her şeye aykırı bir noktadır. Bu hiçbir zaman tarih boyunca tasvip görülmüş bir şey değildir.

O yüzden fıkhıdaki çok renklilik, tasavvuftaki çok renklilik, hakikatteki çok renklilik zenginliktir. Bundan mutluluk duyar insanlar. Burada gaye Allah'ı tanımak ve bilmektir. Gaye tektir, hedef birdir amma ve lakin gidilen yollar çoktur. Çok olmalıdır da bundan sıkıntı duyulmamalıdır. Benim kendimce tespitim vardır ya, derim ki: "Beytullah'a ihrama girecekseniz yedi kapısı vardır." Beytullah'a gidecek olanları Cenâb-ı Resulullah tek kapıya bağlamadıysa, Beytullah'a gidecek olanlar yedi veçheden, yedi kapıdan ihrama girebiliyorlarsa İslam'da da bu zenginlik vardır. O yüzden bu zenginliği yok etmeye çalışmak doğru bir mantık değildir ama siz kendinizce ana hatlarıyla alakalı örneğin, devlet kendi dairesinde Kur'an ve sünnetten kendisini bir devlet anlayışı olarak kendisini idame ettirerekten bir meselede tek hukukluluk sağlayabilir mi? Evet. İnsanlar o devletin bayrağının altında yaşarken o tek hukukluluğa tabi olmak zorunda mıdır? Evet. Bakın, İslam buna aykırı değildir. Siz Kur'an sünnet dairesinde bir ticaret hukuku belirlersiniz, tebaanın o ticaret hukukuna bağlı kalır. Herkes bilir ki ticaret hukuku budur, tebaa da ona uyar. Siz bir evlilik hukuku belirlersiniz. Bu evlilik hukuku Kur'an ve sünnetten alınır, doğrusu odur ve ona göre intizam edilir. Bütün tebaa buna uyar, bunda dinen herhangi bir sıkıntı ve sakınca yoktur. İllaki devletin adı da İslam devleti olma zorunluluğu yoktur, isimle bitmez çünkü mesele, isimle de hallolmaz. O yüzden bunun tek biçimde olması mümkün değildir, bunu yapmaya çalışmak da dinin doğasıyla oynamaktır. Halk arasında bunun en ince ayrıntıları bilinir mi? Hayır. Halk bunu öğrenmek isterse öğreneceği kaynaklar var mıdır? Evet. Yakın örnek vereyim: Herkes kıyameti kopardı. İstanbul Müftülüğü sabah namazının kılınma vaktini imsak vaktinin içerisinde kalarak, namaz vaktinin içerisinde kalarak yarım saat öne aldı. Kıyameti kopardılar. Bunlar din bilmez insanlar, din diyanet bilmiyorlar, bilmediklerini de bilmiyorlar. Bakın, bilmediklerini de bilmiyorlar. "Yarın öbür gün öğlen namazını on birde kıldırırsa diyanet böyle bir fetva verirse" böyle bir fetva verdiğinde ona karşı çık eyvallah ama yarın öbür gün sen yanlış yaparsın deyip de bugünün doğrusuna neden karşı çıkıyorsun ki? Böyle bir cehalet olabilir mi? İmsak vakti girdi mi sabah namazı kılınabilir. Hanefî'de de, Şâfiî'de de, Maliki'de de, Hanbeli'de de hüküm budur, hiçbir mezhepte bu hüküm değişmez. İmsak vakti girdi, sabah namazı kılınabilir. Nereye kadar, ne zamana kadar: Ta güneş doğmazdan on dakika kalıncaya kadar. Bu arada namaz kılınabilir, sabah namazını kılabilirsiniz bu arada. Bakın saate imsak girdi mi girdi, Allahu Ekber namazı kılın, İstanbul Müftülüğünün yaptığı bu. Bunda kıyameti kopardılar. Neden? Bilmediklerinden. Bilmiş olsalardı insanların bir maruzatını, bir şeyini kolaylaştırıyor. Cami cemaatinin dağılmaması için, cami cemaatinin camiye devam edebilmesi için güzel bir şey. Herkes işe gidiyor sabahleyin. Yarım saat öne al, kıldır namazı, gönder herkesi. Bunda ne var! Vaktin içinde çünkü veyahut da öğlen namazının vakti örneğin bire beş kala okunuyor

değil mi? ikindi kaçta okunuyor? Üç buçukta. Öğren namazının vakti bire beş kala girer, üç buçukta çıkar, siz bu iki vakit arasında namazınızı kılabilirsiniz. Bu iki vaktin arası vaktinde kılınmış namazdır. Vaktinde kılınmayan namaz nedir biliyor musunuz? İkindiden sonra öğleyi kılmadınız, ikindi okundu. ikindi okunduktan sonra önce öğleyi kıldınız, öğleyi vaktinde kılmadınız, bu vaktinde kılınmamış namaz hükmüne girdi. Öğlen namazı kaçta okunuyor? Bire beş kala. Sen on birde öğlen namazını kıldırılmazsın kimseye, sünnette yeri yok. Sünnette yeri yok, kıldırılmazsın ama bir buçukta kıldırabilirsin. Sünnette yeri var. İki kılabilirsin de kıldırabilirsin de sünnette yeri var. İki buçuk kılarısın da kıldırabilirsin de sünnette yeri var. Üç buçuktu ya ikindi namazı, sen üç buçuğa beş kala öğlen namazını kıldırabilirsin. Sünnette yeri var. Bakın yelpaze ne kadar genişledi, öyle değil mi? Sünnette yeri var ve herhangi bir fıkıh ekolü buna karşı değildir. O zaman burada bahsettiği gibi *"Bu hukuk gerçek uygulamada şeriatın genel inançlar içeriğine uyumlu olmakla beraber şeriat gereği ile 'fıkıh gereği' arasında bir boşluk bir ayrılık söz konusudur."* demiş. Hayır. Burada bir ayrılık söz konusu değil. Burada lafız gereği bu; fıkıh gereği, şeriat gereği bu böyledir; bitti. Fıkıh şeriatın çıkarılmış bir ilim. O da ne? Kur'an, sünnet. Kelimelerin üzerinde kıyamet koparmanın bir anlamı yok.

Burada önemli gördüğüm bir yer daha var. *"Demek ki kuralların çoğu dinin değil, şeriatla onun teori kaynağı olan fıkıhın doğru yanlış cetvelindeki eylemler bilimi gerçek yaşam ile siyasal çerçeve içindeki karşılımlara göre uygulanmıştır."* Bunları ayırt etmek bunları birbirine karşıymış gibi göstermek doğru mantık değil ve bu uygulamalar evet siyasetten etkilenir mi? Evet. Ama doğrudur ama yanlıştır siyasetten etkilenmeler. Kur'an ve sünnet içerisinde kaldığı müddetçe yine bunda da bir sıkıntı yoktur.

"Şimdi üçüncü içerik dilimine gidelim. İslam tarihinde gözükken devletlerin yasal yapı biçimi. İslamlık, Hristiyanlıktan farklı olarak bir kilise dini olmamıştır."

Evet hiçbir zaman Muhammedi İslam bir kilise dini olmaz, hiçbir zaman. Olması mümkün değil, olması için çaba sarf ediyorlar. Olması için çaba sarf eden Batı çünkü İslam'ı kilise dini haline getirirse Müslümanları yönetmesi ve yönlendirmesi Hristiyanları yönetmesi ve yönlendirmesi gibi kolay olacak. Batı İslam dinini bu manada Hristiyanlaştırmaya çalışıyor. Hukukunu istememe Hristiyanlaştırma çabasıdır, ahlakını istememe Hristiyanlaştırma çabasıdır, ailenin dibine dinamit koyması Hristiyanlaştırmaya çalışmadır, aile hukukunu (İslam aile hukukunu) yerle bir etmeye çalışmaları İslam dinini Hristiyanlaştırma çalışmalarıdır. Eğer Hristiyanlaştırabilirlerse yani Hristiyanlaştırabilirlerse. Bu Hristiyanlaştırmak nedir? Bir kurum koyacak, din koyucu o kurum olacak. İstediklerini haram edecek, istediklerini helal edecek. Haramı helal etme, helali haram etme yetkisi oluşacak onda. Bugünkü kilisede olduğu gibi. Böylece İslam toplumunu yönlendirmek ve yönetmek kolay olacak. Şu anda İslam toplumu Batının yönergesinde yürümüyor. İslam toplumunun içerisinde aykırılar var bizim gibi. Bu aykırılar Batının yöntem ve yönetimlerini kabul etmeyen, Batının hegemonist yapısını kabul etmeyen, Batının emperyalizmine karşı çıkan küçük de olsa yapılar var. Bu yapıların sesini kesmek, bu yapıları yok etmek, bu yapıları ezmek Batının birinci vazifesi çünkü bunlar olduğu müddetçe onlar İslam toplumunu bu noktada istedikleri gibi sömüremeyecekler. Tek merkezden yönlendirilirse İslam toplumu ama onların istedikleri merkezden yönlendirilirse bir problemleri kalmayacak. O zaman sizin petrolünüzü, sizin doğalgazınızı, sizin yer altı kaynaklarınızı ve yer üstü kaynaklarınızı istediği gibi sömürecekler. Zaten iki yüz yıldan beri sömürüyorlar, doymuyorlar. Batı toplumunun refahı diğer toplumların sömürülmesine bağlı. Siz sömürüldüğünüz müddetçe bir sıkıntı yok. Siz faizle, siz entrikalarla sömürülmeye devam etmeniz lazım. Sizin madenlerinizi, sizin yer üstü kaynaklarınızı, sizin tarımınızı, sizin yer altı kaynaklarınızı sömürmeleri lazım. Bu sömürü devam ettiği müddetçe senin hangi dine mensup olduğun önemli değil, hangi tarikata

mensup olduğun önemli değil, hangi siyasi partiye mensup olduğun senin önemli değil. Onların da çok umurunda değil zaten. Eğer kendi istedikleri iktidar oluşmazsa ihtilal yaptırırlar, darbe yaptırırlar, kendi istedikleri kimseyi başa geçirirler. Daha da o direnirse hadi bir 15 Temmuz patlatırlar, hadi o tutmazsa bir daha bir şey patlatırlar. Kendi istedikleri iktidarı başa geçirmek için sizin ensenizde boza pişirirler. Hadi bir doları dalgalandırırırlar, hadi bir olmadı terörü dalgalandırırırlar, bir şeyler yaparlar siz de onların istikametine gidersiniz. Hatta çok sevdiğiniz liderleri asarsınız da asılırken de siz de kahrolsun, dersiniz. Sonra aradan elli yıl geçer. Hata yapmışız ya özür dileriz, aldanmışız, dersiniz. Gidersiniz, İstanbul'un göbeğinde herkesin görebileceği anıt mezarlar yaparsınız. Dönersiniz, dövünürsünüz sonra, vay biz bunları neden astık diye. Asılırken neredeydiniz? Terörle size vururlarken neredeydiniz? Faizlerle sömürülürken neredeydiniz? Bankalarının bir gecede boşaltılırken neredeydiniz? IMF'ye borçlandırılırken neredeydiniz? Bankalara borçlandırılırken neredeydiniz? Bu paralar nerelere gidiyor diye sorguladığınız mı? Çok sömürücülerin umurundaydı sizin zikir yaptığınız sanki, çok umurlarındaydı siz filanca şeyhe bağılmışsınız da filanca partiye gidiyormuşsunuz da çok umurlarında. Hiç umurlarında değil. Batı gidip şimdi Suud krallarının ellerini öpüyorlar mı? Petro dolarlar için bir de başlarını örtüp gidiyor mu kraliçe oraya, onlar için bu önemli. Senin devletinin sisteminin ne olduğu önemli değil, senin zihniyetin önemli onlar için. Senin zihniyetini değiştirdiği müddetçe bir sıkıntı yok. O yüzden İslam kilise dini değil ama kilise dini yapmak isteyenler Batılılar. Batılılar derken Evangelistler yapmak istiyor. Bütün Batılıları suçlamak da doğru değil çünkü. Bu Evangelistler bunu yapmak istiyor. Bu değişik örgütler var, bunlar yapmak istiyorlar. Neden? İslam toplumunu daha rahat yönetmek ve yönlendirmek için başka bir sebepten değil. Yoksa İslam kendi içerisinde bir kilise dini olmaz. Sebep: Çünkü İslam çok sesliliği ve çeşitliliği dinin doğası olarak içinde barındırır.

O yüzden "*Müslüman halk birimlerinin çoğu devletleşme olanağı bulmuştur.*" Evet, Müslümanlar genel yapı itibarıyla kendi topraklarında devletleşme yolunu bulmuşlardır ki bunların içerisinde Müslüman Türk toplumu önde gelir. Mesela bu Anadolu'ya gelen, 1071 ile gelen Alparslan'dan sonra ve Alparslan'dan önce bu karakteristik yapı hiçbir zaman devletsiz kalmamıştır. Allah'ta bırakmasın. O yüzden iyi kötü bir devlet kurarlar. Zor şartlar içerisinde dahi bir devlet kurup o devletin bayrağının, sancağının altında yaşar bu insanlar. Bu noktada mahir bir topluluğuz biz. Devlet kurmada devleti ayakta tutmada beş bin yıllık bir geleneğimiz var bilinen. Ben onu ta Âdem'e kadar dayandırıyorum da teknik konuşma için beş bin yıllık diyorum. Bizim ilk devletimiz Âdem aleyhisselamla kuruldu. Evet, Şit'le devam etti. İlk fethe çıkan Şit aleyhisselamdır, abisinin şehirlerini fethetmiştir. Biz çok eski bir kavimiz. Başkasının soyunu bilemem, birisi der ki benim soyum maymuna dayanıyor, benimki Âdem'e dayanıyor. Birisinin maymuna dayanıyordur. Evet, ayetle sabit. Cenâb-ı Hakk bazı kavimleri maymuna çevirdi, onlarınki maymuna dayanıyor olabilir, onları da reddetmiyorum. Birisi maymundan geliyorum dediğinde evet diyorum, sen maymundan geliyor olabilirsin. Sebep: Çünkü Cenâb-ı Hakk bazı kavimleri maymuna çevirdi. Onların ataları maymun olabilir mi? El-cevap olabilir. Ben Darwinci değilim kardeşim! Ben Müslümanım, benim soyum solum benim atam Âdem'e dayanıyor, seninki maymuna dayanıyordur doğru. Çünkü bir kısım kavimleri Cenâb-ı Hakk maymuna çevirdi, bir kısmını timsaha çevirdi ve timsah gibi kertenkele gibi evet. Bazı kertenkeleler ay hali görür evet, bazı maymunlar ay hali görür evet, araştırın. İnan, inanma, beni ilgilendirmez. O yüzden birçoğu devletleşmiştir, devletleşir. Önce devletini kurar sonra devleti dizayn eder sonra zaman içerisinde devlet değişime ve dönüşüme uğrar, bu kaçınılmazdır. *Hatta çoğu kez ya bir tarikat biriminden ya da fıkıh kurallarını uygulama gücünden yoksun olan aile, kabile, kent gibi birimlerden devletler doğmuştur. Özellikle Türkler arasında.*

Evet, mesela Türkler İslam'ı kabul eder, İslam'ı kabul etmeleri Müslüman olmaları Hazreti Hüseyin Efendi'mizin torunlarının üzerindedir. Muhammedi İslam'ı kabul etmeleri. Ben Türkleri oldum olası Müslüman olarak kabul edenlerdenim, Türkler oldum olası İslam'dır. Muhammediliği dört yüzlerde tanırılar, daha öncedir de daha öncedir dediğim ne, sahabe zamanında. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin zamanı. Selman-ı Farisi Türk'tür. Var ya şimdi gündeme getirdi ya dizi Diriliş. Dirilişte var ya hani işaret Kayı işareti, gidin, Hazreti Osman Efendi'mizin kılıcında onu görün. Çok uzağa gitmenize gerek yok, yakın. Gidin kutsal emanetlere, Hazreti Osman Efendi'mizin kılıcında o işareti görün, soyunuzu bilin, nereden geldiğinizi bilin, kim olduğunuzu bilin. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin etrafındaki korumalar, onu koruyan, onu muhafaza edenlerin hepsi de büyük bir çoğunluğu canlarını feda edecek noktada duranlar Türklere evet. Her biri çok iyi kılıç ustasıdır, her biri çok iyi kılıç yaparlar, çok iyi kılıç yaptıkları gibi çok iyi kılıç kullanırlar ve kılıçlarındaki işaret de Kayı işaretidir. Bunu kabullenmezler, bunları söylemezler, sebebi şudur: Anadolu insanı ne olduğunun farkına varırsa yine dünyaya yeni bir medeniyet kurar çünkü ama apırsalar da köpürseler de o medeniyet tekrar kurulacak.

Hiçbir İslam kaynağında yalnız İslamlığa özgü olan bir devlet biçiminin ne olduğu bildirilmemiştir. Evet bu doğru, sebep: Devletin nasıl olması gerektiği bildirilmiştir, devletin sınırı çizilmemiştir. Bunda sebep ne? Çünkü gelişmeye, genişlemeye, derinleşmeye, zamana, çağa cevap vermeye uygun olması içindir. Ana hatları belirler, din bir şeyin ana hattını belirler. Mesela meşhurdur ya ana hatlar. Devlet kendi tebaasının aklını korumakla mükelleftir, kendi tebaasının dinini korumakla mükelleftir. Bakın, dinini korumakla mükelleftir, Müslümanlığını değil, Hristiyanlığını değil. Tebaada ne kadar din var ise -din derken ne kadar dindar var ise- hangi dine mensup olursa olsun onun dinini korur, insanın malını korur malını, (mal bildiğiniz ekonomi aracı) insanın namusunu korur, namusunu korur kadın-erkek. Dinin veya devletin korumakla yükümlü olduğu şeylerdir bunlar. O yüzden devlet denilince tebaasına adalet vermek zorundadır. Devlet dediğinizde tebaasının aklını korumakla sorumludur. Devlet dediğinizde tebaasının namusunu korumakla sorumludur. Devlet dediğinizde tebaasının malını korumakla sorumludur. Bu sorumlulukları yerine getiriyorsa devlet Müslümanların o devletle bir problemi olmaz, biter problemi. Mesela Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin Mekke'de iken, henüz daha peygamber değil iken, Mekke kabilelerin arasında olan antlaşmayı Hazreti Muhammed-i Mustafa şahitlik eder. Bu antlaşma Mekke antlaşması olarak da nitelendirilebilir. Bu nedir? Mekke'ye gelen herkesin aklı, malı, namusu, şerefi ve haysiyeti kutsaldır; kimse bunlara zarar vermeyecektir. Mesela Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin peygamberlik geldikten sonra -buranın altını çizerekten söylüyorum, bunu iyi dinleyin- Hazreti Muhammed-i Mustafa peygamberdir, dışarıdan bir tüccar gelir. Ebu Cehil o gelen, mal getiren tüccarın malına konar tabiri caizse, gasp eder ve müşrikler Mekke'de Kabe'de ibadet eden o kimse, benim malımı ben nasıl alacağım nasıl kurtaracağım, derken alayvari bir şekilde Hazreti Muhammed-i Mustafa'yı gösterirler, derler ki senin malını o alabilir. Hani o Müslüman ya kendince dedi, böyle din getirdi. Alay ediyorlar yani, git senin malını o kurtarsın. O kimse gider Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine; kendi malının Ebu Cehil tarafından el konulduğunu söyler ve der ki "bu malı senin alacağın, senin alabileceğin, benim bu sıkıntımı senin halledeceğin söylendi." der. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri hiç beklemezsizin kalkar, dosdoğru Ebu Cehil'in evine gider, Ebu Cehil'in kapısına dayanır ve o kimseye adaletli davranılması gerektiğini ve malının ona teslim edilmesini söyler. Evinden içeri girer, evinden içeri girerken Ebu Cehil'e bunu söyler, derhal bu adamın malını ver, der ve Ebu Cehil Hazreti Muhammed-i Mustafa'nın bu

davranışından hemen sonra ikiletmeden o kimsenin malını verir. Bakın, Hazreti Muhammed-i Mustafa peygamberdir o zaman. O antlaşma da müşrik zamanında yapılmış bir antlaşmadır. Yani tabiri caizse Mekke müşriklerinin yaptığı bir antlaşmadır. Ey Müslümanlar aldatıyorsunuz! Kandırıyorsunuz! Devlet düşmanı haline getiriyorsunuz! Birbirinize düşürülüyorsunuz! Elinizdeki devletin kıymetini göstertmiyorlar size, din adına kendi devletinizi yıktırmaya çalışıyorlar. Bakın Mekke antlaşması müşriklerin zamanda yapılan bir anlaşmadır, adaletin üzerine kuruludur. Namus, mal, haysiyet ve şeref kutsaldır. Mesela güzel bir kız gelir, tüccar yanında kızını da getirir, hac yapacaklardır çünkü. Müşriktir onlar da yine o Mekkeli müşriklerden birisinin o kız hoşuna gider, el koyar ona. Mekke antlaşması vardır devrede, Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri gider, o kızı kurtarır oradan. Öyle Almanya'da Anadolu İslam federe devleti kurduk, tahtadan tüfekler öyle "yıkılmaya geldik, yıkmaya geldik." öyle değil bu işler, herkes dinini öğrenecek. O zaman devlet biçiminin ne olduğu bildirilmemiş, evet. Bir şey daha söyleyeyim bu konuyu kapatayım, Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri Medine'dedir, Medine'de devlet kurulmuştur, Mekke bu manada İslam olmuştur Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sözü muhteşemdir. Der ki Mekke antlaşmasıyla alakalı: "Şimdi de önüme getirilse onun altına yine imzamı atarım." der. Bak şimdi de önüme getirilse yine onun altına imzamı atarım, der. O zaman önemli olan önemli olan devletin, devletin adaletidir; önemli olan devletin tebaasının akıl emniyetidir; önemli olan devletin tebaasının namusunu korumasıdır. Devlet bir kadın fuhuş yaptı, işte sevgili yaptı, bir-iki böyle bir şeyler yaptı deyip de kendi tebaasını bilmem ne evine yazmaz, onu eğitmeye çalışır. Devlet genelevi çalıştırmaz açıkçası, devlet tebaasını muhafaza eder, namusunu korur, onu orada çalışma istese dahi der ki hayır sana iş bulayım namusunla çalış, sen evlen, sana teşvik vereyim ev kirası vereyim, çocuğun var, çocuğuna bakayım, der. Onu o yoldan ne yapar, alıkoyar. O yüzden burada önemli olan devletin ne biçimi değildir veyahut da burada *monarşi mi, demokrasi mi, cumhuriyet mi* hiç önemli değildir bu isimleri. Siz adına monarşi dersiniz, yani bunu Batılılar koymuştur bu isimleri, cumhuriyeti de Batılılar koymuştur, biz cumhuruzdur bu ayrı meseledir ama işte demokrasi Batılılar koymuştur, Batılılar demokrasi adı altında Irak'ı yıktılar, yaktılar. Ne? Demokrasi götüreceklerdi. Demokrasi götürecekler, Suriye'yi yerle yeksan ettiler, Afganistan yerle yeksan oldu, Irak yerle yeksan oldu, Yemen yerle yeksan oldu. Ne demokrasisi, hangi demokrasi, kimin demokrasisi? Bize onu söylesinler, kimin demokrasisi? hangi devletin demokrasisini biz örnek alıyoruz? Yunan demokrasisi ise İslam'dan önce çok geride onlar. Gerici miyiz biz? Hangi demokrasi? Trump'un demokrasisi mi? İngiltere'nin demokrasisi mi? Almanya'nın demokrasisi mi? Fransa'nın demokrasisi mi? Hani demokrasinin beşiğiymi Avrupa, başörtülülere neden zulmediyorlar? Hani demokrasinin beşiğiymi Avrupa, camileri neden kapatıyorlar? Hani demokrasinin beşiğiymi Avrupa ya, Müslümanlar neden rahat dolaşamıyorlar? Hani seyahat özgürlüğü vardı? Hani inanç özgürlüğü vardı? Hani inancını yaşama özgürlüğü vardı, herkes özgürdü ya Avrupa'da, ne oldu ki? Hani insan hakları vardı. O insan hakları Suriyelilere geçerli değil mi, Afganlara geçerli değil mi? O insan hakları Iraklılara geçerli değil mi? O insan hakları kendilerinin bombaladığı, yağmaladığı, o devleti yerle yeksan ettiği tebaaya ait değil mi? Hem kendin binlerce ton bomba atacaksın, oradan insanlar kaçışmaya başlayacak ve onları sınırlarına kapatacaksın. Hem bombalayacaksın hem sınırını kapatacaksın ve Akdeniz'e hepsini ölüme terk edeceksin. Bu mu demokrasi, bu mu insan hakları? Hiroşima'ya ben mi bomba attım, bu mu insan hakkı? Güney Kore- Kuzey Kore olarak ben mi ayırdım, bu mu insan hakkı? Doğu Almanya- Batı Almaya ben mi ayırdım, bu mu insan hakkı? Adamın bir kardeşi orada kaldı, bir kardeşi burada kaldı, bir kardeş komünist oldu, bir kardeşi kapitalist oldu. Bu mu insan hakkı? Hayır. O yüzden bir monarşi, bir demokrasi ismi önemli değil. Ben

bir Müslüman olarak monarşiymiş, demokrasiymiş, cumhuriyetmiş, adına bakmıyorum. Adına kanmayacağım, adına kanmak istemiyorum. Benim istediğim belli. Ben diyorum ki benim aklımı korusun, benim gelecek neslimin aklını korusun, bir ülkede on yılda uyuşturucu bağımlısı yüzde bin yedi yüzlere çıkmaz, benim aklımı korusun. Bir ülkede on yılda fuhuş yüzde bin iki yüzlere, bin üç yüzlere çıkmaz; benim namus emniyetimi korusun. Bir ülkede günlük birbirlerini kasten öldürenler on yıl içerisinde yüzde binlere çıkmaz, benim can emniyetimi korusun. Benim malımı korusun, bir adam gelip, sahte çekle benim malımı alıp kandırmasın beni. Ondan sonra o çeklere de bir yasa çıkarıp devlet benim alacağımı affetmesin, benim malımı korusun. Adam gitmiş matbaada çeki bastırmış, on yılı geçmiştir, ben hala da mahkemeye gidip geliyorum. Vardı ya bir tane çek Sait, hala da mahkemesi devam ediyor. Kaç yıl oldu? On yılı geçti. On yılı geçti. Adamın birisi bizden geldi bir havlu aldı, para getireceğim dedi, işte para getirmede. Bir kısacık, bir aylık bir çek verdi; malı verdik biz. Bizim çalışan kızlardan birisi gitti bankaya, bankada çekin çalıntı olduğu çıktı meydana. İki taneydi, biliyorsun, bir başkası da vermişti, ikisinin de mahkemesi devam ediyor. On yılı geçmiş, benim param gitmiş, benim param gitmiş, paranın gittiğine yanmıyorsun artık. Yani üç dört ayda bir mahkeme celbi geliyor, üç dört ayda bir mahkeme celbi geliyor. Bir gidiyor dava yargıtaylara, bizimki onanıyor geliyor, milletinki onanmıyor bir türlü. Geliyor, gidiyor, geliyor, gidiyor on yılı geçti. En sonunda canıma tak etti artık. Savaş'a dedim, Savaş şu bizim dedim, avukata söyle, gitsin, dedim. Ya ben gitmek istemiyorum artık, dedim, canıma tak etti, dedim ya. Hem malım gidiyor, hem zamanın gidiyor. Devletin hukuku benim malımı korumalı. Daha önce de böyle bir şey vardı. İki yüz küsur milyarlık alacak var, bir sürü çek var elimizde. Bir çek kanununu değiştirdiler, çeklerin hepsi de kaldı, bitti, öldü kâğıt oldu. Devlet malımı korumalı, bakın malımı korumalı. Tapuyu devlet bir anda kamulaştırdı onu veya yeşil saha yaptı. Allah Allah... Devlet benim malımı korumalı, oraya yeşil saha yaptıysa oranın geçer akçesinden parasını vermeli, benim malımı korumalı, beni mağdur etmemeli. O zaman ne lazım? Benim aklımı koruyacak. Benim aklımı koruması için içki, uyuşturucu, beyni yok edici bütün her şeyi yasaklayacak; benim çocuklarım uyuşturucu müptelası olmayacak; benim gelecek neslim uyuşturucuyla kendinden geçmeyecek. Bunu üreten, bunu satanı en ağır ceza ile cezalandıracak. Devlet benim aklımı koruyacak. İçkiyi üretip satmayacak devlet. Akıllı yok ediyor mu bu? Akıllı yok ediyor, bundan koruyacak beni. Devlet benim namusumu koruyacak. Benim karıma, benim kızıma birisi tecavüze yeltenirse devlet en ağır bir şekilde onu cezalandıracak. Benim namusumu koruyacak. Benim namusuma birisi elini, gözünü, dilini uzatırsa devlet onun cezasını verecek. Akıl emniyeti, can emniyeti, mal emniyeti, namus emniyeti, din emniyeti devlet bunları emniyet altına alacak; bunları koruyacak adı ne olursa olsun. Devlet tebaasının içerisinde adaletle hükmedecek. Adının ne olduğu önemli değil; zenginlere adalet ayrı, fakirlere ayrı adalet ayrı olmayacak. Üst seviyedeki bürokratlara farklı adalet, alt seviyedeki insanlara farklı adalet olmayacak. Adalet mekanizması herhangi bir siyasi görüşe, herhangi bir dini görüşe, herhangi bir görüşe müntesip olmadan adalet dağıtacak. Adalet olacak adalet. O zaman adı önemli değil ki bakın, adı önemli değil devlet sisteminin o zaman. Biz isimlerin arkasından konuşuyoruz. Cumhuriyet mi olmalı demokrasi mi olmalı? İster cumhuriyet olsun, ister demokrasi olsun, bu beş tane şeyi getir, isterse monarşi olsun. Krallık mı olsun? Olsun krallık, ne olmuş yani. Bana adalet lazım kardeşim. İngiltere'de kraliçe var, vallahi yaşadıkça yaşıyor da kimse rahatsız değil. Belçika'da krallık var, İsveç'te krallık var ne olmuş yani. Hani Avrupa demokrasinin beşiğiydi? İspanya'da krallık var, Hollanda'da krallık var, ya Avrupa komple krallık ülkesi. Kimse rahatsız değil, kimsenin bir şey dediği de yok. Hiç insanların İngiltere kraliyet ailesi ile bir problemi var mı? Yok. Bizde Osmanlı padişahları ile alakalı düşmanlık var. Biz padişahları içkici yapıyoruz, padişahları luti yapıyoruz, padişahları kadın düşkün

yapıyoruz, padişahları biz her türlü şeyi yakıştırıyoruz padişahlara, kraliçeye bir laf yok. Neden? Herkes kraliçeci. "Biz padişahlığa karşıyız." e İngiltere'de var, Hollanda'da da var, İspanya'da var, Belçika'da var, İsviçre'de var, Norveç'te var. Ne kaldı? Monarşi var, var onlarda. Ad değil, işleyişe bakın. Biz cumhuriyet kurulduğundan beri laik, demokratik, hukuk devletiyiz. İnsan haklarına saygılı, laik, demokratik, hukuk devleti; isim bu. Söyleyin, var mı yok mu siz bakın. *Bir din adamı ya da bir savaş adamının diktatörlüğü mü olacak?* İyi, kim din adamı diktatörü? İran. Buradaki söz konusu olan direkt oraya gidiyor. İyi, Vatikan'ı ne yapacağız? Devlet. Devletin başında da papa var. O din adamının devleti oluyor ya, neden karşı çıkmıyoruz? Neden Avrupa karşı çıkmıyor ona? *Bu soruların hiçbirine kaynakların hiçbirine konmuş bir kural yoktur.* Evet, doğru. O yüzden İslam önce adaletin, sonra özgürlüğün, sonra bu noktada insanların birbirlerinin eşit yaşam hakkının üzerine -bunun üzerine daha konuşulur- kuruludur.

30 Kasım 2019

Bir parantez de herkesçe çok bilinen Yusuf Akçura'nın "Üç Tarzı Siyaset"ini açalım. Bu makale 1904'de yazılmıştır.

Akçura devlet yönetimini 3'e ayırır

1) Osmanlı milleti yaratarak idare.

2) Müslüman dini bir idare.

3) Türklerin ön planda olduğu ırkçı bir devlet.

Akçura şöyle devam eder,

Osmanlı milleti yaratmak siyaseti ciddi olarak II. Mahmut zamanında doğdu. Bu padişahın ben tebaamdaki din farkını ancak camii, havra ve kiliselerine girdikleri zaman görmek isterim.

Sultan Mahmut devletin ırk ve dini farklı tebaasına serbestlik ile müsavet ile emniyet ve karşılıklı dostluk ile meze ve terkîp edip tek bir millet haline sokmanın imkanına inanıyorlardı.

Osmanlı milleti fikri, en ziyade Ali ve Fuat paşalar zamanında geçerli idi.

2. yönetimde ise evvela Osmanlı ülkelerindeki (sonra bütün küre-i arz dakileri) soylarına bakmaksızın dindeki ortaklıktan istifade ile tamamen birleştirmeye, her müslümin en küçük yaşta ezberlediği "din ve millet birdir" kaidesine uyararak bütün Müslümanları son zamanların millet kelimesine verdiği mana ile tek bir millet haline koymaya çalışmak lüzumuna kani oldular.

İkin sırf nazari olup yalnız matbuat sahifelerinde görülmekte olan bu fikir git gide tatbik olunmak istendi. Abdülaziz'in son devirlerinde "Panislamizm" sözü diplomatik konuşmalarda işitilir oldu.

Osmanlı milleti ihdası fikrinin hükümete büsbütün terk olunmasından sonra Sultan II. Abdülhamid'de bu siyaseti tatbik çalıştı.

Günümüzdeki hükümdar, sultan, padişah lakapları yerine halife dini sıfatını koymaya çalıştı. Genel siyasetinde din, İslam dini mühim bir mevki tuttu.

3. yönetim ırk üzerine müstenit bir türk siyasi milleti hususa getirmek fikri pek yenidir. Türklük siyaseti tıpkı İslam siyaseti gibi umumdur.

Yazar kitabında uzunca anlatır. Sonuç olarak devletin menfaati, bütün Müslümanların ve Türklerin menfaatlerine aykırı değildir. Zira tebaa olan Müslümanlar ve Türkler devletin kuvvetlenmesiyle kuvvetlenmiş demek olduğu gibi diğer Müslüman ve Türkler de kuvvetli bir destek bulmuş olurlar. (Üç Tarzı Siyaset, Yusuf AKÇURA, 14 Nisan 1904)

Şimdi ben bu meselelere bakarken genel olarak kendimi Kur'an ve sünnet dairesinde tutma ve Kur'an ve sünnet dairesinden sapmama adına kendimi böyle mihlamlış gibi kendimi bu noktada dizayn ederim. Müslümanlar, islami noktada duran düşünürler, siyasetçiler, askeri erkan, bürokrat erkan muhakkak ki dünyanın gelişmesinden haberdar olup farklı farklı düşünceleri, farklı farklı felsefeleri tanımlama açısından okurlar, incelerler, araştırırlar, kendilerince bir yol çıkarırlar. Bunlara karşı değilim ama benim durduğum nokta bu meselelere bakarken benim elimde veya bir Müslümanın elinde bozulmamış, geliş noktasında inkitaya uğramamış, kirlenmemiş, dejenere ve deforme olmamış Allah'ın kitabı Kur'an ve Hazreti Muhammed-i Mustafa'nın sünneti; sonra çok iyi bir şekilde, çok iyi bir şekilde yaşanmış ve örnek olmuş halife-i raşidin dediğimiz dört halifenin dönemi var. Bu meselelere bakarken eğer kendinizi o tarafa doğru meylettirir, onlar ne yaptı diye bakarsanız bu meseleleri çözmeniz daha kolay olur. Sonradan gelenler ne yapmış değil, dinse söz konusu olan ilk önce onlar ne yapmışlar ona bakmamız gerekir ve din genel manada insanın milliyetine karışmaz. Hani böyle bir dinin üstün ırk düşüncesi yoktur dinde veyahut da

toplumda eksik ırk düşüncesi de yoktur. Din bütün tebaayı kendince mutlu etmenin yolunu arar. Şimdi böyle olunca mesela biz şimdi döneceğiz, Osmanlı milleti yaratmak mı düşüneceğiz veyahut da Müslüman bir dini idare mi kurmaya çalışacağız veyahut da Türklerin ön planda olduğu bir sonradan devlet sistemi mi kurmaya çalışacağız? Bunlara şimdi teker teker baktığımızda üçünde de sakatlık görürüz, ben sakatlık görürüm. Bana deseler ki bakın, bu topraklarda yaşıyoruz, Anadolu'nun üzerindeyiz, Anadolu'nun üzerinde yeniden bir Osmanlı milleti kurmaya çalışmak Don Kişot gibi yel değirmenleriyle savaşmak gibi bir şey. Yine Anadolu topraklarının üzerinde dine dayalı, direk İslam dinine dayalı bir devlet sistemi kurmaya çalışmak yine Don Kişot gibi savaştır. Bakın bunun belki de sizin hiç alışık olmadığınız belki de duyarken de kendi kendinize hayret edeceğiniz bir şey bu bu söylediğim. Dine dayalı devlet sistemi dediğinizde, bir dine dayalı yani İslam dinine dayalı devlet sistemi dediğinizde sizin tebaanızdaki İslam olmayanları ne yapacaksınız? Bu soruyla karşılaşacaksınız. Ben Hristiyan'ım, Hristiyan dinimi yaşamak istiyorum. Siz bir Müslüman devlet sistemi kurduğunuzda ben Hristiyan olarak o sistemde benim yerim nerede olacak? Eğer benim yerim Müslümanlar kadar değerde olmayacaksa ben de orada bir din savaşı çıkarabilirim; ben de orada farklı bir savaş çıkarabilirim veya biz Türklerin ön planda olduğu yani ırka dayalı bir devlet sistemi olduğunda Anadolu'da Türk olmayan, kendisini ben Türk değilim diye tanıtan ırk var. Bugün adam diyor ki: Ben Kayseriliyim ama Çerkez'im, diyor. Çerkezlik var bizde, diyor. Adam ben Çerkez'im diyor, onun Çerkez'im deyişini ret mi edeceğiz şimdi? Bunda da sıkıntı var. Bakın, geçen size hani Mekke sözleşmesinden bahsetmiştim. Mekke sözleşmesi Mekke'deki müşrik, dindar veya gayri dindar veya herhangi bir dine mensup -hiç önemli değil- herkesin altına imza attığı ortak bir metin vardı. Bu ortak metin ne? Mekke'ye dışarıdan gelen tüccarların mallarının, canlarının, paralarının emniyeti sağlanmasıydı; emnietiydi. Hac yapmaya geldiyse -bakın daha o zaman İslam yok daha- hac yapmaya geldilerse hac yapmaya gelen insanlar hac ibadetlerini de emin bir şekilde yapıyorlardı. Bu Mekke sözleşmesiydi ve Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bu sözleşmenin altına henüz peygamber değil iken amcasıyla beraber toplantıya katılıp bu sözleşmeye müdahil olanlardan birisi ve Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Medine döneminde devlet çok güçlü iken -bu Müslim'in Müsnedinde geçer hadis-i şerif- der ki rivayet edilir, bugün de o sözleşme altına imza atılacak bir sözleşme, der ve sözleşme İslam döneminde de icra eder, devam ettirilir o sözleşme. Ardından bir Medine sözleşmesi vardır, bunlar İslam tarihinde önemli dönüm noktalarıdır. Medine sözleşmesi Medine'nin korunması ve muhafaza edilmesi ve Medine'nin ne, nerde, nasıl olmasının sözleşmesidir. Medine'de de Hristiyanlar vardır, örneğin Mekke'de Hristiyanlar yoktur oturmuş vaziyette. Mekke'de Yahudiler de yoktur, Mekke'de Yahudi ve Hristiyan azınlık yoktur, hiç yoktur. Mekke müşriklerden kuruludur İbrahimîdir aslında Mekkeliler, İbrahimîdir. Bir kısmı putlara şey yapar ama gelenekleri yine İbrahimîdir ama putları bu noktada vesile edenler vardır. İbrahimîlerin bir kısmı Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ve Kureyş'in büyük bir çoğunluğu putlara tapanlardan değildir ve Medine'de Hristiyanlar ve Yahudiler vardır, mesela Medine'nin savunulması ile alakalı Uhud'da olsun, Hendek'te olsun hep böyle Medine'de oturan kimselerin görüşleri alınmış; istişare edilmiş; savunmaya onların da katılması sağlanmış. Ne zamana kadar? İslam kuvvetlerince kadar. İslam kuvvetlendikten sonra Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Hristiyanlardan ve Yahudilerden askeri güç artık almamaya başlamış.

Şimdi dünyamızın geldiği bu noktada, İslam dünyasının gelmiş olduğu bu noktada ve İslam dünyasının siyaseten, ekonomik ve askeri olarak durduğu bu noktada; ümmete nefes olacak, bakın ümmete nefes olacak, ümmeti bu noktada ayakta tutacak yeni bir

felsefeye ihtiyaç var. Bu yeni felsefe biz buna siyasi felsefe diyelim, önemli değil. Bu yeni felsefe bütün insanların ortak yaşam paydalarında buluşması olması gerekir. Ortak yaşamı, ortak yaşam paydayı oluşturmanız gerekir. Örneğin: Biz şimdi kendi ülkemizden ele alacak olursak herkesin korkusu bu değil mi, İslami bir yönetim olursa İslam'ı yaşamayanlar öldürülürler veya İslam'ı yaşamayanlar sıkıntıya duçar olurlar, beklenti bu değil mi? Daha açık konuşmak gerekirse Türkiye'de bir kesim var, bunlar dinsiz değil ama dini hayata ve dini düşünceye mesafeli duranlar var. Bakın, mesafeli. Bunları oturup konuştuğunda, oturup sohbet ettiğinde bu kimseler dinsiz değil ama siyaset uğruna veyahut da belirli şeyler uğruna taraf oluşturuluyor. Bu uluslararası bir oyun. Yani bir kimse x partiliyse dinsiz demek değil ama oy adına veyahut da siyaset adına kamplaşma gerçekleştiriliyor. Bu kamplaşmanın önüne geçecek ve bu kamplaşmayı derinleştirmeyecek ve bu kamplaşmada kardeş kardeşe düşürmeyecek bizim yeni bir söyleme ihtiyacımız var, bizim yeni bir felsefeye ihtiyacımız var. Bu söylem ortak yaşam. Örneğin benim aklıma gelen şey: Beraber yaşama, müşterek yaşama, beraber aynı o topraklarda barış içerisinde müşterek yaşama, barış içerisinde insanların birbirlerine saygılı davranması ama bizim müştereklerde birleşmemiz gerekir. Müştereklerde birleşmemiz şu olmalı: Devlet bizim aklımızı muhafaza etmeli, müştereklerde birleşme. Devletin adı önemli değil, devletin burada görevi önemli. Devlet işlevsel olarak ne yapması gerekiyor, bu önemli. Benim bir vatandaş olarak birinci derecede devletten beklediğim şey: Benim aklımı korusun. İkinci beklediğim şey: Benim dinimi korusun. Örneğin: Ben Hristiyan'ım. Ben Hristiyan adet, gelenek, göreneklerine göre yaşamak istiyorum. Ben bu ülkede Hristiyan olarak yaşamayacak mıyım? Benim atam ceddim bu topraklarda büyümüş. Ben din adına bu topraklardan sürgün mü yiyeceğim? Ben din adına sürülürsem o zaman Müslümanları din adına sürenlerden bizim farkımız ne olacak ki? Biz bu ülke topraklarında bizim istediğimiz gibi dine sahip değil diyerekten insanları süreceğiz mi, öldüreceğiz mi, katledeceğiz mi? Ne yapacağız onlara? Bu sorunun cevabı lazım. Bir kimse dedi ki "ben Yahudi'yim, ben havrama gitmek istiyorum, dini ibadetlerimi yerine getirmek istiyorum, dinimi yaşamak istiyorum." Biz o kimseyi havraya gitmek istiyorsun deyip de buradan sürgün mü göndereceğiz onu? Onun evini mi yıkacağız, malını yağmalayacak mıyız, onun malına devlet olarak el mi koyacağız veya onun malına Müslümanlar adına din adına el mi koyacağız? Bunu yapamayız, din buna müsaade etmiyor, İslam dini buna müsaade etmiyor. Bir Müslüman olarak siz kiliseye ateş edemezsiniz, kiliseyi yakamazsınız, kiliseyi yıkamazsınız, siz eline silah almamış Hristiyan tebaayı öldüremezsiniz, onları sürgüne gönderemezsiniz. Siz hangi dine mensup olursa olsun onların can emniyetini, mal emniyetlerini, din emniyetlerini, akıl emniyetlerini, namus emniyetlerini korumakla mükellefsiniz. Bakın bu beş emniyet insanlık için çok önemlidir. 1) O kimsenin siz aklını koruyacaksınız. Aklını korumak için onun uyuşturucu ve beyni öldürücü her türlü şeyle mücadele etmeniz gerekir. Uyuşturucunun rahat dolaştığı, içkinin rahat dolaştığı, insanların akıllarının gittiği, sokaklarda zombi gibi dolaşılacak bir ülkeyi hiç kimse istemez ve böyle bir operasyon varsa o ülkenin üzerinde o ülke işgale hazırlanıyordur. O ülkeyi işgal edecek olanlar o ülke insanlarının, gençlerinin akıllarını yok ederler; akılları yok olursa onlarda ülke anlayışı, insan anlayışı belli kavramlar ortadan kalkar. Şu anda belli kavramların içi boşaltıldığı gibi bizim ülkemizde de. İçi boşaltılıyor, ne ile boşaltılıyor? Lay May lom ile boşaltılıyor. Neyle boşaltılıyor? Farklı akıl giderici unsurlarla var: Sosyal medya gibi oyun bağımlılığı gibi... Gençlerimiz oturuyor, bilgisayardan oyun bağımlısı. Beş saat, altı saat, sekiz saat oyun oynuyor. Bu aklın yozlaşması demek veya dört saat, beş saat örneğin işte Kore filmleri, Kore dizileri izleniyor. Bu uluslararası bir oyun, bütün uluslararası bir şekilde gençliğin aklını yok ediyorlar, boşaltıyorlar ve ne bileyim işte internet oyunları, ne bileyim işte dizileri, ne bileyim işte değişik film yayınlayan Youtube gibi Youtuberlar gibi Netflix gibi.

ismi daha birçok şey olan bunlarla gençliğin, dünya gençliğinin beyni boşaltılıyor. Dünya gençliğinin diyorum, sadece Müslümanları söylemiyorum. Ben iyi bir Hristiyan olmasını isterim karşımda, ben iyi bir Musevi'nin olmasını isterim, ben iyi bir ateistin olmasını isterim, ben iyi bir kendisini Alevi olarak nitelendiren bir kimse isterim karşımda. Bakın iyi bir Yezidi isterim örneğin, isterim, ben iyi bir güneşe tapan kimse isterim. Aklı çalışan, akleden, düşünen, bu konuda fikir üreten iyi bir kimse olsun isterim. Düşmanın iyisi makbuldür ama bütün dünya insanlığı cahil bırakılıyor, bütün dünya insanlığı. Bugün Hans'ın bizlerden bir fark yok Almanya'daki. Neden farkı yok? Hans'da sabahleyin erkenden kalkıyor; işte örneğin Mercedes firmasına, BMW firmasına, Volkswagen firmasına gidiyor. Eline sandviçini, soğuk sandviçini alıyor, biniyor trene, tren dosdoğru fabrikanın içine gidiyor, fabrikanın içinde iniyor, sekiz saat mesai yapıyor, yanında götürdüğü sandviçi yiyor soğuk sandviçi, tekrar biniyor trene evine geliyor, evine geldiğinde onun yapabileceği çok fazla bir şey yok. Evine geldi, sokağında gidiyor bir birahaneye, onun zaten içecek iki tane bira parası var, üç tane yok, Hans'ın maaşı belli. Veya İngiltere'deki Joseph'in maaşı belli veya Amerika'daki örneğin atıyorum bir kimsenin maaşı belli, sizin de maaşınız belli, maaşlı olmayanların da gelirleri belli. Dünyada bir vahşi kapitalist sistem var, bu vahşi kapitalist sistem bütün dünyayı sömürüyor. Güney Korelisini de sömürüyor, Japon'unu da sömürüyor, Afrikalısını da sömürüyor, Amerikalısını da sömürüyor, dünyayı iki bin tane şirket sömürüyor. Senin dininin, senin devlet sisteminin, senin partinin o iki bin tane şirket için hiç anlamı yok. Sen hangi devlet sisteminden bahsediyorsun, yok ki dünya üzerinde devlet yok, dünya üzerinde kurgulanmış devletler var, dünya üzerinde gerçek bir devlet yok. Çin dahil buna, Rusya dahil buna, Amerika dahil buna, İngiltere dahil buna. Bunların hepsi de kartondan evler, hepsi de ve o kartondan evlerin asıl sahipleri o iki bin tane şirket. O iki bin tane şirket oturdukları yerden isterlerse Çin'i batırırlar, isterlerse İngiltere'yi batırırlar, isterlerse Türkiye'yi batırırlar, istedikleri anda istedikleri ülkede anarşi çıkarırlar, senin devlet sisteminin bir anlamı yok. Sen istersen o devleti örneğin işte İslam devleti de, üç günde karıştırırlar seni. Sen istersen o devleti Türk devleti de, üç günde karıştırdılar seni. Sen istersen o devleti Osmanlı devleti de, nasıl Osmanlı'yı parçaladıysa yine parçalarlar. Sizin gözünüzü korkutmak için söylemiyorum, bir realiteyi gösteriyorum, bu realite. Bakın, İran'ı istedikleri anda kaynattılar mı? Kaynattılar. Irak'ı kaynattılar mı? Kaynattılar. Irak'ı bombaladılar, bombaladılar yetmedi, bir daha kaynattılar. Suriye işgal ediyorlar, bölüyorlar, parçalıyorlar. Yemen karışık, bakın, Yemen karışık. Yemen'de her gün çocuklar ölüyor, bakın, Yemen'de her gün çocuklar ölüyor. Bizim ortak yaşamımızı, ortak yaşamı kuvvetlendirmemiz lazım. Hamasi din nutuklarıyla, hamasi milliyetçilik nutuklarıyla bu işin içinden çıkamayız. Ey ümmeti Muhammed ortak yaşama felsefenizi geliştirin. Bugün Pakistan'la Hindistan arasında sıkışmış kalmış Bangladeş'i ne yapabilirsiniz? Bakın Hindistan bir bütün devletti, Hindistan'dan ayriyeten bir Pakistan çıkardı İngilizler, yetmedi Pakistan'ı bir daha böldüler Bangladeş olarak, bir de Bangladeş çıktı, yetmedi bir de Keşmir çıktı. Bunların hepsi bir bayrak altında toplanmış olmuş olsaydı bunlar ortak yaşamış olsaydı Hindistan'ın önünde hangi güç dururdu? Hiçbir güç duramazdı. Burada büyük global bir akıl var, o büyük global akıl seni birleştirmez, seni birleştirmemek için her şeyi yapıyor. Hindistan daha önce bir İslam devletiydi. Siz Hindistan'ın bir İslam devleti olduğunu biliyor musunuz? Evet, Hindistan daha önce Müslümanların idaresinde olan bir devletti. Siz Hindistan halifesinin olduğunu biliyor musunuz? Siz bir tek Osmanlı'da halife var zannediyorsunuz. Hindistan'da da halife vardı, Hindistan halifesi vardı ve Osmanlı zora düştüğünde Hindistan halifeliği yardım etti Osmanlı'ya. Nerede şimdi? Yok ve şu anda Keşmir, Bangladeş karıştırılıyor. Karıştırılmasının sebebi orada bir savaş çıkaracaklar, orada savaş çıkardıklarında yine ölen Müslümanlar olacak ve Hindistan'la oradaki Müslümanları savaştırmayı düşünüyorlar, bir taşla iki kuş

vuruyorlar. Bakın, bu son dönem Çin'i zorlamak için Doğu Türkistan'ı karıştırıyorlar şimdi. Hepimiz birer Doğu Türkistan cihadçısı kesiliriz yakında ve Doğu Türkistan cihatçılarıyla Amerika yakında silahlandırabilir, yakında silahlandığında biz hep beraber cihatçı ruhuyla Doğu Türkistan'a özgürlük şarkıları çalıp Doğu Türkistan'daki Müslümanların, Türklerin kıyamına, bakın dini terimlerle konuşuyorum, kıyamına şahit olup oralara para toplamaya başlarız, yıllarca bitmeyecek kan dökülür. Yakında İran'ın içerisinde, İran'ın içerisinde Kuzey Azerbaycan çıkar. Azerbaycan dili ile Güney Azerbaycan. Yakında oradaki Türkler ayağa kaldırılıp İran sistemi ile savaştırılabilir. Yakında Yemen bölünebilir, Yemen'de Hristiyanlarla savaşamazsın yok çünkü. O zaman o zaman onun içerisine bir fitne atarsın, bir tarafta Sünniler olur, bir tarafta Şia olur. Sünnilerin arkasındaki devlet Suudi Arabistan dolayısıyla Amerika ve Bahreyn, Birleşik Arap emirlikleri. Şiilerin arkasında da dolayısıyla İran ve Rusya olur ve bitmek tükenmek bilmeyen bir savaşın içerisine girersin, herkes birbirini katleder, herkes birbirini öldürür, resmi ve gayri resmi silah tüccarları silah satar. Dünyanın en büyük silah deposu Ortadoğu'da bugün, en büyük silah deposu ve Ortadoğu'ya satılan silahlar eğer ABD'ye ve AB'ye çevrilirse ABD ve AB diye bir şey kalmaz, eğer o silahlar İsrail'e çevrilirse İsrail diye bir ülke kalmaz. Amma velakin bu olması mümkün değildir, o silahlar yine birbirleriyle savaşmak için yönlendirilir. Böyle olunca ben yine geçmiş, geçen haftaki dersten devam edeyim. Burada Osmanlı milleti yaratarak, Türk milleti yaratarak işte Boşnak milleti yarataraktan, Arnavut milleti yaratarak, Kürt milleti yaratarak, Pers milleti yaratarak böyle bir millet oluşturmak bugün için mümkün değil veya bir dine dayalı direkt İslam dinine dayalı bir devlet sistemi oluşturmak bugün için bu mümkün değil. Hiç kimse bunu böyle bizim önümüze koyup sazan gibi atlayacağımızı düşünmesin. Bu soruyu soranlar için söylemiyorum, genel piyasa olarak söylüyorum. Bu söylemler bizi aldatan söylemler. İslam devleti kuracağım, hoş geldin, önce abdest al. İslam devleti kuracağım diyen bir kimsenin abdesti bozuk önce. Önce abdest al, önce necasetten tahareti öğren, bilmem nerede bir avuç bilmem ne ile bilmem ne yapmaya çıkma! İnsanları da heder etme. İkincisi: Türk milliyetçiliğinin üzerine kurulacak bir devlet sistemi. Kendisini Kürt görmeyenleri ne yapacağız, kendisini Türk görmeyenleri ne yapacağız? Öbürkü de der ki ben Laz cumhuriyeti kuracağım, öbürkü derse ben Çerkez cumhuriyeti kuracağım, öbürkü derse ki biz Bulgaristan göçmeniyiz, Bulgaristan göçmenleri devleti kuracağım. Herkes kendi ırkını öne koyarsa biz ortak yaşam kurgulamamız mümkün değil.

O yüzden bu kardeş bu soruları hazırlarken tabi bu soruları hazırlayacağından çok önceden haberim vardı. Böyle bir soru hazırlayacağım, demişti. Ben de âlâ olur, dedim. Tabi sufler her şeyde bir tevaful görürler, aslında bunlar önümüze üç beş sene sonra önümüze çıkacak olan meseleler. Bizi de böyle kaşıyıp bizi de böyle sokaklara dökmek isteyenlerin uygulayacağı şeyler, argümanlar bunlar. Biz bu sene ki bizim Şeb-i Arus törenlerimizin ana teması Hazreti Mevlâna'da Ortak Yaşam, bizim ana teması bu. Biz ortak yaşam felsefemizi ve kültürümüzü geliştirmek ve derinleştirmekle mükellefiz. Bu bende son Bosna ziyareti ile iyice oturdu. Bosna'daki Müslümanları örgütleyip oradaki Sırplarla tekrar mı savaştıracaksınız örneğin? Sayısı belli değil yirmi bin şehidi var; kocasız kadınlar, babasız çocuklar... Hala da yıkık, bombalanmış, füze atılmış, kocaman uçaksavar mermileri atılmış evler gözlerinin önünde duruyor. Yıkılmış düşkünler yurdu (ihtiyarların kaldığı yer) orada yolun kenarında duruyor. Komple bütün dünya insanlığı bütün inançların, kültürlerin bir arada yaşayabilmenin yolunu bulmalı. Bunun yolu -benim kendimce- akıl emniyeti, can emniyeti, mal emniyeti, namus emniyeti, din emniyeti, doğru adalet, doğru paylaşım. Bakın; doğru adalet, doğru paylaşım. Doğru paylaşım dediğim ülkenin gelirlerinin doğru paylaşılması, bakın, doğru paylaşılması. Ülke gelirlerinin bir kısmını belli ailelerin yememesi. Bir kısmını belirli bir zümrenin -kaymak zümre oluşturulup- o kaymak zümrenin yememesi.

Bunlar geleceğimiz için bu toprakların geleceği için çok önemli. Biz ortak paydada buluşmalıyız, biz en zengin adamla en fakir adamınin hâkim huzurunda eşit olduğu günleri aramalıyız. Bakın, en zengin adam ile en fakir adamın hakim önünde eşit olduğu günleri aramalıyız. En zengin adam ile en fakir adamınin, en fakir adamın aklını korumada eşit olduğu günleri aramalıyız. En zengin adamla en fakir adamın birbirini kucakladığı günleri aramalıyız. En zenginler şehrin belirli yerlerinde oturup belirli bir safahat içerisinde yaşıyorsa fakirler de şehrin belirli yerlerinde belli bir sefalette yaşıyorsa orada gelir adaletsizliği vardır; orada paylaşım adaletsizliği vardır; orada insanların birbirlerinin arasında dostluk, muhabbetlik, kardeşlik oluşması mümkün değildir. Biz ortak yaşam aramalıyız, ortak yaşam ararken herkes aynı kategoride olacak diye bir kaide yok. Zengini de olacak, fakiri de olacak ama onların ortak noktalarda buluşabildiği ortak çevrelerde kurulabildiği yerlerde olması lazım. Eğer gettolar oluşturuluyorsa bir ülkenin içinde ve siz o gettolaşmış evlere giremiyorsanız, gettolaşmış mahallelere gidemiyorsanız, gettolaşmış... İster fakirlik gettosu, ister zenginlik gettosu, ister suç örgütlerinin çıktığı suç gettosu, isterse hiç suç işlenmeyen öyle herkesin sakın sessiz yaşadığı bir getto. Bunların hepsi de tehlikeli hepsi de sakıncalı. Bu ortak yaşamı kurmamız gerekiyor, ortak yaşam felsefesini oluşturmamız gerekiyor. O yüzden bu noktada nasıl bir devlet? Tebaasını ortak noktalarda buluşturan. Nasıl bir devlet? Tebaasına adalet veren. Nasıl bir devlet? Tebaasına eşit yaklaşan. Nasıl bir devlet? Tebaasında herkesin kazancına göre vergilendirilen. Nasıl bir devlet? Hür teşebbüsü herkese açan, belirli ailelere belirli teşebbüsleri teşvik eden değil; her teşebbüsü her müteşebbisin önünü açan ve ona destek veren bir sistem. Yani o kimse kendince bir fikir ürettiyse bir şey geliştirdiyse devletin onu da desteklediği, devlet teşviklerinin belirli ailelere peşkeş çekilmediği, devlet nemalarının belirli kesimlere peşkeş çekilmediği günleri aramalıyız. Bizim için benim için -ben öyle söyleyeyim- devletin adı önemli değil. Devletin işlevi önemli, bakın, devletin işlevi önemli. Biz eğitimde, sağlıkta, adalette, paylaşımında biz ortak yaşamınin paydasını aramalıyız. Bunu bulamıyorsak bunu oluşturamıyorsak biz devletin adının ne dediğimiz önemli değil. Yani biz uyuşturucu üreten ve uyuşturucuyu satan kimseleri önleyemiyorsak devlet bunu önlemiyorsa devlet bundan caydırmıyorsa insanları o zaman benim çocuğumun nerede ne şekilde nasıl uyuşturucuya bağlı kalacağı, alacağı bu tehlike var ise ve devlet bunu korumaktan aciz ise devletin adının önemi var mı? Adam sabahın sekizinde -çok özür dilerim- cin çarpmış gibi, her tarafı yamulmuş bir şekilde sokaktan geçiyorsa sabahın sekizinde hangi uyuşturucuyu aldıysa ve sabahın sekizinde uyuşturucuya müptela olduysa hepimizin oturup ortak paydada birleşmenin, ortak paydada bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünmemiz gerekir. Kimin kızı olduğu önemli değil, kimin karısı olduğu önemli değil, kimin annesi kimin teyzesi olduğu önemli değil, birileri tarafından tuzağa düşürülüp o kadının eti satılıyorsa ve kadının etinin satılmasından hainler zalimler faydalaniyorsa ve o kadının etinin satılmasından devlet vergi alıyorum, deyip buna müsaade ediyorsa oturup namus emniyetimizi düşünmemiz lazım, oturup akıl emniyetimizi düşünmemiz lazım. Yolda yürüyen örtülü bir kadına örtüsüz bir kadın din düşmanlığından dolayı ona saldırıyorsa metroya binmiş mini etekli bir bayana neden mini etekle bindin, deyip metroda o taciz ediliyorsa ona saldırıyorsa oturup bizim kendi kendimize ortak yaşam paydasını konuşmamız lazım. Devletin dini ne olduğu önemli değil burada. Eğer bir turist bayan ne kadar dekolte olursa olsun bir taksi şoförü veya yoldan geçen bir esnaf veya oradaki bir çırak onu taciz ediyorsa taciz edilenin dini, taciz edenin dini önemli mi çok? Asıl bizi şaşırtmaya sokan şeyler bunlar. Ortak yaşam. Benim ülkem, bu topraklar ortak yaşam kültürününin yeşerdiği yer olmalı. Kimse inancı için öldürülmemeli, kimse dini için öldürülmemeli, birisi oruç tutuyor diye işten atılmamalı, birisi örtülü diye işe alınmazlık edilmemeli, mahkemeye etekle çıkan avukatı hâkim kovmamalı. Devletin adı önemli değil

burada, işlevi önemli işlevi. Bu şeyialar duyulmamalı. Hani "şüyü-u vukuundan beterdir." derler ya eski dilde. Yani ne? "Fılanca ya on trilyon vermiş çıkmış." "Allah Allah nasıl ya?" "Basbayağı." Bu duyulmamalı, bunlar olmamalı. O yüzden adalet mekanizması doğru çalışmalı, hakkaniyet üzerinde çalışmalı. Burada önemli olan -tekrar söylüyorum- dinin felsefik olarak neye dayandığı değil. Neye dayanmalı o zaman? Dinin felsefik olarak dayandığı yer: Adaletin üzerine kurulmalı, hukukun üzerine kurulmalı. Devlet o zaman aklımı korumalı, adalet sahibi olmalı, benim dinimi korumalı hangi dinden olursa olsun, benim canımı korumalı, benim namusumu korumalı, beni korumalı. O zaman ancak -bence- ortak yaşam felsefemizi oluşturabiliriz. Netameli konular.

7 Aralık 2019

16. yüzyılın din savaşları adı verilen şeylerde bile her şeyden önce çok olumlu maddi sınıf çıkarları söz konusudur. Eğer bu sınıf savaşımını o çağda dinsel bir nitelik taşıyor, eğer çeşitli sınıfların çıkar gereksinimleri ve istemleri din maskesi altında gizleniyor idiyeler bu hiçbir şeyi değiştirmez. (K-Marx-F.Engels ,Din Üzerine.)

"İslamiyet, sınıflı toplumun ideolojisidir." Bu nedenle Batıniler dahil ortaya çıkan fırkalar (mezhep ya da tarikatlar) sadece "Fikrîsel akımlar olarak değil, aynı zamanda ideolojik yönü ağır basan oluşumlardı." (Dr. Abdurrahman Bedevi, Mezahibü'l İslamiyye, 1973 ,BEYRUT.)

İslam öncesi cahiliye toplumu; bir yandan merkezinde Hicaz ve Mekke aristokrat tüccarlarının egemen olduğu mali oligarşiye, diğer yandan genel hatlarıyla kandaş kabile sisteminin sınıflara bölünerek yozlaştığı kabile şefleri saltanatına, öte yandan Taif ve Medine çevresinde göçebelikten yerleşik tarım düzenine geçen toprak sahiplerine dayanıyordu.

Kureyş aristokratlarının egemen olduğu Mekke ve Hicaz'daki sınıfsal kutuplaşmada en üstte efendiler-yönetenler, daha altta hür insanlar, kabile yaşmaları olan mevaliler (azatlı köleler) ve köleleri görüyoruz. (Maxime Rodinson, Muhammed'in İzinde, 1973.)

Hazreti Muhammed önderliğindeki feodal İslam devrimine yol açan en önemli gelişmenin kabile aristokrasisine karşı çıkan sealik kesimi ve şairlerin baş kaldırısı ile başladığı söylenebilir.

Sealik: Kabilenin ayak takımı, köleler, yaşmalar, boyun eğmeyi reddeden eşitlik isteyen halk. (Faik Bulut, Allah Devletinde Demokrasi, 1999.)

Şimdi en baştan başlayalım,

16. yüzyılın din savaşları adı verilen şeylerde bile her şeyden önce çok olumlu maddi sınıf çıkarları söz konusudur. Eğer bu sınıf savaşımını o çağda dinsel bir nitelik taşıyor; eğer çeşitli sınıfların çıkar, gereksinme ve istemleri din maskesi altında gizleniyor idiyeler bu hiçbir şeyi değiştirmez. (Karl Marx)

Karl Marx'ın böyle düşünmesi normal, doğal. Karl Marx çünkü kendince kendi zamanında ve kendi önceki zamanlarda dinle alakadar olan insanların dini bir örtü olarak kullandıklarının ve din örtüsü altında insanların sömürdükleri, savaştıkları, savaştırıldıklarını düşünür ki kısmen doğrudur. Bunu Hristiyan Haçlı Seferleri'nde görürüz. O yüzden Hristiyan Haçlı Seferleri hepsi din örtüsü adı altında yapılmıştır ve Haçlı Seferleri'nin finansörü bu noktada kiliselerdir ve kiliselerin gözetiminde olunan derebeylikler, beylikler, kiliselerin gözetiminde olan küçük devletler, küçük devletçiklerdir. Bunlar kiliselerle beraber hareket ederekten, asker toplayarakten, dini önde tutarakten Müslümanların üzerine saldırırlar. Bu bugün de değişmedi, haçlı dünyasının tarzı bugün de değişmedi, dün de bunlar böyleydi, bugün de böyleler. Mesela örneğin: Irak bombalanırken Amerika başkanı, "Bu bir haçlı seferidir." dedi. Ondan sonra dedi ki: "Ağzımdan kaçtı." Ağzından kaçmamıştı, kendince doğruyu söylüyordu. Hala daha aynı, yani Irak'a geldiler, bombaladılar, oturdular Irak petrolünü şu anda alıyorlar savaş tazminatı olarak. Irak'taki petrolerin çıkarılması, satılması, işlenmesi hepsi de Amerikalıların elinde. Bu konuda şimdi yönetimi de dizayn ediyorlar orada, yani Irak'taki Şii başbakanı istifa ettirdiler, değiştiriyorlar şimdi. Şimdi bir tane kukla başbakan getirecekler, o kukla başbakanla işi götürecekler. Irak'ın yer altı zenginlikleri nesi varsa hepsini de alacaklar. Aynı şey Suriye için de geçerli. Suriye'de de din önde, baktığınız zaman onlara kendilerince din adına bunu yapıyorlar ve bunu din maskesi altında götürüyorlar. Evet bir Haçlı Savaşı var. Haçlılar yeniden sanki aldıkları, sömürdükleri bugüne kadar yaktıkları, yıktıkları, yedikleri, sömürdükleri yetmiyormuş gibi hala daha

devam ediyorlar. Bunu ne ile yapıyorlar? Din adı altında yapıyorlar; bunu Hristiyanlık adı altında, Yahudilik adı altında yapıyorlar. Bir Hristiyan'a Yahudi'nin aynı tarikatta birleşmesi mümkün değildir. Hristiyanlarla Yahudiler kadim düşmandırlar birbirlerine karşı ama onlara evangalizm diye bir şey oluşturdular, Yahudileri ve Hristiyanları evangelistlik altında bir çatıda topladılar. Kim bu evangalistler? Bunlar emperyallerin yeni din yüzü. Çünkü Yahudiler ve Hristiyanlar ayrı olurlarsa birbirleriyle çatışacaklar, birbirleriyle çatışınca da ortadan Müslümanlar çıkabilir veya bu sefer o zenginlikleri paylaşmakta problem çıkabilir. Şu anda Amerika ve İngiltere'nin örtülü bir şekilde savaşması gibi. Şu anda Almanya ve Fransa'nın bir cephede Amerika'nın bir cephede olup bu ekonomik savaşların devam etmesi gibi veyahut da Avrupa kıtası ile Amerikan kıtasının ekonomik savaşları. Hangisi daha fazla sömürmek istiyor? Ekonomik savaş derken sömürme yarışı var. Yani sömürüp sömüremediklerine bakıyorlar, ne kadar sömürdüklerine bakıyorlar. İngiltere daha fazla sömüremeyince Avrupa Birliği çatısı altında dedi ki: "Ben ayrılacağım." Neden? Daha fazla sömüremiyor çünkü. Daha fazla sömürmek için ayrılıyor ve bu ayrılığında ne yapıyor, Amerika destekliyor. Çünkü kendisine bir payende lazım, bir yardımcı lazım. Onlar zaten Amerika Birleşik Devletleri ile İngiltere teyze çocukları gibidir, bildiğiniz teyze çocukları gibi ve bu din şemsiyesinin altında savaşlar bitmiş mi? Hayır. Devam ediyor mu? Evet ve gerektiğinde bunlar kullanılıyor mu? Evet. Afganistan cihadı buna bariz örnek mi? Evet. Afganistan'da Amerika oradaki cihatçı Müslümanlara kendince yardım etti mi? Evet. Onlara her türlü silahı sağladı mı? Evet. Sonradan oradan Afgan cihadından örneğin işte selefi olan DAİŞ'ten önceki Bin Ladin'in kurduğu örgüt neydi? El Kaide çıktı mı oradan? Evet. El Kaide elini kolunu sallaya sallaya Afganistan'da Ruslarla savaştı mı? Evet. El Kaide orada, burada istediği operasyonu yaptı mı? Evet. Arkasında kim destekliyordu? Amerika. Herkes El Kaide'yi cihatçı, din adına cihad eden bir örgüt olarak tanıdı mı Müslümanlar? Evet. Bir Amerikan örgütü diyorduk, bangır bangır bağırıyorduk. Bizi korkaklıkla, münafıklıkla, kâfirlikle suçlayanlar yıllar sonra dediğimizin doğru olduğunu gördüler, gelip özür mü dilediler? Hayır. El Kaide'den sonra ne yaptı El Kaide? Kabuk değiştirdi. Ne çıktı içinden? DAİŞ çıktı. DAİŞ'le de Amerika, Suriye ve Irak'a yerleşti mi? Evet. DAİŞ'i bahane ederekten Suriye'nin altını üstüne getirdiler mi? Evet. Yaktılar mı? Evet. Yıktılar mı? Evet. Bombaladılar mı? Evet, Halep diye bir şehir kalmadı. Hala daha Suriye'yi bombalıyorlar mı? Evet. Hala daha oraya askeri olarak yığınak yapıyor mu? Evet. Suriye'ye o kadar askeri yığınağı ne için yaptığını düşünüyorsunuz? Irak'ta bir sürü üsleri var, oralara habire askeri yığınaklar yapılıyor. Niçin yapıldığını düşünüyorsunuz? Tabi biz düz vatandaş olarak bunları görmek istemiyoruz, bunlarla uğraşmak istemiyoruz. Ondan sonra Türkiye'nin -mesela- Suriye'deki Barış Harekâtı'na neden karşı çıkıyor ülkedeki insanlar? Yani Ankara'nın ortasında bomba patlatılıp elli, altmış tane, yüz tane insanın şehit olması yetmiyor; daha mı fazla istiyorsunuz? Örnektiyorum bunları. Adamlar geliyor mu hala daha? Evet. Hani Suriye'den çıkacaktı, askerlerini de çekecekti? Geçen toplantıda, NATO toplantısında kendi ağzıyla direkt söylüyor, petrolü bırakmayız orada, diyor. Petrol bizim diyor mu? Evet. İşgal etti, Suriye'yi işgal etti adam, Irak'ı işgal etti. Amerika Birleşik Devletleri Suriye ve Irak'ı işgal etti. İnsanlar korkularından işgal etti, diyebiliyorlar mı? Hayır. İşgal altında. İsrail Kudüs'ü işgal ediyor, Filistinlilerin bulunduğu yerleri işgal ediyor. Kim işgal diyor? Hiç kimse. İsrail bunu yaparken ne adına yapıyor? Din adına yapıyor, arz-ı mev'udu kuracağım, diyor. Allah'ın emri bu bana, diyor. Ne adına yapıyor bunu? Din adına yapıyor, bunu din adına yapıyor, din örtüsü altında yapıyor bunu. İnsanlar ne ile sömürülüyor? Din adı altında sömürülüyor, din adına sömürülüyor insanlar. Sohbet cd'lerini satıyorlar mı? Satıyorlar. Hadis kitaplarını satıyorlar mı? Evet. Kur'an-ı Kerim meallerini satıyorlar mı? Evet. Sohbetleri satıyorlar mı? Evet. Din ve din ile alakalı uğraşan insanlar bundan bir fayda sağlıyor mu? Evet. Bundan bir gelir elde ediyorlar mı? Evet. Adam; bizim cd'lerimizi

alacaksınız, alacaksınız, diyor mu? Evet. Kaç para cd'nin tanesi? İki yüz elli lira. Çoğaltırsanız hakkım helal değil, diyor mu? Evet. Bakın, din dünya üzerinde dinsizlerin dahi istismar ettiği bir olgu. Dinsizler dahi istismar ediyor, ateistler bile dini istismar ediyorlar. Dindarı, dinsizi, Hristiyan'ı, Yahudi'si, Müslüman'ı, ateisti, putperesti herkes dini istismar ediyor. Cemaatçisi, tarikatçısı dini istismar ediyorlar. Bir kimse dinden beş kuruluş kazanıyorsa istismar ediyor onu, evet. Bu bitmeyecek bir şeydir, bu dün de vardı, bugün problemi değil. O yüzden Cenâb-ı Hakk Kur'an-ı Kerim'de değişik peygamberlerin ağızından ayet-i kerime söylüyor bize: "Sizden ücret istemeyenlerin peşinden gidiniz." Peygamberlerini konuşuruyor: "Bizim ücretimizi Allah verir, sizden ücret isteyiciler değiliz." Başka bir peygamberin ağızından söylüyor: "Bizim rızığımızı Allah verir; biz sizden rızık dilenen, rızık isteyen değiliz."

O zaman dini istismar eden şahıslar, topluluklar olduğu gibi olacağı gibi devletler de var ve olacak ve oluyor da. Din adına milyon dolarlar toplanıyor öyle değil mi? Din adına milyon dolarlar toplanırken bu paraların hesabını kim soruyor? Hiçbir kimse. Türkiye'nin en zengin vakfı Diyanet Vakfı. Parasını kim soruyor nereye harcadın diye? Kimse. Türkiye'de tarikatlar var, zekât topluyorlar. Kim soruyor hesabını? Hiçbir kimse. Buraya sizin aranızda geliyorlar, soruyorlar, işte zekât toplanıyor mu, para toplanıyor mu? Bu değirmenin suyu nereden geliyor. Öyle ya. Ya bildiğiniz zekât memuru tayin etmiş tarikat, zekât memuru tayin etmiş, zekât topluyor. Bunu devlet bilmiyor mu? Ama din istismara açık. Bu herkes için geçerli ama o büyük güçler salt dinin Allah için olmasını istemiyor. Hiçbir dünyevi güç dinin Allah için olmasını istemiyor. Din Allah için olduğu zaman da biz de istemiyoruz zaten. Nasıl? Basbayağı, o bize sert geliyor, o bize ters geliyor, o bize ağır geliyor, o bize fazla geliyor, biz inananlara da fazla geliyor o. Biz salt Allah için olan bir dini istemiyoruz, araya bir şeylerin karışması lazım, araya bir şeyler karışıp bizim nefsimizin istediği gibi olması lazım. Biz dini nefsimizin istediği gibi istiyoruz, bütün herkes böyle istiyor, Hristiyanlar da böyle istiyor, enteresan nokta bu. Yahudiler de aynı şeyi düşünüyorlar, Müslümanların da büyük bir kısmı onu istiyor. Biz istediğimiz bir dini yaşıyoruz, istenilen bir dini değil. Burada Allah'ın istediği var, burada bizim isteklerimiz var. Biz Allah'ın istediklerini bırakıyoruz, bizim istediğimiz gibi olsun istiyoruz dini. Hani bunun zaman zaman söylerim ya. Bizim nefsimize göre bir tane şeyh lazım. Daha aşağıdan başlayayım. Nefsimize göre bir tane zakir lazım, nefsimize göre bir tane şeyh lazım, bizim nefsimize göre bir tane peygamber lazım, bizim nefsimize göre bir İslam hukuku lazım, bizim nefsimize göre bir Kur'an nefsimize göre bir Allah lazım. Bunun için ne yapmak lazım? Şeyhi atmak lazım, alimleri atmak lazım, Peygamberi sallallahu aleyhi ve sellemi atmak lazım, sünnetlerini atmak lazım. Orta yerde bir tane Kur'an bırakmamız lazım ve ondan sonrada ayetleri kendi kafamıza göre yormamız lazım. Bence böyle dememiz lazım, bence böyle olmalı, dememiz lazım ancak o zaman biz kendimizi dindarlığa alıştıracağız. Yani bence böyle olmalı lazım olursa rahat. Örneklıyorum şimdi: Sizin oturunuza din karışmaması lazım. İstedğin gibi otur ya ama din karışıyor, diyor ki: Edepli otur. Üç tane oturma şekli var, diyor, din karışıyor. Din bizim oturmamıza karışmamalı, bizim kafamızdaki din bu değil. Din bizim sakalımıza karışıyor, din bizim bıyığımıza karışıyor, din bizim su içmemize karışıyor, din bizim tuvalete girişimize karışıyor, din bizim tuvaletten çıkmamıza karışıyor, din bizim nasıl evlenmemiz gerektiğine karışıyor, ne yememiz lazım, ne yememiz lazım, ne içmemiz lazım, ne içmememiz lazım, nasıl giyinmemiz lazım, din karışıyor bunlara. Zaten siyasal İslam denilen şey -onlar siyasal İslam olarak nitelendiriyorlar ya- dinin bu karıştığı alanları bir kimse kabul eder, dinin karıştığı alanları reddetmezse o siyasal İslamcı oluyor Batılılar tarafından. Fundamentalist İslam, siyasal İslam. Ben Batıya göre fundamentalist İslam'ım, ben Batıya göre teröristim. Hoş Batıya göre terörist olmam bir şey ifade etmiyor, ben 28 Şubat'ta da teröristtim. Ben 28 Şubatçılara göre terörist bir insanım. Neden: Ben çünkü Kur'an ve sünnet ne diyor onu savunuyorum, onu anlatıyorum ya, ben

onlar adına terörist bir kimseyim onlar için. Ben onlar için, "Din benim su içmeme de karışıyor." deyince o isyan ediyor, olmaz böyle bir şey, diyor. Oluyor kardeşim, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri mecbur kalmadıkça ayakta içmemiş, oturarak içmek sünnet. Seferisin ayakta içebilirsin, yolcusun ayakta içebilirsin, mecbur kaldın ayakta içebilirsin ama din senin su içmene de karışıyor. Diyor ki: Ayakta içmeyeceksin, hepsini bir yudumda içmeyeceksin, üç yudumda içeceksin, diyor en az, diyor. Din karışıyor buna, din karıştığı müddetçe onların hoşuna gitmiyor, bu sefer dini dizayn etmeye çalışıyorlar. Bu hadis inkarcısı kafirlerin işi bu. O komple hadisleri inkâr ediyorlar ya, komple hadisleri inkâr ediyorlar. Ben de komple hadisleri inkâr edenlere kafir diyorum ya. Ayeti inkâr ediyorlar çünkü. "Allah'a itaat edin Resulüne itaat edin." "Resulullah'ta sizin için güzel örnekler vardır." Ayet-i kerime. Sen Peygambere itaat etmezsen Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem sünnetlerini komple yok hükmünde görürsen hadislerini reddedersen hepsini de sen kafirsin. Bunu koyuyorlar önümüze. Sebep ? Diyorlar ki: Din karışmasın, dünyamıza karışmasın, biz sizi istediğimiz gibi sömürelim, biz sizi istediğiniz gibi istediğimiz gibi çalıştıralım, biz sizi istediğimiz gibi ütelim. Sizin etinizden, sütünüzden, sizin kılınızdan, tüyünüzden, hepsinden faydalanalım; sizi köleleştirelim. Sizler dünya üzerindeki iki bin tane şirketin kölesi hükmünde olun. O iki bin tane şirket üretsün, size on beş liraya telefonu satsın, siz de o telefonu almak için habire çalışın, koşturun, almamazlık etmeyin, sende de olmalı o telefon. Bir şeyi üretmeliler, sen onu moda diye almalısın. Hadi pantolonlar bir düşük bel yapmamalılar, herkes düşük bel pantolon yapmalı, düşük bel olmayanları atmalı, ondan sonra haydi yüksek bel çıkardıklarında bir daha yüksek bele dönmeli. Gardiroplarımız dolmalı bizim, biz kıyafet üstüne kıyafet almamız, telefon üstüne telefon almamız, biz israf üstüne israf yapmalıyız. Onları doyumamız lazım bizim, doymuyorlar bunlar. Bu emperyalistler doymuyor. Doymuyorlar, bizim iliğimizi kemiğimizi sömürüyorlar. Faizle sömürüyorlar, teknolojiyle sömürüyorlar, alışverişle sömürüyorlar. Kara cuma biz de mübarek cuma oluyor, kara cuma bizde muhteşem cuma oluyor. Hadis-i şerif: "Onlar diyor, kertenkele deliğine gir deseler siz girmeye çalışacaksınız." Giriyoruz, bizde o alışveriş çılgınlığı devam ediyor. Hani Hristiyanlara uyumayacaktık? Uyuyoruz. Hani onları takip etmeyecektik? Ediyoruz. Yememiz, içmemiz, kullandığımız eşyalar, kültürümüz, kıyafetimiz, her şeyimiz onlara benziyor. Sudan'da arkadaş buraya tekkeye ziyarete gelmişti. Bizim Tekirdağlı Erdoğan'ın müşterisi. Buraya geldi, orada ziyarete geldi bize, bir yerde Nil'in kenarında- kahve içiyoruz. İşte o da geldi, ona dedik: "Ne içersin?" Biz dedik: "Kahve içiyoruz." İşte garson geldi. Dedi: "Ne kahvesi var?" Garson da Türk kahvesi var, dedi. Ondan sonra ona Arapça dedi: "Neden Sudan kahvesi yok da Türk kahvesi var?" Sudan'da Türk kahvesi mi içiliyor, dedi. Tebessüm etti biraz da. Ondan sonra neyse ... Sonra bir şey, söz söyledi kendi kıyafeti ile alakalı. Dedi ki: "Kıyafet Sudanî ama dedi kahve Frenkî. Başka kahvelerde var çünkü. Damıtılmış, kaynatılmış, süzölmüş kahvelerde var. Yok dedi, içmeyeceğim, dedi. Evet, bizim kıyafetlerimiz Frenk kıyafeti eskilerin tabiriyle. Biz Frenk kıyafetlerinin içerisinde İslamı yaşamaya çalışıyoruz. Eskilerin tabiri o ya frenk adetleri. Yani biz Hristiyan adetleri ile İslam yaşıyoruz. Değil mi, ne geliyor şimdi, yılbaşı geliyor değil mi? Her yer çiçeklenecek, her yer yıldızlanacak değil mi? Yılbaşı kutlayacağız. Her sene muhabbet olur ya. Bıktım artık ben; yılbaşlarında muhabbet etmek istemiyorum bunu; anlatmak, konuşmak istemiyorum. Yapıyoruz, din örtüsü altında bütün sömürüler oluyor, savaşlar din örtüsü altında oluyor. Yoksa neden savaşın dindarlar kendi aralarında? O İsevi ben Muhammedi'yim, ben onun peygamberine de iman ettim. Neden bana silah çeksin o? Silah çektiliyor, bu sömürü altında oluyor. Neden Osmanlı sömürmedi? Dini ona müsaade etmiyordu sömürmeye. Ben bazen -zaman zaman- derim ya: Elinizde atom bombası olsa ne olacak ki, atabilecek misiniz? Bir Müslüman olarak siz nerede sivil katliamı yapabilirsiniz,

hangi şehri bombalayabilirsiniz bir Müslüman olarak? Bombalayamazsınız. Bir Müslüman olarak siz bir garda bomba patlatamazsınız, bir Müslüman olarak camide bir bomba patlatamazsınız. Bir Müslüman olarak siz bir Hristiyan mabedini, ibadethanesini bombalayamazsınız; bir Müslüman olarak Yahudi havrasını siz bombalayamazsınız; bir Müslüman olarak hangi ibadethane olursa olsun siz orayı yerle yeksan edemezsiniz; bombalayamazsınız. Bu sene Bosna'ya gittiğimizde bir camiye ziyaret ettik, Remzi Pitiç bizi bir camiye götürdü, caminin hikayesini anlattı. Dilimiz lâl oldu, kulağımız lâl oldu. Osmanlı'nın ilk yaptığı camiymiş ve caminin diplerine o kadar çok patlayıcı koymuşlar ki patlattıklarında caminin taşları toprakları bir buçuk, iki kilometre, üç kilometre ötelere kadar gitmiş ve sonra gelmişler caminin bulunduğu yeri buldozerlerle düzeltmişler kendilerince ve orayı park haline getirmişler. Ama siz bir Müslüman olarak bir havraya bunu yapamazsınız, bir Müslüman olarak siz bunu bir kiliseye yapamazsınız ve sonra Remzi Pitiç - orada kanton müftüsü, gazi, Bosna'da ilk savaş çıktıklarında yararlanıp Türkiye'ye tedaviye getirilenlerden ve burada okumuş, ilahiyat bitirmiş, şimdi inşallah davet ettik, Şeb-i Arus'a gelecek Allah izin verirse- o kimse o camiye yeniden yapıyor, mücadele ediyor, açılışını falan yaptırdılar bizden önce ve biz o camiye ziyarete gittik orada, müftü götürdü, orada tarihçesini anlattı bize. Bilmiyorum, onlar yayınlandı mı yayınlanmadı mı ama? Yayınlandı mı? Evet. Tarihçesini anlattı caminin bize ve en önemlisi şu: Bir Hristiyan kadın cami yapılırken orada bomba patlatıldığında ta onun evine kadar Kur'an-ı Kerim gitmiş bombanın şiddetiyle, o Hristiyan kadın o Kur'an-ı Kerim'i almış, temizlemiş, kenara koymuş. Ne zaman ki camii yeniden tadilat olup ibadete açılınca almış kitabı, oraya hediye etmiş tekrar. Demiş ki: Bu bombalandığında bizim bahçemize düşmüştü, ben bunu sakladım, şimdi demiş, tekrar yerine getirdim. Bakın, biz ona Hristiyan deriz, değil mi? Evet. Bir Hristiyan kadının yaptığına bakın ve Remzi Pitiç şunu dedi: Ben her bu camiye geldiğimde bu Kur'an'dan okuyorum, dedi. Buradan okuyorum, o kadının getirdiği Kur'an-ı Kerim'den okuyorum, dedi.

Şimdi inananların arasında aslında bir sıkıntı çıkmaz ama emperyalizm girince, sömürge girince din istismar ediliyor. Sömürmek söz konusu olunca din istismar edildiği gibi dindarlar da istismar ediliyor. Dindarlar para deposu, dindarlar oy deposu, dindarlar işte kelle saymaca, dindarlar kalabalıklar. İstismar ediliyor; parası, emeği, her şeyi istismara açık. Bu hala daha istismar devam ediyor ve bu devam edecek ha, bu burada son bulacak değil, sakın son bulacak olarak görmeyin, hep istismar edenler olacak. Hem devlet bazında (yani herhangi bir devlet) hem de dinin kendi içerisindeki, kendi içerisindeki kurum ve kuruluşlar için.

İslamiyet, sınıflı toplumun ideolojisidir. Bu nedenle Batıniler dahil ortaya çıkan fırkalar (mezhep ya da tarikatlar) sadece fikirsel akımlar olarak değil, aynı zamanda ideolojik yönü ağır basan oluşumlardır.

(Dr. Abdurrahman Bedevi)

Dinin kendine ait -evet- ideoloji penceresinden bakarsanız dinin bir ideolojisi vardır, ideoloji penceresinden bakarsanız bir sufi akımının ideolojisi vardır. İdeoloji penceresinden bakarsanız sufi akımların içerisinde -biz onu tarikatlar olarak nitelendirilirsek- onların birer ideolojisi vardır. Biz din adı altında hani değişik cemaatler, topluluklar oluşuyor ya; mesela biz bunu inkâr etsek de etmesek de var-yok görsek de işte bir Süleymanlılar diye nitelendirilen, bir işte nurlular diye nitelendirilen, yok risalenin okuyucusu, yazıcısı olarak nitelendiren, yok değişik böyle dini gruplar, topluluklar var veya bunun içerisinde tarikat adı altında Kadiri, Rufai, Bedevi, Dusiki her ne ise isimleri böyle tarikatlar da var. Hadi tarikat sözünü ben çok kullanmak istemiyorum, bir çit üstüne çıkmak istiyorum sufi akım diyorum. Bunların da kendilerince ideoloji açısından, ideoloji penceresinden baktığımızda ideolojileri var. Olmalı zaten. Bunu eleştirel açıdan bakarak ideolojisiz bir noktaya getirmek

istiyorlar, olmaz. Bu dinin bir hedefi var, İslam dininin hedefi var, ideolojisi olmayan hedefsizdir. İslam dini bir hedef koymuş, İslam dini bir hedef koyunca o zaten ideolojik noktada durur, ideolojisi olmuş olur onun. İslam'ın dünyevi bir hedefi var, ideolojik açıdan bakarsak evet, ideolojisidir. İslam'ın batını olarak (yani manevi olarak) bir ideolojisi var, evet. Biz kadere iman ettiğimiz gibi aynı zamanda biz hesaba, kitaba da iman ettik; biz mahşere iman ettik; bu bir ideolojidir. Mahşerde nasıl olmamız gerekiyor, Allah mahşerde bizi nasıl görmek istiyor? Biz ona ideolojik açıdan baktığımızda evet, ideolojisi var. İslam'ın kendince bir devlet sistemi var, ideolojisi var. İslam'ın bir ev sistemi var, İslam'ın bir ticaret sistemi var, ideolojisi var, ideolojisiz değil ki boş değil. Onlar ideolojisiz bir din arıyorlar. "Siz dine ideolojik bakıyorsunuz" diyorlar. Ya canım kardeşim ben adalet istiyorum. Bunun adı ideolojiye evet, ideoloji. Ben hukuk istiyorum, ben akıl emniyeti istiyorum, ben din emniyeti istiyorum, ben can emniyeti istiyorum. Bütün herkes, "kadınlar ölmesin" diyor. İyi ölmesin kardeşim, ben de ölmesin istiyorum. Hadi getirin haksız yere adam öldürenleri, haksız yere bir kimseyi cinayet işleyenleri; öldürün sizde. Bak nasıl duracak cinayetler, bıçak kesilir gibi kesilecek. Yargıla, yargılamayı da adam öldürmenin yargılamasını da bir ay içerisinde, iki ay içerisinde tamamlanacak de; öldürmesi sabit olunca öldür onu. İdam mı edersin; yukarıdan, bir yerden aşağı mı atarsın; neyse öldürme şekli? Genel teamül idam ediliyor ya. Öldür, bak, nasıl kesilecek? Adam trafikte kırmızı ışıkta duruyor. Yandaki araba neden yan baktın? Haydi, güm güm güm güm öldürüyor adamı. Ne oldu? Yan baktı bana, diyor. İdeolojisi var, benim canımı koru, ideolojisi var, insanların namusunu koru. Adam gidiyor, kadına sarkıntılık yapıyor, namusunu koru. Terbiyesizin birisi gidiyor, tecavüz ediyor, namusunu koru kardeşim. "Ben onu cezalandırıyorum." Nereye cezalandırıyorsun! Adam beş ay sonra, altı ay sonra, beş sene sonra bir daha çıkıyor adam; bir daha tecavüz ediyor. Senin cezaevlerin eğitmiyor ki daha adam orada, bütün suçlular bir yerde nasıl daha suçu arttırabiliriz konuşuyorlar. Adam içeride kuruyor örgütü. Adam hırsızlık örgütünü içeride kuruyor. Neden? Hırsızların hepsi bir yerde. Örgüt içeride kuruluyor. Cezaevleri bu noktada caydırıcı değil ki eğitici değil ki. Adam uyuşturucudan içeriye giriyor, uyuşturucuya içeride de devam ediyor. Evet. Hem satmaya devam ediyorlar, hem içmeye devam ediyorlar, buluyor adam yolunu. Ya adam böyle benim gibi sakalla geldi ya! Baktım, baktım, gözüm tutmadı. Adam sonra içeri girerken uyuşturucuyla yakalandı. Deşifre etmeyeyim şimdi yakalayanı, burada yakalayan. Ya adam düşünebiliyor musunuz? Devam ediyor, caydırıcılığı yok, bakın, caydırıcılığı yok! Adam satıyor mu? As, bakalım, nasıl satacak mı bir daha? Adam üretiyor mu? As, bakalım bir, nasıl bir daha üretecek mi? Satanı as. Adam satacak mı? Ama ben böyle söyleyince fundamentalist İslam oluyorum, ben böyle söyleyince siyasi İslamcı oluyorum. Sebep? Çünkü dünya üzerindeki o büyük global şirketler sizin uyuşturucu kullanmanızı istiyorlar. Düşünmeyin. Uyuşturucu kullanırsanız namus kavramınız kalmaz, uyuşturucu kullanırsanız vatan kavramınız kalmaz, uyuşturucu kullanırsanız din kavramınız kalmaz. Uyuşturucu kullanırsanız bu bizim işimiz mi, değil mi, bu fabrika bizim mi, değil mi, bu ülke bizim mi, değil mi, bu bayrak bizim mi, değil mi, ülkeyi kim idare ediyormuş? Hiç önemli değil ki. Adam sabah kalktığı anda uyuşturucu düşünüyor çünkü. Sabah saat yedi buçukta adam drakula gibi olmuş sabah yedi buçukta. Ben büro açacağım diye uğraşıyorum. Böyle felç gelmiş gibi kaymış adam sabah yedi buçukta. Oradan başka bir kimse de kameraya çekiyor. İşte diyor, gençliğin hali bu Hacı Baba, diyor. Sabah yedi buçukta sokakta onu gören bir kadın, bir kız, bir çocuk -yemin ediyorum- sokaktan geçemez. Bunları konuşunca hoşuna gitmiyor hiç kimsenin. Ben fundamentalist İslam oldum, ben teröristim yani bunları konuşunca. Ben İslam'ın hukukunu isteyince ideolojik bir İslam oldum ben. Ama isim olarak ne? İdeoloji. Siz İslam ideolojisine sahipsiniz. Allah Allah! Evet, İslam'ın bir ideolojisi var canım kardeşim, ideolojik açıdan bakarsan terim olarak. Ben iman açısından bakıyorum. Ben

bu dine iman ettim, onu yaşamak istiyorum. Benim derdim bu ama sen bana ayrı elbise giydiriyorsun.

İslam öncesi cahiliye toplumu, bir yandan merkezinde Hicaz ve Mekke aristokrat tüccarlarının egemen olduğu mali oligarşiye; diğer yandan, genel hatlarıyla kandaş kabile sisteminin sınıflara bölünerek yozlaştığı kabile şefleri saltanatına; öte yandan Taif ve Medine çevresinde göçebelikten yerleşik tarım düzenine geçen toprak sahiplerine dayanıyordu.

Evet, İslam öncesindeki Hicaz bölgesindeki genel yapı buydu. Bu sadece Hicaz bölgesindeki genel yapı böyle değildi ki aynı şey Avrupa'da da öyleydi, aynı şey Afrika'da da aynıydı, aynı şey Çin'de de aynıydı. Avrupa'da da işte değişik isimler adı altında toprak sahipleri vardı, tüccarlar vardı, aynı sistem orada da geçerliydi, sadece Hicaz bölgesine ait gibi sistem değildi bu. Avrupa'da da kontlar, dükler vardı, Avrupa'da da şövalyeler vardı. Avrupa'da da kontların, düklerin kocaman arazileri vardı; içlerinde köyleri ile beraber arazilerinde çalışan köleleri vardı. Avrupa bundan farklı değildi, Asya bundan farklı değildi, Afrika bundan farklı değildi. Bu sadece İslam'ın yeşerdiği, doğduğu yerlerdeki hal değildi ki hala daha Avrupa'da aynı ki toprak sahiplerinin yerine devasa marka sahipleri aldı. Önceden milyon metrekare toprak sahibi olanlar, şimdi milyon, milyar dolar sahibi şirketlere sahipler. Biz bu söylemlerle aldatıyoruz. Önceden toprak sahipleri vardı; yanlarında yüzlerce, binlerce kişi çalışırdı. Şimdi fabrika sahipleri var, yanlarında binlerce kişi çalışıyor. Fark mı var? Önceden Bayındır'da yüz dönümün, iki yüz dönümün üzerinde yeri olanların devamlı beş, on kişi yanlarında yıl on iki ay çalışırlardı. Adamın iki yüz dönüm, üç yüz dönüm yer ekerdi; arazi ekerdi; devamlı çalışan işçiye ihtiyacı vardı. E şimdi çıktı tarımdan, şimdi fabrika kurdu örnekliyorum. O fabrikada devamlı elli kişi, yüz kişi çalışıyor mu? Evet. Ne değişti, değişen bir şey mi var? Hayır. O gün tarımda çalışıyorlardı, bugün sanayide çalışıyorlar. O gün tarımda kadınlar tütün kırıyordu, tütün diziyordu, o gün tarımda kadınlar pamuk topluyorlardı, pamuk çapasına gidiyorlardı, şimdi de tekstil fabrikalarında çalışıyorlar. Ne değişti ki? Değişen bir şey olmadı. O gün insanların inekleri vardı, öküzleri vardı, koyunları vardı. Ailecek işte on tane inek vardı, inek sağıyorlardı, süt satıyorlardı, peynir satıyorlardı öyle geçiriyorlardı. Yeter artık, inekçilik yapmayacağız, dediler. Gitti çocukları, fabrikada işçilik yapıyor. Farklı para mı kazanıyorlar? İneğini sağsaydı da ayda iki bin lira kazanacaktı, şimdi fabrikada çalışıyor, gene ayda iki bin lira kazanıyor. Farklı bir şey mi kazanıyor? İneğini sağmaya devam etseydi daha mutlu olacaktı, daha sağlıklı olacaktı ama o inek sağmaya devam ederse makineleşmeyecekti. Kendisi de makineleşmeyecekti, kafası da makineleşmeyecekti, şimdi makineleşti. O zaman ineğini sağsaydı peynir yapacaktı, yoğurt yapacaktı, mahallede satacaktı, pazarda satacaktı. Şimdi devasa fabrika gibi besihaneler - ondan sonra- endüstrileşti, şimdi hazır süt içiyor. Şimdi süttten yapılmış hazır gıdalar yiyor. Kim yapıyor? Uluslararası şirketler yapıyor. O uluslararası şirketler sizi sömürmeye devam ediyor, değişmedi bir şey. Avrupa'daki Hristiyan'ı Mercedes firması sömürüyor. Gidiyor adam, Mercedes'te çalışıyor. Mercedes'te ne alıyor? Sekiz yüz euro alıyor, bin euro alıyor Mercedes'te. İyi, normal dışarıda çalışan işçide sekiz yüz euro alıyor. Orada Almanya'da çalışan sizden iki bin lira fazla alıyor ama onun da ay sonunda cebinde para kalmıyor, merak etmeyin. Almanya'da Mercedes firmasında çalışan işçinin ay sonunda parası kalmıyor, bizde de kalmıyor kimsenin. O global, emperyal sistem size fazla para vermiyor; siz hep borçlu yaşayacaksınız; hep yetiştiremeyeceksiniz. Neden? O iki bin tane şirketin rahatı için. Burada devletin adı sanı önemli değil, dini önemli değil, onların emperyalleri önemli.

Kureyş aristokratlarının egemen olduğu Mekke ve Hicaz'daki sınıfsal kutuplaşmada en üstte efendiler-yönetenler, daha altta hür insanlar, kabile yaşamları olan mevaliler (azatlı köleler) ve köleleri görüyoruz.

Evet, doğru. Şimdi de aynı. Diyebilir misiniz herhangi bir toplum bunlardan oluşmuyor diye? Şimdi de aynı, şimdi de sınıfsal kutuplaşma var, aristokratlar bir yerde. Onlar aristokrat, onlar gazetelerin köşe yazarları, onlar yüksek bürokrat, onlar kendilerince halkın üstündeki sınıfta aristokrat sınıfı. Zenginler ayrı sınıf. Siz Türkiye'de herhangi bir zenginle oturup yemek yiyebilir misiniz? Burada aranızda aristokrat var mı, burada aranızda zengin insan var mı? Onlar beş boynuzlu otellerde yemek yiyorlar. Onların villaları ayrı; onların yemek yedikleri yer ayrı; onların ticaret yaptıkları, alışveriş ettikleri yer ayrı. Onların mobilyaları İtalya'dan geliyor, onların evlerinin mermeri dahi İtalya'dan geliyor, onların oturacakları tuvaletler dahi İtalya'dan geliyor. Onlar her yere tuvaletlerini yaparlar mı? Onların arabaları altı trilyon, yedi trilyon, on trilyon. Onlar Doğan'a, Şahin'e binecek değiller ya. Adamın arabası yedi trilyon, sekiz trilyon; burada arabası bir trilyon olan kimse yok. Bu topluluğun içerisinde arabası bir trilyon olan yok. Muhakkak sınıf farkı var, şimdi yok mu? O gün Arap toplumunda vardı da bugün burada yok mu? O gün Arap toplumunda vardı da Avrupa toplumunda yok muydu? Avrupa'da hangi dükün sofrası yanında çalışan elemanlara açtı? Hangi kontun sofrası yanındaki elemanlara açtı veya şu anda da aynı, siz bir İngiliz dükünün sofrasında oturabilir misiniz? Hangi İngiliz bir İngiliz dükünün sofrasında oturabilir, kraliyet ailesinin herhangi birisinin sofrasına oturabilir? Yan bile bakamazsınız. Onların ayrı. Onların din adamları ayrıdır, onların şeyhleri ayrıdır. Evet, yüksek kesimin şeyhleri de özeldir. Evet, onların da şeyhleri var, onların da din hocaları var, din adamları var tabi. Onlara da din lazım ama onlar kendilerinden olacak onun. Hani böyle yalaka, şakşakçı insanlar vardır ya; onların da hocaları o. Obir kuşu besleyecek, cennete girecek. Hemen telefonu açacak: "Hocam sabah pencereme baktım, bir kuş geldi, ben ona yem verdim. Cennetlik olmuşumdur değil mi?" Bir hayvanı yemleyen kimse. Tabii ya ne demek! Sen bir tane kuşu yemle, cennete git, o kadar basit tabi. Ya beş vakit namaz kılacakmışsın, haramlardan uzak duracakmışsın, haramlardan kaçacakmışsın, namaz bitecek, namaza niyet edecekmişsin, oruç bitecek, oruca niyet edeceksin, Allah'ı zikredeceksin... Bunlar fukaralar için, avam için. Ya? Aristokratlar ayrı. Onlar umreye gidiyor elli milyar bir kişi, onlar hacca gidiyor yüz milyar bir kişi. Ne kurası kardeşim ya; ne kurası, ne sırası? Kura, sıra yok onlara. Onun valizini hazırlıyorlar evde, valiz gidiyor böyle, kendisinden önce gidiyor valiz. O otele girdiğinde -otel odasına girdiğinde- valizi açılmış, elbiseleri asılmış otel odasına. Ya o bir de elbise mi ellesin, yani valiz mi dokunsun yani? Ne sırası? Diyanet size sıra veriyor, sen bekliyorsun on yıl. Açın Diyanete söyleyin, ben hemen hacca gitmek istiyorum lüks olarak, deyin. Bilmiyorum, herhalde 10 bin dolar. Ne kadar Sait? 8 bin dolar verince sıra beklemiyorsun değil mi? Hiç beklemiyorsun? Diyanete 8 bin dolar yatır, sıra bekleme. Kaç para dolar, 7 lira mı, 6 lira mı? 5.87. 6 lira olsa altı kere sekiz kırksekiz. 48 milyar ver, 45 milyar lira. Git hemen anında hacca, eşiyile gidiyorsan bir 45'de ona etti 91, bir de çocuk gidiyorsan etti 135. Fukaranın daire parası. Her yerde var ki bu, görmüyoruz biz bunu. Ben bunu söyleyince ortalık ayağa kalkıyor. Kardeşim ne itiraz ediyorsun, ne ayağa kaldırıyorsun? 8 bin doları ver anında hacca git. E tabi 8 bin dolar verip de şimdi diyanetle hacca mı gider adam? 8 bin dolar verdi, diyanetten vizeyi aldı. E uluslararası kim var en lüks hac işi yapan? X firma, bilmiyorum ya isimlerini, bir 5 bin dolar da ona. Herhalde alıyorlardır veya 6-7 bin dolar, e adam getirecek, götürcek, onu pohpohlayacak şakşaklayacak. Onlar herkes gibi öyle Arafat'ta böyle çadırdaki gidecek, dua edecek tozun toprağın altında. Ya ona yakışır mı sende? O vip hacı, arabanın içerisinde. Otobüsler klimalı, küfür küfür. Tabi otobüsler özel. Bir otobüsün içerisinde on kişi koltukları, masaları tabi çok yoruluyorlar Arafat'ta. O arabanın içerisinde ne yoruluyorlar ne yoruluyorlar? İzdiham, insan kokuyor her taraf. Yani o izdihamı seyretmek dahi büyük problem tabi, ondan sonra şeytan alsana bir tane taş. Ona taşlamaya da gitmiyorlar zaten, paryalar var. Böyle çok merak ederse o şeytan taşlamayı özel gidiyordur onlar, yoksa ne

şeytan taşlaması ya? Oradan iki tane adam Bangladeşlilerden, gel sen, niyet et tamam. O gitti, ölürse Bangladeşli ölsün orda, zaten ölse adamın kimliği yoktur. Zaten orada o bölgede öldün, bir de şehid oldun ya, mübarek yerlerde öldün. E geliyor o iş makineleri; bildiğiniz çakıl taşı kaldırır gibi toprak, kaldırır gibi cesetler yığılı. Geliyor, daldırıyor altından, kaldırıyor kamyonun içine, koyuyor, götürüyor, gömüyor bir tarafa. Ha siz onlar tek tek gömüldü, zannediyorsunuz, değil mi? A sen Müslüman da olsan esamen yok ya! Bekliyorsun sen artık Türkiye'de, babamız hacca gitmişti, izdihamda kaldı. Ölü kâğıdı yok, ölüm kâğıdı yok. Bekle Allah, bekle. Öldü, desen ölüm kâğıdı olacak, nüfustan düşecek, ölü kâğıdı yok ki. Hacca gönderdim diye gönderdin sen, orada izdihamda kaldı. Eğer ceset tespit edilemedi, gitti ya! Değişen bir şey yok, değişen bir şey yok. Ben o otobüsün içerisindekilere hacca gördüyüm. Onlar tabi yapacaklar ya. Müzdelife'ye gelmişler, Müzdelife'de otobüsler onların özel, etrafında polisler var, özel askerler var, onlar bildiğimiz otobüsün içerisinde küfür küfür oturuyorlar, rengarenk ne güzeller böyle tabi. Sosyete hacılar ya tabi. Sizin ömür boyu bir arada bulamayacağınız parayla dört günde hac yapıyor o kimse tabi. O bir de hacdan gelince Hilton'da hacı yemeği veriyor. Tabi, isteyene şarap servisi de var hacı yemeğinde, viski servisi var tabi. Hacı da içebilir tabi. Allah affeder, Allah Gafur-ur Rahim'dir, hiç sıkıntı değil. Ne olacak? Seneye bir daha verir 20 bin dolar daha, bir daha gelir gider ya. Ne olacak ya? Arabanın bir tekerlek parası ya! Allah Allah. Adam bir villaya gidiyor, üç yıl duruyor, dördüncü yıl eskidi bu villa diyor. Bir villa daha alıyor, o villayı satıyor birisine. Bunlar yok değil, her yerde var bunlar. Bize bulaştı iyice, içimize girdi artık. Siz hiçbir tane zengin olup kendi mahallesinde, kendi köyünde duran insan gördünüz mü? Yok.

Hazreti Muhammed önderliğindeki feodal İslam devrimine yol açan en önemli gelişmenin "Kabile aristokrasisine karşı çıkan sealik kesimin (azatlı köleler) ve şairlerin baş kaldırması ile başladığı" söylenebilir.

Yok şairleri kabul etmiyorum. Çünkü Mekke'deki şairlerin hepsi de Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine cephe açmışlardı hatta Mekke'deki şairler Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini hicvediyorlardı. Sebep ne biliyor musunuz? Bu şair, yazar, çizer kesimi paralıların elinde esirdir. Bakın; medya, gazeteci, yazar çizer kesimi. Bugün onun yerini medya almıştır, önceden şairler vardı, işte kitap yazarlar vardı, roman yazarlar vardı. Bunlar şimdi medya oldu. Medya her zaman için paranın emrindedir. Gazetecilerin büyük bir çoğunluğu paranın emrindedir. Medya dediğimiz televizyon, sosyal medya, gazeteler -ne bileyim- her türlü bu iletişim araçları paranın emrindedir. Bunu unutmayın! Parayı kim verirse onun düdüğünü çalarlar. Hak hakikat aramayın onlarda, doğru haber aramayın, erdemlilik aramayın, hikmet aramayın onlarda, asla bakın asla. Her an için alınıp satılabilirler, her an için. Her an için doğru dediklerine yanlış, yanlış dediklerine doğru diyebilirler. Her an için insanları aldatabilirler, kandırabilirler. Bu dün de aynıydı, Mekke müşriklerinin bütün şairleri Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini hicvediyorlardı, kötülüyorlardı. O yüzden Mekke'deki İslam, şairlerle başlamadı. Bunu kaldırmıyorum ve şairlerin başkaldırısıyla da başlamadı. Sebep? Çünkü genelde oradaki şairler ve bugünkü medyalar zenginlerin yalakalarıydı. Zenginleri övüp methedip, kabile reislerini övüp methedip onların akçelerine, onun bahşişlerine tamah ederlerdi. Hatta Mekke'nin müşrik şairleri; o Mekke büyük müşriklerini methedici, övücü sözler söylerlerdi. Onlar da ne kadar güzel methederler, ne kadar güzel övücü söz söylerlerse onlara o kadar fazla bahşiş verirdi. Müslümanlar fakirdi, fukaraydı Mekke'de, zengin olanlar da fukaralaşmıştı. Sebep? Çünkü onlara ambargo uygulanıyordu ve onlar bahşiş veremedikleri için şairlerin hiçbirisi İslam olmadı ilk önce. Mekke'nin Fethi'nde var sonradan İslam olan. Bakın, Mekke'nin fethinde, dinin ilk çıktığı noktalarda yok. Mekke'nin fethinde Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine iman

eden bir şair, denilebilir ki o Hazreti Muhammed Mustafa'nın şairiydi. Hadislerde öyle geçer çünkü, metinlerde. O Mekke müşriklerini hicvediyordu hatta böyle terennüm ediyordu, şiir okuyordu böyle. O Hazreti Ömer Efendi'miz onu susturmak istedi. Hani sen Kur'an dururken sen başka bir şeyler okuyorsun, bu caiz değildir gibisinden. Ona bir laf söyleyecek oldu. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri: "Dur ya Ömer onun sözleri, dedi, onun sözleri senin mızrağından daha etkilidir, dedi Mekke müşriklerine" Evet; söz mızraktan etkilidir, söz kılıçtan etkilidir ki söz söz ise. Ama başlangıçta hiçbir tane şair yok Müslüman olan, hiçbir tane edebiyatçı yok başlangıçta Müslüman olan, hiçbir tane tüccar yok başlangıçta Müslüman olan. Evet zenginler, aristokratlar Müslüman olmadılar ilk önce; olanlar da kaybettiler Hazreti Ebu Bekir gibi Mus'ab bin Umeyr gibi. Mus'ab'ın annesi, babası çok zengindi; Mekke'nin en zengin ailesinin oğluydu. Şehit olduğunda üzerini örtecek üzerinde elbise bulamadılar. En zenginlikten fakirliğe maddesel olarak öyle geçti. O yüzden buraya katılmıyorum.

Sealik: Kabilenin ayak takımı, köleler, yanaşmalar; boyun eğmeyi reddeden, eşitlik isteyen halk. (Faik Bulut)

Faik Bulut söylemiş bunu. Evet ama ilk Müslüman olanlardan zenginler de vardı, fakirler de vardı, hepsi de vardı.

21 Aralık 2019

İslam önderi siyasal, ekonomik, toplumsal, fikir devrimini başlatırken esas olarak; yoksullar, kabileden dışlanan sealik kesimiyle, köleler, tüccar, esnaf, zanaatkar, yukarı tırmanmak isteyen genç aristokrat ve bazı büyük tüccarlara dayandı. Ancak İslam'ın kendisi "serbest piyasa" zihniyetiyle hareket ettiği, ticarete önem verdiği ve özel mülkiyeti kısıtladığı için ister istemez sınıflaşmayı daha da derinleştirdi.

İslam önderi, Medine Devleti'nin kuruluşu öncesi ve sonrasında "eşitlik, özgürlük ve adalet" türünden sloganları ön plana çıkarmıştı. Yozlaşmış kabile sisteminin insafsız sömürü mekanizması altında inleyen kitleleri yanına çekebilmiş, adaleti gözetmişti. (Bu hareketi Osmanlı zamanında Şeyh Bedreddin halk ayaklanmasında da görürüz.)

Ancak kurulan İslam Devleti'nin kendisi, eşyanın tabiatı gereği sınıfsal bir temele dayanmak durumundaydı. İslam ideolojisi eşitlik, özgürlük, adalet gibi kavramları Kur'an sayfalarının satır aralarına gizlemekle yetinmiş; sınıfsal temeline uygun biçimde söylemler öne sürmüştü. Yani tefeci-tüccar sermayesiyle toprak sahipliğinin egemenliğini Allah adına kutsamıştı. Sınıflı toplum, ilahi emre bağlanmıştı.

Bu sebeple Hz. Muhammed döneminin geçici istikrar dönemi; yerini Hz. Ebu Bekir – Ömer ikilisinin eliyle sınıfları kutsayan, toplumsal katmanlaşmayı resmileştiren bir sisteme bıraktı. (Faik Bulut, İslam Komüncüleri Karmatiler)

Peki, İslam devleti nasıl olacaktı? Devam edelim, demiş soru işareti olarak.

Tabi Faik Bulut'a önyargılı bakmaksızın, ismi aklıma getirmeksizin bunları yorumlamak istiyorum. Yani Faik Bulut'un kendi şahsını öne koyarsak o zaman peşin hükümlülük yapmış oluruz. Deriz ki: Faik Bulut'un ideolojisi bu, Faik Bulut'un ideal ideolojisi bu olduğu için de Faik Bulut bu noktada böyle bir eleştirel yaklaşımla yaklaştı, der, atarız kenara.

Bazı şeylerin doğruluğunu kabul etmemiz için bir kimsenin analizinden fazla bu tip meselelerde delile ihtiyaç vardır, din çünkü delille konuşulması gereken bir şeydir. Bir toplumsal hareketi analiz edip o toplumsal hareketten insan kendilerince bir pay çıkarlar, kendilerince o toplumsal hareketten bu böyledir, şu şöyledir, diyebilirler ama bu bizim analizimizdir. Bu o hareketin öyle olduğunu veya o kimsenin öyle olduğunu göstermez, bu zandan ibaret bir şey olur. Şimdi İslam önderi derken -bunu herhalde- hep beraber aynı şekilde anladık, yani bu Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ama Faik Bulut özellikle burada İslam önderi diyerekten Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin adını anmaktan uzak duruyor. Böyle ben yavaş yavaş gideyim, bu bir. İkincisi bu hani siyasal, ekonomik, toplumsal fikir devrimini başlatırken dediği. Evet din -baştan başa bu gözlükle bakarsak- hem bireylerin üzerinde hem de toplumun üzerinde müthiş bir yenileme hareketi başlatır, bu yenileme hareketini siz devrim olarak nitelendirilebilirsiniz bugünkü dilde ama din ihya eder, yani düzeltir, yeniler insanı. O yüzden bunun adı dışarıdan baktığınızda örneğin bir fraksiyona, siyasi bir fraksiyona bağlı olan bir kimse bunu farklı yorumlar. Bunu işte bir devrim olarak yorumlar, bunu bir ihtilal olarak yorumlar, bunu bir başkaldırı olarak yorumlar, bunu herhangi bir eşkıyalık olarak yorumlar, bir şekilde yorumlar bunu. Ama dinin kendi içerisinde, kendi içerisinde oluşan bir yenileme güdüsü vardır. Din kendisini her daim yenilediği gibi dindarları da -gerçekten o dini yaşamaya çalışanları da- yeniler. Şimdi dini biz bir yenileme hareketi olarak bakarsak dini biz eğer kendi dairemizde kendimizce Kur'an, sünnet bağlamında bir insanı muhakkak bir yere götürdüğünü görürsek o zaman biz ona deriz ki: Evet, bu gerçekten din ilahidir ama dinin hükümleri bir yerde dururken Müslümanlar o hükümleri bırakıp kendi heva ve heveslerine doğru yol alıyorsa bunda dinin suçu yoktur, orada o Müslüman'ın suçudur. Ya bir Müslüman hem ben Müslüman'ım, deyip içki içiyorsa dinin bunda ne suçu var ki? Ya normalde bir kimse hem

Müslüman'ım, diyorsa hem faizcilik yapıyorsa dinin bunda ne suçu var? Veya bir Müslüman hem ben Müslüman'ım, deyip de hem de hak yiyorsa insanlara zulmediyorsa kötü davranıyorsa bunda dinin bir suçu yok ki bunlar dindarların suçları veyahut da dini eğitimin azlığı ile alakalı. Kıymetli kardeşler, biz şimdi Müslümanların kendi çarpık hayatlarına, kendi çarpık düşünce sistemlerine fikirlerine, kendi çarpık ekonomik sistemlerine baktığımızda evet gerçekten Müslüman olmak istemeyiz. Ama bunlar sadece Müslümanların bireysel suçları olduğu gibi bir de uluslararası bir baskının, uluslararası bir organizasyonun işi var. Yani siz bugün İslam'a dayalı bir sistem kuramazsınız, kurgulamazsınız. Yani siz İslam'a dayalı bir sistem kurmaya kalksanız sizi boğar dünya sistemi, zaten boğmuş Osmanlı'yı. ndan önce Selçukluyu boğmuş, boğmuş. Adem'in oğlu kendi kardeşini boğmuş, bu Adem'den itibaren devam eden bir mücadele.

Yoksullar, kabileden dışlanan sealik kesimiyle köleler, tüccar, esnaf, zanaatkar, yukarı tırmanmak isteyen genç aristokrat ve bazı büyük tüccarlara dayandı. Ancak İslam'ın kendisi "serbest piyasa" zihniyetiyle hareket ettiği, ticarete önem verdiği ve özel mülkiyeti kısıtladığı için ister istemez sınıflaşmayı daha da derinleştirdi.

İslam sınıflaşmayı emretmez ki İslam'ın böyle bir sınıflaşması söz konusu değildir ki. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin döneminde bir sınıflaşma söz konusu değil ki. Evet, İslam ticarete önem verir, İslam cihada önem verir. İslam'ın kazanç kapısı olarak iki şeyi vardır en önemli: Birincisi cihaddır, ganimet mallarıdır, ikincisi ticarettir, üçüncüsü zanaatkardır (sanat erbabı) hatta metheder sanat erbabını. O kimse diyor, sanatını bir kimseye de öğretirse onun amel defteri kapanmaz, diyor. İşte örnek veriyorum ya: Cevdet Usta, Lütfü Usta. Bildiklerim benim işte, sanatkâr insanlar veya bir tüccar yanında bir tüccar yetiştiriyor. Adam büyüyor, askere gidiyor, geliyor, tüccarlığına devam ediyor. Sonra o diyor ki, ben kendi işyerimi açacağım, diyor. Onun patronu ona yardımcı oluyor, tüccar. O da bir sanat. Şimdi ama bu noktada İslam'da sınıflaşma yok, sınıflaşma kapitalist sistemde var. Sınıflaşma sosyalist sistemde, komünist sistemde var; İslam'da sınıflaşma söz konusu değil. Biz İslam'ın kendi sosyal hayat standardına baktığımızda bir kimsenin zenginliğini izhar etmesi, hava atması, kibirlenmesi söz konusu değil ki. Hadis-i şeriflere bakıldığında hadis-i şerifler bizi lüks hayattan uzaklaştırır; gösterişten uzaklaştırır; şatahattan, şatafattan uzaklaştırır. Bugün o lüks hayatın içerisinde yaşayan insanlar İslam'ın kendi özünden sapmış şeylerdir. Yani siz kafanıza iki milyonluk örtü ile dolaşıyorsanız bunda sıkıntı vardır, bir erkek iki milyonluk pantolon giyorsa sıkıntı vardır bunda, bu problemlili bir şeydir. Siz gidip bilmem kaç yıldızlı otellerde iftar veriyorsanız problemlili bir şeydir bu. Bugün dünya üzerindeki İslam'ı, Müslümanlığı yaşıyorum; diyenlerde de sıkıntı var. Bu yeni değil. Yani gidip bilmem nerede, kuş kondurulmuş bilmem tabağına, bilmem ne atılmış bir yemeğe adam 500 bin lira veriyorsa bu İslam'la alakalı değil bu. Bugün bu çok ağır olacak belki de ama yani örnekleyebileceğimiz İslam noktasında çok az insan var. Milletin tuhafına gidiyor, ben düne kadar 100 liranın üstünde ayakkabı almıyordum, diyorum ben, geçenlerde aldık 120 liraya. Bu güçle alakalı değil, bu nefis mücadelesi ile alakalı. Ben gidip 1000 liralık ayakkabı alabilirim, bu nefis mücadelesi ile alakalı. Ben 1000 liralık ayakkabı almamalıyım, bu nefis mücadelesi. Ben gidip 5 bin liralık takım elbise alabilirim ama nefis mücadelesi, ben almamalıyım. Bugünkü Müslümanların prototipe ihtiyacı var. Şeyhler, hocalar, alimler prototip olmalı; dervişler prototip olmalı. Ama tabii insanlar baktıklarında... İşte geçenlerde bir çocuk mevlüdü videosu attılar bana, sonra çok meşhur olmuş ya o. Böyle bir garabet yaşanıyor ülkede, bütün İslam dünyasında böyle bir garabet var ama yani Müslümanlar kendi dinlerini öğrenme ve yaşama noktasında sıkıntı yaşıyorlar, sıkıntılı bir yerdeyiz. Biz Namazgah'ta ders yapıyoruz, Namazgah'taki dersi herkes şikâyet ediyor. Bilmiyorum bu hafta geldiler mi gelmediler mi? Her hafta polis geliyor, buraya edilen

şikâyetin haddi hesabı yoktur. Birileri farklı konuştuğu zaman da biz onları istemiyoruz, rahatsız oluyor insanlar. Yani doğru İslam'ı öğrenmek istemiyor toplum. Doğru İslam'ı yaşamadığı gibi öğrenmek de istemiyor. Siz bugün doğru İslam'ı öğrenebileceğiniz bir kurum var mı ülkede? Doğru İslam'ı öğrenseniz dahi doğru İslam'ı yaşayabileceğiniz bir alan var mı ki? Bunlar insanların dile getirmekten korktuğu şeyler, bakın, dile getirmekten korktuğu şeyler. Arkadaşlar, bunları şimdi burada konuşabiliyoruz biz. Bundan on beş yıl önce bunları konuşamazsın toplum içerisinde, böyle halka açık bir yerde. Bunu zaman zaman dile getiriyorum, basıla basıla geldik biz, dövüle dövüle geldik. Kimin nefsi kaldıracak onu? Bnları böyle konuşurken insanların kendi yaşadıkları, benim kendi yaşadıklarım gözümün önüne geliyor; konuşmaya çekiniyorum insanların gözü korkar diye. Ben 28 Şubat'ta iflas etmedim, ettirildim. Vergi dairesi bugünkü parayla bana 6-7 trilyon ceza kesti, on dokuz yıl devam etti mahkemesi. Daha yeni bitti mahkemeler biliyor musunuz? Ve ben bütün cezalardan beraat ettim. On dokuz yıl devam etti. Bir mahkeme süreci devam etti, ardından kazandım yerelde, danıştay süreci devam etti, danıştayda birinci derecede kazandım, bir daha geri gönderdiler, bir daha geri gönderildi daha geçenlerde, Savaş topladı bizim bu perşembe günü. Dedi ki: Hiçbir şey kalmadı, bitti hepsi, dedi bana bu perşembe günü daha. Bizim gibi ülkelerde gerçek dini söylemek, gerçek dini yaşamak öyle kolay değil; yazmakla olmuyor. Bakın on dokuz yıl diyorum size, evet on dokuz yıl. Bakın Sait orada, -gözlüklü- bizim herkes kasap Sait olarak tanır onu. Ben bir haftanın içerisinde iki gün veya üç gün dükkana giderdim. Sait bana sabahtan telefon açardı. "Abi bekliyorlar, burada gelme." Ben dükkana gidemezdim. Sabahtan arardı beni. "Abi bekliyorlar burada, gelme istersen." Hadi git istersen. "Tamam Sait, var mı sıkıntılı bir şey?" "Yok abi." Tamam bitti. Nereye gideceksin sorarım sana, Bursa'da nereye gidersin? Çünkü İslam'ı, gerçek İslam'ı dünya sistemi istemez; istemez. Bugün -Türkiye dahil buna- gerçek İslam'ı anlatamazsınız bile. Siz gerçek İslam'ı anlatırsanız Türkiye Cumhuriyeti Devleti anayasasını değiştirmekten, bilmem ne yapmaktan, ondan, bundan savcılığın önünde soluklanırsınız. O yüzden eleştirirler. Evet, şu anda dünya sisteminin istediği İslam'ı yaşıyoruz biz. İsteddiği kadarını yaşıyoruz, bundan çok hoşnutlar dünya sistemi. Yani bizim adımız Müslüman olarak kalsın ama her türlü haltı karıştıralım. Diyecekler ki: "İslam bu." Değil İslam o, İslam o değil. Bugün Müslümanların yaşadığı İslam, İslam değil tam anlamıyla. O yüzden İslam, örnekliyorum şimdi: Serbest piyasa evet ama aldatmayan, kandırmayan serbest piyasa. Serbest piyasa evet, faizin olmadığı bir serbest piyasa. Serbest piyasa evet, isteyen istediği malı getirip istediği gibi satabileceği bir serbest piyasa. Arkadaşlar, isimlerle aldatıyorlar bizi. Bugün dünya üzerinde serbest piyasa diye bir şey yok. Bugün Türkiye'de ekonomik olarak serbest piyasa diye bir şey yok, bunlar aldatmaca, bunlar kandırmaca. Hiçbir zaman zaten böyle bir şey de olmadı, o yüzden bu kelimelerin üzerinde tartışıyoruz, fiiliyatın değil. Kelimelerin üzerinde tartışıyoruz, fiiliyatların değil. Bakın, en büyük sıkıntı bu zaten. Kelimeler üzerinde konuşmak. Bir tecelliyatın yani fiiliyatın üzerine konuşamamak. Allah bizi affetsin.

İslam önderi Medine Devleti'nin kuruluşu öncesi ve sonrasında "eşitlik, özgürlük ve adalet" türünden sloganları...

Hiçbir zaman Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri eşitlik dememiştir. İnsanların evet, hak ve adalet önünde eşitliği vardır. Hukuk önünde eşitliği vardır ama bu manadaysa eşitlik evet. Özgürlük Kur'an ve sünnet dairesindedir, eğer Kur'an-sünnet dairesinde bir özgürlük değil ise İslam o özgürlüğü kabullenmez. Bizim önümüze bu kelimeleri koyarak farklı taraflara çekiyorlar. Siz şimdi eşitlik ve özgürlük dediğiniz de özgürlük: Yani bir kimse -çok özür dilerim- olmayan, Cenâb-ı Hakk'ın fitratına aykırı olan üçüncü cinsiyeti oluşturuyorlar. Özgürlük deyince üçüncü cinsiyet de giriyor. Sınırsız bir özgürlük, sınırsız bir özgürlük deyince insanın istediği her türlü melaneti işlemek giriyor.

İslam'da böyle bir özgürlük yok. İslam haramları belirlemiş, sınır çizmiş. Geçen gün bir mail atmış bana bir kimse, işte ben dinimi çok seviyorum ama eşcinselim. Bir başkası mail atmış, sizin yazınızı okudum eşcinsellerle alakalı, yani bizim de hakkımız değil mi? Veya kimisi daha fazla, daha uzun uzun şeyler yazıyorlar. Yani biz hangi özgürlükten bahsedeceğiz; insanların kendi fitratını bozduğu, kendi fitratlarını yok ettiği, kendi fitratlarının üzerinde oynandığı özgürlük mü? Özgürlükten kastımız ne, insanların sapıklıklarını özgür bir şekilde yaşayabilmesi mi? Ben istediğim sapıklığı yapabilirim. Öyle mi? Yani özgürlük dediğimiz de örneğin: Amerika'da herhangi bir kız çocuğunu bir adam onunla cinsel ilişkiye girdiyse aralarında kırk yaş yoksa hiçbir suç, hiçbir cezası olmayan bir özgürlük mü? Özgürlük dediğimiz de Belçika'daki gibi on üç yaşındaki bir kızın istediği kimseyle cinsel ilişkiye girme özgürlüğü mü? Özgürlük dediğimiz Hollanda'da on iki yaşındaki bir kızın istediği bir erkekle cinsel ilişkiye girme özgürlüğü mü? Özgürlük dediğimiz Hollanda'da herhangi bir kimsenin bakkaldan sigara alır gibi uyuşturucu alma özgürlüğü mü? Özgürlük dediğimiz de özgürlükten kastımız ne, hiçbir ahlaki sınır tanımamak mı özgürlük? Bugün Türkiye'ye dayatılan, dünya insanlığına dayatılan bu tip bir özgürlük var. Ahlaki sınırı olmayan bir özgürlük. Kadınların meta gibi satıldığı, erkeklerin meta gibi satıldığı, kadın ve erkeklerin bu konuda hiçbir sınır tanımadığı bir özgürlük mü? Kelimeler arkasına saklanıyor ve işin en enteresan noktası üçlü teslis inancı: eşitlik, özgürlük ve adalet lafı. Bakın, hep üçlü tesliden gider bu tip söylemler. Üç tanedir: Eşitlik, özgürlük, insan haklarıdır. Suriye'de insan hakkı yok mu, Irak'ta insan hakkı yok mu, Yemen'de insan hakkı yok mu? Ankara'da -garında-bomba ile patlatılan sivillerin insan hakkı yok mu; şehit edilen polislerin, askerlerin insan hakları yok mu; kimin insan hakkı var? İnsan hakkı denilince Batılı'nın hakkı o, insan hakkı denilince Batılı haklıdır ve Batılılar insandır, diğerleri insan değildir. İnsan sınıfında mı? Afganistan'da düğün yapan insanları kurşun yağmuruna tutmak ve bir düğünü basmak ve bütün insanları üç yüz kusur kişiyi öldürmek insan hakkı mı? Amerikalıların yaptığını söylüyorum.

Evet; İslam insanların haklarını savunur, İslam insanların Kur'an-sünnet dairesindeki özgürlüklerini savunur, İslam hukuk önünde bütün herkesi eşit tutmaya çalışır ve eşit tutar bu ayrı ama bugünkü sistem geçmiş sistemden daha berbat bir vaziyettedir. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin döneminden daha berbat bir dönem yaşamaktayız, biz bunun farkında değiliz. Bakın, biz bunun farkında değiliz. Allah bizi affetsin.

Osmanlı zamanında Şeyh Bedreddin halk ayaklanmasında da görürüz, demiş. Şeyh Bedreddin'in ayaklanması halk ayaklanması olsaydı bir hayli insan ayaklandırdı. Halk ayaklanması olarak kabul etmiyorum.

Ancak kurulan İslam devletinin kendisi, eşyanın tabiatı gereği sınıfsal bir temele dayanmak durumundaydı .

İslam devleti sınıfsal bir temele dayanmaz. İslam Kur'an ve sünnete dayanır. Kim Kur'an ve sünnetin hükümlerini kabul ediyorsa o İslam olmuştur. Ve devlet bu manada eğer İslam devleti olacaksa bütün her şeyini Kur'an ve sünnete göre dizayn etmek zorundadır. Ben o yüzden derim: Dünya üzerinde şu anda hiçbir şekilde bir İslam devleti yok, diye. Sebep? Çünkü dünya üzerinde kendisini bütün her şeyle Kur'an ve sünneti ölçü alan bir İslam devleti yok, ben tanımıyorum ya da bilmiyorum. Böyle bir devlet var ise gerçekten bunu bana söylerlerse benim oraya hicret etmem farz olur çünkü. Bakın, Kur'an ve sünnetin tam anlamıyla yaşandığı bir devlete bütün Müslümanların hicret etmeleri farz olur. Hanefi'ye göre söylüyorum bunu. Çünkü İslam hukukunun yaşanmadığı bir yer, Hanefi hukukuna göre dârülharptir. Dârülharpte iki şey vardır: 1- Ya Müslümanlar dârülihlama hicret ederler ya da buldukları yeri dârülihlama çevirmek mecburiyetinde kalırlar. Hanife fıkıhçıları bunu böyle emretmişler, bu Mustafa Özbâğ'ın fikri değil. Son Osmanlı Şeyhülislamı, ilk Türkiye

Cumhuriyeti Diyanet İşleri Başkanı Mustafa Sabri Efendi bunun fetvasını verir ve hicret eder, Şam'da meftundur. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin dini İslam'dırdan çıkıp hukukunu İslam hukukunun dışında dizayn ettiğinden dolayı Türkiye dârülharptir, diye fetva verir. O fetvasını yayınladıktan sonra hicret eder, önce Mısır'a gider, Mısır'dan Şam'a gelir ve Şam'da vefat eder, meftun olur Mustafa Sabri Efendi. Son kitabını da yayınladı, isterseniz son kitabını bulun, okuyun ve son o fetvasını da bulun, okuyun. Mustafa Sabri Efendi, o fetvayı verir dini olarak. Siyasi olarak da o fetvayı kim verir? Süleyman Demirel verir. Süleyman Demirel'in açıklamasını kendi kulaklarımla duydum. Dedi ki: "Türkiye bir dârülharptir." dedi, "Türkiye'de İslam değildir." dedi. Kendisi söyledi bunu televizyonda, kendim duydum. Şimdi böyle olunca dünya üzerinde bir İslam devleti yok. Türkiye'de zaten bir İslam devleti kuramazsınız; anayasayı yıkmaktan, değiştirmekten savcılığın önünde soluklanırsınız. Sakın İslam devleti filan demeyin hiçbir yerde! Bir kimse Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni de İslam devleti diye tanımlayamaz. Bu işler öyle sıkıntılı işlerdir. Siz İslam devleti lafını kullanamazsınız, siz anayasayı, biz Kur'an ve sünnete göre dizayn edeceğiz, diyemezsiniz. Derseniz suç işlemiş olursunuz. Bunları zaman zaman topluma açık olan sohbetlerde, tuzak sorulardır, bu soruları sorarlar, önceden daha fazla yaparlardı. Ben de böyle lafımın çatır çatır söyleyenlerdenim ya, lafımı esirgemeyeceğim ya, kaldırırlar ellerini: "Türkiye dârülharp mi dârüislam mı?" Bunları sorarlardı bize. Ben de derdim ki: "Hanefi'ye göre dârülharbin hukuku budur, Hanefi'ye göre dârüislamın hukuku budur." Ona derim şimdi, eskiler hatırlar: "Sence ne oluyor?" "Dârülharp oluyor." der. "Bak sen dârülharp dedin." derim ben. Tuzak sorudur bunlar çünkü, sen orada ağzından bir laf kaçırırsan ertesi gün savcılığın önünde soluklanırsın. Evet ama Türkiye dârülharptir fetvasını kim vermiş? Mustafa Sabri Efendi. Git Mustafa Sabri Efendi'yi mezardan kaldır, sorgula, as. Evet Türkiye'de mezarından kaldırılıp asılan insanlar var, bu tuhaf değil. Evet, idam cezasını uyguluyorlar. Var ya şu anda mahkeme kayıtlarının açıklanmasının yasak olduğu, Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde olan varlar ya, o şapka devrimi ile beraber hani asılanlar filan. Mahkeme zabıtları dahi onların gizlidir, mahkeme zabıtların dahi açamazsınız. Türkiye Cumhuriyeti'nin birinci meclis ve ikinci meclisin bazı tutanakları açıklanamaz, açıklanması yasaktır, milletvekilleri dahi okuyamaz. Hala daha Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde yayınlanmamış kanunlar vardır, yayınlanmamış. Siz cumhurbaşkanı da olsanız başbakanı da olsanız bir şey yapacağınızda o yayınlanmamış kanunu sizin getirdiler, önünüze koyarlar, siz onu okursunuz, a böyle bir kanun varmış, bunu yapamazmışız, dersiniz, yapacağınız işi kenara atarsınız. Bu devlet bizim; ben devlet düşmanı değilim ama bu oturduğum yerden solculuk yapmakla, sağcılık yapmaya benzemiyor. Oturduğum yerden ülkücülük yapmak, komünistlik yapmaya benzemiyor bu işter; bu işler öyle değil arkadaşlar.

Eşyanın tabiatı gereği sınıfsal bir temele dayanmak durumundaydı. Kabul etmiyorum. İslam sınıfsal bir temele dayanmaz, İslam kendini Kur'an ve sünnete dayandırır, din olarak Kur'an ve sünnettir bizim. O yüzden İslam'ı sınıfsal bir temele dayandırmak mümkün değildir. Bu ancak sosyalistlerin, komünistlerin felsefesidir. Onlar da bir sınıfsal temele dayandıramamışlardır, dayandırmaya çalıştılar, olmadı. Hiçbir fikri; sınıfsal temelin üzerine kuramazsınız, kursanız dahi bir müddet sonra yıkılmak zorunda kalır o. Bu konuda hata yapıyorlar, insanları boşu boşuna yoruyorlar, boşu boşuna ölümlerine sebep oluyorlar. Dünya üzerinde hiçbir zaman sınıfsal temelin üzerine bir sistem kurmak mümkün değildir ama mesela kapitalist sistem var, vahşi kapitalist sistem. O dahi sınıfsal bir temelin üzerine kurulu değil, bir ırkın üzerine kurulu değil. Evet, başında zenginler var mı? Evet. Başında parayı idare edenler var mı? Evet, evet. Evet, o sistem zenginlerin üzerinde mi kurulu? Evet ama neden götüremiyorlar, neden çatlaklık var her yerde ve neden hoşnut değil dünya insanlığı? Sömürüldüğünü bütün herkes biliyor artık. Neden kapitalist sistemin çoktuğunu

söylüyor Batılı düşünürler? Çünkü daha ileriye götürebileceklerine inanmıyorlar, kendisini geliştiremiyor çünkü.

İslam ideolojisi; eşitlik, özgürlük, adalet gibi kavramları Kur'an sayfalarının satır aralarına gizlemekle yetinmiş.

Hiç de gizlemiş bir şey değil. Hiçbir şey gizli değil. Müslümanlar özgür değil. Müslümanlar kendi inandıkları dini telaffuz etme özgürlüğü dahi yok. Bunu böyle söylediğimde ortalık ayağa kalkacak. Türkiye'deki faizciler, Türkiye'deki zinacılar; Türkiye'deki uyuşturucu baronları, Türkiye'deki içkici baronları, Türkiye'deki dinsizler, dinsizlik baronları; Türkiye'de Allah'ın yasakladığı, Allah'ın haram ettiği ve Allah'ın yasaklarının üzerine kurulu olan bütün sistemlerin üzerinde duran bütün o baronlar Müslümanlardan daha özgür. Müslümanlar kendi dinlerini anlatabilme, -gerçek manada- kendi dinlerini yaşayabilme özgürlüğüne sahip değil. Önümüzde kocaman bir anayasa var; önümüze kocaman bir ceza hukuku var ve o anayasa orada durduğu müddetçe ve o ceza hukukunda o cezalar orada durduğu müddetçe Müslümanların ne camilerde, ne tekkelerde, toplantılarda, ne orada, ne burada gerçek manada İslam'ın kelam noktasında, akaid noktasında, fıkıh noktasında konuşamazlar. Konuşamazlar. Bugün Türkiye'de İslam'ın sadece ibadeti konuşuluyor. Namaz nasıl kılınır, nasıl kılınmaz, oruç nasıl tutulur nasıl tutulmaz, neler bozar, neler bozamaz? Bunları konuşuyoruz biz. Türkiye'de saç boyasını bitiremedim ben otuz yıldır, tırnak boyasını bitiremedim otuz yıldır, diş dolgusunu bitiremedim otuz yıldır. Otuz yıldır diş dolgusu caiz mi değil mi? Bunu bir bitiremedik biz. Memleket dinsizlik deryasında yüzüyor, biz diş dolgusunu konuşuyoruz. Memleket -çok özür dilerim- lutilik deryasında yüzüyor, biz diş dolgusunu konuşuyoruz. Her türlü haram serbest bu ülkede, her türlü haram. Yasaklanmış bir tek haram yoktur bu ülkede. Özgürlük derken haramlar özgürdür, helaller değil. Hangi özgürlük? Haram özgürlüğü. İstedığınız yerde içki içebilirsiniz, istediğiniz yerde namaz kalamazsınız. İsteddiğiniz yerde sabahlara kadar eğlenti yapabilirsiniz, istediğiniz yerde sabahlara kadar zikrullah yapamazsınız. İsteddiğiniz yerde havai fişeklerle insanları toplar; bir tane oraya şarkıcı, dansöz, şantöz neyse onu oraya dikersiniz, istediğiniz gibi orda gece düzenlersiniz ama siz bir tane açık havada istediğiniz gibi bir zikir halkası kuramazsınız. Siz herhangi bir belediyeye herhangi bir yerde gidip bir bira fabrikasıyla, bir içki fabrikasıyla anlaşıp gençlik festivali yapabilir, oraya gençleri toplar. Rap müzik, pop müzik, top müzik; bir sürü top, pop, toplar oraya. Üç gün, dört gün boyunca insanları içirir; çadırlar kurar; fuhuş yaptırır; dağıtır ama siz İslam'ı öğretmek için üç tane çadır kuramazsınız hiçbir yere. Kuramazsınız, yapamazsınız da. Bütün belediyeler yaz dönemi boyunca kültür etkinliği olarak ne kadar donu yırtmaçlı, göğüs dekoltesi, sırt dekoltesi, alt dekoltesi, üst dekoltesi, iki tane şarkı ezberleyemeyen, iki tane şarkıyı ezberleyemeyen; hayatında oturup bir çiçeğe, bir böceğe, bir ağaca, bir insana, sevgilim dediği kimseye dahi bir dörtlük yazabilecek kadar bir duyguya sahip olamayan ama yırtmacından, dekoltesinden, şu dekoltesinden, bu dekoltesinden magazin dünyasının en ön safında yer almış bir şarkıcı kimseye geceliğine 100 milyar verir belediyeler. Verir. Belediye başkanı da gider, ona çiçek takdim eder. Belediye başkanı, başkan yardımcısı, bütün avane gider, ayakta alkışlar. Vip otobüsler, vip arabalar gönderir; uçakla aldırır; halka hizmet ediyorum; der. Sizin sema programınıza gelmez bile. Evet. Bütün belediyeler şarkıcılara ne kadar paralar verdiğini açıklasa ya. Tüm belediyeler kendilerine konferansa gelenleri de açıklasınlar, kaç para veriyorlar? Televizyonlarda gördüğünüz, İslami olarak nitelendirdiğiniz; o profesörler, o konuşmacılar -evet, evet- kaç para alıyorlar konuşmalardan? Bir açıklasalar ya. Yapamazsınız. Siz televizyonlardan gerçek Kur'an ve sünneti anlatamazsınız, hiçbir televizyon size müsaade etmez bunu. Ben Kocaeli Tv'de ayda birdi, orda program yapıyorduk bir bayanla. Faizle alakalı bir soru geldi, konuşsan bir türlü konuşmasan bir türlü.

Umrumda değil dünya benim. Ben: "Faizle iştigal eden Müslüman, müslümandan faiz aldıyla anasıyla Kabe duvarının dibinde zina etmiş gibi günaha girer. Hadis-i şerif var." dedim ve içimden dedim ki: "Bu son programınız Mustafa Özbağ, bitti programın, dedim." Arada kim geldi biliyor musunuz? Televizyonun sahibi geldi. Telefonu açmışlar, ona demişler: "Ya kim konuşuyor senin televizyonda? Böyle böyle, dedi adam." demişler. Adam geldi, tanışmak istedim, dedi. Tanışalım, dedim. Ben biliyorum geleceğini kendi kendime. Tanıştık, ondan sonra ya telefon açtılar bana, dedi. Faizle alakalı söylediğini, dedi, şeytan çarpmış gibi kalkacaklar mezarlarından diyor, dedim ayet-i kerimede. Kem küm mü edeceğim? Şimdi neden hadis-i şeriflerin üzerinde kıyamet koparıyorlar biliyor musunuz? Bu hadis-i şerif çok ağır geliyor insanlara. Neden? Faizci çünkü. Müslüman müslümandan faiz alıyor. Bir sürü gerekçesi var kendisine göre: Bu zamanda alman lazım, bu zamanda ticaret başka türlü olmaz, bizden alıyorlar, bizden aldıkları için bizim de almamız lazım, enflasyon miktarı kadar faiz alınması lazım. Haydi fetvacı başılar çıkıyorlar, ben onları da okuyorum. Hamdi Döndüren, onun hocası Yeni Şafak'ta yazan Karaman. Bunlar böyle bir ekol, enflasyon miktarı kadar faiz alabiliymişsin. Evet. Enflasyon şimdi yüzde kaç? 13. %13 faiz alabilirsin, enflasyon kaç? %14. %14 yıllık faiz alabilirsin. Buluyorlar kendilerine göre fetvacı. Onları da duyunca onlardan da içim soğudu. Ben Hayrettin Karaman'ı beğenirdim gerçekten, ben onu okuyunca böyle eyvah ,dedim ya, eyvah ,dedim kendi kendime. Benim bilgim yetmemiş olabilir, Allah bizi affetsin.

O yüzden İslam Kur'an ve sünnetin üzerine kuruludur, İslam bir sınıfın üzerine kurulmaz. İslam mesela: Bir siyasetçinin, bir askeriyenin veyahut da bir hukuk adamının veya İslam böyle belli bir kesimin, belli kesimlerin üzerine kurulmaz. İslam bu değildir. İslam kendi öz varlığını, kendi öz gücünü ve kuvvetini Kur'an ve sünnetten alır felsefi olarak. Güç Allah'a aittir ama kendi felsefesini Kur'an ve sünnetten alır. Mesela biz de fıkıhı da değiştiremiyoruz ya biz, yani fıkıhı değiştirmeye kalktığımızda da yeni içtihadlara karşı soğuk duruyoruz, şüpheli duruyoruz, mesafeli duruyoruz. Sebep? Çünkü oyun oynanıyor üzerimizde, bir sıkıntımız da o. Allah muhafaza eylesin. O yüzden adalet bu noktada Kur'an sayfaların arasında gizlenmiş değil ama adaleti tesis edecek hukuk yok, adalet isimde kalıyor bu sefer. Adaleti tesis etmek için hukuk lazım. Yani siz cumhuriyeti kurarken evlilik hukukunu gider İsviçre'den, ceza hukukunu gider İtalya'dan, ticaret hukukunu gider Almanya'dan; mal hukukunu, bilmem, ne hukukunu gider Fransa'dan Türkçe'ye çevirir, alırsanız olacağı bu. Bu algıyı yıkamıyorsanız iki yüz yıldan beri zengin, adaletin önüne gittiğinde ceza almadan gidiyorsa belli sınıflara mensup olan kimseler bu noktada hukuk karşısında fakirden, garipten, gurabandan farklı davranılıyorsa bunu toplum nezdinde yıkmanız mümkün değil. Bu İslam'ın suçu değil. Yani yüz yıldan beri bu ülkede olan bitenin suçu İslam'ın değil ki. 1923'ten beri Türkiye'de İslam hukuku yok, yüz yıl olmuş. Yüzyıldan beri İslam hukuku uygulanmayan bir ülkede, bir beldede neden İslam suçu olsun; darağacına asılsın? Bizde en güzel kolaycılık bu, her şeyi biz İslam'a yüklüyoruz, İslam'ı suçluyoruz. Güzel kardeşlerim, bu ülkede yüz yıldan beri İslam Hukuku yok, İslam hukuku olmayan bir ülkede yaşıyoruz. Neden Müslümanlar suçlu olsunlar bundan, neden İslam bundan suçlu olsun? İslam'ın hukuku vardı da biz mi uymadık, İslamın hukuku vardı da biz mi uygulamadık? Biz desek ki şimdi burada, desek ki diyorum. İslam hukunun uygulanması için Müslümanların cihad etmesi farz-ı ayndır. Ben desem bunu, ben suç işlemiş olurum. Bunu İmam-ı Şâfiî demiş. Ne demiş: Bir yerde İslam hukuku var ide orada İslam hukuku kaldırıldı, uygulanmıyorsa oradaki Müslümanların son nefesine kadar ve son neferine kadar İslam hukukunun uygulanması için savaşmaları farz-ı ayndır, demiş İmam-ı Şâfiî. Hadi? Ben Şâfiilere diyorum ki: Yaşayamazsınız böyle, Hanefi fikhına geçin. Neden? Canım kardeşim böyle bir fetva var sizin adınıza, sizin son Müslüman ölünceye kadar savaşmakla yükümlüsünüz Şâfiî fikhına göre. Gidin, bakın, Şâfiî akaidine

bakın, Şâfiî mezhebine bakın. Bilhassa İzmit'te yaşandıydı, orada Şâfiî bir arkadaş vardı. Dedim, ya bir yaşayamazsın, mümkün değil. Dedim, elektrik parası ödüyorsun ya. Evet. Ödeyemedin, gecikmeli ödedin mi ödedin. Ne ödedin? Faiz ödedin. Şâfiî fıkhına göre ananla Kâbe duvarının dibinde zina etmiş gibi günaha girdin, dedim. Çocuğun rengi mengi gitti. Çocuk git, sor, araştır, geldi. Dedi, Hanefi oldu çocuk. Bu işler öyle basit şey değil. Ben bazen diyorum ya, benim her sohbetin on üç yıl cezası var, ceza koltukta gidiyoruz biz. Öyle koltuğun şatafatına bakmayın siz. Ben diyorum ya, gelsin, kim oturacaksa gelsin, otursun diye. Çok basit. Kelimeleri seçeceksin hep, cümleleri seçeceksin, tel üstünde cambazlık yapacaksın. O yüzden İslam sınıfsal bir temele dayanmaz. İslam zenginlerin üzerine dayanmaz. Zenginlik düşmanı mıdır? Değildir. İslam fakirlerin üzerine kurulmaz. Fakirlik düşmanı mıdır? Değildir. Kim Müslüman "la ilahe illallah" dedi bitti mesele.

Yani tefeci-tüccar sermayesiyle toprak sahipliğinin egemenliğini Allah adına kutsamıştı.

Hiç alakası yok. İslam tefeci tüccarları kutsamaz hatta tefecilik yapanları -az önce söyledim- yerle yeksan eder. İslam hukukuna göre, Hanefilere göre bir adam sizden faiz talep etse onu ödememek farzdır. İslam, Hanefi dârülharp hukukuna göre bir kimse bakın, İslam söylüyorum. Sizi anarşiye teşvik etmiyorum. Yasaklanmış bir kitap vardır, Dârülharp Fıkhı diye. Mustafa Çelik'indir, hala daha yasaktır. 28 Şubat döneminde yasaklar kitabının içindeydi, hala daha yasak olduğunu söylüyorlar, basımı yok çünkü. Bakın, basımı yok. Bende vardı, onun sonra birkaç cilt eksildi, sonra -Allah razı olsun- Cemil buldu, bizim Ali Karadağ'ın kızı buldu. Bende iki takım oldu gene veyahut da siz baksanız İmam Muhammed'in İslam Devlet Hukuku'na baksanız orada da bulabilirsiniz bunu, ibare şöyledir: Dârülharpte nasıl Müslüman'ın malı, canı, namusu, şerefi, haysiyeti güvenlikte değilse harbinin de güvenlikte değildir, der. Yani nasıl Müslüman'ın parasını harbi ütüyor? Harbi kim? Bankalar. Kim? Emperyalistler. Ütüyorlar mı bizi? Evet. Senin de onları ütmen caiz olur, der. Alın size anarşi. X kimse gitti x bankaya, bir kredi aldı faizle, ondan sonra ödemedi, yani bankaya -tabiri caizse- kazık attı. İslam fıkhına göre caizdir. Kim yapabilir bunu? Sakın yeltenmeyin, kodeste alırsınız soluğu! Sakın, sakın. Cezevinde sizi ziyarete gelmek zorunda kalmayalım. Yapamazsınız. Bir Müslüman -şunuda söyleyeyim- dârülharp olan ülkede dârülharpin hukukunu uygulamış olsa önce Müslümanlar onu taşlar, evet önce Müslümanlar onu taşlar, önce Müslümanlar onu perperişan eder. Neden? Çünkü Müslümanlar cahil bu konuda, okumuyorlar, bilmiyorlar, öğrenmiyorlar, haklarını da bilmiyorlar. Okusalar, öğrenseler, bilseler farklı olacak, bakın, farklı olacak. Bizde öyle değil. Adam bizim yanımızda durdu yıllardır, o vermiş adresi terörle mücadeleye, bunu da öğrendim. Adama dedim: "Oğlum neden verdin benim adresimi terörle mücadeleye?" "Abi yalan mı söyleseydim?" dedi. Adama bak, dedim ya içimden. Ensesinden tuttum. "Tamam yavrum Allah yardımcın olsun, bir şey demiyorum sana" dedim. Harp hud'adır, harp hud'adır, harp hud'adır, hiledir yani. Adamlar beni neden arıyorlar? O zaman için adam tutuyor, götürüyor. Üç gün, dört gün, beş gün. Ne hakkı var? Beş gün. Beş gün tutuyor, seni salıyor. Suçlayacağı bir şey yok. Psikolojik olarak seni yıpratıyor. Gece saat bir, gel bakalım. Hadi geliyorsun, karakolun içerisinde vuruyorlar kelepçeyi sana, hadi gidiyorsun, bir bakıyorsun, on beş kişi toplanmış salonda. "Ee Mustafa Özbağ söyle bakalım." "Ne söyleyelim?" "Siz söyleyin, hadi bakalım." Hepsinin elinde ajandalar var böyle bloknotlar. Birisi diyor: "Ya Teleferik'ten bir Mustafa vardı, ne yapıyor o?" diyor. "Öldü." dedim ben. "Yok be gençti o ya." dedi. "Yok ya, öldü." dedim ben. Şimdi o bana orman taşıyor. Teleferikten bir Mustafa vardı, deyince ben: Kim, şu mu diyeceğim, bu mu diyeceğim? Uyanık ya hesapta. Ben: "Öldü." dedim Mustafa. Yok ya gençti o, dedi. "Sen hangisini soruyorsun ne iş yapıyordu?" dedim ben. Şimdi söyleyeceğim mesleğini, arkadaşlar tanıyacaklar, buğuz edecekler, söylemeyeğim. Şu işi yapıyordu o ya,

dedi. Allah ya o muydu? Ya benim dediğim o değildi, dedim ben. "Sen kimi söyledin?" dedi. Ya bir perdecı vardı bizde Mustafa abi, ben onu sordun zannettim, dedim ben. Yok göçtü o zaten Bursa'dan, dedi. Adama bak. Göçtüğünü ben biliyorum. Şimdi eski arkadaşlar bilir. Hani dersin sonunda "Kabulü dua, kabulü zıkr" söylettirdiğimiz vardı ya, bir Mustafa amcamız bizim. Canib Efendi'nin dervişiydi, ordan gelmeydi. Ben o Mustafa abiyi kastediyorum şimdi, öldü, diyorum ben ona. O diyor ki, yok ya ölmedi. Benim dediğim o Mustafa değil, diyor. E görüşüyorsunuzdur o zaman onunla, dedim ben. Görüşüyorsunuz, siz orada ders yapmıyor muydunuz? dedi. Yok, dedim, orda ders yapmıyoruz biz. Ben tabi beni kim satmış, onu çıkartıyorum. Öbürkünün ajandası var, o ajandasından kendisi söylüyor. Diyor ki, filanca vardı hani ne iş yapıyordu o, Kapalıçarşı'daydı değil mi? diyor. Ben atlayayım diye uğraşıyor. Ben: Hangisi ya? Kapalıçarşı'da bir sürü iş yapan arkadaş var. Sen hangisini soruyorsun? diyorum ben. Ya işte filanca meslekten olan ya. Allah Allah kimdi o, neredeydi onun yeri? diyorum ben. Adres söylüyor bana. Diyorum, bu da satmış beni. Bende beni kim satmış? Onlara bakıyorum, herkes işine. Allah söyletiyor onları, benim gücüm Allah'tan. Bu işler öyle kolay değil. Siz İslam diyorsanız yanı başınızdaki satar sizi. Adamı korkutur, adam korkar. Ahmet Okur seni çağırmadılar mı karakola? "*Kendileri geldi.*" Ne dediler? Mikrofona konuş. "Kime bağlısınız?" dediler. Biz dedik: -Abdullah Baba daha önce söylemişti, sıkıştıracaklar diye- Mevlâna Hazretleri'ne bağlıyız dedim. "Ya o ölmüş. Yok mu sizin başınızda Ahmet Efendi Mehmet Efendi yaşayan biri?" dedi. Yok biz direkt Mevlâna'ya bağlıyız, dedim. "Ya öyle olmaz, dedi, şu vardı dedi." Ben dedim, bilmiyorum. "Bu vardı." dedi. Ben dedim, bilmiyorum. "Bu grup dedi, daha önce İsmail Hakkı'da toplanıyordu." dedi. Galiba orda da toplanıyorlarmış dedim. Ben de duydum, onların yanına buraya gelmişler, buraya gidiyorum, dedim. "Ama onlar Kadir-i rufaiydi, dedi, bunlar mevleviyiz, diyorlar, nasıl oluyor bu?" dedi. Valla bende bilmiyorum, gidiyorum, öyle takılıyorum dedim. Yani herşeyi takip ediyorlar, biliyorlar ama Kadirilikten Mevleviliğe geçince onlar onu çözemedi. "Nasıl oluyor bu iş?" dedi. Bir de Mevlana'yı çözemediler. "Olmaz o, diyor, ölmeyecek başınızda canlı biri olacak." diyor. Bilmiyorum, öyle diyorlar, bende takılıyorum, dedim. Adnan abi de o zaman sorumlu olarak onu çıkartmışlardı ya. "Kim buranın sorumlusu?" Benim, dedi. Adın ne? Adnan. Oo Adnan Hoca. O zaman Adnan Hoca da biraz popülerdi gene. Ona da sormuşlardı. Sen nerden? Ben de televizyonda gördüm Mevlana'nın hayatını. Ordan takılıyorum falan, öyleydi yani.

Öyle. Biz o zaman Ahmet Okur'un annesinin evi vardı, evi dergâh yaptık o zaman, oraya gidip geliyorduk. Böyle ama Türkiye'nin şartları bu. Şimdi bakmayın, burada rahatız, rahatız sıkıntı değil. Ha diyeceksiniz, el bebek gül bebek mi? Değil. Devlet devletliğini yapar her zaman, yapsın, rahatsızlığımız yok, bizim verilmeyecek hesabımız yok çünkü. O yüzden rahatsız. Benim bir sıkıntım yok, bizim komple bir sıkıntımız yok, bizim devlet açısından devlete verilmeyecek hesabımız yok, şükür hamdolsun. Allah'la insanların kendi arasında. Günah işler, işlemez, Allah'la arasında. Ama devlet ve sistem açısından bizim böyle bir sıkıntımız yok, biz yani devlet düşmanı değiliz, bir şey değiliz, Allah muhafaza eylesin. Ne olursa olsun devlet bizim devletimiz, bizim durduğumuz nokta bu. O yüzden bu noktada bizim için kutsal olan Kur'an ve Sünnettir din noktasında. Benim için önemlidir vatanım ve milletim, benim için önemlidir. Bir bağ lazımsa ben din noktasında Kur'an ve sünnete bağlıyım, ben siyaset olarak da vatan ve milletime bağlıyım. Benim bu noktada başka bir bağ kabul etmiyorum ben. Ne ekonomik, ne sosyal, ne ailesel... Hiçbir bağ kabul etmem ben. Benim bağım budur. Din olarak Kur'an ve sünnete bağlıyım, siyaset olarak vatan ve millet duygusu. O yüzden kutsanacak hiçbir sınıfım yok. Kutsal sınıf da yok. O yüzden Hazreti Mevlâna'nın öğretisi ne kadar güzel: "Ey oğul baği çöz. Ne zamana kadar altına ve gümüşe bağlı kalacaksın?" Bizim bir bağımız yok.

Bu sebeple Hz. Muhammed döneminin geçici istikrar dönemi yerini, Hazreti Ebu Bekir – Ömer ikilisinin eliyle sınıfları kutsayan, toplumsal katmanlaşmayı resmileştiren bir sisteme bıraktı.

Bunu da kabul etmiyorum. Hayır, Hazreti Ebu Bekir ve Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali Efendilerimizin zamanı muhakkak eksiklikleri kusurları vardır ama onlar Peygamberin izini takip eden Peygamberin izini hiçbir zaman bırakmayan mübarek dört büyük insandı.

Peki, İslam devleti nasıl olacaktı? Devam edelim, demiş. Burdan devam edeceğiz inşaallah.

28 Aralık 2019

Genel anlamda ehl-i sünnetin siyasi tecrübeyi siyaset doktrinine ya da kelami bir siyaset doktrinine dönüştürmesi ve siyasetin olması gereken hukuki çerçevede yeterince ele alınmamasını araştıralım. Konu başlığı bu.

Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem hayatta iken dini ve dünyevi işleri yürütmek üzere yerine herhangi bir kimseyi imam/halife olarak bırakmadı.

Doğru değil. Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri sefere çıkacağı zaman, Medine-i Münevvere'den dışarı çıkacağı zaman yerine bir halife atıyordu. O yüzden bu eksik bilgi. Mesela atanan halifelerden birisi: Ümmü Mektûm. Yani âmâ olan Ümmü Mektûm bir de. Yani onun âmâ olmasını, kendisinden sonra Medine-i Münevvere'de halifelik yapmasını, valilik yapmasını, orada idare etmesini herhangi bir şey demedi. Ümmü Mektûm'u halife olarak atadı, hatta bir sefer cihada giderken de komple sadece Medine için değil, kendisinden sonra bütün her şeyden sorumlu Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerini atadı. Hatta Hazreti Ali Efendimiz cihada gitmek istedi. Ona dedi ki: "Musa'nın Harun'u neyse sen de benim için öylesin." dedi. Dikkat edin, Musa'nın Harun'u ne ise. Hani Musa aleyhisselam da Tûr-i Sinâ'ya gidiyordu, Tûr-i Sinâ'ya gidince Cenâb-ı Hakk'a yalvardı dedi ki: "Benden sonra bir halife, benim kendimden bir halife tayin et, benden sonra birisini tayin et." Harun'u istedi Cenâb-ı Hakk'tan. Cenâb-ı Hakk da Harun aleyhisselamı ona halife olarak verdi, peygamberlik halifesi olarak. Sonra Harun aleyhisselama da peygamberlik verildi. O yüzden Musa'nın Harun'u ne ise sen de benim için öylesin, dedi.

Hemen ben paragrafa girdim. "*Hayatta iken dini ve dünyevi işleri yürütmek üzere yerine herhangi bir kimseyi imam, halife olarak bırakmadı.*" Sözü doğru değil, mesela bir hadis-i şerif daha var. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir kavim veya bir köy, kasaba islam olunca oraya bir tane nakib atıyordu. Hadis-i şerifte nakib olarak geçer ve sufilerin organizasyonu, sufilerin teşkilatlanmasının temelidir bu. Sufilerde de nakib denilir çünkü. O beldede ders yaptıran, o beldede şeyhin adına, şeyhin adına ders yaptıran, şeyhin adına orada zikrullah yaptıran; orada insanlara dini, İslam'ı, sufiliği öğreten kimsedir nakib. Nakib atardı Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri. O nakibler ay boyunca çalışırlar, herhangi bir meselede ne yapmaları gerekiyorsa yaparlar, her ay bazı rivayetlerde kırk gün Medine-i Münevvere'de toplanır, onların başına da bir tane adı nakibü'n-nükabâ, -hadiste de nakibü'n-nükabâ olarak geçer- bir nakibü'n-nükabâ atıyordu. O nakibü'n-nükabâ bütün nakiblerden almış olduğu bilgileri ne yapıldığı, ne yapılmadığı, ne edildiği, ne edilmedi hepsini de rapor ediyorlardı nakibü'n-nükabâya. Nakibü'n-nükabâ da Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine rapor ediyordu. Henüz daha vali tayin edilmezden önce bunlar. Sonradan siyasi teşkilat veya devlet teşkilatı olarak nitelendireceğimiz vali atamaları var.

Ehli sünnetin siyaset anlayışının kelami temelleri sorununa geçmeden Kur'an da din-siyaset ilişkisi açısından bazı tespitler yapalım. Din-siyaset ilişkisinde en çok gündeme getirilen halife ve imam kavramları iddia edildiği gibi Kur'an'da siyasi erki elinde tutan kimse anlamında kullanılmamaktadır ve bu ayetlerden hilafetin Kur'an'ın bir emri olduğu sonucunu da çıkarmaz. (Prof. Sönmez Kutlu, Ehli Sünnet Siyaset Anlayışının Dini Temellerinin Sorgulanması.)

Bakara 30, En'am 165? Bakara 30'la En'am 165'e döneceğiz.

Şimdi böyle söylemiş buradaki Profesör Sönmez Kutlu ama ben hemen kalbime gelini söyleyeyim. Allah'a itaat edin, Resulüne itaat edin, sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer burada hilafetle alakalı bir şeyin konuşulup konuşulmaması değil. Burada Müslümanların kendilerinden olan bir emire itaatleri var. Yani bir emir var, kendisinden. Başka bir hadis-i şerifte ise: "Sizin başınıza kulağı kesik, kulağı kesik bir emir tayin edilirse

ona itaat edin." der. Başka bir hadis-i şerifte onun derisinin rengini de söyler: "Kara derili bir kimse de size emir olarak tayin edilse ona itaat edin." der. Öyle olunca Müslümanlar için halife söz konusu değil, Müslümanlar için imam söz konusu değil, demek doğru olmuyor. Ben kardeşin yazılarından, Hakan'ın yazılarına güvenmediğimden değil. Alıntı yapıyor çünkü o. O alıntı yapılanları özellikle dikkat çekmek istiyorum, o alıntıları görmek istiyorum.

Bakara ayet 29: Yerde ne varsa hepsini sizin için yaratan, sonra göğe yönelip onları yedi gök halinde düzenleyen odur. O, her şeyi bilendir.

Bakara 30: Hani Rabbin meleklerle: "Ben, yeryüzünde bir halife yaratacağım." demişti de melekler: "Biz seni hamd ile tesbih, takdis eder dururken yeryüzünde fesad çıkarıp, kanlar dökcek kimse mi yaratacaksın?" demişlerdi. Allah da: "Sizin bilmediklerinizi ben bilirim." buyurmuştu.

Tabi bu Bakara 30'da insanın halife olarak yaratılması var, bu manada siyasi olarak değil. Ben şimdi soruları daha öncesinden okumadığımdan dolayı soruları spontane cevaplıyorum. Yoksa sorular elimde olmuş olsa ben bunların karşı fikirlerini daha ayrıntılı bir şekilde anlatırım size, daha doğrusu toplarım, bu konuda bir sıkıntı olmaz ama böyle spontane bir şey olduğu için.

Yine 165. (En'am 165.ayet) Aynı manada: "Sizi verdikleriyle denemek için yeryüzünün halifeleri yapan ve kiminizi kiminize derecelerle üstün kılan odur. Şüphe yok ki o, Gafur'dur." Buradaki bu iki ayet-i kerime siyasi manada, bir halife noktasında değil. Bakın, buradaki iki ayet-i kerime. Ama az önce benim söylediğim Allah'a itaat edin, Resulüne itaat edin, sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Evet bu ayet-i kerimelerde bu manada kullanılmamış. Ama az önce söylediğim Allah'a itaat edin, Resulüne itaat edin, sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Bu Müslümanların siyasi olarak bakın; siyasi olarak bir halifeye, bir imama -bu manada- bağlanmaları gerektiğine dair ayet-i kerimedir. "Sizden olan emir sahiplerine..." Hatta Hanefi- İmam-ı Maturidi ekolünde cuma ile alakalı bir meselede geçer, içtihat noktasında. Yani cumayı kıldırarak olan bir kimsenin, bir halifenin veyahut da bir emirin -yani İslami bir noktada duran kimsenin, İslami bir emirin-cumayı kıldırması; eğer cumayı o kıldırıyorsa onun tayin edeceği bir kimsenin kıldırması. Daha ileri, bundan da ilerisini söyleyeyim: Hanefiler cami yapımının dahi halifenin iznine bağlıdır, emirin iznine bağlıdır. Mesela cami ile mescit hükmü farklıdır, mescit yapabilirsiniz dârü'l-harbte, (yani İslam hukukunun ve hükmünün geçmediği yerlerde) mescit yapabilirsiniz ama cami yapamazsınız. Cami yapabilmemiz için orada İslam emirinin veyahut da devlet başkanının müsaadesi olması gerekir, müsaadesiz bir şekilde siz cami yapamazsınız. Yaptınız camiyi, müsaadesiz yaptığınız değil mi? Siz yine emir müsaade etmezse orada cuma kılamazsınız, bunu Hanefi'ye göre söylüyorum. O yüzden halife öyle mi olacak böyle mi olacak noktası doğru bir şey değil.

Kur'an'ın siyasi ve hukuki konularda hakimiyet yetkisini tamamen insanlara bıraktığı ve topluma ait işlerin insani birikimin sunduğu imkanlardan faydalanarak toplum tarafından düzenlenmesini ve yürütülmesini istediği çağdaş araştırmacılar tarafından da bilimsel olarak tartışılmaktadır. (Ahmet AKBULUT, Kur'an'da Egemenlik Meselesi, 1995.)

Zaten dünya üzerinde kıyametin koptuğu mesele: Siyasi ve hukuki meselelerde dinin bu noktada etkinliğini, dinin bu noktada müdahalesini ortadan kaldırmak. Yani bu şu demek: Kur'an ve sünnet bir şey haram etmiş ama onlar diyorlar ki din bizim dünya işlerimize karışmasın, bir şeyi haram etme veya helal etme noktasına durmasın veya din hukukla alakalı ilgilenmesin. Zaten kıyametin kopma sebebi bu. Hukuku olmayan -tekrar söylüyorum- hukuku olmayan, ahlaki kuralları olmayan, sadece vicdani ve ibadet noktasında duran bir din olarak istiyorlar. Zaten Müslümanlar eğer sadece ibadet ederler; sadece ibadet ederlerse dinin diğer ahkâmıyla alakalı, hukukuyla alakalı, ahlakiyla alakalı veya siyasetiyle

alakalı herhangi bir şeye karışmazsa o zaman gayrimüslimler için veya dünyayı yöneten eperyalistler için bir sıkıntı yok. Müslümanlardan istedikleri şey şu asıl:

- 1- Siz İslam'ın hukukunun istemeyin.
- 2- Cihad anlayışınızı değiştirin.

Sıkıntı bu iki problem. Onların problem gördüğü şeyler bunlar, herhangi bir şeyi de siz din adına yasaklamayın. İçkiymiş, yasaklama, kumarmış, yasaklama, zinaymış yasaklamayacaksınız, karışmayacaksınız. "Din bunu yasaklıyor." Sen yasaklamayacaksınız, sen karışmayacaksınız. Onu sadece kendi nefesine yasaklayacaksınız, başka bir şeye değil, umuma ait bir şeyde yasaklamayacaksınız. Aynı Türkiye gibi yani. Türkiye'de haramlar yasak mı? Değil. Serbest mi? Evet. Bu Süleyman Demirel'in sözü: "Camiler açık mı? Açık." diyor. Ya ne demek bu? Siz sadece ibadet etmek için camiye gidebilirsiniz, ibadetinizi edin. Sizin namazınıza karışan var mı? Yok. Bunun üstünde bir şey isteyemezsiniz. Bakın, bunun üstünde bir şey istemeye kalkarsanız siz bu sefer tanrılara çatmış olursunuz, tanrılarla başınız derde girer. Ya nasıl? Basbayağı. Her dönemin firavunları vardır, tanrılar vardır, her dönemin putları vardır. Siz "İla ilahe illallah Muhammeden Resulullah" der ve dinin emrettiği gibi yaşayacağım, dersanız onlara çatmış olursunuz.

Şimdi size başka bir şey söyleyeceğim. Kıyametin koptuğu ayet-i kerimelerden birisidir. Maide suresi ayet 38: Hırsız erkek ve hırsız kadının yaptıklarına karşılık Allah tarafından bir ceza olarak ellerini kesin ve Allah azizdir, hâkimdir. 39: Kim de zulmettikten sonra tövbe eder, düzelirse muhakkak Allah onun tövbesini kabul eder. Ayet 40: Bilmez misin ki göklerin ve yeryüzünün mülkü Allah'ındır. Dilediğine azap eder, dilediğini bağışlar. Bakın bunlar hukukla alakalı, sıkıntıları bu. Ayet 49: Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Bakın, Maide ayet 49: Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Onların heveslerine uyma. Seni Allah'ın sana indirdiğinden vazgeçirmelerinden sakın. Eğer yüz çevirirlerse bil ki bir kısım günahları yüzünden Allah onları cezalandırmak istiyor. Gerçekten insanların birçoğu fasıktır. Ayet 50: Cahiliyet hükmünü mü istiyorlar? Ama yakia getiren bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm veren kimdir? "Cahiliyet hükmü mü istiyorlar?" diyor. "Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet onların heveslerine uyma." Şimdi burada Cenâb-ı Hakk Peygamberine diyor ki: "Allah'ın indirdiğiyle hükmet." Maide suresi ayet 51: Ey iman edenler Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden her kim ki onları dost edinirse o da onlardandır. Şüphesiz ki Allah, zalimler guruhunu hidayete erdirmez. 52: Kalblerinde hastalık olanların bize bir felaket gelmesinden korkuyoruz, diyerek onlara koşuştuklarını görürsen olur ki Allah fetih verir veya katından bir emir getirir de onlar, içlerinde gizlediklerinden dolayı pişman olurlar. 53: İman edenler derler ki: Sizinle beraber olduklarına bütün güçleriyle Allah'a yemin edenler bunlar mıdır? Amelleri boşa gitmiş ve hüsrana uğramışlardır.

Kısaca devlet ve siyasetin sosyal, hukuki ve beşeri bir olgu olması ve değişmesi sebebiyle Kur'an doğrudan siyasi bir sistem önermez; siyasi bir yapılanmanın ayrıntısını ortaya koymaz ve siyasi erki elinde tutacak kişinin kimliği, özellikleri ve sorumlulukları üzerinde durmaz. Çünkü; Kur'an'ın ana gayesi ve esas ilgi konusu, siyasi oluşumlar ve bunların faaliyetleri değildir.

Katılmıyorum. Kur'an bir devlet sisteminin nasıl olması gerektiğini de önerir. Mesela hukuk öneriyor diyor ki: Eğer bir kimse hırsızlık yaptıysa kadın-erkek onun elini kesin, diyor. Bir kimse hırsızlığı kendisine, hırsızlığı kendisine meslek haline getirirse yalnız böyle baklava çalmış, ekmeğe çalmış, süt çalmış bi gitmiş oradan bir meyve çalmış, öyle değil. Hırsızlığı meslek etmiş, girmiş, adamın kasasını patlatmış, girmiş adamın dükkanının soymuş, bunlarla alakalı bu. Hanefiler bunu ayırt etmişler, bu ciddi ciddi hırsızlığı meslek edinenler için. Ne diyor? Elini kesin. Şimdi bunu vahşet olarak görüyor bütün herkes. Öyle değil mi?

Haşa. Kıyamet oradan kopuyor zaten, İslam'ın hukukuyla alakalı meselelerden çıkıyor ama şu anda dünya üzerindeki emperyalistler diyorlar ki: İslam'ın hukuku uygulanması mümkün değil, bundan biz feragat edelim, sizlerde feragat edin, hukuku rafa kaldırın. Bakın, hukuku rafa kaldırın. Zaten bir dini ayakta tutan bu şekilde, bu manada hukukudur. Dinin hukuku yok ise dindarların ayakta durması mümkün değildir. Kısasta hayat vardır, diyor ayet-i kerimede, kısasta hayat vardır. Siz; kısasta hayat vardır, deyince haksız yere bir kimse bir kimseyi öldürdü, onun öldürülmesi gerekir. Haksız yere öldürmüş onun öldürülmesi gerekir. Ya onu öldürmek demek, hapsetmek demek değil. Çünkü fiiliyatı öldürülmüş. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bütün ayetleri, bütün ayetleri kendi sağlığında yaşamış ve yaşatmış. Yaşanmamış bir din yok elimizde, bütün ayetleri ile hukuku ile yaşanmış bir din var elimizde. Eğer yaşanmamış dinin bir bölümü olmuş olsaydı diyecektik ki, ya burada Hazreti Peygamber nasıl hükmetti, bilmiyoruz. Mesela müteşabihlerle alakalı böyle bir mesele var. Ama müteşabihlerle alakalı deniliyor ki: Onların üzerine siz çok tartışma yapmayın. Herkes kendince algılayabilir onu, eyvallah ama hukukla alakalı öyle bir şey değil veya İslam'ın kendi içerisindeki devlet sistemi ile alakalı öyle bir şey yok. Çünkü mesela İslam'da devlet başkanının İslam olması da önemli. Neden? Ya siz orada ana erksinizdir, ana toplumsunuzdur ya da değilsinizdir. İslam'da bir devlet başkanının nasıl olacağı dahi, nasıl olacağı dahi hükme bağlanmıştır. Birinci derecede mümin olması istenir, bir Müslüman'ın devlet başkanı ancak mümin olur, mümin olmayan bir kimse Müslüman'ın devlet başkanı olmaz, İslam hukuku bu. Müslüman'ın başındaki bir komutan ancak Müslüman olur. Müslüman'ın başındaki komutan -askeriye olarak- müslim değil ise o komutan olmaz. Mesela örnek: Bir Müslüman orduda gayrimüslim unsur olmaz, gayrimüslim unsurlarla siz savaşa çıkamazsınız İslami bir orduda. Örnekliyorum aklıma gelenleri. Mesela bir İslam milletinde, devletinde gayrimüslim bir hakim, savcı olamaz; gayrimüslimler için olur. Bir Müslüman bir Müslüman'a hükmedecekse o kimsenin Müslüman olması gerekir, Müslüman olmayan bir kimse bir Müslüman'a hükmedemez. Burada söylüyorlar ya: *Kur'an'ın ana gayesi esas ilgi konusu siyasi oluşumlar ve bunların faaliyetlerinden değildir.* Nedir Kur'an'ın ana gayesi o zaman? Yani yeryüzünde hukuka karışmayacak, devletin nasıl işlemesi gerektiğine karışmayacak, bir şeyi yaptırım uygulamayacak, ne yapacak? Bunlar böyle süslü kelimelerle Müslümanların kafalarını, akıllarını karıştıran şeyler; Müslümanların zayıflığından etkilenen şeyler. Yani sizin başınıza bir devlet kuracaklar, bu devlet Türkiye Cumhuriyeti Devleti'yle alakalı değil. Dünyayı oraya doğru götürmeye çalışıyorlar. Büyük global bir devlet kuracaklar, tek devlet, sömürecekler. İki bin tane, üç bin tane, dört bin tane, beş bin tane şirket toplanacak; büyük bir global devlet kuracaklar; komple sömürmeye devam edecekler. Aslında o devlet, onların hayalindeki devlet, İsa Mesih'in devleti onların inancına göre. Onlar bir İsa Mesih dünya devleti kurmaya çalışırken siz deccalsınız. Bunları böyle açıktan hiç kimse de konuşmaz. Onlar bir dünya devleti kurmak istiyorlar, o dünya devletin adı İsa Mesih devleti ve o devletin başına gelecek olan İsa Mesih, Hristiyanlar için. Yahudiler de onlar da bir dünya devleti kurmanın peşinde. Çünkü onlara vaadedilmiş topraklarda bütün dünya devleti kurulacak bozuk Tevrat'ta geçen ve bütün dünya insanları onlara köle olarak yaratıldı. Şimdi bir İsa Mesih devletini dünya üzerinde tartışan yok, vadedilmiş topraklarla alakalı bütün insanlığı köleleştiren bir Yahudi devletini tartışan yok ama bizim içerden ve dışardan tartışma şu: Kur'an'daki cihad ayetlerini, Kur'an'daki hukuk ayetlerini kaldıralım ve Kur'an size bir devlet sistemi önermiyor. İsevi'ye öneriyor, Musevi'ye öneriyor, Müslüman'a önermiyor. İsevi'ye öneriyor. Ne diyor Irak Savaşı'nda? Bu bir haçlı savaşıdır, diyor. Ne diyor Yahudiler, İsrail devleti? Yahudiler demiyim, İsrail Devleti ve İsrail Devleti'nin felsefesidir bu. Yahudi felsefesi değildir, İsrail Devlet felsefesidir bu. Masum Yahudileri o yüzden ayırıyorum, masum Hristiyanları o

yüzden ayırıyorum, yani onların bunda bir suçu yok. Ya bir Müslüman'ın birisi, -çığgın bir Müslüman- bir şey yapınca İslam'ın ve Müslümanların suçu olmadığı gibi. Aynı şey Hristiyanlar ve Yahudiler için de geçerli. İsrail Devleti'nin devlet politikası ve felsefesi: arz-ı mev'ud. Yani vadedilmiş topraklarda büyük bir İsrail Devleti kurulması ve bütün dünya insanlığının onlara köle edilmesi. Ya köleliğinizi kabul ederseniz ya da öldürülürsünüz, ikisinden biri. Şimdi karşımızda iki tane büyük felsefi ütopya var, felsefi ütopya. Bu ne? Büyük İsa Mesih devleti ile büyük İsrail Devleti. Bunun karşısında bir büyük Müslüman devlet olarak çıkmıyorum, böyle bir şey değil, böyle bir şey değil ama İslam'ı bu noktada, daha doğrusu Müslümanları bu noktada -çok özür dilerim ama- kısırlaştırıyorlar. Yani sen benim dinim bana bir devlet modeli tayin etmemiş, o zaman hangi devlet modeli olursa olsun, önemli değil. Bize şimdi onu da söylemiyorlar mı? Hatta bir kısım aydınlarımız, bir kısım hocalarımız, hacılarımız, şeyhlerimiz, alimlerimiz -öyle görünenler- bu ülkede yaşanmaz deyip de Avrupa'ya, Amerika'ya gitmiyorlar mı; İngiltere'ye gitmiyorlar mı? Ve Amerika'dan bize -oradan- veryansın etmiyorlar mı, Almanya'dan veryansın etmiyorlar mı, İngiltere'den veryansın etmiyorlar mı? Bütün Müslümanlar dini yanlış anlıyorlar, içinden birkaç tane soytarı çıkıyor, o soytarı doğru anlıyor ve oradan ahkam kesiyorlar, bakın, oradan ahkam kesiyorlar. Şunu cesaretle söyleyemiyorlar, Müslümanların da kendilerine ait bir devlet sistemi vardır, Müslümanların da kendilerine ait bir hukuk sistemi vardır. Dinlerinin emridir, dinlerinin emri, bakın, dininizin emridir. Allah'a itaat edin. Allah'a itaat nedir? Kur'an'dır. Resulüne itaat edin, bu nedir? Sünnet-i seniyyedir. Sizden olan emir sahiplerine itaat edin, itaat var burada. Zaten sizden olan emir sahipleri dendiğinde İmam-ı Azam'dan, İmam-ı Maturidi'den aşağı doğru gelin istediğiniz kadar. Hangi büyük fıkıh kitabını açarsanız açın hepsinde sizden olan emir sahipleri dendiğinde o emir sahiplerinin özelliklerini görürsünüz. Mesela cuma bahsinde bunu görebilirsiniz, cuma bahsinde çok basit görürsünüz hem. Açın iki ciltlik fıkıh kitabı Emanet ve Ehliyet. Emanet ve Ehliyet'i açın cuma bahsinde imamda olması gereken özellikler, Emanet ve Ehliyet'i açın devlet başkanlığında olması gereken özellikler. Bulursunuz orada, çünkü cuma aynı zamanda siyasi bir ibadettir. Neden siyasi ibadettir? Evet, cuma Müslümanların özgürlüğü ile alakalıdır. Hanefi'ye göre baksanız İmam-ı Azam'a göre, İmam-ı Muhammed'e göre, İmam-ı Yusuf'a göre cuma kılınmayabilinir ülkede. Neden? E dârü'l-harb meselesi çıkıyor orta yere.

Aslında Hazreti peygamberin devlet başkanlığı misyonu ilahi-dini kaynaklı olmayıp tamamen içinde yaşanılan sosyal ve siyasi gelişmeler sonucunda elde edilmiştir. Burada önemli bir parantez açalım .

Peygamberimiz İslam toplumunun başkanı idi. Kendilerinden başkan ve İslam topluluğunun yöneticisi olarak sözler ve fiiller sadır olmuştur. Kâfirlere, harici olan asilere... Peygamber(s.a.v.)hazretleri zamanında Harici yok ki daha. ...Harici olan asilere ve savaşılmasına karar verilen kimseler üzerine ordular gönderilmesi, beytülmâlin malların mahallerine harcanması gelirlerinin de yerlerine toplanması, vali ve kadıların tayin edilmeleri, ganimetin taksimi ve başka fiiller...

Bir yere vali tayin edince devlet olmuyor musun? Bir yere ordu komutanı tayin edince devlet olmuş olmuyor musun o günkü manada? Bir yere kadı tayin ediyorsun hükmedecek. Onu oraya tayin edince devlet olmuş olmuyor musun? Bir devletin devlet olması için başka ne lazım ki? Ama yok, illa ki onun devlet başkanlığını kabul etmeyecek. Yani onu Müslümanların başında bir kimse, öyle göreceksiniz. E savaşa gönderdiği insanları -eski dilde- seriyyeye gönderdiklerini ne yapacaksınız? Savaşa gönderdiği o topluluğun başına bir tane komutan tayin etmesini ne yapacaksınız veya bir Müslüman'ı katletti Beni Kurayza Yahudileri, onun intikamını almak için asker gönderdi, onu ne yapacaksınız?

1- *İmamet ve İslam topluluğunun başkanlığı görevi, peygamberlik ve elçilik mefhumu içine girer mi?*

Peygamberler Allah'ın tayin ettiği kimselerdir ve peygamberlik vazifeleri Allah'ın tayiniyle çizgisi çizilir, eğer sadece İslam topluluğunun başı olarak kabul edilmiş olsaydı Hristiyan ve Yahudilere hükmetmezdi. Medine-i Münevvere'de bir tane Hristiyanların devlet başkanı, bir tane de Yahudilerin devlet başkanı olurdu veyahut da Medine-i Münevvere'de ayrı bir unsur olarak bir devlet başkanı olur, Müslüman topluluğun lideri bu, Hristiyan topluluğun lideri bu, Yahudi topluluğun lider bu, denirdi. Bu, Müslümanların hükümünün geçmediği yerlerde Müslümanlar adına birisi imam olur. Bu var İslam fıkında, bu Hanefilerde var, bu ama dârü'l-harb fıkının içine giriyor. Orada Müslümanların bir devleti yoksa orada Müslümanların bir hukuku yok ise Müslümanlar kendi aralarında bir dârü'l-harb imamı seçiyorlar, o dârü'l-harb imamı Müslümanlar adına yaşamış oldukları devletle pazarlık yapıyor, değişik haklar almak için mücadele ediyor ama orada Müslümanların bir devleti yok çünkü, devleti olmadığı için bir Müslüman topluluk liderliği altında toplanılıyor, bu dârü'l-harb fıkının içerisinde var. Mesela Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini Mekke'de -orada- Mekke'nin kendi küfür meclisine onu davet ettiler. Dediler ki: Sen de gel, bizim meclisimize katıl. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri eğer kendisini Müslümanların, Müslüman insanların bir topluluk başkanı görmüş olsaydı o meclise gider, Müslümanların haklarını korumak için orada dururdu ama Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Mekke müşriklerinin hiçbir devlet toplantılarına katılmadı. Hatta Mekke müşrikleri toplantılar, dediler ki ona: eğer senin davan, senin meselen devletse buyur; gel; devleti sana verelim; sen devlet başkanımız ol. Yok eğer senin meselen para ise gel hazinenin başına oturturalım, senden daha emin bir kimse bulamayız. Yok mesele kadın ise Mekke'de hangi kadını beğeniyorsan -dikkat edin- Mekke'de hangi kadını beğeniyorsan eğer evli ise kocasına söyleyeceğiz, boşatacağız, onu alacaksın. Yok bekar ise zaten bir sıkıntı yok, babasına söyleyeceğiz, sana onu alacağız. Bakın, Müslümanların vurulduğu üç nokta. Müslümanların vurulduğu üç nokta. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri:

1- Mekke müşrik devletinin başına geçmedi. 2- Mekke müşrik devletinin hazinesinin başına da geçmedi. 3- Mekkelik müşrik kadınlarını da kendine nikahlamadı. Cevap muhteşem: "Bir elime güneşi verseniz bir elime de ayı verseniz vallahi de billahi de 'eşhehü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resuluhu' demekten vazgeçmeyeceğim." dedi. Bakın, burada Müslüman'ın derdi müşrik bir devletin başında devlet başkanı olmak değildir, Müslüman'ın derdi müşrik bir devletin hazinesinin başına geçeyim, orada idarecilik edeyim, hazinedar olayım, demek de değildir, Müslüman'ın derdi kadın da değildir. O zaman Müslüman kendi "la ilahe illallah" davasını: 1- Devletin herhangi bir kademesinde görev almak için satmaz. 2- Müslüman, hazinenin başına oturmadığına göre müşrik bir hazinenin başına oturup o müşrik hazineyi yöneteceğim diye uğraşmaz. 3- Müslüman, kadına bozulmaz. Peki hadis-i şerifte ne dedi Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri? "Ümmetimden korktuğum üç şey, dedi: dünya, para, kadın." Başka bir hadis-i şerifte: "Makam, para ve kadın." Başka bir hadis-i şerifte: "Ahir zamanda ümmeti bozacak olan üç şey: makam, para, kadın." Bugün ümmetin bozulduğu üç şey: makam, para, kadın. Ümmetin bozulduğu üç şey. Bugün Türkiye'deki Müslümanların, Türkiye'deki Müslümanların en büyük imtihanı ve Türkiye'deki Müslümanların bozulduğu üç unsur makam. Bir makama gelsin de nasıl gelirse gelsin. Ehliyetli mi değil mi önemli değil. Kimi torpil edeyim de bir makam sahibi olayım ve bir makam sahibi olunca da zulmetmeye, bir makam sahibi olunca da hırsızlık, arsızlık, haksızlık, hukuksuzluk, adaletsizlik ne ararsan var. Makam sahibi. Gösterişi, şatafatı, şatahatı ne ararsan var. Ne yazık ki Müslümanlar, ne yazık

ki bu imtihanını kaybettiler. ikincisi ne? Para. Ne yazık ki Müslümanlar bunu da kaybettiler. Önceden ihale nedir bilmezlerdi. Adam kayırma, adam kandırma; oradan buradan 3 lira, 5 lira devşirmeyi bilmezlerdi, yok yoksulluk içerisinde mücadele ederlerdi Kur'an ve sünnet dairesinde. Şimdi ne verirsene elinle o gidiyor seninle. Herkes rüşvetin peşine düşmüş, haksızlığın peşine düşmüş, arsızlığın peşine düşmüş, paranın peşine düşmüş. Gösterişli arabalar, gösterişli villalar, gösterişli evler, gösterişli kafelerde gösterişli örtüler, gösterişli mantolar, gösterişli kılık kıyafet, takım taklavat. Gösterişli mi gösterişli, şatahatvari mi şatahatvari. Örtü Vakko'dan 5 bin lira, gözlük Gucci'den 5 bin lira, 5 milyon. Altında araba 6 trilyon, 7 trilyon. Evini siz hesaplayın. 30 trilyon, 40 trilyon, 50 trilyonluk evler. "Müslüman her şeyin en iyisine layık." En iyisine layık ya gidin, sarayda yaşayın. Kaybettiler, kaybettiler. Çünkü cihad ruhlarını kaybettiler, parayı görünce bozuldular, ihaleleri görünce bozuldular, peşkeşleri görünce bozuldular, hak zannettiler, hep başkaları yedi ya, biz de yiyelim biraz ,dediler, yediler doymadılar. Yediler doymadılar. Kapıyı tık tıklıyor kadın İstanbul'da, pencereyi tık tıkladı, ben bir şey lazım diye açtım. "Buyur bacı." dedim. "Bir ihtiyaç var mı?" dedi. "Estağfurullah bacı, bir ihtiyaç varsa söyle, bir yere gideceksen." Kinaye yapıyor, zannediyorum ben. Arkaya döndü bağırdı: "Bu bildiğimiz hacılardan değilmiş ya." dedi. Bildiği hacılar var. Bildiği hacılar ne? Arabanın camını tık tıklayınca alıyor içeri. Kaybettiler Müslümanlar, kaybettiler. Evet, Türkiye'deki Müslümanlar kaybettiler. görmek istediğimiz fotoğraf bu değildi. Görmek istediğimiz fotoğraf bu değildi. Ben bazen -kendi kendime bile- en yakın arkadaşlara söylüyorum bazen, diyorum ki: Paramız yoktu, arabalı 3, 4 tane derviş vardı. Cafere dedim geçenlerde:" Cafer Kartal'dan kaç kişi indiniz?" 16 kişi, dedi. Biz böyle derslere gidiyorduk. Biz böyle zikirlere gidiyorduk. Yayan gidiyordum ben, cebimde para yoktu, Dikkaldırım'a derse gidiyordum, çıkıyordum yayan, cebimde para yoktu, otobüse binecek biletim yoktu. Hiç unutmadığım bir gece var, ben karla Bursa'da tanıştım. Bir gün Dikkaldırım'dan -dersten- çıktım, kar yağıyor, cebimde para yok. Ben Dikkaldırım'da dersten çıktım, kar yağıyor, ben o karın altında yürüyorum. Çekirge meydanına geldiğimde tutamadım kendimi, dedim ki: Mustafa Özbağ sabret. Gözümünden yaş iniyor. Dedim, bu yol böyleymiş, sen dedim, yürü. Toparladım kendimi başladım Çekirge meydanından aşağı doğru gitmeye, yolda bilmiyorum çünkü. Başladım Allah, Allah, Allah, Allah. Çekirge'den Altıparmak'a doğru geldim. O meydanlık var ya. Ne meydanı? Altıparmak meydan, stadın üstü. Oraya geldiğimde nefes alamaz hale geldim. Bursa'da bu dergah öyle kuruldu. Evet. Şimdi insanlar iki dakikalık yere derse gitmiyorlar. Eskiler burada. Sait var mıydı paramız? Hoca var mıydı paramız? Abdurrahim var mıydı yavrum? Biz hala daha aynıyız, ben kendimizin çok fazla değiştiğine inanmıyorum ama Müslümanlar kaybettiler.

Şimdi o gün için müşrik bir devletin başkanlığını kabul etmeyen Hazreti Peygamber, Medine-i Münevvere'de bir devlet başkanı mı atadı birisini? Hristiyanlardan bir devlet başkanı mı vardı, yahudilerden bir devlet başkanı mı vardı? Yoksa Hristiyan, Yahudi ve Müslümanların ortak seçtikleri bir devlet başkanı mı vardı? Hayır. Bizi aldatmasınlar, bizi kandırmassınlar, bizi süslü sözlerle uyutmasınlar. Uyumayacağız. Allah muhafaza eylesin.

Yani burada "*peygamberin devlet başkanlığı misyonu ilahi- dini kaynaklı olmayıp tamamen içinde yaşanılan sosyal ve siyasi gelişmeler sonucunda elde edilmiştir.*" dediği doğru değil. Hepsisi de içinde. Biz Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin devlet başkanlığını kendiliğinden oluşan bir şey, şartlar onu devlet başkanı yaptı, şartlar öyle olmamış olsaydı devlet başkanı olmayacaktı. O bir peygamber, o vahiyle hareket ediyor. Şartlar onu o noktaya getirdi diyemeyiz, bu Onun peygamberliğinin üzerinde şüphe getirir bizde. Allah muhafaza eylesin. Sonra da diyor: "*Peygamberimiz İslam toplumunun başkanı idi.*" Hayır. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri İslam Devleti'nin başkanıydı. Çarşıya karıştı, alışverişe karıştı, İslam'ın hukukunu koydu, buğdaya elini attı,

kaldırdı altı yaş. "Aldatan bizden değildir." dedi. O kimseyi çarşıdan çıkarttırdı. Uyanık tüccarlar çarşının dışında durup insanların mallarını ucuza alıyordu, onları menetti, dedi ki: Çarşıya gelecek mal, dedi. Çarşıda uyanık insanlar, kendilerince bir sınıfsal olarak kendini üstün görenler çarşının içerisinde belli merkezlere el koymaya çalıştılar; onları menetti, dedi ki: Kim erken gelirse o konacak buraya. Çarşıların erken açılmasının sebebi odur. Çarşıda hiç kimsenin özel yeri yoktur aslında İslam hukukunda, kim erkenden gelirse orayı kaplar, oturur, kimsenin özel yeri yoktur. O yüzden çarşılar erken açılırdı önceden. Sonradan tabi herkes paraları bastırıp yerler sahibi olmaya başladılar, filan fişman. Şimdi o yüzden sadece beytümâlin mallarını dağıtan beytümâl ne? Devletin parası, devletin parası, bir devlet var çünkü, bir hazine var. Hani geldi birisi dedi ki: "Ya Resulullah ben geçinemiyorum." "Ne kadar maaş alıyorsun?" dedi. Bakın, memur var, maaş alıyor. Dedi ki: "5 dirhem alıyorum." "Söyle, dedi hazineye, senin maaşını 3 dirheme indirsinler." O gitti hazinedara dedi: "Hazreti Peygamberin emri var, bana 3 dinar ödeyeceksiniz." Bir müddet sonra onunla karşılaştı, sordu ona: "Geçinebiliyor musun?" "Allah razı olsun ya Resulullah 3 dirhem olduğundan beri çok rahat geçiniyorum." dedi. Biz de şimdi geçinemiyorum diyene biz 5 lira daha veriyoruz, geçinemiyorum, diyor 5 lira daha veriyoruz, geçinemiyor 5 lira. Bereket yok. Sünnet, geçinemiyorum deyince 5'ten 3'e indireceksin. Evet. Çocuğa harçlık veriyorsun. Örneğin aylık ne kadar? 200 lira, yetmiyor, 150 liraya düşüreceksin. Bu cimrilik değil, bu sünnet. Yetirecek, bereketlendirecek, bereketini istesin Allah'tan.

2- *Öyleki Peygamberimiz, şu fiilleri işledi veya şu sözleri söyledi, dediğimizde onları peygamber ve resul olarak mı yapmıştır yoksa başkan olması sıfatıyla mı yapmıştır? (Muhammed T. Tanci, İslam Mezhepleri Tarihi Ders Notları)*

Evet, böyle ayırtırmak istiyorlar. Yani Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, onları peygamber ve resul olarak mı yaptı, yoksa başkan olması sıfatıyla mı yaptı? Biz onu Müslümanların başkanı olarak kabul edersek onun arkasından bu gelecek. Yok değil. Biz onu her şeyle bir peygamber olarak kabul ediyoruz ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sözlerini ve fiillerini hepsini de ilahi görüyoruz. Çünkü ayet-i kerimede: "O heva ve hevesinden hiçbir şey yapmadı." diyor. Öyle olunca biz ilahi görüyoruz.

Halbuki Kur'an sen onların üzerinde zorba değilsin. (Gaşiye 22) Evet, der ama bu o manada değil. Buradan devam edelim inşaallah.

4 Ocak 2020

Geçen hafta bu konuyla alakalı demiştim, görüşeceğim Hakan'la diye. Görüştük, inşaallah biraz daha sohbeti bu hafta teknikleştireceğiz, Allahtan bir şey gelmezse inşaallah. Çünkü konu normal bir konu değil. İnşaallah daha teknik bir şekilde yürüyeceğiz, Allah izin verirse.

Aslında Hazreti Peygamberin devlet başkanlığı misyonu, ilahi- dini kaynaklı olmayıp tamamen içinde yaşanılan sosyal ve siyasi gelişmeler sonucunda elde edilmiştir.

Burayı biraz açmak istedim işin doğrusu. Şimdi bu metinler, genelde Batı çok konuşuluyor. Yani Kur'an'ı Batı mantığıyla mı bakacağız? Veyahut da Kur'an'a -bunları böyle açık açık konuşayım- Kur'an ve sünnete Batı mantığıyla mı bakacağız, bu noktada Kur'an ve sünnetin devlet mantığını veya Kur'an ve sünnetin siyaset mantığına Batı gözüyle mi bakacağız, Şia gözüyle mi bakacağız, Vahhabi gözüyle mi bakacağız? Nereden bakacağımız önemli. Eğer Batı gözüyle bakarsak -evet yani böyle bir İslam'da devlet gibi- bir devletin böyle bir hükmi şahsiyeti, dini olamaz. Batı'daki laiklik düsturu bu, onlar da Batı'dan baktığımızda Batı noktasından incelersek o zaman devletin üzerinde dini bir şeyi olamaz. Devletin üzerinde din elbisesi olmaz, dini olgusu olmaz bugünkü laiklik gibi. Peygamberi de nereye otutturacağız o zaman? Peygamber de sadece dini olarak bir vazife yaptı, peygamberin siyasi bir vazifesi yoktu, Batı'nın tezi bu ve diyor ki Batı: "Şartlar öyle gerektiği için o devlet başkanlığı yaptı, eğer şartlar böyle gerekmemiş olsaydı o devlet başkanlığı yapmayacaktı." Batı'nın bize dayattığı, Batı'nın bize öğretmeye çalıştığı şey bu. Batı bize şunu öğretiyor: Peygamber postacı, dedik, tutmadı. Geldi, dini tebliğ, etti gitti. Postacı, tutmadı. Peygamber şunu dedik, olmadı, peygamber bunu dedik, olmadı ama devletle de alakalı. Yani siz bu devlet düşüncenizi, bu hilafet düşüncesini, İslam'ın bu noktadaki siyasi duruşunu törpüleyin; Batı'nın bizden istediği bu. Çünkü biz incelemediğimiz için, araştırmadığımız için, dini bu noktada sadece ibadet merkezinde aldığımız için; dinin bizden ne istediğini, Kur'an'ın bizden ne istediğini, sünnet-i resulullah'ın bizden ne istediğinin biz çok farkında değiliz. Sıkıntı bu zaten ama biz eğer İslam'ı kendi içerisinde bir metoddan alırsak metodik olarak kendisine yönelir, biz devlet sistemi veya siyaset nasıl olmalı deyip dinin kendi metoduna kendi sistemine dönersek o zaman önümüze farklı bir şey çıkıyor. O zaman önümüze sizlerin veya bu gün İslam toplumunun kendince ütopya olarak gördüğü ayrı bir felsefe çıkıyor. İslam toplumu şu anda bunu ütopya olarak görüyor. Yani bunu böyle bugünkü dille söylersek İslam'ı kendi bütüncüllüğü içerisinde alırsak yani devlet, siyaset, ahlak, hukuk, ibadet bunun hepsini bir bütüncüllük içerisinde alırsak önümüze bambaşka bir sistem çıkıyor ortaya yere. Bu sistemden rahatsızlar, bunun her an için oluşmasından rahatsızlar, bunun yeniden gündeme gelmesinden rahatsızlar, bu gündeme gelirse böyle bir şey oluşursa dünya üzerinde -çünkü- infial yaratacak şeyler. Yani Müslümanların bugün için yaşamış olduğu topraklarda rahatsızlık verecek unsurlar var. Hani diyorlar ya zaman zaman: "Siz Kur'an'ı anlamadan okuyorsunuz." Siz anlamamıza fırsat vermiyorsunuz. Bu millet Kuran'ı anlayarak okursa "Siz anlamadan okuyorsunuz." deyip de İslam dünyasının sömüren, İslam dünyasına zulmeden kimselerin rahatı kaçır. İslam eğer kendi içerisinde kendi organizasyonunu kurarsa kendisinden bunu oluşturur, kendisinden bunu tamamlarsa muhteşem bir şey çıkacak. Çünkü İslam'da bir devletin olması, bakın; İslam'da bir İslami devletin olması farz hükmünde. Çünkü farzların yaşanabilmesi için yine farza ihtiyaç vardır ve bütün İslam'ın hangi kliğinden, hangi mezhebenden, hangi meşrebenden olursa olsun hepsi de bir İslami devletin farzietinden bahseder; İslami bir devletin farzietinden bahseder. İslam hukukunu çok iyi bilenler, bunun incelemesini, araştırmasını yapanlar bu konuda hemfikirdir. Siz İmam-ı Azam, İmam-ı Şâfiî, İmam-ı Malik, İmam-ı Hanbeli, İmam-ı Maturidi, İmam-ı Eş'ari; hem kelimciler, akaidçiler, fıkıhçılar hepsinde ortak toplandığı bir

nokta vardır: Dinin en güzel, en iyi şekilde yaşanabilmesi için devlete ihtiyaç vardır. Cenâb-ı Hakk Bakara ayet 30'da da: "Yeryüzünde bir halife yaratacağım." diyor, "Yeryüzünde bir halife yaratacağım." Yani başıboş bırakmayacağım, sizi başıboş bırakmayacağım, bu dünyayı başıboş bırakmayacağım, yeryüzünde bir halife yaratacağım ve o yaratıkların arasında benim yerime hükmedecek, bu halife. Halife nedir: Birisinin adına bir şeye hükmetmek, birisinin adına bir şeyi yönetmek, birisinin adına bir şeyi ayakta tutmak, birisinin adına bir vazifeyi yerine getirmek, halifenin kelime manası budur. Mesela bir kimse, iş yerinde bir genel müdür tayin ediyor ya onun halifesi gibi veyahut da cumhurbaşkanı yanına bir tane halife tayin ediyor, yardımcısı cumhurbaşkanı yokken o imza atıyor. Vali, vali yardımcısı, vali yokken vali adına iş yapıyor. Vali Bursa'da kim adına iş yapıyor? Cumhurbaşkanı adına iş yapıyor, cumhurbaşkanının halifesi noktasında. Halifenin kelime manası bu, birinin adına iş yapmak. O zaman Bakara ayet 30: "Yeryüzünde sizlerden halife yaratacağım, halife oluşturacağım." Ne yapacak bu halife? Benim adıma işler yapacak. Bu halife, Hazreti Âdem ve yaratıklar arasında adaletle hüküm veren ve Allah'a itaat konusunda onun yerine kâim olan kimselerdir, halifeler. İmam Kurtubî; İmam Kurtubî biliyorsunuz, Endülüs'ün yetiştirdiği muhteşem tefsircilerden birisidir. Eleştirenler de vardır kendisini ama tefsirde çığır açmış bir kimsedir İmam Kurtubî. Bakara'nın 30. ayetini şöyle tevil ediyor: "Yaratıkların arasında benim yerime hüküm verecek bir halife yaratacağım. Bu halife Hazreti Âdem ve yaratıklar arasında adaletle hüküm veren, Allah'a itaat konusunda onun yerine kâim olan kimselerdir, -ve bu ayet, İmam Kurtubî diyor ki- bu ayet müminlerin söz birliği etmesi ve halifelik hükümlerinin uygulanması için sözü dinlenip kendisine itaat edilecek bir imam ve bir halife başa geçirmenin gereğini ortaya koyan asli bir delildir, diyor Bakara ayet 30 için. Asli bir delil. Niçin? "Bu ayet müminlerin söz birliği etmesi ve halifelik hükümlerinin uygulanması için sözü dinlenip kendisine itaat edilecek bir imam ve bir halife başa geçirmenin gereğini ortaya koyan asli bir delildir." Bunun yanında diğer deliller de vardır. Geçen derste de bahsettim. "Ey Davud, seni gerçekten yeryüzüne halife kıldık. O halde insanlar arasında hak ile hükmet. Heveslere uyma ki bu, seni Allah'ın yolundan saptırır. Şüphesiz ki Allah'ın yolundan sapanlara; onlara hesap gününü unuttuklarından ötürü, şiddetli bir azap vardır." (Sâd suresi ayet 26) Cenâb-ı Hakk, Davud'a hem peygamberlik vermiştir hem de halifelik, devlet başkanlığı vermiştir. Zaten beni İsrail peygamberlerinin bir tek İsa aleyhisselam da devlet başkanlığı yoktu, İsa aleyhisselamda. Öbür türlü hemen hemen büyük bir çoğunluğunda beni İsrail peygamberleri hem peygamberdir, hem de devlet başkanıdır. Süleyman aleyhisselam gibi. Hem peygamberdir, hem de devlet başkanıdır Süleyman Aleyhisselam. Yusuf aleyhisselam gibi. Hem peygamberdir hem de ilk önce devletin maliye bakanıdır, sonra devlet başkanıdır, devletle vazifelidir yani. O zaman beni İsrail peygamberlerinin büyük bir çoğunluğu hem peygamberlik yapmışlardır hem de devlet başkanlığı yapmıştır, beni İsrail peygamberleri. Ve "Ey Davud seni gerçekten yeryüzüne halife kıldık. O halde insanlar ve arasında hak ile hükmet." Bakın, sadece tebliğ et, demiyor, sadece nasihat et, demiyor, sen insanların arasında hak ile hükmet. kim hükmeder? devlet hükmeder çünkü. Kim hükmeder? Halife hükmeder. Bu konunun sonunda Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine geleceğim. Burada diyor ya aslında, Hazreti Peygamber devlet başkanlığı misyonu dini kaynaklı değildir, diye bunu çürütmeye çalışıyorum. Yani onun devlet başkanlığı da dini kaynaklıdır, onun devlet başkanlığı da dini kaynaklıdır, bunu söylemeye çalışıyorum. Nur suresi ayet 55: "Allah; içinizden iman edip salih amel işleyenlere va'detti, Allah; içinizden iman edip salih amel işleyenlere vadetti." Allah bir şey vadetti. Allah'ın vaadi hak mıdır? Evet. Allah'ın vaadini dinliyoruz şimdi. Allah bir şey vadetti iman edip salih amel işleyenlere. "Onlardan öncekileri nasıl halef kıldı ise onları da yeryüzüne halef kılacak." Allah iman edip salih amel işleyenlere, öncekilerden nasıl halifeler yaptıysa halifeler verdiyse

öncekilerden nasıl kendine halef seçtiyse öncekilerden diyor ki: "Onları da yeryüzünde halef kılacak." Kime? "İman edip salih amel işleyenlere." Onları da halef kılacak. Ve onlar için beğendiği dini temelli yerleştirecek. Bakın, onlar için beğendiği dini... Allah'ın beğendiği din ne? İslam. Allah beğendiği dini onlar için temelli yerleştirecek, yani İslam ortadan kalkmayacak. Hiç kimse İslam'ı ortadan kaldırmaya gücü, kuvveti yetmeyecek çünkü dinin koruyucusu, ve hakimi Allah ve Allah yeryüzünde iman edip salih ameller işleyenlerle dini ayakta tutacak ve yeryüzünde iman edip salih ameller işleyenleri de ne yapacak? Cenâb-ı Hakk halife olacaklarına dair vaadi var. Devam ediyor. "Onlar için beğendiği dini; temelli yerleştirecek, korkularını emniyete çevirecektir." Yani bu iyi iman edip salih amel işleyenler yeryüzünde ne yapacaklar? İslam'ı temelli olarak yerleştirecekler ve yeryüzünün -benim ayetten anladığım bu- ve yeryüzünde korku, emniyete çevrilecek. Şimdi yeryüzünün bütün insanları korku içerisinde. Ne zaman kafasına hangi zalim tarafından uçakların kaldırılıp bombalanacağı belli değil. Herhangi bir ülke; ülke dokunulmazlığı, ülke sınırı yok, yeryüzünün bütün insanları korku içerisinde yaşıyorlar. Bir sabah aniden Fransa Libya'yı bombalıyor, unutuyoruz bunları. Bir sabah aniden Amerika'sı, İngilteresi, gavuru, nesi varsa hepsi toplanıyor; Irak'ı yerle bir ediyor. Ne? Birleşmiş Milletler varmış. Yalan. Ne alakası var? Hiçbir işe yaramıyor. Bir sabah kalkıyor, uçaklar gemilerden kalkıyor, Suriye'yi bombalıyor, Irak'ı bombalıyor, Yemen'i bombalıyor, Afganistan'ı bombalıyor, Pakistan'ı bombalıyor, Bangladeş bombalanıyor. Bütün Müslümanlar huzursuz, bütün Müslümanların yeryüzünde kanı dökülüyor. Ankara'nın göbeğinde bomba patlatıyor adam. 100 tane, 150 tane insan şehit oluyor. Bir bakmışsın, bir sabah tanklar yürümüş, darbe yapmaya çalışıyor CIA. 270 küsur tane şehit veriyor ülke. Yeryüzü kaos içerisinde, emin değil, yeryüzü korkuya teslim edilmiş vaziyette ama Allah'ın vaadi hak, Cenâb-ı Hakk vadediyor diyor ki: "Yeryüzüne halef kılacağım ve yeryüzünde de İslam'ı oturtturacağım, yerleştireceğim." Kimin üzerinden? İman eden ve salih amel işleyenlerle. İman eden ve salih amel işleyen. Salih amel işleyen ne? Kur'an ve sünneti özümsemiş, Kur'an ve sünnete göre yaşayan. Haramlardan uzak duran, nafilerle Allah'a yaklaşan, takva sahibi, Allah'a yakın olmaya çalışan, takva sahibi kimseler. Onlarla yeryüzünü İslam edip yeryüzünde eminlik sağlayacağım ve diyor ki: "Korkularını emniyete çevirecektir." Çünkü onlar... Tarif ediyor Cenâb-ı Hakk. "Bana kulluk eder." Bakın, onların özelliği neymiş? O salih olan, o salih ameller işleyen, o iman edenler ve aynı zamanda da yeryüzünün vadedildiği kimseler: "Onlar bana kulluk eder ve hiçbir şeyi bana şirk koşmazlar." Bu iman edip salih amel işleyenlerin iki önemli özelliği var, iki önemli özelliği var: 1- Allah'a kulluk ediyorlar. 2- Hiçbir şeyi ona şirk koşmuyorlar, hiçbir şeyi. Yani kapitalizmmiş, yok sosyalizmmiş, yok onun komünizmmiş, yok batıcılıkmiş, yok doğuculukmuş, yok Çincilikmiş, yok Rusyacılıkmiş, yok ABD'cilikmiş, yok CIA'ymiş, yok MOSSAD'mış, yok elinin körüymüş. Şirk koşmak yok, ortak koşmak yok. Bunlar ne yapıyorlarmış? Sadece Allah'a kulluk ediyorlarmış, bu kimseler sadece Allah'a kulluk ediyorlar ve Cenâb-ı Hakk ne yapıyor? Onlara vadediyor bütün arzı.

Yeryüzünün gerçek sahipleri. Parantez açıyorum şimdi bende. Cenâb-ı Hakk vadedmiş. Yeryüzünün gerçek sahibi kimler? İman edip salih amel işleyenler, Allah'a şirk koşmadan ona kulluk edenler. Cenâb-ı Hakk onları insanların halifesi ediyor ve onları insanların imamları, insanların idarecileri kılıyor. Bunlar insanların önünde imam, insanların önünde idareci veya insanların önünde halife. İster halife deyin, ister imam deyin, ister başkan deyin, ister idareci deyin, ister emir deyin çünkü hadis-i şeriflerde farklı farklı isimlerde anılmış. Onlarla ülkeler düzelecek. Bu iman edip salih amel işleyip sadece Allah'a kulluk edip şirk koşmayanlarla. Dört tane bakın ayak oldu, dört ayak. Aslında iki ayak. İkisinin ayrı ayrı özellikleri var. İman etti, şirk koşmuyor. Salih ameller işliyor, salih ameller işliyor ve Allah'a kulluk ediyor. İster dört ayak deyin, ister iki ayak deyin. Evet bunlarla ne yapacak?

Onlarla ülkeleri düzelterek, onlara kullar boyun eğecek, tâbî olacak ve insanlardan, korkularından sonra onların bu korkularını emniyet ve onları hâkim kılmakla değiştirecek. Bütün dünya, bütün arz korkularından kurtulacak ve emniyet içerisinde yaşayacaklar ve emniyet içerisinde olacaklar. Bu Allah'ın vaadi, hak ve şüphesiz. Allah bunun bir örneğini bize göstermiştir, bu ütopyik bir şey değildir. Bunun örneği Müslümanlar tarafından görülmüş, Müslümanlar tarafından yaşanmıştır. Bu kimdir? Allah'ın Resülü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri. İlk önce, vefat etmezden önce Mekke'de peygamberlik görevini devam ettirirken Medine'ye ne yaptı? Hicret etti ve ardından kendi sağlığında, kendi sağlığında Mekke, Hayber, Bahreyn, Arap yarımadasının diğer yerleri ve bütünüyle Yemen ülkesinde, Yemen ülkesinde korku ortadan kalktı; emniyet hakim oldu. Mekke korku kalktı, Medine'de korku kalktı, Hayber'de korku kalktı, Bahreyn'de korku kalktı, insanlar emin ve korkusuz bir şekilde yaşadı. Hristiyan'ı Yahudi'si, bütün tebaa, oradaki halk hatta hayvanlar dahil ne yaptı? Emin bir şekilde yaşadı ve ardından Hacer mecusilerinden, Şam yörelerinin bir kısmından cizye alındı. Rum ralı Heraklius ile Mısır ve İskenderiye hakimi Mukavkis, Umman kralları ve Habeş kralı Neccâşî ona hediyeler gönderdi. Allah Resülü sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri vefat etti. Allahu Teâlâ kendi katından Peygamberin yerine şerefçe üstün halife tayin edildi. Bu halife kimdi? Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretleriydi. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem; sağlığında işaret etmişti, ashap onun etrafında toplandı, aşere-i mübeşşere toplanarak Hazreti Ebu Bekir Efendi'mizin halifelğine biat ettiler. Bakın, Hazreti Ebu Bekir Efendi'miz ne yaptı? Ebu Bekir Efendi'miz bu vazifeyi üstlendi, Allah Resülü sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin o vefat döneminde zayıflayan, dağılan bütün bu İslam'ın sınırları içerisinde kalan kavimleri yine topladı; Arap yarımadasını güçlendirdi. İslam ordularının başına Halid bin Velid'i koydu, Halid bin Velid komutasında İran seferine çıktı, İran'ın hemen hemen bütün ülkesi fethedildi, oradaki insanlara eminlik gitti. Ve diğer bir orduyu Ebu Ubeyde'yle, onun yanındaki kumandanlarla beraber Şam'a gönderdi ve Şam ülkesinde insanlara eminlik gitti. 3. ordu komutanı kim? Amr bin Âs. Onun komutasında da bir ordu nereye gitti? Mısır'a gitti. Böylece onun zamanında Mısır, Şam, Dimeşk, Büşr, Havran ve civarındaki ülkelerin hepsi de fethedildi ve yine Cenâb-ı Hakk Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretlerinin nefesini bitirince yerine kim geçti? Hazreti Ömer. Tam olarak Hazreti Ömer Efendi'miz bu vazifeye geçirildi. Hazreti Ömer Efendi'mizin bu vazifeye geçirilmesi Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretlerinin tavsiyesiyle oldu, o tavsiye etti, Aşere-i Mübeşşere de o tavsiyeye uydu, onu seçti. Hazreti Ömer Efendi'miz ne yaptı? Şam bütünüyle, Mısır bütünüyle, İran bütünüyle Kisra kuvveti kırıldı; alçaltılmış vaziyette ülkesini terk etti. Kayser hezimete uğratıldı. Bunlar zamanın zalim ülkeleri, bunlar zamanın zalim hükümdarları, bunlar zamanın hak hukuk bilmez adalet bilmez zamanın serkeş devletleri. Bugünkü tabiriyle bunlar eşkıya devlet, bunlar anarşist, terörist devlet bunlar. Bunlar insanların mallarını, canlarını, namuslarına; kasteden, gece baskınlar yapan, din dinsiz tanımayan böyle serkeş devletler bunlar ve Konstantiniyye'ye kadar dayandılar ve yine Hazreti Ömer'den sonra Hazreti Osman Efendi'miz halifelik makamına geçti. Onun halifelik döneminde de İslam ülkeleri yeryüzünün en uzak doğu ve batılarına kadar uzanmış, batı ülkeleri: Endülüs, Kıbrıs, Kayrevan, Atlas Okyanusu'na dayanan Septe ülkeleri fethedildi. Doğu yönünden ise Çin'in içine kadar gittiler. Kisra öldürüldü, hükümlanlığı bütünüyle zevale erdi. Irak şehirleri Horasan, Ahvaz fethedildi ve Türkler o devirde İslam'la tanıştı; Müslüman oldu ve Batılılardan da Doğululardan da o serkeş devletlerden haraç alınarak devlet zenginleşti ve bütün Osman radiyallahu anh hazretlerinin zamanında ülke refah içerisinde, Müslümanlar emin bir şekilde yaşadılar. Hristiyanlar emin bir şekilde yaşadılar, Yahudiler emin bir şekilde yaşadılar. Hangi dine müntesip ise onların hepsi de emin bir şekilde yaşadılar çünkü Allah'ın vaadi hakta. Allah'ın vaadi hakta ve Hazreti Peygamber sallallahu

aleyhi ve sellem hazretleri aynı zamanda devlet başkanıydı ve devlet başkanlığının da delil olarak -daha başka ayetlerde var ileride bunların sıralayacağız- delil olarak da ayetlerde var idi, devlet başkanı olduğu için yerine devlet başkanları halife olarak seçildi. Devam edeceğiz.

Burada önemli bir parantez açalım:

Peygamberimiz İslam toplumunun başkanı idi. Kendilerinden başkan ve İslam topluluğunun yöneticisi olarak sözler ve fiiller sadır olmuştur. Kâfirlere; harici olan asilerle ve savaşılmasına karar verilen kimseler üzerine ordular gönderilmesi, beytümâlin malların mahallerine harcanması, gelirlerinin de yerlerinden toplanması, vali ve kadıların tayin edilmeleri, ganimetin taksimi ve başka fiiller...

1- İmamet ve İslam topluluğunun başkanlığı görevi, peygamberlik ve elçilik mefhumu içine girer mi?

2- Öyle ki, Peygamberimiz, şu fiilleri işledi veya şu sözleri söyledi, dediğimizde, onları peygamber ve resul olarak mı yapmıştır yoksa başkan olması sıfatıyla mı yapmıştır? (Muhammed T. Tanci, İslam Mezhepleri Tarihi Ders Notları)

Ve devam edeceğiz oradan, burada kalmıştık zaten, devam.

Halbuki Kur'an: "Sen onlar üzerinde zorba değilsin." (Gâşiye 22) diyerek onu bir kral veya melik gibi güç ve zor kullanmaması konusunda uyarmış ve onun ne insanların ne de Allah'ın vekili olmadığını açıkça bildirmiştir. (Zümer 41)

Şimdi bu âyet-i kerimelere bakalım yani gerçekten öyle mi? *Halbuki Kur'an: "Sen onların üzerinde zorba değilsin." (Gâşiye 22) "Öğüt ver çünkü sen, ancak bir öğütçüsün. Onların üzerine zor kullanıcı değilsin. Ey Muhammed, sen insanlara peygamber olarak gönderildiğin gerçeklerle ilgili hatırlatmalarda bulun. Çünkü sana yalnızca tebliğ etmek düşer, hesâb görme ise bize aittir."* Bu sebeple ikinci âyette: "Onların üzerine zor kullanıcı değilsin." buyuruyor. Sen onların üzerinde zorba değilsin, yani sen onları zorla imana sokmak zorunda değilsin, denmiş.

Şimdi bu peygamberlik görevi ile alakalıdır. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri aile babasıdır, çocuklarının babasıdır, eşlerinin kocasıdır. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri tüccardır. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir askeri komutandır. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri devlet başkanıdır. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri etrafında küçük çocuklara müşfik bir dededir aynı zamanda. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin üzerinde bir toplumda, bir peygamberde olması gereken bütün özellikler mevcuttur. Eğer biz peygamberlikle alakalı bir âyet-i kerimeyi devlet başkanlığına yormaya çalışırsak biz o zaman kendi kendimizi, Kur'an'ı zorlamış oluyoruz. Bu nedir? Bu Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin peygamberliği ile alakalıdır. Tamam, hadis-i şerif, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri şöyle buyurmuştur: "Ben, 'la ilahe illallah' deyinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Onlar bunu söylerlerse kanlarını ve mallarını benden korurlar. Ancak hak ile olanı müstesnadır. Onların hesabı Aziz ve Celil olan Allah'a aittir." Sonra, bunu söyledikten sonra şöyle dedi: "Öğüt ver; çünkü sen, ancak bir öğütçüsün, onların üzerine zor kullanıcı değilsin." âyetini okudu. (Buhârî, Müslim, Tirmizî, Nesâî, İmam-ı Hanbel.) Yani bu birkaç tane ravi değil. Buhârî, Müslim, Tirmizî, Nesâî, İmam-ı Hanbel dediğinizde beş tane hadis imamı çıktı önümüze. Bu hadis, yani böyle mevzu veya üzerinde tartışılacak bir hadis değil. "Ben 'la ilahe illallah' denilinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum." Şimdi âyet 41(Zümer suresi): "Şüphesiz ki biz, kitabı sana insanlar için hak olarak indirdik. Kim hidayete ererse bu kendi lehinedir. Kim de sapıtırsa kendi aleyhine sapıtmış olur. Ve sen onların üzerinde vekil değilsin." Yani bir kimse inanır inanmaz onun bileceği bir iştir ama bu onun devlet başkanı değildir sonucu, bu ayetlerden çıkmaz; o devlet başkanıydı. Allah-u Teâlâ, Hazreti

Peygamberi için: “Şüphesiz ki, biz, kitabı (bu Kur’ân’ı) sana insanlar için hak olarak indirdik.” İnsanları, cinnileri bu kitapla uyarasın, bu kitapla. İnsanları, cinnileri bu kitapla doğru yola getiresin; onlara hidayet yolunu anlatasın ve kim hidâyete ererse de bu onun lehinedir. Hidayete ermedi o kimse, hidayet yolunu seçmedi, bu da onun kendi aleyhinedir. Bundan Hazreti Peygamber sorumlu değil. Burada Hazreti Peygamber'in sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin bir sorumlu olmadığını bir kimsenin sapkın durursa hidayete ermezse Kur’an ve sünnete iman etmeyip yaşamazsa vebali kendisine aittir, Hazreti Peygambere ait değildir. Bununla alakalıdır bu ayet-i kerimeler, yani halifelikle, devlet başkanlığıyla alakalı değildir ve “Sen, ancak bir uyarıcısın. Ve Allah her şeye Vekil'dir.” (Hüd, 12) “Senin vazifen, sâdece tebliğ etmektir. Hesâb görmekse bize düşer.” (Ra'd, 40) Bunlar Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin peygamberliği ile alakalı, insanlara din tebliği ile alakalı ayet-i kerimeler. Devam ediyoruz.

Kur'an'da Hazreti peygamberin insanlara nasıl davranması gerektiği konusunda emir ve yasaklar, onun devlet başkanı olması ile ilgili olmayıp peygamberlik misyonu veya sosyal ve toplumsal ilişkilerde Müslümanlara örneklik ve önderlik etme görevi ile ilgilidir. Onun Müslüman topluma önderliği ilahi kaynaklı, devlet başkanı oluşu beşeri kaynaklıdır.

Şimdi bununla uğraşacağız. Nur suresi ayet 59. Yani Hazreti Peygamber'in devlet başkanlığı beşeriyemi; ilahi değilmiş ya. Buna cevap “Ey iman edenler, Allah'a itaat edin, Peygamber'e ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer bir şeyde çekişirseniz Allah'a ve ahiret gününe inanmışsanız onun hallini Allah'a ve Resul'üne bırakın. Bu, hem hayırlı hem de netice itibariyle daha güzeldir.” Demek ki Hazreti Peygamber'e sadece peygamberlik tebliğ edilmiş değil. Ona itaat edin, emir var ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin, emir var. Demek ki Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin peygamberliği sadece devlet başkanlığını içine almıyor değil. Şimdi bunu daha da açacağım. *İmam seçmek -soru devam ediyor- Allah üzerine değil, Müslümanlar üzerine vaciptir. Yani Allah imam seçmez manasında. Seçilen imama bey'at şarttır. Aynı anda iki halife olamaz. Müslümanları yönetecek kişi ilim, takva, kahramanlık ve nesep yönünden erdemli olmalıdır. Bununla birlikte imamın zamanın en üstünü olması şart değildir.* Buradan devam ediyoruz. (Bunu söyleyen: M. Evkuran Siyasi Kültürümüzde Teolojik Kökenliler ve İktidar Tahayyülü) Hazreti Peygamber ve ashabi İslam'ın devletsiz olamayacağını çok iyi anladılar. Bu bakımdan onlar devlet otoritesini sarsacak, diğer bir ifade ile devletin var olmasının nedeni olan İslam hükümlerinin uygulanmasında gösterilecek herhangi bir gevşekliğe hiçbir zaman göz yummamışlardır. Ashabın, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin vefatından hemen sonra, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri defnedilmeden, toprağa bedeni verilmeden; bir başkan seçmek -bir devlet başkanı seçmek- için toplanmaları, istişare etmeleri, bununla alakalı insanların fikir yürütmeleri, Medineli Ensar'ın kendi içlerinden bir devlet başkanı seçtirme çalışmaları, Kureyş muhacirlerin kendi içlerinden bir devlet başkanı seçtirmeye kalkmaları İslam'ın, Müslümanların devletsiz olamayacağını göstergesidir. Ashap, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hilafına bir şey yapması mümkün değildir. Bakın, bu mümkün değildir. Ashap, bunun bilincinde insandır ve o yüzden hızla ne yapar? Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ardından Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretlerini halife olarak seçerler. Ve bu genelde İslam yönetimlerini, İslam devlet sisteminde teorik olarak buna “halife” veya buna “halifelik” denmiş genel olarak ve bu kendine has bir makamı olan ve bu makam içerisinde kendine ait kuralları olan ve kendine ait vazifeleri olan bir olgudur, oluşumdur ve bunun yolu belirlidir. O makama gelecek olan kimse bir yoldan geçmeli. Bu yol babadan oğula geçen bir yol değildir, bunun altını çizelim. Babadan oğula geçen bir halifelik makamı söz konusu değildir İslam'da. Eğer babadan oğula

gececek olsaydı Hazreti Ebu Bekir Efendi'mizden sonra dört Abdullah'tan birisi olan Ebu Bekir Efendi'mizin oğlu Abdullah seçilirdi veya babadan oğula geçilecek olsaydı Hazreti Ömer Efendi'miz radiyallahu anh hazretlerinin dört Abdullah'tan ikincisi olan oğlu Abdullah olurdu, o da olmadı. O zaman bu, babadan oğula geçen bir halifelik sistemi değildir. Bunu özellikle şimdiden söylüyorum çünkü dört halifeden sonra Muaviye, Muaviye'den sonra babadan oğula geçme başlamıştır. Orası tartışmalı, orası ayrı analiz edilmesi gereken bir yerdir. Ben çünkü İslam ve İslam devlet sistemini, İslam ve İslam devlet sistemini Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ve Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali radiyallahu anh hazretlerinin zamanlarını içine alıyorum. Tabi bir de 6, 7 aylık, bazı rivayetlerde 7 aylık, bazı rivayetlerde 6 aylık Hazreti Hasan Efendi'mizin kısa bir dönemi var. Benim için halifelik sistemi, İslam'daki devlet sistemi ölçü olarak burayı alıyorum. Bunun altını bir çiziyim. Benim için Muaviye ve sonrası İslami noktada ölçü değil. İçinde doğrular olabilir; içinde eksiklikleri, yanlışlıkları olabilir; içinde başka şeyler de olabilir. Ama benim için orası, Emevilerin bilhassa durduğu noktayı İslam halifeliği olarak kabul etmiyorum; bu benim kendi şahsi duruşum. Birileri kabul edebilir, beni ilgilendirmez. Benim için İslam halifeliği, bu manada Hazreti Hasan Efendi'mizde son bulmuştur. Ondan sonra olmuş mudur? Hayır, bunun da altını çiziyorum. Böyle bir yaşanmış mıdır? Hayır. Yaşanacak mıdır? Evet. Yaşanacak mıdır? Evet. Hilafet, bu manada başkasının yerine, onun adına görev yapmak veya tasarruflarda bulunmak demektir. Halife ise başkası tarafından kendi adına iş görmek üzerine görevlendirilen kişiye denir. İslam hukukçuları, hilafet terimini genellikle Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem yerine geçmek anlamında kullanmışlardır. Gerçekte hilafet: Şeriatı Allah'tan tebliğ eden peygamberin yerine geçip dini korumak ve dünya işlerini düzene sokmak demektir, kelime manası. O zaman burayı tekrar söyleyeyim. Gerçekte hilafet yani hilafet makamı: Şeriatı yani Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin getirmiş olduğu Kur'an ve sünneti; Allah'ın indirdiği Kur'an ve Hazreti Muhammed-i Mustafa'nın sünneti ile oluşmuş olan o kocaman... Şeriat hukuk demektir, komple İslam'ın bütünü demektir. Allah'tan tebliğ eden peygamberin yerine geçip dini korumak -bakın dini korumak- ve aynı zamanda dünya işlerini de düzene sokmaktır, hilafet. En yüksek başkanlık ve amme velayetidir. Onun üstünde başka bir başkanlık olmaz ve amme velayetidir. Yani ammenin hakkı derler ya, halkın velayetidir. Halkın bu noktada velisi hükmündedir. Bu makama getirilene halife adı verilir çünkü bu konularda o, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin yerine geçmiş bulunur. Bu makama geçen toplumu sevk ve idare eder, Hazreti Peygamber'in halefi olmuştur. Bu nedenle peygamberin halifesi demekte sakınca görülmemiştir fakat genellikle yalnızca halife demekle yetinilir. Hani burada vardı ya: *"Aynı anda iki halife olamaz. Müslümanları yönetecek kişi ilim, takva, kahramanlık ve nesep yönünden erdemli olmalıdır."* Evet, Ebu Said naklediyor: "İki halifeye birden bi'at edildi mi onlardan ikincisini öldürüverin." (Müslim) Yani bir İslam ülkesinde, topluluğunda ümmetin başında iki halife olmaz, tek halife olur. Ardından bir halife daha kendi kendine ben halifeyim, diye çıkarsa hadis-i şerif açıktır: "Onu öldürün." der sonradan çıkan. Başka bir hadis-i şerif: "Siz bir kişinin etrafında birlik halindeyken bir başkası gelip kuvvetinizi kırmak veya cemaatinizi bölmek isterse onu öldürün." Bakın nettir burada tavır, İslam toplumu bölünüp parçalanmayacaktır. İslam toplumu kendi içerisinde taht kavgası, halifelik kavgası yapmayacak. İkinci sonradan çıkanı öldürün, der, sonradan çıkanı öldürün der. Hani sufiler de derler ya: "Bir postta iki şeyh yoktur." diye. Bir dergahta iki şeyh yoktur, bu sufilikte de geçerlidir. Bir kimse kendi kafasından bir şey yapıyorsa şeyhlik yapıyordur o, bir dergahta iki şeyh olmaz. Bir devlette iki başkan olmaz. İslam ümmetinde iki halife olmaz, sonradan birisi halifelik iddiasıyla orta yere çıkarsa o öldürülür. İslam çünkü vahdaniyet dinidir; yani vahdet, birlik dinidir. Bu sadece Allah, peygamber ve şeriatın birliğini ifade

etmez; devletin ve itaat edilecek halifenin de bir olması gerekir. Yani İslam'da iki devlet de olmaz, devlet de bir olacak, halife de bir olacak. İslam ümmeti de tek bir cemaattir, devletin de bir olması gerekir. Bunu teyit eden çok hadis vardır, mesela bir hadis-i şerif daha söyleyeyim: "Kim bir imama biat ederek antlaşma musafahasını yaparsa gücü yettiğinde ona itaat etsin. Bir ikincisi çıkıp da evvelkisi ile nizâyâ kalkışacak olursa onun boynunu vurun." Bakın onun boynunu vurun. Bu sufiler için de geçerlidir. Sufiler bir üstada el verdi; onun elini tuttu mu ikinci bir üstad, gidip de birisini bir üstad daha seçme -benim kendi anlayışım bu, din anlayışım- yoktur böyle bir şey. Senin bir tane üstadın olur, iki tane olmaz. İki taneyse -bu benim nazarımda- doğru değildir, bırak birini, git ötekine. Eyvallah ama diyor ki, gücün yettiğinde sen bir el tutmuşsun orada dur, gücün yettiğinde. Ben hep Şeyh Efendi için onu söylerdim arkadaşlara. Bir el tutmuşsun kardeşim, otur sen orada, ne eksiklik gördün? Sana Kur'an'ı yanlış mı öğretti, sana Kur'an ve sünnetin dışında bir şey mi söyledi? Bir el tutmuşsun otur orta. -Çok özür dilerim- oynaklık yapma, kaypaklık yapma, gevşeklik yapma, dimdik dur, döneklik yapma, akça kavaklık yapma. Başına ne geldiye geldi, otur dosdoğru, otur dosdoğru. Oturmuyor senin sapkınlığından, oturmuyorsun senin kaypaklığından, oturmuyorsun senin gevşekliğinden. O yüzden ben bir sefer gitti mi adam, ben ona bir daha ders vermem, vermem. Sebep? Gitme kardeşim, bir tek zorluk sen mi görüyorsun? Bugün gittin, yarın da gidersin sen. Ne zaman gideceksin diye sana mı bakacağım hep? Yürü, git, bir daha gelme. Bakın hadis-i şerif- benim haklılığımı göstermesi için koymadım buraya ama ölçü- "Kim bir imama biat ederek antlaşma musafahası yaparsa gücü yettiğinde onu itaat etsin." Otur oturduğun yerde. Yine başka bir hadis-i şerif: "Birinci biatınızda sadık kalın, gereğini ifa edin." Birisine biat ettin, onda sadık kal, onun gereğini ifa et, neye söz verdiysen akdinde dur. Sen dönenlerden olma, sen kaypaklardan olma, sen gevşeklerden olma, sen çekip gidenlerden olma, sen topuklarının üzerinden geri dönenlerden olma, dur sen orada ya, sen orada dur. "Birincilere olan borcunuzu ödeyin." Bak diyor ki: "Birincilere olan borcunuzu ödeyin." Neden? O sana emek verdi, senin bir biatını aldı, o seni korudu, muhafaza etti, kolladı, o sana imamlık yaptı, o sana başkanlık yaptı, o senin devlet başkanın oldu, o senin imamın oldu, o senin şeyhin oldu, o senin büyüğün oldu. Sen sadık kal ve ona borcunu öde. Ona borcun ne ile ödeyeceksin? Sadık kalmakla ödeyeceksin. Sadık kal, gevşeme, oynamasın oran buran senin, dimdik dur, disiplinli ol. Hadis-i şerif: "Kim olursa olsun ikinciye de öldürün." diyor. Ardından birisi kalkmış devlet başkanlığı yapacak. Örnekliyorum: Seçilmiş, biat edilmiş bir devlet başkanı var. Ne yapıyor? İhtilal yapacağım, diyor adam, el koyacağım, diyor. Ne yapıyor? Gidiyor CIA'yla ortak iş yapıyor, MOSSAD'la ortak iş yapıyor. Uluslararası kefare zalimlerle ortaklık yapıp insanların iyi kötü seçtiği kimseyi alaşağı etmeye çalışıyor. Kim alaşağı etmeye çalışırsa öldürürün onu, diyor ikinciye. Hadis sabit. Ebu Hureyre anlatıyor: "Ben-i İsrail'i peygamberler idare ediyorlardı. Bir peygamber ölünce onun yerine ikinci bir peygamber geçiyordu." Hazreti Peygamber'den naklediyor. (sallallahu aleyhi ve sellemden) "Ancak benden sonra peygamber yok ama ardımdan halifeler gelecek ve çok olacaklar." Bakın, örnekleme çok enteresan, diyor ki: "Ben-i İsrail'i peygamberler idare ediyordu, bir peygamber vefat ettiğinde yerine yeni bir peygamber geliyordu." Hatta peygamber sağken yeni bir peygamber, yardımcı bir peygamber geliyordu: Musa'nın Harun'u gibi. Musa aleyhisselam da devlet başkanıydı ha, onu öyle devlet başkanı değil zannetmeyin. Kendine vekil tayin etti devletin başına. Kimi? Harun'u. Tûr-i Sinâ'ya çıktığında dedi ki: "Bana bir vekil tayin et, bana bir yardımcı tayin et." Ve hatta Harun'u istedi. "Bana Harun'u yardımcı ver." Cenâb-ı Hakk Harun aleyhisselamı ne yaptı? Yardımcı verdi. Devam ediyor. "Orada bulunanlar dediler ki: Onlar hakkında bize ne emredersiniz?" Yani bu halifelerle alakalı bize ne emredersin? Mademki senden sonra halifeler gelecek, senden sonra bir peygamber gelmeyecek ve biz o halifelere biat edeceğiz,

bize ne emredersin? “Önceki biatinıza sadakat gösterin. Onlara haklarını verin. Onlar üzerindeki haklarınızı da -eda edemedikleri takdirde- kendilerinden değil, Allah'tan isteyin. Zira Allahu Teâlâ, idareleri altındakilerin hukukunu onlardan soracaktır, buyurdu.” (Buhari, Müslim) Yani siz onlara biatinızda sadakat gösterin, onlara haklarını verin. Hak ne? Sadakat göstermek, onların emirlerini yerine getirmek, onların dediklerini yerine getirmek, onların çizdiği yolda devam etmek. Ama diyor, onlar sizin üzerinizde haklarınızı tam eda, yerine getiremezlerse yani o emir, o halife senin hakkını tam yerine getiremedi. Diyor ki: “Onu Allah'tan iste.” Ona güç yetiremedi. Örneklıyorum bunu, maaş olarak 3 bin liraydı hakkın da o 2 lira verdi sana devlet olarak veya halifelik olarak. Bunu diyor, sen ondan isteme, onu zorlama, onu Allah'tan iste.

Bunu toparlayayım. Yani demek ki Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin devlet başkanlığı Kur'an ve sünnetle sabit, Kur'an ve sünnetten ayrı değil, Kur'an ve sünnetin dışında da değil, Kur'an ve sünnetin bu noktada emrine muhalif değil. Şartlar öyle oluştuysa, bu iş böyle olduydu, değil. O heva ve hevesinden konuşmadı, heva ve hevesinden bir şey yapmadı, her ne yaptıysa Allah'ın emriyle yerine getirdi, ayetle sabit.

İlk 4 halife döneminde “emirlik, emaret ve riyaset” kavramlarıyla ifade edilen devlet başkanlığı bizatihi dini içerikli kavramlar değil, (bu tabii M. Evkuran'ın sözü) sosyolojik, toplumsal ve hukuki kavramlardı. Bu sebeple 4 halife kendilerini peygamberin dini, hukuki ve siyasi halefi olarak görmekten kaçındılar Devlet başkanlığı görevinin kendilerine Allah tarafından verildiği iddiası Emeviler tarafından meşruiyet amacıyla kullanıldı.

Birinci madde olarak. Evet, buradan devam ediyoruz. Şimdi Allah'ın halifesi deme noktasında; İslam dünyasında, hukukçuların arasında ikiye ayrılmış vaziyette. Bunların caiz olduğunu söyleyen var, caiz olmadığını söyleyenler de var. En'âm suresi ayet 165: (caiz olduğunu söyleyenlerin iddialarını ispat noktasındaki ayeti kerimesi) “Sizi verdikleriyle denemek için yeryüzünün halifeleri yapan ve kiminizi kiminize derecelerle üstün kılan odur. Şüphesiz ki o Gafur-ur Rahim'dir.” (En'âm suresi ayet 165) Yine Cenâb-ı Hakk başka ayetlerde şöyle buyuruyor: “Sizi yeryüzünün halifeleri kılan...” (Neml suresi ayet 62) Yine az önce bahsettik. Bakara ayet 30: “Yeryüzünde halife yaratacağım dedi.” Bu ayetleri delil göstererekten bunun caiz olduğunu söyleyebiliriz. Bunun caiz olmadığını söyleyenler, bunu istemedi diyenler bir tek, Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretleri kendisine Allah'ın halifesi denilmesine müsaade etmemiş; böyle bir rivayet var. Bu görüş ayrılığı; İslam ümmetinin içerisindeki, hukukçuların içerisindeki bu görüş ayrılığı; isimlendirme, adlandırma ile alakalıdır. Vazifeler ile alakalı değildir, bunun da altını çizelim. Çünkü sadece bir şeyin ismini koyarken burada görüş ayrılığı olmuş. Yoksa bütün İslam hukukçuları -bu manada- mülkün gerçek sahibinin Allah olduğunu, onun emir ve hükümlerine bağlı kalmanın gerektiği hususunda hemfikirdir. Bu noktada ilahi emirler göz önünde bulundurulmadan kurulan yönetimlerde hiçbir şekilde hilafet adının layık görülmeceği, İslam'ın özünden -yani Kur'an ve sünnetten- haberi olan herkes bilir çünkü. Fâtır suresi ayet 39'da: “O sizi yeryüzünde halifeler yapandır. Artık kim inkâr ederse küfrü kendi zararınadır. Kafirlerin küfrü kendilerine Rableri katında şiddetli buğuzdan başka bir şey artırmaz. Kafirlerin küfrü kendilerine hüsrandan başka bir şey artırmaz.” buyurur. Ve yine Ankebût'te: “Sizi yeryüzünün halifeleri kılar.” der. Asıl önemli olan, bu yüce makamın gereklerinin yerine getirilmesidir. Bunlar da Allah'ın hükümlerini mutlak ölçü kabul etmek, salih amel işlemek ve Allah'a karşı gelmemek, küfre sapmamaktır. Kendisinde bu özellikler bulunmayan hiçbir yönetim İslami olma niteliğini kazanamaz, İslami kavramlarla nitelendirilemez. Bu tip yönetimler İslam olamaz kesinlikle. Evet buradan devam edeceğiz.

11 Ocak 2020

Hem dört halife döneminde Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ardından beşinci halife aslında Hazreti Hasan Efendi'mizdir. O da 7 aylık bir halifelik yapmıştır. O makama gelen bir kimseye halife adı kullanıldı genel olarak veyahut da imam sıfatıyla sıfatlandılar.

"İmam" kelime manası olarak: Sözüne ve davranışlarına uyulan kimse karşılık olarak. Söz ve davranışlarına tâbi olunan, uyulan kimse noktasında. "İmamet" de -imametın başına geçti, imametlik yaptı- bu imam kelimesinin farklı söz kullanımı, o da dini ve dünyevi ve her konuda yüksek başkanlık demek imamet delinince. Bu konuda hem dini hem dünyevi olarak en üst başkan niteliğinde tanımlama. Bu makamı işgal eden kimseye de halife veya imam deniyor. Denilme sebepleri de maddeler halinde maddelendirirsek:

1- İlk halife yani Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretleri, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinden sonra gelip risalet dışında -yani peygamberlik dışında- bütün görevleri yerine getirme de onun yerini aldı. Bir tek peygamberlik yapmadı; yani din getirici, din koyucu hükmünde olmadı ama peygamberliğin haricinde Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ne kadar görevi var ise ordu komutanı tayin etmek, sefer kararı, harp kararı vermek, valiler tayin etmek, kadılar tayin etmek gibi veyahut da vergi toplamak, zekat toplamak, bunların paylaşılması gibi. Ordunun teçhizatının düzülmesi, o teçhizatla ordunun sefere çıkarılması gibi veyahut da Medine'de veya diğer şehirlerde o güne kadar islam olan diğer şehirlerin -bu noktada- idaresi, eğitimi, oradaki güvenliğin sağlanması gibi. Hazreti Ebu Bekir radiyallahu an hazretleri Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin peygamberliğin haricinde her şeyi yaptı. Devam ediyoruz

2- Asıl hakimiyet İslam inancında Allah'ındır. Ayet-i kerimede de "Hakimiyet kayıtsız şartsız Allah'ındır." denir. Hâkim olan Allah'tır. Hakimiyet Allah'ın olunca o halife de bu noktada yeryüzünde Allah'ın hakimiyetini temsil eder. Allah'ın El-Hakim ism-i şerifinin sıfatının tecelliyatıdır, Allah değildir. O yüzden ona aynı zamanda "halife" denir. Aslında bu temsil de (yani hilafet) bütün müminlere yöneltilmiş bulunduğundan bir nevi müminlerle o hilafet arasındaki akitle gerçekleşir. O, müminlerin halifesidir ama müminlerin halifesi olunca müminlerle onun arasında bir akitleşme, -bir bey'atlaşma eski dilde bey'atır- bey'atlaşmanın sonucundadır bu, o yüzden ona halife adı verilir. Ve biz Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve 7 aylık Hazreti Hasan Efendilerimizin zamanını eğer İslam devleti olarak isimlendirecek olursak ki öyledir, bu konuda İslam dünyasındaki bütün ulemanın tek noktada birleştiği yerdir. İslam uleması bu beş halife, biz dört halife deriz, kısadır Hazreti Hasan Efendimizin zamanı. Bu beş halife dönemini İslam devleti olarak nitelendirir bütün herkes, ortak olarak. Bunu da En'âm ayet 165: "Sizi, verdikleriyle denemek için yeryüzünün halifeleri yapan ve kiminizi kiminize derecelerle üstün kılan; odur." (En'âm 165) Ona imam denmesinin sebebi de İslam devlet başkanının aynı zamanda namaz kırdıran imama benzetilmiş olmasındandır. Mesela Hanefilerde bu önemli bir olgudur, cuma ile alakalı. Cumayı devlet başkanının kırdırması. Devlet başkanı kırdıramıyorsa herhangi bir sebepten dolayı, onun tayin ettiği kimsenin cumayı kırdırması önemli bir olgudur. Bu, cumanın eda şartlarında geçer, sıhhat şartlarında değil. O yüzden imam denmesinin bir sebebi de namaz kırdıran, yani ümmetin önüne geçip namaz kırdıran kimsedir. Şimdi namaz kırdıramayacak kadar dini bilgiye sahip olmayan bir kimse, İslam devletinde başkanlık yapamaz çünkü. İslam devlet hukukunda, hükmünde -mesela- Müslümanların başına gayrimüslim bir devlet başkanı olmaz; o kimsenin iman ehli, Kur'an ehli, sünnet ehli olması gerekir devlet başkanı olabilmesi için. Tabi, devlet başkanı olmanın ayrı özellikleri vardır İslam fıkhında, hukukunda. Bu konumuzun dışında, eğer gerekirse onu da anlatırız. Yani bir İslam devlet başkanının özellikleri. Kimler halife olabilir, Müslümanların başına kimler halife olabilir, o halifenin özellikleri nelerdir? Aslında bu

soruda, bu kadar gelen soruda ben bir hikmet görüyorum. Bunları o yüzden soru sahibinden izin isteyerekten soruları göreyim, ona göre teknik cevaplar vereyim, istedim. Çünkü İslam ümmetinin başına her an bir halife tayin edebilirler; tayin edilen halifeye bizim biat etmemiz istenilebilir ve o halife örneğin emperyalistlerin hak ve hukukunu gözeten, emperyalistlerin insanı, adamı olabilir. Bunlar konuşulan şeyler çünkü. Mesela İngiltere bir halife tayin edebilir bizim başımıza veya Amerika bütün Müslümanların başına bir halife tayin edebilir veyahut da halife savaşları çıkarmak için birkaç tane halife tayin edebilir ve o halifeler diğer çıkan halifeye savaş ilan edebilir. Biz meselenin Kur'an sünnet dairesinde doğrusunu öğrenelim, özünü öğrenelim, ben ana hatlarıyla burada anlatmaya çalışıyorum. Tabi bunları teferruatlandırmak mümkün mü? Evet. Bunların da özünü anlatırken ben farkındaysanız ayet-i kerimelerden ve hadis-i şeriflerden anlatıyorum. Şu imamın içtihiadı, demiyorum, bu imamın içtihiadı da demiyorum. Özellikle bu meselede ayet-hadis konuşmaya gayret ediyorum ayet-hadis. "Sizi verdikleriyle denemek için yeryüzünün halifeleri yapan ve kiminizi kiminize derecelerle üstün kılan odur." Demek ki yeryüzünde halifeler olacak, bunu kim yapıyor? Allah yapıyor ve ona ne deniyor? İmam deniliyor. Bir ismi de ne? İmam. Neden? O çünkü arkasında namaz kılınan kimse ve imama nasıl namazda uymak zorunlu ise devlet başkanı veya halife noktasındaki olan imama da uymak zorunlu. Ama hangi noktalarda? Onu havada bırakmıyoruz, onu devam edeceğimiz şimdi. Bu nedenle o devlet başkanlığına veya devlet başkanına veya başkanlığa "el-imâmetu'l-Kübra" veya "el-imâmetu'l-Uzmâ" da denilir, onların bir ismi de bu. Burada İslam devlet başkanlarını illa ki şu isimde hitap edilir, bu isim ona verilir, diye bir kaide koymamışlar. İster halifelik deyin, ister imamlık deyin, ister emirlik deyin, ister imâmetu'l-kübra deyin. İsim üzerinde İslam dünyasının çok fazla üzerinde durduğu bir şey değil ama üzerinde durduğu önemli bir şey var. O da nedir? Bu kimselerin özellikleri neler olmalı, görevleri neler olmalı. Bu halifelerin özellikleri ve görevleriyle alakalı üç aşığı beş yukarı ümmet tek noktada birleşmiş, o yüzden özellikleri ve görevleri ile alakalı konumuz olmadığından dolayı es geçiyorum ama en önemli şey Kur'an ve sünnetin yaşanması ve yaşatılması görevleri var bunların birinci derecede. Halifenin ilk önemli görevi: dinin yaşanması ve yaşatılması. Bir görevi bu. Ondan sonra adalet mekanizması giriyor, hukuk mekanizması giriyor, insanların hak ve hukukları hürriyetleri giriyor. Bunlar devam ediyor ama bunların vazifelerinin tamamı Kur'an ve sünnete dayalı, özellikleri de tamamen Kur'an ve sünnete dayalı. Bunlarda belki de, soruların arkasını tam bilmiyorum, vakti sırası gelince bunlar da belki de anlatılır.

Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretlerini önceleri Allah Resulünün halifesi yani Halifet-u Resulullah sonraları ise sadece halife denildi. Hazreti Ömer radiyallahu anh hazretlerine "müminlerin emiri" diye hitap edildiğini görüyoruz. Bunu da neden? Hadis-i şeriflerden, onlarla olan diyaloglardan çıkarıyoruz. Bir sahabenin diyalogundan çıkarıyoruz veyahut da onlar mektup yazıyorlar değişik ülke başkanlarına, krallarına lakaplarını mektupların altındaki imzalardan biliyoruz; görüyoruz; öyle boş muhabbet değil yani. Kur'an ve sünnette belli bir ismin kullanılmasını emreden herhangi bir hüküm yok çünkü hadis-i şeriflerde halife, hadis-i şeriflerde imam, hadis-i şeriflerde emir, bunların hepsi de kullanılmış; ayet-i kerimede de "imam" olarak kullanılmış, hadis-i şeriflerde sultan ismi de kullanılmış ama sultan ismi halife yerinde kullanılmamış. Enteresan, ayırım var. O da konumuzun içerisinde gelecek. Halife ve imam kelimelerini kullanmışlar, önemli bir ayırım şu: Kuruma, makama halifelik makamı denmiş; o makama oturan kimseye de genelde halife denmiş veya imamet makamı denmiş; o makama oturana da imam denmiş. Ama bunun dört halifeden sonra, dört halifeden sonra böyle daha dışı dokunur, kayda değer halifelik ve makamın kuvvetli olduğu zaman Osmanlı. Yavuz Sultan Selim'in halifeliği İstanbul'a getirmesi ile. Halifelik makamı, makam olarak söylüyorum. Osmanlı'da çok dirayetli, çok

etkin halifelik makamı; halife de çok dirayetli ve etkin, sebebi: Halifelik makamının arkasındaki devlet güçlü, hem siyasi olarak güçlü, hem askeri olarak güçlü hem de ekonomik olarak güçlü çünkü halifelik makamının çok önemli dört ayağı var:

- 1- Halifelik makamı, Kur'an ve sünnete sınıksız bağlı kalmalı.
- 2- Halifelik makamının, askeri bir gücü olmalı.
- 3- Halifelik makamı, kendi yanında siyasi gücünü de getirir.

4- Halifelik makamının, ekonomik de gücü vardır. Bu dört ana unsur halifelik makamı için olmazsa olmazdır. Çünkü halifelik makamı bir karar alırsa o kararın uygulanması için ,ama siyasi ama askeri ama hukuki ama ekonomik, o kararın yaşanması için yaşatılması için uygulamaya geçirilmesi gerekir. Bunu neden söylüyorum? Dandikten kafamıza bir halife koyarlarsa:

- 1- Onun askeri gücü olmalı.
- 2- Onun siyasi gücü olmalı.
- 3- O makamın ekonomik gücü olmalı.
- 4- O makamın hukuk gücü olmalı.

Hukuk ne? Kur'an ve sünnet. Bu dört ana güç, o halifelik makamında olmalı. Sultan ve Melik kelimeleri Emevilerde başlayan şeyler. Ama dört halife döneminde, bakın dört halife diyoruz, dört halife bir de Osmanlı'da çok öne çıkıyor bu. O yüzden bu sohbetin sonuna kadar ben devlet başkanı sıfatı değil, halife veyahut da halifelik makamı olarak nitelendireceğim sohbeti anlatırken.

Burada bir ibare vardı. "*Devlet başkanlığı görevinin, kendilerine Allah tarafından verildiği iddiası Emeviler tarafından meşruiyet amacıyla kullanıldı.*" diye. Bakın, Emevilerle alakalı, Emevilerle alakalı. Sahabelerin büyük bir çoğunluğu Emevileri bir İslam devleti olarak nitelendirilmezler ancak Emevi saltanatını, o saltanattan nemalanan o saltanattan ekonomik olarak, siyasi olarak, bürokratik olarak nemalananlar, Emevileri bir İslam devleti gibi göstermeye çalışırlar. Tarih boyunca böyle olmuştur bu. Süfîler hiçbir zaman Emevi hanedanlığını bir halifelik olarak görmemişlerdir, bunun da altını çiziyim. Ehl-i beyt hiçbir zaman Emevi saltanatını İslam devleti olarak görmemiştir, buna ayırt edelim. Şimdi sahabenin bu konudaki sözlerini aktarıyorum size, bu sözler Kütüb-i Sitte'den. Emeviler tarafından meşruiyet amacıyla kullanıldığını dair ama Emevilerin bu konuda İslam devleti olarak görülmediğine dair deliller. "*Sefîne radiyallahu anh anlatıyor: Resulullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdu ki: "Hilâfet -buraya dikkat edin- hilâfet, ümmetim arasında otuz yıl sürecektir. Bundan sonra saltanat gelecektir."* Bu hadis-i şerif çok önemli. Bu hadis inkarcıları kendi ayaklarına sıkıyorlar bazı yerlerde. "*Hilâfet ümmetimin arasında otuz yıl sürecektir. Bundan sonra saltanat gelecektir.*" Dikkat edin. O yüzden saltanat, sultan, melik -parantez içerisinde- bunu o yüzden ayırdım. 30 yıl hilafetlik dönemi. Benim kendimce kabul ettiğim İslam devlet sistemi -Mustafa Özbağ olarak- Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali dönemini ve aynı zamanda da Hazreti Hasan Efendi'mizin 7 aylık dönemi. Ben halifelik olarak, İslam devleti olarak bu arayışı kabul ediyorum. Bakın, bu arayışı. 30 yıl buradan var. Peygamber'den sonra sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, İslam'ın Medine- i Münevvere'de devletleşmesini de ben 10 yıl koyuyorum, toplam 40 yıl. 40 yılın haricindeki bir bölümü ben İslam devleti olarak kabul etmiyorum. O yüzden İslam, siyaset, halifelik kavramlarını konuşurken bu 40 yıllık dönemi ben kendime baz alıyorum, delil olarak alıyorum, örnek olarak alıyorum. Emeviler, Abbasiler, Selçuklular ve Osmanlılar bu dönemleri kendimce İslam devleti olarak algılamıyorum. Osmanlı'yı reddettim, Selçukluları reddettim, diye bunu böyle nitelendirmeyin ama tam bir İslam devleti hukuku ve hükmünü örnek alacağımız zaman bu zamanlar 40 yıllık. Bakın 40 yıllık. Buradan bir şeyi daha işaret edeyim, burdan 40 yılı işaret ettim ya, size bir şey daha

işaret edeyim. Bazı hadis-i şeriflerde Mehdi'nin yeryüzüne geleceğini ve Mehdi'nin, Mehdiyetin kıyamete yakın 40 yıl dünya üzerinde hakim olacağını ve İslam'ın bütün dünyada, 40 yıllık bir dönemde hakimiyet kuracağını ve bütün dünya 40 yıl boyunca İslam'ı en güzel ve en yüksek şekilde yaşayacağına dair bir inanca sahibim. Bu inancımı da bu hadis-i şeriflerden alıyorum, diyorum ki: İlk dönem bir 40 yıllık İslam devleti kuruldu ve sonunda bir 40 yıllık daha İslam devleti kurulacak ve Cenâb-ı Hakk nurunu tamamlayacak. O 40 yıllık dönemde yeryüzünde hiçbir fesat, hiçbir haksızlık, hiçbir adaletsizlik, hiçbir yanlışlık yaşanmayacak. Hayır. Allah nurunu tamam edecek. Kafirler, gavurlar, müşrikler istese de istemese de inansa da inansa da bu 40 yıllık dönem yaşanacak inşaallah. O yüzden burada hilafeti anlatırken 30 yıl Peygamber'den sonra, 10 yılda ben Medine-i Münevvere'yi koyuyorum, 40 yıl tamamı. Bakın 40 yıl. Çünkü Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Medine-i Münevvere'ye göçer göçmez devlet kurulmadı çünkü. Devletin temelleri vardı, kim attı? Şehid Mus'ab bin Umeyr. Henüz daha Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri hicret etmezden önce Medine-i Münevvere'ye hicret eden ve orada İslam'ı yayan genç, yakışıklı, bahadır, yürüdüğü zaman alemin arkasından yürüdüğü Mus'ab. Yakışıklı mı yakışıklı, cesaretli mi cesaretli, nazik mi nazik, narin mi narin, Mekke'nin en zengin ailesinin çocuğu. Genç yaşta Mekke aristokrati diyebiliriz. Evli kadınlar kendilerini atıyorlar önüne, beni nikahla, diye. Öyle Mus'ab. Kızlar kendilerini atıyorlar öne diyorlar ki: Beni nikahla, beni götür. Öylesine yakışıklı, öylesine terbiyeli ve öylesine enine -böyle enine derken kalın değil- sallı, boylu postlu Mus'ab. Ve Uhud şehidi... Hazreti Hamza ile yan yana yatan Mus'ab. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin başına çöküp gözyaşlarını tutamadığı Mus'ab. Bir ciğer yarası Hamza'ya bir ciğer yarası Mus'ab'a. Öyle Mus'ab. Ve Mekke'nin en zengin, en aristokrat ailesi olmasına rağmen şehit olduğunda üzerindeki elbisesinin ne yazık ki tam olarak örtmediği Mus'ab. Aşağı doğru çektiklerinde üstü açık kalan, üstünü örtmek için çektiklerinde altı açık kalan Mus'ab. O toprak onu nasıl bağrında besler, bilemem. Şimdi Uhud'a gidip insanlar orada alışveriş ediyorlar, bunu da bilemiyorum. Uhud'a gidip lay lay lom ediyorlar, bunu da bilemiyorum. Hususi götürüyorlar insanları okçu tepesine, bunu da bilemiyorum. Okçu Tepesi ki Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sözünü dinlemeyenlerin tepesi. Dünya malına tamah edip Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin emrini dinlemeyenlerin tepesi. Asıl gidilecek olan, o tepenin tam karşısında Uhud Dağı'nın eteklerinde olan yer. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ve bir avuç ahabın en zor zamanları. Dışının kırıldığı, yanağının yarıldığı hatta zaman zaman orada bir çukura hapsolünüp bütün sahabenin canhıraş Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini korumak için teker teker kılıçların altında -tabiri caizse- doğrandığı yer. Asıl ziyaret edilmesi gereken yer orası, okçular tepesi değil. İşte o Mus'ab Medine-i Münevvere'de İslam'ın temelini atan, İslam devletinin temelini atan o Mus'ab ve Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri hicret ettiğinde teşkilatlanma üç aşağı, beş yukarı hazır olan ve o teşkilatlanmayı yapan Mus'ab Medineli Ensar gençleriyle. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini Yahudilerden korumak için yalın kılıç başında nöbet tutan. Çünkü Yahudiler geçmiş peygamberleri katlettikleri gibi diyorlardı ki biz bunu da katledeceğiz. Evet o Yahudiler peygamberleri katletmişlerdi.

İşte hilafet bu manada, Hazreti Peygamber diyor ki: 30 yıl sürecek, 30 yıldan sonra da diyor, saltanat gelecektir. *Said İbnu Cumhân dedi ki: Sonra ilâve etti "Hz. Ebû Bekir (radiyallâhu anh)'in hilâfetine Hz. Ömer'in hilâfetine, Hz. Osman'ın hilâfetine Hz. Ali'nin hilâfetine (radiyallahu anhüm ecmain) ekle (parmaklarınla say) bak! dedi. Bunları (sayınca hakikaten) otuz yıl bulduk."*

Sefine'ye "Emeviler, hilâfetin kendilerinde (devam ettiğini) zannederler, denmişti. Şu cevabı verdi: 'Beni'z-Zerkâ yalan söylüyor. Onlar krallardır, hem de kötü krallar.' Emeviler, onlar krallardır hemde onlar kötü krallardır." Ebu Davud, Tirmizi bunu naklediyor. *Alkamî der ki: "Resulullah aleyhissalâtu vesselâmdan sonra gelen otuz yıl içinde dört halife ile Hazreti Hasan radiyallâhu anhüm hazretlerinin halifelikleri vardır. Şöyle ki:*

Hiz. Ebü Bekir'in hilafeti 2 yıl 3 ay 10 gündür.

Hiz. Ömer'in hilafeti 10 yıl 6 ay 8 gündür.

Hiz. Osman'ın hilafeti 11 yıl 11 ay 9 gündür.

Hiz. Ali'nin hilafeti 4 yıl 9 ay 7 gündür.

Hiz. Hasan'ın hilafeti de 7 aydır.

O zaman şu Emevilerin devlet başkanlığı görevlerini kendilerince Allah tarafından verildiğinin iddiası boşa çıkmış oluyor çünkü sahabenin büyük bir çoğunluğu onları halife makamında oturan bir kimse olarak görmüyorlar. Emevilerle beraber sultanlık yani krallık başlıyor ki ashabin deyimiyle o krallıkta kötü bir krallık. O yüzden Emeviler dönemini biz - tırnak içerisinde- İslam devleti olarak görmemiz mümkün değil. Eğer -burada bir tehlike daha var- bir kimse Emeviler zamanını İslam devleti olarak görürse Hazreti Hüseyin Efendi'miz ve Ehl-i beytin kıyımı, bu sefer İslam devletine bağlılık gibi olmuş olur ki Hazreti Hüseyin Efendi'mizi bu sefer bağı hükümüne koyarız. Burada sıkıntı var, burada böyle büyük bir problem var. Birisi kalkar, Emevi saltanatını -ashabin deyişyle- Emevi kötü krallığını İslam devleti olarak görürse Hazreti Hüseyin Efendi'mizi ve Ehl-i beyti ve sonra Hazreti Hüseyin Efendi'mizin arkasından gidenleri ve Hazreti Hüseyin Efendi'mizi sevenleri sanki İslam devletine karşı çıkmış bağı hükümüne koyar, bunda tehlike var. Buradaki bu büyük tehlikeyi, makamı ne olursa olsun görmeyenler Emevi krallığını veya sultanlığını İslam olarak görmeyecekler. Burada tehlikeli bir durum var çünkü.

Devam ediyoruz, sorulardan ikinci paragraf:

2- Sünni siyaset anlayışı; Kur'an ayetlerinden hareketle değil, Peygamber sonrasında yaşanan tarihsel siyasi tecrübelerden hareketle oluşturulmuştur. (M.EVKURAN, Siyasal Kültürümüzde Teolojik Kökenler ve İktidar Tahayyülü) Dolayısıyla Sünni siyaset anlayışı, İslam toplumlarının bütün dönemlerinde geçerli olabilecek bir teori olmayıp daha çok Müslümanların geçmişte yaşadıkları ve çoğunluk tarafından doğrulanan siyasi tecrübenin bir yansımasıdır. Daha sonra bu fikirler, siyasi alandan inanç alanına taşınarak dini ve kelami açıdan meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Tabi burada Sünni siyaset anlayışı dediğimizde dört halifeden sonra veya bu 40 yıllık dönemden sonra veyahut da 30 yıllık dönemden sonrayı ele alan anlayışları nitelendiriyor burada bu tespiti yapan kimse. Şimdi biz kendimizce İslam devlet anlayışı adına bir yol çizeceksek o zaman o ara dönem - zaman zaman Buhari'nin Fiten'inde de geçer bu, diğer hadis kitaplarında da geçer-yani flu devlet sistemlerinin olduğu, yani Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin zamanında fluluk yoktur. O hadis-i şeriflerde, Bâb- ul Fiten'de der ki bu fitneler bahsinde: "Öyle bir zaman gelecek ki flu olacak her şey." Yani ne İslam ve İslam dışı gibi. Böyle arada derede olacak bitecek.

Biz Emevilerden sonra gelen devlet yönetim biçimlerini tam olarak İslam diye nitelendirirsek ayağınız yere sağlam basmaz. Bunu açık açık, yerli yerine koymamız lazım. Böyle hamasi nutuklarla: "Ya sen Osmanlıyı İslam görmüyor musun?" Canım kardeşim, tam biri İslam diyemeyiz. Sebep? Osmanlıyı tam İslam dersek laf dine gider çünkü Allah muhafaza eylesin, o yüzden diyemeyiz. Benim için tam İslam diyemem veyahut da ben kendi şahsi düşüncem. Selçuklular, Abbasiler, Emeviler bu konuda benim için tam İslam değildir. Öyle olunca Sünni siyaset anlayışı dediğimiz anlayış, bu dört halife döneminde kendi gerçekliğini Kur'an ve sünnetten almıştır. Çünkü uygulanan her kanun, yapılan her eylem ve fiiliyatın

karşılığında Kur'an ve sünnetten hüküm vardır. O konuda Hazreti Kur'an'a bakarlar, Hazreti Kur'an'dan bir şey bulamazlarsa Hazreti Peygamber'e bakarlar, sallallahu aleyhi ve sellem ondan bir şey bulamazlarsa ashabin reyine giderler, onlara sorarlar. Ashap bu konuda duydu mu bir şey, duymadı mı? Sonra o konuda bir hüküm oluştururlar. Onlar da bu hadiselerde asla heva ve heveslerine uymazlar. Burası önemli bir nokta, bununla alakalı. Şimdi Sünni bir sistem dediğinizde yaklaşık bin dört yüz yıllık bir İslam süreci var. Bu bin dört yüz yıllık İslam sürecinde İslam'ın zaman zaman tam olarak yaşanabildiği, yaşanamadığı, uygulandığı, uygulanmadığı alanlar olmuştur. O yüzden biz bu alanlara dört halife döneminden sonra, otuz yıldan sonra tam olarak İslam yaşanmıştır diyemeyiz. Nur suresi ayet 55 : (bunu yalnız bir görelim) *"Allah; içinizden iman edip salih amel işleyenlere va'detti ki onlardan öncekileri nasıl halef kıldı ise onları da yeryüzüne halef kılacak ve onlar için beğendiği dini temelli yerleştirecek, korkularını emniyete çevirecektir. Çünkü onlar, bana kulluk eder ve hiçbir şeyi bana şirk koşmazlar. Kim de bundan sonra inkâr ederse işte onlar, fâsıkların kendileridir."* Demek ki sizden önce, bu ümmetten önce nasıl diğer peygamberleri ve ümmetleri yeryüzünde halef kıldıysa Davut aleyhisselam gibi Süleyman aleyhisselam gibi. Hem devlet başkanı hem peygamber. Bu ümmete de Cenâb-ı Hakk yeryüzünde halef kılacak ve halef kılmış mı bu otuz yıllık dönemde? Kılmış. Bu otuz yıllık dönemde. Geçen derste bahsetmiştim. Mısır, Arap Yarımadası, Afrika'nın ortalarına kadar, İran, Türki memleketlerine kadar, neredeyse Hindistan'a kadar ve Anadolu'nun yarısı İslam olmuş ve bu topraklarda yaşayan insanlar güvenlik içerisinde yaşamışlar, zenginlik içerisinde yaşamışlar. Bakın, güvenlik ve zenginlik içerisinde yaşamışlar. O zaman Cenâb-ı Hakk o kısa dönem içerisinde yeryüzünün büyük bir bölümünü Müslüman halife vadini gerçekleştirmiş mi? Evet. O zaman tekrar sohbetin başındaki konuya geliyorum. Son kırk yılda da bunu tekrar gerçekleştirecek mi inşallah? Evet. O zaman Sünni siyaset anlayışı kendince Kur'an ayetleri ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hadisleriyle kendi anlayışını, idrakini, hareket tarzını oturtturursa bir sıkıntı yok demektir.

İlk halifeler döneminden sonrakini İslam kabul etmediğinden dolayı geri kalan meseleyi de, çok üzerinde durmak istemiyorum çünkü İslam kendi içerisinde İslami olan ve olmayanın ayrımını yapar, kendi içinde. Her konuda İslami gözetken veya gözetmeyen unsurları ayırt eder. İslam'ı gözetmeyen unsurları, İslam'ı gözetmeyen her ne var ise, bakın: Küfür, dalâl (yani sapıklık), cahiliye ve tâgût gibi kavramlarla anlatır. İslam dışı bir düşüncüyü, bir hareketi yani fiiliyatı, bir tarzı, bir tavır İslam kendisinin dışında olduğunu; küfür, sapıklık, dalâlet, (Fatiha'daki dalâl dalâlet) ve aynı zamanda cahiliye, aynı zaman tâgût gibi kavramlarla anlatır. Kur'an'ın dilidir bu ve kavramların çokluğu bunlar arasındaki mahiyet farklılığından değildir, daha fazlaştırabiliriz bunları. Amaç, buradaki amaç şudur: Bir şey İslami mi değil mi? Bunu anlatmak içindir. Bakın amaç odur, İslami değilse ona tâgûta taptınız veyahut da heva hevesine gittiniz veya küfre düştünüz veya şirke düştünüz veyahut da dalâlete düştünüz veya cahiliyedesiniz, cahilsiniz der. Kur'an'ın dilidir bu. İslami değilse bir şey; bu bir hukuk olabilir, bir hukuki madde olabilir, bir ceza olabilir, bir devlet yönetimi ile alakalı bir şey olabilir, tebaanın içerisindeki bir hadise olabilir... Bu ne olursa olsun, İslam dışıysa Cenâb-ı Hakk onu Kur'an-ı Kerim'de tâgût olarak, dalâlet olarak, sapkınlık olarak, fahşiyat olarak, cahiliye olarak nitelendirir. Buradaki amaç bir şeyin İslami olup olmadığını anlatmaktır, başka bir şey değildir. Bunu da Kur'an'ın kendine has bir dili, üslubu olarak kabul ederiz biz bunu. Çünkü bu dili, bu üslubu bu başka bir yerde bulmak mümkün değildir. İslam; İslami ve cahili olmak üzere iki tür hakimiyeti tanır, üçüncü bir türü yoktur. O yüzden diyorum, kırk yıldan sonrasını İslam görmüyorum diye. Çünkü İslam literatürüne göre bir şey ya İslamidir ya da cahilidir. Bunu anlatan Kur'an-ı Kerim'de o kadar çok ayet-i kerime vardır ki ben burada en can alıcı ayet-i kerimeyi aldım. Maide suresi ayet 48-49-50-51-52 bu

konuda çok önemli şeyler söyler, gösterir hatta Maide'nin başından itibaren alırsanız orada kocaman bir sistem görürsünüz. Zaten Maide suresi bu gavurcukları çok ürkütür, çünkü Maide'de der: "Siz Hristiyanları ve Yahudileri kendinize dost tutmayınız." Bu çok keskin bir ayet-i kerimedir, bakın çok keskindir. Bitmiştir mesele. Bu; devletler arası diyalogla alakalıdır, yoksa senin mahallende bir Hristiyan varmış, karışmaz ona o. Bu kültür, bu eğitim, bu sanat, bu ekonomi, bu siyaset, bu ticaret, bu askeriye, devleti ilgilendiren bütün alanları kapsar; bütün alanları. Bakın, devleti ilgilendiren bütün alanları kapsar bu. Siyaseti, eğitimi, sosyal hayatı, kültürü, mahalleni, sokağını, evini, bütün her şeyini etkileyen bir ayet-i kerimedir. Bu böyle zaten Maide insanları sarsar, açık okuyun muhakkak. Maide ayet 50: *"Onlar hala cahillik devrinin o sapık hükmünü mü arıyorlar? Şüphesiz bir kanaata sahip olacak bir topluluk için hükmü Allah'tan daha güzel olacak kimdir?"* Demek ki cahillik devri, kime söylüyor bunu? Yahudi ve Hristiyanlara söylüyor. Yahudi ve Hristiyanlara atıfta bulunuyor bu ayet-i kerimede, diyor ki: *"Onlar o dönemi mi istiyorlar?"* Ben şimdi onu daha öncesinden alayım size. Hazreti Kur'an 45-46'da toplumlara peygamberler gönderildiğini anlatıyor. 46: *"Ve onların izinden Meryem oğlu İsa'yı, önündeki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak gönderdik. Ve ona İncil'i verdik. Onda hidayet ve nur vardır. Kendinden önceki Tevrat'ı doğrulayıcı, hidayet ve muttakiler için bir öğüt olarak."* Yani İncil daha önceki Tevrat'ı da doğrulayan bir kitap. 47: *"İncil ehli, Allah'ın onda indirdikleri ile hükmetsinler. Kim de Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse; işte onlar, faskların kendileridir."* Bakın onlara diyor ki, Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenler faskların kendileridir. Devam ediyor, 48 dikkat edin! *"Sana da kendinden önceki kitapları doğrulayıcı ve üzerlerine şahid olarak bu kitabı hak ile indirdik. Aralarında -dikkat edin- Allah'ın indirdiği ile hükmet."* Peygambere söylüyor bunu sallallahu aleyhi ve selleme diyor ki, aralarında, yani bu insanların arasında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Dikkat edin! *"Sana hak gelmişken onların heveslerine uyma."* Sana hak gelmiş ne? Kur'an. Sana hak gelmişken onların heveslerine uyma. Kim onlar? Yahudiler ve Hristiyanlar ve İslam'ın dışındaki inanç sahibi olan kimseler, İslam dışı olanlar. Ne diyor? Sakın, onların heva ve hevesine uyma! *"Sizden her biriniz için bir yol, bir şeriat kıldık."* Sizden her biriniz için bir yol bir de şeriat kıldık. Yani bir şeriat var; bir de her biriniz için tarik, yol var. Dikkat edin! Sizden her biriniz için. Bu tarikatlara, sufilere, fıkıhçılara, kelamcılara laf söyleyenler: dinin ilimle alakalı olan yerlere laf söyleyenlere. Sizler için bir şeriat, bir de tarik, yol kıldık. Herkesin bir yolu var. "Kur'an'da tarikat geçiyor mu?" Geçiyor. "Kur'an'da yol geçiyor mu?" Geçiyor. Bana yolunu söyle. Bir şeriat, bir de yol verdik. *"Şayet Allah dileseydi sizi tek bir ümmet yapardı. Lakin sizi verdiği ile denemek istedi. Öyleyse hayırda yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. Size ayrılığa düşüğünüz şeyleri bildirecektir."* Kim? Allah. Kim? Şeriat. Kim? Yol. Tekrar devam ediyor. Bakın, ayet 49: *"Ve aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Onların heveslerine uyma."* Bir daha söylüyor, 48'de söyledi 49'da da söylüyor. *"Ve aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet."* Ve devam ediyor. *"Onların heveslerine de uyma."* Yani Allah'ın indirdiğinin dışındaki her şey heva heves. "Yok, böyle daha güzel olur."muş, heva heves. Allah'ın indirdiği var, Kur'an belli, sünnet belli. Kendi kendine başka yol arama; o sapıklık, delalet. *"Seni, Allah'ın sana indirdiğinden vazgeçirmelerinden sakın."* Seni, Allah'ın sana indirdiğinden vazgeçirmezenden sakın. *"Eğer yüz çevirirlerse bil ki bir kısım günahları yüzünden Allah onları cezalandırmak istiyor. Gerçekten insanoğlunun birçoğu fasklardır."* (Ayet 50)Burası çok önemli, az önce okuduğum ayet. *"Cahiliyet hükmünü mü istiyorlar?"* Bakın. *"Cahiliyet hükmünü mü istiyorlar? Ama yakîa getiren bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm veren kimdir? Allah'tan daha iyi kim hüküm verebilir?"* Ayet-i kerime bu ve tekrar geldik şimdi sohbetimize. Allah'tan daha güzel kim hüküm verebilir? Hiç kimse. O zaman Cenâb-ı Hakk kendisinden yani İslam olmayan her türlü hükmü, hukuku, görüşü, düşüncüyü cahiliye olarak nitelendiriyor, cahiliye. Diyor ki, senden cahiliye bir hüküm istiyorlar. Neden?

Sana kitabı apaçık indirdik, sana kitabın yanında bir de ne verdik? Hikmet verdik. Çünkü Cenâb-ı Hakk Peygamber'ine diyor ki, kitabın yanında sana hikmet verdik, aynı zamanda sana bir yol verdik. Sen, onların heva ve heveslerine uyma. Sakın, onlar seni aldatıp kandırmasın. Ve o yüzden İslam, İslam olan ve olmayanı ayırt eder. Ayırt ederken kendindeki delil nedir? Kur'an sünnet ve ashabın -eğer söz konusu olan devletse- o halifelerin uygulamalarıdır, ölçü. Diğerleri; içine heva heves karışmıştır, bu Mustafa Özbağ'ca. Bütün hayırları içinde toplayan, bütün kötülükleri yasaklayan, uydurma heves ve arzulara meyilden alıkoyan, Allah'ın hükmünün dışına çıkanları Cenâb-ı Hakk reddediyor. Diyor ki, bütün hayırlar İslam'da toplanmıştır. Evet ve bütün kötülükleri de İslam yasaklamıştır. Bugün dini tamam ettim, diyor, hayırları topladı kötülükleri de yasakladı. Hayır nerede toplandı? İslam'da ve İslam hayırları kendinde topladığı gibi kötülükleri de yasakladı, haramları koydu. Yanlışlıkları, eksiklikleri bize bildirdi. Ve Cenâb-ı Hakk Peygamber'inin üzerinden dedi ki: Bugün size dininizi tamam ettim, din olarak size İslam'ı seçtim. Kulların kendi elleriyle koydukları ve Allah'ın şeriatına dayanmayan cahiliyet hükümlerinin sapıklıklarını ve bilgisizliklerini İslam reddediyor, İslam olarak görmüyor. Onları bir hikmet olarak görmüyor. Eğer kullar kendi akıllarınca bir şeyi yasaklamaya kalkar veya bir şeyi serbest etmeye kalkarsa İslam onu İslami olarak görmüyor, din dışı görüyor. Yani bütün insanlar toplansalar deseler ki, içki haram olmamalı. Bu hükmü İslam kabul etmiyor, bunu İslam'ın içerisinde görmeniz mümkün değil. Hüküm koyucu Allah. Allah uyuşturucu olan her şeyi yasaklamış. Yasakladıysa onu helal edecek hiçbir kurum ve kuruluş yok. Veyahut da Allah bir konuda cezai sistem getirmiş, cezai sistem getirmiş. O cezai sistemi hafifletecek veya ortadan kaldıracak din noktasında hiçbir kurum ve kuruluş yok, din tamam oldu. Papalık bir şeyi haram veya helal edebilir ama İslam'da bu kapı kapalı. Siz İncil'i alıp kafanıza göre bazı ayetlerini kaldırabilirsiniz ama Kur'an için bu geçerli değil. Siz bir kısım ayetleri tarihselciliğin arkasına, bir kısım ayetleri evrenselciliğin arkasına sığınarak eğip bükemezsiniz. Siz faizin haram olduğunu, yasaklandığını, faizle iştigal edenlerin mezarlarından şeytan çarpmış gibi kalkacaklarını, bu ayet-i kerimeyi ortadan kaldıramazsınız. Bunu ortadan kaldırmaya kalkmak sapıklıktır, dalâlettir, küfürdür, şirk, cahiliyedir. Siz fuhuşu makul gösteremezsiniz. Fuhuş haramdır, siz bunu kalkıp da makuliyet noktasına getiremezsiniz. Bunu makuliyet noktasına getirirseniz din dışı kalmış olursunuz. Din dışıdır. Siz adalet olarak Kur'an ve sünnetten süzölmüş adaleti uygulamak zorunda kalırsınız. Eğer adalet mekanizması dediğiniz şey, Kur'an ve sünnete dayanmıyorsa o adalet değil ancak bir zulüm olur, zulüm. Onu adalet olarak nitelendirirseniz bu şirk olur. Siz eğer oradan bunu kaldırır, buradan bunu kaldırırsanız örneğin: Rüşveti haram kılan nedir? Dindir. Rüşveti haram kılan dindir. Siz dinin bazı ayetlerini ortadan kaldırırsanız birisi de der ki: Rüşveti de kaldırın ortadan, iltiması da kaldırın ortadan, kayırmacılığı da kaldırın ortadan. Birileri der ki: "Emaneti ehline vermeniz, Allah'ın hoşuna gider." ayet-i kerimesini de kaldırın ortadan, der. Bir tanesine dokunursanız herkesin heva ve hevesine göre hangi ayet-i kerimeye dokunmak isterse oraya dokunur o zaman. Oraya dokunmasının önüne geçecek sizin elinizde argüman kalmaz. Siz nasıl ki bir hadis-i şerifi reddettiğinizde, hadis-i şeriflerin bir kısmını reddettiğinizde öbürkünün de bir kısmını reddetme hakkı doğar. Siz bunun altından kalkamazsınız. Dünya evangelist sistemi bunu istiyor. İçimizden satın almış olduğu profesörler var, içimizden satın almış olduğu insanlar var, bunlar dinin özü ile oynamaya çalışıyorlar. Dinin özü ne? Kur'an ve sünnet. Yaşa, yaşama, bu ayrı bir tartışma. Haram işliyorsundur, eyvallah canım kardeşim ama haramı helal görme de. Haram haramdır, de ki, ben haram işledim, Allah beni affetsin. Eyvallah. Haramı helallaştırmak, helali haramlaştırmak, bu sapıklıktır. En küçük noktası cahiliyedir, Allah muhafaza eylesin.

O yüzden İslam insanların heva heveslerinden, insanların bilgisizliğinden, insanların şeytanın vesvesesine uymasından veya insanların kendi basit aklından çıkarmış olduğu hukuk ve hükümleri reddeder. Ve genelde bu İslam dışı, İslam dışı hukuk hükümleri koyanlar geçmiş tarihlerde krallardır, sultanlardır. Evet, hangi kral olursa olsun, hangi sultan olursa olsun. Bugünkü dönemde de devletlerdir, devletleri idare eden algıdır, bilgidir. Devletleri idare eden şimdi üst akıl dedikleri bir şey var ya, onlardır. Diyeceksiniz ki var mı? Evet var. Dünya üzerinde var mı? Evet var. Bugün bu toplumun önüne -demokrasinin icabı ya, dedikleri demokrasinin icabı- "Biz İslam hukukuyla hukuklanmak istiyoruz." deseniz sizi hukuklandırıyorlar mı? Hayır. Bak Mısır'da darbe yaptılar anında, Müslüman Kardeşler'den cumhurbaşkanı seçildi diye. Hani demokraside oyla gelinirdi, oyla gidilirdi? Hani demokrasi erdemlilikti? Bize demokrasi ve demokrasi yutturmaya çalışıyorlardı. Ne oldu, Mısır'da normal seçimlerle seçilmiş bir kimseyi neden cumhurbaşkanlığından darbeye alt ettiler de adam mahkemede ibretlik, mahkemede, mahkemede öldü adam? Dünyanın gözünün önünde. Adam orada çırpına çırpına öldü, kimse dokunmadı. Hani insan hakları vardı ya? Hani Batı bize insan haklarını dayatıyordu? Hani Batı bize demokrasiyi dayatıyordu? Hani Batı bize hukukun üstünlüğünü dayatıyordu? Hani nerede, hani nerede? Hani Batı bize seçilmiş insanı alaşağı etmemeyi söylüyordu? 15 Temmuz'u nereye koyacağız, 28 Şubat'ı nereye koyacağız, 12 Eylül'ü nereye koyacağız, 60 muhtırasını nereye koyacağız? Demek ki Batı'nın demokrasisi Hazreti Ömer Efendimizin radiyallahu anh hazretlerinin tabiriyle diyor ki: "Biz müşrik zamanımızda helvadan putlar yapardık, karnımız acıktığında, diyor, biz onları verdik." Batı demokrasisi helvadan bir put, karınları acıkınca yiyorlar. Amerikan demokrasisi ve Amerikan insan hakları helvadan put, hangi insan haklarına dayanır ki şehirleri bombalayacaksınız, Hiroşima'ya atom bombası atacacaksınız, hangi insan hakkı bu? Hangi insan hakkı bu, Japonya'da iki şehri yok edeceksiniz? Hangi insan hakkı bu, Rus tankları Polonya'ya girecek ve insanları tankların önünde canlı canlı katledecek, canlı canlı, insanların üzerine geçecek? Nerede insan hakkı, hangi insan hakkı? Çin'de şimdi Doğu Türkistan'da zulüm var. Hani insan hakkı, hani demokrasi, hani hukukun üstünlüğü? Nerede insan hakkı? İran bir yolcu uçağını düşürüyor, özür dilerim, yanlışlıkla oldu. Nerede insan hakkı? Amerika canı istediği kimseyi, canı istediği kimseyi hiç kimseye hesap vermeden adam, katlediyor. Nerede insan hakkı, hani nerede hukuk? Hani Batı hukuku nerde, hani Birleşmiş Milletler hukuku nerede? Fransa, bize gelince herkes insan hakkı savunucusu oluyor. Ne yapıyor sarı yelekli, mavi yelekli? Buldozer gibi geçiyor üstünden. Hani ya bunlar çağdaştı, insan haklarına saygıydı, demokratsı? Hani İrlanda'yı neden ayırmıyor, hani demokrasinin beşiği idi İngiltere? İngiltere demokrasinin beşiği olmasına rağmen İrlanda'nın kendince özgürlük istemesi ve İngiltere'den -Büyük Britanya'dan- ayrılma düşüncesini ya bu demokrasinin beşiği olan İngilizler neden istemiyorlar? Madem isteyen istediği gibi ayrılacaktı, İspanya'da Katalanlar neden ayrılamıyorlar? Madem isteyen istediği gibi ayrılacaktı, Belçika'dan ayrılmak isteyenler var, neden ayrılamıyorlar? Madem insan hakları var, demokrasi var Yunanistan'daki Gümülcine ve bu tarafa doğru kalan oradaki Türkler, Yunanistan Devleti'nden çok mu memnunlar? Hani demokrasi geçiyordu, neden onlar kendi imamlarını seçemiyorlar? Bildiğiniz imam ya, dini temsilci. Hani bu Batı çok demokratsı, çok insan haklarına saygılıydı, çok hukuk severdi(!) Bulgaristan'dan oradaki dindaşlarımız, soydaşlarımız böyle dalga dalga neden yerlerinden, yurtlarından edildiler de sürgün yediler; geldiler? Hani bu Batı çok insan haklarına saygılıydı, insancıldı, çağdaştı? Bosna'da tespit edilen 12 bin tane şehit var tespit edilen; daha tespit edilemeyen 7-8 bin şehit var; kayıp, kayıp, kayıp. Cesedi dahi bulunmadı, daha nerede toplu mezarlarda belli değil. Hani bu Batı çok insancıldı ya? Hani bu Batı çok insan haklarına saygılıydı ya? Daha size çok anlatırım. Bu Suriye'yi kim yıktı ya, bu Halep'i, Hama'yı, Humus'u kim yıktı ya, kim bombaladı? Bu Irak'ı

kim bombaladı ya? Şaka gibi geliyor bize, değil mi? Yani sende nükleer silah var, sende nükleer silahlar olduğu için ben seni bombalıyorum. Aa ti yansın, sende nükleer silah yokmuş ya..! Ya bütün ülkeyi yıktın? Dünya bunun hesabını sormadan neyin hesabını sorar ki? İnsanların namuslarını heder ettin, sürgün ettin, kadınlarını kızlarını top sahasına topladın, o Amerikan conilerini saldın üstlerine, hepsine de tecavüz ettirdin. Girdin köylere, kazalara; erkekleri topladın top sahalara; kadınları aldın; götürdün askeri birliklerin olduğu yerlere; hoşuna giden kadınların hepsine tecavüz ettiniz. Ne insan hakkı, ne Batı'sı ve çağdaşlığı? Hangi hukuk bu? Lübnan'daki gece kulüpleri, Mısır'daki gece kulüpleri, Dubai'de, Bahreyn'de, Birleşik Arap Emirlikleri'nde gece kulüplerinde çalışan sadece Iraklı ve Suriyeli genç kızlar ve kadınlar. Ne insanlığı ya? Ne insanlığı? Hangi insanlık?

Evet; İslam değil ise orda zulüm vardır, orada geçerli hiçbir kanun yoktur, orada geçerli hiçbir hukuk yoktur. Yoktur. Bizdeki Batı kafası, bizdeki Batı gözlüğü, bizdeki Batı manyaklığı ve hayranlığı, bizdeki Batı'nın önünde el pençe durma ezilmişliği, ezikliği -çok özür dilerim- haysiyetsizliği yıkılmadıkça, yıkılmadıkça bizim imanımız kemale ermez. Bizim imanımız kemale ermez. Emperyalistlere ve emperyalizme karşı göğsümüzü siper edemiyorsak imanımız kemale ermez. Bosna'da tecavüze uğrayan bacını unuttuysan Suriye'de tecavüze uğrayan bacını unuttuysan Doğu Türkistan'da tecavüze uğrayan bacını unuttuysan dün daha Kıbrıs'ta tecavüze uğrayan kimseleri unuttuysan Bulgaristan'da Yunanistan'da, Sırbistan'da, dünyanın neresinde olursa olsun Müslümanlara taciz ve tecavüzü unuttuysan ve taciz ve tecavüzde bulunanlara sen, tacize tecavüze bulunanlara sen hayranlıkla bakıyorsan ve onları gelişmiş ve onları çağdaş ve onları sen insan haklarına saygılı, hukukun üstünlüğüne inanıyor bunlar diye kabul ediyorsan imanını sorgula. İmanını sorgula. Otur, imanını sorgula. Bana Batı hayranlığı yapmasın kimse. Otursun herkes şapkasını önüne koysun, dünyayı seyretsin yeter. Dünyayı seyretsin yeter. "Bunlar memleketlerini ne yapma bırakıp gittiler?" 15 Temmuz'da neredeydin sen de? Sen neden bırakıp gittin 15 Temmuz'da? Sen nereye gittin? Banka kuyruğuna gittin. Nereye gittin? Televizyonun karşısına durdun. Nereye gittin? Baktın, kim galip gelecek diye seyrettin, o emperyalizmin uşaklarına karşı göğsünü siper etmekten korktun, emperyalist uşaklara bir laf söyleyemedin, beklediğin çünkü. Amerika'sı, İngiltere'si İsrail'i bunlara gelir yardım eder, döner diye bekledin. Bekledin, sabah namazı vaktine kadar bekledin. Orada, burada bekledin; hiçbir açıklamada bulunmadın. Bekledin. Biliyor bekleyenler, sabah namazına kadar kimler bekledi onlar biliyorlar. Beklediler ve baktılar ki öyle değil, sabah namazından sonra onlar artık böyle gözlerini ovuştura ovuştura çıktılar. Beklediler. Emperyalist uşağı çünkü onlar. O yüzden o emperyalist uşakları diyor: "Ya İslâm'ın bir devlet modeli yok, İslâm'ın bir devlet anlayışı yok." İslam böyle devletsiz, hukuksuz, mantar sanki. Ağacın dibinden mantar. Yani; siz İslamın hukukunu istemeyin, İslam yönetim biçimi de istemeyin. Gelsin, Amerikan conisi sizi yönetsin, gelsin, kraliçe hazretleri bizi yönetsin, başımıza bir tane de dandik halife tayin etsin tabi. Askeri olmayan, siyaseti olmayan, gücü olmayan bir halife. Başında bir sarık tamam, halifemiz bu, bitti, alsana halife. Bir fetva, Sistani'nin fetvasıydı değil mi? Neydi? İngilizlerle savaşmayacağız. Ne kadar güzel, hiç unutamadığım fetvalardan birisi. Sistani o fetvayı vermek için nereden geldi? Londra'dan. Nerde oturuyordu? Londra'da. İkametgahı neredeydi? Londra'daydı. Lazım olduğunda yani Sistani Irak'taki Hamaney gibi. Irak Şia'sı ayrı çünkü. Ne yaptı geldi, dedi ki, İngilizlerle savaşmayacaksınız. Bitti, bir tane İngiliz askeri ölmedi. Irak yerle bir oldu, bir tane Amerikan askeri ölmedi. Bir tane İsrail, İngiliz askeri ölmedi. Suriye yerle bir oldu, bir tane Amerikan askeri ölmedi; bir tane Yahudi askeri ölmedi. DAİŞ denilen ne idiği belirsiz lanet şey girdi; Irak, Suriye dolaşılıyor; bir tane Amerikan askeri ölmüyor. Bir tane Amerikan uçağı düşmüyor, bir tane Amerikan tankı patlamıyor, bir tane Amerika'nın bir baskını yok. En son İran dedi ki, seksen tane

Amerikan askeri öldürdük. Adam ertesi gün çıktı, dedi, bir tane dahi kaybımız yok. Bir tane cenaze yok, bir tane Amerikan askeri ölmedi. Ya iki tane ülke yok edildi, bir tane İngiliz asker ölmüyor, bir tane Amerikan askeri ölmüyor, bir tane İsrail askeri ölmüyor, iki tane ülke yok edildi. Ölmez, neden? Onlar kutsal çünkü. Bir tane Rus asker ölmüyor. Ya biz bir tane düşürdük, ardından ne parendeler attık onu düşürdüğümüz için. Gene biz düşürdük ha, evet, yani başka amaçla da olsa başka şeyden de olsa biz düşürdük gene ama parande attık ardından. Demek ki İslam'ın dışında ise bir şey; zalim krallar, zalim kraliçeler, zalim devlet sistemleri ne yapar? İslam dışı herşeyi koyarlar. Tarih boyunca böyle olmuş ve insanlar tarih boyunca o zalim kralların yöntemlerine, sistemlerine, heva ve heveslerine uymuşlar. O yüzden kitaptan ve Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinden, sünnetinden uzak durmuşlar; Allah'ın şeriatını terk etmişler ve Allah'ın şeriatını terk ettikleri için İslam dışı kalmışlar. İslam; onları İslam dışı olarak görür, kendinden görmez. Allah Resulü Buhari'de buyurur ki: *"İnsanlar arasında Allah'ın en çok nefret ettiği kişi, İslâm'da câhiliyyet âdeti peşinde koşan ve haksız yere bir kişinin kanını talep edip akıtmak isteyenidir."* Neymiş en çok nefret ettiği kimse? İslam'da cahiliyet adeti peşinde koşan. Yani ne? Cahiliyetin hukukunu isteyen, İslam dışı bir şeyi isteyen, İslam'ın kabul etmediği bir şeyi isteyen. Yine Allah Resulü şöyle buyurur: *"Şüphesiz Allah-u Teâlâ yeryüzünü benim için dürdü. Doğularını ve batılarını gördüm. Ümmetimin hükümrânlığı ondan benim için düzülenine erişecektir."* Yani ne olacak? Ümmetin hükümrânlığı tecelli edecek ve hadis-i şerifin devamında diyor ki: *"Hire neresidir, bilir misiniz?"* Çok uzak bir yer. *"Ordan"* (diyor) *bir kadın gelecek, Beytullah'ı tavaf edecek."* Yani dünyayı eminlik, güven, emanet kaplayacak inşaallah.

18 Ocak 2020

Oluşum süreciyle alakalı tespit edilmiş olan delillerin üçüncüsünü okuyacağız bu hafta.

3- *Ehl'i sünnetin siyasal düşüncesinin oluşumunda adaletin temini ve zulmün ortadan kaldırılmasından ziyade güç, iktidar ve güvenlik, merkezi bir rol oynamıştır. Bu sebeple zalim ve fasık da olsa iktidara itaat telkin edilmiş, isyan yasaklanmıştır. Bunda eş'arilerin payı büyüktür.*

Geçen haftadan alaraktan devam edeceğim. Malum geçen hafta Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin Medine dönemi on yıl, yine otuz yıl da hulefâ-yi râşidinin zamanını aldığımızda kırk yıllık bir İslam devleti söz konusu. Eğer bu kırk yıllık süreci kendimize ölçü alırsak, kırk yıllık süreci kendimize ölçü alırsak o zaman hulefâ-yi râşidinden sonra oluşan devlet sistemi ne kadar İslam'a uydu, ne kadar İslam'ı uyumadı, neresi uygundu, neresi uygun değildi? Bu farklı bir alan olur. Eğer ki Emevilerin kurmuş olduğu sistemi İslam görürsek Emevilerden sonra Abbasiler, Abbasilerden sonra Selçuklular, Selçuklulardan sonra Osmanlılar, Osmanlılardan sonra Türkiye Cumhuriyeti Devleti veya Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile beraber Osmanlı topraklarında irili ufaklı bir sürü devlet ve devletçilik. Bunların hepsini de biz İslami görürsek -bu benim kendi tırnak içerisinde anlayışım- bizim ayağımızı yere basmaz. O yüzden evet; ehli sünnet düşüncesinde hadis-i şerifler var, ayet-i kerimeler var, itaat edilmesi ile alakalı. Ve bu itaat noktasında eğer ki gerçekten eksiklikler, noksanlıklar var ise bakın, eksiklikler ve noksanlıklar var ise bu itaate tabi olunması ile alakalı emirler var. Şimdi bunlardan kısa kısa örnekler: Hazreti Enes radiyallahu anh hazretleri anlatıyor. Resulullah aleyhissâlatu vesselâm buyurdu ki: "Dinleyin ve itaat edin! Hatta üstünüze başı kuru üzüm tanesi gibi siyah Habeşli bir köle tayin edilmiş olsa aranızda kitabullahı tatbik ettikçe itaatten ayrılmayın." (Buhari) Şimdi "Dinleyin ve itaat edin." burada dinleyin ve itaat edin. Kimi dinleyip itaat edeceğiz? Aramızda kitabullahı tatbik ettiği müddetçe... (yani Habeşli dediği Habeşliler Sudanlılar, Sudan'ın aşağı kısmı Afrika'ya doğru yani ekvatora doğru gittiğinizde onların renkleri daha esmer daha siyah.) Eğer diyor, böyle bir üstünüze başı kuru üzüm tanesi gibi siyah Habeşli bir köle tayin edilse dahi yani başınıza bir tane komutan tayin edildi, başınıza bir tane vali tayin edildi, başınıza bir tane ümera, herhangi bir yönetici tayin edildi, o tayin edilen kimse aranızda kitabullahı tatbik ettiği müddetçe ona itaat edilir. Çünkü derslerde din, siyaset, devlet ilişkileri konuşunca derim ya: "İtaat maruftadır, itaat maruftadır, itaat maruftadır." Yani iyiliktir. Bir kimse bize iyiliği emrettiği müddetçe, bir kimse bize kitabullahı emrettiği müddetçe ve kitabullahtan bize bir şeyler söylediği müddetçe biz ona itaat ederiz. İtaat etmekle mükellefiz, bu itaatten zerrece ayrılamayız, ayrılırsak cahiliye ölümü gibidir, diyor. Şimdi devam ediyoruz yine. Ebu Hureyre anlatıyor, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki... Burası çok önemli çünkü sufileri de ilgilendiriyor itaat ile alakalı hadiseler. Bakın, itaatle alakalı hadiseler sufileri de ilgilendirir. Başına bir kimsenin bir zakir atandı; zakir tayin edildi; bir şeyden sorumlu tayin edildi; sufiler, sufi geleneği, kültürü, sufi adabı, erkanı ona itaat etmeyi emreder. Kim zakir tayin edildiyse edildi, senin başına birisi zakir tayin edilmiş, sen ona itaat edersin. Veya senin başına bir kimse yönetici tayin edilmiş, sen ona itaat edersin. Sufilikte de bu olmazsa olmazdır. Hazreti Peygamber söylüyor: "Kim bana itaat etmişse mutlaka Allah'a itaat etmiştir." Burası çok önemli "Kim bana itaat etmişse Allah'a itaat etmiştir." Sebep? Çünkü o heva ve hevesinden hiç konuşmaz. Sebep? O çünkü Allah'ın indirdiğiyle hükmeder, bunların hepsi de ayet-i kerime. Sebep? O, Allah'ın emrinin haricinde bir şey söylemez. Siz bu son dönem oluşan Hazreti Peygamber de günah işlemiştir, o da günah-ı kebar işlemiştir, Hazreti Peygamber de günaha açtı, Hazreti Peygamber de şeytana uydu, haşa bu sözlere kulak vermeyin, bunlar küfür sözler. Bunlar, ümmetin Hazreti

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine bakışını zedeleyecek olan sözler. Küfürlü sözler bunlar, bakın, küfür sözler. “Kim bana itaat etmişse mutlaka Allah'a itaat etmiştir. Kim de bana isyan etmiş ise mutlaka Allah'a isyan etmiştir.” Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin bir sünneti var, bir hadisi var, ona isyan etti, onu inkâr etti. Yapamamak ayrı bir şeydir, bir şeyi yapamayabilir insan veyahut da günah işleyebilir. Ama isyan etmek, ona karşı çıkmak, “bu doğru değil” demek, “bu yanlış” demek, o kimseyi küfre götürür. Çünkü kim bana isyan etmiş ise Allah'a isyan etmiştir. Devam ediyoruz. “Kim emire itaat ederse mutlaka bana itaat etmiş olur. Kim de emire isyan ederse mutlaka bana isyan etmiş olur.” (Buhari, Müslim, Nesai) Demek ki kim Hazreti Peygamber'e itaat ettiyse Allah'a itaat etti. Kim de emire itaat ederse Resulullah'a itaat etmiş oldu, bakın, Resulullah'a itaat etmiş oldu. O zaman kim emire isyan ederse Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine isyan etti, dolayısıyla Allah'a isyan etmiş oldu ama bu itaatler Kur'an sünnet dairesindedir, Kur'an ve sünnetin dışında değildir. Yine ayet-i kerimde Nisa ayet 80 “Kim Resul'e itaat ederse mutlaka Allah'a itaat etmiştir.” (Nisa ayet 80) Demek ki bu ayet-i kerime ile de desteklenmiş. Ayet-i kerimenin emri. Kim Allah'ın resulüne itaat etti, Allah'a itaat etti. Kim bir emire itaat etti, o da Resulullah'a itaat etti. Kim bir emire karşı çıktı, Resulullah'a karşı çıkmış oldu. Resulullah'a karşı çıkan da ne oldu? Allah'a karşı çıkmış oldu. Bu tip o kadar çok hadis-i şerifler var ki itaatle alakalı, emir'e itaat ile alakalı. Ben burada onların hepsini de almadım, ben böyle hızlı hızlı okuyayım, hem de zaman geçirmemiş olayım. Yine ibn Ömer naklediyor bunu: “Müslüman kişiye, hoşuna giden veya gitmeyen her hususta itaat etmesi gerekir.” Müslüman itaat edecek, hoşuna gitmeyebilir bu. Bakın, bu Kur'an ve sünnetin dışında bir şey değil ama bu senin hoşuna gitmeyebilir. Halid bin Velid hazretlerinin savaşta iken ordu komutanlığından azledilmesi gibi. Savaşta ordu komutanlığından azledildi, hemen itaat etti ve yeni bir ordu komutanı tayin edildi. Hemen itaat etti. Hattta dediler ki... Hazreti Ömer Efendi'mizin ilk icraatıdır halife olur olmaz. Ordu İran seferinde. İlk işi Hazreti Ömer Efendi'mizin Halid bin Velid'i ordu komutanlığından azleder. Ben net olmamakla bunu söylüyorum. Sare var ya ordu komutanı olarak. Onu tayin eder, bağırır ya kürsüden “Ya Sare Cebile.” diye İran seferinde. Şimdi ne yapar? İtaat eder, bakın, zararınıza da, diyor, olsa itaat edin. Zarar görebilirsin, hoşuna gitmeyebilir, senin nefsinde ağır gelebilir. Sen bunu bırak, buna başla, çekil kenara, düş öne, neyse... Sufiler bunlara dikkat ederler çok, bakın sufilere de kaynaktır bunlar, sufiler bunlara çok dikkat ederler. Zarar görebilirsin, hoşuna gitmeyebilir. Devam ediyoruz yalnız. “Ancak, (bakın) *“ancak masiyet (yani Allah'a isyan) emredilmişse o hariç, eğer masiyet emredilmişse dinlemek de yok, itaat de yok.”* Eğer dinleyeceğiniz ve itaat edeceğiniz, kimi dinleriz? Alimleri, ulemayı dinleriz. Kime itaat ederiz? Ulu'l emre, yöneticilere. Kimi dinleriz? Alimleri (ulema). Kime itaat edilir? Ümera yani yöneticiler. Bize masiyet yani Allah'a isyan, yani haram, telkin ederlerse dinlemeyiz. Bize haram emrederlerse itaat etmeyiz. Bakın, haram bize telkin ederlerse dinlemeyiz, bize harama itaat etmemizi isterlerse itaat etmeyiniz çünkü hadis-i şerifin devamında diyor ki: “*Masiyet (yani Allah'a isyan) emredilmişse o hariç, eğer masiyet emredilmişse dinlemek de yok, itaat de yok.*” Ulemaya da emire de dinlemek de yok itaat de yok. Ulema kalktı, mümin müminden faiz alabilir, dedi örneğin. Dinleme kardeşim, dinleme. Neden? Ayet açık. Neden? Hadisler açık. Neden? İmamların içtihadları açık, dinleme. Bakın, açık. “Ya yeni içtihat yapıyoruz.” Canım kardeşim; ayetle sabit, hadiste sabit, dört imamın değil, yüz on dört imamın içtihadıyla sabit. Fazlalık olan her şey faizdir, hadisle sabit. Siz bunu değiştiremezsiniz, kapitalist sistemde yaşayan Müslümanların vurulduğu yerler. Kapitalist sisteme Müslümanları peşkeş çekmesin hiç kimse. Müslümanları kapitalist sisteme peşkeş çekiyorlar, faize alıştırıyorlar. O zaman çıkacaklar; diyecekler ki; dârü'l-harbte müminin harbinden faiz alması, vermesi caizdir; diyecekler. Bunu söyleyecekler.

Bunun fetvası var mı? Evet. İmam-ı Azam'ın Hazreti Mekhul hadisinden bu fetvayı vermiş mi? Evet. İmam-ı Muhammed bu fetvayı vermiş mi? Evet. İmam-ı Yusuf bu fetvayı vermiş mi? Evet. Harbinizden alıp verebilirsiniz, diyor. Eyvallah eğip bükme yok, Allah muhafaza eyesin. Yine böyle hemen hadis-i şerifleri hızlı okuyorum. "Allah'a isyanda kula itaat yoktur." "Allah'a itaat etmeyene itaat yoktur." Hadis-i şerif bunlar. "Allah'a isyan edene itaat yoktur." Allah'a isyan edene itaat yoktur. Bu koca, bu oğul, bu devlet, bu bir yönetici, kim olursa. İsyana varsa itaat yok. Seni isyana götürüyor, itaat yok. Seni harama götürüyor, itaat yok. Seni yanlışta götürüyor, itaat yok. Hadis-i şerifler açık. Bakın, bütün ulemanın ittifak ettiği bir şey var. Hani burada, yukarıda soru soran diyor ya: *"Zulmün ortadan kaldırılmasından ziyade güç, iktidara ve güvenlik merkezi bir rol oynamıştır. Bu sebeple zalim ve fasık da olsa iktidara itaat telkin edilmiş, isyan yasaklanmıştır."* diyor, bu doğru değil. Ulema küfre düşen ulu'l-emri, ulema küfrü sabitlenmiş olan imama bütün Müslümanlara isyan etmenin vacip olduğunda icma etmiştir. Yani bir ulu'l-emr, bir devlet başkanı, bir emir küfrü sabit ise bakın; küfrü sabit ise bütün Müslümanların ona isyan etmesi vaciptir. Şimdi İbn Hacer, Şâfiî'dir kendisi, meşhur Buhari'nin tercümesini yapmış kimsedir. Hatta Gazali'nin ihya'sını da tercüme etmiştir İbn Hacer, enteresan bir âlimdir. İbn Hacer şöyle der: "İsyana gücü yetene sevap vardır. Müdahene eden -yani ona isyan edemeyip orada mücadele edecek ama böyle tam böyle sağlam bir şekilde değil onu diyor- günahkar olur." Yani ona konuşmayan, ona sessiz kalan ama böyle ona sessiz kalıp orda yaşamaya devam etmeye çalışan, bununla alakalı mücadele etmeyen o kimse diyor; günahkar olur. "Aciz kalana - aciz hiçbir şey yapamıyor- oradan hicret gerekir." diyor. Eğer ulu'l-emr küfre düşüyse. İtaat etmemekle alakalı bakın, itaat etmemekle alakalı yine bir hadis daha var. "Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Mekke'yi fethettiği zaman Cezimeoğullarıyla savaşmak üzere Halid'i gönderdi. Halid, okudukları ezanı duyduğu ve silahı bıraktıkları halde üzerlerine saldırdı. Askerlere onları esir etmelerini emretti, sonra herkesin elindeki esiri öldürülmesini emretti. Süleym'e mensup askerler ellerindeki esirleri öldürdüler. Muhacirler ve Ensar öldürmediler. Bu durum Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine ulaştırıldığında üç defa: 'Allah'ım!' Halid'in yaptığına kötü bir davranış olduğunu belirtti. Daha sonra Hz. Ali'yi göndererek Halid'in küçük, büyük onlara ne zarar vermişse diyet ve tazminatlarını onlara ulaştırdı." Yani Halid, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini tam anlamadan orada insanları kılıçtan geçirdi. İnsanları kılıçtan geçince Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri yanlış - yanlış yaptı ya yanlış diyet ödeyerekten düzeltti. Ha o zaman buradan ne çıkıyor? Yanlış da itaat yok, yanlışta itaat edilmez. Allah muhafaza eyesin.

Yine o hadisede ensar- muhacirlerin bir kısmıyla Ensar, esirleri öldürmediler. Onları öldürmeyenleri Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri sevindi, öldürmedi diye. Buradan şu çıkıyor, demek ki itaat Kur'an ve sünnette. Eğer imam yanlış bir şey söylerse yanlışta sürüklerse ona itaat edilmez. Yine meşhur ya olay, hep ben anlatırım ya. Hani bir seriyye gönderdi, seriyyenin başındaki komutan askerlerle arasında anlaşmazlık çıktı. Askerlere odun toplayın, dedi, topladılar. Çalı toplayın, dedi, topladılar. Yakın, dedi, yaktılar. Ondan sonra atın kendinizi içine, dedi, atmadılar. Sahabe kendini atmadı, ateşin içine. Geldiler bu meseleyi Hazreti Peygamber'e sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine naklettiler. Hazreti Peygamber Efendi'mizin tespiti muhteşem: "Eğer ateşe kendinizi atmış olsaydınız ebediyen ateşte kalacaktınız." O zaman da söyledi itaat maaruftadır, diye. Ve bu noktada Müslümanlar -hani burada soruda bahsettikleri gibi- *"zalim ve fasık da olsa iktidara itaat telkin edilmiş, isyan yasaklanmıştır."* sözü doğru değil. Müslümanlar bu konuda hata yapmış olabilirler, Müslümanlar bu noktada güç yetirememiş olabilirler, acziyet göstermiş olabilirler. Dünyaya, heva heveslerine kapılmış olabilirler ama Müslümanların

eksikliği dinin eksikliği değildir. Ben burada, bu noktada hadis-i şerifleri ve ayet-i kerimleri okuyorum. Ve ümmetin ulemasının ittifak ettiği ölçüleri kendime ölçü alıyorum. Soruyu soran kardeş bana dedi ki: "Hangi eserden cevapları verirken faydalaniyorsun." diye sordu bana. Benim bir eser, faydalandığım bir eser yok. Ben konuyla alakalı hıfzımda olan hadis-i şerifler, hıfzımda olan ayet-i kerimelerle yürüyorum. Direkt şu kaynaktan diye bir şey, kaynağa bağlı kalmıyorum. Çünkü bu konuda yazılan kaynağın hangi zamanda yazıldığı, hangi dönemde yazıldığı, kimin döneminde yazıldığı bunlar önemli şeyler çünkü. Yani tabiri caizse kimin borazanını öttürüyor, bunlar önemli. O yüzden ben direkt ayet ve hadislerden alıntı yaparaktan bu sohbeti hazırlıyorum, direkt. İmamların içtihadlarına bakıyorum, bu konuda imamların içtihadı varsa oradan faydalanmaya çalışıyorum.

4- Siyasetin dini ve kelâmi açıdan temellendirilmesi; ilk defa fiziki güç kullanarak iktidarı ele geçiren Emevilerin iktidarlarını ve siyasi uygulamalarını Allah'ın iradesi, takdiri, kaza ve kaderiyle ilişkilendirmeleriyle başlamıştır.

Kismen bunu kabul edebilir miyiz? Evet ama ben hulefâ-yi râşidinden sonraki Emevilerin kurmuş olduğu düzeni ve sistemi İslami görenlerden değilim ama Emeviler iktidarı güç kullanılabildikten mi ele geçirdiler? Evet. Çünkü malum Sıffin vakası. Hazreti Ali radiyallahu anh hazretleri ile Muaviye arasında ondan önce Hazreti Osman zamanında kıpırdanmalar. Hazreti Osman Efendi'mizin şehid edilmesi ile Muaviye'nin Hazreti Osman'ın şehid edildiğini bahane ederekten yönetimi ele geçirmeye çalışması, bunu bahane ederekten Hazreti Ali Efendi'mize karşı savaş açması ve İslam'ın kendi içerisindeki numaişler olması, sıkıntılar olması. Muaviye'nin bu noktada devleti kurması Dimeşk yani bugünkü Şam'da. Şam'da alternatif bir devlet kurması. Medine-i Münevvere'de bir devlet var ama Şam'da alternatif bir devlet kurması (Dimeşk'te) ve bu alternatif devletin Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerine, mevcut devlete, mevcut hükümete savaş açması. Bakın, dikkat edin. Mevcut devlete, mevcut bir başkana, yani halifeye savaş açması ve bu savaşın neticesi yok; galibi yok. Hazreti Ali radiyallahu an hazretleri bu noktada halife ama Muaviye de kendine orada halife dedirttirmiyor ama o da kendisine devlet başkanı dedirttiriyor. Etrafındaki yalaklar, salaklar onlarda halife diyenler de var etrafında onun. Yani Emevi Devleti'nin kuruluş aşaması bu. Bunun geldisi nerede? Bunun geldisi Ümeyyeoğulları. Ümeyyeoğulları nereden? Mekke'den. Mekke nereden? Mekke'nin en önemli müşrik ailelerinden birisi Ümeyyeoğulları. Mekke Devleti'nin tabiri caizse en önemli ailesi, sülalesi. Kureyşlilere akraba bunlar. Yani Ümeyyeoğulları Kureyşlilerle de akraba ama Ümeyyeoğulları ümera kısmından yani yönetici kısmından, devlette görev almışlar, devlette görev almayı çok seviyorlar, devletçiliği çok iyi biliyorlar tabiri caizse. Muaviye, babası ve babasının babası, sülale komple devlet işleyişini ve devletçiliği iyi bilen bir aile. Yazışmaları, devlet protokollerini, bir devletin nasıl olması gerektiği ile alakalı çok iyi bir donanıma sahipler. Kureyşliler ise -enteresan- sülalenin karakteristik özellikleri bunlar. Gelen hacılara hizmet eden bir sülale. Kureyş sülalesi İbrahimî, İbrahimî olduğu için hizmet üzerinde büyümüşler, yürümüşler. İbrahimî'den itibaren İsmail ile beraber hep hizmet etmişler gelen hacılara. Onlar sülale olarak Beytullah'a ve Beytullah'a gelen hacılara hizmet eden bir aile, sülale. Ama Ümeyyeoğulları devleti idare eden, devlet kuran, devletçi, devlet mantığı önde olan bir aile. Öyle olunca birisi hizmette, birisi yönetmekte. Ve o yönetmekte olan hırslı, devamlı yönetmek istiyor, devamlı yönetici olmak istiyor ve bu hırslıyla Dimeşk'te... (Yani çünkü eski dilde bugün Şam dediğiniz yerin adı Dimeşk. Şam bir coğrafi bölge Ankara'ya kadar içine alıyor, o coğrafi bölge. Anadolu'da Ankara'ya kadar içine alıyor Şam bölgesi.) Hulefâ-yi râşidin döneminde bunlar çok öne çıkamıyorlar. Hazreti Osman Efendimiz de Muaviye'nin akrabası ama Muaviye aynı zamanda böyle okur yazar. Hazreti Peygamber

sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin katibi. Devlet literatürünü iyi bilen bir kimse. Bildiğiniz katip, devlette katip, baş katip gibi, öyle söyleyelim. Bir yere mektup yazılacak Muaviye yazıyor, elagatı güzel. Antlaşma metni hazırlanacak, Muaviye hazırlıyor, bu konuda uzman, alanı o. Aynı şekilde Hazreti Ömer Efendi'miz de aynı. Hazreti Ömer Efendi'miz de Mekke müşrik devletinde bugünkü dışişleri bakanı gibi. Öyle söyleyeyim, İslam olmazdan önce. O yüzden Hazreti Ömer Efendi'miz sahabenin içerisinde devletçi şahindir. Dört halifenin içerisinde en şahini odur, devleti düşünür, öyledir. Neden? O, devletten gelme çünkü. Muaviye orada buna başlar aslında, seçimle gelmiş bir devlet başkanı değildir. Kılıç zoruyla gelmiş bir devlet başkanıdır Muaviye ve İslam dünyası Muaviye'nin devlet başkanlığını kabul etmez. Ne zamana kadar? Hazreti Hasan Efendi'mizin halifelikten feragat edip devlet işlerinde Muaviye'ye tabi oluyoruz, deyincede kadar. Muaviyenin devlet başkanlığı o zaman başlar ve hiçbir zaman Muaviye'nin kurmuş olduğu devleti ehli sünnet, büyük bir çoğunluğu olarak İslam devleti olarak görmez. Ben hiç görmedim, ben hiç görmedim. Her ne kadar bir kısım imamların fiziki güç kullanarak devlet başkanlığını ele geçirmek caiz dese de. Bakın, fetva da vardır, bu fetva yoktur değil, içtihad etmişler fetva vermişler. Zalim bir devlet başkanı var, değiştiremiyorsun. O zaman ümmet kıyama kalkıp o zalim devlet başkanını, kafir devlet başkanını değiştirdi kılıç zoruyla; yani onu katletti. Yeni bir devlet başkanı, komutan yeni bir devlet başkan oldu. Eğer bunun fetvası olmazsa o zaman hiçbirisi de makul, makbul, sahih bir devlet başkanı olmaz. Ama bu kime karşı kullanılır? Zalime karşı, kafire karşı. Kurtuluş Savaşı gibi. Bakın, Kurtuluş Savaşı gibi. Ülke işgal edilmiş, kim tarafından? Gavurlar, kafirler tarafından. İlk başlangıç ne? Denizli imamı cumayı kaldırmıyor müftü. Yunan İzmir'e iniyor, siz cuma mı kılacaksınız burada? Çıkın, gidin camiden, yürüyün, diyor. Size cuma farz değil bu saatten sonra, diyor örnek. Sütçü İmam gibi. Günün İngiliz soytarısı olmayan, İngiliz bozması, Avrupa yosması olmayan alimlerin, ulamanın, şeyhlerin, dervişlerin kıyama kalkması gibi Anadolu'da. Ama İngiliz bozması olanlar, kraliçenin kurduğu dergahlar, kraliçenin beslediği medreseler, kraliçenin beslediği sütü bozuk kanı bozuk -adına ne dersiniz deyin- onlar Anadolu kıyamına destek vermiyorlar. Bu bir gerçek mi? Evet. Hatta İngilizlerde o zaman küçük küçük uçaklar var. İngiliz'in o küçük, küçük küçük uçaklarla Osmanlıca bildiriler dağıtılıyor; kıyama kalkmayın diye. Fetvalar dağıtılıyor, kıyama kalkmayın diye uçaktan atılıyor. Osmanlıca mecmua gibi gazete gibi bildiri gibi fetva gibi. Bunlar İngiliz bozması, Avrupa yosması bunlar. Dergahı, tekkesi, şeyhi, partisi purtisi ne varsa. Bunlar bu ülkede hala daha yok zannetmeyin. Bu ülkede hala daha İngiliz bozması, Avrupa yosması, CIA, kanı bozuğu, sütü bozuğuyla kolkola dolaşan; dergahlar, tekkeler, şeyhler, alimler, ulemalar, partiler purtiler, dernekler, vakıflar var mı? Var. Avrupa'dan beslenen, CIA'dan beslenen, MOSSAD'dan beslenen, İngiltere'den beslenen, beslenen, oradan para alan, oradan para devşiren, oradan yardım devşiren; dergahlar, şeyhler, tekkeler, tasavvuf toplulukları, -adı üstünde evet- dernekler, sivil toplum örgütleri gibi MOSSAD'ın, CIA'nın cirit attığı topluluklar var mı? Var. Hala daha var. Hala daha var bunlar. O zaman için de Kurtuluş Savaşı'nda da var bunlar, bunlar yok değil. Osmanlı zamanında da var bunlar. Osmanlıyı içeriden çürüten, Osmanlıyı içeriden yıkan, Osmanlı'nın altını oyan bunlar. Bunların her birisi İngiliz bozması, bunların her birisi Avrupa yosması bunlar. Bunlar yok olmuyorlar, bunlar yok olmuyorlar. Bunlar devam ettiriyorlar işlerini. Bunlar gizli örgüt gibi.

O gün için bu mason örgütler var mı? Var. Bakın, Türkiye'de konuşulmayan örgütlerden birisidir mason örgütlenmesi. Türkiye'de konuşulmayan, konuşulması cis olan, konuşanın başına değişik işler gelen, konuşanın susturulduğu, karşı çıkanın değişik olayların başına çorap örüldüğü örgüttür mason örgütleri. Bunları konuşamaz hiç kimse. Bu mason örgütlerinde kimler üyedir, kimler başkandır, kimler 33 dereceli masondur? Kimler

Türkiye'deki -bunlarda-masonların en büyük azamıdır, kimdir? Bunlar konuşulmaz Türkiye'de. Bu masonların bir kolu deist midir? Bu deistlerin baş deisti kimdir? Baş deist kimdir Türkiye'de? Hangi ölen gazeteci baş deistti de baş deistliği şimdi kime bıraktı? Hangi ölen gazeteci baş deistti, deistlerin başıydı da şimdi başı kim, kime devretti? Bunlar konuşulmaz. Devletin içerisinde Şia'nın, Batınlığın Fatıma kolundan olanlar konuşulmaz. Sünnilerin içerisinde, Sünnilerin içerisinde Batıniler konuşulmaz. Hangi dergah Batını'dır gerçekte? Ama Batınlığını saklar konuşulmaz. Hangi Nakşibendi dergahları, tekkeleri, şeyhinin şeyhinin şeyhi, İngiliz ajanıdır; konuşulmaz. Konuşulmaz. Türkiye'deki hangi Nakşibendi dergahları ve tarikatları İngiliz'in MI6'sının emrindedir, konuşulmaz. Türkiye'de hangi İslami görüntüde kurum ve kuruluşlar MOSSAD'ın emrindedir, konuşulmaz. Devlet biliyordur muhakkak, biliyordur. İslam Sünni kısmı; eğer devlet idarecileri, başkanları gavur ise kafir ise zalim ise ona mücadeleyi, ona baş kaldırıyor, ona kıyımı vacip görür. 1- Ya kıyam edersin. 2- Ona müdana edersin, aman beslersin ondan. Günah-ı kebar işlemiş olursun ya da hicret edersin, der, üçünden biri. İmam-ı Şâfiî der ki: "Orada tek Müslüman kalıncaya kadar cihad etmek farz-ı ayndır." der. Bakın, İmam-ı Şâfiî'nin fetvasıdır bu. Bir de derler ki, Sünniler zalimlere karşı mücadele etmedi. Yok canım kardeşim benim, öyle değil.

Muaviyenin devlet başkanlığını Sünniler içtihad hatası olarak görürler, derler ki: "Doğru içtihad değil, katılmıyoruz." derler içtihad. İmam-ı Azam katılmamış, İmam Şâfiî katılmamış, İmam-ı Mâlikî katılmamış, İmam-ı Hanbel katılmamış. Dört büyük imamın dördü de Emevilere biat etmemiştir. Dört büyük imamın dördü de tekrar söylüyorum, Emevilere biat etmemiştir. İmam-ı Yusuf bugünkü diyanet işleri başkanlığını kabul eder. İmam-ı Muhammed; İmam-ı Yusuf'u yerden yere vurur, neden kabul etti diye. Sonra İmam-ı Muhammed'e gelirler, İmam Muhammed der ki: "Ben imamımın peşindeyim, o kabul etmedi, ben de kabul etmiyorum." der. Ben İmam-ı Muhammed'i o yüzden İmam-ı Yusuf'tan daha fazla severim. İmam-ı Muhammed daha cihatçı bir ruha sahiptir, daha mücadeleciler bir ruha sahiptir, daha keskincedir, enteresan bir kimliği vardır onun. Aynı şey Mabsud'u yazan Serahsi için de geçerlidir. Serahsi de kabul etmez, Serahsi de biat etmez. Serahsi Mabsud'u nerede yazar, biliyor musunuz? Çukura hapsedilir. Zamanın Emevi halifesi, o, diyanet işleri başkanlığını kabul etmedi diye baskı yapar. Baskıya boyun eğmez, bir çukur açtırır, kocaman bir çukur, oraya çukura hapseder. Güneşin altında, soğukun altında. Dikkat edin, o koca İmam Mabsud'u hıfzından talebelerine yazdırır aşağıdan bağırarak. Emevilerle Sünniler, dinini gerçekten algılayan anlayanlar, müdana etmemişler; mücadele etmişler onlarla. O yüzden bu dördüncü maddeyi bu noktada öyle görüyorum çünkü halife Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin makamına oturmuş bir kimsedir. O makamda Kur'an ve sünnetin dışında bir şey yapamaz, yaparsa, diyor ya: "Ömer saparsa ne yaparsınız?" Hutbede söylüyor bunu. Sahabenin birisi kılıcını çekiyor: "Bununla seni düzeltmesini biliriz ey emîrül-mü'minin." diyor. Ömer diyor ki: "Ya Rabbi, sana hamd ediyorum. Ömer saparsa düzelterek kardeşleri var." diyor. Bu bizim şiarımızdır. Beni Emevi ve Emevilerden sonrakiler hiç ilgilendirmiyor, ölçüm değil. O yüzden Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin o kimse makamına oturduysa, yani halifelik koltuğuna oturduysa o, o halifelik koltuğunu adaletsizlikle, zulümle, intikamla, kinle, nefretle, hukuksuzlukla, aile işlerini ve akrabalarını kayırmacılıkla geçiremez. Orada onun sonu çok kötü olur. Aynı şey, aynı şey bir sufi üstadı için de geçerlidir. Sufi üstadı oturduğu makamı kendi menfaati için kullanıyorsa oturduğu makamı aile efradı ve akrabalarının menfaati için kullanıyorsa o da aynı sonla sonlanır. Allah muhafaza eylesin. O yüzden birisi, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin zahiri olarak devlet başkanlığı makamında oturan bir kimsedir. Öbürkü de Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin manevi makamına oturmuş kimsedir. Her ikisi de zulmederse haksızlık yaparsa adaletsizlik yaparsa her ikisi de

fakir fukarayı gözetmezse hakkı hukuku gözetmezse Allah onların iki yakalarını bir araya getirmez. Hem dünyalarını hem ahiretlerini helak eder. Onlar devleti kendi ailelerine, kendi etraflarına peşkeş çekmeyecekler. Bir tarikatın başında oturmuş, o tarikatı aile ve aile efradına peşkeş etmeyecek. Allah muhafaza eylesin. O yüzden dört halife dönemi tam Kur'an ve sünnetin en yüksek derecede uygulandığı zaman. Ondaki sonraki dönem sultanlıktır, geçen haftaki derste de bunu sahabelerin sözleriyle de teyit etmiştik.

5- Ehl'i sünnetin siyasi anlayışı itikadi alanla ilişkilendirdikten sonra genelde Sünni kelami yapıyla, özelde Sünni tanrı anlayışıyla uyumlu hale getirilmiştir. Böyle bir teşebbüs eş'ari kelimalar tarafından daha kolay gerçekleştirilmiştir.

Evet, Eş'ari kelimalarının böyle bir şeyleri var ama Sünni alanda, Sünni anlayışta devlet başkanın meşruiyeti seçimden geçer. Bakın, devlet başkanının meşruiyeti seçimden geçer. Hazreti Ebu Bekir Efendi'miz seçimle, Hazreti Ömer radiyallahu anh hazretleri seçimle, Hazreti Osman radiyallahu anh hazretleri seçimle, Hazreti Ali radiyallahu anh hazretleri seçimle, Hazreti Hasan Efendimiz radiyallahu anh hazretleri 7 aylık dönemi seçimle sonra bu Muaviye kılıç zoruyla. Muaviye'den sonra oğlu Yezid'i atıyor. Bu artık bugünkü dilde okullarda monarşi mi deniliyor buna, krallık sultanlık, monarşi mi oluyor adı? Monarşi. İngilizler gibi değil mi? İngiliz de ne? Monarşi. İngiliz demokrasiymiş, ya monarşi adam! Yani? Kraliçe var. Kraliçe seçimle gelmiyor, kraliçe devletin başı, aynı zamanda Anglikan Kilisesinin de başı. Bunu konuşamaz bile hiç kimse. İngiliz kraliçesi hem devletin başıdır hem de Anglikan Kilisesinin başıdır. Yani Anglikan Kilisesi ona bağlıdır ve kilisenin baş papazını o atar. İsterse bir papazı aforoz eder. Ama sizin halifeniz yoktur, bence millet meclisi, o ayrı mesele.

Evet, o yüzden Sünni anlayışta devlet başkanı seçimle gelir. Sünni anlayış olarak neyi kabul ediyorum? Ben dört halife dönemini kabul ediyorum. Mesela Farabi de ilimleri tasnif ederken kendince -Farabi'nin meşhurdur bu ilim tasnifi- kelamı siyaset felsefesi içerisinde sayar kelamı. Ve bunun temel nedenini de şöyle açıklar: "Kelam ekolleri arasında İslam inanç ilkeleri açısından devlet başkanlığı meselesinin tartışılmasıdır." Çünkü bütün mezhepler bu noktada devlet başkanlığını hep tartışa gelmişlerdir. Sebep? 1) Daha iyiyi, daha olgunu daha kemali yakalamak. 2) Bir Şia mezhebi var, Şia mezhebinin karşısında kendisini yenileme. O yüzden genelde hep kelam ekolleri içerisinde çok tartışılır bu devlet siyaset ve devlet başkanlığıyla alakalı. Ve o zaman Sünni anlayışta yani Matüridi anlayışında... imam-ı Azam diyeceğim ama imam-ı Maturidi imam-ı Azam'dan sonra fakat onu daha teknik hale getirmiş bu tip mezunları. O yüzden imam-ı Maturidi öne çıkar bu mevzularda. Kelamla akaidle alakalı meselelerde. İyi ki imam Maturidi yetişmiş, gerçekten. İmam Maturidi'yi tanımıyoruz biz. İmam Maturidi okumuyoruz. İmam Maturidi -herhalde Türk olduğundan mı artık böyle- bizim ülkede okumuyor. Bir Mısır alimi kadar bilinmiyor imam Maturidi, acı bir şey. Son dönem işte Seyyid Kutub'un tanındığı kadar imam Maturidi tanınmıyor. Hasan Benna'nın okunduğu kadar imam Maturidi okunmuyor. Eğer imam Maturidi okunmuş olsa zaten hiç kimse Seyyid Kutub'un ve Hasan Benna'nın veya Ramazan Buti'nin veya Mevdudi'nin veyahut da -Amerika'daydı, Şia'ydı kendisi, meşhur ya Türkiye'deki- Ali Şeriat'i'yi okumaz hiç kimse. İmam-ı Maturidi okuyana bunların hepsi de fasa fiso gelir. İmam-ı Maturidi temelini alan bir kimse hiçbirisinin de görüş ve düşüncelerini kâle almaz. Mesela Mevdudi'den az önce saydığım kimseler; yani bir kimse örneğin iman ettim, dese imandan dışarı çıktım, dese onu küfür ehli olup onları katleder, mürted oldunuz diye. İmam Maturidi'ye göre katledilmez. Mesela İmam-ı Maturidi bir kimse büyük günah-ı kebar işlese bu büyük günah-ı kebar dese küfre düşmüş olarak kabul etmez ama bu saydığım ekol küfür olarak algılar onu, örnek. Bir kimse İmam-ı Maturidi'ye göre ibadet

etmemiş olsa -imam Maturidi'ye göre söylüyorum bunu- bir kimse ibadet etmedi, namazı terk etti, imam-ı Maturidi'ye göre siz ona zorla namaz kıldırılmazsınız ama Selefi Vahhabi'ye göre ona zorla namaz kıldırılır, örnek. O yüzden imam-ı Maturidi'ye ihtiyacımız aslında; imam-ı Maturidi'nin fetvalarına, imam-ı Maturidi'nin bu noktada hem kelamına hem akaidine ihtiyacımız var. Eğer İslam dünyası kendi içerisinde ortak yaşamı, ortak yaşamayı istiyorsa dizayn etmek istiyorsa imam-ı Maturidi ekolüne geçmek zorunda herkes ve üniversitelerin hepsi de -bence- imam-ı Maturidi'yi lime lime edip inceleme ve araştırma komisyonları kurup imam-ı Maturidi'nin bu noktada fikir, düşünce fetvalarını, içtihadlarını yayınlamaları lazım gerçekten. Ve dünya barışına hizmet edeceğine inanıyorum imam Maturidi'nin bu noktada fetvalarının ve anlayışının. Ve hepinize de tavsiye ediyorum, imam-ı Maturidi'yi okuyun. Hepinize de tavsiye ediyorum, etrafa bakış açınız değişecektir. Müslümanlara, insanlara, dünyaya bakış açınız değişecek. Çok önemli tespitleri var, çok önemli fetvaları var çok önemli. Bakış açınızı, dine bakış açınızı, insanlara bakış açınızı; sıfırdan yeniden, dizayn edecek sizi inşaallah. Okumaya gayret edin .

6- Devletin; hak ve adaletin gerçekleşmesinde, toplumsal düzenin sağlanmasında bir araç olarak görüleceği yerde devletin ve devlet başkanının kutsallaştırılması suretiyle Müslüman toplumun siyasi iradesi ve seçimi hiçe sayılmıştır. Bu da, İslam siyaset anlayışının hukuki temeller üzerine kurulmasını engellemiştir.

Bakın, bu tespitleri reddetmek mümkün değil. Evet doğru mu? Evet doğru. Evet doğru, yaşanmış mı bunlar bu süreç içerisinde? Evet ama bunlar bu tespitler hulefâ-yi râşidinden sonra olan Emeviler, Abbasiler, Selçuklular, Osmanlılar zamanında olan hadiseler. Ve devlet bu noktada aslında *hak ve adaletin gerçekleşmesinde, toplumsal düzenin sağlanmasında bir araç olması gerekirken* amaçlaşmış, kutsallaşmış, devlet başkanı da kutsallaşmış, bu doğru. Yani devlet başkanı hesap vermez, yanlış yapmaz hale gelmiş; devlet de hesap vermez, yanlış yapmaz hale getirilmiş. Oysa Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin davranışı öyle değil. Neden? Mesela Mekke'nin fethi ile alakalı olan hadiseler örnek, az önce okuduğum.

Tabi devlet deyince Aristo'ya göre devlet neymiş? Haydi buradan Yunan felsefesine. Aristo'ya göre devlet: "Kendi kendisine yetmek iddiasında olan ve yaşayabilmesi için ihtiyacı bulunan herşeyi genellikle kendisi sağlayabilen bir vatandaşlar topluluğudur devlet." Hristiyan filozof Saint Augustin: (meşhur ya bu da) "Devletin ilk günah neticesinde cennetten kovulan insanların yeryüzünde teşkilatlanmak zorunluluğu duymaları üzerine ortaya çıkan bir olgu." der Augustin. Bunun papaz olduğunu da söyleyenler var. Evet, İslam'da devlet tanımı ne? Hani devlet hak ve adaletin gerçekleşmesinde bir araçtı ya. İslam devlet tanımlaması nasıl? İslam'ın devlet tanımı, konu başlığı da böyle yapabiliriz. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri hiçbir zaman devleti bir gaye olarak görmemiştir, benim edindiğim izlenim bu. O, gayeye varmak için o, bir amaca ulaşmak için devleti bir vasıta yapmıştır. Amaç nedir? Amaç, ilahi kelimetullahtır. Devlet, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinde ilahi kelimetullahın tecelli etmesi için amaca, bu tecelliyata giderken devlet sadece bir araçtır. Bir aygıttır, başka bir şey değildir. O yüzden insanlara Kur'an ve sünnetin tebliğ edilmesi, insanların İslam'ı yaşamalarını kolaylaştıracak, güzelleştirecek, önündeki engelleri kaldıracak; hakkı, adaleti, hukuku, tesis edecek, hakkı adaleti tesis edecek, insanların aklını, namusunu, şerefini, malını mülkünü, özgürlüğünü koruyacak, her türlü özgürlüğünü koruyacak bir aygıttır devlet. İslami tanımlamaya göre. Çünkü İslam, bugünkü emperyalist sömürgeci devletlerin anlayışında olması mümkün değildir. O petrolü elde etmek için o parayı elde etmek için o zenginliği elde etmek için kurulmuş bir aygıt değildir, İslam devleti. İslam devlet anlayışı insanları mutlu etmek, insanları mesut etmek, insanların barış içerisinde yaşamaları ve ilahi bir dairede

hayatlarını sürdürmesi için bir araçtır. Böyle olduğu müddetçe bunda bir sıkıntı yok. Ama böyle değilse o zaman işte o İslam devleti olmamış oluyor ve benim nazarımda bugün dünya üzerinde olmadığı gibi. Ben hep derim, dünya üzerinde bir İslam devleti şu an için yok. Bu benim kendi şahsi düşüncem.

25 Ocak 2020

7- Ehl'i sünnete göre siyasi anlayışta asıl olan geçmiş tecrübe ve onun devamı durumundaki mevcut durumdur. Mevcut durumun zulmetse dahi korunması her türlü değişimden daha iyidir. Özellikle siyasi irade, Allah'ın iradesiyle meşrulaştırılma yoluna gidildikten sonra, insanların çabaları ve faaliyetleri, Allah iradesine karşı gelmek olarak görülmüştür.

Tabi Yezit'ten sonra olan bir şey. Ne yazık ki bu kötü çığır Yezid'le beraber, Muaviye'yle beraber açılmıştır. Muaviye'den sonra, Muaviye ölmez'den önce Yezid'in halifeliğini ilan edince bu kötü çığır açılmıştır. Ve Yezid'in halifeliği ilan edilince ne yazık ki hani Yezid ve avanesi halifeye karşı çıkmanın Allah'a karşı çıkma olarak algılandığı, öyle algınacağı, bunu empoze etmişler. Bu doğru mu? Evet ama ben Yezid'in bu noktadaki devlet siyaset ölçüsünü tam olarak İslami görenlerden değilim. O yüzden Emevileri tam bir İslam devleti olarak görenlerden olmadığım için bunun çok üzerinde itibar etmiyorum.

8- Ehl'i sünnet, imametın Usulu'd Din'den olmadığı, siyasi bir kurum olduğunu ve dinin ameli kısmıyla ilgili olduğu konusunda hemfikirdir. Ancak Sünni siyaset anlayışında "İmamlar Kureyş'tendir." şeklindeki bir rivayetin kabul edilmesi, imametın dini olmaktan ziyade dünyevi bir kurum olduğunun kelami açıdan temellendirilmesinde önemli bir engel olmuştur.

Tabi şimdi "İmamlar Kureyş'tendir." sözü Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin zamanında söylediğidir ve imamlar Kureyş'tendir. Kureyşten olduğu müddetçe de bir Kureyşli olduğu müddetçe Kureyşlilerden imam seçilir. Tabi hulefâ-yi râşidin dediğimiz Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali bu noktada Kureyş'tendi, sonradan tabi Ümeyyeoğullarına geçti. Ümeyyeoğullarına geçtikten sonra inkıtaya uğradı. Her ne kadar zaman içerisinde birkaç tane Kureyş'ten imam olsa da sonuçta imamlar Kureyş'tendir sözü tecelli etmedi. Buradaki "Kureyş'tendir" sözü aslında biraz daha itikadi ve ameli olarak ele alınmalı çünkü Kureyşliler dinlerine çok sadık, dinlerine çok sahip bir topluluk. Ta İbrahim'den itibaren öyle olunca imamlar Kureyş'tendir yani imamlar dindardır; dini akidelere, kaidelere uyarlar; dini akidelere ve kaidelere uygun bir şekilde hareket ederler olarak da algılanabilir. Ama tabi burada ehli sünnet kendi içerisinde yani hem Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali zamanında önüne gelen problemleri çözmüşler metodik olarak, yani hem devletin idaresinde hem de dini yaşantıda fazlaca bir aksaklık olmamış, bir problem olmamış. Çünkü dört halife döneminde hem topraklar genişlemiş, topraklar genişlerken de zamanın kendi ruhuna uygun içtihadlar da geliştirilmiş. Mesela o içtihadlar uygulanmış, hem Hazreti Ömer, hem Hazreti Osman, hem Hazreti Ali radiyallahu anh, hem Hazreti Ebu Bekir olarak. Bunlar o yönetim biçimlerini yeni içtihadlarla ne yapmışlar? Bunu biçimlendirmişler. Tabi dünya düzenine, yani dünyaya bir düzen olacaksa o, buna bir devlet lazım, bu devletin başına da bir tane de yönetici lazım. Dünyanın düzeninin kurulması ancak böyle mümkün ve İslami bakış açısından yaklaşacak olursak itaat edilecek bir devlet ve devlet başkanı olmazsa orada anarşi vardır. İslam da anarşiyi kabul etmez hiçbir zaman ve Kur'an-ı Kerim de Müslümanlara kendilerini yönetecek olanların aynı inanca mensup olmaları gerektiğini söyler. Bakın aynı inanca mensup olmaları gerektiğini söyler, neden? Çünkü ayet-i kerimede "Ey iman edenler Allah'a itaat edin, Resul'üne itaat edin, sizden olan ulu'l-emre itaat edin." emri vardır Yani Bir Müslüman itaat edecekse kendisinden olan olan ulu'l-emre itaat eder. Bütün geçmiş fıkıhçıların, kelimcilerin ortak durduğu bir nokta vardır. Eğer Müslümanların başında kendilerinden bir imam yok ise Müslümanlar ona itaat etmezler. Şimdi burada o zaman da dârülharp-dârülislam-dârülakd olguları çıkıyor orta yere. Tabi işin içerisinde Şia var. Şialar'da masum imam yorumları vardır. Masum imamdır, çünkü onların imamları masumdur ve imamlar masumiyet karinesine sahiptir. Biz ehli sünnet buna

karşılıdır, bizim için devlet başkanı masum değildir. Bizim için hiçbir kimse masum değildir. İster ulu'l-emr, ister bir tarikat şeyhi, ister bir alim. Kim olursa olsun, hiç kimse masum değildir. O yüzden İmam-ı Maturidi, "Allah'a itaat edin, Resul'üne itaat edin, sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer bir şeyde çekişirseniz Allah'a ve ahiret gününe inanmışsanız onun halini Allah ve Resul'üne bırakın. Bu hem hayırlı hem de netice itibarıyla daha güzeldir." Nisa suresi ayet 59'da geçen ulu'l-emr kavramını ümera yani yöneticiler, başkan ve yardımcılar; Nisa suresinin 83 ayetinde de geçen: "Kendilerine emniyet veya korku hususunda bir haber geldiğinde onu yayarlar. Eğer onu Peygamber'e ve kendilerinden olan emir sahiplerine havale etmiş olsalardı; onlardan hüküm çıkarmaya kadir olanlar, onun ne olduğunu bilirlerdi. Allah'ın üzerinize olan lütfü ve merhameti olmasaydı, pek azınız müstesna, şeytana uyardınız." Burdaki ulu'l-emrden de İmam Maturidi fakihleri öne koyar, yani daha önceki okuduğumuz ayet-i kerimeden ümera yani yöneticileri bu ayeti kerime kapsamında alır. Bu okuduğumuz ayet-i kerimeden de - onlardan çünkü bir fetva çıkartacaklar- buradaki ulu'l-emrden de fakihleri öne çıkarır. Şiiler ise her iki ayette geçen ulu'l-emr tabirini masum imam olarak anlamışlardır. Onlar böyle anlarlar, bizim yolumuzun ayrılımlarının bir sebebi de budur. O yüzden İmam-ı Maturidi, "Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız onu Allah ve Resulü'ne arz edin." ayetini yorumlarken de kanaatini bu yönde belirtir.

Bunu toparlayacak olursak o zaman Müslümanlar yönetsel açıdan, yani yönetim açısından siyaset olarak bir mesele ile karşılaştıklarında Kur'an'a bakarlar; olmadı sünnete bakarlar; olmadı fakihler o meseleye içtihad eder; yorum getirirler. ve böylece o içtihadla mesele hallolur. Çünkü İslam'da içtihad kapısı açıktır ama içtihad Kur'an'la, sünnetle sabit olmayan şeylerin üzerinde olur. Kur'an ve sünnetle sabitse bir şey, onun üzerinde içtihad olmaz. Yani siz namazın rekatlarında içtihad edemezsiniz veya zinanın haramlığında içtihad edemezsiniz, siz zinayı helal edemezsiniz veyahut da siz faizi helal edemezsiniz, içtihad edemezsiniz bu noktada. O yüzden üzerinde içtihad olmayan bir şeye baktık, Kur'an'da yok, sünnete baktık, orada da yok. Sonra kıyas ederekten bir şeyi içtihad edeceğiz, bu yol açık mı? Evet.

"Sonuç olarak İslam'da devlet ve siyaset anlayışı; adaletin tesisini ve zulmün kaldırılmasını önceleyen, insan haklarının korunmasını ve yetkinin halktan alınmasını gerekli gören hukuki bir düzenleme ile ilgilidir." der, soruyu soran.

Evet, İslam'da devlet ve siyaset anlayışı adaletin tesisi ile alakalıdır ama Hac suresi ayet 41: "Onlar o müminlerdir ki eğer kendilerine yeryüzünde bir iktidar, mevki verirse namazı dosdoğru kılarlar; zekatı verirler; iyiliği emrederler; kötülükten vazgeçirmeye çalışırlar." Şimdi Müslümanlar bir yerde iktidar olursa bu ayet-i kerime açıktır ve sabittir. O zaman bir Müslüman'ın iktidarında onlar namazı dosdoğru kılacaklar ve namazın kılınmasını ön ayak olacaklar, insanlara tebliğ edecekler ve zekatı dosdoğru verecekler. Zekatın dosdoğru verilmesi için ve dosdoğru toplanması için İslam devlet sistemi üzerinde çok titizlikle duracak. Ve iyiliği emredecek ve ulu'l-emrin işi, İslam devletinin işi: insanlara iyiliği emretmek, iyiliği öğretmek, insanların birer iyi birey olmalarını sağlamak ve aynı zamanda da onları kötülükten vazgeçirmeye çalışmaktır; dini nasihat etmektir. O yüzden İslam bir yerde iktidara gelirse bunlar, olmazsa olmaz. Şimdi müminler başa geçerse onlar gittikleri yere hakkı, adaleti götürürler; gittikleri yerde insanlığı götürürler; gittikleri yere huzuru ve selameti götürürler; gittikleri yerde zenginliği ve refahı götürürler. Çünkü İslam hiçbir sisteme benzemez. İslam kapitalist sisteme benzemez, İslam marksist sisteme benzemez, İslam demokratik sisteme benzemez, İslam krallığa benzemez, İslam padişahlığa benzemez. İslam bu noktada kendince kendisine ait ölçüleri olan, kendince kendisine ait kuralları olan bir

sistemdir. Kur'an'ı değiştirmek mümkün değildir, sünnet-i seniyyeyi de değiştirmek mümkün değildir. Öyle olunca İslam gittiği yere Kur'an ve sünnet noktasında adaleti götürmekle mükelleftir.

Şimdi bu ayet-i kerimeler bütün insanlar için geçerlidir ama birinci derecede devleti, İslam devletini yönetenler için geçerlidir. Yine Nur suresi ayet 55: "Allah içinizden iman edip salih amel işleyenlere vadetti ki: Onlardan öncekileri nasıl halef kıldı ise onları da yeryüzünde halef kılacak." O zaman daha önceki insanları nasıl Cenâb-ı Hakk yeryüzünde halef kıldıysa kim Allah'a itaat eder, Peygambere itaat ederse onlar da yeryüzünde halef olacaklar, eğer Allah'a itaat etmez, Peygambere itaat etmezlerse yeryüzünde Müslümanlar zelil olacaklar. Şu anda Müslümanların zelil bir şekilde yaşamalarının sebebi bu ve yine "De ki: Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin. Şayet yüz çevirirseniz bilin ki; o, kendisine yükletilenden, siz de kendinize yükletilenden sorumlusunuz. O zaman Peygamber'e düşen de apaçık tebliğden başkası değildir." Bütün işlerin akıbeti Allah'a aittir. Müslümanlar bu noktada kendileri Allah'a ve Resul'üne itaat etmekle mükelleftirler ve İslam devlet sistemi Allah ve Resul'nün itaatının üzerine kuruludur. İslam devlet sistemi bu manada İslam olanların üzerine kuruludur, İslam olmayanların üzerine kurulu değildir.

Devam ediyoruz. *Halbuki Ehl'i sünnet bu konuyu hukuki çerçeveden ziyade kelami çerçevede değerlendirmiş, hukuka dayalı bir devlet ve siyaset anlayışı geliştirememiştir. Böylece dini bir kurum haline dönüştürülen kurumsal siyaset; Maturidi tarafından aynı yolla yeniden eski hüviyetine kavuşturulmak istenmiş, toplumsal ve siyaset zemininde insani bir eylem olarak temellendirilmiştir.*

Bu devlet sistemi kelami çerçevede de algılansa hukuki çerçevede de algılansa değişen bir şey yoktur. Bakın, değişen bir şey yoktur. Farabi, ilimleri tasnif ederken kelami siyaset felsefesinin içinde saymış. Bunun temel nedeni, kelam ekolleri arasında İslam inanç ilkeleri açısından devlet başkanlığı meselesinin tartışılmasıdır. Çünkü Şia mezhebi hariç diğer kelami düşüncelerde siyaset, içtihadî bir konudur. Tekrar söylüyorum. İslam devlet sisteminde siyaset, içtihadî bir konudur. İctihada açık bir konudur, o yüzden kelamın içerisinde alınmış.

Ayrıca ehl'i sünnet siyasi hakimiyetin kaynağını teoride halka dayandırmasına rağmen uygulamada bunu gerçekleştirilememiştir. Emevilerden itibaren Müslüman toplumların yönetimi; halkın onayıyla belirlenmemiş, babadan oğula geçen saltanata dönüşmüştür.

Evet ama İslam'ın bakış açısı, bu manada hakimiyetin kaynağı halka dayanmaz. Bunun altını çizmek lazım. Çünkü hakimiyetin kaynağı, halka dayanırsa yani çoğunluk bir günah-ı kebairi isteyince günah-ı kebairi serbest mi edecek? İslam çoğunluğa bakmaz bu noktada, İslam Kur'an ve sünnete bakar. İslami bakış açısında dinin düzeni; bu noktada dünyanın düzeni ile kaimdir, birbirinden ayrılmaz. İslam dini; dünyayı da düzene katar, dünyaya karışmaz diyemeyiz. Zaten çatışmanın sebebi de budur, İslam dünyaya karışır çünkü. İslam dünyaya karıştığı müddetçe de bu emperyalistler İslam'la, Müslümanlarla uğraşmaya devam edeceklerdir. Dünyanın düzeni ise kendisine itaat edilecek bir yönetici ile sağlanır. Dünya bir düzene girecekse ona itaat edilecek bir yönetici lazımdır, başkan gibi başbakan gibi. Neyse, bunun adı neyse? O yüzden Sünnî anlayışla yöneticinin meşruiyeti halkın seçimine bağlıdır. İslam siyaset düşüncesinde kullanılan kavramlardan birisi de şûradır. Mesela bu şûra İslam dünyasında terkedilmiştir. Arapçada şûra, meşveret kökünden türemiştir. İnsanların bir araya gelip birbirlerinin görüşlerine başvurarak ortak bir görüşü belirlemek istemelerine istişare, bir araya gelip görüş alışverişinde bulunan topluluğa da şûra denir. Ama şûraya ve istişareye katılacak olanlar ehil insanlar olmalıdır. Herkesi bu şûraya ve istişareye katmanız mümkün değildir. Kur'an-ı Kerim'de: "İş hakkında onlara

danış." ayeti istişareye; "Onların işleri aralarında müşavere iledir." ayeti de şûraya delildir. Bu her iki ayet, ortak aklın ürünü olan görüşe büyük değer vermeyi ifade eder. Ayrıca Kur'an-ı Kerim'de Şûra isminin verilmiş olması -42.suredir- ayrıca anlamlıdır. Acaba Kur'an'da tavsiye edilen istişare ve şûra sadece siyasi konulara mı sınırlıdır, yoksa dini konuları da bağlar mı?

İmam-ı Mâtürîdî'ye göre müşavere; muhkem nassın bulunduğu yerde değil, bulunmadığı yerde geçerlidir. Yani eğer bir şey Kur'an ve sünnetle sabitse onda müşavere edecek, onun üzerinde istişare edecek bir konu yoktur. Konu, tamamen içtihad alanıyla ilgilidir. Hazreti Peygamber'in sallallahu aleyhi ve sellem savaş gibi konularda ashabıyla istişare ettiğini, sahabenin de kendi aralarında hükmü açık olmayan kimi konuları istişare neticesinde karara bağladıkları örneklerde vardır. İster dini, ister siyasi ve isterse dünyevi olsun; hayatın her alanında istişare övülmeye layık bir davranıştır. Çok uzun yazmışım. Burda asıl günümüze geleyim, mevzuyu bitireyim. Hakimiyet anlayışı. Tabi dünya üzerinde bir demokrasi fırtınası estiriyorlar. Demokrasi fırtınası estirirlerken de İslam'ın karşısında bunu estiriyorlar. Biz Müslümanlar da dinimizi bilmediğimizden dolayı, okumadığımızdan dolayı, araştırmadığımızdan dolayı, zaman zaman yasaklandığından dolayı, zaman zaman bunları söyleyen insanların baskı altında tutulmasından dolayı, zaman zaman bunları anlatan insanların savcılıklarda, mahkemelerde sürüm sürüm süründürdüklerinden dolayı bunlar ne yazık ki İslam dünyasında çok konuşulmaz. Ve İslam dünyasında bütün dünyaya daha doğrusu en güzel yönetim biçiminin demokrasi olduğu, hatta Türkiye'de laik demokratik bir sistemin olduğu söylenir. Hepimiz de bu kandırmacanın içindeyizdir, bu kandırmacayı yutarız. Hepimiz de deriz ki; evet biz laik demokratik, insan haklarına dayalı, laik, demokratik, hukuk devletinde yaşadığımızı söyleriz.

Arkadaşlar, şuana kadar bütün dünya üzerinde demokrasinin net bir tanımı yoktur. Demokrasi eşittir, şudur, diyemeyiz. Desek ki demokratik İslam devleti nasıl bir devlettir? Çarpık çurpuk herkes bir şey söyler. Biraz bununla alakalı az bir şey -böyle rahatsızlığımdan dolayı- araştırdım biraz Allah affetsin, J. J. Rousseau bile demokrasiyi biz anlatamamış, enteresan bir şey. Ve demokrasi anlatılmıyor, ben o yüzden demokrasiyi helvadan put olarak görüyorum. Herkesin bir demokrasi düşüncesi var, herkesin bir demokrasi tanımı var, her ülke için herkes için ayrı bir demokrasi tecelliyatı var ve hiçbir demokrasi birbirleriyle uyumuyor. Yani Yunanistan demokrasi ile idare ediliyor, Türkiye'de demokrasi ile idare ediliyor, Yunanistan'daki demokrasi ile Türkiye'nin arasındaki demokrasi aynı değil. Almanya'daki demokrasi ile İngiltere'deki demokrasi aynı değil. Amerika'daki demokrasiyle İsviçre'deki demokrasi aynı değil ve demokrasi bu noktada o yüzden tanımlanması güç olduğu gibi belirli bir kriterleri olmayan bir sistem. Ben onu o yüzden helvadan put olarak görüyorum. Herkesin kendince, her ülkenin kendince bir demokrasi tanımı var ve hiç kimse demokrasiyi dosdoğru tanımlamıyor ya da ben az bir şey incelediğimde herkesin farklı bir demokrasi tanımı olduğunu gördüm. Bunu daha önce de ben yıllar yıllar önce araştırmıştım az bir şey, o zaman da görmüştüm bunu. Yani demokrasi tanımı yok. "Biz demokratik bir ülkeyiz." Hayır değiliz, desem ben, hiç kimse bunun bana ispat edemez demokrasi ile idare edildiğimize dair. İşte meşhur ibare vardır demokrasi ile alakalı: Halkın sesi, hakkın sesidir. Allah'ınızı severseniz arkadaşlar; bu ülkede ücretlerle alakalı bir referandum yapsalar, asgari ücret 2 bin 300 lira olur mu? Bu ülkede değişik referandumlar yapılsa desek ki, bu ülke Müslüman bir ülke, zina yasaklansın mı yasaklanmasın mı? Zina serbest kalsın diye yüzde kaç çıkar? Tabi herkes diyor ki, yüzde seksen çıkıyormuş. Ahlak bozulunca olabilir. Demokrasi ne bu manada? Bizim adımıza birileri yönetecek bizi. İyi güzel, bizim adımıza birileri yönetecek. Bizim adımıza birileri yönetirken o yöneticileri biz seçeceğiz, öyle değil mi? Evet. Ben yıllardır söylediğimi tekrar söyleyeyim: "Kimi seçiyoruz?" Kapalı spor salonuna bir tane

oy sandığı koysalar, hangi partiden olursa olsun, ben birinci sırada milletvekili adayı olur muyum? Olurum. Beni seçerler mi? Seçmezler. Böyle bir şey hiç önünüze geldi mi? Ben 58 yaşındayım, 14 yaşından beri siyasetle ilgiliyim, hiç böyle bir şey olmadı. Demokrasi denilen sistem her zaman değişken bir sistemdir. Herkesin kendisine göre bir demokrasisi, herkesin kendine göre bir demokrasi anlayışı ve herkes de o demokrasi anlayışına göre parlamentoda bir kanun çıkarır. Ve siz de 4 yılda bir gider o kanunları çıkarırsın diye sizin önünüze seçilenleri siz seçmiş olursunuz. O zaman demokraside çünkü sadece yöneticiler de seçilmiyor, aynı zamanda kanun yapıyorlar. Aynı zamanda kanun yapınca da parlamento, o parlamento Kur'an ve sünneti nazarı itibara alıyor mu? Hayır. O parlamento, Kur'an ve sünneti nazarı itibara almadan kanun ve maddeler çıkarıyor mu? Evet. O zaman o kanun ve maddeler islami mi? Değil. Böyle bir handikapta çıkıyor mu? Evet. O yüzden günümüzde demokrasi dediğimiz şey -bu benim kendimcesi kimseye atıfta bulunmak istemiyorum- pratik olarak biraz kayıtsız şartsız parti politikasını savunmak gibi oluyor. Eğer parti politikasına karşı çıkıyorsanız zaten sizi tu kaka ilan edilip atılıyorsunuz. O yüzden Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ise bundan men ediyor bizi, diyor ki: "Sizden biriniz; biz insanlarla birlikte hareket edeceğiz, onlar iyilik yaparsa yaparız, kötülük yaparlarsa onu da işleriz, demesin. Fakat insanlar iyilikte bulunurlarsa iyilik yapmaya, kötülük işlerlerse zulmetmemeye kendinizi alıştırmınız." Yani iyilik yaparlarsa iyilik yapacağız, kötülük yaparlarsa ne yapacağız? Zulme karşı duracağız. Demokraside meşhurdur ya, çoğunluk tezi vardır, demokrasinin bir tezi de çoğunluktur. Yani çoğunluk bir şeyi kabul ettiyse bu doğru hükmünde alır ama Kur'an çoğunluğa bakmaz, islam çoğunluğa bakmaz. İslam'ın burada enteresan bir duruşu vardır, çoğunluğun ne dediği ne yaptığı önemli değildir. Sebep? Çünkü çoğunluklar bir konuda isabet etmeyebilirler. Ayet-i kerimede En'am 116: "Eğer sen yeryüzünde bulunanların çoğuna itaat edersen seni Allah yolundan saptırırlar. (Çünkü) Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar (hak budur, gerçek budur, gibi iddialarda bulduklarında, vahiyden uzak olmaları dolayısıyla) yalan ve iftira edenlerden başka (kimseler) değildirler." Yani sen bir yeryüzünde bulunan çoğunluğa itaat etme, sebep? O çoğunluk, heva ve hevesine uyabilir. Yine Sâffât suresi ayet 71: "Andolsun ki; onlardan önce geçenlerin çoğu sapıtmıştı." Yine Yûsuf suresi ayet 103: "Sen ne kadar hırs göstersen de insanların çoğu inanmazlar." O yüzden İslam çoğunluğa bakmaz, İslam kendince Kur'an ve sünnete bakar, Kur'an ve sünnet neyi emrediyorsa onu yerine getirmeye gayret eder.

8 Şubat 2020

7.maddeden devam ediyoruz. *Ehl'i sünnete göre siyasi anlayışta asıl olan geçmiş tecrübe ve onun devamı durumundaki mevcut durumdur. Mevcut durumun zulmetse dahi korunması her türlü değişimden daha iyidir. Özellikle siyasi irade, Allah'ın iradesiyle meşrulaştırılma yoluna gidildikten sonra, insanların çabaları ve faaliyetleri, Allah iradesine karşı gelmek olarak görülmüştür.*

Eğer ehli sünnet devlet idaresini veya ehli sünnet siyasi anlayışını biz Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinden sonra cihâr yâr-i güzün efendilerimizin zamanına bağlar isek yani Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve kısa bir dönem 6-7 aylık ve Hazreti Hasan Efendimizin zamanına bağlarsak bu geçmişe yönelik tecrübe doğru tecrübedir. Yani nedir bu geçmişe yönelik tecrübe? Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ne yaptıdır, sonra Ebu Bekir ne yaptıdır, ondan sonra Ömer ne yaptı, ondan sonra Osman radiyallahu anh hazretleri ne yaptı, sonra Ali ne yaptı? Eğer geçmişe yönelik tecrübe, geçmişe yönelik bir ders alınacaksa evet bu doğrudur ama Hazreti Hasan Efendi'mizden sonra hilafetin babadan oğula geçirip saltanata çevrilmesi noktasında ben orayı ehli sünnet olarak görmüyorum. Çünkü Muaviye nasıl babadan oğula Yezid'den sonra devam ettirdi ise buna karşılık olarak Şia başlamıştır. Şia'da ki imamiyetin kutsallığı ise farklı bir noktadadır. Mesela Şia'da imamlar masumdur, suç işlemezler. İmamların masumiyetinin ve suç işlememenin üzerine kuruludur siyasi teşkilatlanma. Bunu ben ehli sünnet olarak da görmüyorum, yani Muaviye'ninkini de Muaviye'den sonrakini de ehli sünnet olarak görmüyorum. Muaviye'den sonrakini. Çünkü Muaviye'ye Hazreti Hasan Efendi'miz devretmiş, savaş çıkmasını diye. Aslında yine seçimle olmuş olmuyor amma velakin hadi onu da biz makul noktada alalım ama Muaviye'den sonrasını ehli sünnet olarak ben algılamıyorum ve öyle de inanmıyorum, öyle de anlamıyorum. Öyle olunca evet, zaman zaman Yezit ve Yezid'den sonraki devlet başkanları aynı zamanda da sanki onlar Allah'ın iradesiymiş gibi oluşmuş, bunu meşrulaştırmışlar. Aynı şey Şia'da da var, Şia da kendince kendi halifelerini, imamlarını -onlar imam derler- onlar da Allah'ın iradesi noktasında görüp bu noktada yaptıkları her şeyi meşru görmüşler ama İslam ümmetinin içerisinde burada sıkıntı olmuş mu? Evet. Zaman zaman İslam ümmetinin içerisinde problemler olmuş, İslam ümmetinin içerisinde problemler olunca bir kısım ayaklanmalar olmuş, o ayaklanmaları da çok kanlı bir şekilde bastırılmış, her iki tarafta bastırılmış. Yani Şia da bastırılmış; Emeviler, Abbasiler de bastırılmış ve devlete olan isyan yine hadis-i şeriflerden fetva çıkarılarak bağyilik olarak görülmüş ve fetvalar verilmiş. Yani bağyilerin öldürülmesi ile alakalı. Bunların içerisinde İmam-ı Azam'ın enteresan fetvaları vardır. Mesela İmam-ı Azam; bir topluluk devleti silah zoruyla, kılıçla ele geçirirse onu bağyi hükmünden çıkarır; enteresan bir şeydir bu. Bunu, İmam-ı Azam'da bulursunuz bu fetvayı. Diğer imamlarda, mesela Eş'ari zihniyetlilerde bunu bulamazsınız ama Maturidi zihniyeti, İmam-ı Azam'dan sonradır İmam-ı Maturidi. Ama İmam-ı Azam'da bunun fetvasını bulursunuz. Mesela İmam-ı Azam'da kalkışan bir kimse, devlete karşı kalkışan bir kimse bağyi hükmündedir. Görüldüğü yerde öldürülür, kanı helaldir. İmam-ı Azam'ın fetvasıdır ama kalkışan topluluk -tabiri caizse- ihtilal yaptı, o zaman bağyi hükmünden çıkarır İmam-ı Azam onu. Ve devleti idare etmenin onun hakkı olduğunu görür, gösterir. İmam-ı Azam'ın geldiği ırkın da bunda etkisi vardır. Neden etkisi vardır? Çünkü İmam-ı Azam Türk'tür. İmam-ı Azam Türk olduğu için Türklerde bir kimsenin hakan olması için:

- 1) Hakanoğlu hakanoğlu hakan olacak.
- 2) O devletin başına kılıçla gelecek.

Bu Orta Asya'dan itibaren Türklerin kendi devlet gelenekleridir. Yani Türklerde hakan ölür, hakan öldükten sonra kaç oğlan bıraktı? Üç oğlan bıraktı, üç oğlan birbirinin

arasında savaşır, ayakta kalan veyahut da galip gelen veyahut da üstün olan devletin başına oturur ve devletin başına otururken kılıç ile oturur, bakın, kılıçla oturur, Türklerde hiçbir zaman seçim yoktur. Orta Asya'dan itibaren Türk devlet geleneğinde seçimle hakan olmaz hiç kimse. Hakan olabilmesi için iki yolu vardır

1- Hakanoğlu hakan oğlu hakan olacak, aynı zamanda kılıçla gelecek.

2- Bu çok muteber görülmemiş, daha doğrusu hiç muteber görülmemiş. Kılıç zoruyla o kimse gelecek. Bu hiç muteber görülmemiş ama kılıç zoruyla da gelse onun devlet başkanlığını tanımışlar mı? Evet.

Şimdi İmam-ı Azam hem kendi ırk olarak Orta Asya'dan itibaren geldiği öğretti bu, Türklerin öğretisi. Aynı zamanda İslam olarak da eğer bir kimse kılıçla devleti ele geçirdi ise onu da kabul eder. O yüzden bu sadece İmam-ı Azam'da böyle fetva vardır, İmam-ı Azam'ın dışında olan fetvalarda bunu bulmak zor ya da ben bulamadım.

Şimdi böyle olunca ehli sünnete göre bir algı oluşuyor, algı şu: Devletin başına gelecek olan kimse, devletin başına gelecek olan bir kimse:

1) Ehli sünnet düşüncesine göre belli bir şuranın seçimi ile gelecek. Ehli sünnete göre umumi bir seçim değildir bu. Bu içtihad edilebilir edilmez bunlar ayrı mesele ama hem Ebu Bekir Efendi'mizin hem Ömer'in, Osman, Ali radiyallahu anh hazretlerinin hem İmam-ı Hasan hazretlerinin devletin başına geliş sistemi seçiciler kurulunun içinden seçilmesi, aşere-i mübeşşereden seçilmesi. On tane aşere-i mübeşşere var, on tane aşere-i mübeşşerenin içerisinde seçiliyor. Şimdi İslam'da bu manada bir şûra var, ayet-i kerimelerde de şûra öngörülür zaten ve o şûra seçer devlet başkanını. Bir de şûra seçilir. Şuranın seçilmesi de ayrı bir yoldur, kimler şûraya katılabilir kimler şûra seçimlerine girebilir? Bu da ayrı bir özellikli bir şeydir. Bunları eğer vakit kalırsa eğer sorular nasıl devam ediyor bilmiyorum, bakmadım tam olarak, eğer gerektirirse bunları da inşallah anlatırız. O yüzden böyle bir irade, yani şuranın seçmiş olduğu o irade yine İslam geleneğinde Allah'ın iradesi olarak tanımlanmamış; hiçbir zaman tanımlanmamış. Mesela Hazreti Ebu Bekir Efendi'mizin iradesi; Allah'ın iradesi olarak tanımlanmamış, yok hiçbir yerde böyle bir şey veya Hazreti Ömer Efendi'mizin veya Hazreti Osman, Hazreti Ali Efendi'mizin iradesi; Allah'ın iradesi diye tanımlanmamış hiçbir zaman. Mesela Hazreti Ömer Efendi'miz hutbeye çıkar: "Ömer yanılırsa ne yaparsınız?" deyince sahabeden bir kimse kılıcını çeker: "Bununla düzeltmesini biliriz." der. Eğer Allah'ın iradesi olarak görülecek olsaydı o sahabe, o kılıcı orada çekemezdi. O yüzden ehli sünnet geleneğinde böyle bir şey yok ve meşrulaştırma, yani devletin veya devlet başkanının yaptığı her şeyi meşru görme ehli sünnet içerisinde yok. Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali radiyallahu anh hazretleri içerisinde yok çünkü. Hazreti Ebu Bekir Efendi'mizin aldığı ilk karar var devlet başkanı olur olmaz. Müseylimetülkezzâb'ın üzerine ordu gönderiyor, seriyye gönderiyor, Hazreti Ömer Efendi'miz diyor ki: "Sen la ilahe illallah diyenleri mi katledeceksin?" Enteresan. Yaptığını Allah iradesi, Allah'ın bu noktada bir hükmü olarak görmüyor diyor ki: "Sen la ilahe illallah Muhammeden Resulullah diyenleri katledecek misin, onları mı öldüreceksin?" O da diyor ki: "Eğer Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine ne yaptılarsa aynısını yapacaklar, yapmayanları vallahi bu kılıcımdan geçiririm." Yani bu sadece Müseylimetülkezzâb değil. Çünkü Müseylimetülkezzâb ne yaptı? Dedi ki: "Peygamber öldü, sizden zekatı da vergiyi de kaldırdım, bundan sonra zekat da vermeyeceksiniz vergi de vermeyeceksiniz." dedi. Oradan harekete geçti Hazreti Ebu Bekir Efendi'miz. Veya Hazreti Ömer Efendi'mizin mesela uygulamış olduğu bazı şeyleri sahabeler sorguladılar veyahut da bir şeyin fetvasını kendi heva heveslerinden vermediler, sahabeleri topladılar, Hazreti Ebu Bekir Efendi'miz de Ömer Efendi'miz de bunu çok yaptı. "Bununla alakalı Peygamber'den bir şey duyan var mı?" diye sordu onlara. Onlar da Peygamber'den bir şey duydularsa bunu söylediler, dediler ki: "Biz Hazreti Peygamber'den bunu duyduk." O

yüzden İslam'da siyasi irade, bu manada Allah'ın iradesi gibi meşrulaştırılmış bir irade değil. Bunu Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali radiyallahu anh hazretlerinin zamanlarında görüyoruz. Bu sıkıntı Muaviye'den sonra Emeviler'de ve Abbasiler'de görülen şey. Yani mesela onlar kendilerini Allah'ın halifesi, yeryüzündeki halifesi ve aynı zamanda da Allah'ın yeryüzündeki meşru iradesi olarak göstermişler, burada sıkıntı var.

8- *Ehl'i sünnet, imametın Usulu'd Din'den olmadığı, siyasi bir kurum olduğunu ve dinin ameli kısmıyla ilgili olduğu konusunda hemfikirdir. Ancak Sünni siyaset anlayışında "İmamlar Kureyş'tendir."* şeklindeki bir rivayetin kabul edilmesi, imametın dini olmaktan ziyade dünyevi bir kurum olduğunun kelami açıdan temellendirilmesinde önemli bir engel olmuştur.

Şimdi imamete ayet-i kerimeler ışığında baktığımızda iki ölçü çıkıyor:

- 1) Devletin iradesi ile alakalı ve idare etmekle alakalı ulu'l-emr, imamet.
- 2) Dinden fıkhı çıkarmakla alakalı, hüküm çıkarmak ile alakalı imamet.

Bunu İmam-ı Maturidi çok ilginç bir şekilde ayırt etmiş, şimdi bununla alakalı. İslam, birey ve toplum hayatının bütün alanlarında olduğu gibi yönetim alanında da ilkeler ortaya koyar. İslam'da boşluk yoktur. Mesela bir aile, aile hukuku bellidir. Ticaret; ticaret hukuku bellidir, ticaretin ahlakı bellidir. Veyahut da yeme içme; yeme içme adabı, erkanı hukuku bellidir. Giyinme; giyinme adabı, erkanı, hukuku bellidir. Barınma, bu noktada hukuku bellidir. İşte ziraat yapacak, ziraatın hukuku bellidir. İşte sanat yapacak, sanatın hukuku bellidir. Yani İslam'da hukuk konulmamış, hukuk konulmamış hiçbir alan yoktur, bakın, hiçbir alan. Zaten bugün gayri İslami nizamlarla İslam'ın çatışmasının sebebi budur. İslam, bizim dünyalık hayatımıza karışır. Dünyanın içerisinde ekonomidir, sosyal hayattır, ahlaktır, ev geçimidir, işyeridir, bütün hepsi ile alakalı İslam'da söylemler mevcuttur, hukuk mevcuttur. Bugünkü Hristiyan dünyada ise bu öyle değildir. Mesela İslam ticarete karışır, der ki: Ölçülerde, tartılarda haksızlık yapmayın, insanları aldatmayın, ribadan uzak durun örneğin. Ticaretin hukukunu belirler, evliliğin hukukunu belirler, anne-baba-çocuk ilişkisinin hukukunu belirler, bir çalışanla işverenin hukukunu belirler. İslam'da belirlenmemiş veyahut da açıkta kalmış, uygulanması mümkün olmayan hiçbir şey yoktur. Sizin evden içeri girişinizden yatıp tekrar çıkışınıza kadar karışır, hukuku bellidir. Evlerinize hırsız gibi girmeyiniz, evlerinize anahtarla açıp girmeyiniz. Evde birisi varsa sessizce giremezsin kendi evine. Evlerinize kapılardan giriniz, sen de kendi benim evin deyip de pencereden atlayıp gelemezsin, bahçe duvarından atlayıp gelemezsin, sessizce içeri giremezsin, eve girişin dahi hukuku bellidir. Bakın eve girişinizin dahi hukuku bellidir. O yüzden İslam hem dünyayı hem ahireti çepeçevre sarmıştır. Dünyanın içerisinde ne kadar dünyalık bir şey varsa, ne kadar dünyalık bir şey varsa hepsini de çepeçevre çevrelemiştir; ortada, muallakta hiçbir şey bırakmamıştır; bakın hiçbir şey. Açın Fetâvâ-i Hindiyeye'yi, yaklaşık 16 cilttir, açın mesela El-İhtiyar'ı, 4 cilttir, açın İbn Abidin'i, 16 cilttir örneğin, açın, Mabsût'u, yaklaşık 32 cilttir. Bakın dünya ile alakalı bir kimsenin doğumundan ölümüne kadar bütün hayatının hukukunu ve fıkhını bulabilirsiniz. Boşlukta hiçbir şey yok, heva hevese bir şey bırakmamış, bakın, heva hevese bir şey bırakmamış, bütüncüllük içerisinde. Böyle olduğu için zaten sıkıntı var. Yani dünyayı idare eden o global sistem; İslam'ı bu noktada kendisine tehlike görüyor, İslam'ı kendisine düşman görüyor. Neden? Çünkü İslam her şeyde hükmetmiş, onların tabiriyle söylüyorum, her şeye burnunu sokmuş, her şeye maydanoz olmuş, bakın, her şeye maydanoz olmuş. O yüzden sıkıntı zaten. Böyle olunca İslam; başlangıç olarak, hani böyle bir yönetim olarak da siyasi yönetim olarak kendisine ilkeler koymuş. Yani İslam'da siyasi yönetim de başıboş değil. İslam'da devleti yönetenler, kendi heva ve heveslerine göre kafalarına göre devlet yönetemezler. Hani bu sohbetin en başında demiştim ya, o insanın din ve vicdan hürriyetini koruması, kollaması lazım İmam-ı Azam'a göre Maturidi ekole göre.

Hangi dinden olursa olsun yani İslam devletinde İslam siyasi teşekkülünde yaşayan bir Hristiyan'ın da dinini korumakla mükellefsiniz. Siz bir Yahudi'nin de dinini korumakla mükellefsiniz İslam olarak. Siz kendi tebaanızın din ve vicdan hürriyetini korumakla mükellefsiniz; herkes istediği dine iman edip o istediği dinde yaşama özgürlüğüne sahip İslam hukukunda, İslam siyasi hukukunda. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri; Medine-i Münevvere'de Müslümanlarla savaşmayan, Müslümanların aleyhine bir şey yapmayan Hristiyanların ve Yahudilerin yaşamalarına müsaade etti. Hayber Yahudi'dir. Onlar hem Uhud'da hem Bedir'de hem sonradan Müslümanların aleyhine çokça işler yaptıkları için Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri o fitne yuvasını dağıtmaya mecbur kaldı. Hatta öyledir, mesela Yahudileri öldürtmez. Onlara der ki: Siz kendi yaşayabileceğiniz kadar eşyalarınızı, hayvanlarınızı, neyinizi alacaksınız alın; hicret edin buradan; boşaltın; gidin; der. Boşaltıp giderler ama onlar topyekün Müslümanlarla savaş halindedir, savaş açmışlardır. O yüzden Müslüman bir iradede, idarede gayrimüslim unsurlar da din ve vicdan hürriyetlerini çok rahat bir şekilde yaşarlar. Adalet, eşitlik, seçilmek, seçmek, bir şeyde ehliyetli olmak, ehliyetli olanların işbaşına gelmesi, emanet, emanetlere riayet etmek, şûra, bunlar İslam yönetiminin vazgeçilmez şeyleri. Ondan sonra biat etme. Bunlar İslam siyasetinin kendi içerisinde oluşturmuş olduğu kuramlar, kurallar. Bunların hepsi ile alakalı Kur'an ve sünnette ve imamlarını içtihadında içtihadlar var. O kimsenin sen, din ve vicdan hürriyetini sağlayacaksın. O kimsenin sen, akıl emniyetini sağlayacaksın. Sen, tebaanın namus emniyetini sağlayacaksın. İslam devletinde, İslam siyasi yönetiminde kendi tebaanın, kendi tebaanın kadınına sen bilmem ne evlerinde satamazsın devlet olarak. Sen onun namusunu korumakla mükellefsin. O kadın tenini satmak zorunda kalmayacak, sen onu bakmakla mükellefsin sosyal olarak. Bakın, sosyal olarak sen onu bakmakla mükellefsin. Mesela bu en güzel bir şekilde Hazreti Ömer Efendi'mizin zamanında yaşanmıştır. Hazreti Ömer Efendi'miz, dul ve yetimlere maaş bağlamıştır. Hazreti Ömer Efendi'miz, doğan çocuklara belli bir yaşa kadar maaş bağlamıştır. Hazreti Ömer Efendi'miz yapıyor bunu. Her doğan çocuğa maaş bağlıyor devletten, her doğan çocuğa. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Medine döneminde ne kadar dul ve yetim varsa hepsinin de babası hükmünde. Hadis-i şerif de var ya. "Ben sizin babanız hükmündeyim." diye. Kimin ne ihtiyacı varsa gelip benden istesin, gelip bana söylesin. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin şahsında aynı zamanda devlet başkanlığı da var ve Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine baktığımızda biz devleti de görüyoruz O'nda. Bütün Medine-i Münevvere'de ve İslam hududunun içerisindeki bütün dullara, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri beytülmalden onlara iâşe, erzak dağıtılıyor. Önceden dinar yok, para yok, erzak var. Mesela filanca yerde bir dul var; onun yıllık erzakı, yaşayabileceği kadar erzak temin ediliyor. Yaşayabileceği kadar buğday bir yıllık, yaşayabileceği kadar arpa, hurma neyse. Ne yiyecekse ne içecekse o günkü noktada. Erzak dağıtımı var, ilk etapta para dağıtımı yok çünkü. İlk önce eşya ve erzak dağıtımı. Hazreti Ömer Efendi'mizde de var bu. O yüzden Hazreti Ömer radiyallahu an hazretleri bu işin zirvesi yaşanıyor, ilki ve zirvesi yaşanıyor. Devlet zenginleşiyor çünkü Hazreti Ömer Efendimiz zamanında. Mısır fethediliyor, İran'ın tamamı fethediliyor. Bahreyn, Yemen, o bölge komple fethediliyor. Afrika içlerine kadar gidiliyor, öbür taraftan İran'da Hindistan sınırına kadar gidiliyor. Böyle olunca devlet bütün -tabiri caizse- bugün Batıların Ortadoğu diye nitelendirdiği yine Batıların bize Orta Asya dedikleri normalde Türklerin sınırlarına kadar. Türklerin sınırlarına kadar onlara kadar gidiyor. "Türkler sizinle savaşmadıkça siz de onlarla savaşmayın." hadis-i şerifini herkes biliyor. O yüzden Orta Asya'ya doğru, içlere doğru, İran'dan bugünkü Tebriz'e doğru gidilen yerlerde, oralarda fazla savaş çıkıyor. Yani sıkıntı var çünkü oralarda, savaşmıyorlar Türklerle. Çünkü

Türklerin bir boyu Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem yanında. O kılıç ustaları, o bahadır, savaşkanlar Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin yanında. Bunu Hazreti Osman Efendi'mizin elindeki kılıçtan, şuanda kutsal emanetlerde bulunan kılıçların üzerindeki işaretlerden, aynı zamanda Selmân-ı Fârisî'den -Türk'tür kendisi- ve Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin etrafında Türklerden kurulu bir -tabiri caizse- koruma bölüğü var. Onlar çünkü müthiş kılıççılar, kılıçlarını kendileri yapıyorlar, müthiş savaşçılar, bakın, müthiş savaşçılar. Öyle olunca Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin de hadisi var. "Türklerle savaşmayınız." diye. Hazreti Ömer Efendi'mizin zamanında Türklerle savaş yok, Türk sınırına kadar geliyorlar, orada duruyorlar, zamanın İran kralını içlere kadar takip ediyorlar. Böyle olunca devlet zenginleşiyor, burada söylemek istediğim şey bu. Devlet zenginleşince de bütün duluna, yetimine, çocuklarına maaş bağlıyor. Bakın; çocukların anneleri, babaları var; ihtiyaç sahibi olup olmadığına bakmıyor. Devlet bütün çocuklara iâşe veriyor o zaman için, para yerine geçen iâşe veriyor. Öyle olunca İslam siyasetinde veya yönetim biçiminde insanların din-vidan hürriyetini, insanların akıl hürriyetlerini, insanların namus hürriyetlerini, namusunu koruyor o kimsenin; muhafaza ediyor ve insanların namusu muhafaza edince nesebi koruyor. Yani doğan çocuğun annesi babası belli. Neden? Namusu korudu çünkü, nesebi korudu. Namusu korumazsa nesep korunmuyor, nesep korunmazsa orta yerde sıkıntılar çıkıyor. Şu anda dünya üzerinde diyorlar ki; babasız çocuklar yapıyorlar, sperm bankaları kuruyorlar, sperm bankalarında kimin spermi olduğu belli değil. Geçenlerde Amerika'da bir doktor çıktı, yaklaşık 5 bin tanemi ne çocuğun babası hükmünde. Yani bütün spermle sonradan dölleme yapılacak olanlara kendi spermlerini vermiş adam, ortalık ayağa kalktı, örtbas ettiler. Bu çünkü neden? Teşvik ediliyor. Neden teşvik ediliyor? Kocaya ihtiyaç duymadan çocuk sahibi ol, kadına ihtiyaç duymadan çocuk sahibi ol. Kiralık anneler bul, kiralık anneden çocuk sahibi ol. Çocuk mu al çocuk sana veyahut da savaşlarda, her şeyde kan revan olmuş kimsesiz çocuklar var. Onlara sahip çık, onlara baba hükmünde ol gibi. Nesep ve aynı zamanda zürriyeti korumuyor, muhafaza etmiyor bugünkü sistemler. İslam diyor ki; namus ve nesep emniyetini, akıl emniyetini, mal emniyetini koruyor. Hiç kimse, kimsenin malını haksız yere almayacak. Devlet, bir başkasının malını haksız yere almayacak. Güçlü olan kurum kuruluşlar, bir başkasının malını haksız olarak almayacak. Herkesin malını devlet koruyacak, mal edinme hürriyeti var. Şimdi mal edinme hürriyeti ve devletin bir kimsenin malına el koymaması deyince aslında burada komünizme cevap veriyor İslam. Komünizm ne yapıyor? Bütün herkesin malına el koyuyor, özel bir mal bırakmıyor, özel bir mülk bırakmıyor. İslam buna karşı çıkıyor, diyor ki; hayır bir kimsenin malı var ise o malına sen konamazsın. Ancak bir kimse tarlasını işlemiyorsa bu çünkü kamuya ait bir şey, yani 100 dönüm yeri var adamın, 100 dönüm yerini ekip biçmiyor, onun Hanefî'ye göre belli bir senesi var, 7 sene mi 3 sene mi ne olması lazım. Şimdi tam aklımda değil, onun belli bir senesi var, belli bir sene eğer oraya ekip dikmiyorsa devlet tarlayı alıyor, ekip dikecek olana veriyor. Diyor ki; sen ekip dikemiyorsun, ekip dikecek olana veriyorum, diyor. Sebep? Çünkü İslam'da üretmek var, bütün her şey üretime tabi olması lazım, bütün her şeyin üretimde kullanılması lazım. Mesela eski köylerde yaylalar vardır. Devlet, hayvanlarını insanlar otlasın diye sahipsiz araziler İslam hukukunda devlete aittir. Bir arazinin sahibi yok, orası fethedildi, arazinin belli bir bölümü sahibi yok.

1) Oranın birinci derecede sahibi devlettir.

2) Bunu Osmanlı sonradan farklı bir şekilde uygulamıştır. Hani sipahiler var ya, orada belli bir tarlayı veriyor orada bir kimseye, o da belli bir asker bakıyor orada. Belli bir asker bakacak olana belli bir tarla veriliyor, yer veriliyor, o belli bir asker bakıyor, savaş zamanında da o askerleri ne yapıyor? Şavaşa gönderiyor. Osmanlı bunu böyle halletmiş ama

öbür türlü devletin yer. Devlet kendi arazisini tarımla iştilig edecek olan, hayvancılıkla iştilig edecek olanlara tahsis ediyor. Mesela gidiyor örneğin İğdir muhtarını, devlete gidiyor, diyor ki: Ben İğdir'in köy muhtarım, benim diyor köyümde -örneklıyorum- 3 bin tane küçükbaş var. Bu 3 bin tane küçük başı doyurabilmem için bana yaylalık ver, diyor. Devlet ona bir sınır çiziyor 3 bin hayvanlık, sen diyor, bu sınırlar içerisinde 3 bin hayvanı otlatabilirsin, yaylatabilirsin, diyor. Veyahut da birisi gidiyor, diyor ki: Ben tarım yapıyorum, Örneğin ben buğday ekıyorum ama benim yerim yok, diyor. Bana yer ver, ben buğday ekeceğim. Devlet: Kaç dönüm yer istiyorsun? 20 bin dönüm. Ona 20 bin dönüm yeri tahsis ediyor. Devlet çıkan üründen ondan kira alıyor, üründen. Gönderiyor sonra vergi memurunu, ne kadar ton yapmış? İşte 100 dönümden, dönümünden 300 kilo almış olsa eski zamanda işte 30 ton buğday aldı adam. Bunun bir oranı var, o oranda devlete veriyor, buğday olarak veriyor, para olarak vermiyor.

İslam, bu manada insanların malına konmuyor. 28 Şubat'ta bazı cemaatlerin, tarikatların kendilerince yaptırılmış olduğu şeylere el koymuştu devlet o zaman için. Bazı şeyhlerin evlerine el koyup sattırılmıştı. Sonradan mahkemeleri devam etti, mahkemeleri kazandılar onlar ama baya perişan olmuştu o zaman için. Burada devlet mal emniyetini de koruyor insanların diyor ki İslam hukukunda; malın da emniyeti var. O yüzden İslam bu noktada, siyaset anlamında hem dinin düzenini korur hem de dünyanın düzenini korur. Bakın, dinin de düzenini korur İslami devlet modelinde. Şimdi İslami devlet modelinde dinin de düzenini koruma... Siz şimdi yavaş yavaş alışacaksınız, mesela Osmanlı'da şeyhülislam var, öyle değil mi? Dinin düzenini koruyor. Osmanlı'dan önce Selçuklu'da var, dinin düzenini koruyan kurumlar var, Selçuklulardan önce Abbasiler'de var, onlardan önce de Emevilerde var. Mesela İmam-ı Hanbel hazretlerine dinin düzenini korunması için bugünkü manada diyanet işleri başkanı yapmak istiyorlar, kabul etmiyor. Kabul etmeyince onu katletmek için Şam'a götürürlerken o gününün kralı ihtilalle devriliyor örnek. Veyahut da İmam-ı Azam'ı o zaman için dinin başına getirmek istiyorlar, gitmiyor, hapsediyorlar, şehit ediyorlar. Mesela ondan sonra İmam-ı Yusuf kabul ediyor bunu, diyanet işleri reisliğini ama İmam-ı Muhammed kabul etmiyor. Ben diyor, İmam-ı Azam'ın peşinden gideceğim, kabul etmiyor. İmam-ı Serahsi'de kabul etmiyor. Benim fıkıh ölçülerinde İmam-ı Azam, İmam-ı Muhammed, Serahsi çizgisini benim takip etmemin bir sebebi budur. Benim hoşuma gider, ben onu çok önemli görürüm. Yani İmam-ı Azam devletten maaş almıyor, devletin -tabiri caizse- diyanet işleri reisliğini kabul etmiyor. İmam-ı Yusuf kabul ediyor, kabul edilebilir mi? El-cevap, edilebilir. Ama İmam-ı Muhammed'de kabul etmiyor. Arkasından gelen İmam-ı Serahsi de kabul etmiyor, enteresandır. Çünkü bu minval üzerine hadis-i şerifler var. Bir alimin, bir velinin devletin kapısına gitmemesi ile alakalı. Gitmemişler, bunun gibi. O yüzden İslam yönetiminde, sisteminde dinin de düzeni ve dünyanın da düzeni başı boş değildir.

Şimdi tabi o yönetecek olanların vasıfları var. Bu konuda en önemli şey mesela, dârülharp fıkıhı ile alakalı ilgilenenler bunun üzerinde çok önemli durmuşlar ve mesela İbn Abidin'den tutun da El-İhtiyar'dan tutun da Dürer Gürer'den tutun da iki cilt Emanet ve Ehliyet'ten tutun da yönetim ile alakalı Hanefilerin, İmam Maturidi dahil buna. Bunların hepsi de Müslümanların yöneticilerinin muhakkak kendilerinden, İslam olmalarını ön görmüşler. Müslüman olmayan bir kimse, Müslümanların başında devlet başkanı olması mümkün değildir. Bu olmazsa olmaz bir şarttır. Bakın, bu olmazsa olmaz bir şarttır. Bir Müslüman'ın başındaki devlet başkanı muhakkak Müslüman olması gerekir, muhakkak. Müslüman değilse o Müslüman'ın devlet başkanı değildir. Ölçü, delil? Ayet-i kerime. "Ey iman edenler Allah'a itaat edin; Peygambere itaat edin ve sizden olan ulu'l-emre, idarecilere itaat edin." Burada sizden olan ulu'l-emr idarecilere itaat edin sözünü İmam-ı Matüridi; sadece devlet başkanı olarak algılamaz, bunu askeriyenin içindeki komutanlar

olarak da algılar. Bunu sadece devlet başkanı olarak algılamaz; devletin en önemli idarecileri olan bugünkü tabirle bakanlar kurulu, bugünkü tabirle genelkurmay başkanı ve ordu komutanları. İmam-ı Maturidi enteresan bir biçimde der ki; bu ayette geçen ulu'l-emr hem devlet başkanını hem komutanları hem de yöneticileri bağlar, der. Yani siz bir yere belediye başkanı seçerken İslami bir sistemde siz İslam olmayan bir belediye başkanı seçemezsiniz. Siz Almanya İmparatorluğu'nun komutanını Çanakkale'de komutan olarak tayin edemezsiniz. Çanakkale savaşlarını hatırlayın. Almanlarla ortak olduk ya. Osmanlı, ortak olunca ne yaptı? Çanakkale'nin savunmasını Alman generale verdiler. Veremezsin İslam hukukunda. Siz askeri personelin başında komutanı gayri İslami yapamazsınız, siz bakanları ve önemli devlet adamlarını gayri İslamilerden oluşturamazsınız. Sizden olan emir sahiplerine itaat edilir. Yani burada o kimsenin Müslüman olması gerekir. Eğer ki o kimse kendisine Müslüman'ım dediğinde o kimsenin hükmedeceği şey Kur'an ve sünnet olur o zaman. Zaten o yüzden Maide'de, birçok ayet-i kerime; Kur'an ve sünnetle, Kur'an'la hükmedilmesini, Allah'ın emirleriyle hükmedilmesini söyler. Çünkü yöneticiler; Allah'ın hukukunu, Allah'ın hükmünü uygulamak zorundalar. Bunu çok önemser İslam devlet siyaseti, bunu çok önemser ve der ki; muhakkak ki bu ulu'l-emrler Müslüman olacaklar. Burada tabi İmam-ı Maturidi aynı zamanda kendi zamanında masum imam literatürüne sahip Şia'ya da karşı çıkar. Onlara da cevap vermiş olur. O yüzden İmam-ı Maturidi burada enteresan bir ince çizgi.

Ardından İmam-ı Maturidi yönetim ile alakalı Nisa suresi ayet 59'u yorumlar. Bakın bu, az önce sizden olan emir sahiplerine itaat edin, ayeti ayrı, bu ayet ayrı. Buradaki ulu'l-emri farklı yorumlar, ayeti kerime şu: "Ey iman edenler; Allah'a itaat edin, Peygamber'e ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer bir şeyde çekişirseniz Allah'a ve ahiret gününe inanmışsanız onun hallini Allah'a ve Resul'üne bırakın. Bu; hem hayırlı hem de netice itibarıyla daha güzeldir." burada geçen ulu'l-emr kavramını, Nisa 59'daki bu kavramı yöneticilere atfeder ama sonradan gelen Nisa 83'teki ayeti farklı yorumlar. Der ki: "Kendilerine emniyet veya korku hususunda bir haber geldiğinde onu yayarlar. Eğer onu Peygamber'e ve kendilerinden olan emir sahiplerine havale etmiş olsalardı, onlardan hüküm çıkarmaya kadir olanlar onun ne olduğunu bilirlerdi. Allah'ın üzerinize olan lütfu ve merhameti olmasaydı, pek azınız müstesna şeytana uyardınız." Nisa 83 bu ayet-i kerime. Nisa 83'teki ulu'l-emr lafzını İmam-ı Maturidi burda fakihlere yorumlar bunu. Nisa 59'u yöneticilere ve idarecilere yorumlar. O yüzden derim ben, Kitâbu't Tevhid'i okuyun diye İmam-ı Maturidi'den. Buradaki 83'teki ayet-i kerimeyi de fakihlere yorumlar. Yani Kur'an ve sünnetten hüküm çıkaracak, bir şey meydana geldiğinde, bir şey husule geldiğinde, bir problemle Müslümanlar karşı karşıya kaldıklarında o problemi aşacak fakihlere atfeder buradaki ulu'l-emri. O zaman iki tane ayet-i kerime, Nisa ayet 59: Oradaki ulu'l-emr yöneticilerle alakalı. Nisa ayet 83: Oradaki ulu'l-emrle, fakihlerle alakalı. Hani bize zaman zaman diyorlar ya; "Ya bu mezhepler nereden çıktı? Sonradan çıktı." Kardeş mezheplerin çıkış ayet-i kerimesi bu, Nisa ayet 83. Fıkıh çıkaracaklar, içtihad çıkacaklar, o fıkıh ve içtihad mekanizması çalışacak. Peki fıkıh ve içtihad mekanizması nasıl çalışacak? Burda, Nisa 83 ayet-i kerimesinde hüküm çıkarmaktan söz ediliyor çünkü. O zaman bunun da sünnette yeri var mı hüküm çıkarmanın? Var. Ne yaptılar? "Ben Kur'an'a bakarım." dedi. "Bulamazsan." dedi Hazreti Peygamber. "Senin sünnetine bakarım." dedi. "Bulamazsan" deyince "İçtihad ederim, fıkıh ederim ben ona kendim hükmederim." deyince Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hoşuna gitti, tebessüm etti, ona dua etti. O zaman bir şey çıkıyor ortaya yere, ortaya çıkan şey şu:

1) İslam, hem yönetsel olarak hem dinsel olarak başı boş bırakmamış. Nisa ayet 59'da yöneticilere, ümeralara atfetmiş ulu'l-emri. Nisa 83'te de fıkıh edecek olanlara

hükmetmiş ulu'l-emr olarak. O zaman iki ulu'l-emr kavramı çıktı, bir ulu'l-emr kavramı ne? Yöneticiler. İkinci ulu'l-emr kavramı ne? Fıkıhçılar. Mezhepleri buna koyabiliriz veya bugünkü içtihad edebilecek noktada olan kimseleri veya içtihad mekanizmasını çalıştıran bir kurulu da bu noktada ulu'l-emr olarak görebilir miyiz? Evet.

Böylece herhangi bir konuda anlaşmazlık çıktığında yönetsel olarak İslam, yöneticileri ama bunun devlet başkanı deyin, bakanlar düzeyinde deyin, komutanlar deyin bir meselede işin içinden çıkamazlarsa dönüyorlar, kime? Fıkıhçılara ikinci ulu'l-emr olan fıkıhçılara, hukukçulara, anayasacılara, onlara dönüyorlar. Diyorlar ki, burada böyle bir sıkıntımız var bizim. Biz bu işin içinden çıkamadık, biz devlet başkanı olabiliriz ama biz dini bilmiyoruz tam olarak. Biz devleti idare edebiliriz ama devleti idare ederken neyin haram neyin helal, neyin yapılıp neyin yapılmadığını dönüp fıkıhçılara soruyorlar. Fıkıhçıları da nereye yönlendiriyor? "Bilmiyorsanız zikir ehline sorun." diyor. Onları da yönlendirdiği yer var. Siz de bilmezseniz siz de gidin zikir ehline sorun. Sebep? Zikir ehli de kalp ehli, onların da kalpleri açık. Zahir noktada işin içinden çıkamazlarsa batın noktada zikir ehli işin içinden çıkacak. Mekanizma İslam yönetiminde üç aşağı beş yukarı böyle çalışıyor; normal, gerçek bir İslam yönetiminde.

O zaman devlet idarecileri, ulu'l-emr olan idareciler, Müslüman sizden olan emir sahipleri.

2) Emir sahibi: Fıkıhçılar

3) Bilemezlerse ehli zikre soracaklar: Sufiler.

Böyle bir devlet yıkılır mı? Böyle bir devlet sistemi hayal ettiğinizde farklı bir şey çıkıyor. Allah muhafaza eylesin.

Çünkü İmam-ı Maturidi ayeti öyle yorumluyor. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız onu Allah ve Resul'üne arz edin. Yani bu hadisleri inkar eden zırtapozlar; bakmayın siz onlara, onlar böyle Avrupa'nın beslediği dönme beslemeler onlar. O hadisleri inkar eden, o Amerika'dan, oradan, buradan laf küf edenler, ülkede bunlara laf küf edenler bunlar Soros'un beslemeleri bunlar. Çünkü ayet-i kerime: "Bir konuda anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde Allah'a ve Resul'üne götürün." Oradaki ibare enteresan "eğer gerçekten" diyor, "Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız." Enteresan bir şey, eğer gerçekten sen Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsan işin içinden çıkamadığın bir problemi Allah ve Resul'üne götüreceksin. Yani Kur'an'a ve sünnete götüreceksin. Bir hüküm çıkacaksa onun Kur'an'dan ve sünnetten delili olacak, Kur'an'dan ve sünnetten delili yoksa onun yoksa o zaman o heva heves oldu, ona uyulmuyor. Bu, devlet yönetiminin, İslam devlet yönetiminin olmazsa olmazı. Ve o yüzden dinle alakalı bir anlaşmazlığa düştüğümüzde, dinle de alakalı bir anlaşmazlığa düştük; öyle ya dinle alakalı bir anlaşmazlığa düştük. Nereye gideceğiz? Onda da Kur'an ve sünnete gideceğiz. Onda da fıkıhçılar ne yapacaklar? Oturacaklar, onlar da Kur'an ve sünnete müracaat edip bize fikhedecekler, diyecekler ki; evet böyle olabilir, bu böyle edilebilir. "Delil getir bize, bize delil getir." Şimdi mesela TOKİ'nin faizi caizdir, dediler, onun altına delil oluşturmak için uğraşıyorlar boyuna. Tabi bunlar Türkiye'de bir ekol, Hayrettin Karaman da var bu işin içerisinde. Bursa'daki neydi fıkıhçı? Hamdi Döndüren de var bunun içerisinde. Hayrettin Karaman'ın ve Hamdi Döndüren'in yetiştirdiği üniversitelerdeki fıkıh profesörleri, doçentleri var işin içerisinde. Bunlar çünkü önceden beri bunlar daha da geriye Muhammed Hamidullah'a kadar gidiyor bunların silsileleri. Türkiye'deki fıkıh silsilesi, tefsir silsilesini takip etmek lazım. Yani onun hocası, onun hocacısı, onun hocası böyle takip edeceksiniz onları. Mesela işte gitmişler Mısır'da, örneğin Ezher'de okumuşlar, bizde Ezher tabudur, Ezher doğru. "Ezher mezunu" deyince her şey durur. Değil kardeşim! Ezher'i kuran 33 dereceli mason. Öyle değil, Müslüman uyanık olacak. Nasıl bir kimsenin şeyhuna, şeyhuna, şeyhuna

bakılıyor sufilikte. Şeyhi kim? Filanca. Onun şeyhi? Filanca. Onun şeyhi? Filanca. Onun şeyhi? Filanca. Bakılıyor mu? Evet. Fıkıhta da o kimsenin hocasına bakacaksınız. Doktorasını kimde yapmış, kimde okumuş, onun hocası kimde okumuş, onun hocası kimde okumuş, onun hocası kimde okumuş, bu çok önemli. Bakın, bu çok önemli. Türkiye'de bir faiz lobisi var profesörlerin içerisinde, ilahiyat fakültesinde faiz lobisi var. İlahiyat fakültelerindeki faiz lobileri, enflasyon miktarı kadar faize cevaz veriyorlar. Bu ne demek biliyor musunuz? İslam dünyasının kapitalist sisteme teslim olması demek. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri faizin azını da çoğunu da haram etti ancak dârülharp hukukundan oraya cevaz verebilirler, onu da söylemezler. Sebep: Türkiye dârülharptir hükmünü vermeleri lazım o zaman. Bunu ilahiyatçılar verebilir mi? Veremez. Diyanetçiler verebilir mi? Veremez. Bakın, bu hükmü de ne ilahiyatçılar verebilir ne diyanetçiler verebilir. Ben onların işlerini kolaylaştırıyorum, kızıyorlar. Mustafa Sabri Efendi vermiş, diyorum fetvayı. Mustafa Sabri Efendi vermiş, yayınlamış, hicret etmiş, gitmiş. Onun üzerine bir daha fetva veren yok, Türkiye dârülharp değildir diye. Fetva veren yok resmi kurum olarak. Çünkü Osmanlı'dan kalma Mustafa Sabri Efendi şeyhülislam. Oradan fetva verebilirler, veremiyorlar ama oradan da sebep? Yani bir Diyanet İşleri Fıkıh Kurulu veya bir Diyanet İşleri Başkanlığı kendi yaşadığı devleti dârülharp diyebilir mi? Dârüislam da diyemiyorlar. Diyemiyorlar. Şey diyorlar. Üçüncü, sonradan oluştu bu da: Dârülakd; yani akitle oturan bir yer, akitle oturdun. Yani biz Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile vatandaşlık akdi yaptık, Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile vatandaşlık akdi yapıp burada oturuyoruz, böylece de devletin bütün kanun ve kurallarına uymak zorundayız, akit yaptı çünkü. Veya bir kimse gitti Almanya'da, Almanya'ya ne için gitti? İşçi olarak gitti. Almanya'ya işçi giderken Almanya ona vize verdi, oturma izni verdi, çalışma izni verdi, dârülakd oldu orası, yani orada yaşayabilirsin. Aslında bu da dârülharp, dârülakd olan yer İslam hukukunun icra edildiği yer değil. Burada o yüzden İmam-ı Muhammed'e katılıyorum, diyorum ya, benim çizgi İmam-ı Muhammed diye. İmam-ı Muhammed tek şart koyuyor orta yere, bir yerde İslam hukuku yoksa orası dârülharptir, diyor. Net, kesin. İmam-ı Serahsi net, kesin. Bir yerde İslam hukuku yoksa orası dârülharptir, diyor. Net, kesin. İslam hukuku var mı? Yok, orası dârülharptir. Dârülakdi, yok işte dârülsiyase, yok, bir sürü şey çıkarıyorlar son dönem. Hani böyle değişik ibareler kullanıp Müslümanların kafalarını karıştırıyorlar, ben o yüzden diyorum. Son dönem çıkan fıkıh kitaplarına bakmıyorum, git, en eskisine bak. Canını vermiş İmam-ı Azam doğru ve hakikat için. İmam-ı Muhammed canını vermiş doğru ve hakikat için. İmam-ı Serahsi candan geçmiş hakikati konuşmak için. İmam-ı Hanbel candan geçmiş, İmam Şâfiî candan geçmiş, candan geçmişler. O yüzden İmam Muhammed'e göre hiçbir şey lazım değil, bir yerde İslam hukuku yoksa orası dârülharptir, diyor, net. İmam-ı Serahsi net, bir yerde İslam hukuku yoksa orası dârülharptir, diyor. Bitti, bu kadar netler. Böyle olunca o zaman faizin azı da çoğu da haram oraya buraya kaydırma, oraya buraya döndürme. Şimdi mesela birkaç yazı dizisi yaptı Hayrettin Karaman, birkaç tanesinin bir bölümlerini okuyabildim, yani okuyacağım onu inşallah geriye dönüp. Mesela zaruretten dolayı cevazlık veriyor, bir şey zaruretse o zaruretten dolayı bunu kullanabilirsin. İslam'da zaruretlar var ya, mesela kimse hani meşhur ya, bir kimse işte susuz kalsa çölde kalsa o kimse şarap bulsa susuzluğunu giderebilmesi, içmesi caiz midir? El-cevap: Caizdir. Bir kimse çölde susuz kalsa veya depremde susuz kalsa o kimse -çok özür dilerim- bevlini içebilir mi (sidiğini)? İçebilir el-cevap. Zaruretlar var ya, zaruretten dolayı fetva vermek. Meşhurdur ya, eski fıkıh kitaplarında da vardır, bir kimse açlıktan perişan olsa domuz eti yiyebilir mi? El-cevap: Yiyebilir. Veya leş yiyebilir mi? El-cevap Yiyebilir, örneğin. Yani bu tip bir kimse zaruretten oruçlu olmuş olsa bir tarafına helak olsa o kimse orucunu bozabilir mi? El-cevap: Bozabilir hatta onun orucunu bozması farz. Veyahut da bir kimse rahatsız olsa orucu kaldıramayacak halde olursa o kimsenin oruç

tutması caiz midir? Değildir. O kimse oruç tutmayacak, zaruretten dolayı onun üzerinden farz sâkit oldu. Varsa parası para tasadduk edecek, eğer yok, o da yoksa Allah onu affetsin hiçbir şey yok.

Şimdi buradan, zaruretten hareket ederekten Türkiye'de faize kapı aralamaya çalışılıyor; bunun altı doldurulmaya çalışılıyor ve altı doldurulurken klasik fıkıhçılara cevap vermeye çalışıyorlar. Uğraşma kardeşim! Faizin azı da çoğu da haram. 1 gramı da haram, 10 gramı da haram. Faiz, faizdir. Her fazlalık da faizdir, hadislerle sabit. Yani Cemil'in bana 5 lira borcu var, Cemil zamanda ödeyemedi, ben onu 6 lira yaptım. Bunu şimdi günün faizcileri diyor ki; enflasyon miktarı kadar buna fazla ödeyebilir. Bakın, enflasyon miktarı kadar buna fazla ödeyebilir. Bir borç alacak meselesi vardı, bizim eski dervişlerle alakalı. Dedim ki, bu parayı benden isteme hakkınız yok. Onlar dediler ki; var. Var diyorsanız öderim, önemli değil, dedim. Hatta bana dediler ki; gel, müftülüğe soralım. Dedim, bu işin içerisinde bir şey var. Gittik müftülüğe. Günün -şimdi ismini söylemeyeyim- merkez vaizi Hamdi Döndüren'e soruyor. "Hamdi Döndüren'e sorma." dedim. Böyle durdu. "Neden?" dedi. "Hamdi Döndüren diyecek ki, enflasyon miktarı kadar faiz alabilirsin. "Hiç sorma, ben de onun kitabı var, gel." dedim. El-Hidâye'yi götürdüm, koydum orta yere. "Buna göre fetva ver." Bunu zamanın merkez vaizine söylüyorum Bursa'da. Yaşadığım olayı anlatıyorum, canlı. El-Hidaye'yi götürdüm, koydum önüne. "Ben buna göre hüküm istiyorum senden, Hamdi Döndüren'den istemiyorum." dedim. Ama Hamdi Döndüren hocamız şöyle fıkıhçıdır, böyle fıkıhçıdır... Canım kardeşim; ben El-Hidaye'den, ben Dürer Güner'den, ben İbn Abidin'den, ben El-İhtiyardan, ben Fetâvâ-i Hindiyeye'den sana fetva istiyorum, dedim. Yok. tezgah hazır. Kim? Hamdi Döndüren'den. Telefon açtı. Dedim, biliyorum söyleyeceğini. Böyle bakıyor, bana şimdi hani sen çok mu biliyorsun. Dedim: "Öyle bakma hocam, biliyorum, Hamdi Döndüren'in kitabı var bende, onun şimdi diyecek ki size." dedim. Ben: "Size diyecek ki, bu fazlalığı vermesi lazım." Telefon açtı. "Hocam bir probleminiz var, bize yardımcı olabilir misiniz?" "Tabi." dedi. "İşte hocam şöyle ..." "O geçen bana anlattığın mesele mi?" dedi. Bunu söyledi ya, ses de açık. "Hocam ses açtı." dedi. "E geçmiş olsun." dedim ben, öbürkünün omuzuna vurdum. "Bu parayı vereceğim, sana merak etme." dedim, "Sana bu parayı vereceğim, tezgâh kurmanıza gerek yoktu." dedim. O merkez vaizi böyle kaldı, böyle ne yapacağını bilemedi. Dedim: "O yüzden iki yakanız bir araya gelemiyor." Öbürküne dedim: "Bana müsaade et, ben parayı tamamlayınca sana haber vereceğim." Parayı tamamladım, çağırdım, verdim parayı. Orta yerde senet sepet hiçbir şey yok. Ödediğim, bitirdiğim bir borçtan 30 milyar daha istediler. Verdim 30 milyar. Dedi: "Hakkını helal et." "Hayır." dedim. "Ben senden hakkını helal et dedim mi şu anda?" "Demedin." "Bak, ben borçluydum, ben helal et, demiyorum. Sen neden öyle diyorsun?" "Helalleşmek lazım." "Mahşerde helalleşiriz. Bu para çünkü faiz" dedim.

Şimdi Türkiye'de böyle bir faiz lobisi var. Bakın; bu ilahiyatın içerisinde, Diyanetin içerisinde bu faiz lobisi. Bunlar kendilerince zorluyorlar, içtihad çıkarıyorlar. Kapitalist sisteme İslam dünyasını peşkeş çekiyorlar, Allah muhafaza eylesin. O yüzden toplumun içerisinde hem siyaseten hem de diyaneten İslam, iki ulu'l-emr kavramı koymuş; bunu başı boş bırakmamış.

15 Şubat 2020

Sonuç olarak;

İslam'da devlet ve siyaset anlayışı; adaletin tesisini ve zulmün kaldırılmasını önceleyen, insan haklarının korunmasını ve yetkinin halktan alınmasını gerekli gören hukuki bir düzenleme ile ilgilidir. Halbuki ehl'i sünnet; bu konuyu hukuki çerçeveden ziyade kelâmi çerçevede değerlendirmiş, hukuka dayalı bir devlet ve siyaset anlayışı gerçekleştirememiştir. Böylece dini kurum haline dönüştürülen kurumsal siyaset Maturidi tarafından aynı yolla yeniden eski hüviyetine kavuşturulmak istenmiş, toplumsal ve siyaset zemininde insani bir eylem olarak temellendirmiştir.

Ayrıca ehl'i sünnet; siyasi hakimiyetin kaynağını teoride, halka dayandırmasına rağmen uygulamada bunu gerçekleştirememiştir. Emevilerden itibaren Müslüman toplumların yönetimi halkın olayıyla belirlenmemiş, babadan oğula geçen saltanata dönüştürülmüştür. (Prof. Dr. Sönmez KUTLU, Ehl'i Sünnet Siyaset Anlayışının Dini Temellerinin Sorgulanması, 2009.)

Bu akşamki ders metnimiz bu. Sonuç olarak *İslam'da aynı metinden devam ediyorum, devlet ve siyaset anlayışı, adaletin tesisini ve zulmün kaldırılmasını önceleyen, insan haklarının korunmasını ve yetkinin halktan alınmasını gerekli gören hukuki bir düzenleme ile ilgilidir.* Paragraf bu.

Şimdi genel olarak meselelere bakarken Kur'an sünnet ve imamların içtihadı dairesinde baktığımızdan dolayı önce Kur'an'a müracaat edeceğiz, Kur'an bu noktada bize ne emrediyor? Hac suresi ayet 41: "Onlar, o müminlerdir ki eğer kendilerine yeryüzünde bir iktidar mevki verirsek, namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülükten vazgeçirmeye çalışırlar." Eğer bir Müslüman topluluğu kendince iktidar olursa devlet kurarsa o zaman bu devletin yapacağı çok önemli bir şey var:

1- Onlar namazı dosdoğru kılarlar. Namazı tesis eylemek. Neden namazı tesis ediyoruz? Namaz çünkü insanları kötülükten alıkoyacak. Eğer gerçekten bir kimse namazı hakkıyla kılsa o, insanların arasında adaletli davranmak zorunda kalacak. Namazı hakkıyla kılsa o, insanların içerisinde emaneti ehline verecek, dosdoğru namaz kılsa. Çünkü dosdoğru namaz kılmak, insanı kötülüklerden alıkoyacak çünkü namazla alakalı ayet-i kerimde en önemli şey bu. Namaz insanı kötülüklerden alıkoyar. Ardından ayeti kerime ne geliyor? "Allah'ı zikir en büyük iştir." Namaz insanı kötülüklerden alıkoyar ama Allah'ı zikretmek de en büyük iştir. İşte o yeryüzünde onlara bir iktidar verirsek yani yeryüzünde Müslümanlar bir devlet idaresine geçerlerse yeryüzünde size bir devlet noktasında bir makam verilirse bir mevkiye oturursanız bir makama bir mevkiye oturursanız yeryüzünde size bir iktidar verilirse siz bir devletin başında iktidar olursanız onların yapacağı çok önemli bir şey var. Ne? Onlar dosdoğru namazı kılarlar, zekâtı dosdoğru verirler, iyiliği emreder, kötülükten nehyederler. Eğer yeryüzünde bir Müslüman topluluğa devlet verilirse. Müminler başa geçerse-devam ediyoruz Hac 41 ile alakalı- "Müminler başa geçerse onlar ki eğer yeryüzünde bir iktidar mevki verirsek namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülüklerden nehyederler." O zaman islami bir sistem düşündüğümüzde en önemli şey iyiliği emretmek, kötülükten nehyetmek. O zaman kötülük dediğimiz ne? Allah'ın kitabıyla sabitlenmiş, Hazreti Muhammed-i Mustafa'nın sünnetiyle tamamlanmış bir haramlar manzumesi. Kötülükten uzak tutmak, toplumu kötülüklerden arındırmak ve toplumu iyiliklerin içerisinde yaşatmak. Şimdi ben zaman zaman diyorum ya, yeryüzünde bir İslam devleti yok diye. Sebep? Çünkü İslam devletinin en önemli özelliklerinden birisi kötülüklerle mücadele etmektir. Müslümanlar için bu çok önemlidir. Müslüman kötülükle mücadele eder, kötülükle mücadele etmeyen bir Müslüman cihadı terk etmiştir, kötülükle mücadele etmeyen bir Müslüman kötülüğe yardım etmiştir. Bakın, mücadele etmiyorsanız

ona yardım ettiniz, yani kötülüğü işlemiş gibi günaha girdiniz. Çünkü kötülüğe göz yummak, kötülüğe seslenmemek, kötülüğe karşı yumuşak davranmak, harama ortak olmak. Hani o meşhur ya, bir fiiliyatı işleyen kavim helak olmuştu. Neydi? Eşcinsellikle alakalı. Ve o eşcinsellikle alakalı o kavimde her gece 18 bin insan gece namazı kılıyordu ve onların da onlarla beraber helak olmasının sebebi şu: Hadis-i kudsîde deniliyor ki: "Onlar yüzlerini bile ekşitmediler." Yani o kötü fiiliyata yüzünü ekşitmemek. Bir yerde kötü bir fiiliyat varsa ona yüzünü ekşitmemek, kötü bir fiiliyata karşı mücadele etmemek kötülüğü işlemekle eşdeğerde görülüyor. İslam kötülükle mücadele etmeyenleri kötülüğü yapmış, icra etmiş gibi görüyor. O yüzden İslam'da kötülükle mücadele etmek çok önemli. Elinizin altındakilerden sorumlusunuz. Elinin altında; erkekler için eş ve çocuklar, ellerinin altında; bayanlar için eş ve çocuklar. Her ikisi için de hadis de var, yani sadece erkeklere ait değil, elinin altındakilerden sorumluluk, kadınlar da sorumlu. Kadınlar da çocuklarından sorumlu, eşlerinden sorumlu. Kadının da eşi harama gidiyorsa ona göz kulak olacak, ona nasihat edecek, çocuklarına da göz kulak olacak, ona da nasihat edecek. İslam toplumunun ve İslam devletinin en önemli özelliği kötülüklerle mücadele etmek. O zaman yeryüzünde bir iktidar olursa o iktidar sahibi Müslümanlar kendi buldukları iktidarlıklarında kötülüklerle mücadele edecekler, etmiyorlarsa o zaman onlar ayrıyeten ayrı bir sorumluluk içine giriyorlar çünkü Cenâb-ı Hakk onları ayrı sorgulayacak diyecek ki; ben size hükümet olmayı bahşetmedim mi, ben size belediye başkanlığı vermedim mi, ben size meclis üyeliği vermedim mi, ben size milletvekili olmayı vermedim mi, ben size hükümet olmanızı vermedim mi, siz neden kötülüklerle mücadele etmediniz? Sen neden kötülüklerle mücadele etmeyen bir kimseye oyunu verdin? Sen neden kötülüğe çalışan bir kimseyi destekledin? Bundan Müslümanlar da sorumlu. Hazreti Ömer radiyallahu anh hazretleri dedi ki: "Ömer sapsarsa ne yaparsınız?" Sahabenin birisi çekti kılıcı: "Bununla düzeltmesini biliriz." dedi. Bununla düzeltmesini biliriz diyen sahabe küstah küstah değil, o dinini bilen sahabe. O dinini bilen, bu noktada dinini yaşayan bir sahabe. Diyor ki kılıcını çekiyor, bununla düzeltmesini biliriz, diyor. O gün için düzeltme kılıçla, bugün başka argümanlar var.

Evet ve bu ayet-i kerimenin bir vechesi hicret eden Müslümanlarla ve onlar hicretlerine sebebiyet gösterilirken diyorlar ki; biz Rabbimiz Allah'tır dediğimiz için sürgün yedik. Yani ya Rabbimiz Allah'tır diyeceksin, sürülüyorsan sürüleceksin ya da sen kötülüklerle mücadele edeceksin. İslam devlet sistemi -burası çok önemli- kötülüklerle mücadele eden bir devlet sistemidir, kötülüklerle mücadele eden. Allah bizi onlarla eylesin inşaallah. Ve yine Ömer Bin Abdülaziz hutbe okuyor: "Onlar ki her kendilerini yeryüzünde bir iktidar mevki verirsek ayetini okuyup sonra şöyle dedi." Ömer Bin Abdülaziz biliyorsunuz, Hazreti Ömer Efendi'mizin torunu ve O, Emevi devletinin en adaletli hükümdarlarından birisi, örnek ve Emevileri eleştiren, Emevi devlet sistemini eleştiren en önemli bir kimselerden birisi. Dikkat edin devlet başkanı olurken çok zengin bir kimse olup devlet başkanlığında fakirleşen bir kimsedir. Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali devlet başkanı olduklarında halleri vakitleri yerinde olup devlet başkanlıkları sona erdiğinde veya şehit edildiklerinde geriye mal bırakmayan devlet başkanlarıdır. Ben o yüzden dört halifeden sonraki bir sistemi İslami olarak görmem. Bakın İslami olarak görmem, hele Emevileri hiç görmem. Çünkü Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin mübarek torunlarının kanlarına elleri değdi. O devletin kuruluşunda Hazreti Hüseyin Efendi'mizin ve 72 şühedanın kanı var onların ellerinde. Ben o yüzden Emevi Devleti'ni kendi nefsimde İslami devlet sistemi olarak görenlerden değilim, bunu en başından beri söylüyorum. Bu Müslümanlar için acı bir şey. Hazreti Hasan Efendi'mizi zehirleyen namaz kılan insanlardı; Hazreti Hüseyin Efendi'mizi ve yanında 72 şühedayı katleden, onları şehit eden namaz kılan Müslümanlardı. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin eşinin namusuna iftira atan namaz kılanlardı.

Namaz kılanları kötölemek için söyleyiyorum, Müslümanları uyanık olmaya çağırıyorum. İmam-ı Azam'ı namaz kılanlar şehit etti, Serahsi'yi namaz kılanlar şehit etti, bunlar önemli done. Elinizdeki kan kimin kanı? Ona bakın. Dilinize kime doladınız? Ona bakın. Kime karşı savaş açtınız? Ona bakın. Bu, sizin imanınızı gösterecektir.

(Ömer Bin Abdülaziz hutbe okuyor. "Onlar ki her kendilerini yeryüzünde bir iktidar mevki verirsek ayetini okuyup sonra şöyle dedi.") "Uyanık olun, muhakkak bu sadece vali hakkında değildir." diyor. Bu sadece valiler yani siyasetçiler için değildir, bu sadece devlet yöneticileri için değildir Devam ediyor. "Fakat o hem vali (idare eden) hem de idare olunanın hakkındadır. Size vali üzerindeki hakkınızı, valinin de sizin üzerinizdeki hakkını haber vereyim mi? Sizin vali üzerindeki hakkınız; sizin hakkınızda Allah'ın hukukunun gözetmesi ve sizi bununla cezalandırması, bazısının hakkını diğerlerinden almasıdır. Gücü yettiği ölçüde en doğru olan yola sizi iletmesidir. Onların sizin üzerinizdeki hakkı ise; haksızlık ve zorlanma olmadan gizlisi açığına zıt olmaksızın itaat etmenizdir." O zaman bir bu ayet-i kerime idare edenlere ait, valilere ait. Bu ne? Devletin vazifesi çıkıyor, Allah'ın hukukunu gözetecek ve sizi Allah'ın hukukuyla cezalandıracak ve bazılarının hakkını yani zayıfların hakkını, hakkı yenilenlerin hakkını güçlülere ve haksızlardan alıp onlara verecek. Yani insanların hakkını ve hukukunu koruyacak. Zayıfları güçlülere ezdirmeyecek; mahkemeler güçlülere ayrı, zayıflara ayrı çalışmayacak. Mahkemeler zenginlere ayrı, fakirlere ayrı çalışmayacak. Mahkemeler bürokratlara ayrı, bürokrat olmayanlara ayrı çalışmayacak. Mahkemeler bazı partililere ayrı, partisizlere ayrı çalışmayacak; mahkemeler hakkı, hukuku, hakkaniyeti savunacak. Demek ki bu, devletin vazifesi. Devlet, vatandaşlarının arasında adaletli davranacak. Devlet vatandaşlarının arasında hak ve hakkaniyeti gözetecek, devlet vatandaşlarına kim zulmediyorsa o zulmeden kimseyi yine Allah'ın kanunu ve hukukuyla ne yapacak? Cezalandıracak. Devlet bir grubu, bir topluluğu sevmediğinden, hoşuna gitmediğinden dolayı onlara adaletten sapmayacak. Bu ırki olabilir, bu siyasi olabilir, bu dini olabilir, bu dinin içerisinde bu akidevi olabilir, bu mezhebi bir nokta olabilir. Burada İslam devletinin vazifesi, vatandaşlarının içerisinde hak ve adaleti sağlamaktır. Bunu kim söylüyor? Hazreti Ömer Efendi'mizin torunu Ömer Bin Abdülaziz. Ne zaman söylüyor? Kendi halifeliki döneminde hutbede söylüyor bunu. Ben o yüzden Ömer Bin Abdülaziz'i Emevilerin içerisinde ayırırım, Onu özel bir yere koyarım.

O zaman böyle bir devlet sistemine, böyle bir devlet anlayışına tebaanın da bir vazifesi var. Bu ne? Ona da diyor ki: "Onların da sizin üzerinizdeki hakkı ise haksızlık ve zorlanma olmadan gizlisi açığına zıt olmaksızın itaat etmenizdir." O zaman böyle bir devlet anlayışı var ise o devlet anlayışına da Müslümanların itaat etmesi farz oldu bu ayet-i kerimeye göre. Yine birkaç tane ayet-i kerime: "Allah, içinizden iman edip salih amel işleyenlere vadetti ki: Onlardan öncekileri nasıl halef kıldı ise onları da yeryüzüne halef kılacak..." Nur 55 ayeti. Bu ne? Bu da yeryüzünde Müslümanların bir devlet kurmaları, devleti idare etmeleriyle alakalı. Yine Maide 54: "De ki: Allah'a itaat edin, peygambere itaat edin. Şayet yüz çevirirseniz bilin ki; o, kendisine yükletilenden, siz de kendinize yükletilenden sorumlusunuz." Şimdi o zaman bir Allah ve Resul'üne itaat edeceğiz ve O kendisine yükletilenden sorumlu. Kim? Hazreti Peygamber. Biz de neden sorumluyuz? Biz de kendimize yükletilenden sorumluyuz. Bizim sorumluluğumuz ne? Kur'an ve sünnet dairesinde halk olarak, tebaa olarak, Müslümanlar olarak biz de kendi sorumluluğumuzu üzerimize alıp ondan bu noktada geri dönmemiz mümkün değil ve "Peygambere düşen, apaçık tebliğden başkası değildir." ve Peygamber sadece ne yapar? Tebliğ etmekten başka bir vazifesi yoktur.

Halbuki ehl'i sünnet bu konuyu hukuki çerçeveden ziyade kelami çerçevede değerlendirmiş, hukuka dayalı bir devlet ve siyaset anlayışı geliştirememiştir. Böylece dini

bir kurum haline dönüştürülen kurumsal siyaset Maturidi tarafından aynı yolla yeniden eski hüviyetine kavuşturulmak istenmiş, toplumsal ve siyaset zemininde insani bir eylem olarak temellendirilmiştir.

Şimdi bu İslami ilimler tasnif edilirken bu devletle alakalı veyahut da biatla alakalı veya devletin işleyişle alakalı meseleler kelimelerin içerisine almışlar. Ve bunu hemen hemen ilk kelime ilmi içerisinde konuşanlardan birisi de Farabi'dir. Farabi siyaset felsefesini, siyaseti kelime ilminin içine almış, neden? Çünkü bununla alakalı, Şia'yla alakalı tartışmalar var İslam dünyasında. Şia'nın devlet başkanlığı ve seçimi ile devletin idare edilmiş biçimi ile sünnetin devleti işletme devlet başkanı ve idaresi farklı alanlarda. Böyle olunca bu tartışmanın devam edeceğinden dolayı ehli sünnet bu siyasetle alakalı, devletle alakalı meseleleri kelime meselelerin içerisinde almış ve orda tartışmış. Çünkü Şia'da devlet başkanlığı meselesi imani bir meseledir, ehli sünnette imani bir mesele değildir. Şia bunu imani bir mesele olarak algılar ve Şia'da devlet başkanı, yani imamlar masum hükümdedir. Onları masum hüküme koydukları için ehli sünnetle ayrışır. Bizde devlet başkanları, - İslami olarak söylüyorum bunu yani Kur'an sünnet dairesinde- devlet başkanı masum değildir; masumiyet karinesi onlar için geçerli değildir. Ehli sünnette ister devlet başkanı olsun, ister bir veli olsun, ister bir sahabe olsun, ister hangi evliya olursa olsun, kim olursa olsun, onlar için hiçbir masumiyet karinesi yoktur hukukun önünde. Bizde masumiyet karinesi çocuklar içindir, bizde çocuklar akıl baliğ oluncaya kadar masumdur. Akıl baliğ olduktan sonra masumiyet karinesi onların üzerinde çalışmaz. Yani bir çocuk akıl baliğ oluncaya kadar sorumluluğu da yoktur ama bunu anlayabilecek çağdaysa bunu anlayabilecek yaşdaysa bunu kavrayabilecek noktadaysa sorumludur. Çocuk iyiyi kötüyü, güzeli çirkini, doğruyu eğriyi kavramaya başladığında o zaman çocuğun masumiyeti kalkar ortadan. İllaki bunun akıl baliğ olması, fiziki bazı şeylerin dönüşmesi demek değildir. Akıl baliğ fiziki olarak yirmi yaşında otuz yaşında da olabilir, kadınlarda da erkeklerde de. O zaman yirmi yaşına kadar akıl baliğ olmayacak diye bir kaide yoktur, buranın da yeniden içtihad edilmesi gerekir. Eski kitaplarda böyle değildir bunun içtihadı, fiziki bir değişim olunca onun sorumluluğu başlar, diye. Böyle işaret edilmiş ama yani bu o zaman için bir ölçü olabilir, bugün için ölçü değil. Bugün çocuklar genç yaşta neyin doğru, neyin yanlış olduğunu öğrenebilecek noktadalar. O yüzden masumiyet karinesi, bu noktada çocukların üzerinde bunu anladıklarından itibaren kalkabilir.

Şimdi öyle olunca Şia mezhebi hariç diğer bütün mezheplerde siyaset, kelime ilminin içerisinde alınmış. Orada İmam-ı Maturidi'ye bir alıntı yapılmış, bu İmam-ı Maturidi ile alakalı değil. İmam-ı Maturidi'nin hocası olan İmam-ı Azam'la alakalıdır. Yani diyor ya: *Böylece dini bir kurum haline dönüştürülen kurumsal siyaset Maturidi tarafından aynı yolla yeniden eski hüviyetine kavuşturulmak istenmiş, toplumsal ve siyaset zemininde insani bir eylem olarak temellendirilmiştir.* Evet, İmam-ı Maturidi'nin bu tip içtihadları yani İmam Maturidi'nin dini içtihadlar ile siyasi içtihadları ayırt etmesi, dini mekanizma ile devletin mekanizmasını ayırt ettiği aşikârdır. Eyvallah, ayrıca onu geçen hafta farkındaysanız işlemiştik. İki tane ayet-i kerime okumuştuk, yani bu Allah'a itaat edin ile alakalı hatırladınız mı? İki tane ayet-i kerime vardı, bir ayet-i kerime vardı: "Allah'a itaat edin, Resul'üne itaat edin, sizden olan emir sahiplerine itaat edin." bu siyasiydi. Öbürkü yine: "Allah'a itaat edin, Resul'üne itaat edin, sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Anlaşmazlığa düştüğünüzde o ehli fıkhı, ehli alimlere gidin; onlar size bu konuda hüküm verirler." diye ikiye ayırmıştık, bunu hatırlarsınız inşaallah. Şimdi öyle olunca evet, İmam Maturidi onlara farklı farklı anlamlar ve mana yüklemiş, doğru.

Ayrıca ehli sünnet siyasi hakimiyetin kaynağını teoride, halka dayandırmasına rağmen uygulamada bunu gerçekleştirememiştir. Emevilerden itibaren Müslüman

toplumların yönetimi; halkın onayıyla belirlenmemiş, babadan oğula geçen saltanata dönüşmüştür.

Evet, İslami bakış açısında dinin düzeni dünyanın düzeni ile kaimdir, sabittir. Bu nedir? Eğer İslami bir sistem var ise dinin de düzeni sağlanır, eğer İslami bir sistem yok ise dinin düzeninin sağlanması mümkün değildir ki görülüyor mümkün olmadığı. Bunu bölüm bölüm alacağım, uzun bölüm. O yüzden siz de rahat bir şekilde, dikkatli bir şekilde dinleyin.

Dünyanın düzeni ancak kendisine itaat edilecek bir sistem, bir başkan, bir yönetimle mümkündür. Başka türlü anarşi, terör. Hak ve adaletin gerçekleşmesi mümkün değildir. O yüzden insanlar arasındaki hukukun insanın devletle, insanın eşyle, çocuklarıyla, ticaretle karşı tarafla, her türlü meselede hak ve adaletin tesis edilmesi için bir yönetime ihtiyaç var. İslam siyaset düşüncesi kavram olarak şûrayı ve istişareyi getirir. Kur'an'da bu noktada hem şûra suresi vardır hem de Kur'an'da Hazreti Peygamber'e istişare etmesi ve istişarenin neticesine tabii olması emredilir. İslami dil literatüründe şûra, meşveret kökünden türetilmiştir. İnsanları bir araya getiren birbirlerinin görüşlerine başvurarak ortak bir görüşü belirlemek istemelerine de istişare denir. Bir araya gelip görüş alışverişinde bulunan topluluğa da şûra denir. Bir topluluk var, bunlar bir araya geliyorlar, görüş alışverişinde bulunuyorlar, bu topluluğun adı şûra; yaptıkları iş istişare. Bakın, topluluğun adı şûra. İslam kendi yönetim biçimini böyle belirler. İslam'da her ne kadar bir tane halife var ise de her ne kadar bir başkan ve etrafında yöneticiler var ise de tek başına karar alması, tek başına hükmetmesi -tırnak içerisinde- İslami kurallar manzumesinin içerisinde doğru değildir. Ya? O devlet başkanının bir şûra meclisi olmalı ve o şûra meclisinde konular, meseleler istişare edilmeli. Eğer söz konusu olan şey; siyasi, devletin idaresi ile alakalıysa siyasi bir şûra meclisi kurulmalı. Yok söz konusu olan şey, dini bir mesele ise o zaman dini şûra meclisi kurulmalı. Dini şûra meclisinde söz konusu olan şey, tasavvulla alakalıysa sufilikle alakalıysa tasavvuf ve sufi şûra meclisi kurulmalı. Bunların tarihte örnekleri var mı? Evet. Mesela Osmanlıda meclis-i meşâyih var şeyhlerin toplandığı bir meclis ve o belli şeyhlerin toplandığı meclis, yeni yetişen şeyhlere icazet veren bir meclis. Tekkenin açılmasına, tekkenin kapanmasına, tekkede faaliyetlerin yürütülüp yürütülmemesine o meclis karar veriyor. Bunun adı meclis-i meşâyih Osmanlı'da. Şimdi bu nerede var? Bosna'da var. Bosna'da meclis-i meşâyih var, kim? Buraya her Şeb-i Arus'da davet ettiğimiz Sırrı Hacımevliç Efendi. Bakın, Sırrı Hacımevliç Efendi Bosna meclis-i meşâyih başkanı veya tasavvufi tabirle meclis-i meşâyih baş şeyhi. O, kime şeyhlik verildiyse diyelim ki; x kimseye şeyhi icazet verdi. O; altına mühür basıyor, basması gerekiyor veyahut da meclis-i meşâyih o şeyhi aldıysa o kimse şeyhlik yapabiliyor. Bu kurum İslam'da var mı? Evet. Mesela fetva meclisi kurulu var mı? Evet. Bunu kim yapıyor? Bunu Türkiye'de şu anda Diyanet İşleri Başkanlığı yapıyor. Diyanet İşleri Başkanlığında fetva kurulu var mı? Evet ve Diyanet Fetva Kurulu fetva veriyor mu? Evet. Peki Diyanetin fetva kurulu kimlerden oluşuyor? Diyanetin kendi memurlarından oluşuyor. Kendi memurlarından. Bunu bildiğim kadar söylüyorum, bu konuda Diyanetin yapılmasına çok aşına değilim ve Diyanet bir fetva verirken o fetva kurulundan çıkacak olan fetvayı vermeye çalışıyor. Bununla alakalı o kurulda mesela klasik medreselerden yetişme fıkıhçılar var mı? Yok. Klasik medreselerden yetişme hadisçiler var mı? Yok. Klasik medreselerden yetişme kelimciler var mı? Yok. Klasik medreselerden yetişme tefsirciler var mı? Yok, bildiğim kadarıyla yok. Ben bunu bir eksiklik, fazlalık olarak değil; tanımlama açısından söylüyorum. O zaman dini konularda fetva verecek olan bir mercinin olması gerekiyor mu? Evet. O merci tek başına mı? Hayır. Onlar da şûra olarak belirli kimselerin toplanıp orada hükmetmesi lazım. Önceden bunlar genelde bir şahıs üzerinde toplanıyordu. Mesela fetva verebilecek olan kimseler; ayetten, hadisten, tefsirden, fıkihtan, kelamdan, matematikten, fizikten, kimyadan, astrofizikten etkili ve yetkili icazetleri olması gerekiyordu. Eğer yok ise o eksik ve

nakıstı. Bakın, o eksik ve nakıstı. Mesela Diyanetin Fetva Kurulunda matematikçi de olmalı; Diyanetin Fetva Kurulunda fizikçi, kimyacı, örneğin işte biyolojisi örneğin, Diyanetin Fetva Kurulunda hatta bilgisayar yazılımcısı bile olmalı. Diyeceksiniz, ne alaka var? E klavye var, sosyal medya var, orada dahi o bilgisayardan ve bugünkü sosyal medyadan haberi olan kimselerin olması lazım, Mustafa Özbağ'ca söylüyorum bunu. Olmazsa eksik kalır, nakıs kalır. Sosyal medyadan haber olan sosyal medyacı bir alimin orada olması lazım veya profesörün. Sebep? Çünkü insanlar sosyal medyadan idare ediliyor bugün. Medyayı bilen bir profesör olması lazım. Sebep? İnsanlar medyayla sevk ve idare olunuyor şimdi; medya yoluyla iyiyi kötü, kötüyü iyi çok rahat yapabilir misiniz? Evet. Medya yoluyla bir şeyi algı operasyonu yapıp farklı bir noktaya götürebilir misiniz? Evet. Bunun haramını, helalini, bunun nerede duracağını nerede biteceğini kim hükmedecek? Hükümsüz. Örneğin siz Türkiye'de medyada yalan haberin suç olmadığını biliyor musunuz? Ben de dün gece öğrendim. Medya istediği yalan haberi söyleyebilir, yapabilir, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde yalan haber yapmak medya için suç unsuru değil. Herhangi bir gazete, herhangi televizyon, herhangi bir internet medyası istediği yalan haberi yapabilir; suç değil. Sizi öldü, diyebilir. Sizinle alakalı tutuklandı, diyebilir. Sizinle alakalı kaçarken yakalandı, diyebilir. Sizinle alakalı başka bir şey söyleyebilir. Evet, suç değil. Hani Nasrettin Hoca düşmüş ya minarenden, herkes başına üşüşmüş. "Bana" demiş, "minarenden düşen birini getirin." Evet sizde ilk defa duydunuz, değil mi? Ben de duydum, ben de Mehmet Emin'e sordum. "Ya bu adam yalan haber yapmış." dedim. "Bunun bir suçu yok mu?" "Yok." dedi. Ben durdum, "Nasıl yok!" dedim ya. "Türkiye'de yalan haber suç değil." dedi. Dedim, "Nerden?" "Önceden suçtu." dedi. Herhalde OdaTV, Tayyip Erdoğan başbakanken onun için bir yalan haber yapmış. Henüz daha başbakanmış o zaman, yerel mahkemede mahkemeyi kazanmış, Yargıtay bozmuş bir de Yargıtayın bozma kararı şu olmuş: Ya bunlar haberci, medyacı halkın haber alma özgürlüğünü kısıtlayamayız; demişler. Böyle bir Yargıtay kararı çıkarmış Yargıtay, bir karar çıkarmış. Yalan haber, o gündür bugündür serbest ülkede örnek. Bu fetva kurulunda bunun da olması lazım, örneğin bence.

O zaman İslam bunu organlarının içerisinde oluşturmuş. Bir, ne lazım? Şûra lazım, şûraya kimler seçilecek? Bunlar özellikleri belirlenmiş, özellikleri belirlenmiş. Mesela bir kimsenin şahitliğinin dahi özelliği lazım. Mesela bir şahit, daha önce başka bir yerde yalan söylediye o şahitlik yapamıyor. Yalan söylediği hukuki olarak sabitlenmiş, tespitlenmiş, o kimse yalancı, onun şahitliği kabul edilmiyor. İslam, bu kadar ince düşünüyor. İslam'da yalancı şahitlik yok. Adam bir mahkemeden bir mahkemeye yalancı şahitlik için girmiyor. Yani orda durup "yalancı şahit var abi, yalancı şahit var abi." diyemiyor. Biz çocukluğumuzda bunları gördük de o yüzden. Tipik insanlar vardı, yani Bayındır'da birkaç kişi vardı mesela. Ben daha çok gençtim, çok çocuktum daha o zaman. Onlar yalancı şahitlikle meşhurdu, yalancı şahit lazımsa onu alıp götürüyordu. O, "vallaha da billaha da tillaha da gördüm." diyor, atıyor kenara, tamam bitti. O ama toplumun içerisinde düşük kapasitede kimseler, öyle söyleyeyim. Onlar mahkeme kapılarında bekliyorlardı, sabahtan akşama kadar bekliyor. Hatta hakim diyormuş: "Ya bunu mu getirdiniz gene? Bütün olayları sen mi görüyorsun?" diyormuş ona. Bunun gibi. Şimdi İslam'da bunlar teknik olarak yerleşmiş, devlet başkanı da bir şûra kuruyor, bir şûra kuruluyor. O şûraya bugün Türkiye Büyük Millet Meclisi deniliyor ya veya milletvekilleri veya meclis deniliyor, değişik yerlerde değişik isimlerle anılıyor. İslam'da şûra var, bu şûraya katılacak olanların özellikleri var. Mesela biz bunu eğer millet meclisi diyorsak örneğin, milletvekili seçilecek olanların özellikleri var, öyle bir üniversite diplomasıyla yeterli değil bu. Şûraya katılacak olan bir kimse bilgili, hikmetli, ahlaklı, doğru, dürüst, şerefli, namuslu, haysiyetli bir kimse olması lazım; ilim ehli olması lazım; hikmet ehli olması lazım; güzel ahlaklı olması lazım şûraya katılacak olan kimseler. Kur'an'da "İşlerle alakalı onlara danış." Yani bir iş yapacağında onlarla istişare et. Kime söylüyor bunu? Hazreti

Peygamber'e söylüyor sallallahu aleyhi ve selleme. Ve diyor, istişare ettikten sonra o istişareye de uy. Bir konuyu danıştın, bir konuyu istişare ettin, o istişarede çıkacak olan kararda uy, istişareye tabi ol, diyor. Kime? Hazreti Peygamber'e diyor ve "Onların işleri aralarında müşavere iledir." ayeti de bu şûraya delildir. O zaman İslam yönetim biçimi kendisini geliştirememiş, diyemeyiz. Bununla alakalı Kur'an bize yol biçmemiş, bize yol çizmemiş, diyemeyiz. Ayrıca 42. surenin adı da Şûra. Ve bu Kur'an'da tavsiye edilen istişare ve şûra sadece siyasi konularla mı sınırlıdır? Hayır. İmam-ı Maturidi'ye şimdi tekrar geliyoruz. İmam-ı Maturidi'ye göre müşavere; muhkem nassın bulunduğu yerde değil, bulunmadığı yerde geçerlidir. Yani bir şey muhkem ayetle sabitse bir şey Kur'an ve sünnetle sabitlendiyse bunun üzerinde müşavere etmek, bunun üzerinde istişare etmenin anlamı yok. O çünkü ayet ve hadisle sabit. Örneğin bir hukuk var. O hukuk ne? İşte Kur'an'daki bir ceza, onun üzerinde sizin istişare etme söz konusu değil veya bir şey hadis-i şerifle sabit, siz onun üzerinde bir şey istişare edemezsiniz. Bakın, onun üzerinde bir şey istişare edemezsiniz. Çünkü bir şey Kur'an ve sünnetle sabitse onu siz şûrada şûraya sunup da onu değiştirmeniz mümkün değil. Onunla alakalı hükmü kaldırmanız veya hükmü değişikliğe götürmeniz mümkün değil. Bakın, mümkün değil bu. Zaten şu anda yeryüzünde İslam'ın insanlara acı gelen ve değiştirmeye çalıştıkları, oynamaya çalıştıkları yer burası. Nefislerine acı gelen, nefislerini bangır bangır bağıttıran, şeytanla beraber kol kola gezdirip horon teptiren yer burası. Biz ayetle, hadisle sabit olan bir şeyi kim adına değiştirebiliriz? Değiştiremeyiz. Değiştirmeye kalkanlar küfür ehlidir, kafir olurlar, dinden çıkarlar, tecdidi iman tecdidi nikah gerekli. Siz orucu değiştiremezsiniz, siz namazı değiştiremezsiniz, siz bunların vakitlerini dahi değiştiremezsiniz, siz bunların kılınma şeklini değiştiremezsiniz. Yani siz camilere sandalyeleri oturturup orada iki tane ayet-i kerime okuyup siz namazı kıldınız, deyip gönderemezsiniz, Yapamazsınız. Bir şey Kur'an'la ve sünnetle sabitse bunu değiştirmek mümkün değil. Bunu İmam-ı Azam söylemiş; İmam- Şâfiî, İmam-ı Malik, İmam-ı Hanbeli söylemiş; bunu İmam-ı Maturidi kaideleştirmiş; sistemleştirmiş. Bunu söyleyen İmam-ı Maturidi'nin hükmü değil bu, İmam Maturidi'ye kadar gelen bütün alimlerin hükmü bu. Hani meşhur ya: "Neyle hükmedeceksin? Kur'an'la ya Resulullah. Bulamazsan? Sünnetinle ya Resulullah. Bulamazsan? Kıyas ederim, içtihad ederim, fetva veririm." Yanağını okşuyor, ona dua ediyor. Nereye gönderiyor? Yemen'e vali gönderiyor. Yemen'e vali gönderdiği kimseye konuşuyor bunu. O zaman bir kimse ister dini olsun, ister siyasi olsun. Birinci derecede Kur'an'la, ondan sonra sünnet-i seniyye, ondan sonra imamların içtihadına bakmakla mükellef. Ve bu noktada Kur'an ve sünnetin olmadığı yerde içtihad söz konusudur. Kur'an ve sünnetin olduğu yerde içtihad söz konusu değildir. Faizin azı da çoğu da haramdır. Siz faizle alakalı hükmü değiştiremezsiniz, azı da çoğu da haramdır. Siz, zorunluluktan dolayı faiz caiz olur; diyemezsiniz. Bunu dersiniz, herkes zorunluluktan dolayı başka şeyleri de caiz görür, kapı aralamış olursunuz. O zaman bir erkek de kalkar, ben çok zorunlu kaldım, evlenemedim. Yapacak hiçbir şeyim kalmadı, ben gittim filanca eve, orada nefsimi körelttim, ben zorunluydum, der, kıyas eder. Kıyas eder. Bakın, kıyas eder. Adam evi olmayıversin, zorunluluktan dolayı sen faize caiz dersin... Öyle yapacağına git, milli emlağın arsalarını aç, herkes gelip burlara çadır kurabilir, de. Gitsin birisi, çadırını kursun evi yoksa. Çadır yardımı yap, faize kapı aralama. Zorunluluktan dolayı fetva verme yani, onun başka bir kapısı var.

O zaman bakın, Kur'an ve sünnetle sabit, ayetle sabit. "Onlar, mahşer gününde şeytan çarpmış gibi hâlk olacaklar." Alamazsın kardeşim, mümin müminden faiz alamaz. Alamaz. Her fazlalık faizdir, alamazsın. "Ya o vadeli satış gibidir." diyemezsin, "gibidir" diyemezsin, söyleyemezsin, nassla sabit çünkü. Nikahsız bir kadınla erkeğin birleşmesi zinadır, buna sen zorunluluk getirip de başka bir yerden başka bir fetva veremezsin. Veremezsin, nassla sabit. "Ya aç kalınca nasıl domuzdan yiyorsun ya." iyi, aç kalmak; insanın

ölümle, azalarıyla alakalı. Susuz kalmak, azalarıyla alakalı. Evsiz kalmak, azalarıyla alakalı değil. Bakın, değil. Allah muhafaza eylesin. O yüzden nassın bulunmadığı yerlerde itaat söz konusudur, içtihad geçerli olur. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem savaş gibi konularda ashabıyla istişare ettiğini, sahabenin de kendi aralarında hükmü açık olmayan kimi konuları istişare neticesinde karara bağladıklarını örnek olarak gösterebiliriz.

İster dini, ister siyasi, ister dünyevi olsun; hayatın her alanında, hayatın her alanında istişare övülmeye değer bir davranış biçimidir her alanda. İstişare etmek sünnettir, ayetle emredilmiş, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin davranışıyla sünnet olduğu sabitlenmiş. Çünkü "İşlerini onlarla istişar et." Emir niteliğinde. O zaman güncel meselelerde hakkında nass yoksa bunlara içtihad edilebilir mi? Evet. Her türlü meselede hakkında nass olmayan ister siyasi, ister dünyevi, ister dini bunların üzerinde içtihad edilebilir mi? Evet ve o içtihad uygulanabilir mi? Evet. Bu içtihadlar edilirken istişare edilmeli mi? Evet. Bu istişareyi yapacak olanların bir şûra kurulları olması gerekir mi? Evet. İslam'ın sistemi bu. Bu noktada ister siyasi meselelerde, ister dini meselelerde, ister dünyayı ilgilendiren meselelerde. Farkındaysanız dünya üzerinde hızla terimler değişmede, olaylar gelişmede ve toplumlar hızlı bir dönüşüm ve değişim içindeler. Bu toplumlar hızlı bir şekilde değişim ve dönüşüm geçirirken siyasi, dini ve dünyevi istişare kurullarının yani şûraların her an, her an aktif olması ve her an o değişen kural, değişen kurum, değişen lafızlarla alakalı istişare kurullarının açık olup her daim içtihad etmeleri gerekir. Bu noktada İslam dünyasının her meselede güdük kalmasının sebeplerinden birisi budur. Meselenin ve meselelerin yetkili kurullarda istişare edilip içtihadların edilmemesinden dolayı İslam dünyası, her meselede güdük kalmakta. Her meselede. Hem siyasi meselelerde güdük kalmakta hem dini meselelerde güdük kalmakta hem de dünyevi meselelerde İslam dünyası bugün için güdük kalmakta. Çünkü dünya hızla değişim ve dönüşüm geçirirken ve dünyada insan toplulukları, devletler hızla değişim ve dönüşüm geçirirken İslam dünyası ne yazık ki kendi iç çekişmelerinden veya kendi iç hastalıklarından, midelerini ağrıtmalarından, başlarını ağrıtmalarından, bağırsaklarındaki kirlilikten ve guruldamalarından dolayı dünyanın gerisinde kalmakta. Dünyanın gerisinde kalmakta. Sufi topluluğunun dahi gerisinde kalıyorlar. Bu sufi topluluk otuz yıldan beri sigara haram, der iken onlar cumhurbaşkanının sigaraya savaş açmasını beklediler. Cumhurbaşkanı sigaraya savaş açınca diyanet haramdır, hükmünü verdi ama otuz yıldan beri bu sufi topluluk sigaranın haram olduğunu söylüyordu. Bu sufi topluluktan otuz yıl geri. Gerici bunlar, bunlar gerici. İleriyi göremeyen, ileriden haberi olmayan, bu konuda kalbi akılları körelmiş, bu konuda fiziki akılları iğdiş edilmiş, üretmeyen, kalbi ve nazari akılları çürümüş insanlar. İslam dünyasının en büyük problemi bu ve İslam dünyası siyasi meselelerde, dini meselelerde, dünyevi meselelerde içtihad mekanizmasını kurup çalıştıramayan bir dünya. Çalıştıramayan bir dünya. Bizim bir şey önümüze geliyor. "Bu kalemdir." diye. Hükmetmek için otuz yıl geçiyor, sebep? "Kalemdir." diyecek olan bir şûra heyeti yok. Buna kalem hükmünü verecek bir şûra heyeti olmadığından dolayı biz kendi içimizde konuş Allah, konuş, çatış Allah, çatış, bağırs Allah, bağırs. Herkes bir şey söylüyor. Biz bunun (kalemin) hükmünü veremiyoruz. Siyasi meselelerde de aynı, dini meselelerde de aynı. Diyanet kendisi bir İslam Ansiklopedisi hazırlamış, İslam Ansiklopedisi'nde "rü'yetullah" haktır, diyor, hadisleri veriyor, imamların içtihadlarını veriyor. Müftü: "Böyle bir şey olmaz." diyor. Kendi kurumunun kitabından uzak. Dini bir mesele. Bu konu gündemde olduğu için söylüyorum. Bu konuyu ben İlahiyat Fakültesinde, İlahiyat Fakültesinde, 5-6 tane ilahiyat profesörünün önünde söylüyorum. İtirazınız varsa diyorum, önümüzdeki hafta Gaziemir'de diyorum, sohbetim var. Getirin diyorum delillerinizi oraya. Orada bu konuyu tartışalım, konuşalım. Bir tanesi gelemiyor. Ben hazırlıyorum bütün hadisleri, sözleri; gidiyorum oraya ve ben çatır çatır orda onu konuşuyorum. Bir tane İlahiyat

Fakültesinden profesör gelip orada bir tez savunamıyor. İlim kibiri veya gevşeklik veya boşluk veya tembellek veya karşıdaki kimseyi hiçe saymak. Beş sene sonra medyada gündem oluyor kes kopyala yapıştır. Ama bir tane hak ses duyamıyorsunuz, sebep? Herkes kafasını kuma gömmüş. "Kardeş, rü'yetullah haktır ya." diyemiyor kimse, neden? Çünkü ya ilim olarak yetersiz ya da korkaklar.

Evet o yüzden toplumlar değişiyor. Bakın, dün konuştuğumuz, bundan yüz yıl önce konuştuğumuz tarım toplumu. Ondan önceki topluluk hayvancılık yapıyordu, Orta Asya'dan itibaren bu toprakların insanları göçebe bir toplumdur. Göçebenin dünya bakışı, dünya anlayışı, din anlayışı, siyaset anlayışı, devlet anlayışı ile yerleşik olanın anlayışı aynı değildir. Ardından tarım toplumları oluşmuş öyle değil mi? Avrupa'da da oluşmuş, Anadolu'da da oluşmuş bütün dünya üzerinde ne olmuş? Tarım toplumu oluşmuş. Bir tarım toplumunun ihtiyaçlarıyla tarım toplumunu yönetmekle bir sanayi toplumunu yönetmek, bir sanayi toplumunun istekleri arzuları, onların dini-siyasi anlayışları aynı değil. Bakın aynı değil. Toplumlar değişiyor. Değişen toplumlara siyasi, dini ve dünyevi içtihadlar etmen gerekiyor. Onlar aç, doyurman gerekiyor. Şimdi sanayi toplumundan da çıkıyor dünya. Şimdi ne diyorlar? Bilgi çağı diyorlar, değil mi? Bilgisizliğin adını bilgi çağı koydular. Bu çağ bilgi çağı değil, bu çağ algı çağı, algıların üzerinden gidiyorlar, olmayı varmış gibi gösteriyorlar, hologram çağı, asla bilgi çağı olarak değil. Ama bugün için toplumun istekleri, yaşam standardı, kafası, düşüncesi, hayat tarzı, hayat standardı farklı; bakın; farklı. Siz onların önüne yeni içtihadlar getirmelisiniz. Örnekleyeceğim şimdi bunu, örnek olarak söyleyeceğim. İrgalansın, çalkalansın diye: Birisi kalksa dese ki; AVM'lerden alışveriş etmek caiz değildir. Kim buna cevap verecek? Bütün toplum şunu diyecek: Ne saçma şey söyledi ya, ne alakası var ya, AVM'lerden alışveriş etmek caiz olmaz mı? Hayır değil, hadi bakalım. Nasıl? Basbayağı. Nasıl yani? Kapitalist sistemin mabetleri ya, gitmeyin kardeşim oraya, caiz değil girmek, dese birisi haklı gerekçelerle. Ben şimdi oturur, bir sürü haklı gerekçe sunalım size.

1) Heva-i hevesi arttırıcı.

2) Şeytanın kol gezdiği yer

3) Kapitalist sistemin insanları üretmek için ürettiği yerler.

4) Kapitalist sistemin insanların düşüncelerini iğdiş ettiği yer.

5) Kapitalist sistemin insanların kalplerini körelttiği yer.

6) Kapitalist sistemin insanların akıllarını körelttiği yer.

7) Kapitalist sistemin insanları ihtiyacından fazla alışveriş ettirdikleri, israf ettirdikleri yer.

8) İnsanların normal çalışması gerekirken, kendilerince çalışmaları gerekirken veya çalışmadıkları zamanlarda dinlenip, kitap okuyup, üretmeyi düşünmeleri gerekirken aylak aylak, salak salak, geri zekalı bir şekilde dolaştıkları bir yer.

Var mı itiraz edecek olan? Ediyorum diyenin boğazını sıkacağım zaten. Nasıl olsa kabadayıymışım ya! Ben de o sosyal medyadan öğreniyorum ne olduğumu. Madem kabadayıym, elhamdulillah, iyi yumuşak demediler kabadayı dediler. Onu da diyebilirler bunlar. Kendi kendime bakın, az önce bunları sıraladım. Sıraladıklarımın içerisinde yok hayır ya, arkadaş bu yanlış, diyebilecek olan kimse var mı? Yok. Bakın, yok. Kim içtihad edecek bunu? Mustafa Özbağ söyledi, hadi yarın Hürriyet'e manşet. Bu adam zaten kalktı, bir de dedi ki; AVM'lerden alışveriş etmek caiz değildir. Bunu söylese yeter zaten, herkes: Aa bu adam nerde yaşıyor, nereden geldi bu ya, bu gene mi bir şeyler söyledi ya? Kendini Allah gördü, kendini peygamber gördü, kendini şöyle gördü, laf hazır ya Allah Allah. Altına da herkes klavyeden namussuz, şerefsiz, haysiyetsiz, klavyede söyleyecek eyvallah. Der, klavye kahramanlığı öyle. Biz de bir şey yapabileceğimizden değil ha, dervişlik bizim boğazımıza

ilmek atmış idam mahkûmu gibi. Az önce bizim Oktay, Nuri, Harun geliyoruz, mevzu oldu. Dedim ya, birisinin Mustafa Özbağ'a bir laf söylemesi mümkün müydü? Değildi. Birisi kalkacak diyecek ki; Mustafa Özbağ'ın gözünün üstünde kaşı var, ya bu mümkün müydü? Mümkün değildi. Şimdi dervişlik ilmeği boğazımıza geçmiş. Şimdi ciğeri değil aklı, beyni, kalbi, komple vücudunu bir kefeye koyacaksınız; üç kuruş yapmayacak olan adamlar dahi laf söylüyor; dedim. Dervişlik ilmeği boynumuzda, bir şey yapamıyorsun, bir şey diyemiyorsun, neden? İlmek boynumuzda, söyleyecek laf yok ama insanlar bunu söyleyebilirler mi? Evet. Bunun fetvasını kim verecek, söyleme fetvasını? Yok. İşte hukuksuzluk. Benim namusumu korumuyor, benim şerefimi korumuyor, benim haysiyetimi korumuyor, benim çocuklarımı korumuyor, benim kendimi korumuyor. Demokrasi denilen devlet biçimi, benim hiçbir şeyimi korumuyor. Aklımı korumuyor, namusumu korumuyor, şerefimi korumuyor, dinimi korumuyor, benim haysiyetimi korumuyor, benim şerefimi korumuyor, benim çocuklarımı korumuyor, düşünsenize. Ya benim çocuğum okula gidiyor, ordaki sınıf arkadaşlarının önünde, onların önünde düştüğü konumu düşünün. Korumuyor benim çocuklarımı. Beni korumuyor. Ondan sonra diyorlar ki; Mustafa Özbağ demokrasi düşmanı. Ya kardeşim, benim yaşadığımı yaşamıyorsun ki sen, sen benim gibi korumasız değilsin ki. Adam bana istediğini orada söylüyor, benim hakkımı hukukumu koruyacak hiçbir şey yok, İslam hukuku yok çünkü. Bakın, adam istediği yalan haberi yapıyor ülkede, senin hakkını koruyan yok. Adam medyada senin hakkında istediğini yazıyor. Yarın senin çocuğun okula gidecek, senin çocuğunun yanında da sosyal medyanın içerisinde dolaşılıyor herkes ve senin çocuğuna "Baban bu mu?" dediğinde senin çocuğunu koruyacak bir şey yok. Senin arkadaşını, senin kardeşini, senin akrabalarını koruyacak bir kimse yok. Düşünebiliyor musun? Özbağ soy ismi, ne kadar varsa hepsi lekelenmiş, onlarca. Kim koruyacak? Yok koruyan. Neden? Toplumlar değişiyor, toplumlar değişirken algılar değişiyor, teknoloji değişiyor, bunlara yetişecek içtihad yok. Zaten o global sistem bunlara içtihad edilmesini istemiyor. Dileyen dilediğini söylesin, dilediğini istediği gibi karalasin. Onlar birbirleriyle uğraşırken biz 2 bin tane büyük şirket dünyayı sömürelim, dertleri bu. Bugün ülkede medyayla alakalı bir kısıtlayıcı düzenleme olsa dünya ayağa kalkar, bunlar demokrasiden çıkıyorlar diye. Sosyal medyayla alakalı bir şey yapamazsınız, medyayla alakalı bir şey yapamazsınız, dileyen dilediği gibi hakaret ediyor mu? Evet. Bir sürü sahte hesap aç, bir sürü sahte hesaptan istediğine hakaret et, kapat. Mehmet Emin boyna dilekçe hazırlıyor, gönderiyor, gelen cevap şu: Böyle bir hesaba ulaşamadım. Adam hakaret ettiğiyle kaldı. Bir de gidiyorsun karakola. "Mustafa Özbağ?" "Evet." "Şikayetiniz vardı." "Evet." "Ne oldu?" "Bu adam bana sosyal medyada Twitter üzerinden bana hakaret etti, bana küfür etti, yazdı." Diyor ki: "Bunun sahibini bul, gel bana, bu hesabın sahibini bana bul." diyor bana. Diyorum ya: "Ben devlet miyim, ben bu adamı nereden bulayım?" Ben bu adamı aramaya kalksam bu adam beni zaten şikâyet etse "bu adam beni vurmak için mi aradı, öldürmek için mi aradı?" tehdit unsuru olup adamı tehdit etmekten içeri gireceğim. Hoş, hiçkimseyi tehdit etmediğim halde dün de içerdeydim de... Öyle dediler ya, adam içeri alınmış dedi. Adama bir şey diyebildik mi? Hayır. Adam bugün sabahleyin mutlu mesut bir şekilde yatağından kımıl kımıl, yumoş yumoş kalktı mı? Kalktı, gerindi böyle, oh dedi ya, Mustafa Özbağ'dan intikamımı aldım, dedi. Böyle bir şey yaptım, dedi ortalığı karıştırdım, dedi mi? Dedi. Demidir.

Evet, toplumlar değişiyor. Değişen toplumlara içtihad gerekiyor, hem siyasi olarak hem dini olarak hem de dünyevi olarak. Bu içtihadlar yetişiyor mu İslam dünyasında? Hayır. Devam ediyoruz.

Kavramlar değişiyor, bu kavramlar değiştikçe biz bu kavramlara karşılık herhangi bir içtihad geliştirebiliyor muyuz? Hayır. İşte İslam ne böyle ilkesizlik tanır; -bunlar ilkesizlik çünkü- İslam böyle ilkesizliğe, böyle kanunsuzluğa, böyle kuralsızlığa karşıdır; ne de bunu

kabul eder. Bakın, burası çok önemlidir. İslam bunu istemez ama bunu kabul de etmez, bununla mücadele eder, bununla savaşır, bununla cihad eder ve İslam kendi öz değerini orta yere koyar. İslam bu ilkesizliğe, bu kuralsızlığa, bu kuramsızlığa, bu başıboşluğa, bu heva ve hevese, bu deccalîyete, bu şeytaniyete kendi öz değerlerinden kurallar manzumesi ortaya koyar. Bir kural koyar, İslam hiçbir zaman kuralsız değildir ve bu kuralları tayin neden birinci derecede Allah'tır. Bu kurallar da heva hevesten değildir. Bu kurallar manzumesi heva ve hevesten değildir. Bu kurallar manzumesinin birinci derecede kural koyan Allah'tır. Allah'a itaat edin. İkinci derecede kural koyan, onun yaşanması, o kuralın tecelliyatını gördüğümüz Hazreti Peygamber'dir sallallahu aleyhi ve sellem. O zaman bu değerler, İslam'ın bu değerler manzumesi, bu kurallar manzumesi Kur'an ve sünnetle sabittir. Heva ve hevese değil ve Kur'an'la sünnetle sabit olan şey toplumların değişmesi ile değişmez, kavram ve kurallarının değişmesiyle değişmez. O nasla sabittir, yani Kur'an ve sünnetle sabittir. Bu bir ilkesizlik değildir, bu doğru ilkedir. Ne zaman, hangi ilkenin değişeceğini bilmediğiniz bir kanun maddeleri ile, değişmeyeceğini mukim olarak kalacak olan kanun maddeleri ile yönetilir İslam. Yani dün haksız yere adam öldürmenin cezası müebbet iken veya idam iken bugün muhabbete çevrilmez, ertesi gün elli yıla düşmez, ertesi sene "Ya biz bu insanlara haksız yere adam öldürmekten dolayı fazla ceza veriyoruz." otuz yıla inmez. Bu kadimdir, haksız yere bir kimse bir kimseyi öldürürse karşılığı ölümdür. İkinci karşılığı diyettir ki ölen kimsenin varisleriyle alakalıdır. Üçüncüsü aftır, eyvallah ama onu devlet değildir affeden, ya? Varisleri affeder. Kural budur, değişmez. Dünya değişti işte; tarım toplumundan sanayi toplumuna, sanayi toplumundan sanaysiz topluma, sanaysiz toplumdan heva heves toplumuna geçti; kuralları da değiştirelim. İslam böyle değildir. O yüzden İslam'ın bu kendi içerisinde koymuş olduğu Kur'an ve sünnetle alakalı bu kanun ve kaidelere, kurallara uymayanların İslam'da terminolojisi de bellidir, o nedir: Kafiridir. Terminoloji böyledir. İslamın koymuş olduğu kural ve kanunlara uymayan kimsenin İslam'daki yeri kafirdir. Evet. Siz ayet-i kerimeye karşı çıkıyorsanız kafirsiniz; İslam terminolojisi bellidir ve o topluluk yani, Kur'an ve sünnete uymayan o topluluk İslam toplumu değildir. O topluluk İslam toplumu değildir, İslam'da bu da bellidir. Siz nasla belli olan, Kur'an ve sünnetle belli olan kural ve kanunlara uymayan bir topluluk İslam toplumu değildir. Müslüman'sa cahil bir topluluktur, cahildir. Cahil. Bugünkü İslam dünyasının durduğu nokta gibi. Bugün İslam dünyası cahili bir topluluktur, büyük bir çoğunluğu. Sebep? Çünkü kendi dininin kural ve kuramlarını bilmez, bilen de uyumaz, cahil bir topluluktur, karşı çıkarsa kafir bir topluluktur. İslam kural ve kuramlarına uymayan bir topluluk Müslüman ise cahildir, inkar ederse kafir bir topluluk olur. Çünkü bu topluluk birtakım insanlara Allah'ın belirlemiş olduğu değer, ölçü, düşünüş, ahlak, düzen ve kurumlara dair Allah'ın belirlediği ölçülerin dışında kalan, Allah'ın belirlediği ölçülerin dışında bir hüküm koyar. Bunlar bunun adına da demokrasi derler. Bunun adına bir sürü isim koyabilirsiniz. O yüzden İslam nettir bu konuda. Ya Kur'an ve sünnetin koymuş olduğu kuram ve hukuklara uyarsınız, uyarsanız İslam toplumu olursunuz, devletse İslam devleti olur, uymazsa o devlet İslam devleti olmaz, kafir bir devlet olur. Uymazsa o toplum karşı gelirse inkar ederse kafir bir toplum olur. Kabul ediyor ama işlemiyor, yerine getirmiyor, o zaman cahil bir toplum olur ve İslam bu konuda nettir. Ya bir şey İslamidir ya da İslami değildir, ortası yoktur bu konuda.

Şimdi buradan "*siyasi hakimiyetin kaynağını teoride halka dayandırmasına rağmen*" diye bir söz var ya burada, bununla alakalı. Halka dayandırması, burada hakimiyet anlayışı çıkar; İslam'da hakimiyet. Veyahut da hakimiyet türleri çıkar orta yere. Nedir bu? Demokratik hakimiyet anlayışı. Bugün dünya üzerinde bizi aldattıkları yer ne? Demokratik hakimiyet anlayışı, öyle değil mi? Bunun çıkış noktası ne? Halkın sesi, hakkın sesidir. Böyle bir yutturmacayla çıkmışlar bizim önümüze, yani İslam'ın önüne bununla çıkmışlar. Ne

diyorlar? Halkın sesi hakkın sesidir. Hiçbir zaman olmamıştır ve halk eğitildiği kadar, eğitimi kadar bilir. Siz bir toplumu eğitmezseniz ne bilir o insanlar? Hiçbir şey bilmez. Hiçbir şey bilmeyen hakkın sesi olabilir mi? Cahil bir insan hakkın sesi olabilir mi? Bu demokrasiyi savunanlar dahi. Ben bu konuda küçük bir araştırma yaptım, öyle boş gelmedim buraya. Demokrasiyi savunan en katı demokrasiler dahi, demokrasinin tam anlamını açıklayamıyorlar hiçbir kimse. Demokrasi eşittir şu, böyle bir açıklama yok. JJ Rousseau bile demokrasiyi bize anlatamıyor. Baktım, JJ Rousseau'yu dahi araştırdım ve kendi kendime dedim ki ya, demokrasiyi bu noktada en katı savunanlardan birisi JJ Rousseau, o bile demokrasiyi anlatamamış, dedim ya kendimce. Anlatamamış, bence anlatamamış. Zaten anlatamadığına dair herkes hemfikir, yani sadece ben değilim. Başka bu konuda kafa yoran, bu konuda düşünce ile alakalı düşünmekten beyni çatlayan insanlar dahi demokrasi eşittir, şudur, diyememişler. İşin en acı tarafı bu ve bizde anayasa maddesi: Türkiye Cumhuriyeti, demokratik bir cumhuriyet. Demokrasinin ne anlamı olduğu yok tarif edemiyor, laikliğin tarif edilmediği gibi demokrasinin de tarifi yok. "Demokrasi şudur." yok. Demokrasinin çıktığı ülkelerde dahi demokrasinin tarifi yok zaten. O zaman ne oldu? Demokrasi heva ve heves oldu, Hazreti Ömer'in helvadan yaptığı put oldu. Ben demokrasiyi Hazreti Ömer Efendi'mizin tabiriyle helvadan put olarak görüyorum. Hani Hazreti Ömer Efendi'miz diyor ya: "Biz helvadan putlar yapardık, karnımız acıkınca da yerdik." Karnı acıkılınca yenilen helvadan put, demokrasi. Ben o yüzden diyorum, ben demokrat değilim. Ben o yüzden diyorum, benim demokrasiyle hiçbir bağım yok, ben Kur'an ve sünnete iman etmiş bir Müslümanım. Ben ne demokratım ne de demokrasiyi savunanlardan birisiyim, olmak zorunda da değilim zaten. Ben laik de değilim; açık açık, net söylüyorum bunları. Saklım, gizlim yok; ortadayım. Ve bana derlerse ki; neden sen demokrasiye karşın demokrat değilsin? Diyeceğim ki; anayasada demokrasiyi tarif edin, bilelim ne olduğunu ve diyeceğim ki; laik değilim, evet laikliği tarif edin anayasada, laiklik ne bileyim. Biz laikliği önceden din ve devlet işlerinin ayrılması olarak okuduk, nerde? Ortaokulda, lisede. Lise de okumadık, lise meslek lisesi bizim, sanayi gibiydi. Lisede ders ne, kitap ne, defterler ne, sanayi gibiydi. Meslek liseleri hala da aynı mı bilmiyorum da bizim zamanımızda öyleydi. Zilahla gidip silahla çıkıyorduk, sıkıntı yoktu. Tire Endüstri Meslek Lisesi öyleydi, bildiğiniz sanayiydi ya. Sanayi daha iyiydi belki de o zamanlar. Şimdi bize öğretilen yani o kadar öğrendik zaten, başka bir şey yok. Ama buradaki demokrasinin anlamı yok çünkü. Herkese göre bir demokrasi anlamı var. O yüzden hakimiyet gibi bir kavram, hakimiyet, bizim Millet Meclisinde yazıyor ya hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir. Tabi, siz bir ihtilal yapar bir anayasa yaparsanız, ondan sonra o anayasayı da halk oylamasına sunarsınız, %98 anayasa halk oylamasında çıktı, dersiniz, işte oldu hakimiyet kayıtsız şartsız milletin. Eşcinselliğe bu millet müsaade eder mi, kayıtsız şartsız milletinse değil mi? Ama elli yıl sonra edebilir. Bu cehalet devam ederse elli yıl sonra edebilir. O yüzden hakimiyet ve halk. Halk dediğiniz kimse de aslında birbirleriyle ortak yönleri az olan, kültür farkı var, dil farkı var, din farkı var, anlayış farkı var, bakış açısı var, görüş açısı var, yaşam tarzı var, yaşam standardı var. Evet, çok az sayıda insanlar birbirleriyle ortak değerler manzumesinde buluşabilir. Zaten o kitle de büyümeye başlayınca hemen böyle herkes kafasını kaldırır. Burada ne oluyor, neden çoğalıyorlar bunlar? Aynı anlayışta olmaları lazım, çatışmaları lazım, eğer aynı anlayışta büyüyorlarsa bölüp parçalamamız lazım. Risalecilerin üçe, dörde bölündüğü gibi. Refah Partililerin üçe, dörde bölündüğü gibi. Ehl-i sufinin bir sürü parçaya bölündüğü gibi. Aynı yerde olmaz o topluluk, büyümemesi lazım, parçalanması lazım. O yüzden demokrasilerde asıl olan şey; hakimiyetin halkta olması lazım, öyle değil mi? Yani hakimiyet halk olacak, halk yönlendirecek ve yönetecek, bunun da olması için ne demişler? Demişler ki; bir parlamento kuralım, parlamento aracılığıyla halk devleti yönetsin, öyle değil mi? İyi, parlamento sizden mi oluşuyor? Hayır. Parlamento gidecek olan

milletvekillerini önce kim seçiyor? Partiler seçiyor, öyle değil mi? Partilerin seçtiklerini sizin önünüze koyuyorlar değil mi? Sizin kendi seçtiklerinizi değil. Siz seçemezsiniz çünkü, siz bilemezsiniz. Sebep? Siz cahilsiniz; kimi milletvekili yapacağınızı, kimi belediye başkanı yapacağınızı bilemezsiniz. En ideal seçim nerede var biliyor musunuz? Köy muhtarlığında. En demokratik seçim köy muhtarlığı, en ideal seçim köy muhtarlığı, köy muhtarlığının haricinde hiçbir seçim ideal seçim değil. Hiçbir seçim. Muhtar bir partisi yok bildiğim kadarıyla. Var mı muhtar? Yok. Kaç tane karşına aday çıktı? İki tane aday çıktı karşına, değil mi? İki tane aday çıktı. En yakın rakibine kaç fark attın? Üç yüz. Kaç seçmen var? Üç yüz yetmiş. Üç yüz yetmiş seçmen var, en yakın rakibine kaç fark attın diyorum, "Üç yüz." diyor. Yetmiş kişi mi kaldı ordan daha sana devşirmek için? O yetmiş kişiye özel toplantı yap bence, ne istiyorsunuz, de. Bir dahaki seçimlerde üç yüz yetmişini de al, inşallah. Bakın, bu aslında en ideal seçim, sebep? Buraya muhtar sen olacaksın, sen aday olacaksın diyen yok. Hoş, ona diyen oldu da muhtarlık açısından söylüyorum. O olmayacaktı, ben ona dedim, tamam burada muhtar ol, dedim sen. Geldi iğdirililerden bir heyet, dediler ki; söyledik, olmuyor, kabul etmiyor boyna. Dediler, sen söyle. Ne için işte? Muhtarlığı kabul etsin. Dedim, niye kabul etmiyorsun? Dedi ki; anam darılır, abim istemez falan. Öyle oldu değil mi? Dedim, ya boş ver, onlar ileri görmüyorlar, sen muhtar ol, dedim. Bir tane muhtarımız var elhamdulillah. Şimdi en ideal seçim muhtarlıkta aslında. Bu noktada o zaman demokrasi olarak hakimiyetin halkta olması bugüne kadar oluşmuş bir şey değil, yani parlamento oluşturulan milletvekilleri ne yazık ki halkın kendi seçtiği milletvekilleri değil. Seçilenlerin tasdik edildiği milletvekilleri, evet. Şimdi öyle olunca tabii parlamento, ülkenin en yüksek ve mutlak iktidarı olarak nitelendiriliyor ama milletin iktidarı -ben kendimce- milletin iktidarı ve hakimiyeti olarak ben görmüyorum. Ben şunu soruyorum, hani hakimiyet halkındı, diyorum, hani demokraside halk hakimdi? O zaman her ülkeye göre demokrasi değişti, her topluma göre demokrasi değişti, her hükümete göre demokrasi değişti. Bizde padişahlık demokrasiye aykırıydı, İngiltere'de kraliçe demokrasiye aykırı değil. Padişahlığı savunduğum için söylemiyorum. Bizde padişahlık demokrasiye aykırı, Belçika'da kral var, İsviçre'de kral var, Danimarka'da kral var, Hollanda'da kral var, Avrupa'nın büyük bir çoğunluğu krallık. İspanyada kral var. Avrupa krallıklarla yönetilen bir ülkeler topluluğu. Onların demokrasilerinde bir yanlışlık yok ama bizde Osmanlı olunca demokraside yanlışlık var. Buna partisel olarak bakmayın, Amerika'da başkanlık sistemi var, Rusya'da başkanlık sistemi var, demokrasi var. Ülkeye başkanlık sistemi geldi, demokrasi biz de gitti. Bu demokrasi bize bir geliyor, bir gidiyor, bir geliyor, bir gidiyor. Durmuyor durduğu yerde demokrasi bizde. Sadece bizde değil ama başka yerlerde de durmuyor. Mısır'da da durmadı. Mısır'da seçimle geldi Mursi, darbeyle gitti. Bir de milletin önünde öldürdüler adamı, katlettiler göz göre göre. Verdiler ilacı, şu saat şu dakikada ölecek, ona göre dozajını da verdiler, adamı herkesin önünde mahkeme sonunda öldürdüler. Dediler ki; dersinizi alın, biz istediğimizi böyle öldürürüz. Olmadı. O yüzden demokrasi, Batı siyaset tarihinde özel bir geçmişi var ama Batının kendi tarihi birikiminin sonucunda oluşan bir şey. Bir İslam ülkesinde uyar mı uymaz mı, bir Anadolu ülkesinde uyar mı uymaz mı, bir Suriye'de veyahut da Suudi Arabistan'da uyar mı uymaz mı? Fas, Tunus, Cezayir uyar mı uymaz mı? Öyle mi olması lazım, hani nerede Batı demokrasisi? Yok. Batının kendi içerisinde de yok. Bir ara hani Viyana'nın olduğu yer, Avustralya mı Avusturya mı? Avustralya? Avusturya. Avusturya'da bir adam seçilmişti başbakan, adama başbakanlık vermediler. Öyle değil mi, hani demokrasi vardı? Avrupa'da da demokrasi yok.

Demokrasi bütün toplulukların kendilerine göre değişken bir şey. Öyle olunca bizi de şöyle bağlamaya çalışıyorlar: "İslam'la demokrasi bağdaşır." Nerden hükmettin bunu? Akaid imamı mısın? Hayır. Fıkıh imamı mısın? Hayır. Hadis imamı mısın? Hayır. Nereden birleştirdin kardeşim sen demokrasiyle İslam'ı? Sen din koyucu Allah mısın? Sen peygamber

misin, demokrasiyle bağdaştırdın? Veya sosyalizmle bağdaştırdın veyahut da komünizmle bağdaştırdın veya kapitalizmle bağdaştırdın, sadece demokrasi değil. Sen ne ile neyi bağdaştırıyorsun? Birisi ilahi sistem, Allah'ın koymuş olduğu kurallar ve kanunlar, diğeri insanların kendi tecrübeleri ile kendi heva ve hevesleriyle kendi şeytaniyetleriyle kurdukları bir sistem. Nerden bağdaştırdın kardeşim sen bunu? Kim bağdaştırdı bunu sana? Bu fetvayı nerden aldın sen? Kim söylüyor bunu bize? Siyasetçiler söylüyor. Kim söylüyor bize? Sosyologlar söylüyor. Kim söylüyor bunu bize? Toplumunu kendince böyle değiştirecek, dönüştürecek olanlar söylüyor. Kim söylüyor bunu bize? Kendisini İslami siyasetçi görenler söylüyor. Kim söylüyor bunu bize? Söyleyeyim mi? Fethullah Gülen söylüyor, hatta: "Biz ileri demokrasi isteyen bir topluluğuz." Daha ileri bir demokrasi. Neyi kast ettiyse? Allah Allah. Demokrasiye baktığında demokrasi sadece; e milletvekili seçtin, gönderdin. O değil ki. Milletvekili kanun yapıyor orda. Neye göre kanun yaptı, kime göre kanun yaptı, kanun yapma yetkisi kimde? Parlamentoda. Yetmedi, parlamentonun yapmış olduğu kanunu bozma yetkisi var, kimde? Başkanda. Nerede? Parlamentonun yapmış olduğu kanunu geri gönderme yetkisi vardı, kimde? Cumhurbaşkanıydı. Necdet Sezer habire gönderiyor muydu geriye? Gönderiyordu. En fazla geriye kanun gönderen Necdet Sezer, cumhurbaşkanlarının arasında. Adam anayasa profesörüydü. Adam hayatı boyunca hakimlik yapmış. Kapının önünden almış araba mahkemeye, mahkemedan evine. Yüksek hakim olunca araba değişmiş, korumalar değişmiş, şoför değişmiş, lojman değişmiş. Kapının önünden hakimlik yaptığı yere, oradan eve. Aç mı var, açık mı var, meydanda olan var mı, çadırda mı kalıyor, köprünün altında mı kalıyor, memlekette sarhoşlar neden sarhoş, neden uyuşturucu artıyor? Adamın bundan haber var mı? Yok. Ne oldu adam? Cumhurbaşkanı oldu. Bu noktada sadece biz milletvekili seçmiyoruz. Bizim seçtiğimiz milletvekilleri veyahut da bizim seçilmiş, onayladığımız milletvekilleri öyle söyleyeyim, seçtiğimiz değil. Hani diyorlar ya; "demokrasi." Yok kardeşim beş tane parti başkanı listeleri hazırlıyor, sizin önünüze koyuyor. Senin en çok sevdiğin, methettiğin adam onuncu sıraya konulabilir; hiç sevmediğiniz bir adam da birinci sıraya konulabilir. Siz de bizim partimiz deyip gidip oy atıyorsunuz örnek. Sizin seçiminiz değil. Ben bazen diyorum ya; ön seçim yapsalar birinci sıra aday olurum. İddia ediyorum, evet. Bursa'daki belediye başkanları dahil, milletvekilleri dahil, ön seçim olsa en fazla oy ben alırım. Bakın ha milletvekili falan olacağım, düşünmeyin. Öyle bir derdim yok, öyle bir şeyim yok, Allah muhafaza eylesin.

O yüzden yeri geldiğinde o kimseler kanun yapacaklar mı? Evet. yapmış oldukları kanunlar Kur'an ve sünnete uygun olacak mı? Hayır. Laf sırası gelince %90'ı Müslüman olan bir ülkede İslam'ın kural ve kuramlarına aykırı kanunlar meclisten geçer mi? Evet. Hani halkın meclisiydi? Hani halk kendi kendini yönetiyordu? Evet. Ama İslam dairesinde hüküm Allah'ındır. Sizin kurmuş olduğunuz şüra Allah'ın hükmünün dışına çıkamaz, bunun dışında bir kanun maddesi de yürürlüğe koyamaz ve İslam'ın açıkça hükmü, yasayı koyduğu şeylerde milletvekillerinin yasama yetkisi yoktur. Demokrasiyle bağdaştı mı? Hayır. Günümüzde demokrasi -hakkınızı helal edin benim gördüğüm bunlar, tespitlerim- bugün demokrasi kayıtsız şartsız parti politikalarını savunma haline gelmiş. Yani böyle bir parti hizipçiliğine bürünmüş. Eğer sizin partiniz bir şeyi yaparsa doğru, sizin partiniz bir şeyi yapmazsa başka bir parti bunu öneri olarak koyarsa yanlış oluyor. Böyle olunca parti perestlik çıkıyor ortaya yere veya şahıs perestlik çıkıyor orta yere, demokrasilerde çıkıyor bu, şahıs perest oluyoruz, bir şeyci oluyoruz, adına ne dersenez deyin siz, anlayın. O'ycu olmazsanız demokrat değilsiniz. Örnekleyeceğim yine, tırnak içerisinde, hangi partiyi kurarsanız kurun, Atatürk ilke ve inkılapları dairesinde bir parti kurmakla yükümlüsünüz. Eğer parti programınızda Atatürk ilke ve inkılapları olmazsa partiniz kapatılır. Demokrasi budur veya mevcut Türkiye Cumhuriyeti anayasasına aykırı bir parti kuramazsınız, anayasa suçu işlersiniz, partiniz

kapatılır, ceza alırsınız. Yani mevcut anayasanın hükümlerinin içerisinde bir parti kurar, mevcut anayasanın içerisinde Atatürk ilke ve inkılaplarına yönelik olduğundan dolayı bununda dışına çıkamazsınız ve siz herhangi bir parti toplantısında Atatürk ilke ve inkılaplarına karşı bir şey konuşursanız, suç unsuru işlemiş olursunuz veyahut da herhangi bir toplantıda siz Türkiye Cumhuriyeti Devleti anayasasının dışına çıkarsanız, yine suç işlemiş olursunuz, anayasal suçtur. Demokrasi mi bu? Ama Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sağlığında Müseylimetülkezzâb kendi peygamberliğini ilan etmiştir. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri; kendisinin karşısında peygamberlik ilan eden kimseyi katletmemiş, ona savaş açmamıştır ama siz yaşadığınız hangi toplumda olursanız olun bugün Almanya'da da olsanız Almanya anayasasına bağlı olup partinizi öyle kurmanız gerekiyor. İşte demokrasi bu. Bütün dünya üzerindeki demokrasi partilerin kendi tüzüklerinin içerisinde kalmıştır, parti demokrasisi vardır. Amerika'da demokratlar bir tarafta karşısında ne vardı? Cumhuriyetçiler bir tarafta. Aynı şey. Zaten her yerde Amerikan modeli vardır, iki kutupta birleşirler. Türkiye'de de iki kutup birleşti, ittifaklar oluştu, bir tarafta cumhur ittifakı, öbür tarafta millet ittifakı. Cumhurla milletin arasında mana olarak bir fark yok. Cumhur demek, millet demek toplu olan yer, bir fark yok. Ama isim, kelime lafız olarak farklı ya o yüzden bizim insanımız da "cumhur ittifakı-millet ittifakı" farklı bir şey zannediyor kelime olarak. Allah bizi affetsin. Parti programlarına karşı çıkmak da mümkün değildir. Siz herhangi bir partinin içerisinde parti programına karşı çıkamazsınız. O partiye girdiğiniz anda parti programını kabul ettiniz din gibi. İslam dinine girdiniz, İslamın bütün kural ve kurallarını kabul ettiniz. X partiye girdiniz, partinin bütün tüzüğünü kabul ettiniz, kuram ve kurallara uydunuz oysa Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Müslümanlara başka bir şekilde öğüt veriyor, diyor ki: "Sizden biriniz: Biz insanlarla birlikte hareket edeceğiz, onlar iyilik yaparsa yaparız, kötülük yaparlarsa onu da işleriz, demesin. Fakat insanlar iyilikte bulunurlarsa iyilik yapmaya, kötülük işlerlerse zulmetmemeye kendinizi alıştırmınız." Hazreti Peygamber diyor ki; bir topluluk iyilik yaparsa sen de onların arasında iyilik yaparım, bu topluluk kötülük yaparsa ben de onların arasında kötülük yaparım, demeyin, diyor. Bakın, bizi hizipçilikten uzak tutuyor Diyor ki; bir topluluk yani burası, bir sufi topluluk bunlar iyilik yaparlarsa ben de iyilik yaparım; bu topluluk burda kötülük yaparsa ben de kötülük yaparım demeyin; diyor. Burada topluluk hizbini, parti hizbini, şahıs perestliği öldürüyor; yok ediyor Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem. Diyor ki; iyilik yapmaya devam ederlerse onlarla beraber iyilik yapın ama kötülük işlerlerse diyor, zulmetmemeye kendinizi alıştırmınız. Yani sen kötülük işleme, sen orada zulmetme, sen orada zulme ortak olma, diyor bize. Orada bir kötülük işleniyor, sen o kötülüğe ortak olma, sen o kötülüğün içerisinde bulunma, diyor.

Diğer taraftan demokrasinin en çok üzerinde durduğu ve adeta bir siyasal tezin belkemiğini oluşturan çoğunluk prensibi de Kur'an-ı Kerim'e pek değer vermez. Bütün çoğunluk bir yerde toplansa örneğin deseler ki; sarhoş edici malzemelerin hepsi de serbest olsun, caiz olsun, Kur'an buna karşı durur. Der ki; hayır benim haram ettiğim haramdır, der. Bir topluluk haramı helal edemez ama demokrasiye göre bir topluluk haramı helal edebilir mi? Eder, Türkiye'de olduğu gibi. Allah muhafaza eylesin. Hatta vahiyden uzak her şeyi reddeder din. O zaman demokrasi dediğimiz şey vahye dayanmaz, vahye dayanmayan her şey atıl ve bătıldır. İki ayetle meseleyi son buldurayım. "Eğer sen yeryüzünde bulunanların çoğuna itaat edersen seni Allah yolundan saptırırlar. (Çünkü) onlar ancak zanna uyarlar ve onlar (hak budur, gerçek budur, gibi iddialarda bulduklarında vahiyden uzak olmaları dolayısıyla) yalan ve iftira edenlerden başka (kimseler) değildirlar." (En'am sure 116) "Andolsun ki; onlardan önce geçenlerin çoğu saptırılmıştır." (Sâffât ayet 71) "Sen ne kadar hırs gösterersen de insanların çoğu inanmaz." (Yusuf suresi ayet 103)

İslam çoğunluğa bakmaz, İslam'da çoğunluğun çok hükmü yoktur. Sebep? Çoğunluk doğru olursa değeri ve hükmü vardır, çoğunluk vahye dayandığı müddetçe değeri ve kıymeti olur. Çoğunluk vahye dayanmıyorsa ya kafirdir ya cahildir. Allah bizi kafirlikten de cahillikten de uzak eylesin.

22 Şubat 2020

Şimdi ana konuya geçelim. İslami devlet nasıl olmalı? Neden olmuyor?

Soru bu. İslami devlet nasıl olmalı ve neden olmuyor?

Dört halifeden sonra İslam dünyası bunu kendi içerisinde çok tartışmış. Zaman zaman Emeviler, Abbasiler'in o baskılı dönemlerinde bunu tartışanlar zulme uğramışlar. Ehl-i beyt zulme uğramış çünkü Emevilerin devlet kuruluşu dört halife dönemindeki devlet kuruluşu gibi değil. Öyle olunca ehl-i beyt buna itiraz etmiş, itiraz edince ehl-i beyt ve aynı zamanda ehl-i beyt gibi düşünenlerle Emevilerin bu noktada araları açılmış, değişik sıkıntılar yaşanmış ve bu İslami devlet nasıl olmalı, hep tartışma konusu olmuş. Tabii zaman zaman neden olmuyor, diye bu da tartışma konusu olmuş. Tekrar geleceğiz bu başa.

Kitabın konusu Çağdaş İslamcı hareketlerdir, yani İslamın bir din olduğu kadar siyasal bir ideoloji olarak da gören ve böylece kendilerini belli bir gelenekten kopuk olarak tanımlayan eylemci gruplar.

İslami geleneğin siyaseti ele alışı ile Müslüman ülkelerdeki rejimler ve kurumlar gerçeği arasında bir nedensellik bağı kurmayı hatta dolaysız bir anlatımı reddeden yazar; bununla birlikte bu geleneğin etkileri kuşkusuz mevcuttur, der. Ulemanın külliyatında aynı şekilde yinelenen seleflerin (19. yüzyıl reformcuları) ve İslamcılarının metinlerinde de açık seçik olan "İslami siyasal muhayyile" olarak adlandırılacak bir şey vardır. Bu "muhayyile" İslami kültür ile aynı şey değildir. Bir başka klasik külliyat (felsefe), başka fikirler, başka uygulamalar, bu muhayyilenin dışında kafa yoran aydınlar vardır. Fakat belli bir paradigmanın egemenliğindeki bir İslami siyasal muhayyilenin varlığını kabul etmek için ulemanın olduğu kadar İslamcılarının literatürünü gözden geçirmek de camilerdeki vaazları dinlemek de yeterli olacaktır. Bu Peygamber ve dört halife dönemindeki ilk müminlerin paradigmasıdır.

İlk cemaat döneminden sonra Müslüman aleminde her zaman fiilen özerk bir siyasal alan bulunmuştur, bu alanın özerkliği üzerine siyasal bir düşünce geliştirilmemiştir. Hicretin birinci yüzyılının sonundan itibaren siyasal iktidar (sultan, emir) ile dinsel iktidar (halife) arasında fiilen bir ayrılık oluşmuş ve kurumsallaşmıştır.

İslam'da devlete karşı kayıtsız bir sivil toplum vardır. "Şark despotizmi" yoktur.

Devletin kendisinin de bir amacı vardır, Müslüman'ın iyi bir Müslüman olarak yaşamasını sağlamak. (A.LAROUİ, İslam et Modernite)

Evet. İslami devlet nasıl olmalı, İslami devlet oluşurken hangi noktadan oluşmalı, bununla alakalı çok tartışma var. İslam dünyasının kendi içerisinde bu tartışmaya katılanlar çok az. Bu tartışmalar özellikle Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde daha da alevlenmiş, daha da fazlaşmış ve Osmanlı İmparatorluğu yıkıldıktan sonra bu Batıda da İslam dünyasında da daha da tartışılır hale gelmiş. Bunun sebebi şu: Müslüman ülkeler, İslam ülkeleri Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemden sonra Emeviler, Abbasiler, Selçuklular ve ondan sonra Osmanlı, kendilerince İslam ülkeleri kendi içlerinde kendilerine ait bir devlet kurgusu, kendilerine ait bir devletleri olmuş. Ve bu devletler Müslümanların kendi içerisinde zaman zaman hataları, kusurları, eksiklikleri de olsa kendi de tebaalarının nefislerini, nesillerini, akıllarını, mallarını, dinlerini korumuşlar. Ama ne zaman ki en son İslam devleti olmayan ama Müslümanların bütün hak ve hukukunu koruyan Osmanlı yıkıldıktan sonra, işte ondan sonra curcuna başlamış. Curcunanın başlama sebeplerinden birisi şu: Osmanlı yıkıldıktan sonra malum emperyalist ülkeler; kendilerince cetvelleri alıp Osmanlı'dan kalan bütün ülkeleri kendilerince ayırdılar, böldüler, sınır koydular ve bütün ülkelere de -Osmanlı'nın döneminde başladı bu- milliyetçiliği, milliyetçiliği de değil aşırı derecede bir ırkçılığı, aşırı derecede bir ulusalcılığı koydular orta yere. Çünkü bölmenin en önemli noktalarından birisi oydu. Osmanlı kocaman bir mozaikti; her türlü ırkın, her türlü

inanışın özgür bir şekilde kendi içerisinde yaşadığı bir yerdi. Bunu belki de Emeviler, Abbasiler, Selçuklulardan sonra en iyi organize eden bu konuda bu üç devlet deneyiminden sonra belki de bu üç devletin de şartlarından daha uygun şartlarda bunları uyguladılar. Ama emperyalizm ve emperyalist uşaklar Osmanlı'nın yeniden ayaklanmasını, yeniden ayağa kalkmasını istemiyorlardı ve böylece Osmanlı'nın içerisindeki değişik ırkları ırkçılık, ulusalcılık, milliyetçilik akımları içerisinde birbirlerine düşman ettiler; birbirlerini ayırdılar. Biz burayı görmezsek bundan sonraki konuşacaklarımızı anlamakta güçlük çekeriz çünkü. Önce burayı görmemiz lazım. Düşünün, halifelüğün merkezi konumunda olan Türkiye'de aşırı derecede bir ulusalcılık ve kemalizm hakim oldu, İran'da şah oldu, şahın ayrı bir rejimi oldu. Suriye'de Arap ırkçılığının üzerine bir devlet, Irak'ta Arap ırkçılığının üzerine bir devlet, Suudi Arabistan'da selefi vahhabi bir çizgide, vahhabilik başgösterdi, vahhabiliğin üzerine bir devlet oluştu, Yemen'de, Bahreyn'de, Kuveyt'te, buradaki devletler, devletçiklerde farklı farklı oluşumlar oldu. Mısır'a geçtiğimizde aşırı bir despot bir sistem ve o despot sistemin altında inim inim inleyen Müslümanlar. Mısır'dan ileri doğru gittiğimizde Fas, Tunus, Cezayir aynı.

Şimdi bütün İslam dünyası parça parça bölündü ve bütün İslam dünyasında bölünen ülkeler kendilerince hangi yumuşak karınları varsa neresine dokunulduğunda canları acıyacaksa oralarına dokundu emperyalistler. Ve bunları yaparken de İslam dünyasının kendi içerisinde ama ilim ehliymiş gibi görünen, ama tarikat şeyhiymiş gibi görünen, ama tefsirciymiş gibi görünen, farklı farklı toplumun içerisindeki kimseler ama satın alınarak ama korkutularak ama başlarına bir çorap örülerekten değişik bir noktalar çekildi. Ve İslam dünyası tabiri caizse halkı Müslüman ama devletleri kafir bir devlet haline geldi ve kafir bir devlet olunca Müslümanlar kendi içlerindeki sistemde mücadele etmek zorunda kaldılar. Sebep? Bazı ülkelerde Kur'an yasaklandı, bazı ülkelerde namaz yasaklandı, bazı ülkelerde başörtüsü yasaklandı. Bazı ülkelerde Kur'an-ı Kerim'in öğrenilmesi, öğretilmesi yasaklandı bütün İslam dünyasında. Bakın, burası çok önemli, bütün İslam dünyasında sufi yapılanmalar yasaklandı, lağvedildi, kapatıldı bütün İslam dünyasında. Serbest bırakılanlar da Kur'an sünnet dairesinde olmayanlara göz yumdular, geri kalan hepsine de ne yaptılar? Hepsini de dağıttılar, hepsini de per perişan ettiler ve İslam dünyası kendi iç sorunlarıyla boğuşur hale geldi, hala daha aynı. Bakın, hala daha aynı. Ve İslam dünyasında değişik tepkiler oluşmaya başladı. Değişik tepkiler oluşurken yeniden bir İslam devleti nasıl kurulurun yolunu kendi kendilerine aramaya başladılar. Bir kısmı tepeden inme, bakın, bir kısmı tepeden inme. Yani bunu Mısır'da tefsir yazan neydi adı? Seyyit Kutup. Bunu daha fazla kullanır; biraz böyle sosyalist, komünist ağız kullanarak "İslami devrim" der. Mesela Filistin Kurtuluş Örgütü de bu tip söylemlere yakındır veyahut da Mısır'daki Müslüman Kardeşler, Suriye'de bu İhvan-ı Müslimin olarak ismini değiştirir. Fas'ta, Tunus'ta, Cezayir'de farklı isimler adı altındadır. Böyle bir örgütlenme vardır ama ben o örgütlenmenin arkasında da İngilizlerin olduğunu düşünürüm çünkü o örgütlenmenin temelinde Mısır'lı Abdüh vardır, masondur kendisi. O örgütlenmenin içerisinde mesela Mevdudi'yi bir kısım insanlar tutabilir, ben fazla tutmuyorum, Afgan'ı bir kısım insanlar tutabilirler, ben tutmuyorum. Bunlar çünkü nereden beslendikleri, nasıl beslendikleri ayrı bir tartışma konusudur. Bunlar mesela ihtilalle bir İslami devletin oluşacağını, tepeden inme bir devletin oluşacağını düşünürler. Bir vecheden öyledir ve biraz daha selefi vahhabi çizgisi de aynı şeyi düşünür. Derler ki onlar; böyle tepeden inme bir devrim olsun, bir ihtilal olsun, devlet İslam olsun. Devlet İslam olduktan sonra halk, tebaa mecbur buna dönecek, der. Ve Batı -burası çok önemli- Batı bütün bu argümanları kullanarak bütün İslam dünyasını terörist ilan eder, fundamentalist ilan eder. Der ki; siz zorla İslam'ı getireceksiniz ki Türkiye'de de bununla alakalı tartışmalar vardır ya. Ve Batı bir örneği de İran'ı gösterir. İmam Humeyni'nin şahı

devirip ardından İslam devrimi derler ya, İslam devrimi olarak gösterir ve Batı der ki; İran Humeyni rejimi İslam devrimi ile Kuzey Afrika ülkelerinde ve Mısır'da ve Suriye'de ve Irak'taki o Müslüman Kardeşler veya İhvan-ı Müslim'in çizgisi birbirinden etkilenir çünkü İran Humeyni rejiminden. Ve derler ki; siz böyle fundamentalist bir yapıya sahipsiniz, kalkacaksınız, zorla İslam'ı getireceksiniz, zorla İslam'ı getirerekten insanları keseceksiniz, biçeceksiniz. O yüzden siz teröristsiniz, der. Batı bunu hem İslam dünyasının içerisinde besler. Mesela selefi vahhabiliğin kurucusu İngilizlerdir. Osmanlı'yı Ortadoğu'da vurmak için Osmanlı'yı Ortadoğu'dan çıkarmak için selefi vahhabiyi İngilizler kurar. Bu konu başka bir gecenin konusu olabilir. İhvan-ı Müslim'in, Müslüman Kardeşler ve Arafat'ın başında bulunduğu Filistin Kurtuluş Örgütü ile de alakalı farklı değerlendirmelerim var. Bu da ayrı bir konuşulur.

Bir kısım İslam dünyası bu çizgiye bakarak, Batı bu çizgiye de destekleyerekten, bakın; Batı bu çizgiyi de destekler. Çünkü bu çizgi, içinde -tabiri caizse batının tabiriyle- anarşi üreten, terörist üreten bir çizgidir. Bunun içerisinde son dönem DAİŞ çıkar, ondan önce Nusra çıkar, ondan önce El Kaide çıkar, ondan önce Boko Haram çıkar. Ondan önce bilmem, Afganistan'da şu çıkar, çıkar da çıkar. Bakın; çıkar da çıkar; orası çünkü bu anlayışta, bu görüşte üretilir boyna; bataklık gibidir. Bugün DAİŞ'i bu; miadını doldurdu, deyip kenara koysalar yarın örneğin "caiş" çıkar. Bir şey çıkar yani. O çıkan şey de yine de söylemi odur, bir İslam devleti kuracaktır. Bakın, söylemi de odur, İslam devleti kuracaktır. Bir grup böyledir. Ben, bütün dünya üzerindeki İslami devlet kurmaya çalışanların fikir yapılarını size analiz etmeye çalışıyorum. Bir yapı da şudur, bu ikinci yapıdır. Bu ikinci yapı Batı modernitesiyle anlaşılabilir -bakın bu ikinci yapıdır- Batı modernitesiyle anlaşılabilir -ben onu öyle yorumluyorum- Batının hegemonyasında bir İslam devleti kurmak; adı İslam devleti ama. Ama ne kanunu ne hukuku ne de kaideleri İslam olmayan ama böyle adı İslam devleti olan entelektüellerin, Kur'an ve sünneti tam algılayamayanların, tipik Batıcı Müslümanların istediği bir İslam devletidir bu. Bu da ayrı bir hayaldir. Hani bu soruyu yazan kimse "muhayyile" diyor ya, muhayyile dediği hayal. Hayal ürünü bir şey, hayal ediyor yani insanlar bunu. Bu İslam dünyasında ikinci grup kesimdir. Bu ikinci grup kesim entel dantel kesimi diyebiliriz buna. Yani kapitalist sistemle mücadele etmeyen, vahşi kapitalist sistemi, dünya deccaliet sistemini başararak, onlarla kol kola girerekten böyle bir İslam devleti kurmak. Buna bir parantez açmak istiyorum, son dönemde eski cumhurbaşkanının söylemini de buna ilave etmek istiyorum. Bir önceki cumhurbaşkanı ne dedi? "Dünya üzerinde siyasi İslam bitmiştir." dedi. Bakın, bu söz ne biliyor musunuz? Dünya üzerinde İslami bir devlet bir daha kurulamaz demektir. Dünya üzerinde İslam devleti olmayacak, demektir. Bu mesajdır. Kime mesajdır? Emperyalist ağababalara mesajdır. Kime mesajdır? Deccalistlere mesajdır. Onlara mesaj gönderiyor, diyor ki; ben İslam devleti kurma İslam'ın devletleşmesini istemiyorum, böyle bir derdim yok, beni destekleyin, benim arkamda durun, emperyalizmin hakkını ve hukukunu koruyacak kimse benim, diyor. Bunun Türkçesi budur. Türkiye'de bunu hiç kimse de böyle yorumlamaz, cesaret edemez. Gannuşî'nin yoluna girmiştir. Onun İslam dünyasındaki fikir babası Gannuşî'dir. Gannuşî'yi de açın, bakın, son açıklamalarını okuyun. Bakın, İslam dünyası kendi içinden çevrenmek isteniyor. Ben onu okuduğumda Gannuşî aklıma geldi. Gannuşî kimdi? Kuzey Afrika'da İslami hareketin başındaki kimsedir. O kimse de son dönem açıklaması vardır. O da aynı zamanda İslami siyasetin son bulduğunu, kendisinin İslam siyasetçisi olmadığını söylemiştir. Bunlar kimlerdir? Bunlar Batıyla, Batı vahşi kapitalist emperyalistlerle kol kola olup aklını, fikrini, kalbini, ruhunu onlara satmış kimselerdir. Bu da bir gruptur. İslami devleti savunanlar, İslam devletinin olması lazım diyenler; bunlar da bir gruptur. Bunlar Batının su yolundadır. Yani ABD'nin, İngiltere'nin, AB'nin, bildiğiniz emperyalistlerin su yolundadır, sömürülmeye

devam, her türlü her şeye devam ama adı ne? Müslüman. Hani yıllardır aynı terenenni söylenir ya: "Camiler kapalı mı ki?" Açık. Sizin namazınıza bir şey mi diyen var? Yok. sizin ezanınıza bir şey mi diyen var? Yok. Müslüman'san ibadetine bak. Ne oldu? İslam sadece namaz kılmakta kaldı, oruç tutmakta kaldı. İslam nerde kaldı? Sadece senin evinin içinde ve aynı zamanda da caminin içinde kaldı. Bir müddet böyleydi, şimdi evinin içinde de kalmadı, camide de kalmadı. İslam şimdi camide de yok, evinin içinde de yok. Bakın, böyle dediler bize ama şu anda İslam ne evlerimizde var ne de camilerimizde var. Sokakta zaten yok, okulda zaten yok, devletin içinde zaten yok, hukuk sisteminde yok, ekonomik sistemde yok, askeri sistemde yok, hiçbir sistemde İslam yok ama biz yıllardır böyle tanımlandık.

Şimdi üçüncü grup. Ben bunları kendimce gruplandırıyorum, ben üç gruba topladım bunları. Üçüncü grup İslami devlet isteyenler. Bunlar da bu fakir gibi -ben kendimi o grubun içerisinde görüyorum- klasik, geleneksel, natürel, Kur'an sünnet dairesinde, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerini ve dört halife dönemini ve Ehl-i beyt'i kendisine ölçü alan bir sistem arayışında olanlar. Ben yıllardır dedim ya, bizim aradığımız ölçü; bizim inanışımızda olan Kur'an ve sünnette mevcut. Bizim modelimiz de Kur'an'da sünnette, Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali döneminde mevcut. Bir şeye örnekleme bakacaksak biz oradan örnekler alabiliriz. Hem bunu devletin yapılanması, devletin siyaseti, ekonomisi, askeriyesi, sosyal hayatı düzenlemesi, ceza hukuku hem de kendi halkın içerisindeki dini inanış, akidesi, fıkhi, felsefesi, tasavvufu, sufisi, bunun hepsi de hem inanış noktasında ve yaşantı noktasında bizim kendi inanış dairemizde mevcut hem de aynı zamanda meseleye siyasi mantalite ile bakacaksak siyasi olarak da İslam'ın nasıl bir devlet kurması gerektiği, nelere dikkat etmesi gerektiği de bizim Kur'an sünnet dairemizde mevcut. O zaman biz eğer ki İslami bir devlet modeli oluşturacaksak böyle bir model oluşturulmak isteniyorsa biz geriye döndüğümüzde bizim kendi inanç sistemimizde bu mevcut, Mustafa Özbâğ'ca söylüyorum bunu. Biz bir halifenin nasıl olması gerektiğini döner Kur'an, sünnet dairesinden bakarız; buluruz da onu ve onun üzerinde içtihad edilmesi gerekiyorsa içtihad ederiz. Biz bir halife seçiminin nasıl olmasını biz döneriz Hazreti Ebu Bekir Efendi'mizin seçiminden, Hazreti Ömer Efendi'mizin seçiminden, Hazreti Osman Efendi'mizin seçiminden, Hazreti Ali Efendi'mizin seçiminden, Hazreti Hasan radiyallahu anh hazretlerinin kısa da olsa seçiminden kendimize örnekler çıkararak bir devlet başkanının nasıl seçilmesi gerektiğini biz kendimiz buna içtihad ederiz. Bizim Batıdan bir şey almamıza, emperyalistlerden öğüt almamıza, ABD'den fikir almamıza, İngiltere'nin karanlık Buckingham Sarayı'ndan bir şeyler almamıza gerek yok. Birileri Türkiye'de veya İslam dünyasının değişik yerlerinde siyasi İslam bitmiştir, demesiyle bitmez çünkü. Sebep? İslam devletsiz yaşayamaz çünkü daha doğrusu Müslümanlar, İslami bir devlet olmadan yaşayamaz. Müslümanlar devletsiz de yaşayamaz, en kötü devlet devletsizlikten iyidir, bu ayrı bir şeydir. Bakın, en kötü devlet devletsizlikten iyidir, bu ayrı bir şeydir ama Müslüman'ın devletsiz bir sistemde yaşaması mümkün değildir. Sebep? Çünkü hukuk kalmaz çünkü ahlak kalmaz çünkü din kalmaz çünkü sizin sufilığınız de kalmaz. Öyle olunca bu da üçüncü grup İslam devleti savunucuları, öyle söyleyeyim. Bunun en kuvvetli akımı sufilerin içerisinde en kuvvetli akımı. Klasik, natürel, eskiden, geçmişten alıp günümüze getirme isteği en kuvvetli şekilde sufilerde vardır çünkü sufiler biraz daha gelenekçi, bu manada biraz daha kökçüdür, öz köklerine dönmek isterler. Bakın, sufiler kökçüdür. Bakar, öz kökü nereli? Biz hala daha "Mesnevi" okuruz, sufi öz köküne bakar, biz hala daha Geylani hazretlerinin "Fethu'r Rabbani"sini okuruz, öz köküne bakar, biz hala daha Ahmed er-Rufai hazretlerinin "Hak Yolcusunun Düsturları"nı okuruz, hala daha Ahmed er-Rufai hazretlerinin "Onların Alemi"ni okuruz, yeterli bize bunlar. Biz döneriz, "Kuşeyri Risalesi"ni okuruz, biz öz kökçüyüzdür çünkü. Biz döneriz, Kur'an'a bakarız, biz döneriz, sünnete bakarız, sufi akım öz

kökçüdür, geleneksel sufi akımı öz kökünü bırakmaz ve öz kökten ayrılmaz, gelenekçi sufi akımdır bu. Bakın, gelenekçi sufi akım. Siz nereye giderseniz gidin, gelenekçi bir sufi akımla karşılaştığınızda hiç yabancılık çekmezsiniz. Zikir vuruşları farklı olabilir, esmalar farklı olabilir, nefis meratiplerinin isimleri farklı olabilir ama öğretisi aynıdır. Bakın, öğretisi aynıdır. Muhakkak renklilik vardır, çeşitlilik vardır, muhakkak renklilik ve çeşitlilik vardır ama aykırılık yoktur. Bunun en yüksek derecede savunucuları dünya üzerinde öz köklerine sahip çıkan sufilerdir; benim bu söylediklerim ama bunlar tepeden inme bir ihtilalle, devrimle bir İslam'ın gelmesinden yana değildir. Onlar anlata anlata, tebliğ ede ede, nasihat ede ede İslam'ın gelmesini isterler; bu öz kökçüler anarşiye girmezler; ellerine silah almazlar. Sebep? Onlar çünkü yolun sevgiden, muhabbetten, aşktan; yolun nasihattan, tebliğden geçtiğini bilirler. Ve derler ki; biz ölüncüye kadar tebliğ edeceğiz, anlatacağız, eğer bir ülkenin bütün insanları doğru İslam'ı öğrenirler, doğru İslam'ı yaşarlarsa mesele biter, diye düşünürler. Bunun ikinci vechesi nedir? Sufilikten geri kalan Türkiye'deki yapılanmalar gibi değişik cemaat oluşumlarıdır. Bunlar; kendisini İngiltere'ye, CIA'ya, ABD'ye İngiliz MOSSAD'ına satmayan cemaatsal bir yapılanma varsa ki çok azdır, bakın, çok azdır çünkü sufiler, hak ve hakikat noktasındaki sufiler; manaya göre giderler. Hani geçen bir perşembe günü dedim ya, üstadını rüyasında görenler elini kaldırsın, dedim. Yine kaldırım, evet teşekkür ederim, sebebi şu: Kendimi büyümek için söylemiyorum, böyle bir derdimin olmadığını herkes bilir zaten. Burada sufilerin kendince delilidir bu, eğer o kimseler o üstadı rüyalarında görmüyorsa ona intisab etmezler. Kalbi mutmain olmaz ona, öyle olunca o dervişan grubu aldatılmaz. Yani bir İngiliz soytarsısını siz oraya oturduğunuzda o tutmaz orada ama vahhabilik tutar. Vahhabiliğin kurucusu İngiliz soytarsısıdır, sebep? Çünkü orada rüyaya ihtiyaç yoktur, maneviyata ihtiyaç yoktur. Parayı basarsın, makam verirsın, mevki verirsın, etrafına beş on tane yalak salak verirsın, meseleyi halledersın. Bir de dersin ki; biz sizi burada devlet yapacağız, bu da sizin Diyanet İşleri başkanınız olacak, der. Sen de tamam dersin, halifeye de karşı çıkarsın. Dikkat edin, dikkat edin, Müslümanlar Osmanlı'da bir halife varken halifeye karşı çıkarlar. Halife var mı? Var. Kim karşı çıkar? Şimdiki Suud'un başındaki dedeleri. Dedeleri. onların dedeleri, onlar üç kardeş. Birisi Ürdün'e kral olur, birisi Suriye'ye kral olur, birisi de Yemen'e kral olur. Evet komple Suud ailesidir, kardeşlerin hepsini de bir yere kral eder. Kim eder? İngiliz eder ve halifeye karşı çıkaraktan yıkar. Lafımı şuraya bağlayacağım. Şimdi Suud krallığına birisi karşı çıksa Suud krallığı ne yapar? Despot bir şekilde yerle yeksan eder. Bunu da kimse konuşamaz, neden biliyor musunuz? Bunu konuşan kimselere Suud'un konsolosluğu duyarsa vize vermiyor. Ne umre vizesi ne hac vizesi veriyor. Ne umre vizesi ne hac vizesi veriyor.

Bu üç grupta dünya üzerinde ne istiyorlar? İslami devlet istiyorlar. Bunların en sıkıntılı kısmı birinci kısımdı. Batı bunları kullanıyor. İkinci kısmı da Batı kullanıyor. Anlattığım üçüncü grubu Batı tam olarak kullanamıyor zaten, sıkıntı da burada. Batı bunları tam kullanamadığından dolayı, dikkat edin, tırnak içerisinde, İslam dünyasındaki bütün sufiler, bütün sufiler mevcut sistemleri tarafından baskı altındadır. Tırnak içerisinde söylüyorum bunu, İslam dünyasında hak ve hakikat noktasında duran bütün sufiler -yani bunu biz halk tabiriyle söylediğimizde tarikatlar, ben tarikatı kabul etmem biliyorsunuz sufilik derim- bütün sufiler kendi içlerinde bulunan sistemler tarafından baskı altındadır. Sebep? Çünkü onlar birer gizli tehlikedir sistemler için. Niçin tehlikelidir? Çünkü onlar klasik, naturel İslam'ı savunup yaşamaya çalışanlardır, o yüzdendir.

Böyle bir giriş yaptıktan sonra ana konu: İslam devleti nasıl olmalı? Öyle ya. Biz şimdi tipik İslam devleti böyle olmalı, dememiz bunu biraz açalım, biraz bunu anlaşılır hale getirelim. Şimdi din yani İslam:

1) İnsan fitratına uygun bir dindir.

2) Doğanın, evrenin, dünyanın, hayatın, yeşilliğin, bütün yaradılmış olan bütün fitrata uygun bir dindir. Sadece insan fıtratına uygun bir din değildir, bütün evrensel varlık aleminin fıtratına uygun bir dindir. Çünkü Cenâb-ı Hakk ayet-i kelimelerde "Yeryüzünde fesat çıkarmayın." der. Yani siz ağacı da korursunuz, taşı da korursunuz, börtü böceği de korumak zorundasınız. Siz insanların gelip geçtiği yerleri kirletemezsiniz, hadis-i şerif. Siz insanların suyundan faydalandığı yere beveledemezsiniz, insanların suyundan faydalandığı yere -çok özür dilerim- siz lağımlarınızı bağlayamazsınız, fesat çıkaramazsınız, siz denizleri kirletemezsiniz, siz yeşillikleri kirletemezsiniz, siz hayvanları katledeemezsiniz. Bakın, İslam doğanın fıtratına da uygun bir dindir. Siz avlacağız, deyip de bütün balıkları yok edemezsiniz, eciğinlen cücüğünlen beraber yok edemezsiniz, siz bu balıkları satacağız, biz buradan ekonomik bir girdi yapacağız, deyip balık neslini yok edemezsiniz. Siz üç aylık kuzuyu kesemezsiniz aslında; İslam olarak siz üç aylık, dört aylık, beş aylık kuzuyu kesemezsiniz. Siz süt kuzu yiyemezsiniz İslam olursanız. Sebep? Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri yasaklar. Bir de siz taze dişileri, hayvanları da kesemezsiniz. Siz bir düveyi kesemezsiniz ancak sütten kesildiyse ancak kısırda düveyi kesebilirsiniz. Siz bir dişi koyunu kesemezsiniz ancak sütten kesildiyse doğurmuyorsa kısırda kesebilirsiniz. Siz üç aylık dört aylık kuzuyu kesemezsiniz. Üç aylık, dört aylık keçiyi kesemezsiniz ancak annesinin boyuna geldiğinde kesersiniz. Bu sadece kurban için geçerli olan bir şey değildir, normalde de bu geçerlidir. O yüzden İslam doğanın fıtratına da uygundur. Siz zehirlerle maden çıkaramazsınız; siz meyvelerinizi, sebzelerinizi zehirleyemezsiniz; kuşları düşünmek zorundasınız. Zehirleyemezsiniz, fitne çıkaramazsınız siz. Siz toprağı zehirleyemezsiniz, ilaç adı altında toprağı zehirleyemezsiniz siz. İslam natüredir. Size fesat çıkarttırmaz. Ben bunu uzattıkça uzatırım, ekomik olarak da siz fesat çıkaramazsınız, siyasal olarak da fesat çıkaramazsınız, askeri olarak da fesat çıkaramazsınız, siz hayatınızı fıtratınıza uygun yaşamak zorundasınız. Fıtrata uygundur İslam ama bu kapitalist, emperyalistler bir sürü isim ekleyebiliriz bunlara biz. Hepsi de insan fıtratı ile savaşıyor. O zaman İslam devlet anlayışında temel esaslar çıkar orta yere. Bu temel esasları ben yine kendi kafamdan çıkarmış değilim. İmamların içtihadları, bütün akidcilerin bu noktada ortak noktası.

- 1) İslam insanların nefislerini korumakla mükelleftir . Nefsi korumak yani; şahsın, kimliğin, kişiliğin kendisini koruması.
- 2) Nesli korumak zorundadır. İslam devletinin vazifeleri ve nasıl oluşması gerektiği.
- 3) Akıllı korumalıdır.
- 4) Malı korumalıdır.
- 5) Dini korumalıdır.

Sistem, İslam sistemi, İslam devleti veyahut da devlet dediğimiz sistem, organ; nefsimizi koruyacak, neslimizi koruyacak, aklımızı koruyacak, malımızı koruyacak, dinimizi koruyacak. Ama ne yazık ki İslam kapitalizmle, bir tarafta gün geldi komünizmle, bir tarafta gün geldi Mao sosyalizmiyle veya komünizmiyle, bir tarafta farklı isimlerle, farklı izimlerle. Ve farklı izimlerin haince, gaddarca, zalimce, hunharca baskısının altında can çekişiyor ve bu baskının altında bütün dünya insanları, bakın bütün dünya insanları sadece Müslümanlar değil; sefillikle, rezillikle -tabiri caizse- paspaye bir şekilde bir hayat yaşamakta. Bu mesele sadece Müslümanların meselesi değil, bu mesele bütün dünya insanlığının meselesi. Bu mesele sadece sufilerin meselesi değil, bu mesele sadece ben Müslüman'ım diyenlerin meselesi değil, bu mesele bütün dünya insanlığının meselesi. Bütün dünya insanlığı rezilliğin, paspayeliğin altında inim inim iniyor; bütün dünya insanlığı ekonomik olarak, sosyal olarak, din olarak, akıl olarak, nefis olarak, mal olarak perperişan bir vaziyette ve bunun farkına varılmaması için her türlü algı, her türlü değiştirme, dönüştürme sistemleri mevcut. Aslında şu anda dünyanın en büyük düşmanı emperyalist, kapitalist sistem. En büyük deccal, en

büyük diktatör, en büyük karşısındakine nefes alma hakkı tanımayan yegane tek sistem. Bakın, yegâne tek sistem. Sizin dininiz, ırkınız, sizin mezhebiniz, meşrebiniz, devletinizin hiçbir esamesi yok; hiçbir kıymeti yok. Bakın, hiçbir kıymeti yok. Bu deccalist, kapitalist, emperyalist sistem; bütün dünya insanlığını sömürüyor, bütün dünya insanlığını zulmediyor, bütün dünya insanlığını katlediyor, katlediyor. Göz göre göre katlediyor, göz göre göre sömürüyor, göz göre göre vahşice insanların üzerine atlıyor. Yırtıcı hayvanlar bunlardan daha merhametli. Yırtıcı hayvanlar. Yılan gelir, sizi bir sefer ısırır, zehrini akıtır, gider. Siz o zehirden kurtulursanız canınızı kurtarırsınız. Bunlar öyle değil. Bunlar ısırıkça ısırıyor, bunlar kan dökükçe döküyor, kana doymuyor bunlar, paraya doymuyor bunlar, zalimliğe doymuyorlar, zulme doymuyor bunlar. Bunlar zalimlikte, zulümde, kanda, topta tüfekte, ortalığı barut kokusu almasında, ortalıkta kimyasal silahların dolaşmasından zevk duyan şeytani bir durum bu. Şeytani bir durum. Bizler görmüyoruz; dünya üzerinde bu batılın, bu tağutun öyle bir zulmü var ki insanlar -çok özür dilerim- iki dilim ekmeğin peşinde koştuğundan dolayı perdelenmiş vaziyette veyahut da insanlar önlerine beyhude heva ve heves hedefler konularaktan o hedefe koşuyorum diyen insanlar perdelenmiş vaziyette. Perdeliyiz hepimiz de. Nepimiz perdelenmiş için sabah vahşi bir dünyaya gözümüzü açtığımız farkında değiliz, akşam olduğunda yine vahşi bir dünyaya gözümüzü kapattığımız farkında değiliz. Vahşet kol geziyor, kan kol geziyor, zulüm kol geziyor her yerde, her yerde. Ve bu vahşete karşı, bu zulme karşı, bu kan dökülmesine karşı dünya insanlığı aciz ve insanların bir Mehdi gelecek ümidini de yok ediyor bu vahşi kapitalist sistem. Diyor ki; o ümidinizi de yok edin. İçimizdeki beyinsizler tarafından onun gelmeyeceği, İsa'nın inmeyeceği söyleniyor. Bunu söyleyenler bunu iddia edenleri şeytanlaştırıyor, taşıyor tabiri caizse ve insanların ümidini kırıyor. Ve bir ülkenin, bir ülkenin İslami cemaat ve cemiyetlerinin içerisinde çıkıp büyümüş, İngilizlerin ekmeğini yemiş ve insanlar ne yazık ki onu görememiş ve o kimse devlet başkanlığı yapmış. Ve o kimse çıkıp diyor ki; dünya üzerinde siyasal İslam bitmiştir. Bu ne demek biliyor musunuz? Ey Müslümanlar; bu deccalist ve kapitalist sistemin zulmünün altında inlemeye devam edin, gelin bu kapitalist ve deccalist sistemle barışın, bununla kavga etmeyin, tecavüz mutlaksa -Çin atasözü gibi- zevk almaya bakın. Bakın bu Batılılar sizi daha da sömürsünler, bu Batılılar size daha da fazla tecavüz etsinler, bu Batılılar sizin yer altı- yer üstü zenginliğiniz ne varsa hepsini ütsünler, siz tarih boyunca değil, ebediyen rezil ve zelil bir şekilde yaşayın. Bunun Türkçesi bu. Bakın, bunun Türkçesi bu. Yani siz İslami bir mücadele vermeyin, bu sefilliğe devam edin.

Bu sefilileri anlatmayacağım onları geçtim. Şimdi bu sıraladığım beş şeyi anlatmak istiyorum çünkü soruyu soran başta diyor ya *"İslami devlet nasıl olmalı?"* Oyle ya, nasıl olmalı.

1) Nefsi korumalı.

Şimdi baştan şunu söyleyelim. Dinin, İslam dininin -bakın bu kaçınılmazdır- İslam dininin devletten, hükümetten ayrılması bize laiklik diyorlar ya bunu. Sorduklarında ne dediler? Laiklik. Nedir? Din devlet işlerinin ayrılması dediler, hiç ayrılmadı. Bakın, hiç ayrılmadı. Herkes dine parmağını sokuyor, burnunu sokuyor, bir makam sahibiyse o kimse herkesten çok biliyorlar. Adam burnunu sokuyor, parmağını sokuyor. Son olaylar Büyükşehir Belediye başkanı burnunu sokuyor, parmağını sokuyor. Din. Sen belediye başkanısın baksana sen. Yol, köprü, su yap; fakir, fukarayı besle; doyur. Sana ne dinle alakalı meseleden? Yok. Hani din-devlet ayrıldı? Vali karışıyor. Hani ayrıldı kardeşim din-devlet? Size ne? Ayrı değil mi? Karışıyor. Bununu sokuyor mu herkes? Sokuyor. Sen kimsin? Büyükşehir Belediye başkanısın, sana ne sufi topluluktan? Sen oy almaya baksana, ama karışıyor. "Sen kimsin karışacak?" Kimse demiyor. Adam ne? Sosyolog, karışıyor. Adam ne? İktisatçı, karışıyor. Adam ne? Ya doktor, bildiğin hastanede profesör, doktor; karışıyor. Allah

Allah. Din hiçbir şeye karışmayacak ama herkes dine karışacak. Bakın, herkes dine karışacak. Hani kardeşim laiklik din ve devlet işlerinin ayrılmasıydı, neden karışıyor o zaman devlet dine? Laiklik; madem din ve devlet işleri karışmayacaktı, diyanet neden devlete bağlı? Özerk yap, neden karışıyor? Demek ki öyle değil ama global sistem dediğimiz -tekrar söylüyorum- burada ülke sınırı yok, burada ülke adı yok, ülke sınırı ve ülke adı yok burada. Global sistem dediğimiz sistem, dine karışıyor. Eğer din bu noktada sadece ibadet ve kendi vicdanında dua sistemine sokuyor. Hatta zaman zaman ibadete de karışıyor. Siz cuma günü cuma namazına gidemezsiniz mesainiz varsa devlet dairesindeyseniz. İbadete de karıştı. Siz beş vakit namazınızı camide kalamazsınız. Bakın, ibadete de karıştı ama istenilen şu, dünya üzerinde istenilen şu: Ne güzel onlara göre Hristiyanlığı halletmişler, pazar gününü tatil yapmışlar, din ihtiyacını pazar günü kiliseye gidip "aaa" yaptı mı, mesele bitti. İki ilahi dinledin, bir vaaz dinledin, bitti, tamam bu kadar. Bu senin dini ihtiyacını karşılayacak kadar, bu yeter. E bize de pazar günü tatil. İçerdeki Yahudileri düşünmek lazım, onlar da ibadet edecekler, cumartesi de tatil bizde. E Müslümanlar cuma namazına gidecek, olmaz. Öyle herkes cuma namazına gider mi ya, cuma tatil yapılır mı? Hadi referandum yapın ülkede, cuma tatil olsun mu olmasın mı diye. Şu anda referandum yaparlarsa cuma tatil olsun çıkar, elli yıl sonra ne çıkar belli değil. Elli yıl sonra ne çıkacağı belli değil. Şu anda cuma tatil olsun çıkar. Eğer Türkiye'deki bütün İslami duyarlılığa sahip olan topluluklar; var güçleriyle İslam'ı anlatır, İslam'ın yaşanmasını sağlarlarsa bu ayrı mesele.

O zaman İslam sadece dua, sadece ibadet noktasına indirgenmesi mümkün değil. Şu anda indirgenmiş vaziyette ve devletten ve hükümetten veya hukuktan veya bu noktadaki bütün her şeyden ayrılmış vaziyette, yani çıkarılmış vaziyette. Herkes Müslümanlara kızıyor ülkede, herkes Müslümanlara ve İslam'a kızıyor. Ya neden kızılıyorsunuz? Bu ülkeyi yüz seneden beri Batı medeniyeti dediğiniz o çarpık, o bozuk, o kokuşmuş, o rezil, o pespaye hukuk sistemiyle idare ediliyor. Bu ülkede yüz yıldan beri İslami öğretim yok, İslami eğitim yok, İslami hukuk yok, İslami bir sosyal hayat yok, hala da yok. Bütün İslam dünyasında Müslümanlar devşirildi, bütün İslam dünyasında Müslümanlar değiştirildi. Ve son yirmi yıl, otuz yıldan beri hızla değiştirildi ve Müslümanlar baskıdan kurtuldukça kapitalistleştiler, Müslümanlar baskıdan kurtuldukça emperyalizmin emrine girdi, kapitalizmin emrine girdi, Müslümanlar şu anda kapitalizmin içindeki kapitalistlerden daha fazla kapitalist. İphone'un en yüksek derecede satıldığı ülkelerden birisiyiz Türkiye olarak, Avrupa'dan daha fazla. Lüks araba Avrupa'dan daha fazla bizde. Lüks hayat Avrupa'dan bizde daha fazla. Orada insanlar hafta sonları alışveriş merkezlerine gidiyorlar, haftalık ihtiyaçlarını alıyorlar, gidiyorlar evlerine kapanıyorlar, bütün hafta boyunca onu yiyip içiyorlar. Bizlerde her gün açık, her gün hınca hınç dolu hepsi de. Hepsinin önünde her gün binlerce araba var, bir tane kötü araba yok, arabayı park edecek yer yok. Arabayı park edecek yer yok. Bizim Özgür bu Kent Meydan'ındaydı, bazen gidiyordum oraya. Öğleden sonra gittiğimde arabayı park etmek için iki kat aşağı iniyorsun, park edecek yer yok. İzmir yolunda, Orhaneli yoluna giden orada ne var? Carrefour var. Önünde araba park edecek yer yok. Sabah İzmir'e sohbete gidiyorum. Sabahtan ne işiniz var orada? Bir sürü araba var orada. Sordum sonra dediler ki; kahvaltıya geliyorlar oraya. Orada kahvaltı satan yerler varmış, öyle mi? Şimdi millet de "Öyle." diyemez, girdiğim belli olacak, gittiğim belli olacak falan. Sen gidiyorsundur Aybey, gitmiyor musun sabahları? *"Hanım müsaade etmiyor."* Hanım müsaade etmiyor? Aferin iyi derviş olmuşsun. En iyi derviş kılıbık derviş. Hanım nereye müsaade ederse oraya gideceksin, helalın var. Böyle açık açık söyleyemez herkes, aferin. Böyle söylüyorsun, millet Demirtaş'tan evlenmeyecek, bir şey değil. Burada mı kendisi? *"Burada."* Vay sen ne kurnaz esnafsın sen ya, sen ne uyanık esnafsın sen ya... Avladı. Tabi. Bizim kız da diyordur şimdi ayy... Nerde yukarıda? Elini kaldır. Gördün mü? Tamam.

Valla yaptı yapacağını, hanım müsaade etmiyor, dedi, attı kenara. Helalin var maşallah. Aferin ya. Demirtaş, Bayındır ya biraz... O yüzden, ondan kaynaklanıyor. Şimdi insanlar o kapitalist sistemin hayat standardını yaşıyor, İslami sistemin hayat standardını değil. Neyse ve kapitalist sistem bu İslam topraklarının tamamını bakın, ben ülke ülke ayırmıyorum. Tamamını sömürmek, egemenlik altına almak ve bütün İslam topraklarını ve dünya topraklarını ABD'nin, zaman zaman Avrupa Birliği'nin, zaman zaman Rusya'nın, zaman zaman Çin'in... Onlar arasında bir dövüş yapıyorlar ya öyle, inanmayın onlara. Onlar diyor ki; sen çok yedin, biraz ben yiyeceğim, diyor. Ona operasyon yapıyor, ben yiyeceğim biraz, diyor. O yediyor ona biraz, ondan sonra o yiyeceğim, diyor. O yedirenler de dönüyor arkaya, milletten yiyor, bütün insanlardan yiyor. Onlar değişmiyor bir şey, onlar kendi aralarında paylaşıyorlar. Bir tarafta Rusya, bir tarafta Çin, bir tarafta Avrupa Birliği. İngiltere içindeydi, şimdi ayrıldı. İngiltere ayrı bir saz çalıyor şimdi, bir tarafta ABD. Avrupa Birliği'nin başını çeken Fransa'yla Almanya, önceden İngiltere'de. İngiltere onların kafalarıydı, beyinleriydi. O ayrıldı şimdi, o dedi ki; yeter benim bugüne kadar böyle yaşadığım, ben bayrağı çekiyorum, ben de artık kendi başıma bir oyun kurucu olacağım, dedi. Yeniden tarih sahnesine çıktı yüz yıl sonra. Yeniden tarih sahnesine çıktı, o da emperyalisttir, bakın o da emperyalisttir. Böylece şimdi dünya üzerinde çete oluştu, yeni bir çete. Bu çete de ne? Bir tarafta Çin var, bir tarafta Rusya var, etti iki. Bir tarafta ABD var, etti üç. Bir tarafta İngiltere var, etti dört. Bir tarafta da Avrupa Birliği var, etti beş. Bu dünya üzerinde beşli çete bunlar, bakın beşli çete. Bu beşli çete İngiltere'yi ayıran da finansçılar, paracılar. Dediler ki; ayrıl Avrupa Birliği'nden, ayrıldılar. İngilizlerin kendi küçük şirketleri Hollanda'ya gitti ama İngiltere'ye büyük kocamanlar geliyor şimdi. ABD'yi parayla döveceğiz diyen, Amerika'nın silah gücüne kafa tutanlar, onlar geliyor şimdi İngiltere'ye. Onlar para kazanmaya bakıyorlar. ABD'ye diyorlar ki; bu Ortadoğu'da sen çok savaş çıkarıyorsun, savaş çıkarma. Biz bir İpek Yolu kuracağız, bu İpek Yolu'na sen karşı çıkıyorsun, fazla pay istiyorsun, mesele bu. Her neyse. Bunlar dünya üzerinde, dünya üzerinde hiçbir ülkede, hiçbir devlette, kendi emperyalizminlerinin dışında bir şey istemiyorlar. O Venezüella, Hristiyan değil mi orası? Hristiyan değil mi? Evet, ne yaptılar? Operasyon yapıyorlar. Sen diyorlar, Hristiyan olman önemli değil, sen bu petrolü tek başına yiyemezsin. Suudi Arabistan'a operasyon yaptıkları gibi oraya da yapıyorlar. Yani o Hristiyan'mış, önemli değil kardeşim, senin dinin önemi yok. Sen o emperyalist beşli çeteyi doyuracaksın, sen onların yüzdeliklerini vereceksin, onlar seni sömürecekler. Bakın, onlar seni sömürecekler, sen sömürüye açık olacaksın, onlarla anlaşacaksın, diyeceksin ki; ey beşli çetenin batı tarafı, batının da İngiliz tarafı; ben senin kurumlarında çalıştım, sen beni tanıyorsun, ben de seni tanıyorum. Bak açıklamamı da yaptım, dünya üzerinde siyasal İslam bitmiştir, dedim, beni gör artık, beni gör. Darbe mi yapacaksınız, başa geçireceksiniz beni veyahut da ne yapacaksınız yapın, hangi entrikaları uygulayacaksınız uygulayın. Ben Türkiye'nin başına geçeyim, İngiliz sermayesinin adamı olayım. Bu başınızdaki adam kalktı, zaten İngiltere merkez bankasında duran 475 ton altının 400 tonunu aldı getirdi ülkeye. Zaten bu yanlış yaptı. Elimde kılıç olsa kesmeye doyamayacağım bu zalimliklere karşı.

Ne yapıyor o zaman? İslam devleti, siyasal İslam dedikleri devlet istenmesin diye bütün emperyalistler içerden ve dışarıdan bütün ajanlarıyla ne yapıyorlar? İslam'ın devletleşmesini, hükümet etmesini istemiyorlar ve istemeyince diyorlar ki; komple siz dinin devletleşmesini istemeyin. Ya kardeşim, biz nereye kadar dini İmam Hatiplerde tutacağız? Biz nereye kadar dini ilahiyatlarda tutacağız? Ya bu İmam Hatiplerde sadece dua ve ibadetten başka bir şey biz öğretmeyecek miyiz? Bu ilahiyatçılar toplanıp sadece dini ibadet ve dua kısmı ile mi ilgilenecekler? Siz hiçbir ilahiyat profesörü gördünüz mü Türkiye'de, bir İslam devleti nasıl olmalı, diye bir risale yazsın? Siz bir Diyanet İşleri teşkilatında herhangi bir

kimse gördünüz mü, İslam devlet sistemi nasıl olmalıdır, diye bir araştırma yapın? Ben bilmediğim için soruyorum size, ben araştırmıyorum çünkü. Yani kim ne yazdı, bakmıyorum ben, o yüzden size soruyorum. Bir bakın bakalım, böyle bir kitap yayınlanmış mı, böyle bir çalışma olmuş mu? İslam devlet sistemi nasıl olmalı, böyle bir çalışma böyle bir kitap var mı, böyle bir iş oldu da gerçekten haberimiz mi yok? Bilelim. Çeviri istemiyorum, yani İslam devlet hukuku var bende. Çeviri istemiyorum, yok. Bana Mevdudi'nin de eserini getirmeyin, çeviri istemiyorum. Yıllar önce gördüm Mevdudi'nin İslam devlet sistemi ile alakalı, ne gülmüştüm, ne gülmüştüm, az bir şey bakmıştım, onu incelemiştim. Ne gülmüştüm, ne gülmüştüm, diyorum. Bunları istemiyorum, yok. Yani ülkede böyle bir şey oldu mu? Yok. Neden? Çünkü bütün dünya üzerinde din denince ibadet ve dua kısmı söz konusudur. İbadet ve dua. İbadet ve duanın dışında bir din düşünülmez. Yani dinin devletleşmesi, dinin hükümet etmesi, dini kaidelerle devlet ve hükümet kurulması mümkün değildir. Emperyalist kaidelerle bunun devam etmesi lazım. Emperyalist kaidelerle. Bir İslam devlet sisteminde 1. Madde: Nefsi korumak. Nefsi korumak demek insanın can emniyeti, bir kimsenin beden emniyeti. Daha önce sohbette demiştim, bir şey ya İslam'dır ya cahildir ya da tağuttur. Ortası, arası yoktur diye. Keskin bir şekilde ayırmıştım, hatırlayın. Hiç ortada durmadım, hala daha durmuyorum. İslam nettir; Kur'an'ıyla, sünnetiyle, imamların içtihadıyla nettir. İslam nettir; ayet-i kerimeleriyle, hadis-i şerifleriyle, fıkhıyla, akaidiyle, kelamıyla, felsefesiyle, sosyolojisiyle, psikolojisiyle nettir kardeşim; net. İslam sosyolojisi yok, diye düşünmeyin, sosyolojisi de vardır. İslam psikolojisi yok, diye düşünmeyin, psikolojisi de vardır. Ya İslam'da felsefe yoktur. Felsefe de vardır kardeşim, Gazali oturmuş, felsefecilere cevap vermiş. Felsefe yok dese dahi felsefecilere cevap vermiş, demek felsefesi de var. Zaten mümkün değil, İslam kendi içerisinde sufiliği geliştirmiş, bugün Muhyiddin-i Arabî'yi çözememiş bir dünya var. Entelektüel dünya dediğiniz dünyada Muhyiddin İbn Arabî'nin sözlerini çözememiş. Hazreti Mevlâna Celaleddin-i Rumi hazretlerinin sözlerini çözememiş, kendilerince entelektüel görünen bir dünya var. Bakın; kendilerini entelektüel gören; kendi kendilerini biz bilgi çağındayız; deyip bize bilgi çağı da yutturdıkları kan kokusu, barut kokusu, zulüm kokusunu orta yere saçtıkları bir dünya var ve bu dünyanın kendi içerisinde kendi ürettiği o zalimlerin şakşakçıları, payandaları diyorlar ki; dünya bilgi sistemi, bilgi dünyası. Kardeşim, şu bilgi dünyası dediğin dünyada sen daha henüz Hazreti Mevlâna Celaleddin-i Rumi hazretlerinin "Mesnevi" sindeki, "Divan-ı Kebir" indeki beyitlerinin ne anlama geldiğini çözemiyorsan, Muhyiddin-i İbn Arabî hazretlerinin "Füsüs"unu, "Fütuhat"ını çözemiyorsan, hangi bilgi dünyasından bahsediyorsun bana? Siz ancak laboratuvarlara kapatılır, yarı insan yarı hayvan askerler yetiştirmeye çalışırsınız. Siz laboratuvarlara kapanır, değişik bakteriler üretilip dünya insanlığını katletmeye uğraşırsınız. Siz laboratuvarlara kapatıp küçücük bir bombayla kaç bin tane insanın ölümüne sebep oluruz, kaç bin tane insan öldürmemiz lazım? Siz onun araştırmasını yaparsınız. Siz oturursunuz, karanlık dehlizlerde nerenin altını var, nerenin petrolü var, nerenin hangi madeni var? Oraya çökelim. Nasıl onu çıkartalım da biz onunla nasıl zengin olalım? çözersiniz. Batı demek bu demek. Batı demek bu demek. Daha fazla zehir satalım, daha fazla zehirleyelim, Batı demek bu demek ve öldürürsünüz, öldürmeyi çok seversiniz. O yüzden nefsi koruyamaz cahili ve tağuti sistemler. İnsanların can emniyeti yok. Dünya üzerinde hiçbir yerin can emniyeti yok, bakın, Müslümanların hiç yok. Dünya üzerinde hiç kimsenin can emniyeti yok, Müslümanların hiç yok. Daha dün Almanya'da 11 kişi hunharca katledildi. Nerede can emniyeti var? Her gün Suriye'de, her gün Irak'ta, her gün Filistin'de, her gün Mısır'da, Tunus'ta, Fas'ta, Cezayir'de, Lübnan'da, Afganistan'da, Pakistan'da, Doğu Türkistan'da, Ermenilerde kalan Azerbaycan'da, her yerde Müslümanların her gün hunharca kanı akıtılmakta; dünyanın gözünün önünde olmakta. Bu cahili ve tağuti sistemler hangi can

emniyetini sağlayacak? Her gün Amerika'da, her gün İngiltere'de, her gün Fransa'da insanların can emniyeti yok; nerede can emniyeti var? Müslümanların hiçbir yerde yok zaten. Düşünebiliyor musunuz? Şu anda Suriye'de 5 milyon insan hicret etmiş vaziyette, göçebe. Suriye'den 5 milyon insan. Nerede can emniyeti var? 5 milyon insan, ne 5'i ? 7, 8 milyon insanın canı emniyet yok. Bunun dört buçuk milyonu Türkiye'de zaten. Nerede can emniyeti? Irak'ta can emniyeti mi var? Her gün bomba patlıyor bir yerde. Filistin'de can emniyeti mi var? Adam uçağı kaldırıyor gece, bombalıyor, neresi olursa olsun. Fransa'da sarı yelekliiler, mavi yelekler, kırmızı yelekler bir giriyorlar; tufan, talan ediyorlar ortalığı. Nerede can emniyeti? Almanya'da yeni ırkçılık başladı. Irkçılık ne demek? Müslüman düşmanlığı demek. Adam girdi, takır takır öldürdü 5 tane Türk. Nerede can emniyeti var? Daha geçenlerde Avustralya'da adam; camileri bastı, camilerde insanları Müslümanları şehid etti, katletti. Nerede can emniyeti var kardeşim? Demek ki bu tağuti ve cahili sistemler insanların can emniyetini sağlayamıyor. İslami bir sistem can emniyetini sağlar, sağlamak zorundadır. Adamın canı sıkılıyor, güm güm güm öldürüyor. Kadınları öldürüyor, çocukları öldürüyor Türkiye'de. Fazla uzağa gitmeyin. Her gün bir kadın cinayeti işleniyor ülkede, her gün bir çocuk cinayeti var ya. Nerede can emniyeti var ya? Çöp konteynerinden çocuk çıkıyor bu ülkede, çöp konteynerinden. Nerede can emniyeti? Çöpe atmışlar çocuğu. Hani vicdan, hani merhamet, hani insanlık, nerede ya? Nerede eğitildi bu insan? Bu insan nerede eğitildi, hangi eğitimi aldı da gitti, karısını altmış sefer bıçakladı da öldürdü? Hangi eğitimi aldı da gitti karısını, çocuğunu, çocuğunu hepsine birer şarjör boşalttı, ölmemiştir, deyip döndü, bir daha şarjör boşalttı? Bu nerede aldı bu eğitimi ya? Hangi eğitim aldı? Bu insan nerede eğitim aldı ya, annesini dövüyor? Bu nerede bu eğitimi aldı ya, annesine tecavüz ediyor? Nerede aldı bu eğitimi ya, kız kardeşine tecavüz ediyor? Bu eğitimi nerede aldı bu çocuk, bu insan nerde aldı bu eğitimi? Demek ki can emniyeti yok. İnsanların can emniyetleri yok çünkü dünya emperyalist sistemi buradan sömürür, geçinir, senin canının ehemmiyeti yoktur. Kimin canı önemlidir? Yukarıda tepedeki, o emperyalist sistemin başındaki -zaman zaman söylüyorum ya- ben diyeyim, 2 bin şirket sen de, 3 bin şirket bunların can emniyeti vardır. Geri kalan hiç kimsenin can emniyeti yoktur. Bak Çin'e bir virüs bulaştırdılar, adamın ekonomisini yok ediyorlar, canlarını yok ediyorlar, bütün fabrikalar kapalı, yollarda hiç kimse yok. Şimdi nereye? Bakın, dikkat edin. Nereye bulaştırıyor ikinci? İran'a. Diyor ki; sırada Türkiye var. Mesaj veriyor. İpek yolunu ne yapıyor? İpek yolunun savunucusu: Çin, İran, Türkiye. Bir de nerede görüldü? İngiltere'de. Komple yol İpek yolu. Türkiye'ye diyor ki; bak, bu İpek yolcularla beraber olma, bu virüsü diyor, senin kapına kadar getirdim, gel benimle anlaş, benim emrime gir, seni teğet geçeyim, diyor. Seni teğet geçeyim, diyor. Ben bunu anlıyorum, herkes başka bir şey anlayabilir.

O zaman bu can emniyeti, dünya insanlığının var mı? Yok. Müslümanların hiç yok. O zaman devletin, İslami bir sistemin birinci derecede görevi; tebaasının can emniyetini, -hani burada soruda diyordu ya İslami devlet nasıl olmalı- evet birincide kendi tebaasının canını korumalı. Her türlü virüsten, her türlü baruttan, her türlü bombadan, her türlü kimyasal silahtan ne yapacak? Tebaasını koruyacak.

İkincisi nesli korumak. Mesela siz kapitalist sisteme gittiğinizde, o deccalist sisteme gittiğinizde, o emperyalist sisteme gittiğinizde nesille alakalı hiçbir şey bulamaz; göremezsiniz. Nesli korumak diye bir dertleri yoktur. Yani bir kadın istediği sperm bankasından gidip, istediği spermi alıp, hamile kalıp çocuğunu doğurabilir; babası hiç önemli değildir. Veya dileyen kadın dilediği erkekle cinsel ilişkiye girip dilediği zaman çocuk doğurabilir, hiç önemli değildir. Nesil koruma gibi bir dertleri yoktur bu emperyalist sistemin. Bakın, nesil koruma gibi bir dertleri yoktur. Neden dertleri yoktur? Çünkü o emperyalist sistem, ölümlerden para kazandığı gibi fuhuştan da para kazanır. Bir kimsenin nesil: Hani

benim babam bu, onun babası bu, bunun babası bu, bir köke doğru inmiştir. Kökle bağıni kes. "Senin baban kim?" "Bilmiyorum, beni sperm bankasından almışlar." Bağı kesti, sülaleyi kesti, akrabalığı kesti. Abdürrahim'i görüyorum şimdi. Abdürrahim Demirtaş'ta kaç tane amcan var? Dört tane var, dördü de orada mı? Çocuklarını tanıyorsun, amca çocuklarını tanıyorsun? Dedeni tanıdın mı orada? Dedesini de tanıyor. Ben şimdi babasını tanıyorum, ben o yüzden soruyorum ama düşünabiliyor musunuz? Bir kimseye sorduk "Baban kim?" "Bilmiyorum." "Neden?" "Sperm bankasından alınmışım." Size bu tuhaf şimdi değil mi? Tuhaf değil Batıda, bunu alıştırdılar. Tamam, bir çocuk doğurman için adama ihtiyaç yok. Hatta doğurmak için kadına da ihtiyaç yok. Nasıl? Kiralık anneler var. İstedigin kadının yumurtasını al, istediğin erkeğin spermını de al, git, kiralık annede onu dölettir, o çocuğu al sen. Annesi sen de değilsin. Annesini de tanımıyor, babasını da tanımıyorsun. Çocuğa soracaklar "Senin annen kim?" "Bilmiyorum, yumurta bankasından alınmışım." "Baban?" "Babam da sperm bankasından alınmış." "Ee annen baban kim?" Belli değil, nesil yok. Yok oldu mu? Oldu. Bu Batının nesil derdi var mı? Yok. Sebep? Sebepi ama bunun arkasındaki sebebi görmemiz lazım. Sebepi ne? İnsanların akrabalık ve aile bağlarından onları koparmak. Böylece tek başına, dımdızlak bir kimse koymak ve o kimseyi sömürmek, istediği gibi kullanmak onu. Evet. E neslin korunması kaldı mı? Yok ve nesli koruma noktasında komple bütün dünya sınıfta kalıyor mu? Evet. Sadece Müslümanlar değil. Şimdi bir şey diyeceğim, tuhafınıza gidecek. Ya İslam dünyası, biz Müslümanlar denilen bir ülkede bilmem ne evleri olur mu? Belçika'dan ne farkımız var? Belçika'ya gitmedim, Belçika'ya gidenler söylüyorlar. Önceden esnafılar çok giderlerdi, tekstilciler. Tabi tekstilci oldu mu müşteri ziyaretine gidiyorlar, mal satmaya gidiyorlar, fuara gidiyorlar, Avrupa'ya gidiyorlar. Gidince de geziyorlar oraları, görüyorlar mı görüyorlar. Ondan sonra geliyorlar, anlatıyorlar. O zaman bu tağuti sistemden bu cahili sistemlerin nesil koruma dertleri yok ama İslam nesli korur, fuşu engeller. Nesli korur, insanların soyunu sopunu muhafaza eder. Böylece aile bağlarını, sülale bağlarını, aile ve sülale aidiyetini perçinler; bakın; perçinler.

Üçüncü madde akli korumak, aklın korunması. İslam, İslami devlet sistemi tebaasının aklını korur. Kıymetli kardeşler, son on yılın içerisinde uyuşturucu bataklığına düşen kimseler -devlet istatistiklerini açıklıyorum- %1600 küsur artmış. Tedavi isteyenler %870 artmış. Bu deccalist sistem bütün dünyayı uyuşturucuya boğdu ve bu uyuşturucu kimyasal. Kafa gidiyor adam kullanınca. Buna kimin savaş açıyor? Sufiler. O yüzden onlar da sufilere savaş açıyorlar. Siz bir yerde insanları uyuşturucudan kurtarmaya çalışıyorsunuz, o bakıyor, bu diyor, bize uygun değil, bunları yok etmemiz lazım. Değişik kanallardan sizi yok etmeye çalışıyorlar, sebep? Siz çünkü uyuşturucuya savaş açmışsınız. Siz diyorsunuz ki tabi olanlarınıza: "Nefsinizi koruyun, neslinizi koruyun, aklınızı koruyun." Bu deccalist sisteme savaş açmaktır, bu şeytani sisteme savaş açmaktır, bu bütün dünyayı zapturapt altına almış emperyalizme karşı mücadeledir. Nefsini korusun, neslini korusun, aklını korusun dedin mi, adamın bütün tüyleri diken diken oluyor.

Dördüncüsü ne? Bakın İslam bunları korumak zorunda. Dördüncüsü ne? Malını korumak. Ben diyorum ki malınızı koruyun. Bana soruyorlar işte bu kâğıt mağıt alalım mı? Ben diyorum, öyle şeylere kafam basmaz, öyle şeylere kafam benim çalışmaz. Çalışın kardeşim, koşturun, mücadele edin, ticaret yapın, üretin. Öyle kâğıtlara, üç kâğıda bakmayın; diyorum çünkü üç kâğıtta milletin parasını alıyorlar. Ne yapıyor? Sen maden çıkarıyorsun, sen petrol çıkarıyorsun, sen petrol çıkarıyorsun, sana kâğıt veriyor. Çin üretiyor, Çin önce kâğıt veriyor. Ne? Dolar. Sonra Çin'e diyor ki; getir, o dolarları sana beyaz kâğıt vereyim, diyor. O ne? Amerikan Merkez Bankasının tahvilleri. Amerikan Merkez Bankası tahvillerini veriyor. Amerika Merkez Bankasına kim borç veriyor, biliyor musunuz? Dünyanın en batık bankası Amerika Merkez Bankası, dünyanın en büyük borçlu ülkesi ABD.

ABD'nin bütün borcu Amerikan Merkez Bankasının üzerinde ve Amerikan Merkez Bankasının hiç kimseye borçlarını ödeme taahhüdü yok. Yani o kağıtları altına çeviremez hiçbir kimse. Amerikan Merkez Bankası 1933'te onu yayınladı zaten, dedi ki; elinizdeki beyaz kağıtların karşılığı altın olarak bende yok, dedi. Hiç kimse de bir şey diyemedi, sustu zaten ve o beyaz kağıtların hiçbir hükmü yok. Devletleri sömürdü mü? Evet. Mal emniyeti kaldı mı? Hayır. Amerikan Merkez Bankasının başındakiler de Yahudi. İki tane büyük aile. Birisi Rockefeller öbürküneydi Rothschild. Evet. Paralar nereye gidiyor? İkisine gidiyor, onlar paylaşıyorlar. Onlar şimdi merkezlerini nereye aldılar? Londra'ya. Amerika'dan çıktılar, ikisi de şirket merkezlerini Londra'ya aldılar. Anladınız mı şimdi Londra'nın değerini? Onlar kraliçeyle barış yaptılar, analarına gittiler, analarının kucağına gittiler. E bir laf daha söyleyeyim şimdi içimdekini. Bizim genelkurmay başkanımız da kimle konuşuyordu dün? Haberlerde dinliyordum. İngiltere genelkurmay başkanıyla. Çocuğun başı sıkışınca nereye gidecek, anasına gidecek. Yani? Paranın merkezine gitti.

Meseleyi toparlayayım yani bu tağuti ve bu islam dışı olan sistemler insanların mallarını korumazlar, insanların paralarını korumazlar. Basarlar orada kâğıdı, bütün insanların eline tutuştururlar, sizin elinizde kâğıt vardır. Herhangi bir ülkenin herhangi bir kâğıt parası, karşılığı altın değildir. Elinizdeki paranın karşılığı altın değilse siz ütüldünüz. Elinizdeki paranın karşılığı tekrar söylüyorum, altın değilse siz ütüldünüz. Bir daha söyleyeyim mi? Kim üttü? Emperyalistler üttü. Seyret artık kâğıt kaç paraya çıktı, kaç paraya indi, vay dolar 6100 oldu. Sen 50 lira kazanacağım diye uğraş, dolar bozdur, dolar şey yap. Kâğıt ya, kâğıt. Yarın bir rüzgâr esti, 6800 oldu, bir rüzgâr esti 5800'e indi. Kâğıt ya, rüzgârın esmesinden uçuşur mu uçuşur, rüzgârın esmesinden etkilenir mi etkilenir. Bir şey etkilenmez: toprak. Rüzgârın uçuşmasından etkilenmez, ne? Maden. En kıymetlisi ne? Altın. Deprem olsa kaybolmaz, yangın olsa yanmaz. Evde yangın çıktı, eritemez onu, o durur. Kâğıt yanar ama o yanmaz. Toprak bir yere gitmez, üç kâğıda getiremezsiniz toprağı. Parayı üç kâğıda getirirsiniz. Bir fıslıtlı yayılır, şu kâğıt borsada kazanacakmış. Fıslıtlı. Hurra herkes gider, o kâğıda yatırım yapar. Üç gün, beş gün çıkar; ondan sonra çat bir aşağı iner; kağıtlar elinde kalır. Yellen Allah yellen, sıcak havalarda iyi olur. Mal emniyeti kaldı mı? Hayır. Malı korudu mu? Hayır. Karaborsa, kumar, hepsi de oraya gider mi? Evet. Şans oyunları, hepsi oraya gider mi? Gider, böylece ne yapar? Faiz. Faiz. Malı korumaz. O senin daha kursağına girmeyen ekmek lokmasını alır faiz. Ya yiyeceksin, tam böyle ağzına götürceksin, faiz alır senin ekmeğini. Her ekmekten sen yıllık şu anda %9,9 faiz ödüyorsun, her ekmeğe. Siz diyorsunuz ki ya bankayla ne işimiz var bizim? Bizim bankayla bir işimiz yok, faiz nereden alıyor? Evet, bütün ülkeden alıyor. Merkez Bankası faizleri kaç indirdi? %10,2'ye. Bu ne demek biliyor musun? Diyor ki bütün Türkiye halkı yıllık %10 faiz ödeyeceksiniz herkese, diyor. Diyor ki bütün Türkiye halkı siz yıllık %10 bütün gelirlerinizden faiz ödeyeceksiniz. Nerede malı korumak? Sen diyorsun ki benim 100 lira sermayem vardı, yıl sonunda %10'u gitti, 90 lira kaldı sende. Sen onu 110 lira yapman için senin yıl sonuna kadar %20 kâr etmen lazım ki sonunda %10 kâr kalacak sana. Sebep? %10'u çünkü devlet aldı, yani merkez bankası aldı, yani merkez bankasının üzerinde emperyalistler aldı. Emperyalistler aldı komple. Devletten aldıkları. Öbür şirketlerden, geri kalan alışverişlerden onlar hariç. Malı koruyabildi mi? Hayır. Koruyamadığı gibi bir de ne yaptı bize? Tüketimi dayattı bütün topluluklara, herkes tüketici, müthiş tüketiciyiz. Saymadım, saymasını sevmediğimden saymıyorum, yirmi tane gömleğin vardır. Bunları konuşan benim, benim yirmiye yakın gömleğim vardır, yazlık kışlık dahil. Vardır. Aklıma geldi, sayayım bari. Ama saymayayım. Sayma alışkanlığım olmasın. Vardır ama. Tüketim. Tükettiriyor bize, tüketiriyor. Özgür diyor: "Baba kampanya başladı." diyor. Geçen derse giderken gördüm, kocaman tabela asmış, 3 al 1 öde, diye. Aldırıyor sana. Ne yaptırdı? Tüketime zorladı seni, tüketime zorladı. İhtiyacın olmayan şeyi aldıttı sana.

Bakın, ihtiyacın olmayanı aldın. Neye ihtiyacın var? Bir ayakkabıya, dedi ki; bir ayakkabı 199 lira, ikinci ayakkabı 100 lira. Sen ikinci ayakkabıyı aldın. Ne yaptın? İki ayakkabı aldın, 299 lira yani 300 lira. Aslında bir ayakkabıyı sen 150 liraya aldın. Ayakkabının zaten kendisi 100 lira 110 lira, adam 150 liradan iki ayakkabı sattı sana, tüketti, senin malını korumadı.

Şimdi can emniyeti yok, mal emniyeti yok, nesil emniyeti yok, akıl emniyeti yok. Bu dört tane emniyetin olmadığı bir dünyada din emniyeti kalır mı? Kalmaz. Dünya üzerinde hiçbir insanın din emniyeti yok çünkü hiçbir insanın can emniyeti yok, hiçbir insanın nesep-namus emniyeti yok, hiçbir insanın akıl emniyeti yok, hiçbir insanın mal emniyeti yok. Dört tane emniyetin olmadığı bir dünyada din emniyeti hiç yoktur arkadaşlar. İslam, o insanların din emniyetini de korur. Bakın, birinci derecede İslam insanın can emniyetini korudu. Bak, birinci derece din emniyetini korumuyor onun, dikkat edin. İslam devlet sisteminde birinci korunacak olan şey; din emniyeti değil, birinci korunacak olan kimsenin can emniyeti. İslam devleti önce tebaasının canını korur; ondan sonra neslini, namusunu korur; ondan sonra o kimsenin aklını korur; ondan sonra o kimsenin malını korur; ondan sonra o kimsenin dinini korur. Birinci korumaya alınacak olan şey din değildir, önce insandır çünkü. Bakın önce insandır. Din insan içindir, insan din için değildir. Din insan içindir. Bunun tersi nedir? İnsan din içindir. Değil, din insan içindir. Din bir insanın canından kıymetli değildir, dikkat edin, insan kıymetlidir. İnsan kıymetlidir. İslam bunu böyle emreder, der ki; insan kıymetlidir. Neden? İnsan halifedir çünkü.

Şimdi burada soruyu yazan, "*İslami devlet nasıl olmalı?*" işte böyle beş unsuru yerine getirmeli. Böyle olursa bunun tabii alt argümanları var; devletin yapılanması, bakanlıkların yapılanması, hukukun yapılanması, ekonominin yapılanması. Bunlar farklı farklı uzun konular, Allah bizi muhafaza eylesin korusun.

29 Şubat 2020

Devletlerin inşası süreci daha sömürgecilikten önce başlamıştır. (Fas, Mısır, İran ve hatta Afganistan.)

19. yüzyılda son üç ülke ve Osmanlı İmparatorluğu, aydınlanmış despotizm modeline uygun olarak ve bir ordu ile modern bir devlet sektöründen yola çıkarak devlette yukarıdan aşağıya bir dönüşüm başlattılar. Avrupa'nın o sıralarda biçimsiz bir şekilde kök salmış bu devletlerin kolunu kanadını kırmak için elinden geleni yaptığı bir gerçektir.

Müslüman ülkelerdeki devlet oryantalist bakış açısının karşısında, Müslüman dünya çıkışlı eleştiriler üç çevreye göre farklılaşır.

1) Batılılaşmış aydınlar. (Modern devletin değerlerini kabul edenler.)

2) Ulema ya da okumuşlar.

3) İslamcılar.

Burada bıraktım, bunu çünkü bu akşam buraya kadar anca geleceğiz. Burada başlangıç olarak *devletlerin inşası süreci daha sömürgecilikten önce başlamıştır*. Evet, Müslümanların başlarında bulunan devletlerin inşası gerçekten Batı sömürgeciliğinden öncedir. Tabi bu devletleşme ve devlet sürecini biz dört halife döneminden sonra alırsak eğer Emeviler, Abbasiler, devam eder; Selçuklular, Osmanlılar. Tabi Yavuz Sultan Selim zamanında alınincaya kadar Mısır'da ayrı bir devlet var sonuçta, yine İran'da ayrı bir devlet var. Afganistan'da ayrı bir devlet var hatta Mısır seferinden Tunus, Fas, Cezayir malum onlar Osmanlı zamanında Osmanlı topraklarına katılmıştır; orda da ufak tefek devletler vardır ve henüz daha sömürgecilik başlamamıştır, sömürge anlayışı başlamamıştır.

19. yüzyılda son üç ülke ve Osmanlı imparatorluğu, aydınlanmış despotizm modeline uygun olarak ve bir ordu ile modern bir devlet sektöründen yola çıkarak devlette yukarıdan aşağıya bir dönüşüm başlattılar. Avrupa'nın o sıralarda biçimsiz bir şekilde kök salmış bu devletlerin kolunu kanadını kırmak için elinden geleni yaptığı apaçaktır.

Avrupa, kendince kendisini biçimlendirmeye çalışan Osmanlı ve diğer devletlerin kollarını kanatlarını kırıldığı apaçık meydandadır. Yani burada bir Batıya karşı da bir özeleştiriri var, evet. Bu paragraf hakkında küçücük bir şey ben değineyim. Bu aslında uzun bir şey, Osmanlı'nın batılılaşma süreci ile alakalı ayrı bir ders konusu olması lazım ama yine de böyle kısa bir paragraf geçiş yapayım.

Bu akşamki konuşacağımız, konuştuğum şeyler değişik eserlerden alıntılar. Bazı belki de yerlerini değiştirmiş olabilirim, bazı yerlerine dokunmuş olabilirim ama genel olarak alıntı hepsi de, bunun da altını çiziyim. Tekrar söylüyorum, bu akşamki sohbet alıntı. Bir yerlerden korktuğumdan, bir yerlerden çekildiğimden dolayı alıntı demiyorum; en baştan söyleyeyim bunu. Gerçekten bunu değişik eserlerden, değişik kaynaklardan toplanmış birer alıntı manzumesi bu akşamki genel hatlar. Bunu neden söylüyorum? Çünkü bugüne kadar belki de bizim arkadaşların dahi tam anlamıyla duymadığı hatta İslam dünyasının tam olarak duymadığı, duymak istemediği notlar olacak bu akşam. Bunun böyle belli bir kesintiye uğramasını da istemiyorum.

Osmanlı Devleti'nin 16. yüzyıldan itibaren Batı karşısındaki üstünlüğünü kaybetmeye başlaması, devletin askeri yapısının yozlaşması, merkezi otoritenin zayıflaması, teşkilat ve hukuk yapısının gelişme kabiliyetini kaybetmesi, mevcut kurumların mali ve sosyal gereksinimleri karşılayamaması, meydana gelen sorunların halledilememesi, anlık çözüm yollarının sorunları ortadan kaldırmaktan uzak kalışı gibi nedenler yeni düzenlemelere gidilmesi ihtiyacını doğurmakla daha kalıcı ve daha köklü çözüm yollarının aranması gereğini hissetmiştir. Devlet adamları 19. yüzyılın başlarında Avrupa'nın ahvaline dair hazırlamış oldukları layihalarda Batının üstünlüğünün sadece askeri gelişmelerle

olmadığı anlayışına yer vermişler. Böylece yüzyıldır Avrupa'nın askeri tekniğini almakla iktifa edilmesi gereği fikrinin yerine, Batının farklı sahalarda da terakki ettiği düşüncesi hâkim olmaya başlamıştır. Mustafa Sami Efendi'nin tespit ettiği bu. Tabi Osmanlı 16. yüzyıldan sonra hatta Kanuni'yle başlangıç olarak başlatabiliriz bunu. Yurtdışına gönderdiği sefirler, devlet adamları yurtdışındaki bilhassa Fransa'da -Fransa bu noktada çok etkileyici bir noktada başlangıç noktasında- Fransa'da görmüş oldukları o devlet düzeni, sistemi, halkın duruşu, etkilenmişler. O sefirler kendilerince belli notlar almışlar; kendilerince belli bir risaleler yazmışlar ve bu notları, bu risaleleri devletin içerisinde devletin yeniden yapılanması ile alakalı kendilerince iyi niyetli -ben iyi niyetli olduklarını düşünüyorum- iyi niyetli olarak bunların oluşması için çalışmalar yapmışlar. Ve Türkiye'deki Batılılaşma aşkı, yani Osmanlı'daki Batılılaşma aşkı bunlarla başlamış. Ve Osmanlı, Avrupa'da okuyup teknik getirsinler, Avrupa'da okuyup bilgi getirsinler, Avrupa'da yetişip Osmanlı devlet-i aliyyesini yeniden ayakta tutup, ayakta tutmak için gayret gösterecek diye gönderdiği öğrenciler ve oradaki ekip ne yazık ki Osmanlı'yı yıkmak için sonradan tersine çevrilmişler ve tersine çevrilince de bu Osmanlı'nın kendi akçesiyle, devletin akçesiyle okumak için göndermiş olduğu öğrenciler birer Osmanlı düşmanı olarak geri dönmüş. Paşalar, sefirler, sonuçta Osmanlı'daki bütün argüman, devlet askeriyenin üzerine kurulu. Yani sadrazam da paşa. Ve askeriye devlete bürokrat yetiştiriyor, devlete eleman yetiştiriyor. Asker olmayan hiçbir kimse yok, yani bütün en önemli görevler de asker kökenli hepsi de askeriye yetiştirilerek gelme ve Osmanlı -tabiri caizse- bir asker devlet. Bakın, asker devlet.

Tabi bu dönüşüm, değişim, bu Batılılaşma süreci, tanzimatlar, meşruiyetler, şunlar, bunlar... Bunlara girmek istemiyorum, benim işim Osmanlı neden yıkıldı, neden yıkılmadı işi değil. Bu gecenin işi değil ama sonuçta bu Osmanlı Batılılaşma ile alakalı tepeden aşağı doğru bir Batılılaşma, emrivaki. Bu süreç tabi Osmanlı'dan sonra Türkiye'de de devam etti, yani Türkiye'de de bu değişim ve dönüşüm asker kökenlileriyle devam etti. Ve cumhuriyetin kuruluşu, cumhuriyetin kuruluşundan sonraki devrimler, cumhuriyetin kuruluşundan sonraki değişiklikler hep askeri rejimle oldu. Ve Türkiye Cumhuriyeti de son döneme kadar 15 Temmuz'u da bunun içerisinde koyarsak askeri ihtilallerle, askeri çalışmalarla bir yere geldi ve şu anda Türkiye Cumhuriyeti'nin son anayasası da askerlerin 12 Eylül'de yapmış olduğu anayasa ve o anayasayı da ne yazık ki sivil erkan hala da değiştiremiyor, deyip burayı kapatayım çünkü bu gecenin işi değil. Gerekirse böyle konferans şeklinde Osmanlı'yı yıkan sebepler, iç sebepler, dış sebepler bununla alakalı çalışma yapabiliriz ama bizim işimiz değil, öyle söyleyeyim ama böyle bir soru gelirse kaçınamayız.

Müslüman ülkelerdeki devlete oryantalist bakış açısının karşısında Müslüman dünya çıkışlı eleştiriler üç çevreye göre farklılaşır.

** Batılılaşmış aydınlar. (Modern devletin değerlerini kabul edenler.)*

Bu Batılılaşmış aydınlar, malum Osmanlı'da başlayan bir şey. Bu Batılılaşmış aydınlar Osmanlı Devleti'nin, devlet adamlarının Batıda aldıkları eğitim ve bilhassa Fransa ve diğer Batı ülkelerine atanan sefirler devletin problemlerinin, Batının gelişmelerinin imparatorluğa getirilmesi ile hallolacağına dair düşüncelerini giderek devlet politikası haline getirmişlerdir. Bu düşünce zamanla klasik Osmanlı ulemasının yanında yeni bir aydın tipini ortaya çıkartmıştır. Bu Batılılaşma aşkı, Batılılaşma düşüncesiyle klasik Osmanlı ulemasının yanında ayrı bir Batıcı, Batı değerlerini kendisine değer gören, ölçü gören yeni bir aydın profili çıktı. Osmanlı devletinin Batıya yönelişi ile git gide -bakın bu devam ediyor bunun altını çiziyoruz- git gide daha az gelenekçi, daha az dindar, daha Batıcı, daha seküler, -seküler dediğimiz dünyevici- daha dünyacı, daha dünyaperest ve laik, daha az süzmececi, -yani bir şeyi böyle süzmeden alıyor ayırtırmadan alıyor; ve daha az seçmeci -bir şeyi seçmiyor- bir aydın

sınıfı meydana getirmiştir. Devlet himayesinde ve çevresinde daha önce bulunmayan yeni aydın tipi; eskinin ilmiye sınıfının yerini almaya başlamış, daha sonra değişecek olan modern aydınların öncüleri olmuştur bunlar. Bakın, bunun altını çizerekten söylüyorum. Bunlar henüz İslam dünyasında ve Osmanlı'dan kalan Türkiye'de bunlar devam ediyorlar çalışmaya; bunlar böyle düşünmeye, böyle yapmaya devam ediyorlar; yani bunlar meseleden geri çekilmiş değil. Bu daha devletin himayesinde, tekrar söylüyorum; devletin himayesinde daha Batıcı az dindar, daha batıcı az dindar. Laik daha seküler ve bunlar bir şeyi süzmeden, bu şeyi Kur'an sünnet dairesinde analiz etmeden, olduğu gibi her şeyi kabul eden bir aydın tiplemesi. Hala daha şu anda Türkiye'de ve İslam dünyasında hızla bunlar bu şekilde çalışmaya devam ediyorlar.

Yeni Osmanlı aydını, Batının fen ve teknik gelişmelerinin yanında onun fikir hayatına dair malumatlar da elde etmiştir. Özellikle Fransız İhtilali ile intaç eden anayasal meclis sistemi, Osmanlı aydınları için devletin kurtuluş vesilesi olarak algılanmış. Batının fikri gelişmelerini yakından takip etme fırsatı bulan Osmanlı Devleti'nin kurtuluşunun Batılılaşmakla mümkün olacağına inanmış olan aydınlar Batının siyasi, sosyal, kültürel, iktisadi ve fikri gelişmelerini Osmanlı Devleti'ne taşımada aktif rol oynamışlardır. Ayrıca Osmanlı Devleti'nin politik değişimi sürecinde de önemli görev üstlendikleri gibi gelenek ile modernlik olgusunu da tartışmaya açmışlardır. Osmanlı aydınları Batılılaşmada üç farklı metodun takip edilmesini gündeme getirmişlerdir. Bunlar; siyasi rejim tartışmaları, Batının ilim ve tekniğinin alınması, Batının ilim ve tekniğinin yanında manevi kültür unsurlarının da alınması şeklindedir. Bu, Osmanlı'da az önce hani Batılılaşmış aydınlar dediğimiz modern devlet değerlerini kabul edenler dediğimizin başlangıcı, Osmanlı'dadır. Bu, Osmanlı'da bu şekilde başlayıp hala daha bu, devam etmektedir. Bugün için ama Diyanet İşleri teşkilatı ama Diyanet İşleri teşkilatının şu anda temelini teşkil eden Türkiye'deki üniversitelerdeki İlahiyat Fakülteleri Osmanlı'daki ve buna paralel olarak Türkiye'deki cemaat yapılanmaları. Bu cemaat yapılanmalarının içerisinde -kızacaklar şimdi bana- mesela Risale-i Nur'dan ayrılan Fetullah Gülen cemaati gibi. Çünkü ileri demokrasiyi savunan daha Batıcı, daha seküler, -cemaati öyle oturtuyordu çünkü- daha seküler, bu noktada Batının değerlerini reddetmeyen ve Batının değerlerini kendince İslami düsturlarla, figürlerle boyayıp sunan bir yapı. Bu aynı zamanda bir kısım ehli tarikat. Bunların içerisinde Melamiler, bunların içerisinde bir kısım Mevleviler, bunların içerisinde bir kısım Bektaşiler, bunların içerisinde İstanbul tarikat ve sufi toplulukları bu Batılılaşmış, aydın kesimi olarak nitelendirilenlerin yanında. Tabi bunu böyle siz Batılılaştırılmış, aydın kesiminin yanındasınız; deseniz; bunu kabullenmezler ama hem içsel dünyalarında hem de din anlatımlarında ve dini sentezlemede, analiz etmede Batı düşüncesi bunlarda çok rahat görülebilir. Ama bizim toplumumuz tam bir Kur'an-sünnet ve imamların içtihadı bilgisinden uzak olduğundan dolayı onların sentezlerini sanki İslam'mış gibi algılıyor çünkü İslam'ı bilmediklerinden dolayı. Müslüman ama İslam'ı bilmiyor. Müslüman, imam-ı Maturidi'nin akaidini bilmiyor. Müslüman, imam-ı Azam'ın akaidini bilmiyor. Müslüman, imam-ı Azam'ın -hanefiyim dediği halde- siyasi duruş noktasını bilmiyor. Müslüman, imam-ı Malik'in siyasi duruş noktasını bilmiyor. Neden bilmiyor? Bu öğretilmiyor, bu konuşulmuyor, bu devam ediyor. Fakat toplumun içerisindeki cemaatler, toplumun içerisindeki tarikat, kendilerince sufi yapılanmaları tam olarak analiz edilemediğinden dolayı. Analiz edilememesinin sebebi; bu konuda bilgili, bu konuda bu meselelere içtihad edecek, bu meseleleri masanın üzerine yatıracak bilgi olmadığı gibi bunları konuşmak da herkesin harcı değil. Çünkü herkesin başında duran bir rejim var, o rejimin her an için kıyma makinesinden geçme ihtimali var. Bu böyle çok farklı farklı şeyler. O yüzden bu Batılılaşmış aydınlar argümanı, İslam dünyasında devam etmekte. Bu değişik örtülerle, değişik yapılanlarla Müslümanlar bunun farkında değiller. Hiçbirimiz farkında

değiliz. Bu aydınlanmış Batıcı kafalar siyasetçilerin içerisinde de var. Yani muhafazakâr siyasetçi dediğimiz veya İslamcı siyasetçi dediğimiz veyahut da dini siyasetçi dediklerimizin içinde de var. Bunlar hadisleri inkâr eden, fikhî inkâr eden, her şeyi Batıda görüp Batıyı kendisine örnek alan muhafazakâr veya dini noktada duran siyasetçiler de var.

Şimdi geldik ikinciye, ulemalara. Neydi bu ulema ya da okumuşlar? *Ülkelerdeki devlete oryantalist bakış açısının karşısında Müslüman dünya çıkışlı eleştiriler*. Müslüman dünya. Yani kimler Müslüman dünya istiyorlar? Bir de ulemalar.

Şimdi ulemaları konuşmanızdan önce -benim için bu benim kendi şahsi durduğum nokta- malum, bütün arkadaşlar, kardeşler benim duruş noktamı bilirler, ben İmam-ı Azamcıyım. Ben İmam-ı Azam'dan sonra İmam-ı Muhammed ve bu noktada Serahsi'nin yolunu takip ederim, ben kendimce ama ben kendimce, kendi fikhî konumumu İmam-ı Azam'a dayandırırım. İmam-ı Azam benim için gerçekten İmam-ı Azam'dır. Ve İmam-ı Azam'a dayanırken İmam-ı Azam'ın duruşu, fetvaları, dünya görüşü, içtihadları bunun içerisinde sadece amelî ve fikhî veya hukukî değil, siyasi duruş noktası da İmam-ı Azam'ın beni çok etkiler. O zaman ulema dediğimizde hani devletin yapılandırmasındaki veya devletin nasıl olması gerektiğindeki ulemanın duruş noktası çıkar meydana. Biz nasıl bir ulema olmalı ki o ulema bizi doğru noktaya götürsün? Buradaki asıl mesele bu. Osmanlı'da böyle bir ulema var mıydı veyahut da Osmanlı'nın olmadığı bölgelerde böyle bir ulema var mıydı? Ulema hangi noktada durdu, hangi noktada geçti de yani bu meselelere cevap veremedi? Veya bu meseleleri yerli yerine oturtturamadı, yerleştiremedi ve ulemanın Osmanlı'nın yapılanmasında veya Osmanlı'nın çökmesinde veyahut da Osmanlı çökerken mevcut ulemalar ne ile meşgul oldular, ne ile uğraştılar da gelinen nokta bu oldu? İslam dünyasında ulema problemi var mı, varsa nasıl bir ulema problemi var? Yani her şey siyasi organizasyonun hatası mı veya her şey Batılılaşma düşüncesinin hatası mı? Batılılaşmak isteyenlerden dolayı mı bu hale geldik? O zaman Batılılaşmak isteyenler bu noktada dururken onun karşısına hiç kimse çıkmadı mı, çıkamadı mı, nasıl bir ulema profili olması lazımken nasıl bir ulema profili var önümüzde? O zaman ulemayı biz konuşacaksa bize bir tane ulema portresi lazım. Biz o portreye göre ulemaları nitelendirmemiz lazım.

Mesela sufiler için portre kimdir? Sufiler derler ki; işte bizim üstadımızdır. İyi, üstadın portresi ne olmalı? Hazreti Peygamber olmalı sallallahu aleyhi ve sellem veya pir efendiler olmalı. Nasıl bir profil çiziyor üstad? O profile uyuyor mu veyahut da üstadın profili Hazreti Peygamber'e ne kadar uyuyor veya üstadın profili mesela bir fikhî imamına ne kadar uyuyor veya üstadın profili -işte atıyorum- bu noktada Abdulkadir Geylani'ye ne kadar uyuyor, nerelerde uyuyor, nerelerde uymuyor? Biz bunu nasıl bileceğiz, nasıl tespit edeceğiz? O zaman ulemayı da biz konuşurken bizim elimizde bir prototip ulema lazım. Benim için prototip ulema İmam-ı Azam. Bu sadece benim için değildir, kendisinden sonra gelecek olan mezhep imamlarının da bu noktada prototipidir ve bir kimse Ona uyar ama uymaz ama prototiptir İmam-ı Azam. İmam-ı Malik'e prototiplik yapmış, İmam-ı Şafii'ye prototiplik yapmış, İmam-ı Hanbeli'ye prototiplik yapmış. Bakın, prototiplik yapmış ve bütün mezhep imamları kendilerine İmam-ı Azam'ı prototip olarak almışlar ve İmam-ı Azam'ı kendilerine ölçü etmişler. O zaman biz nasıl bir İmam-ı Azam tanıyoruz veyahut da biz İmam-ı Azam'ın şahsında ulemaları nasıl nitelendireceğiz? Şimdi bu İslam dünyasında belki de zaman zaman konuşulan tartışılan bir mesele ama halkın bilmediği bir yön, konuşmadığı bir yön.

Batılılaşmış aydınlardan sonraki şey bizim için neydi? Ulema kısmıydı. Ulema ne? Bu okumuşlar kimler? Kelime manası: Ulema, fikhî ilimleri tahsil eden, bazı şer'î hükümlerin tatbikinden sorumlu, dini ve dünyevi alanlarda ilmi aktiviteler gerçekleştiren, bilgi üreten,

dini bir kimliğe sahip alimler, fakihler, mütefekkirler. Bunlar neymiş? Ulemaymış. Ulema varsa o zaman ulemanın işi nedir? Bir tarafı ümera yani yöneticilerle alakalıdır. Ulema ve ümera, din ve devlet, İslam'da ayrılmaz ikilidir. Bakın, İslam'da dinle devlet ayrılmaz bir ikilidir. Bunları ayırıştırmak, bunları ayırmak, bunları farklı farklı odalara hapsetmek mümkün değildir. İslam'da bu mümkün değildir. Hiçbir zaman mümkün olmamıştır. Dinle devlet hep iç içe olmuştur İslam'da. Zaten Batıyla İslam'ın yol ayrımı, ayrışması bu noktadandır. Yoksa bir İslam'ı, yani kutsal metin olarak kabul ettiğimiz Kur'an'ı ve kutsal metin olarak, kutsal metnin açıklaması olarak kabul ettiğimiz hadisleri devlet işinden ayırırsak o zaman din sadece okullarda öğretilen, İmam Hatiplerde, ilahiyatlarda öğretilen, insanların camide mescitte yaşayacağı bir din olacak, ayırıştırsak. Mesela hukukla alakalı ayetler, hukukla alakalı hadisler, yönetimde siyasetle alakalı ayetler ve hadisler ne yapacağız? Bunlar atıl vaziyette duracak ya da daha önce Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ilk yıllarında kurulduğunda meclisteki tartışmalardan birisi oydu, Kur'an-ı Kerim'deki bazı ayet-i kerimeleri biz ortadan kaldıralım, Kur'an'ı yeniden basalım veya geçenlerde Fransa bunu söyledi ya, Fransa bunu söyleyince ortaklık ayağa kalktı, Büyük Millet Meclisinde bu zaten konuşuldu. Fransa devlet başkanı dese ki; ne ayağa kalkıyorsunuz bunu siz kendiniz konuştunuz, kendiniz tartıştınız, kendiniz hala da bunu kendiniz istiyorsunuz, dese söyleyecek bir lafımız yok. O zaman dinle devletin birbirinden ayrılması mümkün değil.

İşte ümera; yönetim, idari ve mali işlerden sorumlu politik bir kimliğe sahip, ülke düzen ve asayişinden sorumlu yöneticiler sınıfı, devlet başkanı, vali, yüksek rütbeli askerlerdir. Dini iktidarı temsil eden ulema ile dünyevi iktidarı temsil eden ümeranın Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ve raşid halifeler döneminde böyle bir ayrımı söz konusu değil. Bu ulema-ümera ayrımı ne Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin zamanında var ne Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali zamanında var. Ulemayla ümeranın yani devleti yönetenlerle dinin üzerinde içtihad eden, fetva veren ulemanın birbirinden ayrı, birbirinden gayrı işleri yok ama bu Hazreti Ali Efendi'mizden sonra inktaya uğradı mı? Evet. İslam geleneğindeki din-dünya, din-mülkiyet ya da din-devlet şeklindeki ayrımın -batıyla bizim ayrı düşüğümüz noktalardan birisi- Hristiyan düşüncesindeki kilise-devlet arasındaki ayrım ile aynı olmadığı bir gerçek. Biz onlardan ayrılıyoruz, biz asla bir Batı gibi bir devlet modeli bize olmuyor, uymuyor. Sebep? Onlardaki kilise yapılanması ile bizdeki dini yapılanma aynı değil. Nitekim Hristiyan düşüncesinde dini ve dünyevi alan şeklindeki ayrım zaman içerisinde oluşmuş olmakla birlikte İslam geleneğinde Hristiyan dünyasında olduğu gibi bir ruhban sınıfından ve din zemininde gerçekleşen tabakalı toplum yapısından bahsetmek güçtür. Nitekim orta çağ Hristiyan Avrupa'sında kilise papazları hiyerarşik olarak en üst konumda temsil edilmekte. Kilise papazları hiyerarşik olarak en üst noktada. İkincisi kim? Devlet başkanları, ondan sonra yönetici sınıfı, askerler, soylular ondan sonra kim bunlar? Tüccarlar, zanaatkarlar, köylüler. Bunlar da ne? Toplumun en alt kategorisi olarak nitelendiriliyor. Bir papazlar toplumun devletin birinci kategorisi, en üst sınıf hiyerarşik olarak. İkincisi yöneticiler; yani devlet başkanları, bakanlar, valiler, askerler. Bunlar ikinci kategorideki insanlar. Üçüncü kategori de ne? Zanaatkarlar, ticaret yapan tüccarlar, köylüler. Bunlar da ne? Bunlar da üçüncü sınıf vatandaşlar. Hiyerarşik olarak böyle. Kategorileşmiş her şey. Bir en üst sınıf var, bu papazlar ve kilise. İkinci sınıf var, devleti yönetenler. Üçüncü sınıf var, halk. Zaten halkın ezilmesi ve kiliseye baş kaldırmasının bir sebebi o. Kilise vergi topluyor, toplanan vergilerden belli bir kısmını alıyor, kilise vergileri arttırıyor veya vergileri düşürüyor, dünya kilisenin üzerinde dönüyor. Evet.

İslam siyasi tarihinde ulema ve ümera mücadelesi birlik, düzen ve emniyeti tesis ettiğine inanılan ümera lehinde sonuçlanmışsa da bu mücadelede Ebu Hanife'nin hem Emevi

hem Abbasi zulüm yönetimlerine karşı ortaya çıkan siyasal fıkhi ve muhalif alimliği, İslam siyasi tarihinde bu türden bir duruşu temsil eden ulema açısından dikkate değer bir örnektir. Burada İmam-ı Azam'ı ulema noktasında işlememin yegâne sebebi de bu. Çünkü İmam-ı Azam hem Abbasi, önce Emevi ondan sonra Abbasilere karşı muhalefet etmiş; bu noktada siyasal fıkhi da oluşturmuş ve siyasal fıkhi da oluşturarak bu ümeradan, yani zalim devlet başkanlarından ve devlet yönetimlerinden korkmadan içtihad etmiş; fıkhetmiş bir kimse. Bence İslam siyasi tarihinin en önemli temel taşlarından biri. Sadece İslam fıkhi ve akaidi tarihinin değil, bence siyasi tarihinde önemli taşlarından birisi, önemli direklerinden birisi. O yüzden imamlarını takip eden İmam-ı Muhammed gibi İmam-ı Serahsi gibi büyük şahsiyetler de bu yola katkıda bulunmuş; bu yolu daha da oturması, yerleşmesi için çaba sarf etmiş şahsiyetler. Bakın önemli talebelerinden birisi olan İmam Yusuf'u buna katmıyorum. Sebep? Çünkü İmam-ı Yusuf siyasal duruş olarak İmam-ı Azam'ı takip etmiş bir kimse değil, işin enteresan noktası bu. Yani İmam-ı Azam'ın yolunu takip etmiş, İmam-ı Azam'ın mirasını bu noktada devam ettirmiş bir kimse değil. Zaman zaman ben İmam-ı Yusuf'a bu noktada bir şerh düşerim dememin bir sebebi de bu. Şimdi Ebu Hanife İmam-ı Azam iktidar sahiplerinin sunmuş olduğu -burası çok önemli- İmam-ı Azam'ı ulema noktasında ayırtıran ulema noktasında benim nazarımda büyüten, devleştiren en önemli özelliği İmam-ı Azam'ın: İktidar sahiplerinin sunmuş olduğu tüm imkan, şöhret, makam ve mevkiyi hakikat ve adalet uğruna reddetmiş; iktidarların adaletsizliklerine eklemli bir bilgi yerine emir sahiplerinin tüm yanlış icraat ve keyfi uygulamalarına karşı aktif bir muhalefet sergileyerek doğru muhalefeti canı ile ödemiş bir fakih ve alim insandır Ebu Hanife. Ebu Hanife; Emevilerin o devleti yönetirken haksızlıklarına zulümlerine, Emevilerin ve Abbasilerin devlet başkanlarının ve yönetim biçimlerinin Kur'an ve sünnete uymayan bütün noktalarına varıncaya kadar hepsini de karşı duruş, karşı bir muhalefet yapmıştır ve bu noktada da sonunda şüheda şerbetini içmiştir. Bakın, bu noktada şüheda şerbetini de içmiştir ve yetmiş küsur yaşındayken hapsedilmiş. Yetmiş küsur yaşındayken -bunu böyle en sonda söyleyecektim ama içim dayanmıyor- yetmiş küsur yaşındayken, yetmişin üzerindeyken hapsedilmiş; yemekten ekmekten sudan kesilmiş; yetmiş yaşın üzerindeki bir zata her gün sopa ile dövülerek öldürülmüştür İmam-ı Azam. Bir rivayet var ölümüne yakın evine gönderildiği bu sefer de evinde zehirlendiğine dair, zehirliyorlar çünkü, evinde zehirlendiğine dair bir daha rivayet var.

Evet. Ebu Hanife ulema ve ümera ilişkisinde ortaya koyduğu örneklik; İslam siyasi tarihinde yüzyıllardır oldukça sorunlu olagelen bilgi yani ulema, iktidar yani ümera problemini anlamak Müslümanların iyi, adil ve doğru bir yönetim kurmalarının önündeki engelleri aşmak ve ulema-ümera ilişkisinde olması gereken mesafesini tayin etmek açısından önemlidir. Müslümanlar için bu çok önemlidir ve bu ulema ile ümeranın arasındaki mesafeyi tayin etme, ulemanın nerede durması gerektiği, ümeranın nerede durması gerektiğine dair İmam-ı Azam'ın üzerindeki duran elbise, prototip herkese örnek teşkil edecek bir prototiptir. Herkese derken bütün ulemaya örnek teşkil edecek bir prototiptir ama bu nasıl? Buna can yetirene, buna akıl yetirene, buna iman yetirene. Bakın, iman yetirene diyorum, buna iman yetirene. Çünkü iman-ı kâmil lazım buna, bu böyle basit bir şey değil. Ebu Hanife siyasal alanda İslam'ın emir, hüküm ve ilkelerini terkedilmeye, saltanatın ve Arap ırkçılığının güçlenmeye, nepotizm ve yozlaşmanın hızla yaygınlaşmaya başladığına şahit olmuştur kendi zamanında. İslam toplumuna hükmeden idareciler; Allah'ın hükümlerinden ve adaletli yönetimden uzaklaşmaya başlamış, bunu örtbas etmek için ise gözle görülür ibadetler ve ritüellere vurguyu arttırmışlardı. Dönemin idarecileri, alimleri kendi zalim yönetimlerini meşru göstermek ve halk tabanında itibar ve onay elde etmek için bir araç olarak kullanıyorlardı. Ebu Hanife bunun farkına varmış, bu nedenle de idarenin hangi katmanından gelirse gelsin, ister kadılık olsun, ister hazine bakanlığı, her türlü görev

teklifini geri çevirmiştir. Ebu Hanife bu ümeranın projelerine alet olmamış, ümeranın bugünkü Batılı dilde makyavelist ilkesizliğine karşı ulemanın bağımsız ve onurlu duruşunu korumuş, despotizme boyun eğmeyerek ferdi bir mücadele vermiş ve bunu hayatı ile ödemiş bir fakih, ilim insanı ve mütefekkidir. Şimdi tabi imam-ı Azam bunu uygularken imam-ı Azam'ın yaşadığı zaman, yaşadığı yer de önemlidir Emevilerin siyasi duruş noktası da önemlidir. Bunda en büyük paylardan birisi imam-ı Azam'ın Emevi ve Abbasilere karşı duruşunun bir sebebi: Emevi ve Abbasilerin Arap milliyetçisi, ırkçısı olmasıdır. Bunun başlangıcı Yezid'dir. Emeviler bütün devlet erkanını Araplardan oluştururlardı. Bir yere vali tayin edilecekse Arap'tır, bir yere fakih tayin edilecekse kadı tayini edilecekse Arap'tır, bir yere vergi memuru tayin edilecekse Arap'tır, bir yere devlet başkan yardımcısı ve bakan atacaksa Arap'tır. Meselenin ehliyetine, o kimsenin ehil olup olmadığına bakmazlar; devlette sadece ve sadece Arap kökenliler görev alır. Şimdi ben sizi haydi taşıyım Suudi Arabistan'a. Suudi olmayan bir kimsenin devlette yüksek derecelerde görev alması mümkün mü? Değildir. Asla. Aşırı derecede bir ırkçılık vardır. Haydi ben sizi başka yere götürüyüm. Nereye? İran'a götürüyüm. İran'da Pers olmayan ,yani İranlı olmayan bir kimsenin devlette üst kademelerde görev alması, asker, bakan, vali gibi, önemli bir yerde vali gibi mümkün değildir. Şimdi imam-ı Azam kendisi Türk'tür ve Emevilerde mevali kültürü vardır mevali. Bunun literatürü budur, mevali kültürü. Bu mevali kültürü bazı tekkelerde de vardır, dergahlarda da vardır bu mevali kültürü, bazı cemaatlerde de var vardır. Bu mevali kültürdür bu. Mesela bir toplulukta örneğin Kürtler hakkı olduğu halde bir göreve getirilmiyorsa orada mevali bir kültür vardır. Bir toplulukta esmer vatandaşlar veya herhangi bir ırka dayalı bir kimse bir önemli vazifeye getirilmiyorsa orada mevali bir kültür var demektir. Şimdi bu mevali kültürünün temelini atan Emevilerdir ve bu temelin üzerine kurulmuştur mevali kültür ve mevali kültürde sonradan fethedilen veyahut da İslamlaştırılan yerlerde bu yeni ırklar, yeni kavimler, bu noktada yeni topluluklar, yeni inanışlar İslam dünyasına katılmıştır ve o zaman için kendilerince onlar bu yeni İslam olan kimselere mesafeli davranmışlar ve Arapların içerisinde İslam öncesinde mevcut olan kabileciliği biraz daha yaygınlaştırmışlar; biraz daha o kabilecilik ruhunu, işlevini iletmişler ve bu noktada farklı kimliklerden, farklı kültürlerden gelen insanları kendi topluluklarında ikinci sınıf vatandaş olarak görmüşlerdir. İmam-ı Azam Küfe'de doğmuş, Küfe'de büyümüş, Küfe'de yaşamış, Küfe'de dini ilimleri tedris etmiş ve Küfe'de ticaret yapmış bir kimsedir. Küfe'de o gün için sonradan İslam topraklarına katılmış -malum şu anda Küfe dini bir merkez olarak şu anda duruyor- o zaman için İslam topraklarına katılmış ama aslında ilk kurulurken de askeri amaçlı kurulmuş. Fırat'ın yanında, ortada bir bölge; askerlerin yiyecek ve içeceklerini rahat bir şekilde, kolay bir şekilde alabileceği, ikmalin kolay bir şekilde yapılabileceği bir coğrafi yapıya sahip. Ama sonradan Küfe ticaret merkezi haline gelmiş, kültür merkezi haline gelmiş, sanat merkezi haline gelmiş, her türlü kültürün birleştiği odak nokta haline gelmiş. Küfe bu noktada ilk etapta Medine-i Münevvere ayrı bir simge, ayrı bir odak noktası ama Mekke ayrı bir odak noktası; Şam ayrı bir odak noktası; Küfe'de ayrı bir odak noktası oluşmuştur İslam dünyasının içinde. Şam'da malum Emevilerin saltanatı var, Emevi saltanatının kurulduğu yer Şam Dimeşk yani ama Küfe'de de Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerinin yaşadığı yer, durduğu yer ve orada da farklı bir kültür var. Şimdi o gün için Emevilerde

- 1) Arap Müslümanlar var. Bunlar birinci derecede, birinci kategoride Müslümanlar.
- 2) Arap olmayan Müslümanlar var, bunlara mevali deniliyor.

Ve bundan sonra gelenler de gayri Müslümanlar yani Hristiyanlar ve Yahudiler. Şimdi mevali kelime olarak; arkadaş, yardımcı, veli, köle anlamlarına gelmekte ve ilk İslami kaynaklarda da azad edilmiş kölelere bu noktada mevali kelimesi kullanılıyor ilk başlangıçta. Azad edilmiş köleler ne? Savaşta esir alınmış veya daha önce satın alınmış olan kimseler azad

ediliyor, İslam onları azad ediyor eğer onlar İslam olurlarsa Müslüman olurlarsa din onları azad ettiriyor. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bunu başlatan bir kimse. O azad etmeye başlayınca sahabeler de azad etmeye başlıyorlar hatta zengin sahabeler köle pazarına gidip iman etmiş köleleri satın alıp azad ediyorlar ama onlara mevali deniliyor Arap toplumunun içerisinde.

İşte bu noktada Araplar bu mevali olan kimseleri dışlıyorlar, ayrımcılığa tabi tutuyorlar ve bu mevaliler de Emevi ve Abbasi topluluklarına karşı düşman oluyorlar, onlara karşı kinliler, onlara karşı muhalifler, bakın, muhalifler. İşte İmam-ı Azam; Küfe'de böyle biri atmosferin içerisinde yaşamış, büyümüş, Arapların deyimiyle mevali bir kimsedir. Yani ayrımcılığa tabi tutulmuş, dışlanmış, ötekileştirilmiş, itilmiş, -tabiri caizse- kakılmış bir hal ve ruhaniyet içerisinde büyüyor. O yüzden İmam-ı Azam biraz Emevi ve Abbasi hanedanlarına karşı muhalif bir tutumdan gelmekte ama bu sadece Küfe'de değil, bu bölgenin hemen hemen her tarafında böyle bir mevali kültürü var. İşte İmam-ı Azam'ın bu noktada ilk -tabiri caizse- muhalefeti bununla başlıyor ve İmam-ı Azam sorgulayan ve sorgulayan aklı önemseyen, özgür iradeyi öne koyan -hani diyorum ya ben bazen biz hanefiyiz İmam-ı Maturidi'ye göre özgür irademiz var, biz kendi irademizden sorumluyuz diye- söylediğim şeyin temeli orasıdır. Özgür irade, yani cebri veya kaderi ideolojiden uzak. Çünkü cebriyeciler var, kaderiyeciler var, bunlardan uzak. Veyahut da şimdi selefi-vahhabi olarak nitelendirdiğimiz ayet ve hadisi direkt metinden alıp onu akletmeyen, ondan bir fıkıh ölçüsü çıkarmayan anlayıştan uzak. İmam-ı Azam hazretleri ayet-i kerimelere ve hadis-i şeriflere bakarken kendi cüzi iradesinin neticesinde rey sahibi olan bir kimse. Hatta meşhurdur ya sözünü hep söylerim: "Biz bir meselede Kur'an'a bakarız." Ne demiş? "Bulamazsak sünnet-i seniyyeye bakarız." Ne demiş? "Eğer oradan da bulamazsak rey sahibiyiz biz." deriz. Ahmet şunu demiş, Mehmet şunu demiş, demeyiz. "Biz deriz." diyor. İslam dünyasının içerisinde bu çizgiye "rey sahibi" olmak deniliyor. Rey sahibi olmak demek şu; yani daha önce Ahmet öyle demiş olabilir, daha önce Mehmet onu öyle demiş olabilir, daha önce x kimse onu böyle demiş olabilir. Yok hayır, eğer o meselede Kur'an'a bakarız, bulabilirsek Kur'an'la hükmederiz, bulamazsak sünnet-i seniyyeye bakarız, sünnet-i seniyye ile hükmederiz, İmam-ı Azam'ın duruşu bu, eğer sünnet-i seniyyeden de bulamazsak -bir rivayette öyle diyor- sahabelerin bu meselede nasıl davrandıklarına bakarız. Bulamadık, o zaman Ahmet ne demiş, Mehmet ne demiş, bakmayız, "biz deriz." diyor. Rey sahip olmak bu. İmam-ı Azam da bu noktada rey sahibi bir kimse ama rey sahibi demek ne demek? İctihadı kendisi yeniden yenileyen, yeniden veren kimse demek. Ve o yüzden İmam-ı Azam körü körüne bağlılık noktasından uzak, zulme, keyfiliğe, Arap ırkçılığına dayalı her türlü yönetimlere karşı duran ve bugün yönetimlere karşı dururken ahlak, adalet, hakkaniyet, liyakat, vicdan ve erdeme dayalı bir muhalefet tutumu sergileyen ve hak, adalet ve hukukun yanında duran, söylemi ve eylemi ile derinlikli ilmi dönemin seçkin uleması ve Müslüman toplumu tarafından benimsenmiş ve kendisine "İmam-ı Azam" yani büyük imam, yani yüce imam denmesine vesile olmuştur.

Ebu Hanife gerek Emevi gerek Abbasi halifeleri tarafından kendisine teklif edilen kadıy-ül kadılık yani baş kadılık... Baş kadılık delinince aklınıza ne geliyor biliyor musunuz? Yargıtay başkanı veya HSYK başkanı bugünkü manada, yani kadılar kadısı demek. Kadılar kadısı olunca Şam'a göçeceksin, Şam'a göçeceksin, Şam'a oturacaksın, ondan sonra Şam'da senin bir devlet dairesi olacak ve bütün her şey son senin imzaya bakacak. Senin imzaya bakacak. Senin caizdir, dediğin olacak caiz, değil dediğin olmayacak. Böyle bir noktadasın sen, -tabiri caizse- anayasa başkanı gibi. Bu HSYK başkanını da geçiyor bu iş, bugünkü karşılığı anayasa başkanı. Teklif edilen en yüksek yargı organı başkanlığı mevkiini Emevi ve Abbasi yönetimlerini meşru görmediği -Düşünebiliyor musunuz? O gün için Emeviler büyük saltanat

sahibi; güç, kuvvet, kudret Emevilerde ama O yönetimi meşru görmüyor- meşru görmediği, zulümlerine ve keyfi yönetimlerine kendisi aracılığıyla kılıf aradıkları ve Arap ırkçılığı yaptıkları gerekçesiyle reddetmiştir. Ebu Hanife kendi dönemindeki Emevi ve Abbasi halifelerinin zulme sapan adaletsiz ve keyfi yönetimlerine karşı muhalefet edenleri ve ayaklananları modern siyaset teorinin kavramı ile ifade edecek olursak bir tür sivil itaatsizlik eylemi ile ilmi ve malı ile desteklenmiştir. Ebu Hanife'nin muhalif kimliği ve adalet merkezli siyaset fıkınının temel dinamiklerine geçmeden önce Onun siyasi mücadelesinin Sünni dünyada neden göz ardı edildiğine değinilmesi gerekir. Çünkü Sünni'yiz ve Hanefi'yiz diyenler, İslam dünyasında hem Sünni'yiz hem Hanefi'yiz diyenler ne yazık ki Ebu Hanife'nin duruş noktasını ya anlayamıyorlar ya anladıkları herhalde işlerine gelmiyor ama Onun yolunu takip etmiyorlar. Ebu Hanife bütün diğer imamlar gibi kendi sağlığında mezhep kurmuş bir kimse değildir. Bütün pir efendiler kendi sağlıklarında bir tarikat kurmuş değillerdir. Bakın hiçbir tarikat piri Abdulkadir Geylani, Ahmed er-Rufai, Bedevi, Dusiki, Şazeli, Şah-ı Nakşibendi, Hazreti Mevlâna, Hacı Bektaş-ı Veli, Hacı Bayram-ı Veli, bunların hiçbirisi de kendi sağlıklarında bir tarikat kolu kurmamışlardır; bir tarikat kurmamışlardır. Düşünebiliyor musunuz? Yani son kırk, elli yıldır, yüz yıldır insanlar kendi sağlıklarında kendileri bir tarikat kolu kurmaya çalışıyorlar. İşte bize de şu kol verildi, bize de şöyle dedi, diyenleri duyuyorsunuz. Hiçbir pir efendi kendi sağlığında bir tarikat kurmamıştır, hiçbir fıkıh ekolünün başında bulunan zatlar kendilerince bir fıkıh ekolü kurmamışlardır. İmam-ı Azam bir sabah kalkıp ben Hanefi fıkını kuracağım, Hanefi mezhebinin imamı olacağım, diyen bir kimse değildir. Veya İmam-ı Malik; İmam-ı Azam'da fıkıh okurken, İmam-ı Azam'da ders alırken ve aynı zamanda İmam-ı Azam'dan hadis dersi alırken ben Maliki mezhebinin kuracağım; diyenlerden değildir. Ve acı bir şey İmam-ı Malik de bir müddet sonra İmam-ı Azam'ın yolunu takip edememiştir, siyasi yolunu. Bir müddet sonra ne yapmıştır? O da takip edememiştir. Bunu eleştirel olarak söyleyemiyorum. İmam-ı Azam'ın durmuş olduğu noktaya kendisinden sonra gelen imamların, kendisinden sonra gelen imamların ona güç yetiremediğini, kendisinden sonra gelen imamların onun yolunu takip edemediğini beyan etmek için bunu söylüyorum; küçümsemek için değil. İmam-ı Malik'i küçümsemek kimin haddine? Benim gibi bir kimsenin haddine değil. Haşa, Allah muhafaza eylesin ve imamın hayatı boyunca mücadele ettiği melikler, sultanlar, halifeler vesayeti altında gelişmiş ve yayılmış olması en önemli nedenlerden biri olarak sayılabilir. Neden? Çünkü o zulmeden, o insanları kahreden, insanlara haksız davranan ve insanların parasına, malına, canına, namusuna konan ve insanları sömüren o zalim devlet yöneticilerine karşı muhalefet etmesi ve bu muhalefetini açıktan yürütmesi ve bununla alakalı içtihadlar etmesi, bununla alakalı fetvalarını açık bir şekilde yayınlaması ve söylemesi Müslüman toplumun içerisinde yerini almış ve Müslüman toplum İmam-ı Azam'ı başına taç etmiş ve Ona "İmam-ı Azam" yani en büyük imam payesini vermiş.

Dolayısıyla Hanefi mezhebine mensup olduğunu iddia eden yöneticiler; İmam'ın muhalif kimliğinden hoşnut olmamış ve Ebu Hanife'nin politik mücadelesini gizleme, açığa çıkarmama eğilimi göstermişlerdir. İkinci olarak İmam'ın müktesebatının varisi olan öğrencileri, içinde yaşadıkları siyasi ortam gereği İmam'ın siyasi mirasını üstlenememişler hatta bu mirası aktarmaktan çekinmişlerdir. Bu yapılmayınca İmam'ın siyaseti, fıkınının imkanlarından yoksun kalmış hatta İmam'ın muhalif fıkı, baskıların katkısıyla muvafık fıkı ve iktidar fıkı haline getirilmeye çalışılmıştır. Üçüncü olarak İmam'ın fıkınının kendisini geride bırakacak varisleri olmuş ama İmam'ın siyasi mücadelede varisleri olmamıştır. Diğer bir ifadeyle Onun siyasetine ve muhalif hayatına talip olan öğrencileri olmamıştır. Ebu Hanife'nin siyasi fıkınının en önemli dinamikleri adalet, şura ve rıza merkezli bir yönetim anlayışı; zulme rıza göstermeyen, muhalif ve hakperest duruşu ve hayatı pahasına da olsa

doğruyu ve hakikati dile getirmekten korkmayan tavizsiz tutumudur. Bu tutumu gereği iktidar sahiplerinin Ebu Hanife'nin muhalefetine susturmak ve meşruiyetlerini sağlamak adına sunmuş oldukları her türlü imkân, para, makam, mevki, şöhret, zenginlik ve itibar tekliflerini hakikati savunma ve ayakta tutma ideali uğruna reddetmiştir. Ebu Hanife'nin Emevi ve Abbasi halifeleri tarafından sunulan görevleri kabul etmemesindeki temel faktör; hukuku siyasetten bağımsız görmemesi, saraya eklemli bir alim portresinden ve hukuk ile kayıtlı olmayan saltanat düzenine alet olmaktan kaçınmak istemesidir. Emevi döneminin meşhur Irak valisi İbn Hübeyre; Ebu Hanife'ye defalarca kadılık teklifi sunmuş, fakat Ebu Hanife reddetmiştir. İbn Hübeyre tarafından yapılan teklif şuydu: "Üzerine imza koymadığın hiçbir kanun yürürlüğe konmayacak, sen izin vermeden devlet hazinesinden kuruş çıkmayacak". Bu, en yüksek yargı ve yürütme gücünün Onun eline verilmesi demektir. İmam şiddetle reddetti. Vali, Ebu Hanife'yi zindana atarak işkence etmeye başladı. Onu her gün kırbaçlatıyordu. Diğer fakihler, kendi zamanının diğer çağdaş fakihleri: "Kendine yazık etme. Biz nasıl istemeyerek kabul etmişsek sen de öyle yap." dedilerse de Ebu Hanife bu teklifi şu kesin sözlerle reddetmiştir: "Eğer vali benden Vasıt Mescidi'nin kapılarını saymak gibi sıradan bir iş istesin, yine kabul etmem. -yani bir mescidin kapılarını say desin yine kabul etmem- O, bir insanın zulmen katline hükmedecek, ben mühür basacağım ha? Yahut haksız yollarla malları gasp edecek, ben onaylayacağım, öyle mi? Vallahi, Allah şahidim olsun ki bu mümkün değil." Bu, Onun zalim olarak nitelendirdiği bir iktidarla asla beraber çalışmak istemediğinin ifadesiydi. Allah katında bundan sorumlu olacağını düşünüyor, bu nedenle valinin teklif ettiği hiçbir görevi kabule yanaşmadı. Vali de onu hapse attırdı. Orada Ebu Hanife'yi her gün dövüyorlardı. Nihayet hapishane görevlisi böyle giderse Ebu Hanife'nin bu işkenceden öleceğini fark ederek İbn Hübeyre'ye durumu ilettili. İmam'ın ölmesi valinin işine gelmezdi çünkü halk Ebu Hanife'yi valinin öldürdüğünü düşünerek ona karşı bilenecekti. Belki de durum iyice kontrolden çıkacaktı ama yemininden de dönemezdi, zira bu kendisi için önemli bir itibar kaybı olurdu. Nihayet orta bir yol buldu. Ebu Hanife'ye "Mühlet istesin ki mühlet verelim." diye haber yolladı. Ebu Hanife'de "Arkadaşlarımla bir istişare yapayım." deyince İbn Hübeyre onu salıverdi. İmam hapisten kurtulunca Mekke'ye kaçtı ve Emevi hilafeti sona erene dek yaklaşık olarak altı yıl burada kaldı.

Abbasilerin Emevilere muhalefet edip Emevileri yıkmasıyla ilk etapta Ebu Hanife Abbasileri destekledi, onların ayaklanmalarına fetva verdi, onların ayaklanmalarına içtihad etti, ardından yine Küfe'ye döndü. Abbasilerin Emeviler'e ayaklanmasıyla Emeviler yıkıldı ve Abbasi devleti kuruldu. Ve ikinci halife dönemi, yani Abbasilerin ikinci halife dönemi Ebu Cafer el Mansur'un Ehl-i Beyt'e eziyet etmeye başlaması ile yine Abbasi devleti karşısına geçti çünkü bu Abbasiler o zaman için Ehl-i Beyt'le beraber hareket ederdikten Emevileri devirmişlerdi, ardından Ehl-i Beyt'i Abbasiler de kendileri için bir tehlike gördüler, tehlike görünce ikinci Abbasi halifesi Ehl-i Beyt'e gene zulmetmeye onları yeniden sürmeye başladı ve önce Hazreti Ali Efendi'mizin torunlarına yumuşak davranan Abbasiler, onlara sertleşmeye onlara zulüm etmeye başladılar ve Halife Mansur döneminde çatışmaya dönüştü. Çünkü Mansur, Ali oğullarını kendine muhalif görüyor ve baskıyla onları sindirmeye çalışıyordu. Bu da Ali oğullarından meşhur alim Abdullah Bin Hasan'ın oğulları Muhammed ve İbrahim'in de Abbasilere karşı isyan etmesine neden oldu. Abdullah Bin Hasan, Ebu Hanife'nin kendisinden ilim aldığı hocalardan birisiydi. Oğulları isyan edince Mansur onu yakalatarak hapsedti ve oğullarının yerini söylemesi için ona işkence etti. Abdullah Bin Hasan işkencelere dayanamayarak hapiste vefat etti. Bu noktadan sonra da Ebu Hanife'nin Abbasilere dair hiçbir umudu kalmadı ve Ebu Hanife; Abbasilerin zalim bir iktidar olduğu için meşruiyetini kaybettiğini belirtilerek onlara itaati reddetti ve reddettikten sonra yeniden onların devrilmesi için imam-ı Azam yeniden içtihad etti, yeniden fetva verdi. Bu fetvaya

destek verenlerden birisi de İmam-ı Malik'ti ve ne yazık ki İmam-ı Malik de o zaman için Abbasiler döneminde hapsedildi. Yine Ebu Hanife'ye Cafer el Mansur yine kadılık teklifiyle geldi. Bir Emeviler gelmişti, bu sefer de Abbasiler geldi. Yine İmam-ı Azam bu teklifi reddetti fakat Mansur'un ısrar etmesi sonucunda şöyle demişti: "Allah'tan kork." İmam-ı Azam diyor bunu, Mansur'a diyor: "Allah'tan kork. Bu görevi kabul etsem bile size yaranmam mümkün değil. Sizin aleyhinize olacak bir karar verebilirim, bu durumda gazabınızdan emin olamam. Beni Fırat ırmağında boğmakla tehdit edersiniz, boğulurum, fakat kararımı geri almam. Senin etrafındaki insanlar kendi arzu ve keyiflerine göre hüküm verecek birini istiyorlar. Vallahi buna ben de asla yanaşmam. Onun için bu görevi kabul edemem." dedi. Bakın; siyasi içtihad, siyasi duruş noktası Ebu Hanife'nin. Ebu Hanife kamu mallarının kullanımı konusunda da oldukça titizdi. Ona göre yöneticiler tarafından kamu mallarının gayri meşru kullanımı, halifelüğün hükmünü geçersiz kılmaktadır. Dikkat edin bu fetvalara. Ona göre yöneticiler tarafından kamu mallarının gayri meşru kullanımı, halifelüğün hükmünü geçersiz kılmaktadır. Dahası yabancı devletlerden halifeye gönderilen hediyelerin bile halifenin kişisel mülkü olmasını caiz görmemiş, devlet başkanı olmasaydı bu ilgiyi celp etmeyecekti, deyip fetva vermiştir. Aynı zamanda kamu malının halifenin şahsi ihtiyaçları için kullanılmasına ve hediye olarak sunulmasına karşı çıkmıştır. Hatta kendisine sunulan kadılık ve hazinedarlık şeklindeki görevleri reddettiği gibi Emevi ve Abbasi yöneticileri tarafından gönderilen hediyeleri de kabul etmemiştir. Mansur'un kendisine gönderilen hediyeleri neden kabul etmediği sorusuna ise şöyle yanıt vermiştir: "Şahsi malınızdan bana bir hediye gelmedi ki onu kabul edeyim. Siz bana ümmetin hazinesinden aldığınızı yolladınız. Oysa ümmetin malında benim bir iddiam olamaz. Ben silah altında savaşan bir asker değilim, böyle bir askerin çocuğu da değilim. Fakir de değilim ki hazinenin tahsisatından yararlanayım."

Ebu Hanife; rey ekolüne mensubiyetinin de katkısıyla rıza, -devlet yönetiminde-şura ve meşverete dayanmayan bir yönetimi bâtil kabul etmiş ve böyle bir yönetime halk tarafından itaat yükümlülüğünün olmadığını ifade ederek gelenekselci tutumun aksine farklı bir tavır sergilemiştir. Gelenekçilerin büyük bir bölümü halkın yöneticiye karşı sesini yükseltmesine cevaz vermiş fakat yöneticiler onların haklarını gasp ederse zulüm ve kan dökme ile devleti idare etseler bile iktidara yönelik herhangi bir isyan teşebbüsüne izin vermeyerek tahammülcü ve sabırcı bir muhalefeti esas almıştır. Fakat Ebu Hanife, gelenekçilerden farklı bir tutum sergileyerek böyle bir yöneticinin hilafetinin meşru olmadığını iddia etmiştir. Dolayısıyla yönetilenlerin rızasına dayanmayan ve yönetim karşısında halkın ayaklanma başlatma, isyan etme ve hatta yöneticiyi azletme hakkı vardır diye fetva vermiştir. Bu bir icazet değil, görevdir. Bununla birlikte daha fazla can ve mal kaybı yaşanmaması adına zalim yöneticinin yerine derhal adil ve erdemli bir yönetici başa geçmelidir, diye fetva vermiştir. Zalim bir yönetimin varlığı, adaleti tesis etme amacı ve planlı bir organizasyon isyana teşebbüsün rasyonel temellerini oluşturmaktadır. Nitekim Ebu Hanife'ye göre zalim bir yöneticiye karşı isyana teşebbüs etmenin üç temel şartı vardır: Bunlar: Zalim yöneticinin yerine geçebilecek adil ve erdemli bir yöneticinin varlığı, isyanın planlı ve organizeli bir şekilde gerçekleşerek başarıya ulaşabilme şansının olması ve son olarak da isyanın halkın yararı ve iyiliğine odaklanıyor olmasıdır. O yüzden Zeyd, İbrahim ve Muhammed en-Nefsüzzekiyye ayaklanmaları ve daha bunun gibi birçok saltanat zulmüne karşı Ebu Hanife'nin ilmi ve malı ile destek verdiği isyanlar, onun bugünkü çağdaş dille protest kimliğini çözümlenmek ve "zalim yöneticiye karşı direnme" söylemini anlamak açısından dönüm noktalarıdır.

Ebu Hanife; yönetimin Ehl-i Beyt'in hakkı olduğunu savunmakla birlikte Şia'nın iddia ettiği gibi bu hakkın Allah tarafından nas ve tayinle belirlendiği inancını taşımamış, Ehl-i

Beyt'e bir kutsiyet atfetmemiş. Ali oğullarını işgalci zalim Emevi idarecilerine karşı adil, erdemli ve ehil oldukları için desteklemiştir. Zulme karşı direnme, Ebu Hanife için aynı zamanda dini bir görevdir. Ebu Hanife sosyal, siyasal ve ekonomik hayatı düzenleyen bir şûra kurumunun olması gerektiğini savunmuştur. Halife tüm Müslümanların ortak aklı, yani meşveret ve biat ile seçilmeli ve yönetim tek bir grubun tekelinde olmamalıydı. Halife adil olduğu ve İslami emir ve hükümleri uyguladığı müddetçe hükmetmeye devam etmelidir, aksi takdirde halk biata –ki biat, pasif bir bağlılık sözleşmesi değil, meşruiyetin asli kaynağıdır, yönetici ve yönetilenler arasında sorumluluk ve hesap verilebilirlik ilişkisi doğuran karşılıklı bir sözleşmedir, fakat raşid halifeler sonrası dönemde yalnızca sembolik bir anlam ifade etmiştir- sadık kalmayıp tiranlaşmış yöneticiyi azledebilme hakkına sahiptir.

Ebu Hanife'ye göre halife, görüş bildirme yetkisi ve ehliyetine sahip kişilerden oluşan bir danışma kurulunca seçim ile belirlenmelidir. "Benim ahdime zalimler nail olamazlar." ayetini yorumlayış tarzı gereğince halife, vali, kadı ve diğer yöneticilerin de mutlak surette adil ve erdemli olması gerektiği, bu koşulları sağlamadığında emirlerinin hükümsüz olduğunu ve azledilebileceğini ifade etmiştir. Nitekim önce hilafet tahtına oturup sonra kendi hilafetinin meşruiyetini ulemaya onaylatmak isteyen Ebu Cafer el-Mansur'a Ebu Hanife şöyle demiştir: "Doğru yola ulaşmayı arzu eden öfkeden kaçınır. Vicdanına danışırsan göreceksin ki bizi Allah için çağırma. Fakat utanmadan bize senin hoşuna gidecek ve halka da ulaşacak bir şeyler söyletmek için çağırdın. Doğrusu şu ki fetva ehlinde iki kişinin bile ittifakı olmadan halife oldun. Oysa halifenin Müslümanların müşaveresi ve muvafakati sonucu seçilmesi gerekir. Biliyorsun, Ebu Bekir Yemenlilerin biati ulaşınca kadar, altı ay süreyle karar almaktan kaçınmıştır." Aynı zamanda Hazreti Ali Efendi'miz de altı ay boyunca biat etmemiştir. Bu iki biatı bekledi Hazreti Ebu Bekir Efendi'miz.

Daha sonraları yargın bir şekilde benimsenecek olan "Ulu'l-emre her koşulda itaat şarttır." görüşünü kesinlikle reddetmiştir. Ona göre zalim ve fasık bir kimse halife olursa onun halifeliği geçerli sayılmaz. Halkın da böyle bir halifeye itaat zorunluluğu yoktur. Emirleri geçerli değildir. Verdiği fetvalar da makbul sayılamaz. Zira "Allah'a karşı bir günah söz konusu olunca mahlûka itaat gerekmez " Zulüm yani adaletli olmama, Allah'a karşı işlenmiş büyük bir suçtur çünkü Allah'ın koymuş olduğu ilahi kurallara uygun davranmamaktadır. Böyle bir kimse, bir de iktidara hukuk dışı yollarla gelmişse gaspçı olarak anılır ki bu durumda meşruiyeti tamamen düşer.

Ebu Hanife zalim iktidara karşı isyana cevaz vermekle kalmamış, bunun Müslümanlar üzerine vacip olduğunu söylemiştir. Oysa bir kısım ulema halifenin kan döküp hak gasp etmesi durumunda bile isyanı caiz görmemişlerdir. Ebu Hanife'nin isyan konusundaki en önemli şartı, akıllıca tasarlanmış olmasıdır. Ona göre kan dökülmemesi için her türlü tedbir alınmalı, zalim halife indirildikten sonra da yerine mutlaka adil biri çıkarılmalıdır. Aksi takdirde isyan sadece başka bir fasiğa yarayacak, halk yine zulüm altında yaşayacaktır. Ebu Hanife her şart ve koşul altında yargının bağımsızlığından yanadır. Ona göre yargının hükümlerini halife bile kabul etmeli, yargı üzerinde baskı kurmaya çalışmamalıdır. Zira adalet sadece böyle tesis edilebilir. Hukuk erbabının, yani fakihlerin verilen hükümler lehine veya aleyhine konuşması yasaklanmamalıdır. Ne var ki çoğu zaman iktidarın şerrinden çekinen fakihler, halifenin veya ona bağlı kadıların verdiği kararları eleştirememişlerdir. Hatta halife tarafından atanan kadılar, halifenin hoşuna gitmeyecek hükümler vermekten kaçınmışlardır.

Ebu Hanife ifade özgürlüğünü o denli önemsemiştir ki yönetici meşru dahi olsa aleyhinde konuşulabileceğini söylemiştir. Hatta bir adım ileri giderek meşru bir yönetici hakkında argıyla bezeli kötü sözler söyleyerek hakaret edenlerin, hatta halifeyi ölümlü tehdit edenlerin bile tutuklanmasına cevaz vermemiştir.

Sadece sözlerini eyleme döküp silahlı isyana kalkışan veya toplum huzurunu bozanların cezalandırılacağını ifade etmiştir.

Ebu Hanife'nin iyi anlaşılması lazım. Ebu Hanife'nin iyi anlaşılması lazım ki ulema nasıl olmalı, sonraki bahis çünkü İslamcılar. Bu son dönem Osmanlı'da çıkan Osmanlı ile beraber değil; diğer İslam ülkelerinde, İslam topluluklarında çıkan Abduh gibi mesela Türkiye'deki Bediüzzaman gibi. Bunlar İslamcı kategorinin içerisinde. Yani çok su götürcek bu sohbet. O yüzden önümüzdeki hafta inşaallah burayı bitirebilirsek Ebu Hanife'yi bitirmemiz lazım iyi bir şekilde, ondan sonra İslamcılara gireceğiz çünkü. Ebu Hanife yani ulema kısmını bir otutturalım, bir ulema nasıl olur, neler yapmış? Sonraki İslamcılara bakacağız veya günümüzün ulemalarını siz düşünün artık. Bazen "Kim o ulema, gösterin bana." dememin sebebi o benim. İmam-ı Azam'a bakınca ulema yok. İmam-ı Azam buraya portresini as onun karşısında ulema yok. Allah iyi etsin inşaallah.

7 Mart 2021

Geçen hafta ulemadan bahsederken özellikle imam-ı Azam'ı anlatmıştım. Çünkü benim nazarımda ulema denilince hem İslami siyaset açısından kendi yaşadığı zamanda mevcut olan yönetimlerle diyalogları, mevcut olan yönetimlere vermiş olduğu fetvalar beni çok cezbettüğinden dolayı hemen hemen İslami siyasetin yani devlet yönetiminin nasıl olması gerektiğiyle alakalı ulema olarak üzerine düşen vazifeyi tam anlamıyla yaptığını inandığım için onlardan örnekler verdik. Bu akşam da devletin inşasıyla alakalı İslamcılar ne demiş, İslamcılar kimler? Hani, ben Müslüman'ım ama İslamcı değilim, ben Müslümanım şeriatçı değilim, onlar İslamcı veya onlar radikal dinci, bir sürü söylem geliştiriliyor ya Batıda. Ondan sonra bu da geliyor bizim Müslüman dünyanın içerisine biz, o geliştirilmiş olan kelimelerin cümlelerin peşinden kıyametler kopartıyoruz. Bu akşam da İslamcılarla alakalı konuşacağız inşaallah.

Geçen haftadan hatırlayacaksınız, anlatmıştık yönetimle alakalı ve siyasi içtihatlarıyla alakalı. Sonuç olarak: imam-ı Azam kendi zamanında İslam camiasının, komple İslam ümmetinin çıkmazdan kurtulması için kendi canı pahasına savunduğu bilgiye ve adalete dayalı ilkeleri siyasete temel olmasıyla imkân dahilinde bunları sunmuş, kendi imkanları dahilinde ve o Kur'an-sünnet bilgisi ile -bilgiden benim kastım Kur'an-sünnet bilgisi- adalet temelli bir devlet sistemi oluşması için var gücüyle mücadele etmiş. O yüzden ulama açısından bu bir örnek teşkil ettiği için size imam-ı Azam'ı anlattım ve imam-ı Azam kendi yaşadığı çağda ve şehirde bütün ırklardan mevcut Ortadoğu'nun bütün ırklarından ve inanışlarından toplanmış bir şehirde yaşadı ve o gün için Emevilerin ve Abbasilerin ırkçılığına karşı çıktı, yönetimdeki adaletsizliklerine karşı çıktı, yöneticilerin devlet malını ve hazinesini kendi şahsi menfaatlerine kullanmalarına karşı çıktı. Karşı çıktığı noktalara baktığımızda bugün İslam dünyasının yegâne problemleri var. Bugün İslam dünyasının yegâne problemlerinden birisi adalet mekanizması. Ne bizde Batı standlı bir adalet sistemi var, ne de İslam standlı bir adalet sistemi var, ne de bizde Doğu standlı bir adalet sistemi var. Bizdeki adalet sistemi, cumhuriyetin ilk yıllarında memurların üzerine kurulmuş. Birinci sınıf, birinci derecede insanlar memur; onların üzerine kurulmuş. Sonradan zengin kapitalistlerin hiyerarşisine girilmiş, onların üzerine kurulmuş ve hala daha şu anda adalet sistemiyle alakalı bütün İslam dünyasında problem var ve bu problem ne yazık ki çözülmemiyor, çözümlenmek istenmiyor çünkü. Çözümlemeyi isteseler çözümlenecek ama çözümlenemeyen İslam dünyasında bir adalet problemi var. Bakın, bu dört halife döneminde bu problem yok. Dört halifeden sonra bilhassa Emevilerle yani Muaviye'nin oğlu Yezid'le başlayan hatta Muaviye zamanında başlayan bir adalet problemi var, bir adalet sıkıntısı var ve Muaviye'yle başlayan bir yönetsel sıkıntı var. Bu yönetsel sıkıntı ne? Önceden bir topluluğun oyuyla seçilmiş olan devlet başkanları var ama sonradan babadan oğula geçen bir saltanat var. Bu, Türkler İslam olmazdan önce de Orta Asya'da böyleydi ama İslam olduktan sonra da Türkler bu geleneklerini ve kültürlerini devam ettirdiler. Seçimle devlet başkanlığının gelmesi Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerinden sonra son buldu ve imam-ı Azam bunun mücadelesini verdi. İmam-ı Azam adaletsizliğin mücadelesini verdi, imam-ı Azam liyakatsizliğin yani devlette liyakat ehli insanların görev almasının mücadelesini verdi, imam-ı Azam devlet başkanının bir kurul tarafından seçilmesi gerektiğinin mücadelesini verdi ve imam-ı Azam bağınazlığa karşı bağınazlığın mücadelesini verdi. Bağınazlık derken buradaki kastım ne? İnsanların Kur'an ve sünneti bırakıp kendi heva heveslerine "Benim dedem şöyle demişti, benim şeyhimin şeyhi böyle demişti." deyip bir ilme dayanmayan, bilgiye dayanmayan, heva ve hevesten doğmuş olan şeylere insanların devam etmesi. Buna karşı çıktı. İmam-ı Azam ayrımcılığa karşı çıktı. Nasıl ayrımcılığa karşı çıktı? Emevilerde de Abbasilerde de belli bir ırka dayalı bir devlet sistemi vardı. Yani Emevi

hanedanlığının etrafında kendi akrabaları vardı ve ayrımcılık yapıyorlardı, sonradan Müslüman olanlar ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyorlardı. Arap olmayan bakın; Arap olmayan ırklara karşı ikinci, üçüncü sınıf muamelesi yapıyordu. İmam-ı Azam bu ayrımcılığa karşı çıktı ve İmam-ı Azam heva ve hevesten, insanların kendi şahsi menfaatlerinden bilhassa yöneticilerin kendi şahsi menfaatlerini korumak onları daha da fazlaştırmak için yapmış oldukları zulme karşı çıktı. Eşitsizliğe karşı çıktı, hoşgörüsüzlüğe karşı çıktı ve İmam-ı Azam bunlarla çatıştı.

Şimdi İmam-ı Azam'ın zamanındaki tespitlere baktığımızda bugün İslam dünyasında bu tespitleri görmek, bunun devamıyetlerini görmek, bu hastalıkları görmek mümkün. Bugün biz Suudi Arabistan'a gitmiş olsak Suudluların haricinde devlette görev alan yoktur hiç, önemli mekanizmalarda Suudlular vardır, daha doğrusu Suudi ailesinin elemanları vardır. Veyahut da Kuveyt'e gitseniz, Bahreyn'e gitseniz, Birleşik Arap Emirlikleri'ne gitmiş olsanız aynı şeyle karşılaşsınız. İran'a gitseniz orda ağırlık mollalardadır; mollaların aileleri, mollaların etrafı yönetimde söz sahibidir. Onlar, orda asıl rejimi ayakta tutarlar ve onlar sıkıntı yaşamazlar. Enteresan bir şeydir. Şia'da bunun böyle oluşması, Arap unsurlarda farklı oluşması ama zeminsel olarak aynı şey. Bir yerde mollaların sınıfından olacaksın, bir yerde Suud'un sınıfından olacaksın, değişen bir şey yok. Osmanlı'da da kendi zamanında hanedanlık vardı. Hanedana yakın olanlar, hanedanın etrafında duranlar bozulma döneminde rahat hayat yaşamaya başladılar. Sadrazamlar, sadrazamın etrafındaki kimseler; adaleti, ayrımsızlığı, devleti devlet eden unsurları koruyamadılar.

Şimdi günümüz dünyasına baktığımızda İslam dünyasının içerisinde bu yanlışlıklara bu körü körlüğüne dur diyecek ulema sınıfı yok, işin en ilginç noktası bu. İmam-ı Azam'ın yolunu takip eden, İmam-ı Azam'ın siyasi içtihadlarını takip eden, siyasi duruşunu takip eden benim bildiğim bir ulema yok. Yine Hanefi'yiz diyen şeyh efendiler, müşhidler, imam efendiler ne yazık ki İmam-ı Azam'ın yolundan gitmiyorlar. Hanefi'yiz diyenler İmam-ı Azam'ın yolundan gitmiyor. Biz, abdesti şu mu bozar bu mu bozar da kalmışız. Yönetimde adaleti İslam dünyası aramıyor, yönetimde liyakati İslam dünyası aramıyor, yönetimde ayrımcılığa karşı duruşu İslam dünyası aramıyor. İşçi hakları, İslam dünyası aramıyor. İşveren hakları, İslam dünyası aramıyor. Kapitalist sistem, deccalist sisteme karşı İslam dünyası; hakkaniyet ölçüsünde adalet aramıyor ve ne yazık ki İslam dünyasındaki bütün unsurlar, kendi içerisindeki olan unsurlar; kapitalist sisteme, deccalist sisteme çalışıyor ve bunun bilincinde değil. İslam dünyası bunun bilincinde değil. Bilincinde olmuş olsalar, kendilerini bu tarafa doğru yönlendirmiş olsalar, İslam dünyası bambaşka olacak. Bakın, Osmanlı yıkıldığından beri İslam dünyasında kan durmuyor, Osmanlı yıkıldığından beri İslam dünyasında göz yaşı durmuyor, Osmanlı yıkıldığından beri İslam dünyasının iki yakası bir araya gelmiyor. Müslümanların bulunduğu her yerde kan var ve işin enteresan noktası önceden haclı seferleri vardı, haclılar ordularını toplarlar, asker toplarlar, Müslümanlar bunları duyar, Müslümanlar birlik ve beraberliklerini korurlar, onlara karşı onlarda savaşır, ordularını toplarlardı. Şimdi Hristiyan uyandı, Yahudi uyandı. İslam dünyasının içerisinde değişik terör örgütleri kurup değişik kurum ve kuruluşlar tespit edip bunlarla birbirlerini öldürtüyor ve birbirleriyle savaşıyor ve İslam dünyası kendi içinde birbirleriyle savaşarak fikir üretmekten, düşünce üretmekten, mal üretmekten, bir ahlak üretmekten, yeni bir şey üretmekten uzak. Biz -tabiri caizse- kargaşanın, kaosun, savaşın içerisinde can derdine düşmüşüz. Debeleniyoruz boyna ve meselenin gerçeğini ve işin özünü görmüyoruz. Bunlar çok ağır sözler, bakın benim konuşacaklarım çok ağır sözler. Hep aldatıyoruz. Bize Kur'an-sünnet, vatan-millet deyip önümüze geçenler; belirli bir yönetime geçtiklerinde ilk önce onlar bozuluyorlar. Parayı gören bozuluyor, makamı gören bozuluyor, ne taahhütlerle geliyorlar, o taahhütleri yerine getiremiyorlar. O kapitalist sistemle, o deccalist sistemle

yüzleşen Müslümanlar ne yazık ki kendilerini kaybediyorlar ve geldikleri kesime sırtını dönüyorlar; geldikleri kesime ihanet ediyorlar. Sırtını dönmekle kalmıyorlar; ihanet ediyorlar ve onları oraya getiren ezilmiş, yıkılmış, parçalanmış, her şeyinden fedakarlık eden Müslümanlar ne yazık ki o yönetime gelen, kendindenmiş gibi görünen kimselerin yine zulmüne uğruyor; kendindenmiş gibi görünen insanların yine gadrine uğruyor; gadrediyorlar onları; katlediyorlar. Yine kendindenmiş gibi görünen, o yönetime gelen, seçimle gelen ama seçimsiz gelen veyahut da atanan, islami kimliğiyle kişiliğiyle belli bir noktaya gelen insanlar ne yazık ki heva heveslerine uyuyorlar; nefislerine uyuyorlar ve bir bakıyorsunuz ki birbirlerine kamunun malını peşkeş çekiyorlar; bir bakıyorsunuz ki birbirlerine kamuyu peşkeş çekiyorlar. O onun tanıdığı, o onun kardeşi, o onun teyzesinin oğlu, o onun dayısının oğlu, bir bakmışsınız, işe girecek olanlar parsellenmiş, bir bakmışsınız hukuk parsellenmiş, memuriyet parsellenmiş, belediyeler parsellenmiş veyahut da herhangi bir iş yeri veya devletle alakalı bütün her yer parsellenmiş. Liyakat söz konusu değil, adalet söz konusu değil ve belli nemalar belirli insanların elinde dolaşüyor ve bunun ne yazık ki Müslümanlar görüyorlar, İslam dünyası bunu görüyor. Ve ne yazık ki "bu bizim partimizden, bu bizim hizbimizden, bu bizim tarikatımızdan, bu bizim kardeşimiz, ya ne yapalım şimdi; o da böyle yaptı." deyip biz onu sineye çekiyoruz, biz bunun mücadelesini vermiyoruz. Bunu siyasetçiler vermiyor, bunu cemaatçiler vermiyor, bunu tarikat ehli vermiyor, bunu sufiler vermiyorlar, biz bu mücadeleden uzak yaşıyoruz, uzak yaşıyoruz. Biz evlerimizdeki rahatımızı düşünüyoruz, arabalarımızı düşünüyoruz, dolaplardaki yiyeceklerimizi düşünüyoruz, biz eşyalarımızı düşünüyoruz. Kaç tane takım elbisemiz var, kaç tane daha takım elbise yapalım? Biz fabrikamıza fabrika katalım, tezgahımıza tezgah katalım, diye düşünüyoruz ve diyoruz ki; evet Müslüman ekonomik olarak güçlü olmalı. Ekonomisi güçlü olan Müslüman önce arabasını en lüks araba haline getiriyor, evlerini en lüks ev haline getiriyor, o zekat vermemenin yolunu arıyor, islami mücadeleye sırtını dönüyor, oysa çok mücahitti. Hani meşhur söz var ya; Mücahit olarak yola çıkarlar; yolun ortasında müteahhit, yolun sonuna doğru it olup çıkıyorlar. Yolun başında mücahit olan, yolun sonunda münafık olup çıkıyor. Bakın, yolun başında mücahit ama bir müddet gittikten sonra münafık olup çıkıyor ve ne yazık ki derler ya: "Kavun değil ki koklayasın." diye. O mekanizma eritiyor; o kapitalist sistem, o deccalist sistem, o heva ve hevesin üzerine kurulu, nefsin ve şeytanın üzerine kurulu o sistem Müslümanları ne yazık ki helak ediyor. Ve bu noktada biz; ne kadar kendi içimizde, özümüzde kendi kendimize eleştirsek de en sağlam duran sufiler. Ehli tarikat da demiyorum bakın. Sebep? Onlar da zaten iki yüz yıldan beri çürümüşler, çürüdüklerinden dolayı böyle. Çürümemiş olsalar onlar da menfaatlerin peşine gitmemiş olsalardı, onlar da vakıflardan alacak olduğu maaşa bakmamış olsalardı, onlar da müridlerinin askere gidip gitmemesine bakmamış olsalardı, belki de bu çürüme bu kadar çok hızlı yürümeyecekti. Şeyh efendiler maaşlarını düşündüler; vakıflardan maaşlarını, vakfiyelerden maaşlarını düşündüler. Vakfiyenin başındaki kimseyle şeyh efendinin arasında uçurumlar çıktı, vakfiyenin başındaki kimse şeyh efendini akçesini kesmekle tehdit etti, şeyh efendi akçeyi terkedemedi, şeyh efendi tekkeyi de terk edemedi, tekkeyi de akçeyi de terk edemeyince bozulma başladı. Dervişlerine doğruyu söyleyemediler, etrafındaki insanlara hakikati haykıramadılar, adalet diyemediler, liyakat diyemediler, ayrımsız bir dünya diyemediler, "la ilahe illallah Muhammeden Resulullah" diyen kardeşler ve kardeş olarak kalacaktır diyemediler. Ne yazık ki İslam dünyası bu bozulmaktan nasibini aldı.

Şimdi ulemânın yerine geçen diyanet, ulemânın yerine geçen üniversiteler başlarını kafalarını kuma gömmüş vaziyetler; başlarını kuma gömmüş vaziyetler. Oturuyorlar, kalkıyorlar, sinek orucu bozar mı bozmaz mı, sigara dumanı orucu bozar mı bozmaz mı, krem sürdüm, orucu bozar mı bozmaz mı, yok ruj sürdüm, orucu bozar mı bozmaz mı?

tartışıyorlar. Adalet nerede, bunu tartışan yok, liyakat nerede, bunu tartışan yok, devlet ne halde, bunu tartışan yok, hukuk nasıl olmalı, bunu tartışan yok, hukuk nasıl olmalı, bunu tartışan yok ve böylece o bozulma devam ediyor.

Buradan, ulemadan İslamcılara geçiyoruz çünkü soruyu soran kardeş tespiti yapan kardeş: *"Müslüman dünya çıkışlı eleştiriler üç çevreye göre farklılaşır."* diyor. Üçüncüsü ne? İslamcılar. İslamcı; bunu da Batılılar koydu, bu İslamcılar sözünü. Bu, aslında bu hareketin içerisinde olan kimselerin kendince isimlendirdiği bir şey değil. Hani İmam-ı Azam'ın kendisini Hanefi fıkıhçısı olarak isimlendirmemesi gibi İmam-ı Şâfiî'nin kendisini Şâfiî fıkıhçısı gibi isimlendirmemiş olması gibi veya Abdulkadir Geylani hazretlerinin kendi sağlığında Kadiri tarikatını kurmaması gibi ve Ahmed er-Rufai, Ahmet el-Bedevi, İbrahim Dusiki, Şeyh Ebu'l Hasan eş-Şazeli, Şah-ı Nakşibendi, Şah-ı Mevlâna kendi sağlıklarında bir tarikat ismiyle isimlendirilmemişler; kurmamışlar. Onlar sufiliği yaşamışlar, onlar sufi ölçütlerini koymuşlar kendi sağlıklarında. Arkasından gelenler o ölçütlere devam etmişler, kendi kendilerini öyle isimlendirmişler, demişler ki; biz Hazreti Mevlâna'nın Celaleddin Rumi'nin sufi görüşlerini, sufi kaidelerini kabul ettik. O yüzden Mevlânacı gibi Mevlevi olmuş. Abdulkadir Geylani hazretlerinin peşinden gidenler, onlar kendilerini isimlendirirken "Kadiriyiz biz." diye isimlendirmişler. İşte bu İslamcılar da İslamcı olarak nitelendirilenler, kendilerini çıkış noktasında İslamcı olarak nitelendirmemişler. O yüzden bu İslamcıların genel olarak fikir çerçevesi inanç, ibadet, ahlak, felsefe, idare, siyaset, iktisat, hukuk, eğitim alanında İslam'ı bütün bir hayat nizamı olarak yeniden hakim kılarak Müslümanları medenileştirme, İslam dünyasını geri kalmışlıktan Batının hakimiyetinden, Batının zalimliğinden, Batının zulmünden, Batının müsibetlerinden ve Batılı zihniyetin keyfi yönetimlerinden kurtarma ve mevcut yaşadıkları yönetimin adaletsizliklerine, keyfiyetlerine karşı duruş bir hareket ve bu hareketin başlangıç noktası Osmanlı. Osmanlı'nın duraklamasıyla başlayan, gerilemesiyle daha da aktif hale gelen bir zamana rastlıyor ve bu noktada onlar -şimdi isimlerini de ben size çok fazla da olmasa tespit ettiklerimi kendimce size isimleri de söyleyeceğim- onlar çıkış noktası olarak -ben samimi olduklarına inanıyorum, bu benim kendi inancım çünkü- orta yerde bir yangın var; bu yangını söndürmenin bu sıkıntıları gidermenin yolunu arıyorlar ve Osmanlı hanedanlığı meydanda, ortada. Tabi Osmanlı'nın devlet yönetimine geçecek olan genç memurları Fransa gibi o zaman için bilginin, ilmin, devlet yönetiminin en ideal olarak görüldüğü yere gönderdiği o genç talebeler, o sefirler, o devlet yöneticileri orada farklı bir dünyayla karşılaşıyorlar. O farklı dünyayla karşılaşınca bunun da İslam dünyasında oluşması, bunun da İslam dünyasında böyle hürriyetin olması, fikir hürriyetinin olması, teşebbüs hürriyetinin olması, adaletin olması ve örneğin padişahın yetkilerinin sorgulanabilir olması, daha ileri halifenin dahi yetkilerinin sorgulanabilir olması, hatta halifenin Allah'ın halifesi değil milletin seçtiği halife olması gerektiğine dair böyle o gün için konuşulması zor olan ve dillendirilmesi zor olan meseleleri dillendiriyorlar. Bunların birinci sıradaki Batılılaşmış aydınlardan farkı; bunlar meselenin özüne yönelip yani din olarak Kur'an ve sünnetin özüne, yani ilk çıktığı noktaya bakıp oradan yeniden içtihadlar edip yeniden hükümler çıkarıp bidatlardan ve hurafelerden kurtumayı -daha ileri söyleyeyim size- hatta tarikatların işleyişinin, tarikatların davranış biçimlerinin hurafelerle dolu olduğunu, tarikatların bu hurafelerden kurtulması gerektiğini dahi söyleyen kimseler var. Ve İsmail Fenni Ertuğrul gibi. Muhyiddin İbn Arabî hazretlerinin eserlerine vakıf olan, ileri derecede Arabî'yi anlayan çünkü İsmail Fenni Ertuğrul'da bu İslamcılarının içindedir. Din algısının ve anlayışının Batı dünyasının karşısında İslam'ı savunmanın ancak felsefi olarak Arabî ekolüyle mümkün olabileceğini, Batı maddiyatçılığının karşılığında ancak Arabî metafiziğiyle karşı çıkılacağını savunan bir ulema topluluğu var. Ama bunlar mevcut şeyhülislamlığın bünyesindeki gibi düşünmeyen içlerinde paşalar var.

Osmanlı hanedanlığı gibi düşünmeyen, İslam dünyasının yeniden silkelenip özüne dönüp özünden bir şeyler çıkarıp ileriye doğru götürülmesi gerektiğine inanan, böyle bir Batılıların İslamcı diye nitelendirdiği yenileme hareketinin içerisinde olanlar var. Bunun içerisinde Bediüzzaman Said Nursi var, bunun içerisinde Mehmet Akif var örneğin, bunun içerisinde Mustafa Sabri Efendi var. Bunlar zaman içerisinde değişik yerlere kaydıkları tespit edilse de başlangıç noktasında böyle. O yüzden İslamcı diye nitelendirilen bu kimseler, mesela bu devlet adamlarından birisi Said Halim Paşa. Bu Said Halim Paşa çok tartışılır ya, bilmiyorum, yani biraz böyle Osmanlı'yı inceliyorsanız veyahut da I. Meşrutiyet II. Meşrutiyet, Tanzimatları falan bakar, araştırırsanız Said Halim Paşa önünüze gelir. Said Halim Paşa örneğin İslamlaşmak demek -Said Halim Paşa'nın tarifi- İslamiyet'in inanç, ahlak, yaşayış ve siyasete ait esaslarını tam olarak uygulamak demektir. Buna itiraz edecek olan bir kimse olabilir mi? Yok. Kim itiraz ediyor? Devlet. Kim itiraz ediyor? Şeyhülislamlık. Enteresandır, bakın bunlar. Said Halim Paşa Avrupa'da eğitim görmüş ve devletin yeniden ayağa kalkmasını, milletin ayağa kalkmasını isteyen bir paşa. Çalışkan, üretken bir kimse. Bakın, üretken bir kimse, yani medreseden yetişmiş bir kimse değil. İslamcılar'a göre Kur'an ve sünnet; belli bir devlet ve hükümet biçimi ortaya koymamış, genel esaslar belirlemekle yetinmiştir. Onlar devlet yönetimine de şerh düşüyorlar, diyorlar ki; İslam Kur'an sünnet dairesinde belirli bir metod getirmedi, bu metodu insanlar bilgileriyle Kur'an ve sünnete dayanarak geliştirmeliler. Yani şunu demek istiyorlar: Zamana, şartlara ve ihtiyaçlara göre Kur'an sünnet esasları dahilinde her türlü yönetim biçimi şeriata uygundur, deyip fetva veriyorlar. Bu ne demek? Hanedanlık veya Osmanlı hanedanlığı babadan oğula geçiyor ve bu son dönem bu hanedanlık çürüyor, çatırıyor. Bu yönetsel olarak sıkıntılar var; bu yönetsel sıkıntıları yine Kur'an ve sünnetten içtihad alarak, Kur'an ve sünnetten delillendirerek bizim yeniden biçimlendirmeniz gerekir; diyor Said Halim Paşa ve İslamcılar. Yönetimde esas olan unsurlardan birisi şûra, diğeri de meşverettir. Şura neydi? Bir şûraya katılacak olanların belli bir prototipleri var, belli bir yetkinlikleri ve yeterlilikleri var. O şûranın toplanması lazım ve şûrada meşveret dediği, istişare edilmesi lazım. Konuların, kaidelerin, kanunların, yapılacak olan işlerin istişare edilmesi lazım ve bunu da Cenâb-ı Hakk Peygamber'ine zaten emretmiş. Diyor ki: "Sen işlerini onlarla istişare et ve istişareden bir karar aldığında da ondan geri dönme, onu değiştirme." İstişare ile karar alma Kur'an ve sünnetle sabit. şimdi parantez açmak istiyorum burada kendimi methetmek için söylemiyorum Bu dergahın içerisinde ilk istişare mekanizmasını kuran, kardeşiniz. Şeyh Efendi'nin zamanında, Abdullah Efendinin zamanında ben ilk istişare heyetini Bayındır'da kurmuştum. orada istişare ederdim arkadaşlarla. Şeyh Efendi beni Ödemiş'e götürdüğünde Ödemiş'te istişare etmeye başladım çünkü istişaresiz bir iş doğru iş değildir. Cenâb-ı Hakk Peygamberine "İstişare et" diye emrettiyse toplumu ilgilendiren, topluluğu ilgilendiren, aileyi ilgilendiren konularda ehli ile istişare edilmesi gerekir. Örnekliyorum bunu, ardından ben Bursa'ya göçtüğümde Bursa'da da istişare etmeye başladım. Mesela Bursa'nın ilk istişare heyetinde olanlar: Hüseyin bizim Dikkaldırım'daki Hüseyin'dir, Adnan'dır, Cafer'dir. Bunlar Bursa'nın ilk istişare heyetinde olanlardır. Bütün o zaman için ders yaptırın çavuş kardeşler, ilk dervişler, istişare heyeti vardı. Hatta onlara ben "kırklar" derdim, kırk tane istişare heyeti vardı. Onları önemli meselelerde toplarız, onlarla istişare ederiz hatta ben derdim ki; ben dahilim, istediğiniz konuyu konuşalım, tartışalım, istişare edelim. Bakın, hala daha biz istişare ederiz. Her konuda istişare heyetimiz vardır, toplanırlar, istişare ederler. Her ne kadar ben artık yavaş yavaş geri çekilsem de bu tip meselelerden ama arkadaşlar istişare ederler, istişarede alınan kararları bana bildirirler, bazı istişarelere ben de katılırım ama benim katıldığım yerde rahat bir tartışma ortamı olmayacağından veyahut da insanlar fikirlerini tam olarak aktarmayacağından dolayı ben bir çit geride duruyorum, rahat

konuşsunlar. Orada konuşsun ki başka bir yerde konuşmasın, dedikodu etmesin, gıybet etmesin. "Ya şu şöyle olacaktı, bu böyle olacaktı." demesin. O zaman bakın, biz ehl-i sufi olarak bir şûramız var mı? Evet. Ehl-i sufi olarak o şûrada istişare ediliyor mu? Evet. Bakın, bunu islamcılar savunuyorlar Osmanlı'nın son döneminde, bakın Osmanlı'nın son döneminde. Diyorklar ki; istişare edilmesi lazım, bir şûra kurulması lazım. Bakın, millet meclisi değil, şûra kurulması lazım. Şûra. Şûraya girecek olanların özellikleri var. Cahil bir insan da milletvekili olabilir mi? Olabilir. Ahlaken belli bir derecede olmayan bir kimse de milletvekili oluyor mu? Oluyor. Adamın ahlakı zayıf, milletvekili olmuş. Adam kumarıcı, adam her gün içki içiyor, adam zinacı, adam uyuşturucu kullanıyor, milletvekili. Şûra heyeti ayrı. Şimdi parti kuruyorlar. Partide MKYK'mı diyorlar, merkez karar yürütme kurulu, öyle değil mi? Evet, bunun gibi. Şûra bunun gibi. Devlet öyle yönetiliyor, öyle yönetilmesi lazım. İşte islamcılar diyor ki; şûra lazım ve buna göre siyasi ve idari faaliyetler yönetilenlere danışarak yürütülmelidir. Yönetilenlere danışılacak yani halka, millete danışılacak, millete danışarak iş yapılacak. Yani bugün ona ne yapıyorlar? Halk oylaması diyorlar ya örneğin, milletin içinden o şûraya fikir verecek erdemli insanların oluşması, o erdemli insanların o şûraya fikir üretmesi lazım; bunun gibi. O günkü islamcılar bunları istiyorlar ve bu ise o grupların, o halkın temsilcilerinin olması gerekiyor. Eğer temsilcileri olmazsa bu mümkün mü? Değil. O zaman bu insanlar kendilerince temsilci seçmeleri lazım, kendileri seçmesi lazım, birilerinin atamaması lazım. Kendilerini seçmesi ne demek? İnsanlar diyecekler ki; biz x kimseyi seçiyoruz. Ama şimdi ne yazık ki dünya üzerindeki demokrasi denilen ne idüğü belirsiz sistem, parti başkanlarının atadıklarını seçiyor. İnsanlar veyahut da kapitalist sistemin iktidara aleveresiyle dalaveresiyle iktidara getirdiği, getirmeye çalıştığı, algı operasyonlarıyla iktidara getirdiği kimseleri seçiyorlar. Zaten o kapitalist deccalist sistemin istediği kimse seçilmezse bir darbe yapıp veya darbeler silsilesi oluşturup onu yine indiriyorlar aşağı veyahut da iç kargaşa çıkarıp, iç savaş çıkarıp değişik ekonomik ambargolar uygulayarak istedikleri kimseyi yönetime getiriyorlar. Yani emperyalist sistem, istediği ülke istediği devlet başkanını atıyor. Eğer o devlet başkanı onun istediği gibi hareket etmezse halkı ayaklandırıyorlar. Mesela işte seçimle geldi, değil mi, neydi o, Venezüella'ydı değil mi? Neydi onun devlet başkanının adı? Maduro' mu oldu? ABD'nin yıkmak istediği kimse o, öyle değil mi? Bakın, Amerika Birleşik Devletleri seçilmiş bir kimseyi yıkmaya çalışıyor, halkı ayaklandırıyorlar. Orada seçilmiş bir devlet başkanı varken muhalefet dedikleri kimseyi devlet başkanı olarak tanımıyorlar ve asker gönderiyorlar ve ekonomik ambargo koyuyorlar ve Batı demokrasi dediği puttan helvasını canı sıkılınca yiyor. Veyahut da Mısır'da seçimle gelen Mursi'yi televizyonlarda canlı yayında, canlı yayında bütün dünyanın önünde, bütün dünyanın önünde, mahkemede katlediyorlar; şehid ediyorlar ve seçimle gelmiş olan bir kimseyi darbeye yıkıyorlar. Bu Batının demokrasi dediği şey. Hazreti Ömer Efendi'mizin o hani biz cahiliye döneminde helvadan put yapardık, karnımız acıkınca da biz onu döner, yerdik, dediği gibi. Batı demokrasisi dediğimiz şey; helvadan put. Batılılar canları istedikleri anda dönüp onu yiyorlar. Düşünebiliyor musunuz? Rusya Afganistan'ı işgal ediyor ve orada savaş çıkıyor ve savaş çıktığında insanlar topraklarını korumak için uğraşıyorlar ama oyun içinde oyun oynanıyor, dünyanın her bir tarafından cihatçı Müslümanlar toplanıyor, yıllardır o savaş orada devam ediyor ve bir taşla çok kuş vuruyorlar. Bir taraftan Rusya ekonomisini çökertirlerken dünya üzerinde cihad şuuru ile olan Müslümanları da orada ne yapıyorlar? Şehid ediyorlar. Bakın, bitmiyor oyun. Orada bitiyor, Irak'ta başlıyor, Irak'ta bitiyor, Suriye'de başlıyor, Suriye'de bitmeden Yemen'de başlıyor, Yemen'de bitmeden bir başka Afrika'nın ülkesinde başlıyor, orada bitmeden Libya'da başlıyor. Bu bitmiyor ve Batı, emperyalist düşüncelerini islam dünyasının üzerinde oynamaya devam ediyor. Tarikatları kullanıyor, cemaatleri kullanıyor, partileri kullanıyor,

sivil toplum örgütlerini kullanıyor. Çok böyle masumaneymiş gibi geliyor bize, masumane değil. Bakın, Suriye'de Müslümanlar birbirlerini katlediyorlar, Irak'ta Müslümanlar birbirlerini katlediyorlar, Yemen'de Müslümanlar birbirlerini katlediyorlar, bakın, Libya'da Müslümanlar birbirlerini katlediyorlar. Bunlar çok masum şeyler değil ve ne yazık ki İslam dünyası komple içindeki entelektüelleriyle, aydınlarıyla, ulemasıyla, siyasetçisiyle, tarikatçısıyla, sufileriyle kafalarını kuma gömmüş vaziyetlerde; görmek istemiyor hiç kimse. O acı tabloyu seyretmek istemiyor hiç kimse; o acı tabloyu görmemezliğe geliyor. Her akşam insanlar oturuyorlar televizyonlarının karşısında, ya bir yarışma programı izliyorlar ya da çal kızım oynayalım, bir eğlence programı izliyorlar. Yani Müslüman dünyasının acısı, Müslüman dünyasının kanayan yarası tamir edilmiyor ve tamir edileceği esnada bir yerden daha yeniden patlak veriyor. İşte bu, yönetsel krizlerden kaynaklanıyor. İslam dünyasının üzerinde yönetsel kriz var ve bu yönetsel krizi ne Batı kendince düzeltmeye çalışıyor ne de İslam dünyası kendince kendisi düzeltmeye çalışıyor ve ne yazık ki İslam dünyasında halk bu konuda korkak, pasif. İslam dünyasındaki halk bu konuda bilgili değil, bilgili değil. Şu hali görüyor musunuz? İnsanlar Yunanistan'a geçmek için canhıraş uğraşıyorlar, canhıraş uğraşıyorlar ve Esed kendi halkına zulmederken susuyor insanlar. Babası da zulmetti, babası daha Hama'yı ve Humus'u yerle bir etmişti, bütün toprakları ve obüsleri Hama ve Humus'un etrafına çevirdi, elektriği kesti, suyu kesti. Hama ve Humus'un ondan sonra obüslere emretti, komple bombalayın diye. İki şehri yok etti babası ve dünya bunu seyretti, bakın, dünya bunu seyretti. Düşünebiliyor musunuz? 12 Eylül'de insanlar kardeş kardeş katlediyordu, öldürüyordu, 35-40 kişi ölüyordu günlük terörden. Günlük 35-40 kişi ölüyordu. Bakın günlük en az 35-40 kişi ölüyordu ve 12 Eylül sabahı bitti. 35-40 kişi. O zaman nüfus 30 milyon, 85 milyon değil. 30 milyon nüfus var ve günlük terörden ölüm 35-40 kişi. Şimdi 85 milyon Türkiye'nin nüfusu, yurtiçinde terörden ölen sıfır desek yeri var günlük. Gönül arzu etmez, hiç şehit vermeyelim. Terörü durdurmak için şu anda şehit verdiğimizde belli kesimler şehitler tepesi muhabbeti açıyor, bizim zamanımızda boş kalacak, diyor, biz savaşmayacağız diyor ama 12 Eylül'ü unutuyorlar. Bir ülke düşünün 30 milyon nüfusu var; günlük 30 kişi, 35 kişi ölüyor terörden. Batı bizi bu noktada ne yapıyor? Terbiye ediyor. Neyle? Darbelerle. Başbakan asıyoruz, dışişleri bakanı asıyoruz. 12 Eylül'e gelince kadar günlük 30 kişi ölüyor. 28 Şubat, seçilmiş bir hükümet var, asker seçilmiş hükümeti yıkıyor, belli çevreler seçilmiş hükümeti yıkıyor, ardından yine AK Parti iktidara geliyor, muhtıra veriliyor cumhurbaşkanlığı seçimi için. Sebep? Tayyip Erdoğan seçilmeyecek diyorlar. Bu sefer ödün veriliyor, kime? Kraliçeye. Kim seçiliyor? Abdullah Gül. Ardından yine bir daha cumhurbaşkanlığı seçimi, yine ortalık ayakta. Neden bırakmıyorlar, insanlar istediklerini seçsinler, öyle değil mi? Yok. Atanmış birisi gelecek ama insanlar kendi kendilerini aldatacaklar, biz seçtik, diyecekler ama atanacak. Bakın, atanacak. Daha önce kimi seçtiler? Anayasa mahkemesinin başkanını. Kim seçti? Dört tane parti lideri seçti ya da seçilebildi. Bir günde bitti seçim. Demek ki Batının demokrasisi helvadan put ve o yüzden halk yönetiminde söz sahibi değil. Bu sadece İslam ülkelerinde değil ha, Batıda da aynı. Batıda sanki oradaki halk yönetiminde söz sahibi mi? Değil. Bu sadece İslam dünyasında değil, bütün dünyada aynı. Halk yönetiminde söz sahibi değil.

İslamcılar kendi zamanlarında saltanat sisteminin tek meşru yönetim biçimi olmadığı kanaatini de söylüyorlar, diyorlar ki; tek yönetim biçimi bu değil. Zaten İslamcılar diye o yüzden nam salıyorlar Osmanlı'da. Mesela Osmanlı'da Elmalı Hamdi Yazır hilafeti "bir vekalettir." diye tanımlıyor, Elmalı. Yani halkın vekilisin sen, Müslümanların vekilisin, sen Allah'ın halifesi değilsin, Müslümanların vekilisin, o manada söylüyor ve "Vekaleti veren de millet, yani Müslüman ümmettir; dolayısıyla teorik olarak milletin hakimiyeti halifenin üzerindedir." diyor. Dikkat edin! "Milletin hakimiyeti halifenin üzerindedir." diyor, Elmalı

söylüyor bunu ve bu noktada İslamcıların tefsir dalında en önemli kimselerden birisi. Bu İslamcıların içerisinde tefsirciler var, hadisçiler var, fıkıhçılar var, siyasetçiler var, paşalar var. Zaten Cumhuriyet döneminde de bu İslamcıların bu kimselere, yeni cumhuriyet bazı işler yaptırıyor. Mesela Elmalı'ya tefsir yazdırıyor örneğin, bunun gibi. O yüzden bunların kendince duruş noktaları Osmanlı'daki geleneksel akıma körü körüne bağlı değiller veyahut da dinin geleneksel akımına körü körüne bağlı değiller, yani dönüp Kur'an ve sünnete yeniden içtihad edilmesi gereken konular var, hem yönetsel olarak hem hukuk olarak hem de dini olarak yeniden içtihad edilmesi gereken konular var, diyen bir kesim. O yüzden bu din algısını da zamana göre değişeceğinden fıkıhın, zamana göre olmazsa olmazların haricinde değişeceğini savunan kimseler. Biz böyle öneriz, hemen tarikatların kapatılmasını çok sert bir şekilde -ben eleştirmem-insanlar eleştirirler ya ama bunun temeli Osmanlı'da daha I. Meşrutiyet, II. Meşrutiyet'te atılır çünkü batıcılık vardır. O günkü tarikatlar kendi konumlarını ve durumlarını değiştirip dönüştürmektense kendi varoluş mücadelesini, kendilerini geliştirerekten dönüştürerekten değil de -hep derim ya, şeyhimin şeyhinin şeyhi böyle yapardı, da- kendilerini sabitleyip o noktada durduklarından dolayı bu İslamcılar; o zaman için tarikatları ve tarikatların İslam'ı anlayış ve yaşayış biçimlerini de eleştiriyorlar. Bundan bir örnek vereyim: Bediüzzaman Saidi Nursi'nin "Zaman tarikat zamanı değil." sözünün arkasında bu var. Çünkü Bediüzzaman o zaman için tarikatların işleyişi, tarikatların duruşuna bakınca diyor ki; bunlarla bir iş olmaz, düşüncesine kapılıp o günkü mevcut tarikatların işlevlerini yerine getirmediklerini söylüyor. Zaten mesela "Mektubat"ta da Osmanlı'yı ayakta tutan o camilerin arkasındaki tekkelerdeki Allah Allah nidalarıdır, deyip sonra "tarikat, tasavvuf, hakikat namları altında..." dediği o risalesinde zamanının ehli sufilерinin, ehli tarikatının vartalarını anlatıyor. Vartalarından birisi ne mesela? Bir ehli tarikat üstadının vermiş olduğu virdi veya üstadının edebini, adabını Hazreti Muhammed Mustafa'nın sünnetinden üstün tutmasıdır; diyor örneğin. Ve hala daha bu tip tarikatlar İslam dünyasında var mı? Var. Bir yerde sünnet-i seniyye dururken üstadının sünnette olmayan bir herhangi şeyini körü körüne bağlanarak onu yapmaya gayret ediyorlar mı? Evet. Halbuki yok sünnette ama onu yapıyorlar. Yaptıklarının da temelleri "Biz şeyhimizden böyle gördük." diyorlar. Şeyhin de yanlış görmüştür, diye düşünmüyor. Bunları böyle açıktan söyleyince de değişik tarikatların müridleri, benim mail adresime: "Bunu böyle yazdınız, neden bunları atfettiniz, neden bunlara söylediniz?" Ya ne yapalım hakikati söylemeyelim mi? Bir üstad olduysan bir şeyh olduysan dervişlerden para mı toplamak zorundasın? Veya ben cumaları buraya gelip, cuma mübareğine bütün herkes gelip benim cebime burda paramı koymasına lazım ve benden sonra böyle bir hiyerarşi mi oluşması lazım, bu nereden çıkacak? Veyahut da ben burada geleceğim; bir mindere oturacağım; minderin dibine herkes gelip, cuman mübarek olsun deyip, elimi öpüp minderin altına para mı sıkıştırarak; biz şeyhimizden böyle gördük deyip bir bidat bir hurafe mi oluşacak? Bunlara laf söylediğimizde veya ölçüyü koyduğumuzda kimisinin canın sıkılıyor. Adam diyor; siz yıllardan beri gelen usulleri mi terk ediyorsunuz? Kardeşim; senin yıllardan beri gelen usulün mü önemli, yoksa Hazreti Muhammed Mustafa'nın sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin sünneti mi önemli? Senin yıllardan beri gelen heva ve hevesinden dolmuş olan, Kur'an ve sünnette yeri olmayan bir kaiden, usulün mü önemli; yoksa Kur'an ve sünnet mi önemli; imamların içtihadı mı önemli? Bunu tartışmaktan, konuşmaktan dahi aciz bir İslam dünyası var ve bir yerdeki eksikliği ve yanlışlığı bütün ehli tasavvuf çekiyor, bütün sufiler çekiyor. Bir yerde bir sıkıntı var; bir yanlışlık var; o sıkıntıyı bütün sufiler, bütün tarikatlar çekiyor. İşte o gün için tarikatların konumunu, durumunu gören bu zevat o günkü tarikatların işleyişlerine bakarak onlara karşı çıkıyor ve fark ettiyseniz yani Atatürk tekke ve zaviyeler kanununu çıkardığında hiç kimse buna itiraz etmiyor. Veya tevhid-i tedrisat kanunu çıktığında hiç kimse buna itiraz

etmiyor çünkü belki de o günkü İslamcılar kantarın topuzu kaçırdılar, kaçırdıklarının da belki de farkında değillerdi, yani bunları talim ve terbiye ederek bunları tecdit etme -eski dilde tecdittir- yenileme, bunları yenileme yoluna gideceklerine komple kapatmayı ön gördüler. Yani bunu sadece Atatürk'ün üzerine bu meseleyi koymak, işte Atatürk kapattı; demek, bunu sadece Atatürk'ün boynuna bu ilmeği geçirmek bir yerlerden korktuğum için söyleyemiyorum; doğru değil. Bugün İsmail Fenni Ertuğrul da o günkü tarikatların durumundan ve o günkü tarikatların işlevinden şikayetçi. Mesela İsmail Fenni Ertuğrul'a göre o günkü tarikat şeyhlerinin ve o günkü tarikat öğretisinin Batının materyalizminin karşısında bir şey üretemeyeceğini düşünüyor. Çünkü üretemiyorlar. O yüzden İsmail Fenni Ertuğrul, Batının o materyalist felsefesine karşı Arabî'den alıntılar yapıp eserler yazıyor. Mesela geleneksel ulemanın, Muhyiddin İbn Arabî'nin bunlar panteist veya bu küfür ehlidir veyahut da vahded-i vücud şöyledir, diye çıkışlarına İsmail Fenni Ertuğrul oturup Muhyiddin İbn Arabî'nin vahded-i vücud felsefesinin, vahded-i vücud düşüncesinin Kur'an ve sünnette var olduğunu ispatlama noktasında kitaplar yazıyor. Avrupa'da yayınlıyor ve Osmanlı'nın içinde yayınlıyor. Enteresan bir çıkış noktası buluyorlar.

Ben size şimdi bu İslamcılık fikrinin oluştuğu kimselerden, isimlerden bahsedeyim az bir şey: Şehbenderzade Ahmed Hilmi, Sait Halim Paşa, Mehmet Akif, Mustafa Sabri, Ferit Kam, Mehmet Ali Ayni, İsmail Fenni, Said Nursi, Musa Kazım, Halim Sabit, Seyyid Bey ve Şemsettin gibi ilim ve düşünce adamları var bu İslamcıların içerisinde. Ve bunlar bazı yerde yeni Osmanlılar olarak nitelendiriliyor. Bunların bir kısmı İttihat Terakki'nin içerisinde duruyor. İttihat Terakki de bozulunca onlar da bozulmuş sınıfına giriyor işin içerisinde ve buradaki Osmanlı'nın içindeki bu İslamcıların hareketi çevre ülkelerde Mısır gibi Afganistan gibi Hindistan gibi yerlerde de zemin buluyor. Mesela Mısır'da Cemalettin Afgani var. Bunun talebesi kim? Abduh. Ama bunlar sonradan yolu şaşırıyorlar. Afgani-Abduh çizgisi masonik bir çizgi, enteresan bir şey ama bunlar da başlangıç noktasında, yolun başında İslam dünyasına bir kurtuluş arıyorlar. Veyahut da Hindistan'da Seyit Ahmet Han gibi, Hindistan'da da o çıkıyor. Bunlardan sonra mesela Mevdudi, bunlardan sonra Said Havva gibi Mısır'da ve ardından bunlar Müslüman Kardeşler olarak nitelendiriliyor ya sonradan. Enteresan. Mesela bunun başlangıç noktası Osmanlı ama bu hareketin ivme kazandığı yer Mısır, Hindistan, Afganistan, Pakistan. Ama işin içerisine İngilizler giriyorlar sonradan. Aynı şekilde Osmanlı'dan sonra vahhabiliği kuruyor İngilizler ve vahhabiliğin çıkış noktası da başlangıç noktası selefi bir çizgi olarak görünüyor. Selefi bir çizgi ne demek? Yani selef alimlerinin yolu, o zaman için bir mezhep yok, o yüzden mezhepleri reddediyorlar. Mesela İmam-ı Azam desen, kabul ediyor, selef alimi diyor, İmam-ı Malik selef alimi diyor, bunu reddetmiyor ama mezhebi reddediyor. Mesela bu çizgiden sonradır vahhabilik. Vahhabiliğin başlangıç noktasına da gitseniz tipik bir İslamcılık örneğini bulursunuz ve Afgani'nin başlangıcına gitseniz tipik bir İslamcı örneğini görürsünüz. Veyahut da ben zaman zaman hala daha tefsir okuyacak olanlara derim ya; siz gidin, Elmalı'yı okuyun, derim. Yani Elmalı'yı bu noktada ben okunacak bir tefsir olarak görürüm ve enteresan Cumhuriyet döneminde yazılmıştır ve millet meclisinden Atatürk'ün inisiyatifiyle, Atatürk'ün gözünün önünde ve devlet akçesiyle yazılmış bir tefsirdir örneğin. Ama bu tabii insanlara dinin tecdid edilmesi, yenilenmesi hareketlerinden birisidir ve bu İslamcı anlayış bakın, bu İslamcı anlayış Kuvayı Milliye'de bulunur. Bunlar çünkü tipik bir hanedanlığın da değişmesini isteyen entelektüel takımdır, belki de Osmanlı hanedanlığını içten bakın, içten yıkılmasına sebep olan bu İslamcılardır, işin bir de bu tarafı vardır. Hani Bediüzzaman Saidi Nursi sonradan "Bu eski Said'i Allah affetsin." dediği Said'in olduğu zamanıdır bu. Veyahut da Mehmet Akif sonradan Mısır'a gitmek zorunda kalır ya, bakar ki çıkış noktaları farklıydı, Cumhuriyet'le beraber gelinen nokta farklı oldu. Veya Mustafa Sabri çıkış noktası bir İslamcıydı ama gelinen noktaya

bakınca gelinen noktada onların kurguladıkları, istedikleri, arzuladıkları, düşündükleri veyahut da muhayyileleri yani hayalleri başkaydı; oluşan şey başka oldu. Öyle olunca mesela bir ara Mehmet Akif de gider ülkeden. Bunlar o zaman için İslamcılarının -tabiri caizse- düşünce ve fikir babalarıdır ve bu düşünce ve fikir babaları ülkeyi terk etmek zorunda kalırlar, hicret etmek zorunda kaldılar. Mesela Mehmet Akif'le Mustafa Sabri Mısır'da çok kötü günler geçirirler, per perişan olurlar, hastalanırlar, perişan olurlar, bakın, perişan olurlar. Ve -tabiri caizse- hiç kimse yüzüne bakmaz, mesela Mustafa Sabri ile alakalı not düşerler, ömrünün sonuna doğru cebriyeci olduğu söylenir örneğin. E şimdi bunlar başlangıçla hayalleri başkaydı ve Kuvay-ı Milliye'yle beraber cumhuriyet kadrolarının içerisinde durdular. Mehmet Akif'in siz milletvekilliğinin olduğunu bilir misiniz? Mehmet Akif ilk mecliste milletvekilidir örneğin. Mustafa Sabri ilk şeyhülislamdır örneğin yani ilk Diyanet İşleri başkanıdır. Şeyhülislamlık lağvedilir, Diyanet İşleri Başkanlığı kurulur. Bunlar o zaman ateşli İslamcı, İslam savunucusudur. Ama ne yazık ki -bu benim kendi şahsi düşüncem- İslamcılık, Cumhuriyet'le beraber Cumhuriyet'in ilk yıllarında tabiri caizse boğulur. Mesela İslamcılarının içerisinde İskilipli Atıf Hoca' da vardır. Her ikisi de İslamcıdır, hem tefsir yazan Elmalı hem de İskilipli Atıf Hoca. Bilir misiniz Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde vatana ihanetten yargılanır, ikisi de idamdan yargılanır? İskilipli Atıf Hoca asılır, idam edilir ama Elmalı beraat eder ve vatana ihanetten yargılanan Elmalı'yı sonradan tefsir yazdırırlar. Bakın, vatana ihanetten yargılanan idamla yargılanan Elmalı'ya sonradan devlet tefsir yazdırır ona. İskilip Atıf Hoca'yı asar. İskilipli Atıf Hoca'yı da asarken daha henüz şapka devrimi olmadan vermiş olduğu fetvadan dolayı hatta o fetva şapka da değildir. Fetva: "Bir kimse bir Frenk elbisesi giyse Frenklere benzemek için..." fetva böyledir. Aslında bunun temelinde hadise vardır. Temelinde hadis vardır. "Bir kimse gayri müslimlere benzemek için bir şey yapmış olsa onlardan sayılır." der hadis-i şerif. "Siz kime benzemek istiyorsanız onlardan olursunuz." hadis-i şerif. Şimdi bizim kıyafetlerimiz Batılı oldu mu? Evet. Batıda çıkan moda, biz de onlara uymak için burada uyuyor muyuz? Evet. Aslında o hadis-i şerife biz mazhar oluyor muyuz bu manada? Evet. Yani kime benzemek istiyorsanız onlardan oluyor musun? Evet. Benzemek istersen. Ama yok, örtünmek için giyiniyorsan bir sıkıntı yok bunda da örnekliyorum bunu.

O yüzden bu kimseler tabii İslamcı hareket olarak yola çıkmış ama İslamcılık bu noktada -benim kendi şahsi kanaatim- Cumhuriyet'in ilk yıllarında bitmiştir. Bunlar son temsilcileri. Mehmet Akif olsun, Mustafa Sabri olsun, Elmalı Hamdi Yazır olsun, bunlar o son temsilcileriydi. Bu son temsilcileri de vefat edince Türkiye'de bilhassa İslamcılık hareketi bitmiştir, yani şu anda Türkiye'de İslamcı hareketi yoktur. Çünkü bunun fikir babası olacak, bunun dinamosu olacak bir şahıs yoktur. Buna soyunan son Bediüzzaman'dır, yani o da sonuçta Cumhuriyet'in ilk yıllarında saltanatın devrilmesi için mücadele etmiş. İslamcılık hareketinin içindedir ama Cumhuriyet kurulduktan sonra o da Cumhuriyet'in yönetici tarafından devamlı gözetim altında kalmış, cezaevi cezaevi dolaşmış, korona virüsü varmış gibi tecrit edilmiş bir kimsedir. Ağaçların tepesinde, dağların tepesinde Kur'an sünnet anlatacağım, diye uğraşmıştır örneğin. Ama İslamcılık hareketini ve mevcut yönetimin belki de onlar -ben kimsenin üzerinde suizan yapmak istemiyorum- tecdid etme, yenileme hareketi başlattılar belki de başlangıç olarak ama bu çok önemlidir. İmam-ı Azam bunu, buna içtihad eder: Bir şeyi yıkmaya karar verdiyseniz onun yenisini hazır tutmanız gerekir, eğer onun yenisi yoksa o yıkıntının altında herkes kalır. Bu İmam-ı Azam'ın içtihadıdır. Emevilerin yıkılmasına mesela o ilk Abbasi halifesini destekler; hem içtihad olarak destekler hem de maddi olarak, para olarak destekler. İmam-ı Azam tüccardır çünkü, zengindir İmam-ı Azam, onu parasal olarak da destekler ama yerine konulacak olan şey hazırdır, mevcuttur. O yüzden o günkü İslamcılar hanedanı yıkacaklarında yerine koyacaklarını, yerine gelecek

olanın ne olduğunu belki de tespit edemediler; onu düşünemediler. Yani Osmanlı'yı lağvedeceksiniz, lağvettiğinde ne gelecek yerine bilemediler. Osmanlı'yı İslamcılar yönetsel olarak zayıflatmışlar mı? Evet ve Osmanlı'nın içeriden zayıflamasına sebep oldular mı? Evet. İttihat Terakki'nin içerisinde bulunarak bu İttihat ve Terakki'nin sonradan Batılıların emrine girmesiyle Osmanlı'nın yıkılmasına onlar da sebep oldular mı? Bu bence evet. Ama yerine gelen şey dini noktada Osmanlı'yı arattı mı? Evet. Ama sonuçta İslamcılık da Türkiye'de Cumhuriyet'le beraber boğuldu mu? Evet. Şimdi Osmanlı'nın dışındaki Fas, Tunus, Cezayir, Mısır, oradan Suudi Arabistan oradan Irak, Suriye, İran, Afganistan, Pakistan, Hindistan olarak yürüdüğümüzde burada da İslam'ı tecdid çalışmaları, İslam'ın yenileme çalışmaları ne yazık ki Türkiye'de, Anadolu'da İslamcılık boğulunca onlarda da boğuldu mu? Evet. Orada madden boğulmasa dahi manen boğuldu mu? Evet. Neden? Onlar artık kendi varlıklarını dış güçlerin desteğine bağlayarak boğuldular. Yani Afgani-Abduh çizgisi İngilizlerin himayesine girdi, vahhabi çizgisi İngilizlerin himayesine girdi. Aynı şekilde çok acı bir şey ama Pakistan-Afganistan-Mevdudi çizgisi veyahut da Ahmed Han çizgisi Hindistan'da İngilizlerin himayesine ve yoluna girdi. Anadolu'ya baktığımızda bunu zaman zaman hep dile getiriyorum. Anadolu'da bir kısım tarikatlar özellikle Nakşibendi tarikatları -özellikle söylüyorum bakın bunu- onlar da İngiliz kraliyet ailesinin birer üyeleri oldu mu? Evet. Bunun yakın örneğini gördünüz, isim olarak söyleyeceğim, kim? Kıbrıslı. Yakın örneği bu. Nakşibendiydi. Prens Charles'ı da Müslüman edeceğimiz veyahut da ana kraliçeyi "Onlar da Ehl-i beyt'tendir" dedi mi? Evet. Bakın bunlar bizim elimizde tarihi vesika, belge niteliğinde. Yani siz İngiliz kraliyet ailesini Ehl-i beyt'ten gösteriyorsanız insanlara; Prens Charles da Müslüman diyorsanız insanlara; o zaman sizin nereden nemalandığınız, nereden yiyip, içtiğiniz çıkar meydana. Artık mızrak çuvala sığmıyor çünkü mızrak çuvala sığmadığından dolayı söylüyorum. Veyahut da Irak'da İngiltere ile savaşacak olan oradaki Şia Sadr -Sistani Sadr'ın üstüne geldi- orda Sadr Felluce'de İngilizlere kök söktürürken Sadr Londra'dan apar topar oraya getirip orada İngilizlerin ölmemesini sağladı mı? Evet ve İngilizlerle anlaşmışlar mı? Evet ve Irak'ta bir tane İngiliz askerinin burnu kanamadı mı, İstanbul'da kanamadığı gibi? Evet. Bakın, tekrar söylüyorum, Felluce'de Sadr oraya gelerekten bir tane İngiliz askerinin burnu kanamadı mı, İstanbul'da kanamadığı gibi? Evet. İngilizler İstanbul'u işgal ettiler, İngilizler İstanbul'u işgal ettikleri zaman gripten dahi bir tane İngiliz askeri ölmedi. Grip, grip. Hastalıktan, baş ağrısından dahi bir tane İngiliz askeri ölmedi. Bırakın kurşunu silahı. Herhalde bir tane İngiliz askeri ölmüş olsaydı ne gelirdi başımıza bilmem. Veya Kurtuluş Savaşı'nda koca bir Kurtuluş Savaşı ve İngilizler de işgalci kuvvet, koca Kurtuluş Savaşı'nda bir tane İngiliz askeri ölmemiştir. Bir tane İngiliz askeri ölmemiştir, Felluce'de ölmediği gibi Dünya üzerinde hiçbir yerde ölmediği gibi. Dünya üzerinde hiçbir yerde ölmediği gibi. Diyebilir misiniz siz Hindistan'da bir tane İngiliz asker öldü diye? Diyebilir misiniz Kanada'da bir tane İngiliz asker öldü diye? Diyemezsiniz. Hani meşhurdur ya, üzerinde güneş batmayan imparatorluk diye. Evet, üzerinde güneş batmayan imparatorluğun bir tane askeri ölmemiştir. Kurtuluş Savaşı'nda da ölmemiştir, Felluce'de de ölmemiştir. O yüzden İslamcılık; sonuçta İslamcılığı destekleyen o gün için destekleyen tarikatlar, siyasi çevreler, ulema takımı hepsi de Cumhuriyet'in ilk dönemiyle Anadolu'da boğulmuştur, bitmiştir İslamcılık hareketi. Şu anda Anadolu'da, ülkemizde İslamcılık hareketi yoktur, İslamcılar da. Çünkü soruyu soran öyle dedi, üçe böldü.

Batılılaşmış aydınlar, Batılı devlet modelini değil de evrensellik payesi verdiği modelin uygulanmaması için her şeyi yapan Batının çifte standardını eleştirirler.

Bu Batılılaşmış aydınlar Batının devlet modelini değil de böyle kendilerince evrensellik payesi verdiği modelin uygulanmaması için onlar Batının çifte standartlığını eleştiriyorlar. Yani Batının devlet modelini eleştirmiyorlar, Batının yönetimselini

eleştirmiyorlar. Mesela ben dedim ya, Batıda yönetsel problemler var. Nasıl yönetsel problem var? Batıda da halkın seçtiği kimseler seçilmiyor. Bu bir yönetsel problemdir, İslam'a göre düşünüyorum. Halk kendi sözcüsünü kendisi seçmeli, İslam bunu öngörüyor. Bakın, halk kendi sözcüsünü kendisi seçmeli ama Almanya'da da, İngiltere'de de, İsviçre'de de, Fransa'da da, Amerika'da da veya herhangi bir yerde de dünya üzerinde herhangi bir yerde de halk kendi sözcüsünü kendisi seçmemekte. Hani zaman zaman bir yönetsel problem olarak aslında farklı bir dilde sizin önünüze koyuyorum ya, diyorum ki; eğer milletvekilliği adaylığı halkın oylarıyla olacaksa benden daha fazla oy alan olmaz, diyorum. Var mı 5 bin kişi bir kimseye gidip oy verecek Bursa'da bir milletvekili adayına? Herhangi bir partiden dört tane milletvekili adayının ismini söyleyebilir misiniz bana? Ben de söyleyemem. Bu topluluk Şeb-i Arus programı yapıyor. Kapalı spor salonu 4 bin kişilik var mı? Var. Ayaktakilerle beraber, dönenlerle beraber 5 bin kişi toplanıyor mu? Evet. Bu 5 bin kişinin böyle bir etkinliğine herhangi bir partiden milletvekili geliyor mu? Gelmiyor. Sizin oyunza ihtiyacı yok. Sebep? Onun milletvekili sıralamasını çünkü siz yapmıyorsunuz, onun milletvekili sıralamasını veya onun milletvekili adayı olmasını siz yapsanız, o zaman sizin yanınıza gelir. Blok oy var burada, der. Bursa gibi bir yerde 5 bin tane blok oy var. 5 bin kişi, 5 bin de annesi olsa bin. 5 bin de babası olsa 1500. Bir şahsın kendi annesi, babası ve kendisi 15 bin etti. Kayınvalide, kayınpeder 10 bin de öyle koyun. 25 bin etti. Bu 5 bin'in birer tane de çocuğu olsa 30 bin etti. Bursa'da bu topluluğun 30 bin oy potansiyeli var çok kısa hesaptan, fazladır da 30 bin'dir. 30 bin oy potansiyeli olan bir topluluğun abartmıyorum, bakın, son Şeb-i Arus'tan hareket ediyorum. Abartı yok bunda, 30 bin oy potansiyeli olan bir topluluğun önüne bir milletvekili gelmiyor, bir il başkanı gelmiyor. Sebep? Çünkü onu siz seçmeyeceksiniz, yönetsel problem dediğim şey bu. Onu partide MKYK seçecek veyahut da etkili bir kimse "bu olacak" dediğinde o olacak, bitti. Bu herhangi bir parti, belli bir parti değil, hepsi de aynı çünkü. X parti de böyle de y parti de öyle. Değil mi, hepsi aynı. O zaman yönetsel problem dediğimiz şey bu. Yani halkın sesi olacak; halkın sesi olacak; halkın yönetimden isteklerini, halkın yönetimle problemlerini halledecek bir kimse yok. Bakın yok. Yönetsel problemin başlangıcı bu. Bakın, yönetsel problemim başlangıcı bu. Ve sizin bu noktada yönetimle alakalı bir temsilciniz yok. Örneğin daha önceki yöntem ne? Risale-i Nur'dan Yeni Asya grubundan bir milletvekili alalım, bir milletvekili alıyor ondan, yapıyor mesela. Bunu Süleyman Demirel yaptı, hatta anlatırlar risaleciler, toplanmışlar bir sefer Yeni Asya'dan büyük abiler, gitmişler demişler ki -Süleyman Demirel'e yakın dairesi beyefendi der, adı beyefendidir- beyefendiden randevu alırlar, giderler, derler ki: "Efendim bize bir milletvekili verseniz cemaat olarak." "Ne yapacaksınız ki siz milletvekilini? Başbakanınız var risaleci olarak, milletvekilini ne yapacaksınız?" der. Başbakanınız var. Böyle siyasetçi bir adam. Şimdi Türkiye'de örneğin kalabalık görünüyor ya onlar, menzil grubundan bir iki tane milletvekili vardır, Süleymanlılardan bir tane milletvekili vardır mesela, şimdi de vardır, şimdi de birer tane milletvekili adayı vardır. Bu tip büyük görünen tarikat ve cemaatlerin muhakkak yurtları var, Kur'an kursları var, oralara para toplanması lazım, onların gelirleri var, giderleri var, işleri var. E şimdi orada bir yurda maliye baskın yaparsa oradaki paraları, pulları, akçeleri bakarsa zekat topluyorlar; bu tarikatlar, bu cemaatler, bu zekatlar nerede toplanıyor, nasıl toplanıyor, bunların toplandığı yer neresidir, kayıt altına giriyor mu? Bu cemaatlerin, tarikatların ticarethaneleri var. Market açmışlar, kasap açmışlar, kitabevi açmışlar, basın yayına girmişler örneğin, televizyonları var bunların, bunların girdileri çıktıkları parasını nereden geldiği... Hemen şurada biz bir pilav dağıtıyoruz, bize yüz on sekiz sefer soruyorlar, bu değirmenin suyu nereden geliyor, diye bize. Millet hamutunla götürüyor, televizyonu var, basın yayını var, gazetesi var, bilmem nesi var. Hiç kimse sormuyor bu değirmenin suyu nereden geliyor, diye örneğin. Böyle olunca onlar bu

büyüküklerini böyle kullanıyorlar. Bakın yine yönetsel sıkıntılara kimse dem vurmuyor, ümmetin problemine kimse dem vurmuyor, milletin sıkıntısına kimse dem vurmuyor. O kendince benim cemaatim, benim tarikatım, benim akçem düşüncesinde. Öyle olunca yine Müslümanların kanı akıyor, yine Müslümanların yarası kanıyor, yine Müslümanların yarası merhem tutmuyor, olmuyor. Yani Müslümanlar adına, İslam adına herhangi bir şey yine yok. Herkes kendisi yine kendi cemaatinin cebini doldurma veya kendi cebini doldurma derdinde. Veyahut da kendi cematından üç beş tane şuraya, buraya adam koyabilir miyim; şuraya, buraya insan koyabilir miyim; bunun derdinde. Sıkıntı bu zaten. O yüzden Batılılaşmış aydınlar da Batının devlet modelini eleştiren veya Batının devlet modelini tanımlama açısında değiller. Veyahut da İslam'ın içerisindeki ister İslamcı olsun, ister ulema olsun, ister Batılı olsun, Batının devlet modelini araştırma veyahut da İslam'ın devlet modeli bugün için nasıl olmalı, nasıl bir devlet modeli sistemleşmeli, seçimi nasıl olmalı, devlet başkanı nasıl seçilmeli, bugün için nasıl bir devlet başkanı seçimi uygulanmalı, bugün için nasıl bir şûra seçimi olmalı, şûra nasıl tanzim edilmeli, şûrada neler konuşulmalı, siyasi hukuk nasıl oluşmalı, içtimai hukuk nasıl oluşmalı, ticari hukuk nasıl oluşmalı öyle ya, medeni hukuk nasıl oluşmalı. Bunların tartışılması, bunların oluşması, -örneğin- bunların tanzim edilmesi lazım. Mesela örnekliyorum, hayal ya benimkisi. İşte böyle bir şey oluştursalar, böyle internetten bir sayfa oluştursalar, böyle bir ilim meclisi kursalar, herkes nasıl olması gerektiği ile alakalı makaleler yazsalar oraya. İlim ehililer, bu devlet onlara para veriyor. Tabi onlar hala daha kadınların kullandığı deodorant orucu bozar mı, bozmaz mının tartışmasını yapıyorlar. Ama nasıl bir yönetim olmalı; yönetsel biçim nasıl olmalı; buna kafa yoran, buna beyin ütüleyen insanlar lazım. Yok ne yazık ki! Ne Batılılaşmış aydınlarda bu var, ne de şu anda ulema olarak benim gördüğüm kimse yok. Ama kendince kendilerini ulema gören o takımda da yok İslamcılık. Zaten boğulmuş vaziyette, onlarda da yok ve ne yazık ki İslam dünyası bu noktada kısır kalıyor.

Batının en kötü mirası hiç kuşkusuz Müslüman halklara kullanıma hazır bir şeytan sunmak olmuştur. Şu sıralar Müslüman siyasal düşüncesini sürekli felce uğratan şey kompto teorisidir. Çünkü şeytandan geldiğini söylemek, sorunların çözümünü tanıya ya da şeytanın kendisine (yani günümüzde Amerika'ya) havale etmek demektir.

Bu işin zaten İslam dünyasında kolaylığı. Yani birileri bize bir operasyon yapmıştır yine, birileri bizim içimizde bir kargaşa oluşturmuşlar. Bizim başarısızlığımızı, bizim kendimizce siyasette, ekonomide, askeriyede, kültürel alanda, içtimai alanda, sosyal alanda geri kalmışlığımızın sebebi birileridir; bizim kendimiz değildir; bizim kendi iç dinamiklerimiz değildir. Yani böyle konuşulabilir çünkü. Biz sufiler olarak bir yere gelemediysek bize operasyon yapmışlardır, biz çalışmamazlık etmemişizdir, biz tembel değiliz, biz çok çalışkanız, biz çok koşuşturuyoruz ama gel şu şeytan Amerika işimizi bozuyor bizim veya biz şöyle şöyle şöyle şöyle yapacağız ama bize bir türlü müsaade etmiyorlar gibi. İslam dünyası kendi aymazlığını, kendi tembelliğini, kendi körlüğünü, kendi ilimsizliğini, bilgisizliğini başkalarının üzerine atar ama bu; ben İslam'la tanıştığımдан beri hep aynı bu. Dervişler de aynıydı. Bizim Şeyh Efendi'nin zamanında -Allah rahmet eylesin- bütün dervişler aynı şeyi söylüyorlardı. Bilhassa zakir kesimi: "Mustafa Efendi ya bizim orası Bayındır gibi değil." Bayındır gibi olsanız hiç olmayacaksınız zaten. Bayındır'da ayık dolaşan adamı saf görüyorlar. Bayındır'da ayık dolaşan kimse gerizekalı, embesil, işe yaramaz, ondan ne koca olur; ne adam olur; Bayındır öyle bakıyor. Öyle bakan bir yerde derviş oluyor insanlar, tövbe edip geri dönüyorlar, onlar diyorlar ki; bizim orası Bayındır gibi değil. Bayındır gibi olsanız zaten siz hiç yapamayacaksınız, sebep? Bayındır'da hancı sarhoş, yolcu sarhoş. Herkes derebey gibi. Adamı neden yan baktın, deyip, silahı çekip takır takır adam vuruyor adam. Köyün

ortasında kovboy filmleri gibi birbirine ateş ederken ikisi de sağ, etraftan yedi tane ölü var. Millet silahı meydanda dolaşüyor, saklama ihtiyacı duymuyor, Yolda giderken esrarı sarıyor, yolda giderken patlatıyor, içiyor. Bayındır, nerde Bayındır gibi olacaksınız? Olamazsınız. Kahvenin bir köşesi var, esrar içenlere ayrılmış. Bildiğiniz kahvenin bir köşesi var arka köşesi, cigarayı saran oraya geliyor, elden ele dolaşılıyor, meydanda. Adam gece-gündüz yakmış, yürüyor aşağı doğru, duman dumana ortalık. Yoldan geçen de bilader afiyet olsun, diyor. Lan sen ne yapıyorsun, diyen yok veya otur parka zeytin ağaçlarının dibi esrar ekili. Millet elinde bidon, bizim orada çünkü mayıs, hazıranda sıcak olur artık iyice; yaz geldi Bayındır'a. Muhtar eski mart dokuzu girdi mi? Girdi mi martin dokuzu, oldu mu eski mart? Tamam. Martin dokuzunda, eski martta bizim orada Nevruz var; yaz geldi; bahar geldi. Bütün herkes kıra çıkar, evde bir kişiyi bulamazsın. Hırsızlık yapacaksa bir kimse gircek, Bayındır'da ne varsa evlerde çalar gider, bir kişi yoktur evlerde. Yalnız hırsız yakalamasınlar, sorgulamazlar, güm ateş ederler. Adamın damına hırsız girmiş, ateş etmiş, öldürmüş adam. Tabi jandarma geliyor ya, adam ölmüş orada, bütün halk aynaklanıyor, sen nereye götürüyorsun, diye hakimine savcısına. Adam çok az bir içeride kalıp çıkıyor, millet ayaklanık. Ama Müslümanların böyle bir aymazlığı var. Burda olmaz, burası olmaz, burası oraya benzemiyor. "Biz çalışmadık." değil. "Biz koşturmadık, biz fedakarlık etmedik." böyle bir düşünce yok. "Burada olmuyor." Zaten olunca da beş kişi kavga ediyoruz zaten biz. Biz beş kişi oluyoruz, kavga ediyoruz. "Kim zikir yaptıracak, bu biraz öndeymiş gibi duruyor, yok canım buna makam vurdu." Diyorum ya, beş kişisiniz ya, hiç zakir olmayacak, burada diyorum. Sırayla ders yaptıracığınız, diyorum ben. Bir gün biriniz, bir gün biriniz, bir gün biriniz. En son ne yapıyorlar biliyor musunuz? Bizim arkadaşlar yapıyor bunu. Adam daha yeni derviş olmuş, 450 kilometre gitmişim. 450 kilometre gitmişim 5 kişiler. Dedim, sırayla ders yaptıracaksınız. Örneklıyorum, o hafta Mustafa Özbağ ders yaptıracak ya, 3 kişisi gelmiyor, ona muhalefet ediyor, bir bahane bulduruyor. Dedim: "Kime muhalefet ettiğinin farkında mısın?" Durdu. Dedim: "Benim koydum ölçüye muhalefet ettin ya. Ne yapayım tazeciksin, alayım mı senin dersini, göndereyim mi seni şimdi?" dedim. Bakın, Suriye'de Müslümanların oluk oluk kanı akıtılıyor, sıra Türkiye'de, sıra Türkiye'de. Orada iş bitse Türkiye'ye gelecek. Bunu 15 yıl önce söyledin mi ben? Evet. Herkes İran'a saldıracak diye bekliyordu, o zaman öyle değil mi? Ben ne dedim size? İran'a değil, dedim. Önce Irak'ı vuracaklar, sonra Suriye'yi vuracaklar, dedim mi? Evet. Sonra dedim, sıra Türkiye'de dedim. İran'ı vurmuyacaklar, İran onların dostu çünkü dedim, bunu 15 yıl önce söyledim. Ya bunu söylüyorum, diyorum ki; Suriye'den sonra sıra Türkiye'ye gelecek. Türkiye'deki Müslümanların durumunu görebiliyor musunuz? Dışarı bakmama gerek yok. Bakın, dışarı bakmama gerek yok, şimdi izliyorlar onlar da zaten. Canlı mı? İzliyorlar, bakın onlar şimdi. 450 kilometre gitmişim, 5 kişiler. 450 kilometre. 450 kilometre gidiyorum, 450 kilometre geliyorum, 900 kilometre yapıyorum. 5 kişi, 5 kişi ya... Birinin ders yapacağı zaman 3 kişisi gelmiyor, başka bir şey gerek var mı? Adam kendi kendine düşünse bu adam 58 yaşında; eşinden, çoluğundan çocuğundan, işinden, aşından fedakarlık etmiş; yürümüş; gelmiş 450 kilometre. Yemez, içmez, bir şey istemez, sohbetini yapar, zikrullahını yapar, döner, nerede kalacağım, demez. Ya insanda biraz merhamet olmaz mı ya, dimi? Ya merhamet eder insan ya. Der ki; bir daha geldiğinde 450 kilometre gelecek, 5'e biz 5 daha katalım, 10 kişi yapalım, 10'u 15 yapalım, 15'i 20 yapalım. Bazen diyorum ya, ben zakir olsam çıkmam, diyorum şeyhimin huzuruna 5 kişiyle. Bir dahaki geldiğinde bir daha 5 kişi, ben çıkmam. Ben gider, yevmiyeyle adam tutarım. Kaç para kardeşim geceliğin senin? Hiçbir şey yapamazsam. Geleceksin orda duracaksın, ya vereyim 30 bin lira ben sana. Siyasetçiler yapıyor ya. Ya 450 kilometre ya. Ümmetin durduğu nokta bu, Müslümanların durduğu nokta bu. Birbiriyle çatıştıkları kadar gavurla çatışsalar, dünya Müslüman olacak. Birbirleriyle çatıştıkları kadar şeytanla çatışsalar, kendileri Müslüman

olacak. Birbirleriyle çatıştıkları kadar kötülüklerle çatışsalar, ülke düzelecek. Yok, yok. Allah muhafaza eylesin.

O yüzden biz kendimizce bir düşman buluruz, işlerimiz kötü gitti diye. Şeytan gelir, bizim işimizi kurcalar. Biz "yapmadık" demeyiz, biz "şeytana uyduk" demeyiz. Şeytan geldi, elini kolunu sallaya sallaya geldi, bizim işimizi kurcaladı. Sen ne yapıyordun? Sen onun kolunu koparamadın mı? "Eûzu billahi mineş-şeytânirracim Bismillahirrahmanirrahim" diyemedin mi? Diyemedik. Allah bizi affetsin.

Ulemalara, okumuşlara, mollalara ve sofulara göre Müslüman dünyanın tarihsel evrimi "İslami toplum" paradigmasının ürünü olan İslami muhayyileye herhangi bir zarar vermemiştir. "İslami muhayyile" yani olanı bilmezlikten gelmek ya da gözden düşürmek için elinden geleni yaptı.

İslami düşünce laiklik ve milliyetçiliğin otomatik olarak modernleşme olmadığını doğru olarak saptar. (M.SEURAT, L'Etat syf.23)

M.Seurat artık kimse oradan alıntı yapmış bunu. Evet "İslami düşünce laiklik ve milliyetçiliğin otomatik olarak modernleşme olmadığını saptamıştır." doğru ama bu İslami toplum muhayyilesi hayali evet İslam dünyasında orada durur. Bu durduğu müddetçe zaten Batılılar bununla uğraşırlar. Yani ne kadar biz kendi kendimize eleştiresek de hepimizin kendi kafasında, kendi düşüncesinde bir İslami toplum hayali vardır. Bunu dini biraz bilen, biraz bu mevzularla ilgilenen kimselerde bu İslami toplum hayali hep var olmuştur,; hep de var olacaktır. E tabi biz bunları şimdi parça parça konuşurken böyle toptan bir konuşma oldu, böyle olunca da bence güzel oldu, hoş oldu, öyle diyelim. En azından neyin ne olduğuyla alakalı bence, ben kendimce de bu soru manzumesi benim de hoşuma gitti. Ben de kendimi bu noktada ifade ettiğime inanıyorum, ne düşündüğümü neyi hayallediğimi. Kendimce benim için de bu İslamda siyaset benim de hoşuma gitti.

14 Mart 2020

İslamcı düşüncenin modernliği bu evrensel devlet anlayışından gelir. İslamcılarının ilk Müslüman toplumuna atıfta bulunmaları ve tarihi reddetmeleri, tek başına düşüncelerine arkaizm damgası vurmaya yeterli değildir. Bir başka fundamentalist düşünce olan protestan reformu, bilindiği gibi ekonomik ve siyasal modernleşmeye geçişte en iyi araçlardan biri olmuştur. Peygamber'in sünneti, tarihten çıkan geleneği kuşatmaya ve böylelikle bir modernliği kapsamaya imkan sağlar.

Modernlik selefilerde olduğu gibi salt dışsal bir olgu değil, Müslüman topluma özgü bir veridir de.

Peki İslamcı düşünce, programını yerine getiriyor mu? Bize göre başarısızlık vardır çünkü İslamcı düşünce modernliği düşünmeye çabalayarak izlediği düşünsel yolun sonunda geleneğin "İslami siyasal muhayyilesi"yle ve onun temel açmazıyla buluşur.

Siyaset ancak bireysel erdem temelinde yükselebilir. (Oliver Roy)

Bu akşam inşallah Oliver Roy'un bu analizini konuşmaya çalışacağız ama buradaki asıl saptanmış soru "peki İslamcı düşünce programını yerine getiriyor mu?" olacak.

İslamcı düşüncenin modernliği bu evrensel devlet anlayışından gelir. İslamcılarının ilk Müslüman toplumuna atıfta bulunmaları ve tarihi reddetmeleri, tek başına düşüncelerine arkaizm damgası vurmaya yeterli değildir. Bir başka fundamentalist düşünce olan protestan reformu, bilindiği gibi ekonomik ve siyasal modernleşmeye geçişte en iyi araçlardan biri olmuştur. Peygamberin sünneti, tarihten çıkan geleneği kuşatmaya ve böylelikle bir modernliği kapsamaya imkan sağlar.

Arkaizm: Bir meselede kullanıldığı çağdan daha eski bir çağa ait biçimin, yapının özelliği. Kelime anlamı bu.

Modernlik selefilerde olduğu gibi salt dışsal bir olgu değil, Müslüman topluma özgü bir veridir de.

Hani geçen hafta üç bölüme ayırmıştık: İslamcılar vardı, Batılılaşmış aydınlar vardı. Bunları tanımlarken İslamcılarını da tanımlamıştık. İslamcılar nelerdi? Bunlar direk Kur'an ve sünneti kendilerine ölçü edip arada olan, o kültürel bağlamda yapılan İslam dışı şeyleri reddedenlerdi. İşte oradan devam ediyor. *İslamcı düşüncenin modernliği bu evrensel devlet anlayışından gelir.* Evrensel devlet anlayışı dediği babadan oğula geçmeyen bir devlet anlayışı. Evrensel devlet anlayışı, bir şüranın seçtiği bir devlet başkanı. Ve şüra bir devlet başkanı seçerken o devlet başkanı da işlerini istişareyle götürüyor, o istişaresiz hiçbir işini yapmıyor, icra etmiyor. Bu düşünce yapısı, İslamcılar açısından bugün modern dünyanın devlet anlayışının üstünde bir devlet anlayışı. Çünkü modern dünyada diye nitelendirdiğimiz Batıda veyahut da ABD'deki yönetsel biçimi aslında onların da istedikleri noktada değil. Dünya üzerinde yönetsel olarak bütün devletlerde ve ülkelerde sıkıntılar var. En büyük sıkıntı aslında ABD'de. Aynı şekilde Batı, bu sıkıntıyı çok fazla şu anda hissetmiyor. Yönetsel olarak en ağır bir şekilde ABD bunu hissediyor, aynı şekilde yönetsel sıkıntılar İslam dünyasında zaten var. Osmanlı'nın son döneminden itibaren İslam dünyasında yönetsel sıkıntılar var ve İslam dünyası bu yönetsel sıkıntılarını kendi iç dinamikleriyle halledemeyen bir toplum haline geldi. Yani İslam dünyası bu yönetsel sıkıntılarının, problemlerinin ne olduğunu, sebeplerinin ne olduğunu, kaynağının ne olduğunu tespit edip bunları dizayn etmesi lazım; düzenlenmesi lazım ama ne yazık ki bunu düzenleyemiyor ve yönetsel şeklini evrenselleştiremiyor; yönetim biçimini evrenselleştiremiyor ve ne yazık ki Batının köhnemiş, Batının şuanda kendisinin dahi değiştirmeyi düşündüğü ama değiştiremediği yönetsel bir biçimlendirme ile devam ediyor. Bu sadece Türkiye'yle alakalı bir şey değil, mesela Türkiye'de demokrasi kavgası verilirken Batı, Suudi Arabistan -İslamcı gibi görünüyor İslami gibi görünüyor- Suudi Arabistan'da böyle bir demokrasi söz konusu

olsun istemiyor. Örneğin aynı Batı; Mısır'da darbe yapan Mursi'yi bağırına basıyor, Mursi'nin yönetsel biçimine herhangi bir laf söylemiyor. Batının zaten en büyük hastalıklarından birisi menfaatperest olması, hakperest olması değil. Batı yönetsel biçimi menfaatperestliğin üzerine kurulu. Batı kendi menfaatperestliğine dokunulmadığı müddetçe Batı herhangi bir şey söylemiyor. Aslında Batının bu noktada klasik olarak direkt bir duruşu yok, herhangi bir fikri olarak hakkaniyet noktasında fikri bağlamda herhangi bir şey yok. En büyük problem de bu zaten ve İslam bu noktada evrensel bir yönetim biçimi kurabilir mi? Evet. İslam bu noktada bütün dünyanın kabul edeceği, kabul edebileceği veyahut da Batılıların deyimi ile modern dünyanın kabul edeceği bir İslami yönetim biçimi var mı? Evet ama Müslümanlar bunu harekete geçirip kurabiliyorlar mı? Hayır. Kurabildiler mi? Hayır.

Modernlik selefilerde olduğu gibi salt dışsal bir olgu değil, Müslüman topluma özgü bir veridir de.

Artık dünya, Müslümanları ne yazık ki Müslüman gençliği artık İslamcılık ya da yeni sefiliik olarak algılamakta. Yani sanki dünya, İslami gençliği veya Müslümanları hepsi de Batılıların tabiriyle neo sefeli denilen yeni sefiliik olarak görüyor. Bu bağlamda modernliği de algılarken nereden baktığımız önemli, yani modernliğe bakarken nereden baktık? Modernliğe teknolojik anlamda mı bakacağız, yoksa ahlaki bağlamda mı bakacağız, yoksa felsefi bağlamda mı bakacağız? Modernlik olarak gördüğümüz şey ne olacak? Modernlik olarak gördüğümüz şey, ceplerimizdeki cep telefonlarıysa o zaman en fazla cep telefonu alan en modern toplum mu olacak? Yok, modernlik olarak biz ahlaki öne koyarsak hangi ahlaki umdelere sahip olanlar modern toplum olarak nitelendirilecek? Yani modernlik olarak kadınların ve erkeklerin ne kadar ahlaksızca bir tutum içerisine girmeleri mi olacak, yoksa ahlaki bir tutum içerisine girmeleri mi olacak? Ahlaki bir tutum içerisine gireceklerse hangi ahlaki temel üzerine kuracaklar modernizmi? Bugün Batı dahi bu modernizmin ne olduğunun üzerinde tam bir görüş birliğine varamamış noktada. Öyle olunca o zaman biz moderniteden ne anlayacağız? Ne kadar eşcinsel evlilikler olursa o kadar çok modernitemiz mi atacak, kadınlarımız ne kadar fazla soyunurlarsa o kadar çok modernite mi olmuş olacağız veya ne olacak, bizim modern anlayışımız ne olacak? Yollarının yapılması mı modern olacak, teknoloji ne kadar çok bizde var ise biz o kadar çok modern mi olacağız? Burda modernlikten anlaşılan ne? Bunu yerli yerine koyup tespit etmekte güçlük çekiyor, Batı da güçlük çekiyor. Mesela ahlak derken hangi ahlak umdelerini koyacağız? Mesela Batının şimdi belli bir protestan Hıristiyanları eşcinselliğe karşı, Yahudiler eşcinselliğe karşı. O zaman bir kısım Batıda laik olarak nitelendireceğimiz kesim eşcinsel evliliklerine müsaade edilmesini, cinsiyetçiliğin yapılmamasını öngörüyorlar. O zaman biz bu noktada modernlik olarak algılarken ne kadar çok eşcinsel seviciler olursak mı modernize olmuş olacağız? Bunun gibi sıkıntılar var. Yani modernizmin altı ve üstü doldurulmuş değil. Bir kavram var; bu kavramın ne manaya geldiğini, bu kavramdan ne anlamamız gerektiği ile alakalı Batı da hemfikir değil. O yüzden işte sefileri modernizmin içerisinde görmek, veya sefiliği, bugün yeni sefiliği görünüş itibarıyla evrenselci görmek ne kadar doğru? Yoksa Batı onları, yeni sefileri modernizmin içinde ve evrenselci olduğunda acaba Batı bu yeni İslam'ın içerisinde İslami hayatın içerisine pimi çekilmiş el bombası gibi atılmış olan yeni sefiliği neden destekler? Oliver Roy gibi bir araştırmacı, kendisi Fransız, İran üzerinde müthiş araştırmaları olan Amerika'da değişik üniversitelerde ders veren araştırmacı, İslam'ı bu noktada yönetsel olarak araştırmacı bir kimse. Peki, yani Oliver Roy gibi bir kimse yeni sefileri evrenselci ve aynı zamanda modernizmin içerisinde görüş sebebi ne? Burada kendimce bir soru işareti var. Evet, yeni sefiler kendilerince sadece Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem

hazretlerinin hadislerini ve o dönemde olup bitenleri kendilerine ölçü aldıklarını söyleyip arada oluşan komple bir İslami ilahiyat kültürü, bu arada İslam dünyasından sonra Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinden sonra çıkan komple kültürü de felsefeyi de küfür olarak addeden -dikkat edin İslam dünyasında 1400 yıl hadi bunun 100 yılını biz ayıralım. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Ebubekir, Ömer, Osman, Ali dönemini ayıralım. 60-70 yıl yapar, hadi ayırdık, geri kalan bütün oluşmuş olan kültürü küfür olarak gören bir anlayış ve oluşmuş olan bilgi birikimini küfür olarak algılayan-bir anlayışı biz ne kadar doğru kabul edeceğiz. Ve yeniden bir İslam yönetim biçimi ve İslami hayat tarzı kurgulanırken nasıl böyle bir şey oluşturulacak? Ve bu kimseler çarşı her şeye karşı misali, Müslüman dünyasının içerisindeki geleneği göreneği veyahut da Müslüman dünyasının içerisindeki kendince o kültürel İslam'ı da tamamıyla reddeden bu düşünceyle -Allah muhafaza eylesin- nasıl bir ortak nokta buluyor? Bunu anlamakta güçlük çekiyorum ve sefilik bu manada Müslüman dindarlık, yani Müslüman dindarlık biçimleri arasında küreselleşmeye yönelik nasıl açık olabilir ve bu küreselleşen dünya içerisinde otomatikman kocaman bir kültürsüzlük, kocaman bir düşünce yapısı fukaralığı çekmeyecekler mi?

Düşünebiliyor musunuz? 1400 yıllık bir kültürü redediyorsunuz. 1400 yıllık içtihad eden müçtehidleri, bu noktada kafayı yoran düşünce üreten bütün örneğin Gazali'den Farabi'ye, İbn Haldun'dan Arabi'ye kadar bütün hepsini reddederekten ve hepsine de küfür damgası vurularaktan nasıl bir yol alınacak; nasıl bir sistem otutturulacak? Bu farklı bir şey. Bir de onlar aynı zamanda cihatçı ya, kendilerini öyle tanımlıyorlar ya. Bu neo selefi bir de İslam dünyasında kendince kendisini cihatçı olarak tanımlayanları da büyülüyor ve onlar için bir ilahiyat bir tasavvuf veyahut da düşünsel bir şey onu ilgilendirmiyor. Onlar komple eylemden ve şiddetten besleniyorlar. Aslında en enteresani da benim kendimce burada eylem ve şiddet. Irak'ta Suriye'de veyahut da Afganistan'da Taliban veya Taliban'la beraber orada Usame bin Ladin'in ona kurulduğu El-kaide. O El-kaide'nin Irak'a gelip de kendince isim değiştirmesi, Suriye'de isim değiştirmesi, orada DAİŞ olması ve onların uyguladıkları eylemler, yaptıkları şeyler aslında İslam'ın radikalleşmesi değil bence. Hani dediler ya onlar, radikal İslamcı diye öyle tanımladılar, bence onlar radikal İslam değildi. Neden radikal İslam değildi? Öyle bir radikallığı yok İslam'ın çünkü. Onlar orada bu tip eylemler yaparken bizler burada gerçek İslam'ın ne olduğunu, İslam'ın bir radikalizm olmadığını anlatmak için gayret gösterdik. Aslında farklı bir şey vardı, hala daha var o. Dünya üzerinde radikalliğe yatkın, terbiye edilmemiş gençler var. Bunlar ister sol cenahta olsun, komünist cenahta olsun, ister milliyetçi cenahta olsun, ister bunlar dini bir cenahta olsun. Aslında onların kendileri radikalizme yatkın kimseler. Radikalizme yatkın kimselerin dini, ırkı, düşüncesi çok önemli değildir. Onlar nerede olurlarsa olsunlar; sahip oldukları düşünceyi, sahip oldukları fikri radikalleştirilebilecek kimliklerdir. Onu siz örneğin bir sufi topluluğun içerisinde alırsanız, o sufi topluluğu ya kendisi gibi radikalleşmeye çalışır, radikalleştirmezse bu sefer kendisi çeker, gider oradan. Çünkü bunu zaman zaman dergahın içerisinde, arkadaşların içerisinde, değişik kimliklerin üzerinde, ben bunu tespit etmiş kimseyim. Mesela bir sufi topluluğun sokaklarda slogan atması beklenemez, bir sufi topluluğunun camide slogan atması beklenemez. Cami, camide slogan mı atılır? Bir sufi topluluktan bu beklenmez veyahut da bir sufi topluluktan çizgi dışı anarşik bir olay beklenmez, bunun olması mümkün değil ve o şahıs böyle bir sufi topluluğa geldiğinde ya orayı radikalleşirmeye çalışır, kendi radikalizmini oraya dayatmaya çalışır, eğer orada kendi radikalizmini dayatamazsa orayı terk eder, gider, başka bir yerde bir radikalizm oluşturmaya çalışır. Bunun için örneğin sufi topluluklar radikalizmi kendi içlerinde barındırmazlar hiç, sufi topluluklar anarşizmi kendi içlerinde barındırmazlar. Neden? Çünkü sufi topluluklar anarşizmin ve radikalizmin kol gezdiği yerler değildir. O yüzden bu radikalizmin ve anarşizmin kol gezdiği topluluklar veya şahıslar sufileri çok ağır

bir şekilde eleştirirler, bugüne kadar hep eleştirdiler ve onların benim nazarımda siyasi veya dini kimlikleri yoktur. Onların bir tek kimlikleri vardır, onlar radikalizmi kendilerine ölçü edinmişlerdir. Yani aslında bu benim kendimce onlar kendilerini şeytanlaştırmışlardır. Kendilerini şeytanlaştırdıkları için çevresindeki bütün her şeyi şeytan olarak görürler ve o radikalizmden beslenirler, şiddetten beslenirler, şiddetten. Oysa sufilik şiddeti tamir eder, şiddeti tadilat eder. Bizde mesela bir sufünün kadını dövmesi düşünemez, bir sufünün küfür etmesi düşünülemez, bir sufünün bir çocuğu dövmesi düşünülemez, bir sufünün kalkıp da bir kimseye devlet emretmediği müddetçe... Hani o da devlet memurudur, askerdir, polistir, güvenlik memurudur, devlet ona emreder ateş edeceksin, der, ateş eder. Sınır boylarında askerlerin savaşması gibi veyahut da güvenlik kuvvetlerinin kötülerle, kötülüklerle mücadele etmesi gibi terörle savaşması gibi. O zaman devlet emriyle olur, o kimsenin bundaki sorumluluğu kalkar. Ancak bir sufi o zaman öldürebilir, öbür türlü öldürebilir mi? Hayır. Yani sufilik bu noktada radikalizmi ve anarşizmi kendi içerisinde barındırmaz, şiddeti kendi içerisinde barındırmaz. Bu tip şiddet, radikalizm, anarşizm köklü insanlar sufilliğin içerisinde barınmazlar. Kadın, erkek hiç önemli değil. Çünkü radikalizme, şiddete yakın kimlikler buldukları yeri de kendilerine benzetmek isterler. İşte o kimse nereye gider? Neo selefilere gider. Ya kendisini terbiye edecek, düzenleyecek, dizayn edecek sufi bir topluluğunun içerisinde yada orayı beğenmeyecek, oradan çeker, gider. Bizim kardeşler de derler ki; çektik, gittik. Ya gider, neden? Çünkü radikalizm onu pençesinin altına almış, onun duygu dünyası radikalizmin içinde. Hani meşhurdur ya, bir sufi kıssasıdır. Birisini başvezir yapacak padişah, ondan sonra işte birisine ceza verilecek, sorar: "Buna nasıl ceza verelim?" O der ki: "Kasaplar gibi keselim, biçelim, dörde beşe katlayalım, etini kemiğinden ayıralım, kurda kuşa yem edelim, kıyma edelim." der. Oradan yaşlı bir kimse "Yerindedir." der. "Aslı hu Nesli hu" diye bağırır. Veya öbürkü der ki; şuna şöyle ceza verelim, öbürkü der ki; buna böyle ceza verelim. O yaşlı adam hep "aslı hu nesli hu" der. En sonunda padişah sorar: "Neden aslı hu nesli hu diyorsun?" Der ki; "Onun babası kasaptı, kasap dükkanının yanında duruyordu, o cahil bir insan kasaplıktan başka bir şey bilmez, o yüzden ceza verirken o böyle kasap gibi düşündü, etini kemiğinden ayıracaksın, pırzolasını bifteğini kuşlara yem edeceksin, dedi." Öbürkü marangozdu, marangoz olduğundan destere ve çekiç kullanıyordu, keser kullanıyordu, o yüzden "destereyle keselim, çekiçle ezelim, dedi" diye sıralar. En sonunda bir tanesi vardır: "Affetmek sizin şanınıza yakışır, siz affediciler olun." deyince (yaşlı kimse) "İşte bu da alim bir kimsenin alim bir zatın oğlu, o da babasından affediciliği öğrendi, sen bunu baş vezir yap." diyor.

Şiddet çünkü hep şiddeti, anarşi hep anarşiyi çağırır. Başka bir şey olmaz, sufilerin içerisinde böyle bir şey olmaz ama tabii dünya üzerinde böyle bir proje oluşturduklar, İslam radikalizme karşı iken radikalliği İslamlaştırdılar. Bakın, radikalliği İslamlaştırdılar. Önceden radikalizmi komünistleştirmişlerdi, her dünya üzerindeki radikalliğin arkasından solcular, aşırı solcular çıkardı ama Sovyet Rusya'nın dağılmasıyla artık bu solcular, aşırı solcular radikalizmden uzaklaştılar ve radikalizm kendisine İslam'ı seçti. Dünya üzerindeki radikalizm kendisine İslam'ı seçti. Batı bunu İslama seçti, Batı bu elbiseyi İslam'ın üzerine giydirdi, bir taşta çok kuş vurdular ve İslam radikalizme, anarşiyeye karşı iken radikalizmi ve anarşiyeyi İslamlaştırdılar. Biz bir baktık, dünya üzerinde Afrika'dan Asya'ya, Asya'dan Orta Doğu'ya, Orta Doğu'dan Avrupa'ya kadar televizyonlarda radikal İslamcı portresi çizdiler bize ve bütün televizyonlar bütün televizyoncular radikal İslam'dan bahsetmeye başladı. Aslında doğruyu biliyorlardı, doğru neydi? radikalizmin İslamlaşmasıydı. Mesela ETA'da radikalizmi veyahut da İspanya'da ETA, İskoçya'da İRA. Mesela Avrupa'nın kendi içerisindeki radikalizm, Avrupa bir şekilde o radikalizmi devlet gücüyle bastırdı. ETA'yı tasviye etti, İRA'yı tasviye etti, ASALA bizim başımıza örülmüş bir çoraptı, bunları tasviye etti ve o Avrupa'daki radikalizme yakın

gençler, -dikkat edin- Avrupa'da radikalizme yatkın gençleri bilinçli olarak İslamleştirdiler. Şimdi örnekleyeceğim ben size bunlardan.

Türkiye Suriye'ye operasyon yapınca oradaki DAIŞ'lilerin ne olacağı ile alakalı dünyada bir fırtına koptu değil mi? Türkiye muhteşem bir şey yaptı, ayna tuttu Batıya, dedi ki; nerenin vatandaşıysa oraya göndereceğiz. Peki, buradaki DAIŞ örtüsü altında savaşan Avrupa'nın çocukları değil miydi? Bakın, dikkat edin. Suriye'de savaşan Avrupa'nın çocuklarıydı. Bir Fransız, bir Alman, bir İngiliz, bir Danimarkalı, bir Belçikalı ve bunlar soy itibarı ile Müslüman bir ailenin çocukları değil. Bildiğiniz Fransız bir DAIŞ'çi, bildiğiniz Alman bir DAIŞ'çi, bildiğiniz İngiliz bir DAIŞ'çi İngiliz, bildiğiniz Belçikalı bir DAIŞ'çi. Bunların anneleri, babaları Müslüman değil; dikkat edin buraya. Velez ki annesi, babası Müslüman. Nerede yaşıyor? İngiltere'de yaşıyor. Nereli? Hintli. Sonuçta sömürgesinden gelmiş, Hindistan sömürgesi. Nereli? Afrikalı. Ne? Sömürgesi. Nereli? Şuralı, Fransa'da. Nereli? Cezayirli, sömürgesi. Nereli? Tunus'lu, sömürgesi. A bir İtalyan DAIŞ'çi. Nereli aslen? Libyalı. Fransa'da Suriyeli bir DAIŞ'çi. Nereli? Suriyeli, Fransa'nın sömürgesi. Orta doğu paylaşılırken Fransa - siz şimdi onları incelememişsinizdir- Orta doğu paylaşılırken mesela Suriye, Lübnan diye bir ülke yok ilk önce. Dikkat edin, Lübnan diye bir ülke yok, Ürdün diye bir ülke yok, Suudi Arabistan olarak bir ülke yok, Birleşik Arap Emirlikleri diye bir ülke yok. Tarih boyunca yok zaten, Kuveyt diye bir ülke yok, öyle bir ülke yok. Bakın, bunlar Osmanlı parçalanırken oluşturulan ülkeler. Mesela Suriye, komple o bölge Fransızlara verince Fransızlara veriliyor. Bu sefer Fransızlar verilen o ülkeyi ikiye bölüyorlar, bir Lübnan çıkarıyorlar, bir de Suriye çıkarıyorlar, bir de oradan bir de Hatay çıkarıyorlar. Hatay Atatürk'ün misak-ı milli sınırlarının içerisinde. Sonradan masada Hatay Türkiye'ye bağlanıyor. Aslında sus payı veriliyor çünkü bazı rivayetler var. Paşa Beyrut'a kadar inmek istiyor, aşağı doğru yani Akdenizi çevrelemek istiyor. İdlib, Lazkiye, Beyrut aşağı doğru gidecek; Beyrut'u da içine alacak. Şu anda İsrail sınırı olarak nitelendirilen yerlere kadar Paşa inmek istiyor. Ortada da Kerkük'ü, Musul almak istiyor. Paşa'nın böyle bir düşüncesi var. Yani Kerkük, Musul, Halep oradan aşağı doğru Beyrut da içinde, Lübnan da içinde o bölgeyi böyle Paşa almak istiyor. Paşa anti siyonisttir. Sizyonizme hizmet eden bir kimse değildir Paşa. Hataları, kusurları herkesin kendine, bizi ilgilendirmiyor ama Paşa anti siyonisttir; Siyonizmin emrinde değildir, o yüzden mason localarını kapatır komple. Bunlar tehlikeli der, vatana tehlikeli bunlar der, bütün mason localarını kapatır. Bütün Atatürkçülerin aslında mason localarına ve masonluğa karşı olması lazım ama şimdi bütün Atatürkçü geçinenlerin hepsi de masondur. Enteresan bir şeydir. O zaman için Suriye de Lübnan da bir ülke, Fransızlara bırakılıyor ve Fransa orayı ikiye bölüyor. Fransa bölüyor orayı ikiye, bakın, ikiye bölüyor, oralara girmeyelim ama Fransa'da örneğin bir DAIŞ'çi var, nereli kökleri? Suriyeli. Hama Humus, Müslüman kardeşler, Esad'ın babası olan Esad döneminde o Müslüman Kardeşlerle alakalı çıkarılan sıkıntılarda Suriye'de bu yeni göç değil Suriye'de. Herkes şimdi Suriyelilerin yeni göç ettiğini düşünüyor, değil. Müslüman Kardeşlerle alakalı sıkıntı var, Hama Humus meselesi var ve Suriye'de Müslümanlar daha önce de göçmek zorunda kaldılar. Onlar o zaman Fransa'ya göçtüler, Fransa oradan gelen göçmenleri kabul etti. Sonradan Suriye'de belli şeyler düzenlenince bir kısmı tekrar ülkelerine geri döndü anlaşmayla beraber. Şu anda Suriyelilerin büyük bir çoğunluğunun, bu yurt dışına çıkanların, çıkmaya çalışanların Almanya'da, Fransa'da, Belçika'da, Avrupa birliklerinde değişik yerlerde akrabaları var zaten. Bu yeni değil ve orada yaşayan kimseler bu sefer ne oluyor? Radikalleşiyorlar ve radikalizmle beraber nereye gidecek radikalizm? Bu noktada SSCB dağılınca Batı kendi içerisindeki radikal unsurlarını İslamlaştırıp İslam dünyasına servis ediyor tam göbeğine. Nereye? Suriye, Irak, Afganistan, Yemen buralara gönderiyor. Nereden geliyor? Batıdan geliyor. Radikalizmin pençesinde olan kimseleri İslamlaştırdılar ve onları nereye gönderdiler? Yine İslam dünyasının içerisinde

ve onlar kiminle savaştı? Yine Müslümanlarla savaştı, bakın, oyun küçük değil. Bakın, bunların hepsi de tasarlanmış olabilir, ben burada şimdi komplo teorisi kurmak istemiyorum. Oliver Roy neo selefleri evrensel İslamcı olarak görüyorsa onun altını çizirim ben. Burası çok tehlikeli bir nokta. Bakın; tüm kültürü, felsefeyi düşüncüyü, mezhepleri, meşrepleri, tasavvufu ve 1400 yıllık oluşan ilahiyatı küfür olarak gören, reddeden bir topluluğu evrensel görüyorsa bir kimse bunun altını çizmek lazım. Evet. Çünkü bu şiddet eğilimli radikalizmin şeytani pençesine düşmüş olan kimselerin İslam'la özdeşleşmesi mümkün değil ve tabii bu Batıdan gelen o radikalleşmiş insanlar, aynı şey Türkiye'de de mevcut. Mesela bir kimse, Batının her türlü ahlaki pislğine bulaşmış bir kimse o radikalizmle tanışınca keskin bir şekilde kendince cihatçı bir ruha sahip oluyor kendince ve diyorsun ki; yani savaş sebebin Kur'an ve sünnet olursa ancak şehit olursun. Kiminle savaşıyorsun? Müslüman bir kimseyle savaşıyorsun. Bütün radikalizme kaymış olan topluluklara baktığımızda hiç Batılılarla veya İsrail'le savaşan yok. Allah iyi etsin inşallah.

O yüzden bu tip insanlar benim nazarımda İslami bir olgunlaşmaya varmadan radikalleşen insanlar. İşte sufi topluluklar bu yüzden çok önemli. Sufi topluluklar insanları İslami bir olgunlaşmaya, kemalata, erdemliliğe götürür. O yüzden Batı veya İslam dünyasının kendi içerisindeki kurum ve kuruluşlar gerçek sufiliği istemezler. Çünkü insanları belli bir İslami olgunluğa ulaştıracak.

Peki İslama düşünce programını yerine getiriyor mu? Bize göre başarısızlık vardır, çünkü İslama düşünce modernliği düşünmeye çabalayarak izlediği düşünsel yolun sonunda geleneğin "İslami siyasi muhayyilesi"yle ve onun temel açmazıyla buluşur.

Siyaset ancak bireysel erdem temelinde yükselir. (Oliver Roy)

Önce baştan şunu söyleyelim, İslamcı düşünce programını yerine getiriyor mu? Hayır. Bu benim kendi şahsi düşüncem. Oliver Roy demiş ya, bize göre başarısızlık var. Evet, buraya katılıyorum. Bunu böyle nitelendirmek istemiyorum ama yine bir önceki cumhurbaşkanı: "Siyasal İslam bitmiştir." dedi ya, birkaç hafta önce de biz ona bir atıfta da bulunmuştuk. O yoldan yürümek istiyorum. Siyasal İslam; bugüne kadar siyasal İslam denilen bir kavram oluşmamıştı yüz yıldır, yüz elli yıldır, iki yüz yıldır. Öyle söyleyeyim, siyasal İslam kavramı oluşturuldu, yani dinin siyasallaşması gibi. Oysa böyle bir kavramın oluşmasına gerek yoktu, bunu baştan söylüyorum ama bu kavramla nitelendiriliyor mu şu anda? Evet. Şimdi başarısızlığı araştırcağsak komle çevreye bakmamız lazım. Osmanlı yıkılmış, Osmanlı'nın içerisinde bir İslamcılık düşüncesi oluşmaya başlamış. Bu İslamcılık düşüncesi -geçen hafta da bunu işlemiştik- değişik yerlerde konuşulmaya, tartışılmaya başlanmış. Yani bunu devletin yönetsel biçiminden tutunda insanların İslam'ı tanımlaması, bilmesi, öğrenmesi, yaşamasına varıncaya kadar. O zaman Osmanlı'dan sonra kendisini İslami bir yönetim ve yöntem olarak tanıtan birincisi Suudiler var. Şimdi bu başarısızlığı biz ortaya koyarken kendisinin İslami olarak kurulduğunu söyleyen bir Suud Devleti var. İkincisi, sonradan İslami bir devrim yaptığını söyleyen İran var. Bunlar İslami bir devrim yaptık, iddiasıyla yönetime geçtiler, hala daha aynı şekilde devam ediyorlar. Afganistan'daki kargaşadan sonra Taliban orada bir İslam devleti kurduğunu söyledi, öyle değil mi? Ve o İslam devleti kurulduğunu söyleyen Afganistan meydana şu anda. Bu benim kendi düşüncem, Suud'daki İslami yönetim, İran'daki adına İslam denilen yönetim, Afganistan'daki İslam denilen yönetim. Buradaki başarısızlıkların hepsi de İslama mal edildi. Devam ediyorum. Bunu takip eden İslami cihatçılar Fas, Tunus, Cezayir'de FIS; Ortadoğu'da İslami Kurtuluş Örgütü İKO, İslami Kurtuluş Örgütü. Böyle bir örgüt var. Filistin Kurtuluş Örgütü, ayrı ayrı örgütler bunlar. Ve Müslüman Kardeşler Mısır da çok etkin; Suriye'de etkin değişik isimler altında; Fas, Tunus, Cezayir buralarda daha farklı isimlerde etkin; Afrika'dan içeri doğru gittiğimizde Boko Haram var ya daha etkin; oralarda da etkin. İşte bu İslami

Müslüman Kardeşler Ürdün'de etkin, Yemen'de etkin, şimdi Yemen iç savaş var. Bunlara baktığımızda Türkiye'yi de içine alabiliriz. Türkiye'deki değişik cemaatlerin, isimleri değişik olan cemaatlerin çalışmaları, mücadeleleri, bunun Osmanlı'nın son döneminde temeli atılmış risale-i Nur Bediüzzaman Said Nursi hareketi ve onların parçalanması, okuyucular, yazıcılar, üfleyiciler, Zehra grubu gibi ardından içinden çıkan zamancılar, Fethullah Gülen cemaati gibi. Ve aynı zamanda bunların karşısında Milli Görüş, Milli Selamet Partisi çizgisi. Milli Selamet Partisi, ondan sonra Refah Partisi, ondan sonra biz onların devamı demesek dahi içlerindeki kadro devamı niteliğinde AK Parti. Yani Refah Partisi, Fazilet ardından AK Parti. Bunun gibi toplulukların bütün bunların hepsine baktığımızda bunların başarısızlıkları İslami siyaset söylemini ve hayalini çökertti. En sonunda en yetkili ağız olarak Abdullah Gül: "Dünya üzerinde siyasal İslam bitmiştir." sözünü söyledi. Tabi her ne kadar bu söz bir yerlere bir mesaj, yani bizim içinde bulunduğumuz yeni siyasi hareketin böyle bir siyasal İslam derdi olmayacak, söylemi olmayacak, diyerekten yola çıkmak gibi ben algıladım bunu. Ama bu çökmenin sebebi yine kendilerinin yetiştiği, kendilerinin geldiği topluluk olamaz mıydı acaba? Veyahut da bütün biz bunu dünya üzerinde baktığımızda İran başarısız -ben kendimce başarısız olarak görüyorum- Suudi Arabistan'da İslami bir yönetim olarak başarısız olarak görüyorum, Afganistan zaten başarısız. İslam devleti veya siyasal İslam olarak görülen dünya üzerinde başarılı bir devlet, bu noktada hatta başarılı bir siyasi hareket de yok; ben başarılı bir siyasi harekette görmüyorum. Müslüman Kardeşler Mısır'da başarısız, Cezayir'de, Fas'ta, Tunus'ta başarısız. Hatta Müslüman Kardeşlerin içinden çıkma Cezayir'de, Fas'ta bazı liderler konumundaki kimseler, kendilerinin siyasal İslamcı olmadıklarını ve bu bağlamda kalmadıklarını ve her birisi Batı ile bir şekilde anlaşılabilir veya içinde buldukları devlet yönetimleriyle anlaşılabilir. Bu noktada kendileri bir adım değil üç-beş adım attılar ve mademki o kadar çile neden çekildi, o kadar sıkıntı neden çekildi, o kadar problem neden yaşandı? Bunu sorgulayacak hiç kimse yok ve bu başarısızlık benim nazarımda birinci derecede fikri olarak bir başarısızlık. Ben başarısızlığı kabul ediyorum, bunu şöyle diyebilirdim, yani başarısız kalınıldı, konuyu kapatabilirdim ama bence biz bu başarısızlığın temelini inmemiz lazım. Yani biz bataklığı görmezsek, o zaman biz o başarısızlığın sebebini bilmezsek, başarısızlığın nelerden kaynaklandığını bilmezsek, biz yine hamasi nutuklara kanıp o başarısız olan toplulukların arkalarından gidebiliriz. Bu fakirin kendince başarısızlık sebebi; birinci derecede fikri planda, yani düşünce planında bir başarısızlık oldu. Düşünce planındaki başarısızlıktan dolayı o düşüncesizlik, o temel bir fikir oluşmaması erdemsiz bireylerin yetişmesine sebep oldu. Tırnak içerisinde İslami siyasetin içerisinde bulunan topluluklar erdemli bireyler yetiştiremediler, erdemli insanlar yetiştiremediler. Davalarında sadık, yani davası neydi? Kur'an ve sünnetti. Kur'an ve sünnete sadık, Kur'an ve sünnetin emrettiği erdemlilik ölçüsünde bireyler yetiştiremediler; asıl başarısızlığın temelinde ben bunu görüyorum. Siyasal İslamcılar dünya üzerinde komple başarısızlar mı? Bence komple başarısızlar, Türkiye de dahil buna. Bakın, Türkiye de dahil buna. Başarısızlar mı? Evet. Bunun temel sebebi; fikri planda zayıflıkları, fikri planda bir şey üretememeleri. Kur'an ve sünnet orada. Yani Kur'an belli, hadisler belli. Kur'an ve sünnetten faydalanarak, oradan beslenerek fikri planda bir şey üretemediler. Yani fikri planda bir şey üretemedikleri için kendi içlerinde bulunan topluluklar erdemli topluluklar olmadı. Kendi içlerinden çıkarmış oldukları bir meclis üyesi, bir belediye başkanı veyahut da bir bürokrat devletin ve belediyenin şatafatından, şatahatından gözleri kamaştı hepsinin de ve aldandılar. Devletin ve belediyelerin ellerindeki makam, ekonomi, hava civa, gösteriş onların gözlerini kamaştırdı ve gözleri kamaşan, bu siyasal olarak nitelendirilen o topluluğun bireyleri bozuldular. Bozuldular. Hep Uhud'daki Okçular Tepesinde duran okçularla anlatılmaya çalışıldı bu. Bu Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin kendi sağlığında ve döneminde

bize ganimetlerden bir şey kalmayacak, herkes ganimetleri orada paylaşıyor, deyip, Okçular Tepesi'ni terk edip, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin emrini terkedip gelen o sahabeler topluluğu bize örnek olarak gösterilirken siyasal -tırnak içerisinde tekrar- siyasal İslam düsturuyla hareket eden topluluklar ve toplumlar Okçu Tepesi'ni terk ettiler. Bunun arkasında bir nefis terbiyesinin olmayışı kemalata doğru bir yol gidilmemesinden kaynaklandı. Bu siyasal İslam'ın siyasal kanadını oluşturan bu kimseler ne yazık ki doğru bireyler yetiştirmedi ve bunlar ister, devlet kademelerinde bir göreve geldiklerinde ister, belediyelerde bir göreve geldiklerinde ne yazık ki diğerlerinden farklı bir şey yapmadılar. Bu işin acı tablosu ve İslam'ın kendi içerisinde koymuş olduğu kuralları kendileri çiğnediler. Dinin kuralları vardı, dinin kuralları Kur'an ve sünnetten çıkma kurallardı. Dinin yasakladıkları vardı, bunlar devlette değişik bürokratik makamlara geldiklerinde veyahut da belediyelerde belli bir noktalara geldiklerinde bu kurallar manzumesini kendileri çiğnediler ve bu onların İslami bir erdemliliğe ulaşamadıklarını, bir nefis terbiyesi yaşamadıklarını, helal haram çizgisini uygulayamadıklarını gösterdi. Bu benim nazarımda İran'da da, Suriye'de de, Afganistan'da da, Filistin'de de, Ürdün'de de, Yemen'de de, Türkiye'de de, Fas, Cezayir, Tunus, Libya, Lübnan'da da bu İslami yani -tırnak içerisinde- siyasal İslamcıların veya siyasal İslami toplulukların içerisinde bu virüsler, bu kokuşmuşluk devam etti ve bunlar hala daha devam ediyor. O yüzden başarısızlık var. Ve İslami bir erdemliliğe ulaşmak farz iken onlar bu erdemlilikten uzaklaştılar ve toplumun erdemleşmesi, kemale ermesi, dinileşmesi o -tırnak içerisinde- siyasal İslamcılar bu söylemlerle yola çıktılar ama ne toplumları değiştirip dönüştürebildiler ne de kendilerini İslami noktada değiştirip dönüştürebildiler. Ve insanlar -acı bir şey- belli bir makama gelmek için, belli bir yere gelmek için o siyasal İslamcıların içerisine girip kendilerince nemalanmaya çalıştılar. Devletten nemalanmak, belediyelerden nemalanmak adına hiç bir kaide ve kural kendilerine koymadan yürüdüler ve başarısızlığın, bozulmanın, kokuşmuşluğun, çürümüşlüğün bayraktarlığını yaptılar. Ve İslam toplumu adalet beklerken adaletsizliği getirdiler; erdemli olmayı gerektirirken İslam, erdemsizliği getirdiler ve artık dünya evrensel bir söyleme aç iken bu siyasal İslamcılar dini milliyetçilik yaptılar; ırki milletçilik yaptılar; dini ve ırki milliyetçilik yaparaktan dünyaya evrensel bir mesajın verilemeyeceğini görmediler ya da gördüler; bu onların işine gelmedi. Siz dini bir milliyetçilik yaparaktan bir Hristiyan'a bir şey anlatabilir misiniz? Anlatamazsınız. Siz dini, kendi dindarlık milliyetçiliğinize alırsanız din sadece o zaman "Ben Müslümanım." diyene mi? Biz bir Hristiyan'a din anlatamayacak mıyız? Biz bir Yahudi'ye İslam'ı anlatamayacak mıyız? Farkında değiliz, bizi hegemonyanın altına alıp kısırlaştırıyorlar. Biz bir Hristiyan'la diyalog kuramıyoruz, biz bir Yahudi'yle diyalog kuramıyoruz, biz bir ateistle diyalog kuramıyoruz, biz bir Teoculuğa inan kimseyle diyalog kuramıyoruz. Şimdi biz sadece Müslüman toplulukların içerisinde, ben Müslüman'ım diyenlerin içerisinde kısıp kalmakla mükellefiz, orada kısıyoruz. Ya ırk milliyetçiliği olacak veya ulusal bir milliyetçilik olacak, oraya biz bağımsız yapıp kalacağız ya da din milliyetçiliği olacak, biz oraya bağlı kalıp oturacağız. Bu kalıplaşmış bir din, kalıplaşmış bir ırkçılık olacak ve bu tehlikeyi -yine tırnak içerisinde söyleyerekten- siyasal İslamcılar bunu bile bile Müslüman dünyanın üzerine bu gömleği giydirdiler. Bile bile. Çünkü eğer Müslüman dünya adaleti ve hakkaniyeti, Müslüman dünya Kur'an ve sünnete dayalı bir yönetsel biçimi isterse o zaman Suud hükümeti ve Suud yönetim biçimi yıkılmak zorunda. Eğer İslam dünyası olmazsa olmaz olan, olmazsa olmaz olan, insanı insan neden ve insanı yeryüzünde halife kılan olguları isterse İran Devlet yönetimi yıkılmak zorunda ve Osmanlı'nın bırakmış olduğu bütün devlet yönetimleri yıkılmak zorunda. Yıkılmak zorunda derken değişime ve dönüşüme tabi tutulmak zorunda. Yıkılırken devlet yıkmaktan yana değilim, o değişimi ve dönüşümü gerçekleştirmek zorundalar. Yani İran İslam Cumhuriyeti. İran İslam Cumhuriyeti, adı İslam

Cumhuriyeti içinde İslam yok. Mollaların hegemonyasında kurulmuş bir cumhuriyet. Suud İslam Devleti. Kral Faysal sülalesinin devleti, başka bir şey değil, adına devlet dersiniz. Haktan, adaletten, hukuktan, insan haklarına saygısı olmayan hatta Kur'an ve sünnetle hiç alakası olmayan bir Suud İslam Devleti var elimizde. Yine haktan, adaletten, İslam'dan nasibi olmayan elimizde bir İran İslam Cumhuriyeti var. Yine ama Türkiye'de ama Cezayir, Fas, Tunus, Mısır ama Ürdün, Filistin, Yemen gibi Pakistan, Hindistan, Afganistan bunların hepsini de koyabiliriz içine. Ordaki Müslümanların kendilerince devleti değiştirme ve dönüştürme hayaliyle yaşayan o siyasi topluluklar ne yazık ki küçücük bir belediye veya devlette herhangi bir göreve, vazifeye geldiklerinde heva ve heveslerinin kurbanı oldular ve İslam dünyasının hayallerini yok ettiler. Yine aynı şekilde ama Türkiye'de ama değişik yerlerde kurulmuş ve kurdurulmuş olan, kurulmuş veya kurdurulmuş olan -tırnak içerisindeki- İslami cemaat, tarikat, adına ne topluluğu dersiniz deyin; bu toplulukların değişik yerlerde metalarla yani parayla, pulla, makamla karşılaştıklarında bozulup dağılmaları gibi. Ve bunlar ne yazık ki -tırnak içerisinde- yine Batılıların tabiriyle İslamcılık, İslam ülkelerinin bu kötü makus duruşunu değiştiremedi. Hayaller ne yazık ki toprağa gömüldü ve -bu benim nazarımda- elli yıllık bir fiyasko var, yüz yıllık bir fiyasko var, büyük bir fiyaskonun içerisindeyiz, başarısız. Müslümanlar olarak başarısız ve ben Müslüman'ım siyaset yapacağım, siyasetle bunları düzeltereğim, diyenler başarısız ve yine olan İslam toplumuna oldu, yine hayalleri toprağa gömüldü, yine aldatıldı, yine hüsrana uğradı. Yine sarf ettikleri bakın; sarf ettikleri enerjileri, sarf ettikleri paraları pulları heba oldu; bakın; heba oldu. Ve Müslümanlar bu elli yılın, yüzyılın sonuna geldiklerinde ne yazık ki kan, gözyaşı, adaletsizlik, erdemsizlik, cahillik, kayırmacılık, aldatmacılıktan başka bir şey kalmadı ellerinden. Bunun açık örneği İslam dünyasına baktığımızda var. Yine vasat Müslümanlar; fukara, kimsesiz yine toplumun ikinci, üçüncü sınıf elemanları. Yine İslami doğru gelişmeler olacak hayaliyle yola çıkan İslam toplumu elli yılın, yüzyılın sonunda hüsrana uğramış vaziyette. Ümitsiz, umutsuz, gelecekle alakalı hayali olmayan, gelecekle alakalı hayali olmayan, hayal kurmaya dahi korkan bir İslam toplumu var şu anda. Hayal kurmaya dahi korkan bir İslam toplumu var. Bu acı bişey. Yani partileri aldatmış onları, cemaatleri aldatmış, bağlı buldukları tarikatları aldatmış, şeyhleri aldatmış, medyası aldatmış, basını aldatmış. Bunların çokça örneği var mı içimizde? Var. Çokça örneği var mı? Var. Hani alkışladığımız, Aydın Doğan'ın bütün foyalarını meydana çıkaracak dediğimiz Ahmet Hakan; şu anda Hürriyet'in başında ve CNN'in başında. Aynı Ahmet Hakan, Aydın Doğan'ın viski kadehini taşıyordu. Yine bizdenmiş gibi görünen, bizimle berabermiş gibi görünen siyasetçiler akçakavak yaprağı gibi rüzgar ne tarafa eserse o tarafa dönüyorlar. Ve ben kendi ülkemden bunu örnekleyecek olursam, belli bir makama ve mevkiye gelen, devletin şatafatını ve şatahatını, belediyelerdeki şatafatı ve şataatı gören Müslümanların gözleri kamaşıp geldikleri yeri unutmaları, geldikleri yere sırtını dönmeleri, geldikleri yeri tu kaka ilan etmeleri meydanda. Ve örneğin işte burada sakalı hemen hemen herkesin kısa; işte bir benimki, Abdürrahim'in ki var mesela. Bir siyasetçi şu anda -tırnak içerisinde- İslami siyasetiçi Abdürrahim'in sakalından uzaklaşır, onunla görünmek istemez veya bizim kudümzenin sakalıyla görünmek istemez. Sebep? Kendince der ki; laik kesimden oy alamam, diye düşünür, satar bizi. Satar mı? El-cevap: Satar.

Bu başarısızlıklarının arkasında

- 1) Temelde, düşünce temelinde üretememek.
- 2) Erdemli insanlar, bunları siyasi İslamcılar olarak söylüyorum, erdemli insanları yetiştirememek.
- 3) Akçenin döndüğü devlet ve belediye kademelerinde gözlerinin kamaşıp kendilerince heva ve heveslerine uyması.

4) Devleti yönetmeye başlayan kimselerin kendilerince Amerikan emperyalizmi veya Batı emperyalizmiyle kol kola girmeleri ve Amerikan ve Batı emperyalizmin güdümünde devam etmeleri.

Ben başarısızlığı bu dört ana kalemde toplamış olayım. Daha bunun farklı nedenleri, niçinleri var bir sürü. Ben buraya notlar bile almışım kendimce ve bu notları okuyayım mı hızlı bir şekilde? Evet.

Öyle garip bir siyasi İslam ki yalnızca başka Müslümanlara karşı kullanılan bir siyasi İslam. Baya acımı dökmüşüm ben de buralara.

Öyle garip bir siyasi İslam ki yalnızca başka Müslümanlara karşı kullanılan bir siyasi İslam.

Cemaatlere, tarikatlara, sufilere karşı duran bir siyasi bir İslam. Siyasi İslamcılığın siyaset sahnesinden yok olduğu sanılmasın aksine Müslüman ülkelerde Amerika'nın ve Batının her dediğini yapacak ama bizdenmiş gibi görünecek bu siyasi topluluklar lazım.

İslami siyaset artık bir anlamda "Sosyal demokratlaştı". Artık bir başka yeni toplum ya da mutlu yarınlar için temel oluşturacak düşünsel bir model sunmuyor. Tabiri caizse hatta o çarpık eski yapıyı daha iyi koruyorlar. Günümüzde, herhangi bir müslüman ülkede, İslamcılık ne tür bir siyasal zafer kazanırsa kazansın, bu aldatıcı olacak, adetlerden başka bir şeyi değiştiremeyecektir. Hak, adalet, İslami hukuk noktasında hiçbir şey yapamayacaklar; yapmayacaklar. Siyasi İslamcılık; yeni siyasal biçimler oluşturmaktan, şura gibi meşveret gibi halka açılmak gibi, halkın İslami istekleri gibi, İslam hukuku, şeriatı yeniden kurmaya çalışmak gibi şeyleri gündeme getirmeden işini görmeye bakacak. Bunlar ise siyasal İslamcılığı halkın gözünde sıradanlaştırıyor, diğerlerinden bir farkının kalmadığını gösteriyor.

Sözlerim ağır olabilir ama düşüncem bu. Allah cümlemizi affetsin inşaallah.

4 Nisan 2020

İslamcıların siyasal hareketi; devletlerin ya da İslami toplumların ortaya çıkışına yol açmak şöyle dursun, ya devlet mantığına (İRAN) ya da yeniden düzenlenmiş olsa bile geleneksel bölünmüşlüğe (AFGANİSTAN) geri dönmektir. Aktörleri ne söylerse söylesin, her siyasal hareket otomatik olarak laik bir alanın yaratılması ya da geleneksel bölünmüşlüğe geri dönüşür.

Incelediğimiz hareketlerin düşüncesi iki kutup arasında gidip geliyor. Toplumun İslamlaştırılmasının devlet iktidarından geçtiğini düşünen devrimci kutup ile toplumsal ve siyasal eylemiyle, toplumu her şeyden önce aşağıdan yukarıya İslamlaştırmeyi hedefleyen reformcu kutup. Bu iki kutuba göre aşağıdan hareket, İslami bir devletin kuruluşuna otomatik olarak yol açacaktır.

Devrimci yol başarısızlığa uğradı, İran devrimi saray kavgalarının ve ekonomik bunalımın içine gömüldü. Müslüman Kardeşler'den kopan grupların eylemciliği, Arap ülkelerinde herhangi bir rejim değişikliği sağlamayı başaramadı. Sünni aşırı gruplar marjinalleştiler, Şii gruplar ise tersine devlet stratejilerinin (terörizmin Suriye ve İran tarafından yönlendirilmesi) piyonları haline geldiler. Fakat İslamcılık siyasal manzaraya ve çağdaş Müslüman topluma derinlemesine damgasını vurdu.

Doğu- Batı çatışmasının son bulması, komünizmi arkasına sığınyılan bir karşı güç olmaktan çıkardığı için İslamcı devrim düşüncesinin başarısızlığa uğraması, 80'li yılların sonunda İran devrimi tarafından temsil edilen devrimci üçüncü dünyacı siyasal İslamcılığın öteden beri Suudi Arabistan tarafından finanse edilen şiddetle Batı karşıtı püriten, ahlakçı, popülist, muhafazakar bir yeni-fundamentalizme doğru kayışına yol açtı. Cezayir FIS'i bunun prototipiydi. (İslami Kurtuluş Cephesi = FIS)

Bununla birlikte, İslamcılığı getiren sosyo-ekonomik gerçekler ortadadır ve silinmeye yüz tutmuş değildir. (sefalet, köksüzlük duygusu, değer ve kimlik bunalımı, eğitim sistemlerinin bozulması, göçmenlerin gittikleri ülkelerle bütünleşme sorunları) İslam devrimi, İslam devleti, İslam ekonomisi birer efsanedir ama İslamcı muhalefet konusunda bir çözüme varmış değiliz. FIS gibi hareketlerin iktidara gelmeleri "İslami devlet" hayalinin boşunalığını somutlaştırmaktan başka sonuç doğurmayacaktır. (OLIVER ROY, Siyasal İslam'ın İflası)

Zamanımız yeterse inşallah bu pasajları, bu paragrafları işlemeye gayret edeceğiz.

Oliver Roy; bu siyasal İslam'ın dünya üzerindeki hareketlerini kendince tanımlayan, kendince bu noktada araştırmalar yapan bir kimse. Bu komple alıntı da Oliver Roy'un "Siyasal İslam'ın İflası" adlı kitabından alınmış demek ki. Kardeş bunu böyle yazmış.

Okuduğumuz ilk paragraf: *İslamcıların siyasal hareketi devletlerin ya da İslami toplumların ortaya çıkışına yol açmak şöyle dursun, ya devlet mantığına (İRAN) ya da yeniden düzenlenmiş olsa bile geleneksel bölünmüşlüğe (Afganistan) geri dönmektir. Aktörleri ne söylerse söylesin, her siyasal hareket otomatik olarak laik bir alanın yaratılması ya da geleneksel bölünmüşlüğe geri dönüşür.*

Bu iki örneğimiz var elimizde Oliver Roy'un söylediği

- 1) İran örneği var.
- 2) Afganistan örneği var.

Malum, İran örneğiyle Afganistan örneği hatta biz buna Suudi Arabistan'ı da ilave edebiliriz. Çünkü kendilerini İslam olarak nitelendiren üç tane yeryüzünde çünkü analizler 80'lere 90'lara dayanan analizler. Böyle baktığımızda üç tane devlet var kendisini İslam devleti olarak tanımlayan .

- 1) Suudi Arabistan Devleti var.

2) İmam Humeyni'den sonraki Şia İslam Devleti veya İran İslam Devleti olarak nitelendirilen bir devlet var. Bir de Sovyetlerin işgal etmeye kalktığı hatta işgal ettiği Afganistan'da Taliban'ın kurduğu veya kurmaya çalıştığı bir İslam devleti var. Biz bunların adına İslam devleti onlar kendilerini öyle nitelendirdikleri için ben de öyle nitelendiriyorum, yoksa ben onları birer İslam devleti gördüğüm noktada değil. Hatta bunu ben her daim söyleyen bir kimseyim, yeryüzünde şuanda bir İslam devleti olduğuna inananlardan da değilim.

Şimdi İran söz konusu olunca İran İslam Devleti'nin modelini konuşabiliriz veyahut da gerçekten İran İslam Devleti modeli başarısız mı oldu, başarılı mı oldu? Buna bakabiliriz.

Tabi İran İslam devlet modeli başarısız, ben başarısız görüyorum. Başarısızlığı her şeyden önce İran İslam devrim modelinin başarısızlığıdır. Oradaki söz konusu olan başarısızlık İslam'la alakalı değildir. Orada o İran İslam devrimi modelinin bir başarısızlığı vardır. Bunun işleyişi, tarzı, tavrı komple benim nazarımda da başarısızdır. Komple İslam dünyasını bağlamaz bu başarısızlık, adının başına İslam koyulan her şey çünkü İslam değildir. İran İslam'ı olarak nitelendireceğimiz olgu Şia düşüncesinin üzerine kuruludur ki bu da İslam dünyasında çok tartışılan bir olgudur. Çünkü tüm İslam dünyasını kaplamaz. Kendi içerisinde dahi birlikteliği sağlayamamış bir fikriyat veya felsefenin tüm İslam dünyasını kapsamı da mümkün değildir. Çünkü İran'da İran İslam devlet modeli veyahut da İran İslam hükümeti devleti ama içindeki her şeyiyle tartışmaya açıktır, bu tartışma bitmiş değildir ve kendi içinde de bu model oturmamış, yerleşmemiştir, kaldı ki dünya üzerinde bir model oluştursun. Ne yazık ki modelde oluşturamamış ve ilerleyen safhalarda bunu göreceğiz, bunu konuşmaya devam edeceğiz bugün çünkü. Ne yazık ki Orta Doğu'daki terör oluşumlarına -bence- destek olmuş, hatta Sünni kesimle derinlemesine savaş açmış ve savaşmış bir kimse. Ve o dönemdeki İran-İrak savaşı dillere destan olmuştur, yani İran-İrak savaşı yıllarca sürmüş ve Orta Doğu'da sönmeyen ateşin yakılmasına sebep olmuş.

Afganistan'daki durum ise bundan çok farklı değildir. Afganistan'da da Sovyetlerin yenilerek, o çok büyük ekonomik kayıplar vererek 1989'da çekildiğinde süreç olarak bir İslam devleti ortaya çıkmamıştır. Batı veyahut da belli kesimler özellik de İran'da ve Afganistan'dakini İslam devleti olarak nitelendirirler, kaldı ki onlar da kendilerini öyle nitelendirirler, zaten en büyük açmazı o her ikisi de birer İslam devleti değildir. Taliban'ın, El-Kaide'nin, Peştolular'ın ve diğerlerinin ayrı ayrı grupları hepsi de baş olma iddiasıyla birbirleriyle kavga etmeye, savaşmaya başladılar ki ardından da Batının müdahalesi geldi ve hepsini de dağıtarak, birbirine düşürerek, kendisi de sivil ve askeri toplulukları katlederek bambaşka bir tablo ortaya çıktı. Afgan mücahitlerinin, yurt dışından gelen diğer mücahitlerin ideolojik olmaktan çok etnik ve kabilesel temelde olan ayrılıkları ve gittikçe artan çatışmalar izledi. Hala daha ne yazık ki aynılar, bu sebeple Afganistan'da tam anlamıyla bir İslam devlet modelinden bahsetmemiz mümkün değildir. Tabi ki var olanı tam bir İslam modeli göremesek dahi başarılı görmemiz de mümkün değildir. Bu bölünmüşlüklerle de başarılması da mümkün değildir. O yüzden Afganistan'da da ne yazık ki Oliver Roy'un dediği gibi yeniden laik bir noktaya dönüş söz konusu. Şuanda öyle denilebilir çünkü Afganistan'daki savaşan gruplar kendilerince yola çıktıklarında kendi vatanlarını önce sovyet işgalinden sonra da Amerikan işgalinden kurtarmak kendilerince yola çıkarken bir İslam devleti kurma düşüncesiyle hayaliyle yola çıkanlar; hükmetme, oradaki devletin yegane tek sahibi olma ve kendilerince orada yönetimde pay sahibi, yönetimde söz sahibi olma mücadelesine girdiler ki ne yazık ki sonra birbirlerine düştüler. Birbirlerini kafirlikle itham edip birbirleriyle savaşmaya başladılar ki bu ne yazık ki bir rol model olmaktan çıktılar. Aslında biz bu meselelere bakarken de biraz tarihi boyutuyla bakmamız lazım. Tarih boyunca Afganistan'da bir İslam devlet modeli hiç oluşmamış, İran'da bir İslam devlet modeli hiç oluşmamış. Yani

İslam dünyasındaki bu topraklarda en uzun süre İslam devlet modeli olarak modelleyebileceğimiz ki benim tam olarak İslam devleti olarak nitelendiremediğim bir Osmanlı İmparatorluğu var. Ondan öncesi Selçuklu İmparatorluğu kurulmuş ve değişik imparatorluklar, değişik devletler kurulmuş. Bu topraklarda, İslam inananların bulunduğu topraklarda değişik devletler oluşmuş ama bunlar ne yazık ki Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri, Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali'nin zamanındaki, radiyallahu anh hazretlerinin zamanındaki İslam devlet modelleri olmamışlar hiç; olamamışlar. Bunda değişik unsurlar, değişik sıkıntılar, kültürel problemler, kendilerince etnik problemler bunlarda etkili olmuş; böyle olunca da tam bir İslam devlet modelini oluşturamışlar. O, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri ve Ciharyâr-ı Güzin Efendilerimizin zamanındaki modelleri kendi zamanlarına taşıyamamışlar. Kaldı ki Farisilerin çok eski bir devlet geleneği vardır ama onlar da İslam devlet geleneği de çok derinlemesine değildir, kaldı ki Afganistan'da böyle bir derinlik olsun, bu da mümkün değildir. Aslında İran da Afganistan da bütün İslam dünyasını kanatlarının altına alacak bir rol model devlet olamamışlardır, buna Suudiler de dahildir. Suudilerde de en büyük problem her ne kadar Oliver Roy burada İran'ı ve Afganistan'ı örnek gösterdiyse buna Suudi Arabistan'ı da ilave edebiliriz. Suudilerde de Arap ırkçılığına dayalı bir devlet sistemi vardır, dini olarak da vahhabiliği kendilerine ölçü edinirler, öyle olunca Osmanlı'dan sonra kurulan o Suudi Arabistan Devleti de ne yazık ki İslam devleti statüsünde olamamışlardır.

İncelediğimiz hareketlerin düşüncesi iki kutup arasında gidip geliyor. Toplumun İslamlaştırılmasının devlet iktidarından geçtiğini düşünen devrimci kutup ile toplumsal ve siyasal eylemiyle toplumu her şeyden önce aşığıdan yukarıya İslamlaştırmeyi hedefleyen reformcu kutup. Bu iki kutuba göre aşığıdan hareket, İslami bir devletin kuruluşuna otomatik olarak yol açacaktır.

Bu iki kutup, her iki tarafta bunu denemiş midir? Evet. Yani bir devlet eliyle İslam'ı yeniden organize etmek ve toplumları İslamlaştırma, bu İran tarafından denenmiş. İran tarafından bu denenince ne yazık ki bu denemeden belli bir sonuç alınmamış ve bu aslında bunun öbürküsünü de söyleyeyim, toplumları İslamlaştırarak devlet kurma, bu kanat da ne yazık ki Türkiye'nin dışındaki yerlere baktığımızda bu da başarıya ulaşmış bir nokta değil. Ve bunun da başarıya ulaşmamış noktasını Cezayir'deki FIS hareketi ile şimdi anlatmaya çalışacağız ama önce bunu anlatırken İslamın kendi fitratı var. İslam kendi fitratında devletler eli ile kurulan bir düzen, sistem değildir. İslam'ı siz bir devlet eliyle -bunu savunanlar çoktur- bir devlet eliyle siz bir yerde kurup sistemleştiremezsiniz bu çünkü İslamın kendi fitratına aykırıdır, Cenâb-ı Hakk'ın sünnetullahına aykırıdır. Sebep? Eğer toplum İslam olursa o kurulan devlete tabi olur, o kurulan devlete riayet eder eğer toplum İslam olmazsa o zaman o kurulmuş olan devlet onlara zulüm gibi olur, onlar tabi olmazlar, onu istemezler, onun yıkmaya çalışıyorlar.

Şimdi bunun ta geriye doğru gittiğimizde, Mekke ve Medine devirlerine baktığımızda başlangıçta bir devlet yoktur. Mekke'de Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri bir devlet kurma yoluna çıkmamıştır, devletle bir bağlantısı da olmamıştır. Hatta o günkü müşrik devletin yöneticileri Ona gelip devlette hazineyi ele almasını veyahut da devlete hangi görevi almak istiyorsa o görevi onlara vereceklerini söylediklerinde Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Mekke müşrik devletinde görev almayı kabul etmemiş ve orada bir görev almamıştır. Ve onların istedikleri tabi bir tek, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin yeni getirmiş olduğu dinden dönmeleridir. Hatta bu meşhurdur, amcasına söyler ya: "Allah'a yemin ederim ki güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler yine de bu davadan vazgeçmem; ya Allah bu dini hakim kılar ya da ben bu yolda yok olur; giderim." der. Ve devam eder Mekke'de kendince Cenâb-ı

Hakk'ın kendisine vahyetmiş olduğu dini tebliğ etmeye ve etrafındaki insanları Allah'a davet etmeye devam eder ve bu noktada asıl amaç çünkü devlet kurmak değildir Mekke'de. Ve zaten İslam devletinin de asıl amacı ilahi kelimetullah'tır ve İslam'ın insanlara tebliğ edilmesidir, Müslümanların İslam'ı yaşamalarını kolaylaştırmak ve buna imkan hazırlamaktır. Çünkü devletin İslam literatüründe asıl amacı budur ve bunu gerçekleştirmek gayesiyle kurulmamış olan bir devlet, İslam devleti olmaktan da çok uzaktır. İran, Afganistan, Suudi devlet modelleri de bu manada İslam devlet modeli olmaktan uzaktır ve başarısızlıklarının sebebi de İslami devlet ölçüsünden uzak olmalarından dolayıdır. Bu üç sistemin üçü de İslami devlet ölçülerinden uzaktırlar. İslami devlet ölçülerinden uzak olduklarından dolayı, bunlar İslam devlet fitratının da dışında kaldıklarından, dolayısıyla dinin kendi fitratının dışında kaldıklarından dolayı başarısız olmuşlardır ve başarısızlıkları devam etmektedir. Ve acı bir şey yeryüzü de şuan mevcut bulunan Suudi Arabistan Devleti'ni ve İran İslam Cumhuriyeti Devleti'ni İslam devleti zannetmekte, işin acı tarafı da bu.

Devrimci yol başarısızlığa uğradı, İran devrimi saray kavgalarının ve ekonomik bunalımın içine gömüldü. Müslüman Kardeşler'den kopan grupların eylemciliği, Arap ülkelerinde herhangi bir rejim değişikliği sağlamayı başaramadı. Sünni aşırı gruplar marjinalleştiler, Şii gruplar ise tersine devlet stratejilerinin (terörizmin Suriye ve İran tarafından yönlendirilmesi) piyonları haline geldiler. Fakat İslamcılık siyasal manzaraya ve çağdaş Müslüman topluma derinlemesine damgasını vurdu.

İran İslam devriminin oturduğu zemin ne yazık ki tam bir İslam değildi. Çünkü İslam devletinin amaçlarının başında Rib'i b. Âmir'in Kadissiye Vakasından önce İran ordusu komutanı Rüstem'e söylediği sözle meşhur olmuştur. O söz de şudur: "İslam devleti insanları dünyanın darlığından bolluğuna, kullara kulluktan kurtarıp Allah'a kul olmaya ulaştırmak" gelmektedir. İslam devletinin asıl amacı budur. Başka bir devlette böyle bir ayırıcı bir özellik bulunamaz. Bu tek İslam devletinde olur; yani insanları dünyanın darlığından bolluğuna, kullara kulluktan kurtarıp Allah'a kul olmaya ulaştırmaktır İslam devlet modeli ama İran İslam Devleti ne yazık ki benim nazarımda tepeden inme reformist bir İslam devleti değildir. Çünkü İran devrimi kendi içerisinde ne yazık ki kendi çocuklarını da katletmiş olan bir İslam devrimidir ki adı İslam olduğu için de İslam değildir. Ayrıca İran devrimi, dünyada tek laik devlet olan Türkiye ve muhafazakar Arap devletleri ve tüm Batı devletleri başta İsrail, Amerika tarafından bir tehdit olarak algılanmıştır. Çünkü İran İslam Devleti kendisini bu tehditle ayakta tutar. Kendisi de çünkü Batıyı, Amerika'yı, İsrail'i devamlı tehdit eder; görüntüdedir. Devamlı tehdit eder ki Batının ve tehdit ettiği ülkelerin de kendisini tehdit ettiğini düşünerekten içerisini bastırır. Aslında işin acı tarafı da şudur veyahut da bilinmeyen tarafı da şudur: İran İslam devleti aslında Batıyla da Amerika'yla da, İsrail'le de ilişkilerini dostane bir şekilde götürür. İran İslam Devleti'nin çünkü hedef tahtasında sözel olarak her ne kadar İsrail ve Batı var ise de eylem olarak -bu çok acıdır- asla ve asla Batı ve İsrail olmamıştır. Ya kim olmuştur? Oradaki, yereldeki sünni Müslümanlar olmuştur. İran İslam Devleti'nin ilk savaştığı yer Irak'tır. Kiminle savaşmıştır? Sünni Araplarla savaşmıştır. Kimle? Saddam Hüseyin'le savaşmıştır ve acı bir şeydir; bütün Arap, sünni Arap dünyası Saddam Hüseyin gibi bir zalim kimsenin arkasında durmak zorunda kalmıştır. Ve Batı İran'la Saddam Hüseyin'i sekiz yıl boyunca savaşmış, olan Müslüman çocuklara olmuştur. Ve bu devletler yani Batı dolaylı veya dolaysız, direkt veya indirekt veyahut da işte sünni gibi görünen Arap-İslam veyahut da Arap devletler İran'ın ayağını kaydırmak için sınırlarının dışında, herkes kendi sınırlarının dışında teröre hizmet etmişlerdir. El-Kaide gibi veyahut da değişik örgütleri besleyerekten İran Şia devrimini veya İran Şia'sını durdurmak için mücadele etmişler, savaşmışlardır. İran'ın bugüne kadar her gün tehdit ettiği İsrail'e zerrece herhangi bir

saldırıda bulunmamış, zerrece herhangi bir şey yapmamıştır veyahut da Amerika'ya veyahut da İngiltere'ye veyahut da Fransa'ya veyahut da Batının herhangi bir devlet gücüne herhangi bir şey yapmamıştır. Ama İran şunu yapmıştır: Orta Doğu'da sünni Araplarla savaşmış, sünni Araplarla aralarındaki uçurum daha da artmış ve kıyasıyla hala daha Suriye üzerinde bu savaş devam etmekte, Yemen üzerine bu savaş devam etmekte, Irak üzerinde bu savaş devam etmektedir. O yüzden tepeden inmece bir devlet sistemi ne yazık ki İran modeli noktasında tutmamış ve tutması da mümkün değil. Öbür taraftan da aşağıdan, halkın içerisinde İslami bir eğitim vererekten, bir İslami nasihat ederekten, insanları irşad ederekten belli bir noktaya gelen o reformcu kanat dediğimiz o kanat da ne yazık ki değişik ülkelerde, değişik yerlerde -bu en fazla Kuzey Afrika'da görüldü, Cezayir gibi Fas, Tunus gibi Mısır gibi ülkelerde görüldü- bu Müslüman Kardeşler veya ihvan-ı Müslimin olarak nitelendirilen bu anlayış devlette görev alınca veyahut da devletlerin değişik birimlerinde görev aldıklarında da onlar da ne yazık ki böyle başarısızlığa uğramışlardır. Şu anda İran İslam Devleti, o Şii devlet ile Sünnilerin arasındaki uçurum daha da artmış, daha da fazlaşmış hatta Orta Doğu'da camiler bombalanmış, Orta Doğu'da mübarek zatların kabri şerifleri bombalanmış. Ve işin ilginç tarafı Şiiler tarafından da kutsal olan, Sünniler tarafından da kutsal olan ne yazık ki Ehli Beyt'in türbeleri de bombalanmıştır bu arada. O yüzden sünnilerle Şia'nın arasında -çok acı- kan girmiş ve ayrılıkları daha da derinleşmiştir.

Paragraftan devam ediyoruz *Doğu Batı çatışmasının son bulması, komünizmi arkasına sığınılan bir karşı-güç olmaktan çıkardığı için İslamcı devrim düşüncesinin başarısızlığa uğraması, 80'li yılların sonunda İran devrimi tarafından temsil edilen devrimci, üçüncü dünya siyasi İslamcılığın öteden beri Suudi Arabistan tarafından finanse edilen şiddetle Batı karşıtı püriten, ahlakçı, popülist, muhafazakâr bir yeni-fundamentalizme doğru kayışına yol açtı. Cezayir FIS'ı bunun prototipiydi. (İslami Kurtuluş Cephesi : FIS)*

Evet, bu Doğu Batı çatışmasının son bulması yani Rusya komünist sisteminin, SSCB'nin dağılması ve o yıllarda SSCB'nin dünya siyasetinden birkaç adım geri çıkması ve ağırlığını komple Batıya bırakması, Batıya bırakınca da tek kutuplu bir dünya oluşması, tek kutuplu bir dünya oluşunca da bütün o tek kutuplu Amerikan emperyalizminin hegemonyasının altında bir dünya oluştuğu, böyle bir dünya oluşunca da ne yazık ki İslami diriliş, İslami bir uyanış, İslami çalışmalar o hegemonist yapı tarafından yönlendirmeye, o hegemonist yapı tarafından değiştirilmeye ve dönüştürmeye başladı. Bu acı bir şey. 80'li yıllardan sonra dünya İslami hareketlere baktığımızda bunun çok açık bir şekilde örneklerini görürüz. Örneğin Sovyetlere karşı Amerika Afganistan'daki mücahitleri desteklemiş ve destekledikleri mücahitlerin başında Usame bin Ladin gelir. El-Kaide ile Taliban'ın bu noktada ortak hareket ederekten Afganistan'da Sovyetlere karşı başarılı bir savaş ama bu savaşın arkasında para desteği Suudi Arabistan'a aittir, kanımca bunun silah desteği de Batılı devletlere ki dolayısıyla en başta ABD'ye aittir. Ama oradaki amaç söz konusu olan İslami bir hareketi desteklemek değil, SSCB'nin ekonomik olarak ve askeri olarak batışına sebeptir. Çünkü her iki taraf da bir türlü galibiyet gösteremezler, galibiyet gösteremedikleri için savaş bir türlü bitmez. Savaş bir türlü bitmeyince de Avrupa'dan, Orta Doğu'dan, İslam ülkelerinden kendilerince cihad etmeyi hedefleyen, -tırnak içerisinde- cihatçı Müslüman olarak nitelendirilen genç Müslümanlar Afganistan'a gittiler; Afganistan'da gönüllü olarak sanki İslami bir cihad yapıyormuş görüntüsüyle savaştılar. İşin acı tarafı aslında amaç oradaki perde gerisinde -ben o zamanlarda sohbetlerde bunları yorumlayan bir kimseyim- o zamanlarda amacın ben İslam olmadığını, burada örtülü bir şekilde Sovyetlerle Amerika'nın savaştığını, dövüşüğünü ve Sovyetleri burada mağlup edip ekonomik ve askeri olarak dünya siyaset sahnesinden geri püskürtme çalışması olarak görüyordum. Nitekim bu

öyle oldu. Sovyetler Afganistan'dan geri çekilince oradaki Afgan gruplar, orada Afganistan'da savaşan, oradaki Allah için din için savaşıyoruz; diyenler bambaşka bir tablonun içerisine girdiler ve o tabloda ırkçılık girdi; o tabloda etnik grupların, fikri etnik grupların birbirleriyle çatışmaları girdi. Ve orada ne yazık ki Afganistan'da İslami cihad için yola çıkan gruplar birbirleriyle savaştı, sonra döndü, Amerika onlarla savaşmaya başladı.

Şimdi burada İslami Kurtuluş Cephesi FIS olarak nitelendirdiğimiz Cezayir'de ise olay bambaşkaydı. Cezayir'de FIS'ın başlangıcında silah yoktu, sonradan FIS'ın içerisine silah girdi. Cezayir'de İslami hareketlerin tarihi kökleri son dönemdeki Arap-İslam düşüncesinin veyahut da Erap-İslam ıslahatçı, köktenci harekete dayandırmak mümkün değildir. Yani oraya dayandırırız biz tarihi derinliğine girmemiş oluruz. Çünkü Cezayir enteresan bir ülkedir, Avrupa'nın burnunun dibinde ve Avrupa emperyalistleri ta Osmanlı'dan önce bilhassa İspanyollar Cezayir'i hep sömürmüşler, zaman içerisinde İtalyanlar sömürmüş, zamanla Fransızlar sömürmüş. Ve Cezayir ama tarih boyunca hep sömürgecilerin tasallutu altında kalmış. Bundan kurtulmayı Cezayir'iler Osmanlıların kuvvetli zamanda Osmanlı'dan yardım dileyerekten bunu yapmışlar ve Osmanlı'yı yardıma çağırmışlar. Osmanlı'yı yardıma çağırarak -bu yaklaşık 1520'lerde öyle söyleyelim tarihçiler bunu daha iyi araştırırlar bir tarih bulabilirler- Osmanlılar Cezayir'e davet edilmişler, dikkat edin, davet edilmişler. Cezayir halkı ve Cezayir yöneticileri olarak Osmanlılar Cezayir'le savaşmamışlardır ve Cezayir bir fetih hareketi değildir Osmanlı'da. Ve Osmanlılar davet üzerine Cezayir'e gitmişler ve Cezayir'i korumaya, muhafaza altına almışlar. Ve en fazla da bu İspanyol askerleri ve yağmacıları, İspanyol korsanlardan Cezayir'i korumuşlar. Ta ki ne zamana kadar? Osmanlı yıkılınca kadar. Ve 1830'larda herhalde Fransızlar Cezayir'i sömürgeleştirdiler ve Cezayir'i işgal ettiler ve Fransızlar Cezayir'i işgal ettikten sonra Cezayir halkı Fransızlarla mücadele etme, bu sömürge, bu emperyalizmle savaşmaya başladılar. Çünkü bir Müslüman'ın, bir müminin gayrimüslim bir devlete gayrimüslim bir unsurun işgalini kabul etmesi, o işgali içine sindirmesi mümkün değildir. Bu noktada güçlerinin yettiğince mücadele etmeleri İslam'ın emridir. Tekrar söylüyorum bunu. Bir Müslüman'ın, bir müminin hem birey olarak hem de topluluk olarak gayrimüslim bir unsurun istilasına karşı, gayrimüslim bir devletin oraya sömürgeleştirmesine karşı savaşması Müslümanlar için farz-ı ayndır ve en büyük cihatlardan birisidir. O yüzden Cezayir halkı da bu Fransa emperyalizmine karşı savaşmaya başlamıştır. Ne zamandır bu? 1830'larda başlar bu savaşma, bu mücadele. Çünkü bu zaman içerisinde Orta Doğu'ya da gelirler, Suriye'yi de Fransızlar işgal ederler, hatta daha ileriki dönemlerde Suriye'den sonra Anadolu topraklarına kadar gelirler ya. Hatta Antep'e kadar, Antep sınırına kadar geliler; Maraş sınırına kadar gelirler. Fransızlar orlara kadar gelirler çünkü Osmanlı Devleti parçalanmakta ve parçalanınca da Batılı devletler Osmanlı Devleti'nin topraklarını kendi aralarında paylaşmaktadırlar ve bu paylaşım Cezayir sonuçta Fransa'ya düşmüştür kendilerince ve Fransa Cezayir'i işgal eder ve ilk çatışmalar Cezayir'deki Fransızlara karşı cihad hareketi başlar. Tabi cihad hareketi başlar, 1830'lardan başlar, hemen hemen Cumhuriyet'in kurulduğu yıllara kadar Fransa'yla savaşır ve Fransa Cezayir'den çekilmek zorunda kalır. Ama o bu çekilmek zorunda kaldığı 1920'lerde, iyice Cezayir'deki hareket güçlenir, 1930'larda geldiğinde daha da güçlenir ve Fransa oradan çıkarken Cezayir'de laik bir devlet modeli bırakır, işin enteresan noktası burası zaten. Ve bağımsızlık sonrası Cezayir'de otuz yıl boyunca -bakın çok benzerlikler var bu benzerlikleri kendi kafanızda siz resim kurarak oturtabilirsiniz- Cezayir bağımsızlığını ele alır. Bağımsızlığını ele aldıktan sonra otuz yıl boyunca Cezayir'i yöneten tek parti yönetimi vardır ve Cezayir'de laik bir devlet sistemi modeli kurulur, laik devlet modeli kurulur. Ve tek partidir ve seçim de yoktur, seçimle iş başına da gelmek yoktur. Ceberut bir tek parti sistemi vardır ve ceberut bir tek parti sistemi 1830'lardan 1930'lara gelinceye kadar yüzyıllık bir İslami uyanış, İslami cihad

anlayışı, İslam'ın yeniden yaşanması ve yeniden devletleşmesi için mücadele eden anlayış bu otuz yıllık zaman içerisinde köreltilir; bu otuz yıllık zaman içerisinde ne yazık ki Cezayir'de pasifize edilir. Nasıl pasifize edilir? Otuz yıl boyunca orada da bir Diyanet İşleri Başkanlığı kurulur; Diyanet İşleri Başkanlığı kurularaktan Cezayir Devleti'ndeki bütün dini hareketler, bütün dini eğitimler, bütün dinle alakalı herşey Cezayir Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yürütülmeye başlar. Ve Cezayir Diyanet İşleri Başkanlığı yürütürken de o tekelci zihniyetle ülkedeki İslami direniş, İslami uyanış ve ülkede Fransızları ülkeden çıkmaya zorlayan İslam cihad düşüncesi ne yazık ki yine Cezayirliilerin devleti ve diyaneti ile ortaklaşa köreltilir; ortaklaşa otuz yıl içerisinde ne yazık ki perperişan edilir. Ve o zaman Cezayir Orta Doğu'da yaygın olan, daha doğrusu Mısır'da başlayan, Suriye'de devam eden, Ürdün'de devam eden ve Kuzey Afrika ülkelerini de içine almaya başlayan İhvan-ı Müslümin yani Müslüman Kardeşler ve özellikle Hasan Benna'nın, Seyyid Kutub'un ve devamiyeti gibi görülen Muhammed Kutub'un etkileri ile orda Arapçayı çok iyi kullanan, çok iyi bilen entelektüellerin arasında yaygınlaşmaya başlar. Ve Müslüman Kardeşler veya İhvan-ı Müslimin Cezayir'deki İslami direnişin, İslami hareketliliğin merkezi hükmüne gelir. Aslında bunlar tek başlarına değillerdir, enteresan bir şeydir. Kuzey Afrika ve Orta Doğu'da mesela bana çok ters gelen Müslüman sosyalizm de oluşmaya başlar. Enteresan bir şeydir, sosyalist Müslümanlar vardır, hatta böyle daha ileri komünist Müslümanlar vardır. Bunlar Orta Doğu'da vardır mesela. Filistin Kurtuluş Örgütü'nün çıkış noktası da sosyalist İslam'dır, enteresan bir şeydir. FKÖ'nün başındaki Yaser Arafat da bir sosyalist solcu bir kimsedir. Ben bunu biraz tuhaf karşılarım, reddetmem, tuhaf karşılarım. O yüzden tabi Cezayir'de Müslüman kardeşler etkili olmaya başlayınca 1970'li, 80'li yıllarda o esnada da İslam dünyasında İran İslam Cumhuriyeti'nin veyahut da İran İslam Devrimi'nin etkileri de vardır bütün İslam dünyasında. İran'ın, aslında örtülü olarak Fransa'nın desteklediği İslam devrimi, bakın, örtülü olarak Fransa'nın desteklediği diyorum. Sebep? Çünkü şah İngiliz yanlısı, Amerikan yanlısı bir yönetime sahipti ve İran İslam Devrimi Fransa'nın etkisiyle olmuştur çünkü Fransa Suriye'de de çok etkilidir, İran Şia'sına benzemese dahi Suriye'de de Şia kuvvetlenmesi vardır. O yüzden Suriye'deki Fransa etkinliği İran'da da görülmüş olur ve İran İslam Devrimi birçok Müslüman ülkede olduğu gibi Cezayir'de de İslami uyanışın üzerinde etkileri olmuştur. Ve Afganistan'daki Sovyet işgaline karşı olan Afgan İslam direnişi -öyle söyleyelim, ben ona katılmıyorum ama- Afganistan'daki İslam direnişi de bu Cezayir, Fas, Tunus, Mısır gibi hatta Ürdün, Suudi Arabistan, Suriye gibi ülkelerde zemin bulmuş; Müslümanlar kendilerince ümit etmişler; umut etmişler. Ve İran'da başarıyorsa, Afganistan'da başarıyorsa burlarda olabilir ümidiyle bir heyecanlandılar. Ve 80'ler, 90'lara gelirken çünkü ben 80'lerde artık siyasetin içindeyim 80 ihtilalinde. İhtilalden sonra İran devrimi olmuştu bizim 80 ihtilalinden sonra, 12 Eylül ihtilalinden sonra olmuştu. Bütün Müslüman dünya büyük bir heyecanla İran İslam Devleti'ni ayakta alkışladı; destekledi Sünni'siyle, Şia'sıyla. İşin rengini tam bilmiyorlardı, bazıları bunun rengini biliyorlardı, o bazıları da konuştuklarında sünni Müslümanlar tarafından ne yazık ki boğuluyordu. O zaman daha 94'lerde, 95'lerde bu Türkiye'de de çok konuşulan, tartışılan bir meseleydi. Türkiye'de bunlar Şia, bu milliyetçi bir akım, milliyetçilik üzerine kurulu, dediğimizde -benim o zaman İslamla çok bağlantım yoktu- bizi boğmaya çalışıyordu. Boğmaya çalışan gruplar da enteresan bir şey. Bunları açık açık konuşacağım şimdi. Bunları boğmaya çalışan kimseler de bizim bölgemizde, bizim etrafımızda olan milli görüşçülerdi. Bu Milli Görüşçüler İran İslam Devleti'ni çok hızlı bir şekilde destekliyorlar; Türkiye'deki Milli Görüşçüler bu Müslüman Kardeşler'i çok hızlı, fanatik bir şekilde destekliyorlardı. Ve Fas'ta, Tunus'ta, Cezayir'de, Mısır'daki Said Havva'nın, Hasan el-Benna'nın, Seyyid Kutub'un kitapları hızla Türkçeye çevrilip Türkiye'de Milli Gazete tarafından bedava dağıtılır ve risaleleri hızla dağıtırdı. Ve Türkiye'deki Milli Görüş

yapılanması da Müslüman Kardeşler, Said Havva, Hasan el-Benna, Muhammed Kutup üçlüsünden fazlaca etkilenip ülke içerisinde bunların kitapları bedava dağıtıyordu.

90'lara gelindiğinde, 93,94,95,96'lara gelindiğinde İslam dünyası bunlar çok hızlı bir şekilde aktivite edildi. Ve Müslümanlar kendilerince bir moral motivasyonuna girip kendi içerisindeki buldukları devletlere karşı alternatif bir güç noktasında görülmeye başlandı. Ve Cezayir'de de -Cezayir o FIS'ı konuşmamız lazım- aslında psikoloji dalında öğretim üyesi olan, Cezayir'deki katı, ceberut, laik devletin eski bir mahkumudur Dr. Abbas Medeni. Yakın zamanda Katar'da zaten tedavi gördüğü bir hastanede vefat etti, Allah rahmet eylesin. Yine daha önce ceberut Cezayir Laik Devleti tarafından zindanlarda yatmış olan, yine Cezayir'in başkent camilerinin birisinde imam olan Ali Belhac vardır. Bu hareketin önde gelen liderleriydi bunlar. Cuma hutbeleri olur, mitingler olur -o zamanlar bunları dışarıdan izleyen bir insandım ben- o mitinglerde o cuma hutbelerinde çok ateşli hutbeler olur, çok ateşli mitingler olurdu. Ve laik sistemin o müfsit ve ceberutluğuna saldırırlar; o laik sistemin ülkeyi soyup soğana çevirdiği, belli bir rejime bağlı kimselerin lüks bir hayat içerisinde yaşadığı ve o laik sistemin sanki küçük dağları biz yarattık edasıyla bütün Cezayir halkına ve bilhassa Müslümanlara çok ağır hareketlerde bulunması ve Müslümanları cezaevlerine atması ve Müslümanları biraz din ve diyanetten bahsedenleri zalimhane bir şekilde, zalimce onlar cezalandırması ve tüm devlet işlerinin gayri İslami, hukuksuz bir şekilde yönetilmesi bu oradaki Müslüman Kardeşler hareketinin güçlenmesini sağladı. Açlık var, yokluk var, yolsuzluk var, adaletsizlik var, insanları kimliksizleştirme var, insanları köklerinden koparmak var, her şey var. Öyle olunca o Cezayir laik sistemi Fransa'nın güdümündeki bir laik sistem, Fransa'nın güdümündeki bir devlet sistemi oradaki yerel halka zulüm etmekte, yerel halka her türlü kötülüğü yapmakta ve devlet idaresi de her türlü yolsuzluğa, her türlü ayrımcılığa, her türlü kayırmacılığa açık. Böyle olunca Cezayir nüfusu da genç bir nüfus. Yıllardır savaşmışlar; halkın yaşlıları, orta yaşlıları kendilerince milli mücadele dönemlerinde şehid olmuşlar. Ve geriye kalan genç nüfus, o genç nüfus da açlıkla, baskıyla, ayrımcılıkla, genç nüfus da yoklukla baş başa kalınca Müslüman Kardeşler Örgütü veya Müslüman Kardeşler Hareketi Cezayir'de yer buldu. Tabi her İslami düşünce sonunda devletleşmeyi kendisine yolda bir basamak olarak görür. Yani Müslüman kendince bir müddet sonra devletini kuracaktır ve devletini kurduktan sonra da oradaki hukuk sisteminden tutun, her şey bir İslam hukuku üzerine yürüyecektir. Çünkü Mekke ve Medine süreçlerine baktığımızda süreç böyle ileri gelmiştir. Mekke'de bir devlet kurma düşüncesi yoktur. Medine-i Münevvere'ye hicret edilir, Medine-i Münevvere'de baskılar ve savaşlar arttıkça İslam güçlenir, İslam orda güçlenince sonuçta Medine Devleti kurulmuş olur ve bu burada devam etmez. Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman zamanında Medine Devleti ne yapar? Orta Doğu'da, topraklarda yayılmaya başlar; zenginleşir; kuvvetlenir. Ve İslam her yönüyle icra edilmeye başlanır. İşte oradaki Hasan el-Benna, Seyyid Kutub fikir yapısındaki İslami yapılanma da böyle yola çıkar. Aslında başka İslami hareketler de mevcut mudur o esnada Cezayir'de? Mevcuttur. Mesela Mahfuz Nahnah'ın liderliğini yaptığı İrşad ve İslah, yine Doğu Cezayir bölgesinden bir avukat olan ve imam olan Abdullah Caballah'ın lideri olduğu En-Nakda -sonradan çok olaylar olmuştur. En-Nakda çok duyulmuş; uluslararası popülaritesi olan bir örgüt haline, bir topluluk haline gelmiştir- ve bu her iki lider de -işin enteresan noktası- o otuz yıllık ceberut Cezayir Laik Devleti tarafından cezaevlerine atılmış, oralarda haksız bir şekilde adaletsizliklere duçar kalmışlar ve o Cezayir Laik Devleti'nin hışımına uğramış kimselerdir. Ve bunlar değişik hapis cezalarına çarptırılmış. Bu iki cemiyet de İslahatçı, kültürel ve eğitimsel bir hareket olduklarını, yine siyasetten uzak kalacaklarını iddia etmişler. Müslüman Kardeşler de kendilerinin siyasetten uzak kalacaklarını iddia etmişlerdir. Aynı şey mesela Türkiye'de Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin deyişi de aynıdır. Bediüzzaman Said Nursi

de Türkiye'de Risalelerle Cumhuriyet'in ilk yıllarında orta yere çıktığında asla siyasetle ilgilenmeyeceğini, siyasetten uzak duracağını, siyasi bir teşkilat olmadığını, siyasi bir yapılanma olmadığını söyleyerek bu söylemle yola çıkar. Tabi Cezayir'deki olgu da oluşum da Müslüman Kardeşler olsun, isterse En-Nakda olsun, bunların hiç birisi de siyasetle ilgilenmeyecelerini söyleyerekten yola çıkmışlar. İnsanlara Kur'an'ı, sünneti, İslami değerleri, İslami ölçüleri anlatmaya başlamışlar ve Cezayir Laik Devlet sisteminin yanlışlıklarını eleştirerekten, komple bir tutumla Cezayir Laik Devleti'ni reddederekten yola gitmişlerdir. Bunlar bir cephe oluştururlar. İşin en enteresan tespitini söylemek istiyorum sizlere. Cezayir'de de bizde de tanıdık bir cephe veya parti kurulur. Adı da İslami Selamet Cephesi'dir. Bu size çok tanıdık gelir. Böyle resim tamamlamanız için resim tamamlamak için bu isimlerin üzerinde duruyorum. Cezayir'deki kurulan cephe İslami Selamet Cephesi'dir, Türkiye'de kurulan parti Milli Selamet Partisi'dir. Milli Selamet Partisi'yle İslami Selamet Cephesi'nin arasında fikri bir bağ da vardır. Gerçekten Milli Selamet Partisi de gençlerine o zaman için Hasan el-Benna'nın, Seyyid Kutub'un kitaplarını dağıtmaktadır; onlarla eğitim vermektedir; risalelerini okumaktadırlar. Ve tabi İslami Selamet Cephesi Cezayir'de o kadar çok baskın bir hale gelir ve o kadar çok kuvvetlidir ki Cezayir o ceberut laik devleti, İslami Selamet Cephesi'ni siyasi bir cemiyet olarak, gayri resmi olarak ilan eder. Ve cephenin liderliğini de Abbasi Medeni'yle yardımcılığını da Ali Belhac üstlenir. İşin en ilginç noktası bu. Bunu böyle bir giriş olarak yaptım İslami Selamet Cephesi olarak. Ve Oliver Roy burada fundamentalizme doğru kayışına yol açtı, bunun prototipi İslami Kurtuluş Cephesi FIS, dediği için. Cezayir'deki bu yapıyı biraz açmak istedim. Biraz uzun oldu belki de ama hakkınızı helal edin.

Şimdi yine devam ediyoruz Oliver Roy'un tespitlerine ve bu son paragraf. *Bununla birlikte, İslamcılığı getiren sosyo-ekonomik gerçekler ortadadır ve silinmeye yüz tutmuş değildir. (sefalet, köksüzlük duygusu, değer ve kimlik bunalımı, eğitim sistemlerinin bozulması, göçmenlerin gittikleri ülkelerle bütünleşme sorunları) İslam devrimi, İslam devleti, İslam ekonomisi birer efsanedir ama İslamı muhalefet konusunda bir çözüme varmış değiliz. FIS gibi hareketlerin iktidara gelmeleri "İslami devlet" hayalinin boşunalığını somutlaştırmaktan başka sonuç doğurmayacaktır.* demiş Oliver Roy.

O zaman yeniden biz şimdi Cezayir'deki FIS hareketine geçeceğiz. Cezayir'deki o FIS hareketi çok kuvvetlenince -bakın tarihlerde birbirini tutar yaklaşık olarak- FIS adayları 1990'da yerel seçimlerde -90 yerel seçimleri Türkiye'den de siz bunları bağdaştırın- Cezayir'de FIS 90'da yerel seçimlere giriyor ama yerel seçimlere girerken belli bir oranda milletvekilliği seçimlerinde, belli bir mecliste milletvekilleri var. Ve yerel seçimlerde belediye ve yerel meclislerde sandalyelerinin büyük bir kısmını kazandılar. Böylece siyasi, ekonomik ve sosyal aşamalarda muhakeme edilmeye başlandılar ve FIS adaylarının başarısının Cezayir'de İslami tercihin başarısı olduğunu iddia ediyorlardı FIS'çiler. Cezayir halkının 1990 yılında yapılan seçimlerde diğer seçenekler önünde İslami çözümü tercih ettikleri iddiasındaydılar ve bu iddia da doğrudu. Çünkü Cezayir Müslüman halkı ceberut, laik devletten yaka silmiş; ceberut laik devletin yönetim hataları, hukuk hataları, zalimlikleri ve ceberut o laik devletin halkına kan kusturması, din ve diyanette alakalı her şeyi baskı altında tutması... Zaman içerisinde mesela Fas'ta, Tunus'ta, Cezayir'de bir müddet uygulandı. Kadınların başörtülü dışarı çıkmaları dahi yasaktı, yani iş bu noktaya kadar gitmişti. Bu Fas'ta da, Tunus'ta da, Cezayir'de de laiklik çok katı bir şekilde uygulanıyordu, Türkiye'de de uygulanıyordu bunu da söylemek lazım. Ve insanlar orada böyle bir fırsat oluşunca hızla o İslami cepheye FIS'i -tabiri caizse- bir kurtarıcı gördüler ve onu desteklemeye başladılar ama işin Müslümanlar için en büyük handikapı o zaten, bütün İslam dünyasında en büyük handikap bu. Bu İslami cephelemler veya İslami partiler veya muhafazakar tabanlı partiler

kuvvetlenince, yerel meclislerde belediyelerde kuvvetlerince, meclis üyeleri veya belediye başkanlıkları veya milletvekilleri veya hükümet ortaklığı olmaya başlayınca finansçılar maddi kaynaklara ulaşabilmek için işi bozulanlar.

Müteahhitlik yapacak olanlar, -bunlar size çok tanıdık gelir- yani daha önce laik, ceberut devlet sisteminden nemalanamayan ikiyüzlüler, ceberut, laik devlet sisteminde zenginleşemeyen menfaatperestler o islami cephelerin içerisine girip orada iş yapmaya başladılar. Çünkü işin enteresan noktası bu. Zaten FIS bir müddet sonra değişik açıklamalarda bulunmaya başlamıştı. FIS önceden açıklamalarında demokrasiye inanmadığını, demokrasinin doğru bir sistem olmadığını, sistem olarak İslam devleti sistemi kurulması gerektiğini söyleyen bir söyleme sahip. FIS siyasi bir hareket olarak kabul edilince seçimlere girmeyi, milletvekili seçilmeyi, belediye başkanlıklarını almayı hedefledi. Hedefledi ama belediye başkanı oldu fakat belediye başkanı olunca mevcut Cezayir anayasası ve hukukuyla çatışmaya başladılar. Mevcut Cezayir anayasası ve hukukuyla çatışmaya başlayınca bu sefer belediye başkanları veya milletvekilleri veya meclis üyeleri mevcut anayasa ve hukuka çarparak mahkemelerde ne yazık ki yeniden cezaevlerine girmeye başladılar. Çünkü Cezayir'in hakim rejimi onlara rahat hareket etme imkânını sağlamıyordu ve belediye başkanları, FIS meclisleri yerel halkın talep ettiği ihtiyaçları aynı zamanda karşılamaya kalksalar legal sistem olan ve görünen Cezayir Devleti ile karşı karşıya kalıyorlar ve ne yazık ki önde gelen üyeleri hatta bazı belediye başkanları kanuna aykırı davranmak suçuyla tutuklanmaya başladılar. Ve FIS liderliği sonuç olarak başarılı yerel seçim sonuçlarının devletin bir tuzağı olduğunu, hatta muhtemel milli seçimlerde FIS'in uzun dönem başarısına karşı bir komplo kurulduğunu sonradan anladılar. Bu başarı gelirse ardından islami bir devlet kurulması ihtimaline karşı hakim rejim ortaya koyduğu -bu benim tespitim- gizli bir komplo olarak bunları yerelde ve bazı milletvekilliklerini seçtirerek o tezgaha onları düşürdü. Zaman içerisinde FIS liderliği demokrasiye karşı olmadığını, zaman içerisinde FIS liderliği mevcut devleti tanıdığını, o laik sistemi tanıdığını söylese de zaman içerisinde FIS liderliği çok tavizler verdi ve sonuçta FIS liderliği Cezayir'de şunu gördü. Hata yaptılar, yanlış yaptılar, eksik yaptılar, asla ve asla seçimlere girmeyeceklerdi ve asla ve asla seçimlere girmeyerekten yerel güç olarak, dini bir güç olarak kalacaklardı. Çünkü devletin anayasası ve hukuku orada dururken belediyeleri ele alan veyahut da değişik meclis üyeliklerini ele alan FIS yöneticilerinin mevcut anayasa ve hukukla bir iş yapamayacağını göremediler. Onlar belki de iktidara geldiklerinde veya iktidardan ortaklık aldıklarında o anayasadaki hukukları veyahut anayasayı veyahut da hukukları değiştireceklerini tahmin ettiler ama o da olmadı ve sonuçta Cezayir'de bir iç savaş çıktı. Cezayir'de iç savaş çıkınca çok kan döküldü ve ne yazık ki FIS üyeleri ve mensupları bütün dünya dilinde kafa kesen, kol koparan, bütün dünya gündeminde değişik anarşik hareketlere, terör hareketlerine girmiş bir hareket oldu. Ve FIS başlangıç noktasında sırf Kur'an'ı ve sünneti ve dini bir eğitim olarak yola çıkarken sonunda terör örgütü oldu. Bakın sonunda terör örgütü oldu. Bu fakirin kendince bir tespittir, ne zaman ki herhangi bir islami hareket partileşir, bakın, partileşir ve siyasete bulaşırsa sonuçta o hüsrana uğruyor. Hakkınızı helal edin. Burdan Oliver Roy'un "Siyasal İslam İflası" olarak analizlerinin bir kısmına katılıyorum. Tabi son kısım olan *"İslami devlet" hayalinin boşunalığını somutlaştırmaktan başka sonuç doğurmayacaktır.*" demiş. Bu hareketlerin sonuç olarak fiyaskoyla sonuçlanması hiçbir Müslümanı islami devlet felsefesinden veyahut da islami devletin himayesinde idare edilmekten geri bırakmayacaktır. Allahulalem.

30 Mayıs 2020

Mevdudi'nin sözünü almış kardeşimiz. *İslamcılar, tamda kaçamak yolu bulunan Müslüman geleneğin mümkün kıldığı biçimde Kur'an'ın yeni bir siyasal ve toplumsal okumasına girişiyorlar. Örneğin Mevdudi ve Turabi, siyasal islamın kavramlarını, Batılı hukuk türlerine ve siyasal bilimine göre (sanki bunlar evrenselmiş gibi) tasnif etmekte çok isteklidirler.*

Evet, dönem dönem İslam toplumunun kendi içerisindeki Müslümanların ve Müslümanların başındaki kukla devletleri gören din adamları, fikir adamları, kendilerince bu dertle dertlenenler bu problemlerin çözümünü, genelde Turabi olsun veyahut da Mevdudi olsun, Batıyı gören, Batıdaki eğitim sistemine vakıf olan, Batıdaki eğitim sistemine ve hukuk sistemine veyahut da Batıdaki iktisadi sistemi gördükten sonra kendi ülkelerinde, kendi insanlarında bir değişimin, bir dönüşümün mutlak olması gerektiğine inanıp -ben büyük bir kısmının da samimi olduklarına inanıyorum hataları kusurları herkesin olacaktır, Mevdudi'nin de samimi olduğuna inanıyorum. Abduh'dan çok etkilenmiştir. Abduh, Afgan'den etkilenmiştir, onların eksiklikleri kusurları vardır. Turabi Müslüman Kardeşler'den, İslami Cihat'tan veya Müslüman Kardeşler'den etkilenmiştir. bunlardan etkilenerek-kendilerince kendi ülkelerinde kendi topraklarında İslami bir uyanışın olması gerektiğini ve İslami bir dirilişin gerçekleşmesi gerektiğini görüp belki de Batı normlarına bakarak Kur'an ve sünnetten ölçüler çıkarmaya gayret etmişler. Ben Mevdudi'yi ve Turabi'yi veyahut da Anadolu'nun dışındaki İslami hareketlerin çok ince ayrıntılarına girmedim ama üç aşağı beş yukarı onlara baktığımızda onların böyle bir çalışmalarının olduğunu görebiliriz. Çünkü İslam dünyası Müslüman Kardeşler'den veya İslam Cihat Örgütü dediğimiz sonradan ismi bazı yerlerde değişen veya ihvan-ı Müslimin dediğimiz veyahut da değişik yerlerden etkilenen, İslam coğrafyası birbirinden etkilenir çünkü. Türkiye'de de etkilenenler var bundan. Mesela Ali Şeriatî'den etkilenenler var Türkiye'de örneğin. Ali Şeriatî'nin fıkıh olarak nerede olup bakmadığına, Hüseyin Nasr'ın nerede olup bakmadığına o yüzden bunlardan etkilenen topluluklarda var. Ve İslam bu dairede kendi kökleri Kur'an ve sünnet kaidelerini evrensel olarak görür ve son iki yüz yıla kadar, iki yüz, iki yüz elli yıla kadar dünyanın her yerinde İslam dini ile medeniyet yan yana yürümüş son iki yüz yıla kadar. Ve doğduğu günden itibaren bütün dünyada dinle medeniyeti yan yana yürütmüş, içice koymuş, hatta diyebiliriz ki bin yıllık kocaman bir İslam medeniyeti oluşmuş. Buna kısmen Emeviler, Abbasiler, Selçuklular sonra Osmanlılar olarak baktığımızda Osmanlı'nın son iki yüz yılına varıncaya kadar hatta son yüz elli yıl diyelim, kocaman bir medeniyet oluşmuş. Ve Batı dünyası bu iki kavramı iç içe olmasını bizden öğrenmiş ve Batı medeniyeti dediğimiz medeniyetsizliğe baktığımızda -onun içinde din yoktur çünkü- bizde İslam medeniyeti dediğimizde bizde medeniyet ve din iç içe girmiş ama son iki yüz yıl ne yazık ki kendilerini yenileyememişler. Ne yazık ki kendilerini tecdidi olarak bir hareket gösterememişler ve yenilmişler ama sonuçta bugün Batıya da baktığımızda Batı dinsiz bir medeniyetin olamayacağını muhakkak ve muhakkak dininde olması gerektiğinin veya felsefi olarak bir derinliğinin olması gerektiğini görüyor kendisi. Nasıl görüyor? O insanları bir arada tutan, o insanları birbirine yardımlaşma, birbirine yardım etme kültürünü, inancını koyan din çünkü. Bakın, Amerika'da olan şeyler bir Müslüman beldede olması, yetişmiş bir İslami bir kültürde bunun olması mümkün değildir. Veya bu koronadan görüldü ki mesela İspanya'da, İtalya'da, Amerika'da bakım evlerinde çalışan kimseler korona korkusuyla bıraktılar; gittiler. Odadaki ihtiyaçları hepsi birden koronadan öldükleri görüldü. Bu koronayla Batı medeniyeti denilen medeniyetin olmadığı görüldü. Örneğin işte bunun aslında örneği Bosna Savaşı'nda görülmüştü. Biz Bosna havaalanından indiğimizde Bosna'da, Sarayova'da şehrin merkezine giderken ben ilk defa gördüm; orada koca koca apartmanlarda kocaman kocaman delikler

ve yanmış. Buradaki gibi ihtiyaçların kaldığı bir sosyal tesis düşünün; komple yakmışlar içerisindeki yaşlılarla beraber ve medeniyet denilen şeyin aslında bir vahşet olduğunu, Batı medeniyetinin bir vahşet olduğunu o zaman daha iyi idrak ettim. Hoş, o Batı medeniyeti denen o vahşi medeniyet Osmanlı'yı parçalarken de bu vahşiliğini göstermişti.

İşte Mevdudi gibi, Turabi gibi, Hüseyin Nasr gibi insanlar veyahut da Türkiye'de Bediüzzaman Said Nursi gibi -kabul edin etmeyin- veyahut da Süleyman Hilmi Tuna gibi veyahut da Türkiye'nin Cumhuriyet'in ilk dönemlerindeki -tabiri caizse- her türlü baskıya, her türlü sıkıntıya göğüs gerip tarikat-ı aliyeyi ayakta tutmayan çalışan o muhteşem zatlar gibi Kur'an ve sünnete yeniden dönüp, Kur'an ve sünneti yeniden içtihad edip, tecdit edip, yenileyip yeniden İslami bir uyanmanın, İslami bir kalkınmanın mümkün olabileceğine dair görenler bu kendi geçmişlerini yönelerek çalışmalar yapmaya çalışmışlar. Allah hepsinden de razı olsun.

İkinci paragraftan devam ediyoruz. *Beni Sadr gibi İranlı ideologlar; tevhidi sınıfsız toplumla, mustazafı proleterle özdeşleştirilir. Şii eskatolojisi A. Şeriatî ile birlikte devrime saplanır kalır. Fakat aynı zamanda İslamcılar Batılı değerlere ve kavramlara bakarak İslam'ın modernliğini kanıtlamaya çalışan modernleşmeci birçok Müslüman'ın uzlaşmacı özur dileme tavrını ve savunmada kalışını reddederler.*

Beni Sadr İranlıdır kendisi isminden de belli olacağı gibi babası Ayetullah'tır onun. Yani Sadr ailesi komple Ayetullahlar ailesidir, o yüzden hala daha Sadr ailesi Şia'nın içerisinde önemli bir yere sahiptir, önemli bir etkinliğe sahiptir. Ve tabii Beni Sadr aynı zamanda Humeyni'ye çok yakın bir kimsedir, hatta Humeyni'nin denilebilir ki beyin arkasında iki kimse daha vardır. Ben hep söylerim onu, birisi Hüseyin Sadr'dır, birisi de Ali Şeriatî'dir. Bu Beni Sadr, Ali Şeriatî ve Humeyni aslında İran devrimi olmazdan önce hemen hemen üçü aynı noktadadır. Beni Sadr tabii Paris'te yetişmiştir, bunun da altını çizelim ve orada finans okumuştur, ekonomi okumuştur Paris'te. 60'larda şaha karşı olan ayaklanmalarda önemli roller üstlenmiş, birkaç kez de hapse atılmış, sonra da Fransa'ya kaçmış bir kimsedir. Daha sonra Humeyni de Türkiye'ye gelir, Türkiye'den o da Fransa'ya gider ve Humeyni liderliğinde İran direniş grubu kurarlar. Bu direniş grubunun da danışmanlarından biridir, en önemlisidir. Ve devrim, İran'daki devrim başarıya ulaştınca Beni Sadr da İran'a döner ve Beni Sadr hatta devlette değişik görevler yapar, en son cumhurbaşkanlığı da yapar. Cumhurbaşkanlığından sonra azledilir, azledilince tekrar Fransa'ya döner ve Fransa'ya döndüğünde de Humeyni'nin hatalarını ve kusurlarını söylemeye başlar ve Humeyni'ye eleştirel bakmaya başlar. Ali Şeriatî de o da malum İranlıdır, kendisi aslında sosyologtur. Bazı kesimler tarafından düşünür, yazar, din sosyolojisi veya çok çağdaş İslam düşüncesinin bir profili gibi görülür. Aslında kendisi Marksist'tir Ali Şeriatî'nin, benim tespitim. Ve Marksizm'den alıntılar yapar ve Marksizm'den alıntılar yaparak veya Marksizm'den türetmeler yaparak çağdaş bir İslam düşüncesi, çağdaş bir devrimcilik ortaya koymaya çalışır. Ve o da İran İslam Devriminin baş düşünürü olarak anılır ama Ali Şeriatî'nin hadislere bakış açısı, akaide bakış açısı, dünya sünni İslam dairesinde ne kadar kabul görür, görmez, bu ayrı bir tartışma konusudur. Ve zaman zaman Türkiye'de de bir kısım medyatik insanlar, İslami entelektüel olarak görünen, bir kısım medyatik kimseler -burada şimdi onların isimlerini sıralarsam bir daha kavga çıkar- böyle Ali Şeriatî'den alıntılar yapıp sosyal medyada yayınlayanlar, Ali Şeriatî'nin fikirlerini orta yere koyanlar, bir de bunlar bunları konuşurlarken İslam adına konuşurlar; İslam adına söylerler; bunlar da vardır. Ve bu kimseler yani ister Hüseyin Nasr olsun; ister Ali Şeriatî olsun; ister Ayetullah Humeyni olsun; bunların üçü de İran Şia'sının yetiştirdiği, İran Şia'sının öne çıkardığı ve dolayısı ile yine emperyal güçlerle kol kola girmiş, emperyal güçlerin bir kısmının, bir tarafının emrinde olan insanlardır. Onları ben İslam'ın yeniden, Müslümanlarının yeniden dirilişine, yeniden uyanışına, vesile olacak kimseler olarak görmüyorum. Ve onlar

kendilerince Batılı değerlere önem vermiş olabilirler; Batılı değerlere ve kavramlara bakarak İslam'ın modernliğini, modernitesini ortaya koyabilirler. Biz tabii bu modernliğe bakarken, moderniteye bakarken yani hangi açıdan baktığımızda önemli. Eğer modernliğe, demokrasiye ve moderniteye bakışımız her türlü harama göz kırpıp her türlü haramı mübah görmek ise İslam böyle bir moderniteye böyle bir çağdaşlığa aykırıdır. O yüzden İslam'ın kuralları bellidir, haramlar bellidir ve ibadetler bellidir, İslam'ın devlet sistemi bellidir, bakın, İslam'ın devlet sistemi de bellidir. İslam dünyaya karışmayan, devlete karışmayan, siyasete karışmayan, aileye karışmayan, sokağa karışmayan, caddelere karışmayan, şehirlere karışmayan, paraya karışmayan bir din değildir. Zaten sıkıntı da bu ve bunu bir kısım İslami entelektüel gibi görünen ama benim İslam olarak görmediklerim de böyle söylüyorlar, İslam her şeye karışıyor. Yani bunu evrensel bir İslam olarak görecektir isek bunları tarihsel süreç olarak görelim ve tarihe gömelim. İslam'ın bu karışmalarını o zaman işte bir tek Allah'a iman edelim, sokağa karışmasın, devlete karışmasın, siyasete karışmasın, hukuka karışmasın, aile hayatına karışmasın, haramlara karışmasın, bir tek iman dini olarak kalsın. Böyle bir düşüncede olanlar var ama İslam öyle değil. İslam öyle olmadığı için zaten Batılı emperyalistler tarafından sıkıntılı bir din olarak görülüyor.

İslamcılık, Müslüman dininin temelini teşkil eden bir teolojik düşünceden yola çıkar. Allah'ın, aşkın, tek ve benzersiz olmasını öngören ilahi birlik ya da tevhid İslamcılığın geleneğe kıyasla katkısı (ya da zararı) o zamana kadar yalnızca Allah'a atfedilen bu ilahi kavramı topluma da uyarlamaktan ibarettir. Selefî Muhammed Abduh'un ünlü incelemesi. (Risalat al Tawhid)

Muhammed Abduh'da Mısır'da Türkmen bir ailenin çocuğudur aslında. Türkmen'dir kendisi Muhammed Abduh'un. Mısır'da o da bir İslami entelektüel olarak görülen ve Mısır'daki yenilik hareketinin öncüsü olarak görülmüş. Tanta civarında yaşamış bir Türkmen ailenin çocuğu ve Mehmet Ali Paşa zamanında baskılardan dolayı Nil Nehri civarına taşınmışlar. Ve babası onu çok okutmak için uğraşmış ama o birkaç sefer okulu bırakıp gelmiş, yani orada bir ilim göremeyeceğini zannetmiş. Enteresan bir şey, Abduh'un en fazla etkilendiği kimse Şeyh Derviş Hızır'la görüşmesi. Ve o ona ilmi sevdirmiş, kendisine ilim aşlamış. O Şeyh Derviş Hızır'la görüşmesi hep devam etmiş ve yurtdışına eğitime gittiğinde de yurt dışında gezip dolaştığında da döndüğünde hep onunla görüşmüş, onunla istişare etmiş. Ve tabii Cemaleddin Afgani ile yolları kesiştiğinde farklı bir Abduh olmaya başlamış ve böylece Mısır'da da bir hareketinin öncüsü olmaya çalışmış. Mesela Allah'ın zatı yerine onun mahlukatı üzerinde düşünmenin hem dinin emrine hem de insanların ihtiyacına daha uygun olacağına dair fikirler sert etmiş ki doğru. Ve tabii Afgani ona aradığı her şeyin kendisinde olduğunu, dışarıda bir şey aramaması gerektiğini tavsiye etmiş. Öyle olunca da Peygamber'i, vahyi redetmemiş ama bu Avrupa'yı görünce Mısır'da da bir yenilik hareketinin olması gerektiğine inanmış. Değişik zorluklar çekmiş, değişik sıkıntılar çekmiş o da. Esser'de öğretim görevliliği yapmış, devlette görev yapmış. Hatta bir ara Türkiye'deki gibi Diyanet İşleri başkanlığı görevinde dahi bulunduğu, eğitim kademelerinde bulunduğu dair rivayetler var.

Tabii Batı bunlara bakarken Afgani olsun, Mevdudi olsun, Abduh olsun, bu gibi Ali Şeriatî gibi Hüseyin Nasr gibi kimselere bakarken Batı, bizim değerlerimizi İslam dünyasına götürecektir ve İslam dünyasını dönüştürecek, yani Batı formatında dönüştürecek kimseler olarak görmüşler. Tabii Turabi'ye de böyle bakmışlar bir ara. Yani Turabi'de Batıda eğitim görmüş, Sudanlı kendisi. - Buradan izliyorlarsa Sudanlı kardeşlere de selam ediyoruz.- Turabi'yi de öyle görmüş ve Turabi'yi ilk etapta desteklemişler ama Turabi'de İngiliz sömürgesine karşı mücadele edilmesi gerektiğini ve büyük Sudan projesi ile ortaya yere

çıkınca -büyük Sudan projesini ne? bütün Afrika'nın o bölgesi Sudan'ın içinde aslında böyle bir hali var- bunlar Batı tarafından ilk önce desteklenmiş kimseler.

Tabi buradan Turabiye'de değinmiş kardeşimiz. *Toplum ilahi birliğin, tevhidin yansımasıdır; daha doğrusu öyle olmalıdır. (Sudanlı yönetici Hasan el Turabi)*

Turabi yakın zaman insan çünkü kendisi 32 doğumlu. O da Müslüman Kardeşler'in içerisinde yer alan ama bir müddet sonra Müslüman Kardeşler cemaatinden ayrılan ve İslami Ulusal Cephe olarak bir cephe kuran, böyle küresel ölçekli İslami akımları etkileyen bir kimse ve Sudan'da çok etkin. Tabi en son o Beşir'di herhalde, Beşir'in zamanında hastanede gözetim altındayken -Beşir'in ev hapsi ve hastane hapsi var- o gözetim altında iken vefat etmiş bir kimse ama Turabi'yi bunlardan biraz ayırt edebiliriz. Çünkü Turabi İngiliz sömürgesine karşı mücadele etmekten yanadır ve büyük Sudan birliğini kurmak ister. Yani o büyük Sudan projesi ile ortaya yere çıkar, o yüzden İngilizlerin de çok hoşuna gitmez.

Tabi böyle bir giriş yaptık, şahıslar böyle konulunca şahısları da tanıyalım, istedim.

Birlik ilahi özün temel verisiyle insan toplumunda bina edilmeli, gerçekleştirilmelidir. Tevhidi bir toplum ne öze ilişkin bölünmeye ne de olumsal tarzda bile olsa ilahi düzen karşısında özerk olan siyasal bir merciye tanık olacaktır. İşte bu durumda Allah'ın mutlak egemenliği, hakimiye, hüküm sürecek bireyin hayatının çeşitli veçhelerinde olduğu gibi toplumun çeşitli veçhelerinde de egemen. (Tevhid Kavramının Şii olan Şeriatı ve Murtaza Mutahhari tarafından kullanılışı)

Yine Mevdudi'nin bir sözünü almış kardeşimiz: *Bu yüzden İslam yalnızca bir inançlar bütünü değildir, "kapsayıcı bir düzen, bütünsel bir düzendir, nizamdır."* (Mevdudi)

İslam hayatın tüm veçhelerini kucaklayan kapsayıcı bir düzendir. Bu yeni düzen olumsal bile olsa her türlü laik düzlemi dışlar.

Tabi bu zaman zaman İslam dünyasının içerisinde çıkan ve Müslümanların dertleriyle dertlenen kimselerin -benim nazarımda- en büyük hatalarından birisi Batıya şirin görünmeye çalışmalarıdır. Batıya şirin görünerekten ama biz buna huta-hile diyelim ama biz buna bir sürü dil bulalım. Ve Batının karşısında Batının hegemonyasını kabul eden Batının kendince inanç ve kültürünü kendi toplumlarında yansıtmaya çalışma gibi bir hataları olmuş. Ve o yüzden "Bir Müslüman da laik olabilir." söylemi malum Türkiye'de de çok kullanılmıştır, Müslümanların laikliği tartışılmıştır. Tabi Müslümanların laik olup olmaması, bir Müslüman ülke nasıl laik olur, nasıl olmaz, bunun tartışmasına girerlerken laikliğin çıkış noktasının sebebine bakmazlar. Laikliğin çıkışı Avrupa'da malum bir papalık nizamı vardır ve bu papalık nizamı çok eskidir, eskiden kurulmuş. Ve bu papalık din namı altında padişahlardan da hükümetlerden de daha kuvvetli, onlardan da kudretli ve daha böyle katı, değişmez bir hükümet sürüp, saltanat sürüp devam ediyorlar hatta hala daha öyleler. Olmadık zalimlikleri din kisvesine sokarak icra edip böyle bir yol tutturmuşlar. Örneğin din kisvesi altında Haçlı Seferleri düzenlemişler Müslümanların üzerine ki hala daha din kisvesi üzerinden Müslümanları katlediyorlar, Müslümanları inim inim inletiyorlar. Son Irak işgalinde Bush "Bu bir haçlı seferidir." sözünü Müslümanlar çabuk unutuyorlar. Amerika devlet başkanı Irak'ı yerle bir ederken Saddam'ı bahane ederek "Bu bir haçlı seferidir." dedi. Ve çok acı bir şey Müslümanlar bunun karşısında söyleyecek söz bulamadılar ve Irak bütün Müslümanların gözünün önünde yerle bir edildi, Suriye bütün Müslümanların gözünün önünde yerle bir edildi. Afganistan bütün Müslümanların gözünün önünde önce Rusya işgaline, ardından Amerikan işgaliyle yerle bir edildi. Pakistan karman çorman edildi; Hindistan, Keşmir ve Hindistan, Bangladeş o bölge Hindistan'daki Müslümanlar perperişan edildi; hala daha öyle. Ve Filistin'deki Müslümanlar perperişan halde, hala daha öyleler. Keşmir, Çin, Doğu Türkistan, oradaki Müslümanlar perperişanlar ve ordaki Müslümanların ne olduğu, ne olmadığı hiçbir kimse tarafından bilinmiyor. Acaba oradaki Müslümanların ailelerinin

parçalandığına dair, küçük çocuklarının eğitim amaçlı alınıp, ailelerinden alınıp devlet yurtlarına yatırıldığına dair duyular alıyoruz. Ne kadar doğru, ne kadar yanlış? Onları da bilmiyoruz. Bu papalık müessesesi hakiki Hıristiyanlığa da karşı çıkmış ve hakiki Hıristiyanlığa karşı da muhalif olmuş ve o kadar ölçsüz davranmış ki onun bu yaptıkları kendiliklerinden dinin haricine çıkarmış; din namı altında yapılmadık haksızlıklar, rezaletler, yapılmadık ayrımcılıklar, kayırmacılıklar, adaletsizlikler, hukuksuzluklar kalmamış. Ve hala daha papalık kisvesi altında eşcinsel papalar, eşcinsel rahibeler, hala daha papalık kisvesinin altında dünyanın en büyük kara para aklamaları ve dünyanın en büyük mafya paralarının üzerine oturma, onları sevk ve idare papalık hükümetinde devam etmekte. Ve böyle hakiki bir dinin temsilcisi olmaktan çıkıp böyle gayri bir dinin temsilcisiymiş gibi ve her türlü haksızlığın, hukuksuzluğun, her türlü zalimliğin bir temsilcisi gibi görülmüş. Ve böyle olunca da Avrupa'da bu papalık hiyerarşisinin Hıristiyan dünyada ne kadar zalimane ne kadar haksız olduğunu görünce insanlar sekülerizm cereyanını başlatmışlar. Artık demişler ki; kilise bizim hayatımıza karışmasın, kilise bizim dünyamıza karışmasın ve kilise ile siyaseti birbirinden ayıralım, fikir ve inanç ve siyaset ayrılsın, demişler, böyle ayrılmışlar. Ve o sekülerizm; siyasi bir cereyan, siyasi bir hareket haline gelmiş. Ve o sekülerizm siyasi cereyan, siyasi hareket iken artık dönüşmüş; şimdi bir dinmiş gibi algılanıyor. Çünkü o laiklikle veyahut da o sekülerizmle inanç ve din hürriyetinin sağlanacağı zannedilmiş Batıda ama ne yazık ki şu anda sekülerizm eline geçirdiği bütün dinleri ve dindarları boğmakla görevlendirilmiş gibi icra ediliyor. Hele bizim ülkemizdeki laiklik uygulamalarına baktığımızda ne yazık ki dini ve dindarları boğan, dini ve dindarlara yaşam hakkı tanımayan sert, jakoben, katı, faşist bir laiklik uygulanmış. Böyle olunca laikliğe ne yazık ki ben Mustafa Özbağ olarak böyle yumuşak bir şekilde bakamıyorum, ona hoş sevecen bir şekilde yaklaşamıyorum. Çünkü her ne kadar din dışı, her ne kadar zulüm, her ne kadar zalimlik var ise "laiklik elden gidiyor." terenennileriyle ülkede yaşandı. 28 Şubat'ın sebebi laiklik oldu, 27 Mayıs'ın sebebi laiklik oldu. Yani 61,27 Mayıs ihtilali laiklik çatısının altında icra edildi, 28 Şubat darbesi laiklik çatısı altında icra edildi ve laiklik çatısı altında ülke Müslümanlarının enselerinde boza pışırıldı, ne yazık ki mallarına el konuldu, evlerine el konuldu, ne yazık ki her türlü zulüm oldu, ne yazık ki üç tane şehidimiz var. Bu ülke laiklik terenennisıyla başbakanını asmış bir ülke konumuna geldi. Öyle olunca sanki laiklik böyle din ve dünya işlerinin ayrılması gibi algılanıyor, değil. Laiklik-sekülerizm dünyayı boğmak için üretilmiş bir canavar. Öyle laikliğe yumuşak bakamıyorum, laikliğe tatlı bakamıyorum. Benim için laiklik din ve dinden olan her şeyi boğan bir canavar gibi ve bu canavar durmuyor, doymuyor da bu canavar durmuyor ve doymuyor. O yüzden islam laik midir? Değildir. Müslüman laik olabilir mi? Benim nazarımda olamaz. Müslüman'ın yaşayacağı bir devlet de laik olamaz tam anlamıyla, mümkün değil bu. Ben bunu dünya üzerinde ve ülkede uygulanan laikliklerden esinleniyorum. Yani neye karışmayacağız biz? Dünyaya karışmayacağız. Bu ne demek? Hiçbir harama karışmayacaksınız siz. Böyle bir şey yok. Allah muhafaza eylesin.

Bakın İslam kendince inanç hürriyetini sağlamıştır. Siz bir kimseye zorla inanacaksınız, diyemezsiniz veya zorla namaz kılacaksınız, diyemezsiniz. Ama İslami kaideler içerisinde benim aklımı, dinimi, namusumu, şerefimi, malımı korumalı devlet. O yüzden dünya üzerindeki laiklik uygulamalarında bunu görmediğim için o laikliği kabul etmem mümkün değil.

6 Haziran 2020

PEKİ AMA İSLAMİ TOPLUMU NASIL KURMALI?

Yani bir topluluğu İslamileştirmeli. Nasıl İslami olmalı toplum?

İlimli İslamcılarla radikaller arasında zıtlama, İslamcılığın bütün tarihine yayılmıştır. Siyasal iktidarın denetiminin gerekli olduğu konusunda hepsi birleşmektedir. İlimliler; tabandan İslamileştirme taraftandırlar, bir yandan da yukarıdan aşağıya İslamileştirmeyi teşvik etmek için (Şeriatın yaşama sokulması) yöneticilere baskı yapmaya yönelirler. Bu El-Benna ve Mevdudi'nin politikasıdır.

Eğer hükümet Şeriatın dışına çıkacak kadar kendi doğasına yabancılaşırsa işte bu durumda (birey) ayaklanma hak ve yükümlülüğüne sahiptir. Bu İslam'ın devrimci yönüdür. (J.Esposito, Oxford Üniversitesi, 1983)

Tarih boyunca, daha doğrusu İslam'a inanan Müslümanlar güçlerini kaybettikten sonra yeniden Müslümanların güç kazanması yeniden İslam'ın yaşanır ve yaşatılması nasıl olmalı bunun için bilhassa Osmanlı Devleti'nden sonra bunun değişik tartışmaları olmuş. Çünkü her ne kadar Osmanlı Devleti zamanında devletin sınırlarının içerisinde İslam tam olarak yaşanamamış olsa da Osmanlı Devleti yıkıldıktan sonra hiç yaşanmaz hale geldi. Tabii Osmanlı Devleti'ni yıkmaya çalışan iç unsurlar bunların içerisinde Bediüzzaman Said Nursi'de var, zamanın entellektüelleri var, bürokratları var. Onlar da bu işin içerisine girerlerken kendilerince Osmanlı'da bir şeylerin yanlış gittiğini bir şeylerin doğru gitmediğini bir şeylerle alakalı herkesin sıkıntısı var. Burada isimleri zikretmek istemiyorum. Tarihi sorumluluklarını almış, vefat etmiş, gitmiş kimselerin isimlerini saymanın bir anlamı yok. Ama nasıl bir İslam olmalı, nasıl İslami toplumu bu noktada bilinçlendirilmeli bunun hep değişik tartışmaları olmuş. Bir kısmı demişler ki; tepeden inme bir İslam gelsin, bu bir ihtilal olabilir, bu kan akıtılarak olabilir, bu zorlama ile olabilir. Ama biraz daha böyle sufi terbiyesi almış, sufi düşüncesine sahip olanlar, bunlar toplumun zaman içerisinde İslam'ı öğrenip İslami bir bilince ulaştıklarından sonra böyle bir şeyin olması gerektiğine inanmışlar ve radikal unsur gibi görünen Orta Doğu'daki Müslüman Kardeşler ve onun içinden çıkmış olan cihad örgütleri, Filistin'deki İsrail'in acımasızlığı, Mısır- İsrail savaşları, İsrail'in Golan Tepeleri'ni işgal etmesi ve İsrail'in Filistinlilere ve Müslümanlara karşı çok acımasız davranması, Batının dağılmış olan Osmanlı'yı işgal etmesi ve Batının dağılmış olan Osmanlı'daki topraklarda insanların canlarına, mallarına, namuslarına tecavüz etmesi ve Batı, Osmanlı dağıldıktan sonra hem yerel Batılılar hem de Batılıların teslim aldığı kimseler ne yazık ki insanları Kur'an'dan ve sünnetten uzak bir eğitim sistemine ve modeline tabii tutmuşlar. Jakoben baskıcı bir laiklik getirip hem Kuzey Afrika'da hem Türkiye'de hem de Orta Doğu'nun değişik ülkelerinde her türlü dini yani İslamla alakalı her şeye karşı çıkmışlar, buna savaş açmışlar, laiklik adı altında ve laiklik adı altında insanların din özgürlüklerini ellerinden almışlar. Böylece bu baskı altında Müslümanlar, kendilerince bir kısım Müslümanlar keskinleşmişler. Batı dili ile konuşacak olursak radikalleşmişler ve bu radikalleşme ilk önce Filistin'le başlamış çünkü İsrail'in acımasız ve hala daha devam eden Filistinlileri topraklarından etme, onları katletme, onları öldürme, evlerini yıkma, onları yurtlarından etme bütün acımasızlığıyla devam edince insanlar oradaki İsrail terör devletine karşı mücadele etmek, topraklarını korumak, namusunu, şerefini, haysiyetini korumak, İsrail terör devletine karşı kendisini muhafaza etmek için değişik radikal düşüncelere, fikriyata haklı olarak sapsmışlar. Çünkü hangi toprağın sahibi olursan ol, eğer ki sana zulmediyorsa ve senin kanını akıtıyorsa evlerini yıkıyorsa sen de onlarla mücadele etme gereğini hissedersin, bu farzdır çünkü bir Müslüman için. Nasıl Anadolu'yu da işgale geldilerse Anadolu halkı tamamıyla bu işgale karşı çıkmış; topraklarını, camisini, kutsalını korumak için bütün işgalcilere karşı büyük bir savaş başlatmış ve bu savaştan galip çıkmış. Ve kendince kendi

topraklarında aslında misak-ı milli sınırları değil bu amma velakin misak-ı milli sınırları olmamış olsa dahi kendince bir sınır oluşmuş ve bu sınırdaki devletini kurmayı başarmış. Ama devleti kurarken de belki de dış güçler devleti tanzim etmişler, nasıl kurulması gerektiği ile alakalı gibi gibi bir sürü tarihi hadiseler ve olaylar yaşanmış.

Boyle olunca yeniden İslam'ın neşvünema bulması insanların nefsinde, yeniden İslam'ın sokaklarda, şehirlerde yaşanması ve yeniden İslam'ın hukukunun tecelli etmesi için Müslümanlar kendi bölgelerinde, kendi yerlerinde perakende olarak kendilerince bir şey yapmaya çalışmışlar. Ve tabii Batı İslam'ın yeniden yaşanması ve yaşatması mücadelesi veren Müslümanlara zaten hemen anında terörist damgası, anında radikal İslamcı damgası vurmaktadır. Yani radikal İslamcıyla radikal olmayan İslamcıyı Türkiye'deki yerli unsurlara da baktığımızda onlar için radikal İslamcı: Kur'an'ın ve sünnetin hukuk ve hükümlerinin uygulanmasını isteyenler radikal İslamcı, Kur'an'ın hüküm ve hukuklarının uygulanmasını istemeyenler işte ılımlı Müslümanlar olarak nitelendiriyorlar, doğru değil. Nasıl doğru değil? Çünkü bir Müslüman Kur'an'ın bütün ayet-i kerimelerine iman eder ve Kur'an'ın bütün ayeti kerimelerinin yaşanması ve yaşatılması için mücadele etmekle mükelleftir, yükümlüdür. O yüzden buradaki "Kur'an nasıl yaşanacak, kur'an nasıl insanların içerisinde hayat bulacak?" sorusuna verilen cevaplarda aramalıyız.

Bir kısım Müslümanlar demişler ki; Kur'an'ın böyle yavaş yavaş tedrici bir şekilde öğretilip yaşanmasını beklemeyelim, ihtilal yapalım, -tabiri caizse- devrim yapalım ve İslam'ı ülkeye getirelim. Tabii bu bilhassa İran'daki Humeyni devriminden, ihtilalinden sonra bu daha da sıkça görülmeye başlamış ve hatta Humeyni'den sonra Mısır'da bu daha da şiddetlenmiş. Böyle olunca da yerel hükümetler bu kimselerin üzerinde, bu toplulukların üzerinde aşırı derecede baskılar yapmış ve baskıların neticesinde insanlar keskinleşmişler. O yüzden ben onları biraz radikalizm olarak görmüyorum. Bu İslamlaşmak veya dindarlaşmak veyahut da İslamı yeniden öğrenmek, yeniden tecdit etmek, yeniden Müslümanca bir hayat kurma özlemi bütün Müslümanların içerisinde vardır. Ama bu nasıl icra edilecek, yolu nedir? Bununla alakalı değişik tartışmalar olmuş, hala daha böyle bir ihtilalle olmasını isteyenler var, ben onlardan değilim. Benim buradaki durduğum nokta: insanların tabandan tavana doğru İslamlaşmasıdır ki bu Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin yoludur. O tabandan tavana doğru bir dinleşme, dindarlaşma, İslamlaşmayı öngördü. Tabii burada önemli olan bir nokta var. Tepeden inme bir İslamlaştırma nasıl olacak ve bunu nasıl tecelli ettirilecek? Bunlar tabii ayrı meseleler olarak nitelendirmeli.

Şunu biraz açmak istiyorum. *Eğer hükümet şeriatın dışına çıkacak kadar kendi doğasına yabancılaşırsa işte bu durumda (birey) ayaklanma hak ve yükümlülüğüne sahiptir. Bu İslam'ın devrimci yönüdür.* Bu paragrafı biraz açmak istiyorum. Şimdi kıymetli dostlar; "Allah'a itaat edin, Resul'üne itaat edin, sizden olan emir sahiplerine itaat edin." ayet-i kerimesi, bunu tefsirciler genel olarak bu son itaat olan "Sizden olan emir sahiplerine itaat edin." ayet-i kerimesini tefsiri ederlerken bizden olan bu ulu'l-emr veyahut da itaat edilmesi gereken bu emir sahipleri alimler, fakihler, müşhidler, ordu komutanları, devlet başkanları, emirler, idareciler ve hakimler, bunların bütün hepsini de ulu'l-emr kavramının kapsamı içerisinde düşünmüşler ve öyle içtihad etmişler, öyle tefsir etmişler. Ve gerçekten de bu ayet-i kerimedeki ifade genel anlamda bir alt kademedeye emir verme yetkisine sahip olan herkesi kastediyor. Yani İslam'a göre evin reisi erkektir, kadının kocasıdır, çocuklarının babasıdır. O zaman o dahi evin içerisinde ulu'l-emr hükmündedir. Bir iş yerinde bir patron işyerinde ulu'l-emr hükmündedir veya mahkemede bir hakim ulu'l-emr hükmündedir, herkes onun hükmüne boyun eğmek zorundadır. Veyahut da savaşta bir komutan veya savaşta da olmasa askeri olarak bir komutan ulu'l-emrdir, emir sahibidir, elinin altındakiler

ona itaat etmekle yükümlüdürler. Veyahut da fakihler, alimler, tefsirciler, bir tarikatın veya bir sufi topluluğun başındaki üstadlar ulu'l-emr hükmündedir. Ayet-i kerime çünkü kim emretme yetkisine sahipse onu ulu'l-emr olarak görür ve hadis-i şeriflerde de kavramın hem halife ulu'l-emr hem de diğer meslek sahiplerini de içine alacak şekilde rivayetler bulmak mümkün. Ama genel ilke olarak şu vardır: Kur'an ve sünnete aykırı olmayan her konuda bu emirlere itaat etmek İslam devletinde yaşayan tüm Müslümanların görevidir ve bu böyle olmakla beraber bugün hükümete karşı veya ulu'l-emre karşı itaat nasıl olmalı ve bu itaatın dairesi ne olmalı bu tartışılabilir, konuşulabilir. Tabi bununla alakalı bu sohbeti takip edenler bizim genel düşüncemizi biliyorlar. Bu genel düşüncemiz nedir? Bir kimse seçilmiş olan devlet başkanına veyahut da seçilmiş olan hükümete biat eder, tırnak içerisinde islami olarak biat eder veyahut da bir kimse kendince bir mezhep imamına ve mezhep imamlarının o mezhep içerisindeki fakihlerine biat eder, der ki; ben Hanefi'yim, Hanefi mezhebinin imamlarına biat ediyorum, der kendince ve ibadetlerini ona göre yapar bunun gibi. Veyahut da bir kimse bir üstada biat eder, ve der ki; ben tasavvufu o üstadın önerileri doğrultusunda anlayıp yaşamaya gayret edeceğim, der, biat eder. Tabi biat edilene de itaat etmek için biat eden söz verir. Der ki; ben senin her türlü Kur'an sünnet dairesindeki yapılması gereken, edilmesi gereken her şeyi yapacağıma, der; söz verir. O yüzden bey'at devlet başkanına, yöneticilere Allah için yapılır ve Allah için yapılırca da başka bir gaye, başka bir maksat da gözetilmez. Yani -tırnak içerisinde- hükümete bey'at veya devlet başkanına bey'at Kur'an ve sünnet içerisinde, Allah rızası içindir. Sıkıntı da zaten buradadır. Bey'atların tamamı Allah rızası için mi, yoksa herhangi bir dünyevi menfaat için mi? Dünyevi menfaat için olan ve bey'atlar doğru bey'at değildir ve dünyevi fayda sağlamak, yani bir makama mevkie gelmek, bir yere müdür olmak, bir yere milletvekili olmak, bir yere belediye başkanı olmak, bir yerde böyle bir makam, mevki, koltuk sahibi olmak için yapılmış olan bey'atlar doğru bey'atlar değildir. Ve böyle Allah için olmayan bey'atlarla da alakalı Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hadis-i şerifi mucibince Cenâb-ı Hakk'ın mahşerde onlarla konuşmayacağına dair rivayetler var. Böyle olan bir kimse yani Allah için olmayan bir bey'atta dünyevi menfaati bittiğinde, dünya olarak veyahut da Allah için olanın haricinde bir şey kavuştuğunda veya onu bulmadığında bu bey'atı sarsılır; sadakat göstermez ona. O yüzden sadakat göstermeyeceği için Allah için bey'atlar kabul edilmiş ve bu Allah için bey'atlar edilmiş eyvallah ama bu bey'atta karşı taraf yani bey'at edilen kimse bey'atın hakkını hukukunu, bey'atın işlevlerini yerine getirmese ne olur bu tartışma söz konusu ve eğer bey'at edilen o makam sahipleri Kur'an ve sünnet dairesinde devam ediyorlarsa bunda bir sıkıntı yok çünkü Nesai, İbn Mace, Tirmizî, Buhari, Dârimî'de geçen meşhur bir hadis-i şerif var "Sizi Allah'ın kitabı ile yönettiğçe başınıza geçen zenci bir köle olsa bile onu dinleyip itaat ediniz" diyor. o zaman bu hadis-i şerif mucibince tırnak içerisinde islami dairede eğer bizim biat ettiğimiz kimse Kur'an ve sünnet dairesinde yönettiği müddetçe bizim ona biatımızda herhangi bir eksiklik ve noksanlık göstermemiz mümkün değil. Zenci köleler önceden müşrik toplumda dinlenilmezmiş ya, hadis-i şerif de ona işaret ediyor diyor ki; başınıza geçen zenci bir köle olsa bile diyor, hatta başka rivayetlerde kulağı kesik, başka bir rivayette burnu kesik zenci bir köle olsa dahi o Kur'an ve sünnetle sizi yönettiği müddetçe ona biat ediniz, diyor. Ve böyle olunca devlet başkanının veya hükümetin Kur'an sünnet dairesinde ve Kur'an ve sünnete uygun kararlarını uyguladığı müddetçe bu Kur'an ve sünnet dairesinde yönetmelikler, genelgeler, emirler olduğu müddetçe bir sıkıntı yok. Ama eğer böyle değilse işte o zaman sıkıntı var. O zaman sıkıntı olunca biz ilk önce o zaman tebaanın -eski dilde- yeni dilde halkın hakları ne? Öyle ya, bu hakkı ne, bu hakkı ne olmalı? Bunu konuşmamız lazım. Öyle olunca halkın hükümetten beklentileri ne olmalı, halkın bu noktada hükümete karşı hakkı ne olmalı veyahut da halkın devlet başkanına karşı hakkı ne olmalı?

Hükümete karşı bir tavır alacaksa bir kimse veya seçilmiş devlet başkanına karşı bir tavır alacaksa kendince iki önemli dayanağı olması lazım.

1) Bu hakkı çünkü tebaanın hakkıdır, yöneticilere marufu emir ve münkerden nehy etme hakkı vardır tebaanın. Kur'an ve sünneti vatandaşlar ona emrederler doğru yola girmesi için ve onu münkerden yani kötülüklerden nehyederler. Çünkü "Din nasihattir, din nasihattir, din nasihattir." diye buyuran Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine sahabeler sonra "Kime? Sizin emir sahiplerinize, yöneticilere" der. Hatta cihad hükmündedir, zalim bir yöneticiye Müslümanların ona nasihat etmesi. Bakın; zalim bir yöneticiye bir Müslüman'ın, bir alimin nasihat etmesi cihadı ekber olarak görülmüş.

2) Tebaanın hakkı, yöneticilere karşı çıkmaktır. Eski dilde huruç etmek, yani uruc etmek değil; huruç etmek "H" ile. Bu da tebaanın yöneticilere karşı hakkı mıdır? Evet.

Az önce hani soruyu soran kardeşimiz demişti ya: "**Eğer hükümet şeriatın dışına çıkacak kadar kendi doğasına yabancılaşırsa işte bu durumda (birey) ayaklanma hak ve yükümlülüğüne sahiptir.**" diye evet, Kur'an ve sünnet-i seniyye tebaaya bu hakkı vermiştir. Eğer yöneticiler Kur'an ve sünneti uygulamıyorlarsa yöneticiler Kur'an ve sünnet dairesinde insanlara davranmıyorlarsa bu sefer yöneticilere karşı tebaanın huruç hakkı, yani karşı çıkma hakkı doğar. O zaman bu hak hangi noktalarda geçerli olur, hangi dairelerde geçerli olur, önümüze de bu çıkıyor bizim. Aslında bu konu çok geniş baktığımızda o hadisi şeriflere, ayet-i kerimelere, fıkıhla, akaidle alakalı meselelere. Ben hafta içerisinde baktığımda bu kadar çok genişliği içine alıyor ki biz sadece nerelerde nasıl hükümete karşı çıkılır, devlet başkanına karşı çıkılır, bunu konuşmak belki de günlerimizi alabilir. Ben böyle ince ince birkaç maddede bunları toplamaya gayret ettim. Hakkınızı helal edin. Bunları da toplamarken hadis-i şeriflerden ve Kur'an-ı Kerim'den bazı ayet-i kerimelere bakarak bunları kendimce maddelendirdim. Eksikim, kusurum olabilir; hatam olabilir; özür diliyorum kardeşlerden. Eksikimiz, kusurumuz varsa bana ulaşın bu konuda ne yapmamız gerektiğini, nasıl davranmamız gerektiğini bize söyleyebilirler. Bence maddelendirdiğim maddeleri söylüyorum şimdi. Halifeler veyahut da hükümetler İslam'ın genel kaideleri içerisinde, Allah ve Resulü'nün hükmünün bulunmadığı konularda istişare etmekle yükümlüdürler ve istişareyi terk ediyorlarsa ve istişare kararlarını uygulamamakta direnirlerse o zaman halife azledilebilir veyahut da hükümet azledilebilir. Çünkü devlet başkanını seçmekten asıl gaye Allah'ın ve Resulü'nün hükümlerinin uygulanmasıdır. Bu hükümler halife tarafından etkisiz hale getiriyorsa halife azledilmeli, İslam'ın hukuku bu. Ve bu azledilirken olmayan hükümler, Kur'an ve sünnette olmayan hükümler var ise olmayan bir mesele var ise bunun da istişareyle karara bağlanması lazım. Eğer halife bu istişareyi reddediyor ve Kur'an ve sünnete aykırı kararlar alıyorsa o zaman yine azledilir ve halifenin -hadis-i şeriflerde de var fıkıh kitaplarında da var- bedeninde, sıhhatinde görevini yapmaktan aciz bırakacak şekilde bir aksaklık var ise yine halife azledilmeli. bununla alakalı bazı padişahların azledilmesi gibi. O padişahlar azledilirken şeyhülislam tarafından azlettiler, fetvalarla azlettiler. Ve yine bir madde daha, adalet sıfatını kaybedip fıska yöneldiğinde -yani fıska yönelmek tabiri caizse günah-ı kebarilere yönelmek, Kur'an ve sünnetin dışındaki şeylere yönelmek- o zaman da halife azledilebilir. Bunlardan sıraladığım 1. ve 2. nedenler 4. neden içerisinde de ele alınacak olunursa halifenin azlini gerektiren konuları biz iki noktada birleştirebiliriz.

1) Halifenin adaletten ayrılması.

2) Bedeninde noksanlıkların gelmesi.

Şimdi zaten asıl sıkıntı bu. Azledilirken silahlı bir kalkışmanın olup olmaması ile alakalı problemler var. İslam genel manada anarşiye karşıdır ve eğer bu azle karşı bir iç savaş söz konusu olacak olursa İslam ve bugüne kadar bütün fakihlerin ortak bir anlayışıdır, bu

ortak anlayışı nedir? Kan dökülmesin, anarşi çıkmasın, anarşiye sebebiyet vermeyelim. Çünkü bu anarşiye sebebiyet verilirse anarşi söz konusu olursa o zaman çok kan dökülmesinden dolayı fakihler bundan uzak durmuşlar ve uzak durarak iç savaş çıkmasını, Müslümanların kanlarının dökülmesini -tabiri caizse- istememişler. Öyle olunca da silahlı bir kalkışma Müslümanların arasında çok revaçta olmamış.

Buna karşılık radikaller; mevcut Müslüman toplum ile herhangi bir uzlaşmanın mümkün olmadığını düşünür, siyasal bir kopuşu savunuyorlar ve yüzyılın ilerici ideolojilerinden ödünç alınan bir başka kavramı, "devrim" kavramını kullanıyorlar. Kopuşun teorisyenliğini yapan ve 70'li yıllarda devrimci gruplara esin kaynağı olan, Mısırlı Müslüman Kardeşler'den Seyyid Kutub'dur (1966'da idam edildi.)

Evet Seyyid Kutub ve etrafında ve Seyyid Kutub'dan sonra bir kısım böyle unsurlar olmuş. Bir kısım böyle unsurlar da Müslümanların içerisinde yayılmışlar ve onlar, bunların içerisinde çıkan bazı gruplar eğer onlardan değilseniz, sizi müşrik veya kafir hükmüne sokup bütün herkesi küfür dairesine sürükleyip bırakmışlar. Allah muhafaza eylesin. O yüzden bu tip insanlar olmuş mu? Olmuş. Bu tip insanlar hala daha var mı? Var ve onlar mevcut Müslüman toplum olan yani "la ilahe illallah Muhammeden Resulullah" deyip kâh namaz kılan, kâh kılmayan, kâh oruç tutan, kâh tutmayan veyahut da İslam hukukundan çok haberi yok; İslam hukuku olsa da olur; olmasa da olur, bu konuda bir bilinci yok; cahil. Bu tip insanları direkt karşı safına alıp, bunları küfür safında alıp bunlarla da mücadele etmeyi göze almışlar. Ve malum son radikal olarak -tırnak içerisinde- Batılıların radikal olarak tanımladığı bu toplulukların içinden çıkma olan son Suriye'de, Irak'ta, Suriye İslam devleti kurdum; Irak, Suriye İslam devleti kurdum; diyen bir grup Suriye'de ve Irak'ta Müslümanları şehid ettiler. Müslümanların şehirlerini yaktılar yıktılar, asıl Müslümanlara karşı savaştılar. Ve bunlar çünkü kendilerince kendilerinden başka hiç kimseyi Müslüman görmeyen kimseler. Allah bizi ve onları Kur'an ve sünnete sınımsız yapışanlardan eylesin.

Peki İslami düşüncede devlet ve kurumlar nasıl?

İslami düşüncede devlet ve kurumlar Kur'an ve sünnete göre devam eden, Kur'an ve sünnete kendince adayan ve kendi geçerliliğini, kendi hukuksallığını Kur'an ve sünnetten alan kurumlardır. Yani bugünkü mevcut dünya üzerindeki kurumlardan farklı bir şey değildir, onlarda da Kur'an sünnet dairesinde -tırnak içerisinde- İslami devletin de hukuku vardır, yürütmesi vardır, yargısı vardır, eğitimi vardır, bunlar da kendi içerisinde kurumları vardır. Sonuçta 1400 yıllık bir din, 1400 yıllık bu din devletler bazında da temsil edilmiş, devletler kurulmuş, medeniyetler kurulmuş, eksik noksan bazı fihhi meseleler olsa da bunların hepsinin de temeli mevcut.

Anayasamız Kur'an'dır. Bu slogana Mısırlı Müslüman Kardeşler'den Afgan İslamcılara kadar her yerde rastlanır. Fakat bu genellemeden hangi kurumlar çıkartılabilir?

Bu genellemeden hangi kurumlar çıkarılır dediğimizde bütün kurumları sıralamamız mümkündür. Her ne kadar Afganistan'da İran'da bu tam anlamı ile icra edilemese de edilmemiş olsa da devletin kendi içerisinde -tırnak içerisinde- İslami bir devletin de yasaması vardır; yargısı vardır; mali tasarrufu yani hazinesi vardır; maliyesi vardır; kültürel meseleleri halledecek fonksiyonları vardır. Bu, bugünkü bizim modern devlet yapısı dediğimiz bir devlet yapılarından daha aktif, daha yönetilebilir, daha insanlara kendi tebaası ile barışık bir yönetim sistemi uygulanabilir. -Tırnak içerisinde- İslam devlet sisteminde çok böyle karışık, kuruşuk kargaşa yoktur. Yani 1400 yıllık İslami tecrübeden baktığımızda kargaşasız, görülmüş daha sade ama insanların hak ve özgürlüklerinin sağladığı, akıl emniyetinin, din emniyetinin, can emniyetinin, mal emniyetinin, namus, şeref, haysiyet emniyetinin alındığı bir sistem düşünün; çok kargacık burgacık değil. Veyahut da bu sistemi oluşturan

maddeleri anayasa maddesi gibi algılanacak olan maddeler, belli zaten ve değişken olmayan maddeler, Kur'an değişken olmayan bir anayasa. Öyle olunca insanlar yüz yıl sonra da bir kanunun değişeceğini düşünmeyecekler. Ama şu anda görüyorsunuz ki insanların önüne getirilen kanunlar on yılda miatlarını dolduruyorlar. Yani biz bugün Adalet Bakanlığının adaletle alakalı kanun hüküm ve yürürlüklerine baktığımızda yüz yıl içerisinde belki de her iki, üç yılda bir kanunlar değişmiş; cezalar değişmiş. Bu konuda yapılanların bir öncekiyle hiç benzeri olmayan şeyler olmuş. Hatta bu ülkede biz onu da gördük, Anayasa Mahkemesi Meclisin çıkarmış olduğu bir kanunu iptal edip, yerine bir kanun idame ettirip, kendisi bir kanun idame ettirip malum bu ülkede Refah Partisi'nin kapatılmasına dahi hükmetmişti. O yüzden modernitenin tasallutu altında olan devletlerin hepsinde bu tip kanunsuzluklar ve hükümsüzlükler söz konusu olmakta. Bugün için suç unsuru olmayan ve karşılığında ceza hukukunda cezası olmayan herhangi bir şey yarın önümüze suç olarak gelebilir ve siz onu işlediniz diye mahkemede yargılanır ve siz ceza yatabilirsiniz. Bunun gibi şeyleri de bulmak mümkün. O yüzden İslami devlet dediğimizde o devletin de bütün organları, bütün fonksiyonları bir şekilde çalışır. Bunu şöyle de örnekle biliriz, yani 600 yıllık bir Osmanlı Devleti var, ondan önce Selçuklu Devleti var, ondan önce Abbasiler var, Emeviler var İslami devlet modeli olarak baktığımızda. Emevilerden önce dört halife dönemi var, dört halife döneminden Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin dönemi var. Biz bu dönemlere baktığımızda devletin bütün fonksiyonları çalışmış, devlet bizatihi her dairede ihtiyaçlara cevap vermiş. İslami devlet dediğimizde, İslami devleti konuştuğumuzda o zaman her türlü halkın ihtiyacını karşılayacak devletin fonksiyonları hep var olmuş.

İslamcı teorisyenlerin büyük bir çoğunluğunda iki kavram öne çıkıyor.

- Yönetici (emir)

- Danışma konseyi (şura)

Peki emiri kim belirler?

İslami literatürde emirin belirlenmesinin somut usulleri ve emirin iktidarının kapsamı ve sınırları konusunda söylenen azdır. Oylama ve seçim birçok İslamcıya (İran'ı istisna tutalım) ümmetin birliğini zayıflatan, yalnızca Allah'tan hasıl olan bir şeyi nispileştiren, "insanileştiren" bir düşünce gibi görülür.

Tabi emir nasıl seçilecek? Eşin doğrusunu söylemek gerekirse bizim önümüzde örnekler var. Bu örneklerden ilk örneğimiz Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri hem peygamber idi Medine-i Münevvere'de, aynı zamanda devlet başkanıydı. O yüzden Hazreti Muhammed-i Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Mekke döneminde bir devlet başkanlığı vazifesi yoktu ama Medine-i Münevvere'ye hicret ettiğinde peygamberliğinin yanına bir de devlet başkanlığı vazifesi çıktı ve peygamberlik görevinin yanı sıra da devlet başkanlığını da şahsında topladı. Bu nedenle Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin hayatında kendi elleriyle gerçekleşen bir İslam devleti var ve bu İslam devletinin ilk başkanı da Hazreti Muhammed-i Mustafa. Öe Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin döneminde bir halife nasıl seçilecek, nasıl seçilmeli böyle bir ibare söz konusu değildi ve Hazreti Peygamber de sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri de kendisinden sonra gelecek olan halifeyi açık bir şekilde söylememişti. Bunu Şia'nın Hazreti Ali Efendi'mizle alakalı olan söylemlerini parantez içerisinde kenarda tutuyorum. Şia'nın bu konuda değişik söylemleri var biliyorsunuz, o yüzden kenarda tutuyorum. Ve Hazreti Ebu Bekir halife seçilinceye kadar olan kısa dönem içerisinde halife seçimi ile alakalı değişik görüşler çıktı. Mesela Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretleri seçilmezden önce ensar kendi arasından bir halife seçmek istedi. Öyle olunca muhacirler de kendi aralarından halife seçimi ile alakalı

bir kırkırdanma oldu. Bir kısmı Hazreti Ali Efendi'mizin halife olmasını istiyordu sahabelerden -tabiri caizse- muhacirler. Bir kısmı Hazreti Ali Efendi'mize, bir kısmı Hazreti Ömer'e gitti, bir kısmı da Hazreti Ebu Bekir Efendi'mize gitti. Baktılar ki bilhassa Hazreti Ömer radiyallahu anh hazretleri bu meselede keskin bir içtihadı sahip. Çünkü Mekke müşrikleri devletinde önemli vazife almış bir kimse Hazreti Ömer Efendi'miz. Devleti, devletçiliği bilen bir kimse. Muaviye'de aynı. Muaviye Mekke müşrik devletinde üst düzey yöneticilik yapmış bir kimse. Böyle olunca Hazreti Ömer Efendi'miz hızla Hazreti Ebu bekir Efendi'mizin adaylığının ortaya çıkarıp Hazreti Ebu Bekir Efendi'miz halife seçildi. Hazreti Ebu Bekir Efendi'miz de halife seçilirken -tabiri caizse- seçimle geldi. Hazreti Ebu Bekir Efendi'miz ve seçimin içerisinde aşere-i mübeşşere vardı. Hızla seçildi, hızla seçilerek görevini yerine getirdi ve Hazreti Ebu Bekir Efendi'mizin seçilmesiyle de sahabenin içerisindeki anlaşmazlıklar hemen hemen son buldu. Herkes Hazreti Ebu Bekir Efendi'mizin etrafında toplandı, Hazreti Ali radiyallahu anha hazretleri hariç. O da 6 ay sonra biat etti ona. Tabi Hazreti Ebu Bekir Efendi'mizden sonra Hazreti Ömer Efendi'mizi Aşere-i Mübeşşere seçti, ondan sonra Hazreti Osman seçildi, sonra Hazreti Ali radiyallahu anh hazretleri seçildi ve Hazreti Hasan Efendi'miz Hazreti Ali Efendi'mizden sonra 6 aylık kadar halifelik yaptı. Ardından Muaviye adına geri çekildi ama Muaviye'ye de şunu söylemişti, demişti ki; senin adına geri çekiliyorum, senin oğlun adına değil. Burada bir tek Şia'yla alakalı mesele vardır. Şia halifelik Hazreti Ali Efendi'mize vasiyet edildiğini, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin böyle bir vasiyet yazdığını ama sahabelerin bu vasiyeti ortadan kaldırdığını ve bu vasiyete uymadığını bundan dolayı da bütün sahabeyi küfür ehli gibi gören Şia olduğu gibi Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman Efendi'lerimizi de küfür ehli gören sahabeler hatta su içerken, lanet olsun Ebubekir'e, Ömer'e, Osman'a, Ali'ye, Ayşe'ye, deyip lanet okuyup da su içen Şia dahi var. Böyle olunca buradaki kendilerine ait olan bu meseleyi halifelik seçimi ile alakalı konunun içerisine almak istemiyorum.

Emir arayışı çoğu kez onun göstermesi gereken niteliklerin tasvirine indirgenir. Bu açıdan, siyasal İslam'ı modern bir anayasal çerçeve içine sokma kaygısını hep taşımış olalım. Mevdudi'ye göre siyasal yönetici şu koşullara cevap vermelidir: Müslüman, erkek, yetişkin, sağlıklı, hicret etmiş, yani yozlaşmış bir toplumdaki ayrılmış, Allah'tan korkmak, bilgili olmak, göreve aday olmamak.

Devlet başkanında aranması gereken özellikler var. Devlet başkanında aranması gereken özellikler -ben özellikle bir şey daha koymuşum oraya şimdi onu da gördüm- bu yöneticilerdeki koşullar konuşulmamış aslında. Erkek olması, yetişkin, sağlıklı olması gibi şeylerin yanında yani biz bunu böyle bu dairede tutarsak bizde bu meseleyi tam anlamıyla konuşmuş olmayız. Benim için erkek olması, islam olması -ben kendimce söylüyorum- yetişkin, sağlıklı olması yeterli değil, benim için yeterli değil. Benim için devlet başkanının seçimle belirlenmesi önemli, yani atamayla olan bir devlet başkanı değil. Benim için seçimle belirlenen. Bu benim kendi şahsi düşüncelerim; öyle söyleyeyim ama ben bu düşüncelerimi de kendimce tespit ederken, ben bunu seçimle derken örneğin Hazreti Ali Efendi'mizin seçimle işbaşına gelmesi, Hazreti Osman Efendi'mizin seçimle işbaşına gelmesi, Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretlerinin seçimle işbaşına gelmesi gibi hadiselerden, ilk halifelerin bu seçilme esnasındaki ölçütlerden hareket ederek bu kaniya varıyorum.

İkincisi seçimin serbest olması. Yani o seçimdeki serbestliyetlik söz konusu olmalı. Ve bu serbest olması herkesin kendince, evet seçilecek olanlarda biz belli özellikler tespit edelim, o özelliklere uyan herkes o seçimleri katılabilmeli. Ve seçime seçmen olabilecek nitelikli herkesten katılmasını isteyelim; böylece herkes seçmeye katılsın ki yarın, öbür gün söyleyecek sözü kalmasın. Bu seçim değişik şekillerde olabilir, ben onun şekli ile alakalı çok önemli olarak görmüyorum.

Bakin bunları siz farklı farklı kitaplardan toparlayabilirsiniz belki de ama benim kendimce toparlayabildiğim dört halife ile alakalı ve hadis-i şeriflerden toparlayabildiklerim bunlar. Ve mesela örnekliyorum bunu, halife adayları tarafsız bir kurul aracılığıyla da belirlenebilir ve o kurul tarafından seçime şunlar, şunlar, şunlar, şunlar katılabilir de denilebilir. O yüzden aday sınırının da olmaması gerektiğine inanıyorum, bir kişi de olabilir, bu bir grup da olabilir ancak adaylarda halife olma şartlarını taşımaları gerektiğine inanıyorum. Ve bunları da ben Raşid halifelerin yani dört halifelerinin seçim esnasında gözetilen kurallar neticesinde sonuca ulaşıyorum ve tabi bunda çok önemli unsurlardan birisi de o kimsenin Kur'an ve sünnet dairesinde bu çizgide olması önemli.

Ali Merad'a göre İbn Badis açısından en iyi çözüm aydınlanmış ve sorumlu kişilerden oluşan bir meclisin (cemaati müslimin) yardım ettiği adil bir şeftir. (imam)

Tabi emir hiçbir zaman Peygamber düzeyinde görünmemekte bir davranış modeli olarak alınmaktadır. Bir çok kuramcı emire içtihad hakkını yani dinsel yasanın yorum hakkını tanımaktadır. Bu ise onu ulemanın üzerine çıkartmaktadır.

Evet. Diyor ya; sorumlu kişilerden oluşan bir meclisin, cemaati müsliminin yardım ettiği adil bir şeftir; imamdır; diyor. Yani bir şûra seçilebilir çünkü şûraya girecek olan insanların özellikleri de var, o şûra oluşturulabilir, o şûranın içerisinde bir devlet başkanı da seçilebilir mi? El-cevap: Seçilebilir ama burada tabi o seçilen devlet başkanı asla hiçbir zaman peygamber düzeyinde görülmemesi gerekir. Bakın kıymetli dostlar; hiçbir şeyh, hiçbir üstad, hiçbir müşid, hiçbir devlet başkanı, hiçbir emir peygamber düzeyinde bir kimse değildir. Böyle algılanmaması gerekir ama tarih içerisinde, tarihi süreç içerisinde bir kısım devlet başkanlarını peygamber eşdeğerinde tutma veya peygamber düzeyinde görme, bir kısım üstadları, velileri, müşidleri, alimleri peygamber düzeyinde tutma sapkınlığı oluşuyor Müslümanlarda. Bu üzerinde durulması gereken en önemli problemlerden birisi. Bizler, Müslümanlar bir devlet başkanını veyahut da bir alimi veya bir üstadı peygamber düzeyinde görme sapkınlığında bulunabiliyoruz. Veyahut da bir kimse kendini peygamber düzeyinde görme veya gösterme sapkınlığına düşebiliyor, Allah muhafaza eylesin. O yüzden tarih boyunca bu tip insanlar ve bu topluluklar görülmüş mü? El-cevap: Görülmüş.

Bir topluluğun başındaki emirü'l-mü'minin konumundaki bir kimsenin içtihadı, buradaki devlet başkanı o yüzden -tabiri caizse tırnak içerisinde- Kur'an ve sünneti iyi bilmeli dememin sebebi o. Çünkü o yeni genelgelerle, kanunlarla bir ülkeyi yönetecek; o ülkeyi yönetirken onun Kur'an ve sünneti iyi bilmesi lazım ki o Kur'an ve sünnete göre yeni içtihatlar oluştursun. Veyahut da genelde böyle ikinci söylediğim uygulanmış, bir İslami şûra gibi bir fetva meclisi gibi bir meclis kurulmuş ve her çıkarılacak olan kanun veya kanun hükmünde kararname veyahut da genelgeler, yönetmelikler o şûra tarafından tasdik edildikten sonra uygulanır hale gelmiş. Genelde son dönem Osmanlı'da yani 400-500 yıl önce ve Selçuklularda buna ehemmiyet gösterdiklerine dair elimizde tarihi vesikalar var. Onlar bir kanun çıkaracaklarında, bir yönetmelik çıkaracaklarında fetva merciine sormuşlar ve öyle yönetmelik çıkarmışlar; kanun çıkarmışlar ama bu ilk dönem halifelerin de uyguladığı bir yol idi. Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretleri Kur'an'a bakar, sünnet-i seniyyeden bildiği varsa ona bakar, eğer bulamazsa ashaba danışır. Ashabın büyüklerine derdi ki: "Bununla alakalı Peygamber'den bir şey duyan var mı?" Herkes de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinden duyduğu bir şey varsa aktarırdı. Hadislerin toplanması ve hadislerin ezberlenmesi bu sebepten dolayı çok önemliydi. Çünkü İslam toprakları genişlerken değişik kültür ve inançlarla da karşılaştı, karşılaşıncaya değişik kültür ve inanışlardan değişik şeyler öğrenmeye başladılar. Öyle olunca bu İslam'ın neresinde vardı, var mıydı yok muydu, burada neyle hükmedilmesi lazım, nasıl hareket edilmesi lazım, dönüp sahabe birbirine soruyordu,

İlim böyle gelişti, böyle derinleşti ve ayet-i kerimelerin tefsirleri gerçek manasını bir şekilde bulmaya çalıştı. O yüzden ilk raşid halifeler dönemi en zengin dönemlerden birisidir. Mesela günümüzde korona var ya, korona ile alakalı karantina hadis-i şerifleri Hazreti Ömer radiyallahu anh hazretlerinin zamanında orta yere çıktı. Nasıl çıktı? Bir yerde veba salgını oldu, veba salgını olunca orada sahabeler vardı, Hazreti Ömer Efendi'miz o kasabaya gitmek istedi ve sahabeler dediler ki: "Biz Allah Resul'ünden duyduk, orada salgının olduğu bölgeden hiç kimse dışarı çıkmasın, oraya da hiç kimse girmesin, hadis-i şerifini biz öğrendik." dediler ve Hazreti Ömer radiyallahu anh hazretlerini - emirü'l-mü'minin-engellediler bu hadis-i şeriflerle.

İslam hukukçuları genel manada bu dört halife dönemini didik didik etmişler ve böylece dört halifenin nasıl uyguladığını, nasıl yaptığını ve nelere hükmedip nelere hükmetmediklerine bakmışlar. Kanun çıkarmak veyahut da bir şeye fıkhetmek bu hadiseden hareket ederek emirü'l-mü'mininin hakkı olarak görülmüş. Yani bir alimin bir şeyde içtihad etmesi o alimin hakkı olarak görünmüş, bir fıkıhçının bir meselede içtihad etmesi o fıkıhçının hakkı olarak görmüş. Çünkü konusunda emirü'l-mü'mininin veya bir devlet başkanının fıkıh etmesi, yani o meselede içtihad etmesi onun hakkı olarak görülmüş. Veyahut da eski dilde tarikat yapılanmasının, ondan önceki dilde sufi yapılanmasının içerisindeki bir üstadın bir meselede içtihad etmesi, bir meseleyi yasaklaması veyahut da serbest etmesi hakkı olarak görülmüş. Ve bu hatta öyle bir hadise olmuş, Kur'an ve sünnetin yasaklamadığı bir şeyi geçici olarak yasaklayan halifeler ve yasaklayan fıkıhçılar olmuş. Bu neden kaynaklanmış? Orada bir zarar görmüşler; o zarar gördükleri için Kur'an ve sünnetin serbest ettiği bir şeyi dahi o bölgede, o insanda zararlı olacak diye orada yasaklamalar olmuş. Böyle olunca raşid halifelerin uygulamaları İslam dünyası için çok değerli olmuş. Ve onlar veliyyü'l-emir olarak müminlerin kendilerine itaat etmelerindeki yükümlülüklerini ve iyi tespit etmişler, İslamın özünü iyi anlamışlar ve bu içtihatlarıyla da Müslümanların önlerini açmışlar. Mesela aklıma geleni söylüyorum şimdi. Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretlerinin ilk savaşı zekat vermemek için direnen ve onlara karşı savaş kararı alması, bunun yanında Hazreti Ömer Efendi'mizin halifeliğinde Irak toprakları ile alakalı görüşleri, düşünceleri, içtihadları ve mesela Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerinin "la ilahe illallah" diyen haricilerle savaşmaları örneğin, hepsi de içtihadıdır sonuçta. Mesela Hazreti Ömer radiyallahu anh hazretlerinin "Sen la ilahe illallah diyenlere mi savaş açacaksın?" diyerekten Hazreti Ebu Bekir Efendi'mize karşı çıkması, Hazreti Ebu Bekir Efendi'mize karşı çıkınca Hazreti Ömer Efendi'miz, Hazreti Ebubekir Efendi'mizin ona cevaben "Vallahi Hazreti Peygamber zamanında ne oluyorsa aynen ya yerine getirirler ya da onları ben kılıçtan geçiririm." deyip savaşınin haklı gerekçelerini orta yere koyup ve Hazreti Ömer Efendi'mizin ona bu konuda biat etmesi gibi örnekler gösterilebilir. Onlar çünkü kendi dönemlerinde Kur'an'ı ve sünneti en üst seviyede kendilerince özümstediklerinden dolayı bu tip içtihadları yapmışlar, bu tip içtihadları yaparak hareket etmişler. Böyle olunca emirü'l-mü'minin aynı zamanda da ulemanın üstünde bir konuma ve duruma geçmiş oluyor.

Bu geceki son paragraf. *Genellikle parti ne kadar radikalse emir figürü de o kadar merkezcidir. Çoğunlukla Hasan el-Benna'nın metinlerinin açılmasından ibaret olan "Hizb-i İslami"nin programında yöneticinin parti üyeleri tarafından "ruhani bir liderlik" olarak görülmesi gerektiği yazılıdır.*

Zaman zaman bunların böyle gördüğü zamanlar olmuş, böyle ruhani bir lider olarak görüldüğünde de değişik sıkıntılar çıkmış. O değişik sıkıntılar çıktığında da bugün İran'da yaşandığı gibi -Allah muhafaza eylesin- problemlerin önü arkası kesilmemiş. Partinin radikalliği, radikal olup olmaması, seçilen halifenin radikal olup olmaması değil; seçilenlerin ve onları seçenlerin Kur'an ve sünneti ne kadar iyi anlayıp, ne kadar iyi uygulayıp

uygulamadıkları bence önemli. Allah bizi Kur'an ve sünnete sımsıkı yapışan kullarından eylesin inşallah.

13 Haziran 2020

Dolayısıyla emir hem fakih alimi hem siyasi lider hem de davranış modelidir, ona bağlılık yemini (biat) edilmelidir. Buradan devam edeceğiz.

İslam'da bugünkü dille başkan, geçmiş dille emir veya halifeden fazla, sistemin çalışması önemlidir. Eğer sistem doğru çalışır, dolu işletirse o zaman harika bir şey orta yere çıkacaktır. Başkanın da başkanlığı ehil olması gerekir. Başkanın genel olarak İslam alimlerinin ortak birleştikleri özellikleri o başkanın İslam olması, akıllı olması ve akıl baliğ dediğimiz buluşa ermesi, hürriyetinin elinde bulunması, cinsiyet olarak -bunu önemsemişler- erkek olması, ilim ehli olması, adalet ehli olması, dünyaya karşı haris olmaması ve ruhi ve cismi olarak yeterli bulunması İslam ümmetinin başında başkanlık yapmaya olarak yeterli görülmüş. O yüzden illa ki her şeyiyle ruhani bir lider olarak görülmesi gerektiği İslam ümmeti tarafından, ümmetin alimleri tarafından çok önde görülmemiş. Bu ruhanîyetlik biraz daha Şia'da yer bulmuş. Şia, devlet başkanını biraz daha ruhani dairede görmeye çalışır.

Afgan Hizb-i İslami'nin programında yorum hakkı yalnızca emire tanınmıştır ancak şimdiki yönetici Gülbeydin Hikmetiyar dinsel ilimlerde eğitim görmemiş bir mühendistir. Burada siyasetin din karşısındaki önceliği ve çelişki görülür. Bu ise İslamcılarının fazlasıyla ürküttüğü bir şeyi, ulemanın önceliği riskini beraberinde getirmektedir. (A. Mevlüdi emirin yetkilerinin sınırlandırılması konusunda ısrarcıdır.)

Bununla birlikte son zamanlardaki İslamcı ve daha çok yeni fundamentalist hareketlerde emir kavramının ve figürünün zayıfladığını gözlemek gerekmektedir. (Cezayir'deki FIS, Sovyet İslami Yeniden Doğuş Partisi)

Şimdi halifenin veyahut da başkanın toplum içerisinde en faziletli olması şartı yoktur. Milletın işlerini görmeye, vazifesini yapmaya uygun olan seçilirse illa da en üstün olması şart değildir. Bu söylediklerim benim kendimce genel olarak sünni alimlerinin ortak içtihatları veya düşüncesi. Önemli olan başkanın mesuliyetini idrak edip memur olduğu işi ifa etmesidir.

Memur olduğu iş nedir? İslam devlet başkanının en önemli vazifesi, Kur'an ve sünnetin yaşanması ve yaşatılması için gayret göstermektir. Ve Kur'an ve sünnetin dışında olan batıl her ne var ise onları iptal etmek, hakkı yaygınlaştırmak, hakkı üstün tutmak, insanların neslini, nefsini, malını, aklını korumaya çalışmak, İslam ahlakının yaşanması ve korunması için mücadele etmek, adaleti tesis etmek, ülkesinin ve ardından dünyanın komple arzın imarına çalışmak, adaleti tesis etmek, millete şefkat ve nasihatle yaklaşmak, halka örnek olmaktır, İslam devlet başkanının vazifeleri. Halka da o başkan hak yolu izlediği müddetçe itaat etmeleri düşer ve itaat etmekle beraber o İslam halifesine, İslam başkanına yardım etmek, onu korumak, nasihat edip uyarıda bulunmak, azledilmediği müddetçe bu vazifeyi de halk da yerine getirir başkana karşı ve bunlar da halkın haklarıdır.

O zaman İslam devlet başkanlığında halk; devlet başkanı hakkı ve hukuku kurduğu müddetçe, adaletli davrandığı müddetçe onun yanında yer alır, onu korur, onu muhafaza eder hatta halk; İslam devlet başkanına nasihatlerde bulunur, uyarılarda bulunur. Bunun ölçüsü nedir? Bir gün Hazreti Ömer radiyallahu an hazretleri hutbeye çıkar. "Ömer şaşarsa ne yaparsınız?" dediğinde bir sahabe kılıcını kınından çıkarıp "Bununla düzeltmesini biliriz." der. Hazreti Ömer radiyallahu an hazretleri bu sözün ve hareketin karşısında kendisi üzülmeyiz, sinirlenmeyiz, seviniriz, Allah'a hamd eder. Der ki: "Ömer şaparsa onu düzelterek olan Allah'ın kulları var. Allah'a hamd ediyorum " der. O yüzden halkın seçilmiş devlet başkanına uyarılarda bulunması, halkın seçilmiş bir belediye başkanına veya seçilmiş bir valiye veya seçilmiş bir emniyet müdürüne veya seçilmiş bir milletvekiline veya seçilmiş bir bakana uyarılarda bulunması, ona nasihatlerde bulunması, onların eksik ve noksanlıklarını, yapmış oldukları işlerde eksik ve noksanlıklarını onlara nasihat etmesi halkın görevlerinden birisidir

İslam hukukunda. O seçilmiş başkan; her ne başkanı olursa olsun; halkın bu uyarılarını bu, nasihatlerini dikkate almak zorundadır. Çünkü seçilen kimse, Şia'dadır o; aşırı derecede onu ruhani bir lider olarak görürler, masum hükmünde görüp ona uyarıda bulunulması ona karşı nasihatte bulunmasını mümkün görmezler. Oysa ehli sünnette bu böyle değildir. Diyebilirsiniz ki ehli sünnette halk bu vazifesini yerine getiriyor mu? Hayır. Diyebilirsiniz ki şimdi Müslümanlar bu vazifelerini yerine getiriyorlar mı? Yine hayır. Çünkü bizdeki şuanda dünya üzerindeki demokrasi anlayışı ve dünya üzerindeki demokrasinin çalışması: Seçimden seçime gideceksin, oyunu vereceksin, hangi partiye hangi lidere vereceksen. Oyunu verdikten sonra o seçilen kimseyi denetlemek, seçilen kimseye uyarılarda bulunmak, seçilen kimseye nasihatlerde bulunmak hatta seçilen kimse yanlış yapıyorsa eksik yapıyorsa bununla alakalı gidip görüşme tertip edip onunla görüşmek ne yazık ki yok. Zaten İslam toplumunun da şuanda geri kalmasının veyahut da İslam toplumunun başındaki yöneticilerinin böyle -çok özür dilerim ama- başıboş iş yapmaları, kafalarına göre iş yapmalarının bir sebebi de o. Mesela seçilen kimselerin ama bu devlet başkanı olsun ama bu belediye başkanı olsun ama bir yerde muhtar olsun ama bir yerde yönetici olsun, onların dikkat edeceği prensiplerden en önemli birisi de şûra üyeleri ile -bunun karşılığı nedir şu anda? Belki de tam anlamıyla değil ama meclis diyelim, belediye başkanının meclis üyeleriyle istişare etmesi veyahut da devlet başkanının şûra üyeleri ile istişare etmesi ve şûra üyeleri ile idari işleri- milletin işlerini istişare etmesi gerekir. Başkanın kendisinin müçtehid veya müceddid olması veyahut da çok büyük bir fakih alimi, bir hadis alimi, bir tefsir alimi veyahut da bütün bu meselelere içtihad edebilecek bir müçtehid olması veyahut da dini yeniden anlamaya, yeniden anlatılmaya müsait olan müceddid olması gerekmez. O yüzden bu konuda etrafında danışmanlar bulundurması, danışmanların raporlarıyla birlikte istişare edilecek olan her şeyi şûra üyeleri ile istişare etmesi de başkanlara farzdır. Sebep? Çünkü Cenab-ı Hakk ayet-i kerimede Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine: İstişare et ve istişarede bir karar aldıktan sonra da o yolda devam et, o yolda kararlı ol, o yolda yürü, diye emreder ve istişareyi Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine emretmiş olur. Bu manada bir başkanın, bir yöneticinin, bir devlet başkanının, elinin altında birilerinin olup da idare eden idarecilerin etrafında istişare edeceği, etrafında konulara hakim konusunda uzman kimseleri bulundurma zorunluluğu vardır ve onlarla bu İslam devlet başkanı istişare etmek zorundadır. Bu, Kur'an'ın ve sünnet-i seniyyenin ve icmanın öngördüğü bir farzdır.

Seçim ve danışma konseyi?

Egemenlik sadece Allah'a ait olduğuna göre İslamcılar halk egemenliği ilkesini reddetmekte ve seçim ilkesine olumsal bir değer vermektedirler.

Emir bir danışma meclisi (şûra) tarafından ya da hatta genel oyla seçilebilir.

Danışma meclisi ya da genel oy bu durumda belli bir egemenliği değil sadece cemaatin uzlaşması ilkesini (icma) ifade ederler. (Mısırlı Müslüman Kardeşler'de Emir'in Belirlenmesi Konusundaki Tartışmalar, R.P Mitchell)

Şimdi halife olma yolları daha önceki bu konuyla alakalı sohbetlerde kısa da olsa tarihi seyirle anlatmıştık. Yani Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretlerinin seçilmesi, Hazreti Ömer Efendi'mizin halife seçilmesi, Hazreti Osman'ın, Hazreti Ali radiyallahu anh hazretlerinin halife seçilmesini ve sonradan Muaviye'nin ve sonra da Muaviye'nin oğlunu atmasını bu meseleleri daha önce tarihi süreçlerinde görüşmüş; tartışmış hatta biz bu konuyla alakalı geniş bir şekilde sohbet etmiştik. Bunları geniş bir sohbette anlattıktan sonra ben kendimce bir sonuç olarak şunu çıkarıyorum: En önemlisi ve birinci yolu halifenin seçimi. Seçimle. Bunu zaman zaman ben derslerde hep arkadaşlara kardeşlere derdim, gerçekten belediye başkanlarının seçildiği gibi valilerin de seçilmesi ve valilerle beraber emniyet

teşkilatının başındaki emniyet müdürünün de seçilmesi gibi veyahut da hakimlerin arasında bir baş hakim seçilmesi gibi veya savcılarının içerisinde bir başsavcı seçilmesi gibi, illerde başsavcının, baş hakimnin veyahut da valinin veyahut da belediye başkanının ve aynı zamanda da bir ilin milletvekillerinin de il tarafından ilin içerisinde seçilmesi. Yani buna hiç kimsenin karışmaması bir parti başkanının da karışmamasını yeğlerim. Öyle olunca birinci yol seçim oluyor, yani bunu zaman zaman hep arkadaşlara kardeşlere söylüyorum ben. Biz şimdi örnektiyorum bunu, örnekleme için söylüyorum. Belki de ben bilmiyorumdur, biz Amerika'da cumhuriyetçilerin parti başkanının ismini biliyor muyuz? Bilmiyoruz, hiç kimse bilmiyor veya biz Amerika'da demokratların parti başkanının ismini biliyor muyuz? Bilmiyoruz. Veyahut da Almanya'da zannediyorum Hristiyan demokratlar var orada. Hristiyan demokratların parti başkanının ismini biliyor muyuz biz? Hayır, ben bilmiyorum en azından. Ama bu İslam dünyasına geldiğimizde partililik o kadar çok keskin bir hale gelmiş ki parti başkanı veya partilerin başındaki kimse o kadar tanınmış, o kadar öne geçirilmiş ki parti başkanı haşa bir peygamber gibi görülüyor. O yüzden Mevdudi veya o yüzden Müslüman Kardeşler kendi başlarındaki liderlere ruhani bir elbise giydireyorlar. Bu biraz da herhalde Şia'daki ruhani elbiselere özeniyorlar veyahut da Suudi Arabistan krallık var, Suudi Arabistan krallığının ruhani elbisesine özeniyor olabilirler. Ama ehli sünnetin böyle bir ruhani elbise giydirmesi söz konusu olmaması gerekir. Ehli sünnet için ruhani bir elbiseli kimse varsa o, Hazreti Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem hazretleridir.

Burada ne zaman ki İslam dünyası söz konusu olan şeyin sistem olduğunu idrak eder ve insanları ilahlaştırmaktan, ruhanileştirmekten, putlaştırmaktan kurtulursa o zaman sistem çalışır hale gelir. Ve seçilecek olan devlet başkanı, seçilecek olan vali, seçilecek olan belediye başkanı veyahut da diğer seçilecek her kimse diğerleri hiçbir zaman ruhani bir havaya bürünmez. Ama nerdeyse biz örneğin Mustafa Kemal Atatürk'ü kendi zamanında ve ondan sonrakiler "Araplar sizin Muhammed-i Mustafa'nız var, bizim de Mustafa Kemal'imiz var." deyip Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin karşısına ruhani bir lider olarak çıkarması veyahutta insanların kendilerince parti başkanlarını Mehdi gibi görmesi, onlara ruhani bir elbise giydirmesi İslam ümmetinin en büyük sıkıntılarının birisi. Veyahut da bir kimsenin, bir cemaatin başındaki hocayı Mehdi görmesi ve onu "Gelecek olan o Mehdi budur." demesi veyahut da kendi hocasını, kendi şeyhini, kendi cemaat liderini Mehdi görmesi hatta kendi cemaat liderini o olmazsa bu kainat dönmez noktasına getirmesi bunların hepsi de insanların kendi içlerindeki sapkınlıkları, inananların kendi içersindeki dini bilmeyişlerine bağlıyorum. O yüzden evet, İslam dünyasında bir başkanın en ideal yolu seçimle gelmesidir ve seçimle gelmesi gerçekten benim nazarımda çok önemli ve çok kıymetli ve bunu da ben 4 halifenin seçimlerinde, 4 halifenin halifelik işlerini icra ederlerken halife olmalarına bağlıyorum. Ehlü'l-hal ve'l-akdin uyguladığı Hazreti Ebubekir ile Hazreti Ali'nin halife seçilmesi yoludur bu. Çünkü sünni İslam alimleri arasında halifeyi de belirleyen birinci yol seçim olduğu konusunda hemen hemen görüş birliği vardır ve o görüş birliği hemen hemen sünni kesimin hepsinde de oturmuş, yerleşmiştir.

Ehli sünnet halifenin ümmetin hakimiyetini temsil ettiğini ve ümmetin seçimiyle işbaşına gelmesi gerektiğini kabul etmiş, bu arada ilk 4 halifenin meşruiyetini de koruyan bir esneklikle devlet başkanını ehlü'l-hal ve'l-akd denilen grubun belirlenmesi gerektiğini ağırlıklı olarak da işlemeye başlamışlar. Yani bu ikinci yol ne? Veliyaht tayini. Bakın, ikinci yol veliyaht tayini. Emirin veya başkanın tayin yollarından birisi de: Önceki halifenin Müslümanlardan seçeceği, bu makama layık gördüğü kimseye vasiyetidir. Halife ecelinin yaklaştığını hisseder de topluma kendilerinden birisini halife bırakmayı isterse seçilecek kimse hakkında ehlü'l-hal ve'l-akd ile müşavereye koyulur. Görüşü, bu makama uygun belli bir şahıs üzerinde yoğunlaşır, ehlü'l-hal ve'l-akd de ona da muvafakat ederse halife

kendinden sonra onu veliht halife olarak tayin eder. Burayı şimdi tırnak içerisinde söylüyorum. Bunu bazı fıkıh kitaplarında ve bu meselenin nasıl olması gerektiğiyle alakalı değişik yerlerde bu minval üzerine bir şeyler bulabilirsiniz. Bunu bulurken bu işin içerisinde biraz Emevi-Abbasi halifeliğinin kırıntıları ve kokuları var. Tabi bu Hazreti Ebubekir veya Hazreti Osman veya Hazreti Ali ve Hazreti Ömer Efendi'lerimizin zamanındaki gibi olan bir şey değil çünkü bu. Bu biraz da böyle Emevi-Abbasi halifelerinin oğullarını halife seçtirmek için izledikleri yol olarak görünüyor ama buna zaman zaman İmam-ı Azam, hanefiler bu seçim türüne karşı çıkmışlar mı? Evet. Bu seçim türüne Hazreti Hüseyin Efendi'miz de karşı çıkmış mı? Evet. Bu yolu ben çok uygun görenlerden değilim, bunu bir ilim olarak buraya aldım ve anlatıyorum. Bu hem sufilik olarak hem de siyasi olarak bu yolu çok uygun görenlerden değilim. Sebep? Sufilikte bu, çok zor zaten de ama bunu böyle yapanlar da var mı bazı ehli tarikatlarda? Var. Yani ne yapıyorlar? Şeyh efendi kendi sağlığında oğlunu halife edip onu atıyor. Eğer gerçekten oğlu yetişmiştir, o işi yapabilecek seviyede ve kapasitede ve yetkinlikte, buna söylenecek bir laf yok. Ama o seviyede, etkinlikte ve yetkinlikte olmadığı halde bu ehli sünnetin -bu benim nazarımda, benim kendimce diyorum bunu- zayıf içtihadına bu zayıf icmasını bir delil gösterip bu yolda yürüyorlar. Benim oyum buna karşı ret oyu, ben buna katılmıyorum. Ben bu yolu anlattım, ilim olarak anlattım, benim nazarımda başkan seçimle gelmeli ama bir şûranın seçmesi ile gelmeli ama bütün inananların ortak seçimiyle gelmeli. O yüzden ben seçimden yana tavrımı koyuyorum hatta Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde başkanlık sistemine geçilmesine evet dememin bir sebebi de bu. Yani başkan bütün başkan olarak gelmeli. Cumhurbaşkanı seçilecek olan bir kimse; kapalı odalar arkasında, gizli mahfillerde seçilmemeli. O seçilen cumhurbaşkanını halk seçmeli, halk onu seçince de ona sahip çıkmalı, bir darbe olduğunda da veya darbe olacaksa veya değişik darbelerle halkın seçtiği cumhurbaşkanını veya halkın seçtiği başkanı darbe ile değiştireceklerse halk bunu korumalı, muhafaza etmeli ve kendi oyuna ve başkanına sahip çıkmalı. O yüzden bunu öngördüğümden dolayı cumhurbaşkanlığı sistemine ben evet diyenlerden oldum.

Şûra, kelimenin dar anlamıyla bir konyedir. Egemenlik aslında sadece Allah'tan geldiği için cemaatin sahip olduğu tek yetki emire bizatihi İslami ilkeler açısından öğüt vermek. Şûra bir parlamento biçimi olabilir. Demiş. Kim? (E.Sivan Radical İslam İçinde) Sayfa 74'ten alınmış.

Bu ehlü'l-hal ve'l-akd ne? Bu böyle değişik hep ibare olarak geçer. Bunu bir açayım istedim çünkü ehlü'l-hal ve'l-akdden bir şûra oluşuyor ya, bu ehlü'l hal ne o zaman?

Dinde, ahlakta insanların hallerini, işlerini düzenlemeyi bilmede belli bir dereceye ulaşan insanlardan bir topluluktur. Bunlara ehli ihtiyar, ehli şûra, ehli rey ve ehli tedbir ismi verilmektedir. Ulemanın bazıları şöyle de tarif etmişlerdir: Onlar alimler, reisler, üzerinde insanların kolaylıkla birleştiği şan ve şeref sahipleridirler. Ümmetin dini ve dünyevi maslahatlarına bakmak bu topluluğa bırakılmıştır. Maslahatlardan birisi de Müsmanların imamının seçilmesidir. Bu önemli makamı üzerine almaya müsait olanların hallerine iyiden iyiye bakıp düşünmek ve bu konuda gayret etmektir. Bu makamı üzerine almaya uygun olanı görür iseler Allah'ın kitabı ve Resul'ünün sallallahu aleyhi ve sellemin sünnetine göre o kimseye biat ederler. Masiyet olmayan hususlarda da yani günah olmayan hususlarda da itaat ederler. Bu topluluk bütün ümmetin yerine vekaleten imamı seçme işini de yürütebilir. Onlar sırf kendilerini değil, bütün ümmeti temsil ederek seçim işine girerler. Bundan dolayı ehlü'l-hal ve'l-akd imama bey'at ederken ümmetin diğer fertlerine de imama bey'at etmek ve itaat etmek vacip olur.

İşte ehli hal veya ehli ihtiyar veyahut da aksakallılar, siz ona öyle de diyebilirsiniz çünkü. Türklerde gelenektir bu, aksakallılar vardır. O aksakallılar Ötügen'den itibaren

Türklerin geleneğidir. Onlar devlet başkanını tayin ederler hatta devlet başkanından sonra gelecek olan devlet başkanını da tayin ederler. Bunlar böyle devam edip gelmişlerdir. Ben hala daha Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde aksakallıların olduğuna inanırım. Siz ona derin devlet diyebilirsiniz, bugünkü anlamda derin devlet olarak nitelendirilebilir. Evet o derin devlette olabilir. Bunlar ama çok fazla değildir, bunlar ne yaparlar? O milletin bekasını düşünürler, milletin bekasını düşünerekten uygun olan kim devlet başkanı olacaksa onun seçimiyle uğraşırlar. Aynı zamanda milletin faydasına, milletin yarına her ne yapılacaksa onlar o şurada karar alıp devlet başkanına bu şura kararlarını iletirler. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde bunun izdüşümü Milli Güvenlik Kurulu gibiydi. Önceden Milli Güvenlik Kurulu en önemli devletin kurumlarından birisiydi, Milli Güvenlik Kurulu isterse darbe de yapıyordu ve Milli Güvenlik Kurulu da 28 Şubat'ta değişik kararlar aldı, o kararları da hükümete ne yaptı? Nasihat niteliğinde, tavsiye niteliğinde hükümete bildirdi; hükümet de bu nasihatı, bu tavsiye niteliğindeki bu emirleri harfiyen yerine getirmeye gayret etti. İslami olarak bunu düşündüğümüzde böyle bir şura var, bu şura böyle bir karar alıyor. Bunu tabi İslami olarak düşündüğümüzde bu mümkün mü? El-cevap: Evet. Şunu söyleyelim, şimdi demokrasi adı altında bu tip şuralar oluşturulduğunda bu suç değil ama İslam devleti adı altında bu tip şuralar oluşturursanız bu suç. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti anayasasına göre bunu isimlendirmeniz dahi mümkün değil.

Önemli olan, hangi somut biçimleri alırsa alsın "öğüt verme" işlevinin (yasama değil çünkü kuralları sadece Allah koyar) öngörülmesidir.

Bakin biz bunu İslam'ın kendi içerisindeki bu sistematığının demokrasiye uygun olmadığını söyleyip bunu kalkıp da itiraz edebiliriz ama ne yazık ki Türkiye'deki veyahut da dünya üzerindeki demokratik cumhuriyetlere baktığımızda İslam'ın hemen hemen öngördüğü bütün kurum ve kurullar değişik isimler altında orada örgütlenmiş ve kurulmuş vaziyettedir. Mesela bütün ülkelerde bir milli güvenlik konseyi vardır veya kurulu vardır veya işte askeri şura vardı, malum toplandı, kimin komutan olup kimin komutanı olmayacağına karar verirdi. Ve askeri şura hala daha toplanıyor; hala daha kimin orgeneral, kimin korgeneral olacağını, kimin albaylıktan orgeneralliğe terfi edeceğini o şura tespit ediyor ve o şuradan geçiyor bütün kararlar. Ve hiç kimse de -daha önce öyleydi şimdi nasıl bilmiyorum- o şura kararlarını mevcut mahkemeye götüremiyor ve mahkemede hakkını arayamıyor. Şura kararıyla emekli olan bir paşa emekli oluyor, hayır ben emekli olmak istemiyorum, ben daha duracaktım, deme lüksüne sahip değildi önceden, şimdi nasıl bilmiyorum, bunu da açıkça söyleyeyim.

Demek ki bu tip şuralar demokratik cumhuriyet dediğimiz bütün her yerde var. Ve o her yer o şura kararlarıyla birisini görevden, vazifeden atma, önceden polislerde de böyle bir şura vardı. Polislerde de örneğin polislikten atıyordu o kimseyi veya komiserlikten atıyordu veyahut da müdür adam, onun işine son veriyordu; meslekten ihraç ediyordu ve bunlara da mahkeme kapıları kapalıydı ve neydi adı? Demokratik cumhuriyeti veyahut da ona göre dizayn edildiği söyleniyordu ve genelkurmay başkanlarının üç kuşak dört kuşak, beş kuşak, altı kuşak öncesi genelkurmay başkanının dahi tespit edildiğini ve ona göre dizayn edildiğine dair söylentiler vardı halkın içerisinde. Demek ki böyle bir örgütlenmeler var ve bu örgütlenme anayasada geçtiği için hukuki görülüyor ama bunun demokrasiye aykırı olup olmadığı, mevcut dünya demokrasilerine aykırı olup olmadığı hiç bakılmaksızın devam ediliyor. Buna eğer İslami idareden, İslami noktadan ele alacak olursak bir sıkıntısı var mı? Hayır. İslami de olarak bu örgüt veya bu şuralar kurulabilir mi? El-cevap: Evet ama İslami olunca tu kaka oluyor ama adı demokratik cumhuriyse tu kaka olmuyor. Bu şuralar da öğüt veriyorlar mı? Evet. İşlevleri olarak onlar bir kanun çıkarabiliyorlar mı? Hayır. Bir yasa çıkarabiliyorlar mı? Hayır ama bir öğüt verme veyahut da bir nasihat verme veyahut da bir

öneri koyma gibi işlevleri var mı? Evet. O yüzden 28 Şubat çok tartışılmıştı, 28 Şubat kararları da çok tartışılmıştı. Neden? Çünkü Milli Güvenlik Kurulu o günkü hükümete tavsiyelerde bulunmuştu ve o günkü hükümet o tavsiyelere uymak zorunda kaldı. Yasa mıydı? Değildi. Bakan yasa mıydı? Değildi. Kanun muydu? Değildi ve o tavsiyelere uyararak Necmettin Erbakan Hoca başbakanlıktan istifa edip "iki ortağız biz, benim yerime Tansu Çiller olacak." dediğinde dönemin cumhurbaşkanı kendince -benim nazarımda kendince- bir darbe yaptı. Yani çok az grubu olan Mesut Yılmaz'a başbakanlık görevini verdi ve bunu da yaparken dedi ki; ben çoğunluğa uymak zorunda değilim; ben başbakanlık görevini istediğim kimseye, hükümet kurma görevini istediğim kimseye veririm; o kimse de hükümeti kurar veya kurmaz; dedi. Ve halkın büyük ekseriyeti ile iki parti en fazla oy almasına rağmen ve parlamentoda da en fazla milletvekiline sahip olmasına rağmen cumhurbaşkanı aldı bir başkasını, burada hükümet başkanı olarak atadı ve hükümet başkanı olarak atadığında da ne yaptılar? Bazı milletvekillerini de devşirdiler o tarafa doğru ve üçüncü parti olan o günkü ANAP Mesut Yılmaz'ın başkanlığında hükümet kurdu. Ve 28 Şubat kararlarını uyguladı, tabii ardından devletin ekonomisi çöktü, siyaseti çöktü, hukuku çöktü, kimse buna bakmadı.

Şimdi demek ki biz onlara öğüt verme gibi olarak algımlarken Türkiye'deki uygulamada öğüt verme olarak değil, emir verme olarak nitelendiriliyor. O yüzden İslami şuralarda öğüt verecekler emir değil ama o bugüne kadar Osmanlı'dan sonra Osmanlı'yı da ben İslami bir devlet sistemi, İslami bir devlet olarak görmüyorum; bunu görmediğimi de söyledim. Selçuklu'yu da görmüyorum, Emevileri de görmüyorum, Abbasileri de görmüyorum. Yakınlığı olabilir, bunların içerisinde dört halife dönemine en yakın devlet sistemi Osmanlı'dır, diyebiliriz, ondan öncesi Selçuklu da diyebiliriz. Ben tam olarak konuya vakıf olmamakla beraber çünkü ben bir tarihçi değilim, bu konuda bir hukukçu değilim, ben bu konuda uluslararası siyasetçi değilim, ben bir siyaset akademisi de bitirmedim. Böyle bir iddiam yok ama bu benim kendi şahsi görüşüm, kendi fikri edinimlerimle yola çıkarak söylüyorum. İslam'a en yakın, zamanın içerisinde en yakın devlet olarak nitelendirilebilir mi? Zaman zaman belli dönemler içerisinde evet ama orada da bu şuralar, bu kurallar olmuş mu? Evet. Bunlar herhangi bir İslam'a karşıtlığı var mı? Yok. Böyle olabilir mi? El-cevap: Olabilir. Devam ediyoruz.

Peki şûrayı kimlerden oluşturacağız?

İslami düşünce, Kur'an'ın bir ayetine göre "ehlül-hal ve'l-akd" adı verilenlere bağlama ve çözme gücüne sahip kişilere atıf yapar. Çağdaş metinlerde üç grubun rekabet halinde olduğu görülür.

1) Din adamları yani ulema; bunlar, İslamcılarının hep ortadan kaldırmaya çalıştıkları ikili düzeni, ruhban ile cemaat arasındaki ikiliği yeniden devreye sokarlar.

2) Cemaatin bütünü bu genel oyu haklı çıkarmaktadır ancak günümüzde İslamcılarının pek çoğu tarafından hiç sevilmeyen "Batılı demokrasi" yi çağırıştırır.

3) İslamcı aydınlar, yani çağdaş İslam'ın aydınları ve militanları, sosyolojik açıdan bakıldığında bunların hemen hepsi de "laik"tir. (E.Sivan, Radical İslam)

Şimdi bu ehlül-hal kimlerden olmalı, nasıl olmalı, nasıl oluşturulmalı bunlar? Evet, bunlarla alakalı değişik görüşler olmuş, değişik bu konuda öngörüler olmuş. Baktığımız zaman son dönem -soruyu yazan kimsenin tabiriyle söylüyorum- İslamcılar, cemaatin bütünü, din adamları veya ulemalar arasında işte böyle zaman zaman çatışmaya, fikri çatışmaya, zaman zaman böyle değişik söylemlerle çatışmalar olmuş mu? El-cevap: Olmuş. İslam dünyasının içerisinde tefsirciler fıkıhçılarla, fıkıhçılar hadisçilerle veyahut da sufilerle diğerleri gibi zaman zaman fikirsel çatışmalar hep olmuş mu? Olmuş. Bugüne süregelen çatışmalar hala daha var mı? Var. Mesela sufilerle, bir kısım dar dairede duran fıkıhçılarla çatışmalar olmuş mu? El-cevap: Olmuş. Bugün de İslam dünyasında böyle kendisini aydın

gören, entelektüel gören kimseler var. Bu kimseler hadisleri inkar ediyorlar, ayet-i kerimeleri tarihsel görmeye çalışıyorlar, bunlarla da çatışma var mı şu anda? Evet var. Veyahut da İslam dünyası şu anda gerçek manada sufilîği yaşamaya çalışan, sufilîğin kendi içerisindeki Kur'an ve sünnete dayalı anlayışını yıkmaya çalışan insanlar var mı? Ne yazık ki var hatta siyasilere bunlar kol kola girip sufililerin üzerinde bir baskı oluşturmaya çalışıyorlar mı? Evet çünkü bu kimseler ne yazık ki mevcut -tırnak içerisindeki- düzenin insanı değil gerçek manada, -tırnak içerisinde- bu kimseler dünya üzerindeki mevcut düzenlere karşı savaş açmış, onlara karşı duran kimlikler, böyle bir inanışa sahipler. Neden? Çünkü dünya üzerindeki bütün her şey deccalist sisteme, kapitalist sisteme dönüştürülmüş. Din de kapitalistleştirilmiş ne yazık ki insanlar tarafından, insanlar eliyle. Yani bu kendilerini entelektüel görenler, kendilerini belli bir dairede belli bir seviyede görüp de sufilileri beğenmeyenler kendilerince sufilere karşı savaş açmışlar mı? Evet. Bunu genelde siyasilere yapıyorlar, sebebi de şu: Çünkü siyasilere kendilerinin eleştirilmesini, kendilerinin uyarılmasını, kendilerinin gözünün üstünde kaşın var; denilmesini istemiyorlar. Ama gerçek sufililer bu konuda cesaretsiz olduklarından, onlara gözünün üstünde kaşın var; deme cesaretleri bulunduğu ve aynı zamanda da gerçek sufililer gerçekten ve gerçekten sufilîği yaşıyorlarsa koyun değil; güdülmüyorlar; öyle olunca da onlar güdülen insanlar istiyorlar. Veyahut da bu ulema dediğimiz kimseler güdülen insanlar arıyorlar veyahut da bu İslami aydın gibi görünen kimseler güdülen insanlar istiyorlar. Güdülen insanlar olunca onların işlerine yarıyor. Onlar oy zamanı geldiğinde oylarını atacaklar, yürüyün, dediklerinde yürüyecekler, oturun, dediklerinde oturacaklar. Böyle bir sistematîğin içerisine koymak istiyorlar.

Tarih boyunca sufililer böyle bir sistematîğin içerisine girmemişler. Bakın sufililer diyorum, özellikle sufilileri söylüyorum, tarikat erbabını demiyorum. Çünkü tarikat erbabı su yoluna girer mi girer. Örneğin seçimlerden önce ne zaman görülmüş ki bir kısım tarikat erbabının kalkıp da biz filanca siyasi parti destekliyoruz, diye açıklamada bulunmaları veyahut da ne zaman görülmüş ki kendisini ehli beyt hizbi görüp biz Türkiye'de filanca partiyi destekliyoruz, deyip de açıklaması gibi. Yani bunlar ne ehli beyt topluluklarına yakışacak bir şey... Daha da bunu açık ve net bir şekilde söyleyeyim. Mesela Türkiye'deki Alevi toplumun önderleri kalkıp da seçimlerden önce biz x partiyi destekliyoruz, diye açıklamada bulunmaları kendi buldukları dairede kendi buldukları ortama uygun bir davranış değil veyahut da Türkiye'deki tarikat yapılanmanın bilhassa Nakşibendilerin kalkıp da seçimlerden önce biz filanca partiyi destekliyoruz, filanca partiye desteğimiz orada, oyumuzu oraya atacağız, gibi söylemeleri aslında sufi literatürüne uygun değil. Bunu da böyle cesaretle söyleyebilecek, ifade edebilecek Türkiye'de insan çok az. Sebep? Korkuyorlar çünkü. O yüzden bu İslamcı aydınlar diye nitelendirdiğimiz, Türkiye'deki böyle kendince okumuş, yazmış olanlar sufililere savaş açıyorlar. Bu İslamcı aydın gibi gördüğümüz Ali Şeriatîciler örneğin. Bunlar sufililere savaş açıyorlar. Ali Şeriatî'yi inceleseler o zaman belki de savaş açmayacaklar. Veyahut da selefi vahhabiler sufililere savaş açıyorlar. Bakın, sufililere savaş açan enteresan gruplar bunlar. Bunların sufililere savaş açma sebebi: Sufililerin kendilerince kendilerine ölçü olarak, kendilerine doktrin olarak Kur'an ve sünneti seçmeleri. Bizim için ölçü Kur'an ve sünnettir, sonra imamların içtihadı, sonra ilk sufililerin yoludur. Bizim için x bir kimsenin sözü Kur'an ve sünnete uyduğu müddetçe muteberdir, Kur'an ve sünnete uymazsa muteber değildir. O yüzden bilhassa dünya üzerinde Ali Şeriatî çizgisindeki İslamcı aydınlar ile tarihselci olarak gören İslamcı aydınlar ile Türkiye'de hadisleri inkar eden İslamcı aydın görünen kimseler; sufi, gerçek sufi yapılanmalara karşı savaş açıyorlar. Bu tartışmalar, bu mücadeleler, bu atışmalar devam ediyor mu? Evet. Bunlar devam edecek mi? Evet çünkü Kur'an ve sünnetin doğrularını eğip bükmek, Kur'an ve sünnetin emirlerini yumuşatmaya çalışmak, eğip bükmeye çalışmak bunların işi. Çünkü bu -tırnak içerisinde- İslamcı aydın gibi

görünen kimseler gidip bir siyasi hizbin peşine takılıyorlar ve o siyasi hizbin peşine takılıp öyle yürüyorlar. Selefi vahhabilerin de veyahut da Selefi akımın da en büyük önündeki engellerden birisi de Suudi Arabistan'ın yönetim biçimidir. Bu Selefi Vahhabiler az önceki ikinci yol olan veliaht tayin etme yolunu o yüzden çok öngörürler ve derler ki; veliaht tayin ediliyor, o yüzden Suudi Arabistan'ın veyahut da krallıkla yönetilen Ürdün gibi o devletlerin yönetim biçimini şeriat olarak bize aktarmaya çalışırlar. Değil.

Kıymetli dostlar; ne Afganistan'da şeriat devleti kuruldu, ne İran'da bir şeriat devleti kuruldu, ne de Suudi Arabistan'da bir şeriat devleti var, ne Ürdün'de bir şeriat devleti var. Dünya üzerine hiçbir yerde bir şeriat devleti yok benim bildiğim. Benim yakın dairemde yok. Ben yakın daireye, yakın tarihe baktığımda bu devletlerin içerisinde şeriata uygun bir devlet olarak gördüğüm bir yer yok. O yüzden ne Afganistan'da, ne Pakistan'da, ne Suudi Arabistan'da, ne Mısır'da, ne de İran'da, ne de Türkiye'de İslami bir devlet yapılanması yok; bunun altını çizelim. Şimdi böyle olunca bunu üç grup değil; dört grup, beş grup, altı gruba çıkarabiliriz. Herhalde bu E.Sivan bunu yazarken belki de bundan 10 yıl, 15 yıl önce 20 yıl önce bu tespitleri yapmış olabilir. Bugün baktığımızda ehli'l akdi, biz şûrayı kimlerden oluşturacağız; bu oluştururken İslam'ın kendi içerisindeki fikrinsel parçalanmanın veya kendi içerisinde birbirine karşı olan acımasızca vuruşlarının olduğu bir zamanda bunu tespit etmek bunu yakalayabilmek güç mü? Gerçekten güç evet. Bakın bugünkü zaman için bu gerçekten güç mü? Bugün için gerçekten güç. Sebep? Çünkü İslam dünyasında dışarıdan beslenen, dışarıdan beslenen ne yazık ki böyle DNA'sı bozulmuş, organizması bozulmuş, -tırnak içerisinde- aydınlarımız çok; o yüzden çatışma var. Bunlar neden dışarıdan beslenmiş? Bunlar İngiltere'de eğitim görmüşler, İngiltere'de masonik bir eğitim almışlar, İngiltere'de darvinist eğitim almışlar. İngiltere'de, Amerika'da, orada, burada değişik yerlerden zehirlenmişler; değişik yerlerden hormonlu bir şekilde beslenmişler. Bir kısmı gitmiş 3 bin dolar, 5 bin dolar, 10 bin dolar hala daha orlardan maaş alan, hatta Amerika'ya sığınan, İngiltere'ye sığınan, Kanada'ya sığınan -tırnak içerisinde- İslami entelektüel görünen kimseler var. Bunlar; içinde buldukları devletlerin gizli örgütleri tarafından korunmuş, muhafaza edilmiş, gerektiği zaman kendi ülkelerinde darbe yapılması için ortalık karıştırması için beslenen kimseler. Ben bunu zaman zaman örnek olarak veriyorum. İmam Humeyni'nin İran'a nereden geldiğine bakarsanız bunu daha iyi anlarsınız. Veyahut da Irak'ta İngilizlerle oradaki Müslümanlar Irak işgalinde çatışırken Sistani'nin nereden geldiğine bakarsanız ve Sistani'nin gelip de oradaki Sadr'ı nasıl durdurduğuna baktığınızda bu meseleyi anlarsınız. Veyahut da zamanın en büyük Çeçen mücahit komutanının sonra İngiltere'den oturum alıp İngiltere'de bir kazada lüks bir villada İngiliz maaşı ile geçindiğine baktığınızda bunu daha iyi anlarsınız. Veyahut da Almanya'da kurulan, Anadolu İslam Federe Devleti nerede kuruldu? Almanya'da kuruldu. Oradan tahtadan üç, beş tane tüfek bamyadan fişek kargıdan tüfek orada yürüyüş yap. Ne? Yıkmaya, yıkmaya yıkmaya, geliyoruz; de. Kim besledi bunu? Almanya besledi. Kim bunun böyle sesini çıkarttırdı? Almanya çıkarttırdı. Bizi çok sevdiğinden mi, İslamı çok sevdiğinden mi?

İşte bunlar hep çatışmaları örgütleyen, çatışmaları düzenleyen, çatışmaları İslam dünyasının içerisinde derinleştiren unsurlar. Kimler bunlar? Batı emperyalistleri. Bugün örneğin hadis inkarcısı neydi o? Bir tane adam var, YouTube'dan yayın yapıyor, babası oğulluktan reddetmişti hatta, mahkemeliyiz biz onunla, bana da hakaret ediyor. Edip Yüksel. Edip Yüksel nerede? Amerika'da. Bunu kim finanse ediyor acaba? Edip Yüksel Amerika'da. Sahte peygamber vardı, peygamberliğini ilan ediyordu, vefat etti, öldü, geldi, Bursa'ya gömüldü. Evrenesoğlu, neredeydi? Amerika'da. Fethullah Gülen nerede? Amerika'da. Bakın şimdi bunlara baktığımızda biz, bunlara baktığımızda veyahut da Mısır'da Abduh nereden geldi? İngiltere'den geldi, Fransa'dan geldi. Yani baktığımızda biz bunlara İslam dünyasındaki

çatışmaları, İslam dünyasındaki ayrılıkları derinleştiren kimselerin hepsi de emperyalist Batı'nın kucağında büyüyorlar hepsi de. Bakın büyük bir çoğunluğu. Bunlar bizim önümüze... Bir de mesela Ali Şeriatî neredeydi? Batıdaydı. İslamcı Aydın olarak geliyor ve Türkiye'de -işin enteresan noktası böyle parti ismi de vereyim, çok vermek istemiyorum ama- Ali Şeriatîci hem eski Refah Partisi şimdi Yeniden Refah Partisi olan partinin içerisinde hem de AK Parti'nin içerisinde Ali Şeriatî'nin fikirlerini destekleyen, Ali Şeriatî'yi ilahlaştıran, putlaştıran, Ali Şeriatî'yi ruhanileştiren kimseler var. Ali Şeriatî'nin hastası bunlar. Ali Şeriatî böyle yere göğe sığdıramıyorlar. Ya Ali Şeriatî baktığımızda hadis inkarcısı bir kimse, Ali Şeriatî'yi yerden yere vurursun fikri olarak, Kur'an sünnet dairesinde baktığımızda. Ama bizim içimizde yer ediniyor ve bunlara baktığımızda bu tip insanlar var olduğu müddetçe bu çatışma devam edecek mi? El- cevap: Edecek canım kardeşlerim. Bakın, el-cevap: Edecek. Çünkü ortak nokta Kur'an ve sünnet ise İslam dünyası ortak nokta olan Kur'an ve sünnette birleşmediği müddetçe birbirleriyle çatışmaya devam edecek, hadis inkarcıları komple hadisleri inkar ettiği müddetçe çatışma devam edecek. Kader inkarcısı, kadere imanı reddediyorsa bir kimse onunla çatışma devam edecek veyahut da siz kalkıp da kabir azabını reddediyorsanız hadislerle sabit olan kabir azabını reddediyorsanız veyahut da siz mahşeri reddediyorsanız hesabı kitabı reddediyorsanız cenneti, cehennemini reddediyorsanız o zaman çatışma devam edecek. Siz sünnet-i seniyyeyi reddediyorsanız fiili sünnet-i seniyyeyi reddediyorsanız çatışma devam edecek. Siz kalkıp da Suudi Arabistan'ın yönetim biçimini bize naif, güzel, süslü göstermeye çalıştığımız müddetçe çatışma devam edecek veya siz bugünkü Mısır'da mevcut Sistani'yi bize güzel göstermeye çalışırsanız bu çatışma devam edecek veyahut da ama Müslüman Kardeşler'in ama Hizb ut-Tahrir'in, -ben sizi Pakistan'a Hindistan'a kadar götürüyüm- değişik kesimlerin değişik yanlışlıklarını ve eksikliklerini bize doğruymuş gibi aktarmaya çalışırsanız çatışma devam edecek veya sufilerin içerisinde kendilerince Kur'an ve sünnete uymayan, Kur'an ve sünnetin dışında bir kısım edep, adap adı altında bir sürü ritüeli bize Kur'an ve sünnettenmiş gibi sufiliğin genel adabından, erkanındanmış gibi dayatmaya kalkarsanız çatışmalar hep devam edecek. Benim bir tezim de şu: Bunlarla çatışa, çatışa, çatışa 250 yıllık sapkınlıktan kurtulup Allahuallem biz doğruyu bulacağız; ben ona inanıyorum. Çatışmaya devam edeceğiz. Yani çatışmaya devam edeceğiz derken biz Kur'an ve sünneti haykırmaya devam edeceğiz, biz Kur'an ve sünnet dairesindeki imamların bugüne göre bugün için yaşanabilir fikhî ölçülerini nasihat etmeye devam edeceğiz. Bakın; yaşanabilir, yaşanabilir fikhî ölçülerini. Sebep? İmamların bazı içtihadları var, ben de uygun görmüyorum bu zamanda yaşanabilecek noktada değil. Neden? Onların yeniden içtihad edilmesi lazım, yeniden onların konuşulması lazım, Buna hemfikirim ama içtihadı reddetmek, komple mezhepleri reddetmek buna hemfikir değilim. Ama birisi kalkar da imamların bugün yaşanması zor olan bazı içtihadlarını örnek gösterip mezheplerin tamamının dibine kibrit suyu dökmeye kalkarsanız, deriz ki; kardeşim yok hayır, buna hakkınız yok, derim ben. Veyahut da ben; canım kardeşlerim; hadis kitaplarında geçen hadislerin hepsini ben sahih olarak nitelendiriyorum ve ben böyle iman ediyorum, dediğimde birisinin de kalkıp cahilane bir şekilde sen Kur'an'ın yanında yeni bir kitap oluşturuyorsun, deyip de cahilane çıkışı olduğu müddetçe biz onunla çatışıyoruz. Be cahil adam! Kur'an ve sünnet diyen bir adamı sünnet-i seniyyenin veyahut da hadis-i şeriflerin ben hepsini de sahih olarak kabul ettim, demek Kur'an demek mi? Geri zekalı şey. Sonra "ya başındaki sarıkle böyle söylüyor." Ne yapayım geri zekalıya sen üstün zekalı mısın diyeyim? Ne yapayım cahil adama "sen çok bilgilisin mi diyeyim?" Ne yapayım yani cahilliğini dahi bilmeyen zır cahil, kara cahil bir kimseye "sen çok biliyorsun." deyip, alkışlayıp ilme mi hakaret edeyim? Allah muhafaza eylesin.

O yüzden bu çatışmalar devam edecek veyahut da siz kalkıp da şirin görünmek için eşcinselliği överseniz siz şirin görünmek için kalkar da Lut aleyhisselamın kavminin yaptığı o pislikleri, o cinayetleri uygun görmeye kalkarsanız çatışırsınız canım kardeşim, çatışırsınız. Kur'an ve sünnetin dışında heva ve hevesinizden gelen, batıldan gelen bir şeyi haktanmış gibi bizim önümüze koyarsanız çatışırsınız canım kardeşim. Siz adaleti konuşmanız gerekirken, siz doğruluğu konuşmanız gerekirken, siz insanlar açıktan ölürlen, açlığı konuşmanız gerekirken, siz insanlar yüz küsur, bin tane kadın bilmem ne evlerinde çalışıyor; yüz küsur, bin tane Türkiye'de kadın bilmem ne evlerine girmek için izin beklerken, siz iki tane kadın cinayetini önüne koyup, kadın cinayetlerini öne çıkarıp kadınların fuhuş yapmasını tenlerini satmasını görmezden gelerseniz çatışırsınız canım kardeşim. Hiçbir kadının, hiçbir çocuğun ölmesini istemem; hiçbir insanın haksız yere ölmesini istemem. Oradan da bunu çıkarmaya çalışmayın. Ama kıymetli dostlar, hiçbir kadın ölmesin ama 200 bin tane fuhuş yapan Türkiye'de kadını görmezden gelerseniz çatışırsınız. Ülkede fuhuş son 10 yılda % 1700 arttıysa ve siz buna kör alıyorsanız bunu görmemezliğe geliyorsanız oturup da siz namazda eller kulağa değdi mi, değmedi mi, tartışmasına girdiyerseniz çatışırsınız sizinle biz. Ülkede uyuşturucu kendi başını alıp gitmişken, ülkede uyuşturucu almış başını gitmişken, uyuşturucu yaşı 12'ye 11'e düşmüşken, ülkede fuhuş yaşı 15'e düşmüşken, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ülkesinde fuhuş yaşı 15, uyuşturucu yaşı 13'e düşmüşken, siz kalkıp da kavanozla deve sidiğini koyup masanın üzerine televizyonlarda deve sidiğini tartışıyorsanız biz sizinle çatışırsınız! Çatışırsınız. Siz bunları görmüyorsanız bunları görmek istemiyorsanız sizlerle çatışırsınız. Bakın, çatışırsınız. Varoş mahallelerde yaşayan, varoş mahallelerde eğitimsiz olan, varoş mahallelerde uyuşturucuya, fuhuşa, teröre maruz kalan genç çocukları görmeyip de siz gidip lüks villalarda, lüks dairelerde, lüks arabalarda keyfinize keyif çatıyorsanız lüks kafelerde, lüks restoranlarda, otellerde keyfinize keyif çatıp siz orada İslam'dan bahsediyorsanız biz sizlerle çatışırsınız. Biz çatışırsınız! Siz belediyelerden kendi arsalarınıza özel, kendi mülklerinize özel imar planları çıkarıyorsanız ve kendi 3 liraya aldınız arsayı 30 liraya satmak için İstanbul'da uğraşıyorsanız lüks otellerde uğraşıyorsanız sizinle çatışırsınız, sizin İslam'ınızla da çatışırsınız. Bizim anladığımız İslam, bizim inandığımız din o değil çünkü. Sizlerle biz çatışırsınız. Siz siyaseti, siz bürokrasiyi, siz geldiğiniz makamı mevkiyi, siz geldiğiniz konumu, durumu kendinize maddi menfaatler devşirir de etrafınızdaki insanlara devlette, belediyede, orada, burada makamları mevkileri peşkeş çekerseniz ve bunu da tırnak içerisinde din algısıyla yaparsanız sizlerle çatışırsınız. O yüzden biz ortak noktada buluşamayız. Evet. Siz, "Sizden ücret istemeyenlerin peşinden gidiniz." ayet-i kerimesini inkar edecek halde gelip de işte dinden ücret kazananları siz böyle neden, ücret alanlara neden böyle kızılıyorsunuz, neden böyle bağırıyorsunuz? Yok işte imamlar ücret almayacak mı, müftüler ücret almayacak mı, profesörler ücret almayacak mı, yok işte şunlar ücret almayacak mı, yok şeyh efendiler nereden geçinecek, yok dergahlar nereden geçinecek? deyip de "Sizden ücret istemeyenlerin peşinden gidiniz." ayet-i kerimesini siz eğip bükmeye kalkarsanız çatışırsınız canım kardeşim. Biz çatışmaya da razıyız, korkumuz da çekintimiz de yok, çatışmaya devam ederiz. Hak hakim gelinceye kadar biz çatışmaya devam ederiz. O yüzden asla ve asla bu çatışmalar durmaz, bitmez. Sebep? Ya birisi gelecek, Selefi Vahabiliği bize dayatmaya kalkacak. Neden? Siz seçimlere evet diyorsunuz, seçim Avrupa'dan gelme, demokrasiden gelme. Sen de evet dedirttiğin için seçimlerde de evet oyu attırdığın için sen de küfür eylesin, diye bana fetva vermeye kalkarsa seninle de çatışırsınız canım kardeşim, çatışırsınız. Sen seçime küfür adeti derssen seninle çatışırsınız. Sen seçime küfür adeti derken Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali Efendi'lerimizin hilafete geçiş sistemine küfür dediğin için seninle çatışırsınız; sen küfüre giriyorsun asıl. Sen bırak, Suud'u korumaya çalışma, din Suud demek değil. Sen Suudu prensleri korumaya çalışma, din Suud demek değil. Kıvrıma

kardeşim, Kur'an ve sünneti söyle bize, Kur'an ve sünneti söyle. Biz çatışmaya razıyız. Kabullenmeyeceğiz, ben kendi nefsimi için söylüyorum, kanımın son damlasına kadar, kanımın son damla ona kadar Kur'an ve sünnet neli emrettiyse ben onu haykırmaya devam edeceğim. Kur'an ve sünnetin dışında neyi görüyorsam nerede bir çarpıklıklar, nerede bir sapkınlık varsa nerede bir eksiklikler nerede bir noksanlık varsa ben bunu anlatmaya, bunu haykırmaya devam edeceğim; devam edeceğim. Rahatsız olacaksınız; koltuklarınızda, lüks koltuklarınızda oturamayacaksınız. Hakkımızda bir sürü dedikodu, laf küf yapacaksınız; yapacaksınız. Hiç umurumuzda değil, hiç de umurumda değil, hiç de umurunda değil. Rezzak olan Allah, Galip olan Allah, kuvvet sahibi Allah, kudret sahibi Allah, vekilimiz Allah, sahibimiz Allah, hasbinallahu ve nimel vekil, hasbinallahu ve nimel vekil, hasbinallahu ve nimel vekil. Geldik bu dünyada, göçüp giriyoruz O yüzden dünyanın krallarından korkumuz yok. Hazreti Mevlana'nın dediği gibi: Bir sinek sidiğin üzerindeki saman çöpünün üzerine çıkmış, kendine kaptan-ı derya zannediyor. Bu cife olan dünyanın üzerinde kendisinde bir varlık gören, varlık gören, bu cife dünyanın padişahı zanneden kimseler bizi korkutmaya muktedir değiller. O yüzden şimdi şûra kimlerden oluşturacağız, biz yine ilme dönelim. Bu çatışmalar olacak mı? El-cevap: Olacak, olsun zaten hak yerini buluncaya kadar olsun, hak yerini bulsun. Sebep? Bu insanlar uyansınlar, İslam dünyası kendine gelsin, emperyalistlerin çizmesinin altında inin inin inlemesin. Adam sabahleyin erken kalkıp bombalıyor, bir ülkeyi yerle bir ediyor ve İslam dünyası hala daha kendinde değil. İsrail; Filistin denilen o bölge komple işgal ediyor, İslam dünyası uyuyor komple. Ve gitmiş insanlar; kendi koltukları, kendi, kendi koltukları, kendi bakanlıkları için İsrail anlaşmanın yolunu arıyorlar Sisi gibi. İsrail'le anlaşmanın yolunu arıyorlar Suudi Arabistan gibi. İsrail'e anlaşmanın yolunu, yolunu arıyorlar Bahreyn gibi. Yazık. Ve bu yönetimler İslam dünyasının başında olduğu müddetçe çatışmalar devam edecek. Müslümanların içerisinde İslamcılar -özür dilerim- Müslümanların içerisinde Amerikancılar, Rusçular, Çinciler, Fransızcılar, İngilizciler olduğu müddetçe çatışma devam edecek. Allah bizi iyilerden eylesin inşaallah. Evet ehl-i akd veya şûrayı kimlerden oluşturacağız ve ehl-i akd olarak kimleri seçeceğiz? Öyle ya şimdi Kur'an-ı Kerim'de Nisa suresi ayet 59: "Ey iman edenler Allah'a itaat ediniz, Resul'üne ve sizden olan ulul emre itaat ediniz." bu ayeti kerime var ya, mümkün olsa emperyalist Batı bu ayeti kerimeyi Kur'an'dan çıkaracak. Fransa'da tartışılan en önemli ayet-i kerimelerden birisi bu. Sebep? Çünkü burada sizden alan ulul emre itaat ediniz emri var. Ulul emre itaat ediniz yok, sizden olan ulul emre. Allah'a itaat edin, Kur'an-ı Kerim; Resule itaat edin, hadisi şerifler. Ulul emre, sizden olan ulul emre itaat edin; sizden olan, sizden olan deyince bütün Ulul emir olan alimler, idareciler hepsi de İslam olmak zorunda. Başka bir ayette de diyor ki: "Şayet onu peygambere sallallahu aleyhi ve sellem'e ve onlardan müminlerden emir sahiplerine, ulul emirlerine döndürülmüş yani onlara müracaat etmiş olsalardı o haberi arayıp yayanlar bunu elbet onlardan öğrenirlerdi." (Nisa 83) Yani bir mesele var, bir konu var, bu konuyu nereye götüreceğiz biz? Peygambere ve onlardan yani ulul emre, bizden olan ulu emre götüreceğiz; başka bir kimseye değil. Bakın, burası çok önemli. Biz bir problemi Allah'a, Resul'üne ve bizden olan ulul emirlerine götüreceğiz. Yani başka bir kimseye değil, yani Birleşmiş Milletler'e değil, yani Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne değil. Dikkat edin bunlara. Ya bizden olan emir sahiplerine. Böyle olunca o, o zaman ortaya bir bu şûra ile alakalı genel bir daire çıktı. Genel bir dairene ne? Bizden olacak bunlar, yani İslam olacaklar, yani Kur'an ve sünnete iman etmiş olacaklar, yani bizden olacaklar. Yani kalkıp da bir Hıristiyan'ı, bir Yahudi'yi, bir masonu, bir dönmeyi biz kalkıp da ulul emir olarak seçemeyiz. Bakın, biz seçemeyiz Müslüman olarak. Biz kalkıp da domuz etini yiyen ve domuz etini helal gören bir kimseyi ulul emir olarak seçemeyiz. Biz onu belediye başkanı olarak seçemeyiz. Bizden olan emir sahibi olduğunda biz onun namaz kılmasını göreceğiz, biz oruç tuttuğunu

göreceğiz, biz onun Kur'an ve sünneti kendisine bir ölçü olarak aldığını göreceğiz, bizden olan emir sahibi olacak o kimse çünkü. Bunu bütün idareciler, bütün yöneticiler için -tırnak içerisinde- İslam'ın emri bu. Bunu biz bulmak zorundayız. Sünnetten delil ne? Hadis-i şerif, Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri şöyle buyuruyor: Kavimlerine haklarında olan şeylere vekalet etmeleri için bana kendinizden 12 başkan çıkarın, seçin. Bu ikinci Akabe Biatı'nda ensara söylemişti. Yani dedi ki: Siz içinizden 12 tane başkan seçin, siz 12 tane bir akıl kimse seçin, biz onlarla biz biatlaşalım. Demek ki böyle, böyle de ne oldu? Sünnet-i seniyyeden de bir ölçü çıktı. Şurada girecek olanın o zaman birinci önemli özelliği ne oldu? İslam olması geldi. Vi İslam beldelerinde her idareci için temel şarttır bu. İslam ülkelerinde ve İslam beldelerinden her idareci, idareci seçilecek olan bir kimsenin İslam olması birinci şarttır. Müslüman olmayan bir kimsenin Müslümanların başına idareci olması caiz değildir. Bütün mezheplerde Hanefi, Şafii, Mâlikî, Hanbelî dört mezhebin dördünde de o kimsenin İslam olması lazım. Şia'da da İslam olması lazım, Vahabilerde de İslam olması lazım. O yüzden İslam olmazsa yönetici seçilmesi mümkün değil. O zaman ayeti kerime Nisa 141: "Allah kafirlere müminler üzerinde hakimiyet için bir yol kılmayacaktır." O zaman müminlerin başında hakimiyet olarak kafirler olması mümkün değil. Bir kâfirin Müslüman'ın başında idareci olması mümkün değil, onun şûraya seçilmesi mümkün değil, İslam olarak söylüyorum bunu. Çünkü hiçbir kafir hiçbir Müslüman'ın üzerinde idareci olamaz. İbn-i Münzir diyor ki: kendisinden ehli ilim diye bahsedilen herkes, kâfirin Müslüman üzerinde idareci olamayacağını icma etmişlerdir. Bu konuda ümmeti Muhammed'in üzerinde icma, toplu bir fikir var mı? Evet. O zaman bir Müslüman'ın başına kafir bir idarecinin olması mümkün değil. İkinci şartı ne ehli sünnetin? Akıl sahibi olması lazım, akılsızların idarecileri caiz değildir. İster akılsızlık bülüğa ermemiş, küçüklükten dolayı olsun; ister aklın tamamını yok eden veya noksanlaştıran bir arızadan dolayı olsun; bu birdir. Şimdi sarhoş edici unsurlar insanın aklına alıyor mu? Alıyor. O zaman içki içen, uyuşturucu kullanan bir kimseden de Müslümanların başına idareci olmaz. Bir kimse alkol kullanıyorsa içki içiyorsa uyuşturucu kullanıyorsa o kimse Müslümanların başında idareci olmaz. Bir kimse dünya sarhoşu olduysa o kimse Müslümanların başına idareci olmaz. Neden? Onun çünkü dünya sarhoşu da insanın aklını alır. O yüzden akılsızlara Müslümanların işlerinden hiçbir şey verilmez, veren adam akılsızdır. Allah muhafaza eylesin. Üçüncüsü erkek olmak. Bu şimdi cinsiyetçiliği ortadan kaldırmaya çalışıyorlar ya; bunların cinsiyetçiliği ortadan kaldırmaya çalışmaları eşcinselliği önermek için, eşcinselliği orta yere çıkarmak için. Erkek olmak, yönetici olacaksa bir kimse Müslümanların başına erkek olmak zorunda. İslam hukukçularının büyük bir çoğunluğu genel olarak idare, idarecilikte erkek olmayı şart koşturmuştur. Bu da şu ayetten çıkıyor. Nisa 34: "Erkekler kadınlar üzerine yöneticidirler çünkü Allah kimini kiminden üstün kılmıştır çünkü erkekler kadınlara mallarından harcamaktadır." ayeti kerime bu, Nisa 34. Yine hadis-i şerifte bunun ölçüsü var mı? Var. Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretleri: "Bir ülkenin, bir milletin idareciliği kadınlara düştüyse onlar helak olmuşlardır." diye hadis-i şerif var. Ve Kisra'la da alakalı bu hadis-i şerif mevcuttur. Dördüncüsü hürriyet. Bakın, idarecilik şartlarının en önemli öğelerinden birisi de hürriyet. Çünkü bu temel bir şart ve şûraya girecek olan kimseler için tam bir hürriyet gereklidir. Beşincisi adalet. Yani o kimse adil insanlar olması gerekir. Çünkü insan nefesine yerleşmiş, insana büyük, küçük günahlardan sakınmayı kişiliği öldüren mübahlardan basılan kaçınmayı gerektiren bir durumdur adalet sahip olmak. Altıncısı ilim sahibi olacak. Bu şûraya girecek olan kimseler halife seçiminde kendilerini ehil kılacak belli bir bilgi seviyesine ulaşmış olmaları gerekir. Yedincisi görüş ve hikmet sahip olmalı bunlar. Çünkü şeriat hükümlerini bilmeye ek olarak ehli hal vel akddin insanları, insanların tabiatlarını, devlet ihtiyaçlarını bilen bir bakış sahibi, doğru görüş sahibi olmuş olmaları lazım. Belli bir tecrübeye sahip, belli bir eğitime sahip

olmaları lazım. İnsanların neye ihtiyacı var, sistemin neye ihtiyacı var, insanlar arasında ne olmalı, ne olmamalı, devletin çalışan çarkı nasıl çalışmalı, sistem nasıl olmalı bunları bilmesi lazım. Ve bir de devlet başkanı seçecekse o şûra o zaman devlet başkanının üzerinde temsil etmeye güç var mı, yok mu, devlet başkanının devlet başkanını yapmaya muktedir mi, değil mi, bunu da bilmesi lazım. Şûraya katılacak olanların ben kendimce böyle daha başka maddelere sıralamak mümkün veya bunları eksiltmek mümkün değil. Şimdi kim? J. Esposito'dan alınan bir paragraf okuyoruz. *Bütün sünni İslam düşüncesi aslında emir ve şûra kavramlarını kendisini oluşturan bireylerden bağımsız, istikrarlı bir siyasal uygulamayı ortaya koyabilecek özel kurumlara dönüştürme anayasa çatısı alma konusunda güçlü bir isteksizliği ifade etmektedir. Sünnilerde anayasamız Kur'an'dır sloganından öteye gidilmez. Yasamanın olduğu kadar yürütmenin de alacağı kesin biçim esasa ilişkin görünmemektedir. Çünkü Turabi'nin belirttiği gibi yürütmenin aldığı biçim ne olursa olsun bir yönetici şeriatla belirtildiği gibi her zaman hem şeriata hem değişmeye tabidir. Suni İslamcılar İranlıların tersine devlet konusunda genel olarak kuşkulu, güvensiz bir tavır içindedirler. (J. ESPOSITO, Voices of Resurgent Islam, Oxford, 1983)* Evet. Şimdi doğru bir tespit demişim buraya, tespit doğru demişim. Evet tespit doğru. Ne yazık ki sünni İslamcılar nerde neyi nasıl yapacaklar, nerede neyi nasıl oluşturacaklar bununla alakalı çok böyle yaygın, geniş bir yazılı bilgiye sahip değiller. Allah affetsin, ben bu sorulara cevap verirken birçok kaynaktan kendimce ölçü almaya ilk etapta öyle uğraştım ama böyle çok kaynak bulamadım. Hep eleştirel kaynaklar var, bu sefer ben döndüm, Kur'an sünnetle alakadar olmaya başladım. Ve hadis-i şeriflerden farkındaysanız, bunlara cevaplar çıkarmaya gayret ediyorum. Bir de hani yakın tarihte benim şahit olduğum meselelerden tecrübeyle hareket ediyorum. Bu sünni İslam perspektifine baktığımızda bununla alakalı çalışmalar az mı? Evet. Bununla alakalı bilgi birikimi az mı? Evet. Mesela bugün İslam; bir devletin başında iktidar olsa yönetsel biçimi ana hatlarıyla nasıl olacak, bunu bir yerde bulmak mümkün mü? Değil. Mesela örneğin Türkiye'de böyle bir çalışma yapabilir mi Türkiye Diyanet Teşkilatı? Yapamaz. İlahiyat Fakülteleri böyle bir çalışma yapabilirler mi? Yapamazlar. Mısır'da yapabilirler mi? Yapamazlar. Suudi Arabistan'da yapabilirler mi? Yapamazlar. Pakistan'da yapabilirler mi? Yapamazlar. Fas, Tunus, Cezayir yapabilirler mi? El cevap yapamazlar. Bakın, çok iddialı bir şey söylüyorum, yapamazlar. Sebep? Her yerde sistem onların önünü tıkar çünkü her yerde sistem Batı ve Batıcıların elindedir, yerleşmiş. Bu tespitler, bu kısır döngü doğru mu? El-cevap doğru. Şimdi ben kendi ülkeme döneyim, tehlikeli mecralarda dolaşayım biraz, müsaade ederseniz. 10 Nisan 1928 tarihinde yapılan değişiklikle anayasanın ikinci maddesinde yer alan Türkiye Devleti'nin dini İslamdır, hükmü çıkarılmıştır. Böylelikle her ne kadar laiklik ilkesi 1937 yılında anayasaya girmiş olsa da 28'den itibaren her alanda fiilen uygulanmaya başlanmıştır. Hatta bir kısım Türkiye'deki insanlar 10 Nisan'ı laiklik günü olarak kutlarlar. Ve Türkiye'deki laiklik sürecinden az bir şey bahsedecek olursak 1921 Anayasası Türkiye Cumhuriyeti'nin dini İslam'dır, 1924 Anayasası Türkiye Cumhuriyeti'nin dini İslam'dır, 1924 Anayasası'ndan daha sonra 1928 yılında bir değişiklik daha yapıldıktan Türkiye Cumhuriyeti'nin dini İslam'dır maddesi kaldırılmıştır. Ve bir sonraki anayasa olan 1937 Anayasası'nda Türkiye Cumhuriyeti laiktir maddesi yer almıştır. 37- 21 16 yıl. 16 yılda 4 sefer anayasa değişmiş, 16 yılda 4 sefer anayasa değişiyor, karar veremiyorlar da ve 1937 Anayasası'nda Türkiye Cumhuriyeti laiktir maddesi yer almıştır. İsmet İnönü ve 120 arkadaşının teklifi ile Türkiye Büyük Millet Meclisi 10 Nisan 1928 tarihli toplantısında anayasanın laikleşmesi ilkesinden hareketle anayasanın ikinci maddesinde yer alan Türkiye Devleti'nin dini İslam'dır fıkrası kaldırıldığı gibi -buraya dikkat edin- 26. maddenin baş tarafında şeriat hükümlerinin Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından yürütüleceğini belirten cümle de kaldırılmıştır. Bundan başka milletvekilleri ve

cumhurbaşkanının yaptığı yeminlerde Allah üzerine yemin kaldırılıp namus üzerine ant içilmesi şekli kabul edilmiştir. Geldik 82 Anayasası. Geleyim mi yavaş yavaş ya. Madde 24: Herkes vicdan, dini inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir. Ne kadar güzel değil mi? Altındaki paragrafa dikkat edin! 14. madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet dini ayın ve törenler serbesttir. Kimse ibadete, dini ayın ve törenlere katılmaya, dini inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz. Dini inanç ve kanaatlerinden dolayı kınanamaz ve suçlanamaz. Kimse devletin sosyal, ekonomik, siyasi ve hukuki temel düzenli "kısmen de" olsa din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkarı yahut nüfus sağlama amacıyla her ne surette olursa olsun; dini veya dini duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez; kötüye kullanamaz. Madde 14 bir daha değişiyor. Bakın, madde 14 bir değişiklik daha. Anayasada yer alan hak ve hürriyetlerden hiçbiri devletin ülkesi ve milleti, bölünmez bütünlüğünü bozmaya ve insan haklarına dayanan demokratik ve laik Cumhuriyeti ortadan kaldırmaya amaçlayan faaliyetler biçiminde kullanılamaz. (Sola ceza 312) 312'den Türkiye'de millet yargılandı mı? Evet. İçeri atıldı mı? Evet. Onun ceza Türk Ceza Hukukunda 312. madde vardı, yani bir kimse dinin ve hükmünü ve hukukunu konuştuğu anda bu Anayasanın 14. maddesinden Anayasaya aykırılıktan 312 yıldan? ceza alıyordu. Söyleyebilir misiniz Türkiye'de İslam devletinin nasıl olması ile gerektiği ile alakalı kim çalışma yapabilir bu şartlarda? Kimse yapamaz, hiçkimse yapamaz. Sebep? Türkiye'de son döneme kadar Anayasanın 14. maddesine aykırılıktan ceza yiyenler oldu mu? Oldu. Nasıl geliştireceğiz biz bunu? Geliştiremeyiz. Yani örneğin -tırnak içerisinde- bilimsel olarak Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin üniversitelerinde, üniversitelerinde, ilahiyat Fakültelerinde böyle bir çalışma dahi yapamazlar. Nasıl bir İslam devlet modeli olması gerekir? Bunun çalışmasını yapamazlar. Mısır'da yapamazlar, Suudi Arabistan'da yapamazlar, Türkiye'de yapamazlar. Sünni kesim olarak nitelendirilen yerler. Yapmaya kalkarlarsa dinozorlara çarparlar, onları perperişan ederler. Bakın, onları perperişan ederler. Çünkü İslam dünyasındaki yönetimler, yönetsel mecrada bulunanlar Müslümanlardan şunu istiyorlar: Ey Müslümanlar yiğit, için canınız istediğinde namaz kılın, harika oruçlar tutun, hacca gidin ama yönetimle alakalı birşeye karışmayın. Oy zamanı gidin, oy verin ama bu haramlar neden serbest konuşmayın, yönetim ile alakalı bunların böyle böyle böyle olması lazım, bunları konuşmayın, konuşmayın. Siz -tekrar söyleyeceğim- bir sufi topluluk gördünüz mü siyasal İslam konuşacak olan? Bir tarikat gördünüz mü, siyasal İslam'a veya bir İslami yönetim modeli nasıl olması lazım? Konuşamazlar. Siz bir gidip profesör dinlediniz mi hiç bunları konuşan? Konuşamaz. Bakın Ramazan ayında televizyonlardaki profesörleri dinlediniz mi? Dinlediniz. Neler konuştular? Her sene konuştuklarını konuştular. Orucu bozan, bozmayan, tırnak ojesi abdesti bozar mı; bozamaz mı? Saç boyası abdesti, guslü bozar mı; bozamaz mı? Dişimizi doldururken, hayız halindeyken dişimizi doldurur muyuz; dolduramaz mıyız? Evet bunları konuştular. Başka ne konuştular? Başka hiçbir şey konuşmadılar. Ve çıktılar 1 aylık programlarla, kimisi 300 milyar aldı, kimisi 500 milyar aldı. Evet. Kimisi ottan çöpten şeyleri konuştular. Konuşamazlar ki. Bir bilgileri yok, iki cesaretleri yok. Böylece de imanları zayıf. Allah muhafaza eylesin. Uzun bir paragraf okumayacağım ama böyle yavaş yavaş gideyim inşallah. Saat 23.16 oldu ama inşallah niyet ettiğim yeri bitirmek istiyorum. Sıkıldysanız bırakabilirim. Ne kadar 1 saat 31 dakika olmuş, çok olmuş değil mi? Çok olmuş. Karmaşık ve etkin bir anayasa geliştiren İran Devrimi istisna tutulursa İslamcı düşüncenin siyasal kurumlar alanındaki yoksulluğu insanı sarsar. Oysa İslamcılık siyaset sorununu her şeyin önüne koymaktadır. Doğru, tespiti katılıyorum. Bir İslami toplumun yerli yerine oturtulmasında siyasal iktidar zorunludur. İslam'ın getirmek istediği reformla sadece vaazlarda gerçekleştirilemez. Doğru. Bunları gerçekleştirebilmek için siyasal iktidar zorunludur. Doğru. Diye yazıyor Hurşit Ahmet, bu da doğru. Mevdudi de bu görüşe katılıyor,

eyvallah. Bir Müslüman'ın -tırnak içerisinde- İslami bir yaşam modelini uyma niyetini İslami olmayan bir hükümet sisteminin otoritesi altında başarıya ulaştırmak imkânsızdır. (Mevdudi) Doğru. Fakat öte yandan anahatları kabataslak çizilen kurumlar hakkındaki tartışmanın içi yöneticileri, nitelikleri ve erdemleri hakkında tartışmaları lehine olacak biçimde boşaltılmıştır. Doğru. İslamcı siyaset anlayışının temelinde yatan emir ve şûra kavramlarının somut siyasal kurumlara nasıl dönüştürmeli? Mevdudi bunu daha baştan kesinlik getirir. İslam danışma kurulu ya da kurullarının ortaya konuşunda önceden belirlenmiş hiçbir biçimi şart koşmaz. Bunun basit nedeni ise bütün zamanlar ve mekanlar için geçerli evrensel bir din olmasıdır, der. Evet, kabul ediyorum, doğru. Ve bu normalde kabul ettim, doğru derken bunu da delillerimi ben sıralayayım, meseleyi bitireyim. Ben bu kabul ediyorum, doğru derken bunu böyle hani bir başkasının fikrini doğru kabul etmek gibi değil. Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerinin kendi fiiliyatında var bu. Kendisinden sonra gelen halifeye dair hiçbir nas, yani söz ifade etmeden vefat etmiştir Hazreti Peygamber sallallahu vesselam hazretleri. Ancak gördüğümüz kadarıyla bir halife olacak kimseye haber verdi. Bunu da daha önce defalarca söyledim, Hazreti Ömer'in şu sözü Buhari'de, Müslim'de, Tirmizi'de Ahmed ibn-i Hanbel'de, Ebu Davud'da geçer bu Hazreti Ömer Efendi'mizin sözü müthiştir. Halife bırakmış olsam benden daha hayırlısı -yani Hazreti Ebubekir- kendine halife bırakmıştır, ona uymuş olurum. Eğer halifesiz bıraksam -hani birini kimseye halife tayin etmesem kendimden sonra- benden daha hayırlı olan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem hazretlerine uymuşumdur ki o da sizi halifesiz bıraktı, der. Böylece yani ondan ona halife bırakmanın veya bırakmamanın kesin kaideliği yoktur. Ve böylece halifelik seçimi veyahut da bu kurullarının oluşumu 4 halifenin içerisinde örneklendirmek mümkün. Ama Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin dilinden şöyle olmalıdır, demek mümkün değil. Şimdi buradan çıkan gerçek, benim kendi nefsimi ilgilendiriyor. Beni şu sonuca çıkarıyor: Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi vesellem hazretleri bir devletin başına bir imam tayin edilmesinin, bir başkan seçilmesinin, bir halife seçilmesini muhakkak emrediyor. Çünkü bu mümkün değil. Bunu Kur'an'la mümkün, sabit. Bu hadisle sabit bu çünkü bir halifenin seçilmesi farz. Evet. Ve kendisinden sonra hiçkimseyi seçmemesi, vasiyet etmemesi de bu seçimin Müslümanlara kaldığının bir göstergesi. Bunu Müslümanlar kendileri halledecekler, kendileri seçecekler, bunu kendileri oluşturacaklar. Ve bu seçim meşru hale geliyor. Çünkü Hazreti Ebu Bekir radiyallahu anh hazretleri kılıçla gelmedi devletin başına, Hazreti Ömer Efendi'miz kılıçla gelmedi devletin başına, Hazreti Osman Efendi'miz kılıçla gelmedi devletin başına, Hazreti Ali radiyallahu anh hazretleri de kılıç devletin başına gelmedi. Dikkat edin buraya! Hepsi de ya bir şûranın seçimi ile geldi genel olarak, şûra'nın seçimi ile geldi. Yani bir seçim oldu. Burda ana unsur seçimle oluşması, ana unsur bu. Şimdi yine Hazreti Peygamber sallallahu ve sellem hazretlerine diyorlar ki; sizden sonu kimi seçeceksiniz, kimi vasiyet ediyorsunuz? Tespitler muhteşem. Eğer Ebu Bekir'i emir yaparsanız -bakın Ebu Bekir'i emir olarak seçiyorum, demiyor- eğer Ebu Bekir'i emir yaparsanız onu dünyaya karşı zahid ve emin; ahirete de rağbet eden, meyleden kimse olarak bulursunuz. Eğer Ömer'i emir yaparsanız onu kuvvetli, emin, Allah yolunda kınayanın kınamasından kınanmasının tesir etmediği kimse olarak bulursunuz. Eğer Ali'yi emirliğe bırakırsanız onu sizi sırat-ı müstakime götüren, doğru yolu tutan, doğru yolu ileten kimse olarak bulursunuz, buyurdu. Bundan da şu sonucu çıkarabilirim çok rahat. Seçim caiz olmasaydı, -bu selefi vahabilere söylüyorum onu- seçim caiz olmasaydı fiyani emir yaparsanız şöyle yapar, filana da emirlik verirsiniz şöyle yapar, şöyle bulursunuz, sözünü söylemezdi. Ve böyle söylemediği için Hazreti Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri halife tayinini seçime bıraktı. Ben seçimden yana oyumu kullanıyorum. Biz Hulefa-i Raşidin'e de uymak zorundayız. Çünkü hadisi şerifler var Hulefa-i Raşidin'e uyulması ile

alakalı. Ve onları uymamız, uymamızla alakalı hadisi şerifler var. Hazreti Ömer Efendi'miz diyor ki burası da önemli: Her kim meşveret yapmadan Müslümanlardan herhangi bir adama beat ederse onun beyatı kabul edilmez, o beat eden de beat edilen de kendilerinin öldürülme tehlikesine atmış olurlar. (Buhari, Ahmet Bin Hanbel) Söz Hazreti Ömer Efendi'mizin sözü. O zaman meşveret yapmadan, yani bir yerlere danışmadan, istişare etmeden bir kimseye beat edilmeyecek. İstişare edecekler, meşveret edecekler ve ondan sonra biat edecekler. Eğer meşveret siz olursa diyor, beat eden de beat edilen de kendilerini öldürülme tehlikesiyle baş başa kalırlar. Nevevi' den bu. Meşhur hadis alimi Nevevi, aynı zamanda Hanefi kendisi. "Riyazüs Salihin" ben çok methederim. İslam alimleri hilafetin önceki halifenin yerine halife tayin etmesi ile halife olabileceği üzerinde ve önceki hanifenin yerine kimseyi bırakmadığı zaman ehli hal vel akdin birisini halife seçmeli ile de halife olabileceği üzerine icma etmişlerdir. Bu da az önce dediğim ikinci yol. Diyeceksiniz ki; ikinci yol benim için çok zorunlu kalırsa uyulacak bir yol. Mecbur kalırlarsa ama o da ehli hal seçiyor bunda da o yüzden ben birinci yola tabiyim. Yani seçimden yanayım.

20 Haziran 2020

Mevdudi siyasal İslam'ın ilkelerinin çeşitli anayasal formüllerde cisimleştiirebileceğini düşünür. (buna Batı demokrasisinin benzeri parlamentolu ve seçimli şeyler de dahildir) önemli olan kurumun ne gücü ne de biçimidir, tersine insanların gönülleri ve eylemleri üzerinde egemen olması gereken İslami ilkelerin uygulamaya konulmasının ardından kurumun kendisini nasıl silikleştirebileceğidir

“Siyasetin anahtarı toplumsal ahlaktır”

[Kavram Suriyeli Müslüman Kardeşlerde görülüyor] (Ahlakuna el ictimaiyye)

Ne halk ne parlamento ne de hükümdar yasanın kaynağı olabilirler. devletin kendinde bir pozitifliği yoktur. Yürütmenin, yasamanın ve yargının manevra alanı her halükarda çok dar olduğuna göre

Siyasal kurumları kesin kes belirlemek ne işe yarar? Hakimiyet sadece Allah'a aittir ve zaten yasa bellidir önemli olan yöneticilerden başlayarak insanların ilahi yasa karşısında silikleşmeleridir.

Şimdi biz İslam'a kendi değerlerinden mi bakacağız, yoksa İslam'ın, İslam'a Batı demokrasisi gözlüğünden mi bakacağız? Biz eğer nasıl bir yönetim biçimi, nasıl bir topluluk diyorsak ve o yönetim biçiminin hangi kuram ve kuralları olmalı, diyorsak o zaman biz dönüp kendi köklerimize bakmamız lazım. Yani dinin kendi köküne bakmamız lazım. Batı demokrasisi bunun parlemetoyla, işte örneğin işte başka yerlerde senatoyla öyleydi, böyleydi derken aslında Batı demokrasisi kendi kendini yönetmez. Batı demokrasisinin de bize kendi kendine yönetim biçimi olarak nitelendirmişlerdir ama belli grupların belli sınıfların yönetim biçimi vardır. O yüzden belli grupların, belli bir sınıfların yönetim biçimi olan olarak şu anda uygulanmakta. Şimdi biz bu paragraflara benim hani siyasal kurumları kesin kes belirlemek ne işe yarar veyahut da işte parlamento gibi mi olacak ne halk ne parlamento ne de hükümdar yasanın kaynağı olabilirler. Devletin kendine bir pozitifliği yoktur. Yürütmenin, yasamanın ve yargının manevralarını her halükarda çok dar olduğuna göre... yani böyle bir tabir var ya. Bunları aslında benim katıldığım tabirler değil. Yani veyahut da (Batı demokrasisinin benzeri parlamentolu ve seçimli şeyler de dahildir.) Mevdudi'nin görüşü ya, ben bunları katılmıyorum. Yani İslam'ın nasıl bir yönetim biçimi öngördüğü Kur'an ve sünnetle sabit ve bu Kur'an ve sünnetle sabit olduğu için insanların kendilerince tek doğru olarak o tarafa doğru yönelmeleri gerekir. Eğer biz Batıya bakarak ve Batının kurum ve kuruluşlarını kendimize devşirme çalışırsak bu Peygamber sallallahü ve sellem hazretlerinin izlediği yol değildir. Çünkü Hazreti Peygamber sallallahü ve sellem hazretlerini Mekke müşrikleri gel devletimizi yönet, dediler. O bunu kabul etmedi. Yani bakın, burada çok açık ve net bir işaret, açık ve net bir hareket var. Hazreti Peygamber sallallahü ve sellem hazretleri Mekke müşrik devletini yönetmek için uğraşmadı ve yönetmek için de herhangi bir çaba sarf etmedi veyahut da müşriklere şirin görünmeye, müşriklere tatlı görünmeye veya müşriklerle anlaşma yoluna giderekten Mekke müşrik devletinin üzerinde Mekke'de müşrik devleti ile anlaşarakten devletin, bir organın bir kurumu olmadı. Şimdi ama Medine-i Münevvere'ye gittiğinde yavaş yavaş devlet kuruldu. Medine-i Münevverede hem Peygamber sallallahü ve sellem hazretlerinin hem de Ebubekir, Ömer, Osman, Ali radiyallahu anh hazretlerinin izlemiş olduğu yol bütün ümmeti Muhammed'e bir ölçü, bütün ümmeti Muhammed'e bir hakikat olarak ortada. O zaman İslam yönetimi dediğimizde bu yönetimde en önemli olgu şüradır ve en önemli görevleri ve oldukça ehemmiyetli vazife şüra meclisinin üzerinde toplanır ve şüra meclisi üyeleri sıradan kimseler değildir. Bunu açık ve net altını çizerekten söylüyorum. Neden sıradan kimseler değildir? Bunlar kendi görevlerine uygun şartlar aranır bunlarda. Ve işte kendi görevi mesela şüra üyelerinde sağlıklı alakalı bir kimse. O zaman sağlıklı alakalı bir okul bitirmesi, bir

eğitim yapması, bununla alakalı bir ilim ehli olması gerekir. Mesela bu ara şimdiki koronavirus var ya, işte koronavirüsten dolayı bir sağlık şurası veya da sağlık kurulu var. İşte bu sağlık kurulu kendince tavsiye kararlar alıyor ve devlet tavsiye kararlarını uygulamaya çalışıyor. Bunun gibi bir şeydir şûra meclisi. Yani bu şûra meclisi bir en üst şûra meclisi olduğu gibi sağlık sektöründe bir şûra meclisi, eğitim sektöründe bir şûra meclisi, askeri meselelerde gerekli olan bir şûra meclisi gibi alt şûra meclisleri kurabilir mi? El cevap: Kurabilir örneğin. Ama bunların hepsi de kendi görevlerinde, kendi dallarında uzmanlaşmış, kendi dallarında meselenin hakikatine ermiş veya ermeye çalışan kimseler olması gerekir. Ve o yüzden bu böyle basite alınacak bir şey değildir. Ve şûra üyelerinde arayacak olduğumuz şartlar günümüz demokrasinin seçilme sistemlerindeki var olan aksaklıklara baktığımızda o zaman hani bize demokratik sistem olarak da dayatılmaya çalışılan veya demokratik sistem olarak yutturmaya çalışan sistem böyle bir şey değil. Çünkü orada veyahut da şuanda mevcut ülkemizdeki sisteme baktığımızda yani meclise giden bir insanlara kara cahil bir kimse de olabiliyor. Veyahut da belediye meclisinde seçilmiş insanlar kara cahil bir insan olabiliyor. Veyahut da meclis'e gönderilen milletvekilleri veyahut da belediye meclislerindeki kimseler aynı partiden oldukları için partileri ne diyorsa el kaldırıp evet diyebiliyorlar. Böyle olunca orada hak ve hakikate uymayan, hatta toplum menfaatine uymayan, ülke menfaatine uymayan kararlar da çok rahat çıkabiliyor ve buna da şahit miyiz? Evet. Hem Batı demokrasilerinde hem de Türkiye'deki yönetimden bunları görebiliyor muyuz? Evet. En küçük belediyelerde dahi örneğin bunu görebilmemiz mümkün mü? Evet. Ama o zaman İslam böyle bir yönetim biçimine, böyle bir -çok özür dilerim ama- çürümüşlüğe müsaade etmesi mümkün değil. Şuanda Batı demokrasisi dediğimiz bütün örneklemelerin hepsi de içleri çürümüş vaziyette. Ve buna Türkiye'de dahil, Türkiye'de de demokrasi dediğimiz şeyin içi çürümüş vaziyette. Yani vatandaşın veya milletin faydasını olmayan şeyler bizim partiden bizim parti önergesi, yönergesi deyip herkes el kaldırabiliyor mu? Evet. İşte şûra böyle bir şeye müsaade etmesi mümkün değil. Şurada çünkü insanlar o şûranın bir de dini bir sorumluluk boyutu var. Dini bir sorumluluk boyutu olduğundan dolayı herkes kendince, şurada bulunan kimseler kılı kırk yarmak ve hakikatin ortaya çıkarmak için mücadele etmek zorundalar ki bu da bir ibadet çünkü bu da bir cihat. O yüzden şûra üyeleri İslam'ın özü olan Kur'an ve sünnetin dışına çıkmadan bu meseleleri, yani yasamayı ve yönetmeyi uygulamak zorundalar. Ve mesela o şûra meclisi, meclisini biz hani belki de benzetmek gibi benzetmek istemiyorum ama bir yasama meclisi olarak görebilir miyiz? Evet. Ve o zaman şûra İslam devlet modelinde vazgeçilmesi mümkün olmayan bakın, vazgeçilmesi mümkün olmayan bir meclistir. Şimdi o meclise gelecek olanların da belli bir özellikleri, belli bir kıymeti harbiyelileri olması gerekir. Ve Şûra -bu bence- şûra uygulamasını gerçekleştiren her türlü yöntem ve her türlü araç da İslam'a uygundur, diyebileceğim bir şeydir benim. Çünkü burada bu yöntem ve araçlar Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri veya Kur'an, keskin ve kesin sınırlarla belirlenmemiş bunu. Biraz böyle -tabiri caizse- içtihadı kapı bırakmış, yani bu şûra oluşması ve şûraların oluşması yönetsel olarak, biçimsel olarak farklı ülkelerde, farklı topluluklar da farklı bir şekilde tecelli edebilir mi? El-cevap: Evet. Hatta şûranın yönetsel ve biçimsel olarak şekillenmesi zamana göre de değişebilir mi? El-cevap: Evet. Ve bu mümkün mü? Evet çünkü İslam böyle sadece belli bir topluluğun, belli bir coğrafyanın dini değil. Öyle olunca Türkiye'deki toplumun veyahut Avrupa'daki toplumun ve Afrika'daki toplumun ve Asya'daki ve Uzak Doğu'da veyahut da -ne bileyim işte-kutuplardaki topluluğun ihtiyaçları, oradaki hayat standartları, insanların oradaki bakış açıları farklı olabilir. Ve onlarda da bu şûra yöntemi veya bu şûra meclisi farklı farklı tecelli edebilir mi? Evet çünkü İslam hem coğrafi olarak evrensel hem de fikrisel olarak da evrensel bir din. Öyle olunca yani insanların adetleri, gelenekleri, görenekleri, bir bakış açıları veyahut insanların

oradaki ekonomik durumları, hayat standartları bütün bu şûra meclisinin yöntem ve biçiminin üzerinde bir değişiklik olması söz konusu mu? Evet ama burada şûradan aranılacak en önemli vazife: Şûra kararlarının Kur'an ve sünnete uygun olması aranır. Şûra kanunları veya şûranın getirmiş olduğu içtihatlar Kur'an ve sünnete uygun olduğu müddetçe bir sıkıntı yok. O yüzden ben İslam'ın yönetim biçimini herhangi bir yere benzetmeye veya herhangi bir yerdeki yönetim biçimini İslam'ı benzetmeye çalışmayı çok uygun görmüyorum. Allah bizi onlardan eylesin. O yüzden mesela bir o şûra üyeleri eğer bir çoğunluk olarak bir şeye karar verdiklerinde de diğerleri de ona uymak zorunda kalır ki böylece tevhid yani birleşme bence sağlanmış olur. Devam ediyoruz.

"Bağlayanlar ve çözenler" den yani aslında siyasi kadrodan söz ederken Mevdudi şunları yazar: Samimiyetleri, kapasiteleri ve sadakatleri halkın gözünde her türlü kuşkunun üzerinde olmalıdır.

Turabi daha da ileri gider. Herhangi bir siyasi işleve adaylıkta ağır basan siyasi liyakat ölçütü ahlaki bütünlüğün olduğu kadar öteki düşüncelerin uygunluğuna odaklanır, der.

Şimdi şûra üyelerinde aranan şartlar: Mevcut Batı veyahut da Doğu yönetim biçimindekilerin hiçbirisine benzemez. Yani Mevdudi sadece samimiyet ve kapasite ve sadakat arar; öbürkü de işte hani der ki; liyakat da ve ahlaki ölçütler de önemlidir. Eyvallah ve ama burada İslam bu seçilecek olan kimselerin şûraya katılacak olan insanların nasıl olmalı ve hangi tarihte olmaları ile alakalı başıboş bırakmaz hiçbir şeyi. Yani ben işte: Müslüman olması, erkek olması, onları ben çok böyle önüne koymak istemiyorum. Ama en önemlisi şu, şûra üyelerinin hiçbirisinin, devlette vazife alacak olan bu meclisteki hiçbirisinin zalim olmaması gerekir; yani zalimlikten yana tavır koymaması ve zalimlerden olmaması gerekir ki Bakara ayet 124'te Cenâb-ı Hakk: Zalimlere ahtim erişmez. buyurmuştur. Öyle olunca o zaman meclis üyeleri ve halife asla ve asla zalim olmamalı, zalim olmamak ne demek? O zaman Kur'an ve sünnet dairesi içinde davranmalı, insanların hakkına hukukuna riayet etmeli, toplumun hakkına hukukuna riayet etmeli ve Kur'an ve sünnetin dışında zerrece bir davranış biçiminde olmamalı. Böyle olunca o zaman şûra üyelerinin önce dini bilgilerinin iyi olması gerekiyor. O zaman şûra üyelerinin ayrıyeten kendi dallarında da uzmanlık yapması, bu meselede liyakat ehli olması gerekiyor. E şimdi biz Batı demokrasilerine şu anda baktığımızda veyahut da bütün dünya üzerindeki yönetim biçimlerine baktığımızda belli bir aile, -önceden feodal yapılarda aileler giriyordu işin içerisine- işte çok büyük bir sülaleye sahip olan bir kimse, bir milletvekili seçiliyordu onun içinden. Veyahut da bölgecilik vardı, hala daha ben ülkede bölgecilik var olduğuna inanıyoruz. İşte Doğu bölgesinden bir tane bakan, Güneydoğu bölgesinden bir tane bakan Karadeniz bölgesi'nden bir tane bakan, iç Anadolu'dan, Akdeniz'den, Ege'den Marmara'dan birer tane bakan. Hatta işte bakan olmazlarsa parti genel başkan yardımcısı veya meclis başkan yardımcısı gibi belli makamların böyle insanları paylaştırılması söz konusu. O kimselerin o meselede etkin midir, yetkin midir, o meselede bilinçli midir, belli bir eğitim almışlar mıdır, buna hiç bakılmaksızın insanların ait oldukları aile ve ait oldukları sermaye grubu ve ait oldukları dini gruplara göre milletvekili ve bakanlık dağıtılmakta. Böyle olunca orada hakikatin ortaya çıkması, hakikatin orada oluşması mümkün görünmüyor. Neden? O kimse o aileye sahip, o aileye sahip o kimse aslında hiç böyle ehil olmadığı bir işin içerisine girebiliyor mu? Evet ve hatta milletvekili seçilirken o milletvekilleri neye göre seçiliyor? Genel başkanının kendince otoritesine göre seçiliyor veyahut da o kimse ne kadar, -benim bildiğim gördüğüm duyduğum o- ne kadar para getiriyor, ne kadar partiye yardım ediyor, o kimse ne kadar oy getirecek, o kimse ne kadar genel merkezin veya genel başkanının etrafında duruyor? Bu özellikler aranıyor. O kimse hangi konuda ilim ehli, hangi konuda

liyakat sahibi, hangi konuda uzmanlaşmış, ona çok bakıldığını şahit olmuyorum. Öyle olunca İslam o şüra üyelerinde aranılacak olan en önemli özelliklerden birisi, -bence- o insanların zalim olmaması. Ve yine benim nazarımda bu çok önemli. Kehf suresi ayet 28: Kalbine bizi anmaktan gaflet verdiğimiz, heva ve hevesini uymuş, işinde haddi aşmış kimselere boyun eğme. Bunu Hazreti Peygamber'e söylüyor sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerine Cenab-ı Hakk. O zaman bize ölçü. Kalbinde Allah'ı zikretmekten uzak durmuş, yani Allah'ı unutmuş, yani Allah'a, Allah'la bağı, alakası kalmamış. Neden? o gaflete düşmüş, heva ve hevesini uymuş bir kimse. Heva ve hevesini uyan insan işte dünyaya tapınabilir, heva ve hevesine uyan bir kimse makama tapınabilir, heva ve hevesini uyan bir kimse bir kadına tapınabilir. Heva ve hevesine uyan bir kimse devletin, ammenin haklarını gözetmeyip kendisine belli çıkarlar elde edebilir mi? Evet, o zaman halife de ve aynı zaman -hani devlet başkanı veyahut da bugün başkan dediğimiz kimsede- o zaman bu önemli bir ölçü olması lazım. Bir zalim olmayacak, zalim olmamak ne demek? Kur'an ve sünnete sınıklı yapılmış olacak. Kur'an ve sünnetin dışında hareket etmeyecek. Kur'an ve sünnetin dışındaki her hareket, her eylem her fiil, her söz bir zalimliklidir. O zaman ikinci benim için çok önemli özelliklerinden birisi, o kimse gaflete düşmemiş olacak. E şimdi biz dünya üzerindeki siyasi manzaraya baktığımızda dünya üzerindeki parlamentolardaki veya senatolardaki veya bakanlara veya başkanlara veya başbakanlara baktığımızda ne yazık ki çok güzel örnekler görmüyoruz. Biz ama baktığımızda Hazreti Muhammed Mustafa'da sallallahu aleyhi ve sellemde güzel örnekler görüyor muyuz? Evet. Hazreti Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali'de biz güzel örnekler görüyor muyuz? Evet. Veyahut da Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin atamış olduğu valilerde güzel örnekler görüyor muyuz? Evet. Ve onlara baktığımızda heva ve hevesini uyanların çok az olduğunu görüyor muyuz? Evet. Veyahut da işte biz dört halife dönemine, ve Hazreti Muhammed Mustafa'nın dönemine baktığımızda yani heva ve hevesini uymuş olan insanların, işinde haddi aşmış insanların çok olduğunu görüyor muyuz? Hayır. Mesela örnektir. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin, Hazreti Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin üzerinde şuraya zulm edildi; şöyle bir zalimlik oldu; diye hiç kimse söyleyemez. Sebep? Çünkü Ashap yıldızlar gibidir, hangisine sanırsanız onu bulursunuz, onu bulursanız Allah'ı bulursunuz. Eğer sizin yolunuz Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinden geçmiyorsa siz Allah'ı bulamazsınız. O zaman biz devlet yönetimine, devlet sistemine de bakarken biz onu aramalıyız. E şimdi kıymetli kardeşler, kıymetli dostlar; yani bakın dünya üzerindeki belediye seçimlerine, dünya üzerindeki belediye meclis üyelerine bakın, dünya üzerindeki parlamentolara bakın, dünya üzerindeki bakanlara, bakanlıklara bakın. Kimileri çok zengin şirketler grubunun elemanı adam; kimileri çok işte eski geleneksel bir ailelerin adamı, kimsesi; kimileri belli bir dini eğitimi veya dini öğretimin veya dini felsefenin insanı, adamı. Şimdi birileri belli ailelerin adamı olursa belli ailelerin ailelerin menfaatlerini gözetirse o kimse halkın vefatının gözetebilir mi? Veyahut da bir kimse herhangi bir parti başkanının menfaatini gözetirse toplumun, vatandaşın menfaatini gözetebilir mi? Hayır. Veyahut da bir kimse kendi menfaatine bakıyorsa kendi menfaatini gözetiyorsa toplum menfaatini o kimse gözetebilir mi? Hayır. Ve ne yazık ki bunların bugünkü demokrasi dediğimiz yönetim biçimlerinde ceza müeyyidesi yok. Yani bunun bir cezayı karşılığı yok. Kanun maddesini kendilerine göre uydurup, kendileri çalıp kendileri oynuyorlar. Bakın, bunu günlerdir söylüyoruz, günlerdir bunu anlatıyoruz, öyle değil mi? Bursa'da olan çok basit bir şey söylüyorum ben. Yani izmit'in dağının tepesinde gazetecinin birisi 25 dönüm yer alacak ve gideceksiniz siz turizm imarını açacaksınız, imar açacaksınız, özel. Bakın, bir kimsenin özel tarlasını siz özel imar açacaksınız ve bunda toplum menfaati var mı? Yok. O bölgenin menfaati var mı? Yok. Mademki böyle bir şey yapacaksınız, o bölgeyi komple imara açsanız ya! Yok hayır, bir kişinin tarlasını imara

açacaksınız Ve bunun ne yazık ki kanun maddesi de olabilir, vicdanı var mı bu meselenin? Yok. Etikliği var mı? Yok. Liyakatle alakalı mı? Yok. Ama heva ve hevese uyarsa bir kimse Allah'ı anmaktan uzak durursa işinde haddi aşıyor mu? Evet ve işinde haddi aşan kimseyi hizaya getirecek bir sistem var mı? Yok işte Batı demokrasisinin açık bir örneği veyahut da bizim ülke demokrasisinin açık bir örneği. Ve bu şahsın direkt menfaatine yönelik bu fiiliyatı meclisi üyeleri el kaldırdı mı? Evet. Ve meclis üyeleri eğer hak ve hakikati düşünmüş olsalardı meclis üyeleri Kur'an ve sünnet dairesinde olmuş olsalardı meclis üyelerini içerisinde şehir planlaması, şehir imar anlayan kimseler olmuş olsalardı anladıkları gibi işlerinde liyakatlı olmuş olsalardı böyle bir şeyler kaldırmazlardı. El kaldırdılar mı? Evet, hepsi de sorumlu mu? Evet ama bu sorumluluğun karşılığında bu dünyada bir cezai müeyyidesi var mı? Yok ve bir kimse ben yaptım oldu, diyor mu? Evet. Bakın, o zaman öyle bir şey çıkıyor ki orta yerde - işte hani geçen hafta söylediydim: sizinle çatışırız, sizin islam'ınızla da çatışırız meselesi bu. Ben islam'la çatışmıyorum; ben yolsuzluk yapan, kişi menfaatlerinin üzerine kurulu bir sistemi islam olarak kabul etmiyorum. O sisteme çalışan insanları da islam'a çalışmış bir kimse olarak kabul etmiyorum. Ben hiç kimsenin iman metresini bilemem. Beni ilgilendirmez ama bu islam değil, bunu anlatmaya çalışıyorum. Yani siz bir kalkacaksınız; bir kimsenin tarlasına özel bir imar çıkacaksınız; bunun islam'la, bunun Müslümanlıkla, bunun islami sistemle hiç ilgi, alakası yok. Bu çarpık bir zihniyet. Bu ne yazık ki şahısların kendi dairelerinde kendilerini zengin etmeye çalışan çarpık bir ziyniyet. İşte islami bir şûra, islami bir şûra meclisi böyle bir şeye müsaade etmez. İslami şûra meclisi Kur'an ve sünnet dairesinde vatandaşın hakkını ve hakkaniyetini arar. Vatandaşın daha rahat etmesi, vatandaşın daha eşit ölçülerde, daha iyi, daha müreffeh bir hayat yaşaması için mücadele eder. Kur'an ve sünnet dairesinde bir kimsenin böyle bir özelliğe sahip olmasına müsaade etmez islami bir şûra. Der ki; burada bir kimsenin zengin olması var, burada bir kimsenin kendi menfaatlerinin gözetilmesi var. O yüzden bunu kabullenmesi mümkün değildir. Bakın, yine başka bir ayeti kerimede, Şûra ayet 151-152 kısa kısa alıyorum bunları: Yoldan çıkmışların emrine boyun eğmeyin ki onlar yeryüzünde fesat yapan fakat islah etmez kimselerdir. Bakın şûra meclisinin en önemli özelliklerinden birisi de bu olmalı. Yoldan çıkmışların emrine boyun eğmemeli. Kıymetli dostlar, kıymetli kardeşler Mevdudi bir şeyler söylemiş; Turabi bir şeyler söylemiş. Ben onların söylediklerini reddetmiyorum. Ben onların söylediklerini ilaveten bir şûra meclisinde en önemli olması gereken özellikleri anlatmaya çalışıyorum. Kur'an bu özellikleri başıboş bırakmamış, bu özellikleri koymuş, demiş ki; siz bu özellikleri uyan kimseleri şûra meclisine getirin, diye bize emretmiş. O zaman biz şûra meclisinde aradığımız özelliklerden birisi ne olacak? Yoldan çıkmışların emrine boyun eğen insanlar olmayacak. Yani halife veya emir veya sultan veyahut da başkan yoldan çıkmış olabilir. Yoldan çıktıysa şûra meclisi onun emrine uymayacak veya şûra meclisindeki kimseler yoldan çıkmış olan kimselerin heva ve heveslerine uymayacak, yoldan çıkmış kimselerin emrine boyun büyük meyecek. Sebep? Onlar Kur'an ve sünnet dairesinde durup, Kur'an ve sünnetin emirlerini uygulayıp vatandaşın menfaatine çalışacaklar, vatandaşın menfaatine. Bireylerin, şahısların, belli bir şirket toplulukları menfaatine değil. Ama ne yazık ki şimdi baktığımızda biz ama dünya demokrasilerine bakalım ama ülkemizdeki uygulanan demokrasiye baktığımızda bireylerin şahısların menfaatleri söz konusu oluyor, toplumun toplumun menfaatleri ikinci derecede kalıyor. Ve bu üç şart, benim bu aç ayeti kerimede tespit ettiğim bu üç şart şûra meclisi adaylarının ve üyelerinin vazgeçilmez şartları olmalı. Ve şûra üyeleri bu üç şartın, bu üç şartta bulunan özellikleri kendi üzerlerinde bulundurmaları gerekir. Ve bu meseleyi toparlamaya çalışayım. Bu meselenin özü şu: kararlar şûra meclisinde çoğunlukla alınmalı, bunlar çünkü icrayı bağlayan şeylerdir. Yani şûra meclisi bir yasama organı gibi düşünürsek bugünkü anlamda oradaki alınan kararlarda bunu icra edecek

olanları bağlayan kararlardır. Ve o yüzden çoğunluk karar aldıktan sonra görüşü reddedilen azınlık da o çoğunluğa uymakla mükellef kalır. Bu aynı zamanda da tevhidin, yani birliğin gerektirdiği bir şeydir. Ve onlar böylece o topluluk, o meclis tevhidi yakalar mı? Evet Allah biz onlardan eylesin. Yani Kur'an-ı Kerim delilsiz ittifaklardan itibar edilmeyeceğini bize açıkça orta yere koyuyor. Neden? Çünkü böyle çoğunluk, böyle işte Kur'an ve sünnete uymayan bir ittifak; Kur'an ve sünnet dairesinde uygun iltifatlar, uygun davranışlar değildir. Kur'an ve sünnet bu manada çoğunluğa itibar etmez, hak ve hakikate itibar eder. Hak ve hakikat noktasında bir şûra meclisi toplandıysa onun çoğunluğu önemlidir. Ama Hak ve hakikat noktasında bir şûra meclisi yok ise genel anlamda çoğunluğun bir anlamı yoktur. Sebep? Çünkü Saffat ayet 71: Andolsun ki onlardan önce geçenlerin çoğu sapıtmıştır. Bize Kur'an şunu söylüyor, diyor ki; yani insanlar bölüm bölüm yaşadılar, zaman zaman yaşadılar ve bu zaman içerisinde insanların büyük bir kısmı, bizden önceki insanların büyük bir kısmı sapıtmıştır. Şimdi de sapıtma ihtimalleri, -özür dilerim- şimdi de sapıtma ihtimalleri var mı? Evet. Ner zaman için olacak mı? Evet. Yusuf suresi ayet 103: Andolsun ki biz bu Kur'an'da insanlar için her türlü örneği çeşitli şekillerde açıkladık. Yine de insanların çoğu pek nankör olur. Özür dilerim İsrâ suresi ayet 89. Ben bunu sıraya almışım çünkü öyle sırayı karıştırmayayım ki mana, anlam bozulmasın. Yusuf suresi ayet 103: Andolsun ki biz bu Kur'an'da insanlar için her türlü örneği çeşitli şekillerde açıkladık yine de insanların çoğu pek nankör olur. İsrâ 89. Özür dilerim, tekrar düzeltiyorum İsrâ 89. Andolsun ki biz bu Kur'an'da insanlar için her türlü örneği çeşitli şekillerde açıkladık yine de insanların çoğu pek nankör oldu. Bakın İsrâ ayet 89. Demek ki Cenabı Hak Kur'an'ında her şeyi çeşit çeşit açıklamış olmasına rağmen yine de insanların pek çoğu nankör oldu. Geçmiş dönemlerde de Allah; peygamberlerine dinini apaçık gösterdiği, dinini apaçık indirdiği, dinin emirleri de apaçık meydanda iken insanlar yine nankör oldular mı? Evet. Peygamberlere karşı geldiler mi? Evet. Peygamberlere karşı savaş açtılar mı? Evet. Hatta birçok Yahudi topluluğu peygamberlerini öldürdü, şehid etti mi? Evet ve peygamberlerine zulmedenler, peygamberlerine eziyet edenler oldular mı? El-cevap: evet. Demek ki Kur'an'da da insanlara pek açık her şey anlatıldığı halde Kur'an'a da karşı çıkan, Peygamber sallallahu aleyhi vesellem hazretlerine karşı çıkan, bugün dahi hatta Müslüman'ım deyip Kur'an ve sünnetin bazı hükümlerin reddeden kimseler var mı? Evet. Demek ki yine de insanların çoğu nankör oluyor. Bakın, çoğu diyor burada. Bakın; demek ki çoklar, çok olanlar Kur'an ve sünnete ve hakikate tabi olmuyorlar. Çoğu heva ve hevesine kapılıyor, çoğu ne yazık ki Kur'an ve sünnetin dışına çıkıyor. Yine Yusuf suresi ayet 103: Sen ne kadar hırs göstersen de yine insanların çoğu inanmazlar. Hazreti Peygamber'e söylüyor sallallahu aleyhi ve sellem. Sen ne kadar çok hırslanırsan hırslan, ne kadar çok nasihat etmeye, anlatmaya çalışırsan çalış, ne kadar mücadele edersen et, insan yine insanların çoğu inanmayacak. Neden? Nefis taşıyorlar. Bu dünyada mal sahibi olmak istiyorlar, makam sahibi olmak istiyorlar, güç sahibi olmak istiyorlar ve sonuçta sünnetin kaidelerine uymak istemiyorlar. Yine bakın, eğer sen yeryüzünde bulunanların çoğunluğuna uyarsan, uyarsan yeryüzünde bulunanların bu ayeti kerime çok önemli. Sesim bozuldu, özür dilerim, hakkınızı helal edin. Eğer sen yeryüzünde bulunanların çoğunluğuna uyarsan seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlad yalnız yalan söyleyip dururlar. Enam ayet 116. O zaman Kur'an ve sünneti seniye insanların çoğunluğu nerede toplandığına bakmaz. Kimin çoğunluğuna bakar? Hikmet ehlinin, ilim ehlinin toplandığı yere bakar. Bir grup cahil bir yerde toplanabilir, bir grup cahil kendince gittiği yolu doğru görebilir. Bizim için doğru nokta Kur'an ve sünnettir, doğru daire Kur'an ve sünnettir. Yani Avrupalılar şimdi eşcinselliği müsaade etti, eşcinselliği alkışladı, diye Müslümanlar alkışlayacak, diye bir kaide yok. Ya sebep? Çünkü eşcinsellik bütün dinlerde lanetlenmiş bir fiilliyat. Veyahutta Avrupalılarda içki serbest; içki de haram değil;

içkinin de içilmesi, sarhoş edici maddelerin kullanılması yasak değil; deyip de Müslümanlar da bunun yasak olmaktan olmaktan çıkaramazlar. Neden? İnsanların çoğu sapkın olabilir, insanların çoğu yolunu bozmuş olabilir, insanların çoğu Kur'an ve sünnete uymamış hatta evrensel ölçülere uymamış olabilir. O zaman öyle bir şey olduğunda ne yapıyor? Onlar bizi sapkınlığa doğru götürüyorlar ve onlar zanna uyarlar ve yalnız yalan söyleyip dururlar. Ve bu kimseler de ne yaparlar? Ha bire yalan söylerler. O yüzden şûra meclisi dışardaki çoğunluğa bakmaz. Şûra meclisi Kur'an ve sünnetin ve hatta bir meseledeki fiilliyatın doğruluğuna bakar. Şûra meclisi sadece meseleyi dini açıdan bakmaz, sağlık söz konusu olur, dış politika söz konusu olur, askeriye ile alakalı söz konusu olabilir, adalet sistemi ile alakalı söz konusu olabilir, işte eğitimle alakalı bir şey olabilir. Yani şûra meclisi sadece dini ve dini meseleleri bakacak, diye böyle bir kaide yok. Bu şûra meclisinin çok geniş bir yetki alanı, çok geniş bir çalışma alanı olmalı ve şûra meclisi bu her türlü alanda kendince öneriler, kendince gelişmelere bakıp yeni şeyler içtihat etmeli. O yüzden İslam'daki şûra meclisi böyle dünyanın kalbi mesabesinde olmalı ve dünyanın kalbi mesabesinde olarak her daim iyilik üretmeli, her daim güzellik üretmeli, her daim bütün hem İslam vatandaşlarının hem de dünya vatandaşlarının sağlık ve selameti için hem kendi vatandaşlarının hem de dünya insanlığının selameti için çalışmalı. Bu sadece burada dini içtihatlar yürütecek diye meseleye bu açıdan bakılmamalı. Şûra meclisi dini içtihatlar için ayrıyetten bir şûra meclisi kurabilir, bir kurul oluşturabilir. O kurul habire yeni içtihatlar oluşturabilir, habire o yeni içtihatlarla insanların dini yaşamalarını kolaylaştırabilir, yeni içtihatlarla dini güzel taraflarını ortaya çıkarabilir, yeni içtihatlarla insanlar Kur'an ve sünnet dairesinde ne olmalı, ne olmamalı bunu çıkarabilir. Veyahut da ekonomik bir şûra meclisi kurulup kendi vatandaşlarının ve dünya vatandaşlarının ekonomik olarak emperyalistlerin elinde oyuncak olmaması için ekonomik olarak ne doğru, ne iyi bunu araştırıp bu noktada iyi kararlar çıkarabilirler. Veyahut da örneğin dünyada şuanda faiz sistemi var; bu faiz sisteminin karşısında o şûra meclisi, ekonomik meclisi kaldırıp faizsiz bir ekonomi nasıl olmalı; bununla alakalı yeni icthadlar oluşturabilir. Veyahut da o şûra meclisi ayrıyetten bir ahlaki bir şûra meclisi kurup fuhuş yapanları fuhuştan nasıl geri döndürebiliriz, uyuşturucu ile hemhal olanlar uyuşturucudan nasıl geri döndürebiliriz, bunun değişik çalışmalarını yapabilir, yaptırabilir. Şûra meclisi suç örgütlerine karşı nasıl mücadele edilmeli; bununla alakalı çok farklı içtihatlar, çok farklı sistemler geliştirilebilir. Veyahut da şûra meclisi suçu önlemek için neler yapılmalı, neler yapılmamalı, bununla alakalı değişik kurullar kurup bununla alakalı değişik çalışmalar yaptırabilir. Aklıma gelenleri söylüyorum. Veya şûra meclisi örneğin, bir kurum karar, işte üniversiteler nasıl yönetilmeli, üniversiteliler nasıl yönlendirilmeli, üniversitelerdeki bilim kurulları nasıl olmalı, bunlarla alakalı değişik şeyler oluşturabilir. Veyahut da şûra meclisi örneğin liseler nasıl olmalı, ortaokullar nasıl olmalı, ilkokullar nasıl olmalı, ülkenin neye ihtiyacı var? Ülkenin ihtiyacına göre bu eğitim kurumlarında, bilim kurumlarında bunlar tartışırılıp bunlar bu noktada yeni düzenlemeler getirilip, büyük şûra meclisine getirilip bunlar işler hale getirilebilir mi? El- cevap: Getirilebilir. O yüzden şûra meclisi İslam devlet sisteminde çok önemli yer tuttuğuna inanıyorum. Devam ediyoruz paragrafı okumaya.

Kurumlar bireyi iyi bir Müslüman olmaya zorlamak için vardır. Cemaat üyelerinin gerçekten erdemli olacağı gün işte o gün kurumlar gerçekten yararsız olacaktır.

Kurumlar bireyi iyi bir Müslüman olmaya zorlamak için vardır, diyor. Ben buna katılmıyorum. Parantez içinde *Benim fikrim kamil insan değil, kamil toplum* demiş. Eyvallah. Ben kurumların bireyi iyi bir Müslüman olmaya zorlamak için vardır, hükmüne katılanlardan değilim. Ben bu tip kurumları, bu tip kuruluşların veya bu tip meclislerin İslam'ı daha iyi anlatmak, İslami daha iyi yaşamak ve aynı zamanda da İslam dediğimizde sadece Kur'an ve sünnet insanların ibadetlerine karışan ibadetlerini dizayn eden bir din değil.

Toplumun her kademesine her katmanı ve normal toplumu ilgilendiren, insanı ilgilendiren ekonomiden, eğitmeden, sağlıktan, şehirleşmeden, işte ulaşımından tutun; bütün her şeyi ilgilendiren konularda fikir üretmeli; çalışmalar yapmalıdır. O yüzden sadece ibadet etmek olarak biz meseleye bakarsak bizim ayağımız yere basmaz. İslam sadece ibadet edilen bir şey değil, sadece ibadet nazarıyla bakılacak bir dinde değil. Ama biz son 200 yıldan, 300 yıldan beri dini sadece ibadet çerçevesinde almamız bize öngörülüyor. İşin en sıkıntılı noktası bu. Hala daha bugün ülkede, benim kendi ülkemde din sadece ibadet merkezi anlaşıyor; sadece ibadet merkezli anlatılıyor. Bu böyle olmamalı ama bu böyle olmamalı, derken ne yazık ki bunun dışına da çıkılmıyor. Ben 33 yıllık Müslüman olarak kendimi nitelendirecek olursam 33 yıldan beri benim şahit olduğum bir tek bir şey bu, bir tek şey bu. Biz dini sadece ibadet bağlamında alıyoruz. Yani namazı kıldın mı, orucu tuttun mu, eyvallah. Biz namazımızı kılalım, orucumuzu turalım, örtündün mü, örtüldüm, eyvallah. Yani biz sadece ibadet, biz dini ibadet bağlamında alırsak biz ne yazık ki bizim ayamız yere basmaz. Zaten Türkiye Müslümanlarının veya dünya Müslümanların en büyük handikaplarından birisi bu. Biz dini adalet gözüyle bakmaktan uzak duruyoruz, biz dini eğitim gözüyle bakmaktan uzak duruyoruz, biz dini ahlakı düzlemde bakmaktan uzak duruyoruz, biz dini ekonomik düzlemde bakmaktan uzak duruyoruz. Ve enteresan bir şey biz İslam dininin ekonomi ile alakalı öngörüsü nedir; İslam dininin ahlakla alakalı öngörüsü nedir; İslam dininin dışişleri ile alakalı, yabancı devletler ile alakalı nasıl bir iletişim kurulmalı; nasıl bir iletişim içinde olmalı; bununla ölçüsü nedir? İslam dini aileye nasıl bakar; çocuğa nasıl bakar; anne, babaya nasıl bakar; İslam dini yabancı bir gayrimüslim kimseye nasıl bakar; İslam dini kendisiyle din savaşı yapan bir kimseye nasıl bakar, kendisiyle din savaşı yapmayan ehli kitabı nasıl bakar, kendisiyle din savaşı yapmayan bir müşriğe nasıl bakar veya kendisiyle din savaşı yapmayan dinsize nasıl bakar? Bunlarla alakalı biz neyi nasıl düşüncemizi, neyi nasıl hareket edeceğimizi bilmiyoruz. Biz ne yazık ki kör dövüşünün içindeyiz ve bu kör dövüşü biz İslam zannediyoruz. Birisi kalkıyor bir adaletsizlik yapıyor, eğer o adaletsizlik yapan kimse kendi partimizdense biz sus pus oluyoruz. Ya canım kardeşim; bu senin kendi partinden de olsa bu adaletsizliğe karşı kalk, konuş veyahut da bu adaletsizlik senin aile bireylerinin içinden birisi yapıyorsa sen ona kalk, konuş. Bu cihadı ekber. Biz cihadı ekberi bir kılıcı alıp bir gavurun kafasını kesmek olarak görüyoruz. Değil, canım kardeşim. Önce birinci cihadı ekber nefisle mücadele. Nefisle mücadele ne? Önce kendinle mücadele et, ondan sonra ne? Etrafındaki kimselere Kur'an ve sünneti nasihat et, onları anlat. Senin hizbinden, senin cemaatinden, senin partinden, senin dergahından, senin tarikatından, senin şeyhinden senin belediye başkanından, seni müdüründen, senin başbakanından, senin başkanından, senin bakanından; Kur'an ve sünnetin dışında adaletsiz, ahlaksız, hukuksuz bir şey çıkıyorsa ona karşı kalk mücadele et. Din bunu emrediyor sana, bakın, din bunu emrediyor sana. Eğer öyle olursa o zaman dinin anlamı olacak, eğer öyle olmazsa dinin bir anlamı yok. Yani sen sabahtan akşama kadar namaz kılmış olsan ama burnunun ucundaki bir adaletsizliğe el kaldırıyorsan senin namazın seni dahi kurturmaz ki veya sen sabahtan akşama kadar oruçlu olsan ama gözünün önündeki bir kötülüğe sen müsaade ettiysen o kötülüğe sen hoşgörülle baktıysan o kötülüğe sen geçit verdiysen o zaman tutmuş olduğun oruç seni kurtarmaz, canım kardeşim kurtarmaz. O zaman dini sadece ibadet bağlamında almak, dini camiden de çıkarıp sadece vicdanı bir olgu olarak görmek doğru değil. O zaman biz böyle kurumlar bireyi iyi bir Müslüman olmaya zorlamalı mı? Bence zorlamamalı, anlatmalı. Ve biz doğru, İslam'ı doğru İslam'ı her platformda anlatır; her platformda biz bunu örnekleriyle gösterirsek insanlar kendiliklerinden İslam olurlar zaten ama sakalını sünnet olarak bırakmış olan kimse ticarete sünneti seneye uygulanmıyorsa sakalını sünnet olarak bırakan bir kimse mü'min kardeşinden faiz alıyorsa sakalını sünnet olarak bırakan bir kimse hem Müslümanlıktan

bahsedip hem de insanları gazetesinin kanalıyla tehdit edip, şantaj edip insanlardan para koparıyor sa o zaman biz hangi islam'ı konuşacağız? Veyahut da bir kimse kendisinin islami olduğunu söyleyip özel şahıslara özel peşkeşler çekiyorsa biz hangi islam'ı konuşacağız o zaman? Biz onu durdurmuyorsak biz onu nehyetmiyorsak biz ona nasihat edemiyorsak biz onun heva ve hevesinden doğan şeylerine karşı çıkamıyorsak biz hangi islam'ı konuşacağız? Ve bizim islam olarak gördüğümüz insanlar Kur'an ve sünnetin haram olarak gördüğü şeyleri göz göre göre teşvik ediyorlarsa göz göre göre onlarla mücadele etmiyorlarsa ve hatta ve hatta bir kısmı göz göre göre kendileri bunları işliyorsa biz -tırnak içerisindeki tırnak içerisinde- hangi islam'ı anlatacağız ve konuşacağız? Benim sıkıntım bu. O yüzden dünya üzerinde o yüzden diyorum, bir islam devleti yok. O yüzden diyorum, dünya üzerinde biri islami hukukun çalıştığı islami hukukun tecelli ettiği bir yer yok, diye bu yüzden söylüyorum. Ya da ben bilmiyorum, hakkınızı helal edin. Bu soru dizisinin içerisinde zaman zaman İran'dan, Afganistan'dan, Mısır'dan, Tunus'tan ve oradaki islami topluluklardan, cemaatlerden değişik örnekler ve alıntılar var. Ben bu toplulukların, bu cemaatlerin, bu devletlerin islam olduğuna inanmıyorum; açık söyleyeyim. Benim okuduğum Kur'an ve sünnet ölçülerinde, benim okuduğum Kur'an ve sünnet ölçütlerinin ışığındaki din bunlara müsaade etmiyor. Yani benim ölçütlerimde bir kimse hem islam'ın diyecek hem islami mücadele veriyorum, diyecek ondan sonra devlette siyasi olarak bir kademeye geldiğinde kendi cebini dolduracak. Böyle bir islam yok, bakın, böyle bir islam yok. Böyle bir islami yönetici yok. Düne kadar adamın Şahin'i vardı, Şahin'i bile yoktu, ondan sonra adam iki dönem milletvekilliği yaptı, havada uçuyor adam. Böyle bir islam yok, bunu islam'a mal etmesin hiç kimse. Ve toplumun gençleri ateist oluyorsa bu mendeburlar yüzünden ateist oluyor. Bunlara mendebur diyorum. Neden? Asıl dini istismar eden bu bunlar çünkü bunlar din istismarcısı. Eğer bir kimse dini inancından dolayı belli bir makama geldi de o makamı istismar edip kendine belirli şeyleri peşkeş çektiyse evet o din istismarcısı. Onun hesabı, o hesabını veremez. Ve toplum bunlara bakarak işte islam bunlar mı işte Müslüman bunlar mı dediğinden dolayı ateist oluyor. Ve ben böyle konuştuğum için de diyorlar ki; bu adam ne konuşuyor? Ve benim hakkımda da yalan yanlış bir sürü iftiralar atıyorlar. Km yapıyor bunu? Kendisini islam yapanlar yapıyor. Neden yapıyorlar bunu? Beni susturmak için yapıyorlar, susturamayacaksınız, bu can bu bedende olduğu müddetçe Kur'an ve sünnetin haykıracağı ve Kur'an ve sünnetin nasıl olması gerektiğini insanlara söyleyeceğim! Düne kadar siz 50 liralık gömlekle dolaşırken bugün 2 milyonluk gömlek giyiyorsanız bunu islam'la bunun bağlantısı yok. Bunun islam'la alakası yok. Düne kadar sen giydiğin pantolon gömlek belli, o pantolon gömlekte sen çatladıysan şimdi kalkıp da sen ticaret erbabı değilsin, ticaret erbabı olmuş olsan ticarete para kazanmışsındır giyersin. Ya ticaret erbabı olmadığın halde sen lüks bir hayata kavuştuysan lüks bir yaşantıya kavuştuysan bunu nereden aldın ki sen, bunu nereden edindin? Bunu bir yerlerden edindin. Nereden edindin? Ya vatandaşın hakkını hukukunu yedin, ya çaldın, ya çırptın, ya da devletten bunu kendine cebelleştin. Bunlar mendebur, bunların islam'la alakası yok canım kardeşlerim. O yüzden islam'da kurumlar, kurumlar vatandaşın hak ve hakkaniyetini ayakta tutmak için vardır. Adalet vatandaşın hakkını ve hukukunu savunmak için vardır. İşte örneğin ekonomi. Ekonomi vatandaşın hak ve hukukunu vatandaşın faydasına olan şeylerle uğraşır. Ahlak; vatandaşın ahlakını güzelleştirmek, ahlakını iyileştirmek için uğraşır. Vatandaşın ahlakı daha fazla genelevi açmakta mı geçer, vatandaşın ahlakı daha fazla eşcinsellerin çoğalmasından mı geçer? Vatandaşın ahlakı daha fazla uyuşturucu tüketiminden, daha fazla içki tüketiminden mi geçer? Kıymetli dostlar o yüzden islami kurum ve kuruluşlar kendi buldukları toplumun refah düzeyini daha yukarılara taşımak için varlardır. Paragrafa devam ediyoruz.

Yeniden İslamleştirmenin başarısı siyasal toplumun ortadan kaldırılmasını beraberinde getirecektir. Eğer herkes erdemli olursa kurumlar ne işe yarar? İslamcı düşüncede sürekli değersiz bulunan kurumlara sadece pedagojik bir değer atfedildiği görülüyor. Bu değer de bir yandan günah olasılıklarını bertaraf eden öte yandan cemaatin saflığını yeniden sağlamayı, günahı ceza ile ortadan kaldırmayı hedefleyen bir cezalandırma sistemi kuran sürekli bir baskıdır.

Bunu kabul etmem mümkün değil. Yani bunu neden kabul etmem mümkün değil çünkü siyasal toplumun ortadan kaldırılmasını beraberinde getirecektir. İslamleştirmenin başarısı siyasal toplumu ortadan kaldırmaz. Aslında islamleştikçe insanlar uyanırlar, islamleştikçe insanlar dirilirler, islamleştikçe insanlar uyanacakların ve dirileceklerinden dolayı hep dahadasını arayacaklardır. Dahadasını aradıkları müddetçe o toplumun enerjisi, o toplumun ivmesi daha ileriye doğru yol aldıracaktır insanlara. Ben burda o kurumların daha fazla işe yarayacağını, daha fazla insanları ileriye doğru götürceğini inanıyorum. Bakın; bu kurumlar, bu kuruluşların olmadığı için bunu böyle parantez içerisinde söyleyeyim; şu anda islam dünyası bu son 10 yıl -nasıl söyleyebilirim- 10'ya 25 yaş arasındaki veyahut da 15 ile 30 yaş arasındaki ben özellikle 10'la 25 arası diyorum, 10'la 25 arasındaki genç nesle ulaşamıyor. Türkiye'de ulaşamıyor, anlatamıyor bir şey. Kopuk, ailelerde kopuk, eğitim dünyasında kopuk, her yerde kopuk. Biz bu kopukluğun ileride nelere yol açacağını kafa yoran, ileride nelere yol açacağına bakan hiç kimse yok. Yani baktığımızda biz şimdi 15- 25 yaş arası hatta 10'la 25 yaş arası ben daha da aşağı indireyim onu. 10'la 25 arasındaki gençliğe baktığımızda çok farklı bir gençlik çıkıyor önümüzde, çok farklı bir gençlik çıkıyor. Bu gençlik bütün dünya insanlığının farkında olmadığı bir gençlik. Bu sadece Türkiye'ye Müslümanlara has değil. Hristiyan, Hristiyan dünyasına da Budist dünyasına da Uzak Doğu'ya da Batı'ya da Afrika'yı da doğuyu da kuzeyi de içine almış, enteresan bir yapı bu. Bu gençlik bir şeyin hakikatini aramıyor, bu gençlik birşeyin hikmetini aramıyor, bu gençlik cep telefonu kullanır gibi sayfa attırır gibi attırıyor her şeyi, çok çabuk eskitiyor her şeyi. Ve bu gençlik buna bir şey anlatmanız, buna bir şeyi doğrulatmanız, buna bir şeyden örneklemeniz çok zor. Yani mesela örnekliyorum ben şimdi Türkiye'den. Siz bu gençliğe şimdi siyasi -tırnak içerisinde- biz 28 Şubat'ta şöyle ezizetler çektik, dediğinizde dudak büküyor. Neden? Bilmiyor, geçiyor onu veya bu gençliğe siz 60 İhtilalinde şöyle oldu, dediğinizde dudak büküyor, geçiyor onu veyahut da 12 Eylül'de şunlar oldu, bunlar oldu, şöyle oldu, dedinizde dudak büküyor, geçiyor. 12 Eylül'ü kime anlatacaksınız? Bu gençliğe anlatamazsınız. O yüzden siyasiler de bu gençlikle bağ kuramıyorlar. Dini cemaatler, tarikatlar de bağ kuramıyor. Bunlarla bağ kurma yoluna giren kimseler de aşırı derecede eleştiriliyor. Yani şöyle söyleyeyim. Dünya üzerinde en genç semazen topluluğu bizde var. Yani bizdeki -tırnak içerisinde- Türkiye'deki kendilerini Mevlevi gören, veyahut da kendilerini Mevlana'da otorite gören kimseler o gençlikle olan bağımızı çürütmek için ellerinden gelen bütün haince ve hunharca saldırılarına devam ediyorlar. Ya bir gençlik yakalanmış, yani gençlikle bağ kurulmuş, cep telefonunu bırakmış, internetteki oyunu bırakmış, sokağa bırakmış, internet kafeleri bırakmış, gelmiş orda sema edeceğim diye uğraşiyor, birisi bir şey yakalamış. Bu kim olursa olsun; Diyanetin, ilahiyatın Milli Eğitimin, devletin, ailelerin bağ kuramadığı, bağ kurmakta zorlandığı -tırnak içerisinde- Batılıların -ne diyorlar z mi diyorlar, ne diyorlar- z kuşağı Batılıların z kuşağı olarak tanımladığı o kuşakla bağ kurmuş bir topluluk ve o toplulukla bağ kurduğu için bütün şeytan ve şeytanlaşmış güçler onun üzerine yükleniyor. Ve ilk önce bize söyledikleri şuydu: Çocuktan semazen mi olur? Söyledikleri şuydu: Siz kadınları sema ettiriyorsunuz, döndürüyorsunuz. Sanki fuhuş yaptırıyoruz biz. Hain insanlar bunlar, bunlar nemrut insanlar. Bunlar iyiyi, doğruyu, güzeli göremeyecek kadar körleşmiş insanlar. Ve düşünabiliyor musunuz? Bu gençlikle hiç kimse bağ kuramıyor. Oturup cumhurbaşkanlıkları,

Milli Eğitim Bakanlıkları, Diyanet, İlahiyat, İmam Hatipler, toplumun bütün kurum ve kuruluşları bu gençlikle nasıl bağ kurulmalı; bu gençlikle nasıl bağı düzenleyebiliriz; diye kafayı yoracaklarına kendilerince, kendi dairesinde hasbelkader, büyük olmasa dahi böyle bir bağ kuran bir topluluğu linç ediyorlar. Büyükşehir Belediyesi ile gazetesi ile gazetecisi ile ondan sonra devleti ile devletin valisi ile bütün her şeyiyle veyahut da -tırnak içerisinde kendisini Mevlevi görenler linç ediyorlar. Ne geçiyor elinize? Bu kuşakla kim bağ kuruyorsa buyursun, kursun canım kardeşim. Neden linç ediyorsunuz bağ kuranları? Bakın, o yüzden yeniden İslamileştirmenin başarısı; siyasal toplumun ortadan kalkmasına sebebiyet vermez. Sebep? Şeytan ortadan kalkmayacak. Sebep? Heva ve hevesine uyanlar ortadan kalkmayacak. Sebep? Gaflete düşenler ortadan kalkmayacak. Sebep? Fuhuşa düşenler ortadan kalkmayacak. Sebep? Devletin gücünü, kuvvetini, devletteki hiyerarşisini kendi menfaatlerine peşkeş çekecek olan alçak gönüllüler hiç eksilmeyecek; eksilmedi çünkü. Öyle olunca hiçbir zaman bu kurumlar, bu kurullar değerini yitirmeyecek. Yani düşünebiliyor musunuz? Böyle bir kurul olmuş olsa bu Z gençliği denilen bu gençliği yakalamanın yollarını aramaz mı? Arayamıyor. Ve çocuklar evlerde eşcinselliği hoş bakmaya başlıyorlar, bu Z gençlik kendince kendi dogmatik doğrularına bakıyor. Onlar YouTube izliyorlar, onlar açıp hadis okumuyorlar, onlar youtuber izliyorlar, youtuberları izlerken onların ayetlerle fazla bir işleri yok. Yani anne, baba ne kadar İslami olursa olsun; bu Z gençliği dediğimiz o gençlik o kadar İslami değil. Anne, baba ne kadar milliyetçi olursa olsun; o Z gençlik o kadar milliyetçi değil. Anne, baba ne kadar iyi ve güzel solcu olursa olsun; o z gençlik o kadar solcu değil. Anne, baba ne kadar iyi komünist olursa olsun; o Z gençlik o kadar iyi bir komünist değil. Anne, baba ne kadar iyi bir Atatürkçü olursa olsun; o Z gençlik o kadar iyi bir Atatürkçü değil. Anne, baba ne kadar iyi bir ülkücü olursa olsun; o z gençlik o kadar iyi bir ülkücü değil. O zaman bu z gençlik ne? Evet. Buna çaba, buna kafa yormalı insanlar. Yani düşündüğünüzde dünya üzerinde 10'la 25 yaş arası bütün hepsinden fazla. Ve bundan 10 yıl sonra 25 yaşındaki kimse 35 yaşında olacak, devlet kademelerinde bir yerde vazife yapacak bu. 45 yaşına geldiğinde bu gençlik siyasetçi olacak, bürokrat olacak, bakan olacak ve dünyayı ne bekliyor? Eğer bunlar her şeyi sanal dünya gibi algılayıp işte sadece cep telefonunda bir şeyi böyle işte geçer gibi geçecekse her şeyde vay dünyanın haline! Buna çözüm nasıl bulunacak? Mesela ben kendi ülkem adına söyleyeyim. Diyanet teşkilatı oturup bu z gençlikle nasıl irtibat kuracağı ile alakalı bir çaba sarf ediyor mu, bir kafa yoruyor mu? Veya İlahiyat Fakültelerindeki din psikoloji öğretim üyeleri veya hadisler ve hatta tefsirciler veyahut da fıkıhçılar bu z gençlik dediğimiz gençlikle nasıl irtibat kuracaklar, ne yapacaklar, onlara nasıl bir değerler manzumesi verebiliriz, nasıl bir değerler eğitimi verebiliriz, bu gençlik nereye gidiyor diye düşünebiliyorlar mı? Hayır. O zaman düşünemiyorlarsa ve bunu düşünecek olan kimseler lazım ise her daim, İslam her daim onu düşünmek zorunda, her daim bunu anlatmak zorunda. Veyahut da insanları sanal kafadan çıkarıp işin hakikatine doğru götürmek zorunda ve işin hakikatini götürecekse onu sanal dünyadan çıkarması lazım. Sanal dünyadan çıkaramıyorsanız siz hatta sanal dünyayı daha da insanlarda arttırıyorlarsa sanal yapılanmayı, sanal düşünmeyi, sanal yaşamayı, sanal yemeyi, sanal içmeyi, sanal sevmeyi, sanal bir hayat kurguluyorsanız insanların önünde siz, ve bunu komple el birliği ile Müslüman'ı, gayrimüslimi teslim olmuş vaziyette bu sanal dünyaya koşuyorsanız dünyayı çok iyi şeyler beklemiyor o zaman. O zaman sizin milliyetçiliğinizin bir anlamı kalmayacak, o zaman sizin ülke sınırlarımızın bir anlamı kalmayacak. O zaman sizin dünya, dünya üzerinde bir devletinizin anlamı kalmayacak. O zaman sizin ekonomik sisteminizin bir anlamı kalmayacak. O zaman kapitalist misiniz, komünist misiniz, sosyalist misiniz, yok İslam, siyasi, siyasal İslamcı mısınız? Veyahut da işte hani öyle dediler ya, cihatçı İslam bunlar. Ne? Eline silah almış adam, kendi Müslüman kardeşini öldürüyor, Müslüman kardeşini öldüren

kimseyi biz İslami cihad örgütü olarak görüyoruz biz. Diyoruz ki; bunlar İslam adına cihad ediyor, yani Orta Doğu'da bir örgüt kurdular katliam örgütü, bir tane Yahudi öldürmedi, öldürmesinler. Bakın, bir tane Yahudi öldürmedi, bir tane Amerikan askeri öldürmedi, bir tane İngiliz askeri, öldürmedi. Kimi öldürdü? "La ilahe illallah Muhammeden rasulullah" diyenleri öldürdü. Biz onu İslami cihad olarak görüyoruz. Neden? Sanalız çünkü, sanal olduğumuzdan. Hiç kimse Kur'an'ın hükmüne bakmıyor ki hani bir fasık size haber getirdiğinde siz ona kanmayın, kimse bakmıyor ki. İnternette bir haber varsa doğrudur, yürü, git. Kimse onu araştırmıyor. Zaten Türkiye'de yalan haberin cezası yok. Twitter var. Öyle değil mi? Adam bir telefon numarasından kaç tane hesap kurabiliyor Salim? Sen de bilmiyorsun. Kaç tane? E posta hesabıyla sınırsız açar, bitti. Ve sınırsız adam açıyor. Bir sürü fake hesap mı diyorlar? Fake hesaplar var, herkes istediğini söylüyor mu orada? Söylüyor, küfür ediyor, küfür ediyor ya, hakaret ediyor. Bunu yapan kim biliyor musunuz? Müslümanlar. Ya hakaret edenleri ben mahkemeye veriyorum ya ve mahkemede karşılaşıyoruz, mahkemede karşılaşıyoruz. Ya işte ben özür dileyecektim de özür dilerim de şimdi dilemem gerekiyorsa dileyeyim de. Ya neden hakaret ettin kardeşim? Beni tanıyor musun? Tanımıyorsun. Biliyor musun? Bilmiyorsun. Konuşmuş olduğum bir sohbetten dolayı doğruyu biliyorsan yaz altına Kur'an ve sünnet olarak doğrusunu, bilmiyor ki sanal herkes. Bakın, sanal. İşte bu kuşağı neyle yakalacağız? Allah bizi affetsin. O yüzden bence bu kurumlar, hani İslami bir dairedeki bir şûra ve şuranın altında bulunan diğer meclisler, şûralar hiçbir zaman değerlerini yitirmeyecekler. Ve günahı ceza ile ortadan kaldırmayı hedeflemez İslam. Böyle bir İslam'ın İslam fitratına, insan fitratına aykırı bir şeydir çünkü. İslam önce nasihat eder, nasihat eder, nasihat eder, nasihat eder. Biz İslam'ı geliş sürecine baktığımızda böyle olmadığını görürüz.

Gerçekten İslami bir toplumun gelişi devletin çöküşünü beraberinde getirecektir.

Hayır İslami bir toplumun gelişi devletin çöküşünü değil; devletin parlamasını, devletin gerçek işlevine dönmelerini getirecek. Yani devlet tebaasının aklını koruyacak, tebaasının dinini koruyacak, devlet Hristiyan'ın Hristiyanlığını koruyacak, devlet Yahudi'nin Yahudiliğini koruyacak, devlet Müslüman'ın Müslümanlığını koruyacak. Devletin vazifesi bu çünkü. Devlet asli vazifesine dönecek, devlet bütün tebaasının aklını koruyacak ve tebaasının aklını zayi edecek olan her şey ile savaşacak. Tebaasıyla savaşmıyor; tebaasının aklını zayi edecek, namusunu zayi edecek, şan ve şerefini zayi edecek her şeyle savaşacak. Ve devlet tebaasının canını koruyacak, tebaasının canını içeriden ve dışarıdan canına kast edecek olanların hepsi ile mücadele edecek. Devlet aslında İslamileştiğinde, toplum İslamileştiğinde devlet gerçek işlevini yerine getirmeye çalışacak. *Çünkü o zaman egemenlik yalnız Allah'a ait olacaktır ve toplumsal ilişkiler bireysel erdemlerin ifadesi olacak ve kurumlar tarafından gözetilmeye ihtiyaç duymayacaktır.* Az önce söyledim, hepiniz iman etseniz Allah öyle bir topluluk yaratır, onlar isyan eder, tövbe eder, Allah onların günahlarını affeder. O zaman her daim Kur'an ve sünnetin dışında, her daim heva ve hevesine uymuş olan topluluklar ve şahıslar olacak mı? Evet.

Amaç devlet değil dine bağlılıktır. Dine bağlılık ise bireysel ibadet ve toplumsal ibadettir. [Gene bence bu ulusçuluğu, milliyetçiliği yok etmez mi?]

Amaç dine bağlılık da değildir. Amaç İslam'da insan olmaktır; Allah'ı tanımak, Allah'ı bilmektir. Bu insanın kemale ermesidir. Buradaki sadece İslamı dine bir bağlılık olarak nitelendirirsek tam olarak geniş çerçevede almamış oluruz.

Mensupları Müslüman ise kendi İslami görevlerini ve dinsel yükümlülüklerini yerine getiriyorlarsa veya İslami yasalara itaatsizlik etmiyorlarsa İslami biçimde bir hükümet var, demektir. Bu doğru değil. *(Bağlılığın Temelleri ve militanın sorumlulukları Cemiyet-i İslami Afganistan)*

Bu böyle söylerken bu tam değil yani eksik kalmış bu. O yüzden mensupları Müslüman ise Müslüman olmayanları ne yapacağız? Medine'de Müslüman olmayan Hristiyanlar vardı. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri onlara ne yaptı? Meseleye bu açıdan, sadece bu açıdan bakamayız. Veya dinsel yükümlülüklerini yerine getiriyorlarsa getirmeyenler olursa ne yapacağız? O zaman İslami hükümet yok mu diyeceğiz?

Peki itaatsizlik veya İslami yükümlülükleri tam yerine getirmiyorsak?

İslamcılara göre İslami toplumun gerçek motoru insan, yani mümindir. Bu kişinin gerçek bir mümin homo islamicus olması için siyasi eylem yoluyla eski toplumdaki kopmuş olması gerekir. Fakat İslami devletin kurulmasıyla, adalet, devletin fiilinden çok dayatmalara gerek kalmadan kendiliğinden şeriatı uyan nihayet erdeme ulaşmış insanların davranışlarının bileşkesinden doğacaktır. Toplumsal ilişkiler bireyler arası yatay ilişkilere indirgenecek, devlet ancak ihlaller söz konusu olursa müdahale edecektir.

Bu son kısım evet. Şimdi baştan başlayalım itaatsizlik veya İslami yükümlülükleri tam yerine getirmiyorsak ne olacak? İslami bir devlet kuruldu, birileri itaatsizlik yapıyor veya yükümlülüklerini yerine getirmiyor. Kıymetli dostlar Bakara ayet 256: Dinde zorlama yoktur. Doğru eğriden açıkça ayrılmıştır. Artık kim sahte ilahları reddeder de Allah'a inanırsa kopmayan sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah herşeyi işitir ve bilir. Buraları benim kendi şahsi görüşüm olarak da görebilirsiniz, benim kendi -tırnak içerisinde- Mustafa Özbağ'ın kendisi ile alakalı kendi görüşü. Ben insanların zorla din değiştirmelerine taraftar değilim. Biz hiç kimseyi zorla din değiştirtirmeye çalışıyorsa ona zulm ediyordur. Allah zulmedenleri sevmez. O yüzden bir kimse bir kimsenin dinini değiştirmeye çalışması, zorla çalışması, bu noktada çatışması İslami olarak görmüyorum kendimce. Savaş insanları zorla bir dine sevk etmek zorla bir dine sokmak içinse ben bunu da zulüm olarak görüyorum. Bunu dünyanın bugünkü düzlemde geldiği nokta olarak görüyorum. Birileri şimdi bunu eleştirebilirler, Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin bir kısım savaşlarına farklı bakmış olabilirler, ben Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ilk dönemdeki savaşlarını bu minval üzerine görmüyorum. Hani belki de Kur'an ve sünneti temellendirmek Kur'an ve sünneti sabitlemek için mücadelenin içerisinde bir bölüm savaş da olmuş olabilir ama bunun bugün geldiği düzlemde din ve vicdan hürriyetinin sağlanması gerektiğine inanıyorum. Hani -tırnak içerisinde- bizim anayasamızda da var ya işte dinle vicdan hürriyeti. Bunun bir İslam devletinde veya bir İslam topluluğunda sağlanması gerektiğine inanıyorum. Yani bir Hristiyan bir İslam devleti çatısının altında dinini yaşayabilmeli; bir Yahudi, Musevi İslam devletinin çatısının altında dinini yaşayabilmeli. Bunun Osmanlı'da güzel örnekleri var. Bakın, Osmanlı'da güzel örnekler var. Aynı şekilde de Medine-i Münevvere'de de bunun örnekleri var mı? El- cevap var. O zaman İslam güçlü olanların hukukunun tecelli ettiği bir alan olmamalı. İslam ve İslam devleti hak ve hakikatin konuşulduğu hak ve hakikatin tecelli ettiği bir sistem ve topraklar olmalı. Öyle olunca Müslüman olmayanlar din ve vicdan hürriyetinden kısıtlanmasın, din ve vicdan hürriyetlerini icra edememeleri olarak düşünmüyorum. Hatta İslam devletinin çatısının altında veya Müslüman bir tebaanın, halkın içerisinde bir Hristiyan en iyi bir şekilde en hür, özgür, emin bir şekilde yaşayabilmeli; bir Musevi onu en iyi bir şekilde yaşayabilmeli; diye düşünüyorum. Hatta İslam'ın kendi içerisindeki bir sufi, kendi içerisindeki bir fıkıhçı veya bir hadisçi veya bid tefsirci ekol olarak bunların dahi -tırnak içerisinde- İslam devletinin ve İslam topluluğun içerisinde hür ve özgür bir şekilde yaşamaları gerektiğine inanıyorum. O yüzden hiç kimsenin bireysel, evrensel İslam hukuku dairesinde hak ve hukukunun çiğnenmeden bir hayatın yaşanması gerektiğine inanıyorum. Buna bir küçük bir örnek verebilirim. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri Medine-i Münevvere'de gelip Necranlı Hristiyanlar

geliş onunla din tartışması yapmışlardı hatta dediler ki; -bu beni çok etkiler derinden-hatta dediler ki; biz ibadet etmek istiyoruz, bize ibadet edecek bir yer göster. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretleri onlara Mescid-i Nebevi'de ibadet edebileceklerini söylemişlerdi ve Mescidi Nebevi'nin kapısını açmıştı onlara. Bir Müslüman ibadethanesi bütün dinlerin, -yoksa eğer orada ibadethaneleri- bütün dini mensupların orada ibadet edebileceği bir ibadethane olması gerektiğine inanıyorum. Yani diyelim ki Bursa'da bir Hristiyan kimsenin ibadet edeceği bir kilisesi yok ise Diyanet onlara bir cami gösterip siz de pazar günleri burada ayinlerinizi yapabilirsiniz, diyebilmeli. Bu size çok uç bir örnekmiş gibi gelebilir ama ben hayal ettiğim İslam toplumu ve devleti böyle. Bütün inananların özgür bir şekilde ibadet ettikleri, özgür bir şekilde inançlarını yaşadıkları, sığın ve vicdan hürriyetinin özgür bir şekilde konuşulduğu ve yaşandığı bir toplum olarak hayal ediyorum. O yüzden toplumu ilgilendiren haramlar istisna. Toplum ilgilendiren haramlar ne? Bir meyhanenin açılması, bir genelevinin açılması, açıktan fuhuşun devam etmesi gibi. Ama toplumu ilgilendirmiyorsa biz bireylerin kendi hakları, kendi daireleri içerisinde olan bir şeye zaten İslam hükmetmiyor; ona nasihat ediyor; ona ceza vermiyor. Hani birisi gelir Hazreti Ömer radiyallahu anha, ya emirel müminin filanca evinde içki içiyor, deyince ne yapayım, ben insanların evini mi gözetleyeyim, der. Böyle olunca demek ki İslam insanların kendi evlerinin içerisinde yapmış olduğu haramlara ceza vermiyor, cezalandırmıyor onu. Sebep? O kimsenin çünkü özel dairesi, özel hukuku. Ve hatta hiçbir dönemde görülmemiştir bu, bir kimse namazı kasten terk etti diye öldürmemiştir hiç. Benim arzu ettiğim İslam devletinde, benim hayal ettim İslam devletinde insanlar namaz kılmaları için kırbaçlanmadığı tiftiklenmediği bir İslam devlet modeli. Bu böyle veyahutta işte oruç tutmadı diye halkın içerisinde tazir edilmeyen, oruç tutmadı diye halkın içerisinde ötelenmeyen, oruç tutmadı diye dövülmemeyen bir İslam devlet ve toplum modeli. Yani empati yapabilen hastadır, rahatsızdır, şekerlidir, kalp hastası vardır. Kadınsa muayyen zamanı vardır, çelimsizdir, kuvvetsizdir, seferidir yani empati yaparaktan dini olgulara bakan bir İslam devleti. Ama öyle bir İslam devleti ve topluluk ki bir Hristiyan'ın hak ve hukukunun bir Müslüman'ın hak ve hukukundan aşağı olmadığı, bir Musevin'in hak ve hukukunun bir Müslüman'dan aşağı olmadığı bir İslam toplumu ve devleti. Böyle olunca o zaman dinde zorlama yoktur, ayeti kerimesinin tecelli edeceğine inanıyorum. Yani kıymetli dostlar, yani kimi siz kılıç zoruyla din değiştirebilirsiniz ki? Siz hele bu zamanda bakın; z kuşağı diye az önce isimlendirdiğimiz, adlandırdığımız bir kuşağa siz zorla İslam anlatabilir misiniz, onlara zorla Hristiyanlık anlatabilir misiniz, onlara zorla bir Musevilik anlatabilir misiniz? Anlatamazsınız, yaptıramazsınız da. Kime zorla namaz kıldırabilirsiniz? Arkanızı döndüğünüzde kılmaz. Veya şekil olarak namaza durmuş gibi görünse ama hiçbir şey okumasa rükü, secde yapsa aldatsa kocasını, babasını ne diyeceksiniz ona. Dinde zorlama yoktur, ayeti kerimesini bence yeniden tefsir etmekte fayda var. Dinde zorlama yoktur, ayetini düşündükçe, tefekkür ettikçe Kur'an'ın ilahi bir kitap olduğunu gerçekten Kur'an'ın kıyamete kadar hitap edeceğine imanım artıyor. Bakın, imanım artıyor. Ve böyle imanım artıyor sözü olmadı. Kemale eriyor öyle söyleyeyim. Daha da olgunlaşıyor, bu olgunlaşmanın sınırı yok çünkü. Şuraya kadar olgunlaşır, diye bir şey yok. Ve siz bu 10'la 25 yaş arasındaki insanlara zorla bir şey yaptıracaksınız, bu mümkün değil. Bu 10'la 25 arasındaki insanları böyle tarafgir yapacaksınız, bu mümkün değil, bu mümkün değil. Bu 10'la 25 yaş, 28- 30 yaş arasındaki insanlar öyle söyleyeyim; hükümetler değişir sistem değiştirir. Yani çünkü hakikat değil, algı üzerine yürüyorlar. Hakikat üzerine yürümüyorlar. Bir Cübbelinin sohbetini atmıştı bir kardeş böyle, işte bilmem kim bilmem kaç sefer tıklandı mı öyle bir şey ama siz o kadar beni tıklamıyorsunuz, gibisinden o minvalda bir şeydi şimdi hatırladığım kadarıyla. Evet yani bu böyle bir şey. Yani geçen bir soru vardı. Eşcinsel neymiş? O Murat mı ne? Murat Övünç evet,

onunla alakalı soru vardı. Hani cennetlik mi, cehennemlik mi? Hani yaptığı böyle iyilikler var diye. Örneğin bir Murat Övünç medyada konuşuluyor o sanal dünyanın içerisinde bir değer o. Siz ne kadar değer görürsünüz, görmezsiniz bu ayrı bir şey. Ama bir değer mi değer. Yani haber konusu adam. İşte adam mı diyelim, adam dersek hakaret mi olur, hani ne dememiz gerekir, bu da ayrı bir tartışma konusu. Ama bu böyle bu kuşak farklı bir şey. Yani bu kuşak anneyi dinlemiyor, anneyi demoda görüyor, bu kuşak babayı dinlemiyor, babayı demode görüyor, bu kuşak örneğin işte öğretmenini dinlemiyor, öğretmenini demode görüyor. Yani çünkü bağ kuramıyor anneler babalar öğretmenler. Yani örneğin Türkiye'de Milli Eğitim bunlarla bağ kuramıyor. Türkiye'de -benim tespitim bunlar- Diyanet bu z kuşağı ile bağ kuramıyor. Diyanet, ilahiyat hiç kuramıyor zaten. Bağ kurmak için eşcinsel olmamız gerek yok, öyle bir şey düşünmeyin. Bağ kuramıyor. Baktığımız zaman ben geçen sene Sırbistan, Bosna, Bulgaristan, Karadağ böyle bir seyahat etmiştik. Orada sohbetler ettik, zikirler yaptık, nasihatlar ettik, yani öyle bir gezi değildi. Ya oradaki İslam topluluklarına baktığımızda da yani hemen hemen aynı şeyleri gördüm, farklı bir şey görmedim. Hani örneğin beni hep böyle derinden yaralar. Ya Bosna daha yakın tarihte Savaş görmüş, katliam görmüş, evler bombalanmış, camiler bombalanmış ve apartmanlarda, evlerde roket delikleri duruyor; roket izleri duruyor. Ama veyahut da işte camiler yıkılmış, yeniden camiler yapacağız, diye uğraşıyorlar. İşte Banaluka, Banaluka'ya gittik. Yani bir Osmanlı şehri iken şimdi Sırp şehri olmuş, hicret etmek zorunda kalmış Müslümanlar. Ve orada işte bilmem kaç tane camiden bilmem kaç tane cami kalmış. Ve orda böyle canhıraş çaba gösteren oradaki Müftü Efendi uçta vazife yapıyor. Yani baktığınızda onun yanında saf tutasınız geliyor, orada kalıp orada mücadelede edesiniz geliyor ama oradaki Müslümanlar bundan bir uzak. Enteresan bir şey. Bu kuşak farklı. Öyle olunca hani siz o kuşağa zorla bir şey yaptırılmazsınız ki. O zaman yani yeniden içtihadı ihtiyaç var. Yeniden bakılmalı meselelere. Allah, ben öyle anlıyorum. Yani o, o yüzden hani İslam cezai müeyyidesi varsa devlet orada işe girer. Hırsızlık gibi veyahut da eşcinsellik gibi veyahut da fuhuş gibi veya işte açıktan faizcilik yapmak gibi veyahut da açıktan ihtikar etmek yani malı böyle bir kenarda depolamak gibi veyahut da bürokrasinin veyahut da seçilmiş kimselerin kendine maddi menfaatler kendilerine yapması gibi. Yani orada devlet devreye girer. Yani sosyal hayatı, ahlaki hayatı böyle bir zora sokacak şeylerde devlet harekete geçmeli bence. Öyle olmalı yoksa zorla bir şey yaptırılmazsınız hiç kimseye.

Bu insanlar arası ilişkiler şeriatın ta kendisidir. Şeriat artık geleneksel kadıların pratiğinde olduğu gibi basit bir talimatlar toplamı değildir. Öncelikle Allah korkusu ile hareket eden, Allah'ın kulu olan bir bütünün farklılaşmış ifadesi haline gelmiştir.

İslam'da ilk günah kuramı olmadığı için insan Allah'ın hükümrانlığını yeryüzünde gerçekleştirebilir.

Sorun ne devlet ne de demokrasi sorunudur. Düşünce ayrılıkları inkar edilmez ama ideal, uzlaşma ideali olarak kalır. Bunun için düşünsel tartışma kişiler, bireyler arasında kalmalı ve farklı partiler tarafından temsil edilmemelidir. (ESPOSITO Voices of Resurgent Islam Oxford 1983)

Ben İslam'ın siyasi bir parti tarafından veya siyasi partiler tarafından temsil edilmesine karşı bir kimseyim. Tabi insanlar herhangi dine mensup olabilirler, Müslüman da olabilirler ama bu dini mensubiyetlerini parti ile özdeşleştirmemeliler. Benim düşüncem bu. Bunu çünkü ileriye yönelik çok böyle acı tecelliyatları oluyor ve olacak da. Bunu -tırnak içerisinde- Mısır'da, Cezayir'de, Fas'ta, Tunus'ta ve Türkiye'de bunun acılarını gördük. Ben gördüm, ben gördüm yakın tarihte. Çünkü partilerin, siyasi partilerin hataları, kusurları, heva ve heveslerine uymaları, gaflete düşmeleri maddi menfaatlerim peşine düşmeleri İslam'la özdeşleşiyor. İslam'la özdeşleşince hani İslam'ı nasihat eden, anlatmaya çalışan, insanlara bunu anlatmak için vazifeyi üzerine alan kimseler çok zorlanıyorlar. Biz çok zorlanıyoruz

açıkça. Çünkü bu hani kendince bütün İslami değerlere sahip ve İslam devleti kurmak için yola çıkmış olan -tırnak içerisinde- İslami siyasi partilerin mensupları; belirli yerlere, -bu iktidarın bir kuyruğundan tutmak gibi bir belediyenin bir tarafından tutmak gibi- bir yerlere geldiklerinde ne yazık ki gözlerini maddi menfaatlere diyorlar, kalpleri o tarafa kayıyor. Kayınca da -yine tırnak içerisinde- faturayı Müslümanlar çekiyor, çilesini Müslümanlar çekiyor. Bu cemaatler de bunu yapıyor, siyasi parti teşkilatları da bunu yapıyor. Bu ne yazık ki çok acı sonuçları çıkıyor bunun. Bir topluluk kendince bir şey yapıyor, biz ona böyle ya işte hatta hata yaptılar, diyemiyoruz. Yani göz açık açık suç istiyorlar, açık açık maddi menfaatler peşinde koşuyorlar. Açık açık kendi etraflarına, kendi yandaşlarına devletin veya belediyelerin veya cemaatin değişik maddi olanaklarına peşkeş çekiyorlar. Böyle olunca da bizim İslam'ı anlatma, yaşatma gayretimize ne yazık ki inkitaya uğrattıyorlar, inkitaya uğruyor. Siz insanları bir şey anlatırken bu benim ilk sufilik yıllarım. Hala daha bu vardır. Bunu açık açık söylemekte fayda var. Biz dini anlatmaya çalışıyoruz, sufiliği anlatmaya çalışıyoruz, onlar bizden şunu bekliyorlar: Ne zaman para isteyecek, veya bizden yatacak yer mi arayacak, bizden bir şey mi talep edecek? Ben bununla karşılaştığımda şaşırmışım ilk önce. Dedim ki ya nasıl böyle bir şey bekliyorlar. Hani işte ne zaman, ne isteyeceksin, ne zaman ne talep edeceksin? Bunu bekliyorlar insanlar. Hatta ben diyorum ki; 33 yıldan beri bunu bekleyenler var. Zaman zaman mesela gelirler işte, bulunduğum yerde sorarlar, soruştururlar, para topluyor mu, toplamıyor mu? Toplanmıyorsa bu değirmenin suyu nereden geliyor, nereden bu masraflar oluyor, nereden bunlar karşılaşıyor? Haydi öbür taraftan gazeteci çıkar, der ki; işte Osmangazi Belediyesi buna bakıyor, besliyor, der. Ben buradan derim ki; git, Osmangazi Belediyesine sor, bir kurşun almışım mı kendi şahsım adına veyahut da benim kurucu müteveli olduğum Tasavvuf Vakfı adına bir şey alınmış mı? İşte gidip sormazlar da sorsalar veyahut da soruyorlardır bir şey almadığımız çıkar meydana. Amma durmaz insanlar. Sebep? Çünkü kendileri gibi görürler. İsteyen, dilenen, maddi menfaat sağlayan, istismar eden kimse olarak görmek isterler. Hatta sufileri zayıf, güçsüz, kimliksiz, kişiliksiz, dilenen, işte önüne gelenden ekmek, yemek isteyen, önüne gelenden yatacak yer isteyen, önüne gelenden "Ya arabayla beni şuraya götürür müsün?" diyen bir portre beklerler. Böyle şunu beklemezler. Özgüveni olan, Allah'a iman etmiş; Resullah'a iman etmiş; hiç kimseden hiçbir şey istemeyen, hiç kimseye minnet etmeyen bir kimse görmek istemezler. Onu hemen kibirli görürler. Sebep? Hep isteyen müftü, isteyen imam, isteyen şeyh, isteyen derviş, isteyen cemaat ehli hoca, isteyen bir topluluk olarak görmüşler hep herkese. İşte bu ve aynı şekilde siyasi partiler de öyle olmuş. Tırnak içerisinde kendilerini siyasi bir İslam partisi olarak görmüşler ve istemişler onlar da ve herkes elbirliği ile 150, 200 yıldan beri dini istismar etmişler kendi maddi menfaatleri için. O kimse kendisine dergah yaptırmış, milletten toplamış parayı, dergah yapıyoruz, demiş, işte üstüne ev yaptırmış, altı dergah yaptırmış. Öbürkü demiş ki; biz tekke yaptırıyoruz, pamuk eller cebe. Soruyorum, bu tekkenir tapusu kime ait? Şeyh efendiye ait. Öldü, kime kalacak? Oğluna, kızına, uşağına kalacak; çocuklarına kalacak. E siz oraya para yardım ettiniz, bu paraları kim verecek geriye? E kimse vermeyecek. Veyahut da ne yaptınız? İşte örneğin cemaat adına Kur'an kursu yaptık. Tapusu kimin üzerine? Filanca hacı abinin üzerine. Öldü, öldü canım kardeşim. İşte filancaya kaldı. Veya bunu örnekliyorum bazen, bunu örnekliyorum. Mesela Kanal 7 kurulurken kim tarafından kuruldu? Milli Görüşçüler tarafından kuruldu, Erbakan Hoca tarafından kuruldu. Bunu böyle biliyor muyuz? Evet. O zaman içinde parası bu Milli Selamet Partisi veya Refah partisi zamanında partililerden mi toplandı? Evet. Şimdi kimin adına çalışıyor? TGRT cemaat adına mı toplandı? Evet. Kim neydi? Enver Ören cemaati. İyi, Mücahid Ören sattı TGRT'nin büyük kısmının Fox'a. Parayı ne yaptı? Ben canlı şahidim. O zaman ben tekstil iplikçilik yapıyorum. Yeni Gökçen'deyim, dükkan dükkan dolaşıyorlardı,

sizin de bir payınız olsun, İslami bir televizyon kuruluyor. Bu İslami televizyonda dini yayınlar olacak; işte din adamları, din alimleri çıkacak; orada sohbetler edecekler; yardım edin. İnsanlar yardım ediyorlardı, açık konuşayım, herkes çek veriyordu, para veriyordu, topluyorlardı. Satıldı, kimin eline geçti şimdi? Amerika'nın Fox'un eline geçti. Paraları Müslümanlara dağıttılar mı? Hayır Kanal 7 sahipleri değişti mi? Değişti. Şimdi Milli Görüşün kanalı mı? Değil. Paralarını Milli Görüşçülere dağıttılar mı? Hayır. Bakın, bu tip problemler var. Yani o yüzden partiler, cemaatler, tarikatlar, topluluklar İslam'ı temsilci etmezler ve hiçbir topluluk kendisini İslami temsilci gibi görmemeli. Kendisini İslami bir İslam'dan sorumlu bir topluluk olarak görmemeli, atfetmemeli. Öyle olursa sıkıntı fazla, öyle olursa sıkıntı çok. Allah muhafaza eylesin. Ben o yüzden İslami bir partinin, bir cemaatin, bir tarikatın, bir topluluğun, bir hizbin temsil edebileceği bir inanç sistemi olarak görmüyorum. Belki de bütün her şey ona hizmet edebilir ama hiçbir şey onu temsil edemez. Bakın, hiçbir şey. Peygamber'ine dahi bir hukuk koyma yetkisi oluşmamış bir din çünkü Peygamber'in üzerinden dahi hukuk koyarken o heva ve hevesinden konuşmadı, benim emrimi yerine getirdi, diyen bir dini temsil edecek olan ne bir devlet, ne bir siyasi bir parti, ne bir cemaat, ne bir tarikat, ne de bir birey, bir şahıs olabilir. Burada büyük bir yanlış var. Allah muhafaza eylesin. Benim görüşüm bu, bunu kabul etmeyebilirler insanlar.

Garip olan siyasetin öneminden yola çıkan İslamcılarının bu noktada ulemanın kabullendiği siyasetin özerk alanını yani şeriatın öngörmediği konularda devletin pozitif bir hukuk geliştirme olasılığını reddedebilmeleridir.

"Tevhidi bir toplumda tazir ve kanuna yer yoktur." (Haşimi Misak-i Han Dergisi)

Evet o tevhibi bir topluluğa ulaşıncaya kadar ne yazık ki tazir de kanunda lazım ama ne zaman ki o topluluk tevhibi bir topluluk oldu, kabul ediyorum o zaman için tazire ve hukuka da ihtiyaç kalmaz. Ama yine orada durması gerekir mi Evet. Bu akşam bitirivereyim artık ben bunu ya inşallah. Bu böyle mademki bu noktaya kadar geldik, evet.

M. Arkın "Din dışı tarih siyasal mücadelede silahlı eyleme bağlılıkları bilinen Müslüman Kardeşler'de özellikle açıkça mevcuttur. Konu çok uzadı ama bir parantez açalım.

En uç tecrübe tabiki cihaddır. Bu İslamcılara göre komünistlere (Afganistan), siyonistlere (Filistin) karşı, radikal islamcılara göre de dinden çıkanlara ve kafirlere karşı silahlı mücadeledir.

Fakat! Cihad konusundaki literatür hedeften çok (ki bu hedef İslami devlet kurmak) mistik boyutun (hayatı feda etmek) altını çizer. Cihadın dininin 5 temel direğinden biri olmaması radikal islamcılarını rahatsız eder. Bunlardan Mısırlı Ferec cihadın 6. "na mevcud" şart sayar. (P Charnay Paris 1986)

Şimdi Mısır'daki veya Filistin'deki oluşumlar veyahut da Kuzey Afrika'daki oluşumlar ne yazık ki böyle dışarıdan bakılardan zor anlaşılabilir şeylerdir. Şimdi Osmanlı'dan sonra Osmanlı'nın parçalanması emperyalistler tarafından işte birçok devlet çıkarılması ve bütün kurulan devletler İslam'dan İslami kaidelerden ve hukuktan uzak bir devlet yapılanması... Yani düşünebiliyor musunuz? Mısır Müslüman ama Mısır'daki devlet Müslüman değil veyahut da Cezayir Müslüman, devlet yapılanması Müslüman değil veya Fas Müslüman ama devlet yapılanması Müslüman değil; Suriye Müslüman devlet yapılanması Müslüman değil veyahut da Ürdün Müslüman; devlet yapılanması Müslüman değil veya Birleşik Arap Emirlikleri veyahut da İran ve Afganistan, Pakistan ve Türkiye. Hepsi de Müslüman ama devlet yapılanmaları Müslüman değil. Oradaki Müslümanlar bir de baskı altındalar. Hani dedim ya, şimdi z kuşağı bunu bilmez, diye. Yani düşünebiliyor musunuz? Bir kimse, kendi ülkesinde kendi dinini yaşamaya çalışırken zulme uğruyor. Yani üniversitelerde başörtüsü ile üniversiteye girmek isteyen öğrenci üniversiteye giremiyor. Mini etekli bir kız üniversiteye

giriyor, başörtülü bir kız üniversite giremiyor. Ve onu radikalleştiriyor sistem radikalleştirip onu biçmek istiyor. Veyahut da işte ben bunu bizatihi yaşayan bir kimseyim. İzmir Dokuz Eylül Üniversitesinde, Dokuz Eylül Üniversitesinde İlahiyat Fakültesinde dekanın odasında oturuyorum dekanın odasında. Buna bizatihi şahidim. Ve dekanının odasına gelen bir kız çocuğu İlahiyat Fakültesinde perukla geldi. Başörtüsü yasağı var o zaman için. Siz şimdi bunu laiklik adına veyahut da devleti koruma adına veyahut da devletin dindarlaşmaması adına bunu yapıyorsanız oradaki Müslümanlar farklı içtihatlar arayacak kendilerince. Ve Müslümanlar zaten dinlerini de tam olarak öğrenemiyorlar; dinlerini de tam olarak öğrenemiyorlarsa orada değişik aksaklıklar ve noksanlıklar çıkması, farklı fetvalar çıkması muhal. Yani şöyle düşünün bir Filistinli toprakları işgale uğramış, evleri yıkılıyor, dünya buna seyirci, herkes seyirci. O Filistinli yapabileceği son noktaya kadar yapmaya çalışıyor. Ve o bir bombalı intihar eylemcisi olmasına biz dışarıdan bakıyoruz, bu günah işledi, bu küfür diyoruz. Ama Filistin'de yaşadınız mı? Yaşamadığınız. Eşinize, gözünüz gibi baktığınız kızına tecavüz ederse ne yaparsınız? Bunlar -tırnak içerisinde- yani yöresel baskıların veyahut da belli devlet sınırlarında Müslümanlara yapılan baskıların, zulümlerin neticesinde çıkan şeyler. Bugün cihada bakış açımızı nasıl değiştiririz? Afganistan'daki bir Müslüman ne yapmalıydı? Rusya gelip işgal edince Afganistan'daki Müslümanlar ne yapmalıydı? Onları konfeti ile mi karşılamalıydı? Irak'taki Müslüman ne yapmalı, Batılıları konfeti ile mi karşılamalıydı? Suriye'deki Müslümanlar ne yapmalıydı, Batılıları konfeti ile mi karşılamalıydılar? Sıkıntı burada. Yani ne yapacak şimdi Mısır'daki Müslüman Kardeşler komple örgüt olarak? Haksız, mesnetsiz, adaletsiz bir şekilde asılıyorlar. Mursi mahkeme salonunda öldü ders verir gibisine. O yüzden bu cihatla alakalı mesele farklı konuda, farklı düzlemde yeniden tartışılması lazım.

Ama olumsuzdur ve tümüyle Allah tarafından yönetilen selamete ulaşma tarihine tabi kılınmıştır diye yazar.

İslamcılara göre günümüzün sözde Müslüman toplulukları vahiyden önce içinde buldukları cahiliye dönemine geri dönmüşlerdir Peygamberin ve 4 halifenin dönemleri dışında hiçbir zaman İslami bir devlet ya da İslami bir toplum olmamıştır. Bundan dolayıdır ki tarih, bir anlam taşımaktan ya da bir modernliğin çıkış süreci olmaktan uzaktır bir parantezden bir kayıptan başka bir şey değildir ve yeni bir İslami toplumun gelişmesi ile birlikte geçersiz kılınacaktır.

Yeni bir İslami toplum?

Yazar devam ediyor

Yaklaşık on dört yüzyıldan beri bu parantezin arasına sıkışmaları açıkça söylemek gerekirse İslami kültürü (edebiyat, felsefe ve tasavvuf) de bir kenara atmak gerekecektir çünkü son adil halife Hz. Ali'nin ölümünden beri olup bitenler bir gerilemeden ve geriye dönüş çağrılarının (örneğin İbni Teymiyye'nin eserleri) dışında cehalete gömülüştür başka bir şey değildir. Tarih bir paradigmalardan ve anekdotlardan deposundan başka bir şey değildir.

Bu arada "düşüş" daha doğrusu dört halifeyi izleyen "yeniden düşüş" anlaşılmalıdır.

"Allah, kendi cemaatinin bu gerilemesine neden izin vermiş olsun?" Oliver Roy (Siyasal İslam'ın İflosu)

Bu yazıdaki her şey alıntıdır...

Evet bunların büyük bir çoğunluğuna katılıyorum. O yüzden dört halifeyi arası bugüne kadar olan aradaki hiçbir devlet kuruluşunu ve kurumunun İslam olarak görmüyordum. O yüzden görmüyorum. Evet Müslüman toplum dört halife devrinden çok

geri çok çok geri. Ve ne yazık ki Müslüman toplum Kur'an, sünnet ve dört halife dönemi'ne bakarak kendisini yenilememiş; kendisini ileriye götürememiş; kendisini tazeleyememiş bir topluluk. Bu demek değildir ki Kur'an ve sünnette hata var. Hata Müslümanlarda ve hata Müslümanların kendi içlerinde kendi özlere dönmeyip Kur'an ve sünneti yeniden analiz edip yeniden içtihad edememelerinden ve yeni içtihatlar kapı aralayamamalarından. Bu konuda cesaretli değiller, cesaretli olanları da kendileri taşıyorlar zaten. Burası da işin acı tarafı.

